

سه تفنگدار

Alexander Dumas

الكساندر دوما

ترجمه و اقتباس : ذبيح الله منصوري

اثر:
الكساندر دوما

سه تفنگدار

(جلد اول)

ترجمہ:
ذبیح اللہ منصوری

۱۳۸۲

Dumas, Alexandre

سرفلسفه: دوما، الکساندر ۱۸۰۲-۱۸۷۰.

عنوان و نام پدیدآورنده: سه تفنگدار اثر الکساندر دوما؛ ترجمه و اقتباس ذبیح‌الله منصوری
مشخصات نشر: تهران: نگارستان کتاب، ۱۳۷۸.

مشخصات ظاهری: ۱۰ ج.

شابک: ۷-۳۹-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (دوره)؛ ۳-۴۰-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۱)

۰-۴۱-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۲) ۷-۴۲-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۳) ۴-۴۳-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۴)

۱-۴۴-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۵) ۸-۴۵-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۶) ۵-۴۶-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۷)

۲-۴۷-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۸) ۹-۴۸-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۹) ۶-۴۹-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ج. ۱۰)

وضعیت فهرست نویسی براساس اطلاعات فیبا.

موضوع: داستان‌های فرانسوی، قرن ۱۹.

شناسه افزوده: ذبیح‌الله منصوری، ۱۲۸۸-۱۳۶۵، مترجم.

رده‌بندی کنگره: ۱۳۷۸ س ۷۹۴/د ۹/س PQ۲۲۵۴

رده‌بندی دیویی: ۸۴۳/۸

شماره کتابشناسی ملی: ۲۵۳۵-۷۸*

سه تفنگدار (۱)

نویسنده: الکساندر دوما

مترجم: ذبیح‌الله منصوری

چاپ هشتم: چاپ اول ناشر ۱۳۸۸

شمارگان: ۱۰۰۰ دوره

چاپ: نوبهار

صحافی: تاجیک

نگارستان کتاب - خیابان جمهوری، خیابان اردیبهشت جنوبی، کوچه فخرشرقی

پلاک ۵

تلفن: ۶۶۴۹۵۴۶۱ و ۶۶۴۹۵۴۷۵ و ۶۶۴۹۵۷۹۴

www.ngrbook.com

فروش اینترنتی: ۶۶۴۹۵۷۹۴

حق چاپ برای ناشر محفوظ است

شابک ۷-۳۹-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (دوره ۱۰ جلدی) (ISBN 978-600-5541-39-7)

شابک ۰-۴۱-۵۵۴۱-۶۰۰-۸۷۸ (ISBN 978-600-5541-41-0)

قیمت ۲۰۰ ۰۰۰ تومان

فهرست مندرجات

مقدمه ویراستار	۵
بخش اول: آغاز دوستی‌ها	۸
۱- هدیه آقای دارتن‌یان به پسرش	۹
۲- در اطاق انتظار	۳۶
۳- ملاقات با آقای تره‌وی	۵۹
۴- آتوس، پورتوس و آرامیس	۸۰
۵- تفنگداران سلطنتی	۹۷
۶- واقعه در منزل	۱۱۸
۷- وضع زندگی تفنگداران	۱۵۷
۸- زمینه سازی در دربار فرانسه	۱۷۴
۹- نظریه دارتن‌یان	۱۸۹
۱۰- تله موش	۲۰۵
۱۱- اجرای توطئه	۲۲۱
۱۲- جورج - ویلیرس - دوک - دو - بوکینگام	۲۴۶
۱۳- آقای بوناسیو	۲۵۹
۱۴- مردی در شهر کوچک مونک	۲۷۳
۱۵- لباده پوشان و ارباب شمشیر	۲۹۲
۱۶- ناقوص گمشده	۳۰۵

- ۱۷- بوناسیو و خانم او..... ۳۲۳
- ۱۸- پیشنهاد به دارتن یان..... ۳۴۳
- ۱۹- نقشه مبارزه..... ۳۵۴
- ۲۰- مسافرت..... ۳۶۷
- ۲۱- خانم کتس دووین تر..... ۳۸۵
- ۲۲- مجلس بال و موسوم به مرلزون..... ۳۹۹
- ۲۳- ملاقات مرموز..... ۴۱۱
- ۲۴- کوشک..... ۴۲۶
- ۲۵- پورتوس..... ۴۳۹
- ۲۶- رساله آرامیس..... ۴۶۸
- ۲۷- ماجرای آتوس..... ۴۹۱
- ۲۸- بازگشت..... ۵۱۸
- ۲۹- در راه تهیه ساز وبرگ..... ۵۳۸
- ۳۰- مای لیدی..... ۵۴۹
- ۳۱- انگلیسیها و فرانسویها..... ۵۵۹
- ۳۲- شام با وکیل مدافع..... ۵۶۹
- ۳۳- اسرار فاش نشدنی..... ۵۸۴
- ۳۴- آرامیس و پورتوس..... ۵۹۷
- ۳۵- گربه ای شبیه سمور..... ۶۱۰
- ۳۶- انتقام..... ۶۲۰
- ۳۷- راز پنهان مای لیدی..... ۶۲۹
- ۳۸- ساز وبرگ آتوس..... ۶۳۵
- ۳۹- شبخ است یا انسان..... ۶۵۰

به نام ایزد یکتا

مقدمه ویراستار

الکساندر دوما (پدر) یکی از مشهورترین رمان‌نویسان فرانسه است که در سال ۱۸۰۳ در ویلرکوئرت به دنیا آمد، وی پسر یکی از ژنرال‌های فرانسه بود.

پس از اتمام تحصیلات چون دارای خطی زیبا بود ابتدا در یک دفترخانه به کار منشی‌گری پرداخت و سپس به عنوان منشی به خدمت یکی از بزرگان آن دوره درآمد.

جزئیات انقلاب کبیر فرانسه را از دهان پدر خود شنید و بعدها در رمانهای خود توانست صحنه‌های مهیج و مخوف آن را با قلم سحر خویشت مجسم کند. اسناد و مدارک و یادداشتهای خصوصی نیز که در طی سنوات مختلف به دستش افتاد، او را در نوشتن رمانهای متعددی که زمینه همه آنها تاریخ فرانسه است بسیار کمک کرد.

دوما هنگامی که بیش از بیست فرانک پول نداشت به پاریس رفت و شغل دبیری دستگاه دوک اورلئان را به عهده گرفت، ولی ذوق نویسندگی او را به نوشتن داستانهای کوتاه کشانید و اولین کارش نمایشنامه «هانری سوم و دربارش» بود که در سال ۱۸۲۹ در پاریس به معرض نمایش گذاشته شد. از آن به بعد الکساندر از چاپ داستانهایش زندگی مجلل و باشکوهی برای خود به وجود آورد.

دوما در سال ۱۸۴۶ مسافرتی با دوما (پسر) به الجزایر و اسپانیا نمود و مدتی از پاریس دور شد و این بهترین موقع برای پدر و پسر بود که مدتی تقریباً طولانی در کنار هم باشند و در همانجا بود که دوما (پسر) به فکر نوشتن کتاب «مادام کاملیا» افتاد که نمایش این اثر در سال ۱۸۵۱ در پاریس غوغایی به پا کرد.

دوما در مدت زندگی برای بدست آوردن موضوع‌های تازه، سفرهای فراوانی کرد ولی در اواخر عمر به ساختن تماشاخانه‌ای اقدام نمود و سرانجام تمام پس انداز خود را بر سر این کار گذاشت. مرگ وی در حوالی سال ۱۸۷۰ اتفاق افتاد. آثار دراماتیک او که در زمان خود او نیز شهرت بسیار داشت عبارتند از:

سه تفنگدار (معروفترین کتاب دوما)، گردن‌بند خانم مونسورو، ملکه مارگو، ژوزف بالسامو، پاسداران چهل و پنج‌گانه، آموری، لاله سیاه، تأثرات سفر، گودال جهنم، خدا وسیله ساز است، تبعید شدگان، ابوالهول سرخ، آسکانیو، برج کج و کنت مونت کریستو.

سعید قانع

اسفند ۱۳۷۵

بخش اول

آغاز دوستی‌ها

۱

هدیه آقای دارتن یان به پسرش

در نخستین دوشنبه ماه آوریل سال ۱۶۲۵ میلادی قیافه شهر کوچک مونگ که مسقط الرأس سراینده دیوان موسوم به رومان دولاروز می باشد^۱ طوری قرین هیجان بود که گوئی انقلابی در آن شهر بروز نموده و پنداری که پروتستانیها، که آن زمان در بندر روشل (واقع در فرانسه) با قوای دولتی می جنگیدند، هجوم آورده اند که آن شهر کوچک را هم عرصه کارزار نمایند.

بعضی از بورژواها^۲ وقتی سر از درپچه منازل بیرون می آوردند و می دیدند که زنها، وحشت زده، در تنها خیابان بزرگ شهر فرار می کنند و کودکان، در آستان درهای منازل فریاد می زنند و مادران را می طلبند، با عجله، برای دفاع خود را مسلح می کردند و خفتان می پوشیدند و با اینکه خیلی به شهامت خود اطمینان نداشتند تفنگ یا نیزه به دست می گرفتند و به طرف مهمانخانه فران مونی که غوغا، از آن سو شنیده می شد و دقیقه به دقیقه جمعیت انبوه تری مقابل آن ازدحام می کرد، به راه می افتادند و وقتی به آنجا می رسیدند، می دیدند، وحشت و کنجکاوی بر همه مستولی شده و هرکس از دیگری

۱- سراینده این دیوان موسوم به ژان - دو - مونگ است که در قرن چهاردهم میلادی در فرانسه می زیست.
 ۲- بورژوا طبقه ای بین اشراف و زارعین بودند که قسمت مهمی از سکنه شهرها را تشکیل می دادند و می توان آنها را طبقه متوسط نامید. (م)

می پرسد چه خبر است و چون همه حرف می زدند، از آن جمعیت صدایی مانند همه به گوش می رسید.

در آن دوره اوضاع فرانسه ثبات و آرامش نداشت و تقریباً هر روز، اقلای در یکی از شهرهای فرانسه، غوغائی این چنین، یا وخیم تر روی می داد.

زیرا از یک طرف اشراف فرانسوی، همواره با یکدیگر در حال ستیزه بودند و از طرف دیگر، پیوسته بین پادشاه فرانسه و کاردینال دوریشلیو صدراعظم او نزاع ادامه داشت و از این دو گذشته، اسپانیائیها با پادشاه فرانسه می جنگیدند.

ستیزه ها و منازعات و جنگهای فوق، گاهی علنی بود و زمانی پنهانی، موقعی جنبه حاد داشت و دوره ای دیگر به شکل مزمن در می آمد.

علاوه بر افراد و طبقات فوق، دزدها و گداها و پروتستانیها و گرگها و طبقه مخصوص نوکران اعیان و اشراف، همواره برای مردم اسباب زحمت می شدند برای اینکه از اول تا آخر سال، با همه کس سر جنگ داشتند.

بورژواها (که می توانیم در این کتاب آنها را سکنه شهر تعبیر کنیم) برای دفاع از خود، همواره علیه دزدها و گرگها و نوکران اشراف سلاح می پوشیدند، گاهی هم علیه پادشاه فرانسه سلاح به دست می گرفتند، اما، هرگز به مخالفت با کاردینال دوریشلیو صدراعظم فرانسه و اسپانیائیها متوسل به اسلحه نمی گردیدند.

این موضوع برای مردم عادت فطری شده بود و با توجه بدین اصل، وقتی آن روز در شهر مونگ غوغا برخاست مردم بدو آ چشم به راه دوختند که ببینند آیا پرچم زرد و سرخ اسپانیائیها یا لباس متحدالشکل آدمهای ریشلیو دیده می شود یا نه؟

اگر یکی از این دو را می دیدند آرام به خانه های خود می رفتند ولی چون هیچ یک از این دو علامت را مشاهده نکردند، لاجرم، سلاح پوشیدند و راه مهمانخانه فران مونیو را پیش گرفتند.

بعد از وصول به آنجا و پرسش از این و آن می فهمیدند که ترس آنها مورد نداشته، زیرا هیچ یک از وقایعی که برحسب عادت باید سبب قیام سکنه شهر شود، روی نداده است.

بعضی از کسانی هم که به مهمانخانه فران مونیو رسیدند، خود، برای العین توانستند که علت هیاهو را بفهمند و خبر را، از دست اول، تحصیل نمایند و دریافتند که عامل

ایجاد آن غوغا، همانا یک مرد جوان بوده است.

اجازه بدهید که ما، این مرد جوان را با دو کلمه به شما معرفی کنیم، تا شما بدون طول و تفصیل، قیافه او را بشناسید.

یک دون کیشوت را به نظر بیاورید که بیش از هیجده سال ندارد (دون کیشوت اصلی، مذکور در کتاب معروف نویسنده اسپانیایی پنجاه سال داشت) و برخلاف دون کیشوت اصلی دارای خفتان و کلاهخود و ساق بند هم نیست و لباس او را یک کلیجه از پارچه پشمی تشکیل می دهد، که روز اول رنگ آن آبی بوده و مرور ایام آن را به رنگ آسمان آبی در آورده.

چنین بود جوانی که در آن شهر کوچک، باعث ایجاد غوغا شد و این جوان صورتی دراز و گندم گون و گونه هائی برجسته داشت که علامت اخیر نشانه زرنگی است و عضلات زنخ او درشت و قوی بنظر می رسید که این هم علامت استقامت و لجاجت است و عموم مردان گاسکونی (ایالتی است در فرانسه) همین طورند و عضلات زنخ آنها قوی و مربع شکل می باشد.

دیگر از علائم سکنه گاسکونی این است که هریک از مردها یک بره (بر وزن زره یعنی شب کلاه) بر سر دارند ولی قیافه جوان مزبور طوری خصوصیات نژادی او را معرفی می کرد که بدون بره هم می توانستند او را بشناسند معهذا وی یکی از کلاههای بدون لبه را بر سر نهاده، یک پر کوچک بدان نصب کرده بود.

چشمهای جوان گشاده جلوه می نمود و وضع چشم نشان می داد که مردی باهوش است.

بینی او که برای یک جوان نورسیده بزرگ و برای یک مرد کامل کوچک بود شکل منقار عقاب را داشت اما ساختمان ظریف بینی مورد پسند می شد.

هر کس آن جوان را می دید تصور می کرد که پسر یکی از روستائیان است ولی وقتی چشمش به شمشیر بلند او، آویخته از حمایلی از جنس چرم، می افتاد و می دید که وقتی پیاده است آن شمشیر به ساق پای او می خورد و وقتی سوار می شود با موهای انبوه اسبش تماس حاصل می نماید می فهمید که نباید روستائی زاده باشد.

گفتیم وقتی سوار می شود شمشیر او با موهای بلند اسبش تماس حاصل می کند، بنابراین خواننده محترم می فهمد که جوان مذبور، اسبی هم داشت، آن هم اسبی درخور

ملاحظه، که به راستی جلب توجه نیز می نمود.

آن اسب از چهار پایان نژاد بآرن به شمار می آمد و دوازده یا چهارده سال از عمرش می گذشت.

رنگ اسب زرد بود و در دم اسب، موئی دیده نمی شد، در عوض، موهائی فراوان و بلند، ساقهای او را مزین می نمود و هنگام راه پیمائی به قدری سر را پایین می انداخت که لزومی نداشت که سینه بند، به او ببندند معهذاً می توانست از صبح تا شام هشت فرسنگ راه پیماید.

متأسفانه صفات برجسته آن اسب، طوری در زیر موهای بلند ساق پا، و راه پیمائی نامطلوبش، پنهان بود که هرکس او را می دید، تصور می کرد یک یابو است، خاصه آنکه، در آن دوره، همه مردم اسب شناس بودند و مزایای اسبها را از روی علائم و آثار ظاهری استنباط می کردند و مورد قضاوت قرار می دادند.

و باز به همین دلیل وقتی اسب مزبور وارد شهر مونگ شد به فاصله یک ربع ساعت بعد از عبور از دروازه شهر، توجه همه را جلب نمود و نظر به اینکه بینندگان نمی توانستند نسبت به اسب مزبور نظریه ای خوب پیدا کنند، وبال این سوءنیت، دامان صاحب مرکب را می گرفت.

بدتر آنکه دارتن یان (اسم جوان دارتن یان بود) می دانست که اسب او مورد پسند نیست و وی با اینکه یک سوارکار خوب می باشد این اسب در انظار او را کوچک جلوه می دهد و روزی که پدر دارتن یان اسب را به پسر داد که وی سوار گردد و مسافرت را آغاز نماید پسر جوان از دیدار هیکل نحیف و موهای بلند اسب، طوری غمگین شد که آه کشید گو اینکه می دانست که قیمت آن اسب حداقل بیست لیره است.

معهذاً پدر، هنگام دادن اسب چیزهائی هم به شکل بیان و کلام بر آن افزود که از فرط گرانبهائی قیمت نداشت.

پدر با لهجه محلی خود که هانری چهارم پادشاه سابق فرانسه نیز همان لهجه را داشت و هرچه می کشید آن لهجه را از خود دور کند موفق نمی شد گفت:

فرزند، این اسب تقریباً سیزده سال قبل از این، در خانه پدر شما متولد گردید و از آن موقع تاکنون در این خانه است و لذا شما باید آن را دوست داشته باشید.

هرگز این اسب را به فروش نرسانید و هر وقت که مجبور شدید با این مرکوب به

جنگ بروید از آن مانند یک خادم سالخورده نگاهداری کنید و مثل یک نوکر پیر، از ارجاع کارهای طاقت فرسا، به او خودداری نمائید.

در دربار فرانسه، به شرط اینکه موفق شوید راه به دربار پیدا کنید، گو اینکه اصالت و نجابت قدیمی شما، حصول این مزیت را مجاز کرده، بکوشید که حیثیت اصیل زادگی خود را که از پانصد سال به این طرف اجداد شما حفظ نمودند، محفوظ نگاه دارید تا آبروی خانواده و خود شما، از بین نرود و وقتی می‌گویم خانواده منظورم والدین و خویشاوندان شماست.

هرگز هیچ حرف درشت و تلخ را جز از پادشاه فرانسه و کاردینال صدراعظم او، تحمل ننمائید و این حقیقت را بدانید که امروز یک اصیل زاده، با جرئت و شجاعت خود... آری فقط با جرئت و شجاعت خویش، راه ترقی را می‌گشاید و جلو می‌رود.

هر اصیل زاده که یک لحظه بترسد و بلرزد، در همین لرزه، ممکن است فرشته اقبال و سعادت را که بدو روی آورده، از خویش دور نماید.

شما جوان هستید و باید بدو علت شجاع باشید علت اول اینکه زادگاه شما منطقه گاسکونی است و علت دوم اینکه فرزند من می‌باشید.

هیچ فرصت مقتضی را برای ماجراجوئی از دست ندهید و از ماجرا، بیم نداشته باشید.

تا امروز من کوشیدم که فن شمشیربازی را به شما بیاموزم و سعی نمودم که شما قوی شوید و بازوئی محکم و پاهائی پولادین داشته باشید زیرا در شمشیربازی فقط قوت بازو و میچ دست کافی نیست و پاها و قوائم بدن نیز باید نیرومند باشد.

و حال که از فن شمشیربازی برخوردار و دارای قوت جسمانی هستید دوئل کنید... مجدداً می‌گویم با اینکه دوئل ممنوع است از مبارزه صرف نظر ننمائید زیرا چون دوئل قدغن می‌باشد هرکس مبادرت به مبارزه کند بالمضاعف در خور تحسین است.

من در این موقع جز پانزده اکو پول نقد و اسب خویش و نصایحی که به شما دادم، چیز دیگر ندارم که به شما تقدیم کنم و مادران هم نسخه مرهم مخصوصی را به شما خواهد داد که از یک زن کولی آموخته و این مرهم در مداوی زخمها، مشروط بر اینکه زخم به قلب وارد نیامده باشد اعجاز می‌کند.

من امیدوارم که شما بتوانید از فرصتهای مقتضی برای ترقی و بدست آوردن

سعادت خود استفاده نمائید و موفق گردید که سعادت‌مندانه و با عمر دراز، به حیات ادامه بدهید.

اندرز من تقریباً تمام شد و فقط یک نکته دیگر را به عنوان نمونه و شاهد به شما می‌گویم ولی تصور ننمائید که قصد دارم خود را مثال و نمونه قرار دهم زیرا متأسفانه من هرگز در دربار خدمت ننمودم و در جنگهای بزرگ، غیر از جنگ کاتولیکی و پروتستانیها که در آن سمت داوطلب را داشتم و جزو قوای چریک بودم شرکت نکردم. مثالی که می‌خواهم به شما ارائه بدهم و بگویم که از آن سرمشق بگیرید، آقای تره‌وی می‌باشد که در قدیم همسایه من بود و در کوچکی، افتخار بازی کردن با پادشاه ما اعلیحضرت لوئی سیزدهم را داشت.

در این بازی‌های کودکانه گاهی نزاع در می‌گرفت و این دو کودک با هم دست به گریبان می‌شدند و می‌توانم به شما بگویم که لوئی سیزدهم در این منازعات همواره فاتح نبود.

معهدا همان کتک‌ها سبب گردید که لوئی سیزدهم بعد از اینکه بزرگ شد برای تره‌وی قائل به ارزش گردید و او را به دوستی خویش برگزید. آقای تره‌وی وقتی بزرگ شد مردی بود متهور و شجاع و همواره برای دوئل آماده، وقتی در بزرگی به پاریس رفت پنج مرتبه دوئل کرد. و بعد از مرگ پادشاه مرحوم و در فاصله فیما بین مرگ او و وصول لوئی سیزدهم به سن بلوغ، هفت مرتبه دوئل نمود.

و از وقتی که لوئی سیزدهم به سن بلوغ رسید و پادشاه شد، تا امروز، شاید تره‌وی یک صد مرتبه دوئل کرده است.

معهدا، به طوری که می‌بینید، با وجود قوانین و فرمانها و تصویب نامه‌هایی که برای منع دوئل صادر گردیده، آقای تره‌وی امروز فرمانده تفنگداران لوئی سیزدهم است یعنی فرمانده دسته‌ای می‌باشد که به اندازه سپاه لژیون سزار، قیصر روم، اسم و رسم دارد و لوئی سیزدهم، برای این دسته قائل به ارزشی فراوان است و همه، حتی کاردینال، صدراعظم فرانسه، از این تفنگداران می‌ترسند، در صورتی که همه می‌دانند که کاردینال مردی نیست که از هر چیز بترسد.

از اینها گذشته آقای تره‌وی دارای یک مزیت دیگر هم می‌باشد و آن اینکه سالی

ده هزار اکو درآمد دارد و مانند یکی از اشراف بزرگ این کشور زندگی می‌کند. و حال آنکه وقتی به پاریس رفت شاید به اندازه شما هم بضاعت مادی و معنوی نداشت و بر شماست که از روش این مرد پند بگیرید و با این کاغذ توصیه که به شما می‌دهم نزد او بروید و از راهنمائیهای وی پیروی کنید، تا اینکه بتوانید مثل این مرد راه سعادت را بروی خویش مفتوح نمایید.

بعد از این اظهارات دارتن‌یان بزرگ شمشیر خود را بکمر دارتن‌یان کوچک بست و گونه‌های او را بوسید و در حق او دعای خیر کرد و گفت: بروید به امان خدا! وقتی دارتن‌یان جوان از اطاق پدر خارج شد، دید که مادرش در اطاق خود منتظر اوست، و نسخه مرهمی را که داروی اعجازبخش تمام زخم‌هاست آماده کرده که هر دفعه که پسرش محتاج شد (و بعد از توصیه‌های پدر بیم آن می‌رفت که زیاد محتاج آن نسخه شود) از آن استفاده کند.

خدا حافظی دارتن‌یان با مادرش طولانی‌تر و تأثرآورتر از وداع با پدر گردید. زیرا پدر، با اینکه یگانه فرزند خویش را بسیار دوست می‌داشت نظر به اینکه مرد بود نمی‌خواست در موقع وداع ابراز تأثر کند در صورتی که مادر دارتن‌یان یک زن به شمار می‌آمد، آن هم زنی که مقام مادری دارد و می‌بیند که یکتا فرزند دلبندش، قصد دارد از او جدا شود و دیگر خدا داناست که آیا بازگشت خواهد کرد یا نه؟

مادر دارتن‌یان بسیار گریست و چون باید حقیقت را گفت، ناچاریم تذکر بدیم که دارتن‌یان هرچه کرد که خود را نگاه دارد و نگذارد اشک از چشمهای او خارج شود از عهده برنیامد و جوانی که می‌بایست در آینده به توصیه پدر رفتار نماید و از دلاوران باشد با وجود خودداری اشکی فراوان ریخت و با اینکه نیمی از اشکها را پنهان کرد، گواه صادق قلب شکسته او از آستین بیرون آمد.

همان روز دارتن‌یان با سه هدیه پدر، که به طوری که گفتیم عبارت بود از پانزده اکو پول نقد و اسب خاصه پدری و توصیه‌ای برای آقای تره‌وی به راه افتاد و لذا ما می‌توانیم بگوئیم که اندرزه‌های پدر، نسبت به این سه هدیه، جنبه مازاد را داشت و دارتن‌یان جوان این اندرزه‌ها را مانند سوداگری که بعد از ختم معامله چیزی هم به رسم بالا بود دریافت کند، بنام اضافه بر وجه معامله دریافت نمود.

با این توشه، دارتن‌یان، از لحاظ روحی و جسمی نسخه دوم دون‌کیشوت،

قهرمان کتاب سروانتس نویسنده اسپانیائی گردید، که ما در سطور فوق، به مناسبت ادای وظیفه تاریخ نویسی یادی از او کردیم.

دون کیشوت آسیاب های بادی را موجوداتی مافوق الطبیعه به شمار می آورد و تصور می کرد که انسان هائی از نوع عوج هستند و گله های گوسفند را بجای ارتشهای بزرگ می گرفت و دارتن یان هر تبسم را که از دیگران می دید، به منزله یک ناسزا به شمار می آورد و هر نگاه را تحریکی برای آغاز خصومت می انگاشت.

نتیجه این شد که از توب تا مونگ آن جوان با مشت های گره شده راه می پیمود و بیش از ده مرتبه شمشیر را از غلاف، تا نیمه بیرون می کشید، ولی تا مونگ، نه مشتی روی چانه ای فرود آمد و نه شمشیرش، بطور کامل از غلاف خارج گردید.

نباید تصور کرد که مشاهده یابوی زرد رنگ در بینندگان تولید حیرت نمی نمود، و قیافه عابرین را با تبسم نمی شکفت ولی چون، بالای یابوی زرد رنگ، شمشیری بلند و ستر، دیده می شد و بالاتر از آن، یک جفت چشم بنظر می رسید که بی رحمی بیش از غرور، از آن هویدا می گردید، عابرین ترجیح می دادند که نخندند یا اگر وضعی پیش می آمد که اختیار از دستشان خارج می گردید، می کوشیدند که روی برگردانند و مانند بعضی از نقابهای قدیم که جهت شوخی و مسخرگی ساخته می شد از یک طرف بخندند. وقتی آن نقاب را برمی گردانند به جای خنده، گریه بنظر بینندگان می رسیدند و عابرین که نمی توانستند از پشت گریه کنند، باری روی برمی گردانیدند که آن جوان گریه آنها را نبیند.

بناء علیهذا، تا وقتی که دارتن یان وارد شهر کوچک مونک نگردید، باشکوه راه می پیمود و اهانتی بر وی وارد نیامد که طبع زودرنج او را متأثر نماید.

ولی در آنجا، وقتی مقابل مهمانخانه فران مونیة از اسب پیاده شد، بدون اینکه مدیر مهمانخانه، یا خدمه، یا اقلای یکی از مهترهای اصطبل از او استقبال کنند و دهانه اسبش را بگیرند دید که آقائی کنار پنجره طبقه زیرین مهمانخانه، با وضعی باشکوه و قیافه ای محتشم، اما گرفته، با دو نفر صحبت می کند و آن دو، با احترام به سخنان او گوش می دهند.

دارتن یان، طبق عادت، تصور کرد که آنها، راجع به او صحبت می نمایند و گوش فراداد چه می گویند.

این مرتبه، برخلاف دفعات گذشته، آن جوان خیلی اشتباه نکرده، شاید بتوان گفت فقط پنجاه درصد اشتباه نمود چون آن سه نفر راجع به خود او صحبت نمی‌کردند اما در خصوص اسب وی مشغول گفتگو بودند.

آقای با احتشام و بزرگوار، صفات و مشخصات اسب را برای آن دو نفر توضیح می‌داد و آن دو نفر، چون به طوری که گفتیم نسبت بگوینده، رعایت احترام را می‌کردند. با قهقهه از صحبت‌های او می‌خندیدند تا اینکه نشان بدهند گفته او شیرین و خنده‌آور می‌باشد.

زیرا یکی از مظاهر ادب این است که وقتی کسی صحبت می‌کند و خود تصور می‌نماید که صحبتی نشاط‌آور را شروع کرده دیگران بخندند تا گوینده یقین حاصل کند که صحبت او قرین موفقیت گردیده است.

و با توجه بدین که یک تبسم کوچک، برای تحریک خشم دارتن‌یان کفایت می‌کرد، اینک فکر کنید که آن قهقهه‌ها چه اثری در روح آن جوان می‌نمود و چگونه خون را در عروق وی بجوش می‌آورد.

دارتن‌یان، قبل از اینکه اقدامی به عمل بیاورد تصمیم گرفت که قیافه آن مرد بی‌ملاحظه را خوب از نظر بگذرانند تا بدانند این کیست که نسبت بدو توهین و وی را مسخره می‌کند.

لذا چشمهای خود را به آن مرد دوخت و دید مردی است چهل یا چهل و پنج ساله، با چشمهای سیاه و نافذ و صورت مهتابی و یک بینی بزرگ و سیلی سیاه که با دقت پشت لب او قیچی شده بود.

لباس آن مرد را یک کلیجه و زیرپوش بنفشه رنگ^۱ تشکیل می‌داد و بند واکسیل او هم به رنگ بنفش بود ولی تزییناتی در لباسش دیده نمی‌شد و فقط در آنجا که می‌بایست آستین‌های پیراهن از شکاف کلیجه خارج شود، زر دوزی کرده بودند. زیرپوش و کلیجه آن مرد، تازه می‌نمود، یعنی لباسی مستعمل به شمار نمی‌آمد ولی مثل اینکه مدتی در جامه‌دان مانده و بدون اطو کردن آن را پوشیده بودند.

۱- زیرپوش عبارت بود از لباسی شبیه به جلیقه ما که روی سینه را تا زیر زنج می‌گرفت و کلیجه‌های آن زمان آستین نداشت بطوری که آستین‌های پیراهن از طرفین کلیجه بیرون می‌آمد. (م)

این موضوع و نکات دیگر مربوط به قیافه و لباس وی از نظر تیزبین دارتن‌یان گذشت زیرا جوان، نه فقط از لحاظ اینکه مرد مزبور بوی توهین کرد بی‌خواست او را بشناسد، بلکه گوئی یک الهام مرموز، به او می‌گفت: این مرد را خوب بشناس زیرا در سرنوشت تو تأثیری به سزا خواهد داشت.

در همان موقع که دارتن‌یان صاحب لباس بنفشه رنگ را می‌نگریست، آن مرد، در مورد اسب زرد دارتن‌یان اظهار نظری توأم با تمسخر کرد و مستمعین او قاه قاه خندیدند و با اینکه گوینده خنده‌رو نبود، تحت تأثیر گفته‌های خود و خنده مستمعین تبسم نمود.

دیگر برای دارتن‌یان تردیدی باقی نماند، که او هدف سهام ملامت گردیده و لذا کلاه خود را تا نزدیک چشم پائین کشید و با تقلید از رُستهای بعضی از درباریها، که حرکات آنان را، موقعی که به ولایت او مسافرت می‌کردند، یا از آنجا می‌گذشتند دیده بود به آن مرد نزدیک گردید.

رُستهای مزبور که گفتیم از برخی از درباریها فراگرفته بود اینکه یک دست را روی قبضه شمشیر و دست دیگر را به کمر نهاد و نطقی متین، اما نیش‌دار تهیه کرد که به آن مرد بگوید و او را دعوت به مبارزه کند.

ولی متأسفانه برای دارتن‌یان، هرچه به آن مرد نزدیکتر می‌کشد، شدت خشم، نطقش را به محاق نسیان می‌سپرد و هنگامی که مقابل آن مرد رسید به کلی فراموش کرد چه می‌خواست بگوید و جز چند کلمه مبتذل و خشن، چیزی به یاد نیاورد و در حالی که غضب از سر و رویش می‌بارید خطاب به آن مرد گفت:

آهای... آقا... با شما هستم... به شما که پشت این پنجره پنهان شده‌اید می‌گوییم... بگوئید بدانم که شما برای چه می‌خندید تا این که من هم بخندم و در خندیدن شریک یکدیگر باشیم.

آقای باشکوه، با تانی امتداد نظر را تغییر داد و چند لحظه گذشت تا اینکه چشمهای او از مرکوب، متوجه راکب گردید.

مثل اینکه، وی انتظار نداشت که مورد خطاب راکب آن اسب قرار بگیرد، یا اینکه انتظار نداشت که یا آن لحن با او صحبت کنند.

و بعد از چند ثانیه که بالاخره دریافت که خود او را مورد خطاب قرار داده‌اند نه

دیگری، ابروهای او بهم نزدیک شد و اخم کرد و با لحنی مقرون به غرور و اعتماد به نفس و تحقیر و توهین نسبت به مخاطب، که وصف آن ممکن نیست و انسان باید خود ببیند و بشنود تا بفهمد آن لحن چگونه است گفت: آقا با شما نبودم...

دارتن‌یان که آن گفته را شنید و دریافت که چقدر حاکی از خودستائی گوینده است و چگونه آن مرد با دو کلمه، به او فهمانید که بین آن دو، به قدری تفاوت شخصیت و مقام وجود دارد که هرگز، آن مرد حاضر نیست با او صحبت کند و خویش را در ردیف آن جوان قرار دهد گفت: ولی من با شما بودم... من با شما صحبت می‌کنم. مرد لحظه‌ای دارتن‌یان را نگریست و با تبسمی تحقیرآمیز از کنار پنجره دور شد و از اطاق خارج گردید و قدم به حیاط مهمانخانه نهاد، بعد، قدم به قدم و به آهستگی به اسب دارتن‌یان نزدیک شد و مقابل مرکب ایستاد.

حرکات آن مرد و طمأنینه او توأم با تمسخر طوری جالب توجه و مضحک بود که آن دو نفر که همچنان در اطاق، کنار پنجره ایستادند، قاه‌قاه خندیدند و آن مرد، بدون اینکه نشان بدهد که متوجه خشم دارتن‌یان می‌باشد، خطاب به آن دو که درون اطاق بودند گفت: آقایان، این اسب، دارای رنگ گل‌زرد می‌باشد، یا اینکه در عهد جوانی بدین رنگ بوده و گرچه در بین نباتات، از این رنگ فراوان است و در گیاه‌شناسی صدها گیاه را نام می‌برند که همه دارای این رنگ می‌باشند ولی تاکنون، بندرت این رنگ را در اسبها دیده‌اند.

وقتی آن مرد صحبت می‌کرد دارتن‌یان شمشیر خود را به قدر یک وجب از غلاف بیرون کشید و او که می‌خواست، از تره‌وی سر مشق بگیرد بانگ زد آیا می‌دانید چه می‌کنید و آیا متوجه هستید کسی که بر یک اسب بخندد بدان می‌ماند که به صاحب آن اسب نیز خندیده است و آیا می‌توانید به صاحب این اسب هم بخندید؟

مرد با لحنی متین گفت: آقا بطوری که از قیافه من در می‌یابید من کسی نیستم که زیاد بخندم ولی اگر بخوام بخندم از کسی اجازه کسب نخواهم کرد و هر وقت که میل داشتم خواهم خندید.

دارتن‌یان با همان صدای بلند گفت: ولی من میل ندارم دیگران بدون تمایل من بخندند و بخصوص، میل ندارم هنگامی بخندند که خنده آنها مورد نفرت من است. جوان انتظار داشت که آن مرد، بعد از این حرف به خشم درآید و شمشیر از

غلاف بیرون بکشد ولی مرد ناشناس بدون اینکه آرامش را از دست بدهد گفت: آقا درست می‌گوئید و بعد به دارتن‌یان پشت کرد و خواست وارد اطاق شود.

ولی آن جوان کسی نبود که بعد از اینکه مورد اهانت قرار گرفت بگذارد مردی که به او اهانت کرده است پی کار خود برود و شمشیر از نیام کشید و عقب ناشناس دوید و بانگ برآورد آقای اهانت‌کننده برگردید... برگردید و از خود دفاع کنید و گرنه من مجبورم از عقب شما را مورد حمله قرار بدهم و ضربت شمشیر خود را به شما بچشانم. آن مرد با تعجب برگشت و از روی نفرت نظری به جوان انداخت و گفت: آیا می‌خواهید ضربت شمشیر خود را به من نشان بدهید. آقا... واقعاً شما دیوانه هستید.

بعد آهسته و مثل اینکه با خود حرف می‌زند گفت: این جوان به موقع به من رسید و گرنه خیلی به درد اعلیحضرت می‌خورد و پادشاه فرانسه بسیار میل دارد که از اینگونه جوانان را وارد دسته تفنگداران خود بنماید.

هنوز آن مرد این جمله را به اتمام نرسانیده بود که دارتن‌یان ضربتی سخت، حواله او کرد، به طوری که اگر آن مرد به چابکی خود را عقب نمی‌کشید، ظن غالب این است که دیگر نمی‌توانست شوخی کند و برای همیشه، زبان او از گفتار باز می‌ماند.

و چون دریافت که این موضوع، از شوخی گذشته و جنبه جدی پیدا کرده شمشیر خود را از غلاف کشید و اول با شمشیر به حریف سلام داد و آنگاه در حال دفاع ایستاد. ولی در همین موقع مستمع او که دیدیم در اطاق بودند، به اتفاق مهمانخانه‌چی و در حالی که هر یک چماق یا بیل در دست داشتند به دارتن‌یان حمله‌ور شدند.

این حمله طوری سریع صورت گرفت و چنان وضع پیکار را تغییر داد که حریف دارتن‌یان دیگر خود را مجبور به دفاع ندید و با همان وقار و طمأنینه که بدو از او دیده شد شمشیر را غلاف کرد و مردی که نقش اول را در پیکار بازی می‌نمود جزو تماشاچیان درآمد و بدون اینکه وحشتی از او دیده شود یا خود را ببازد گفت: مرده شوی این گاسکونها را ببرد که هرگز نمی‌توانند آرام باشند... او را سوار اسب زرد رنگش کنید و بگذارید که از اینجا گم شود.

دارتن‌یان که این کلمات را شنید بدون اینکه در مقابل حریفان سه گانه یک قدم عقب بگذارد گفت: ای بی‌غیرت، تا وقتی که تو را به قتل نرسانم از اینجا نخواهم رفت. مرد زیر لب گفت، تمام این گاسکونها بهم شبیه هستند و ادعای آنها حقیقت

ندارد و هیچ چیز آنها را اصلاح نمی‌کند.

بعد خطاب به مهمانخانه‌چی و آن دو نفر با صدای بلند گفت: حال که این مرد نمی‌خواهد متنبه شود آنقدر ادامه بدهید تا وقتی امان بخواهد و بگوید کافی است. اما مرد ناشناس، نمی‌دانست که حریف او چقدر لجوج است و آدمی نمی‌باشد که امان بخواهد و اعتراف به شکست خود بکند.

لذا پیکار، بین او و آن سه نفر ادامه یافت تا اینکه یک ضربت بیل، شمشیر را از کف وی خارج کرد و به زمین افتاد و یک ضربت چماق شمشیرش را نصف نمود و ضربت سوم، که بر فرق وی فرود آمد، دارتن‌یان را خون‌آلود به زمین افکند و از حال رفت.

در این موقع بود که سکنه شهر از هر طرف می‌دویدند و به تصور اینکه واقعه‌ای جدید و خطرناک اتفاق افتاده مسلح می‌شدند، چون صدای هیاهو از مهمانخانه می‌آمد، خود را به آنجا می‌رسانیدند.

صاحب مهمانخانه وقتی ازدحام را دید برای اینکه مردم متفرق شوند و هم اینکه مزاحمتی جهت او احداث نگردد دارتن‌یان را با کمک کارکنان مهمانخانه به آشپزخانه برد و به آنها سپرد که آب بر سر و صورتش پاشند و او را به حال بیاورند.

و اما مرد ناشناس، بعد از این واقعه، به اطاق زیرین مهمانخانه برگشت و کنار پنجره قرار گرفت و به تماشای خارج مشغول گردید ولی معلوم بود که ازدحام جمعیت او را ناراحت کرده و مثل اینکه اجتماع مردم در آنجا با آنچه منظور او می‌باشد، مغایرت دارد.

چند دقیقه دیگر، درب اطاق باز شد و مهمانخانه‌چی با احترام وارد گردید. به صدای در، آن مرد روی برگردانید و گفت: خوب... حال این دیوانه چگونه است؟ مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب، من برای این شرفیاب شدم که بدانم آیا شما صحیح و سالم هستید؟ و خدای نخواستہ در موقع نزاع آسیبی بر شما وارد نیامده است؟ مرد گفت: نه، مهمانخانه‌چی عزیز، من مجروح نشدم و کاملاً صحیح و سالم می‌باشم و به همین جهت میل دارم که از حال این جوان مطلع شوم.

مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب او به حال اغماء افتاده است ولی حالش خطرناک نیست و بهوش خواهد آمد مرد گفت: آیا یقین دارید که حالش بهتر خواهد شد.

مدیر مهمانخانه گفت: بلی عالیجناب، ولی قبل از اینکه بی حال شود، باز نسبت به شما اسائه ادب می‌کرد و شما را به مبارزه می‌طلبید مرد گفت: عجب... عجب... پس معلوم می‌شود که این جوان، شیطان مجسم می‌باشد زیرا، یک آدم عادی بعد از این ضربات حال آن را ندارد که دیگری را به مبارزه بطلبد.

مهمانخانه‌چی گفت: نه عالیجناب، این جوان شیطان مجسم نیست و آنگاه با لحنی نفرت‌انگیز، که هنگام یاد کردن از مشتریهای فقیر و بی‌نام و نشان بکار می‌برد گفت: عالیجناب وقتی او بیهوش شد ما خورجین او را واری کردیم و دیدیم بیش از چند پیراهن و دوازده اکو ندارد و با همین پایه و مایه، این همه خودستائی می‌کند و حتی وقتی می‌خواست از حال برود گفت: اگر او در پاریس می‌بود این واقعه اتفاق نمی‌افتاد و اگر به وقوع می‌پیوست، باری شما فوراً پشیمان می‌شدید و اینکه که واقعه مزبور در اینجا اتفاق افتاده، باز در آتیه پشیمان خواهید شد.

مرد ناشناس با تمسخر گفت: از این قرار این آقا، یک شاهزاده بلافصل است که بطور ناشناس مسافرت می‌کند و ما، باید بر خود بلرزیم که یک شاهزاده عالیمقام را علیه خود برانگیخته‌ایم.

مدیر مهمانخانه گفت: عالیجناب، من این موضوع را عرض کردم که بدانید این جوان یک شیطان نیست و در صورت لزوم، در آتیه مواظب خود باشید.

مرد گفت: قبل از اینکه از حال برود آیا چیزهایی دیگر نگفت؟ و آیا اسمی از اشخاص نبرد؟

مهمانخانه‌چی گفت: چرا عالیجناب، او روی جیب خود دست زد و گفت: آنهایی که به من توهین کردند باید بدانند که آقای تره‌وی این موضوع را بلا تعقیب نخواهد گذاشت و خواهید دید که آقای تره‌وی انتقام اهانتی را که نسبت به یکی از مقربان او شده است خواهد کشید.

مرد ناشناس ابروان را در هم کشید و گفت: مهمانخانه‌چی عزیز، آیا گفتید که او روی جیب خود دست زد و اسم آقای تره‌وی را برد و گفت: آقای تره‌وی انتقام او را خواهد کشید.

مهمانخانه‌چی گفت: بلی عالیجناب، او چنین می‌گفت. مرد ناشناس گفت: مهمانخانه‌چی عزیز، من تصور می‌کنم که وقتی این جوان بی‌هوش شد شما نظری به

جیب او انداخته‌اید و آیا متوجه شدید که در جیب او چیست؟
 مهمانخانه‌چی گفت: بلی آقا، من دیدم در جیب او نامه‌ای است که عنوان آقای
 تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی را روی آن نوشته‌اند.
 مرد ناشناس گفت: آیا راست می‌گوئید؟ مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب، افتخار
 دارم عرض کنم که آنچه معروض شد عین حقیقت بود.
 مهمانخانه‌چی که از فن قیافه‌شناسی اطلاع نداشت متوجه نشد که توضیحات او
 چقدر باعث تشویش آن مرد گردید، از کنار پنجره دور شد و به فکری عمیق فرو رفت و
 با خود گفت:

نکند که تره‌وی این جوان گاسکون را مأمور قتل من کرده باشد و گرچه این مرد
 خیلی جوان است و مأموریت‌های مهم را به جوانان بی‌تجربه محول نمی‌نمایند ولی گاهی
 یک جوان ساده و بی‌تجربه، یک مأموریت خطرناک را بهتر از یک مرد عاقل به انجام
 می‌رساند زیرا مرد عاقل، ممکن است از عواقب کار بترسد ولی یک جوان بی‌تجربه،
 فکر عواقب کار را نمی‌نماید، از آن گذشته، یک ضربت کارد یا شمشیر، از طرف هرکس
 که وارد بیاید و ضارب چه پیر و چه جوان باشد، سبب قتل خواهد شد.
 دیگر اینکه، اشخاص، از یک جوان ساده پرهیز نمی‌کنند و نسبت به او ظنن
 نمی‌شوند و لذا، او زودتر می‌تواند خود را به هرکس که باید از بین برود نزدیک نماید و
 منظور خویش را عملی کند.

مهمانخانه‌چی که می‌دید مشتری او سکوت نموده با احترام ایستاد و سکوت کرد
 تا اینکه ناشناس گفت: آقای مدیر مهمانخانه، من بدون رودربایستی به شما می‌گویم که
 این جوان مزاحم من شده است ولی من قصد ندارم او را به قتل برسانم... و چون مرا
 ناراحت کرده من باید بدانم که اینک در کجاست؟
 مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب، او اینک در اطاق من واقع در طبقه دوم می‌باشد
 و زخم‌های او را می‌شویند و می‌بندند.

ناشناس گفت: لابد خورجین او هم در همان اطاق است و گویا لباس او را از تنش
 بیرون نیاورده‌اید؟

مهمانخانه‌چی گفت: آقا، خورجین او در آشپزخانه است و چون می‌بایست
 زخم‌های او را ببندند کلیجه او را کردند و آن را هم در آشپزخانه گذاشتند ولی چون

می‌فرمائید این جوان مزاحم شما است من ممکن است او را دور کنم.
مرد ناشناس گفت: او نه فقط مزاحم من است بلکه مزاحم سایر مشتریان شما هم می‌باشد و آنها را طوری ناراحت می‌کند که مجبور می‌شوند از اینجا بروند و اینک بروید و صورت حساب مرا بیاورید و به گماشته من هم بگوئید برای حرکت آماده باشد. مهمانخانه چی گفت: آه... عالیجناب... آیا به همین زودی می‌خواهید تشریف ببرید... من اگر بدانم که این جوان سبب تصدیع شما گردیده و شما را وادار به عزیمت کرده هم اکنون او را بیرون خواهم کرد.

ناشناس گفت: نه مهمانخانه چی عزیز... نه... وگرچه این جوان مزاحم مشتریان شما می‌باشد ولی آنقدر ارزش ندارد که کسی از بیم او از اینجا برود ولی به طوری که می‌دانید قبل از اینکه این دیوانه بیاید من گفته بودم که اسب من و نوکران را زین کنند... مگر از دستور من اطاعت نکردند؟

مهمانخانه چی گفت: آقا، امر شما فوراً اطاعت شد و اسب شما و نوکران را زین کردیم و هر دو بیرون مهمانخانه آماده هستند.

ناشناس گفت: در این صورت بروید و صورت حساب را بیاورید و به گماشته من هم بگوئید ما حرکت خواهیم کرد.

مهمانخانه چی قدری تردید کرد و اگر جرئت می‌داشت قطعاً به آن مرد می‌گفت: آقا... آیا شما اینقدر ترسو هستید که از این پسر جوان می‌ترسید و به همین جهت می‌خواهید بروید.

ولی جرئت نکرد که این حرف را بر زبان بیاورد اما مرد ناشناس که تردید او را دید به فکر باطنی او پی برد و نظری تند به مهمانخانه چی انداخت و صاحب مهمانخانه که فهمید، مشتری او دریافته که وی در چه فکر بوده، با عجله از اطاق خارج شد.

پس از رفتن مهمانخانه چی، مرد ناشناس با خود گفت این جوان بد ذات نباید مای‌لیدی را ببیند (مای‌لیدی دو کلمه انگلیسی است که کلمه‌ای مرکب را تشکیل داده و معنای آن چنین می‌باشد «خانم من» و عرفاً به جای «خانم» در موقع تکلم یا مخاطب ساختن بکار می‌رود). مای‌لیدی که بنا بود از اینجا بگذرد قدری تأخیر کرده و بهتر این بود که فوراً سوار اسب شوم و به استقبال او بروم که زودتر او را ببینم و مانع از این شوم که این جوان گاسکون او را بشناسد ولی نمی‌توانم بدون اطلاع از مفاد نامه‌ای که این

جوان حمل می‌کند و عنوان تره‌وی را دارد، از اینجا بروم.

آن وقت مرد ناشناس به طرف آشپزخانه به راه افتاد و با خود می‌گفت: مدیر مهمانخانه مشغول تهیه حساب من است و در این موقع کسی در آشپزخانه نیست و اگر هم باشد شاگردان مهمانخانه‌چی و خدمه طبخ هستند و عقلشان نمی‌رسد که من برای چه وارد آشپزخانه شده‌ام.

و اما مدیر مهمانخانه، بعد از خروج از اطاق مرد ناشناس، به طبقه فوقانی و اطاق زنش رفت و با خشم وارد آن اطاق گردید.

خشم مدیر مهمانخانه ناشی از این بود که می‌دید که آن جوان سبب خروج مرد ناشناس از مهمانخانه گردیده در صورتی که اگر آن مرد چند روز توقف می‌کرد ممکن بود سودی در خور ملاحظه عاید او شود.

وقتی مهمانخانه‌چی وارد اطاق شد، زن او، تازه از بستن زخم‌های دارتن‌یان فارغ گردیده بود و جوان گاسکون هم هوش و حواس داشت.

مهمانخانه‌چی به او گفت که ادامه توقف وی در آنجا به صلاح او نیست زیرا داروغه شهر که عنقریب از نزاع او با آن مرد بزرگ مستحضر خواهد شد (مهمانخانه‌چی یقین داشت که مرد ناشناس از اشراف و اعظام است) خواهد آمد و دستگیرش خواهد نمود.

اظهارات مدیر مهمانخانه که با لحن دلسوزی نسبت به دارتن‌یان ابراز می‌شد جوان مجروح را واداشت که با وجود ضعف شدید و کوفتگی بدن، از جا برخیزد و خود را برای رفتن آماده کند.

زوجه مهمانخانه‌چی اطراف سر دارتن‌یان را نوار پیچ کرده بود و جوان گاسکون، به کمک مدیر مهمانخانه به طرف آشپزخانه روان شد که در آنجا کلیجه خود را در برنماید و خورجین را بردارد و بر پشت اسب بگذارد.

ولی وقتی وارد آشپزخانه شد اولین کسی را که دید همان مرد ناشناس بود و مشاهده کرد که وی نزدیک یک کالسکه بزرگ ایستاده با زنی که درون کالسکه نشسته، صحبت می‌کند.

برای خوانندگانی که شاید تعجب کنند دارتن‌یان چگونه این منظره را از آشپزخانه دید توضیح می‌دهیم که در مهمانخانه‌ها و منازل روستائی، آشپزخانه، نخستین اطاق

خانه را که مستقیم به طرف خارج باز می شد تشکیل می داد و هنوز در قصبات و شهرهای کوچک فرانسه، اسلوب ساختمان منازل، همین گونه است.

دارتن یان دید دو اسب نیرومند به آن کالسکه بسته اند و زنی که درون آن نشسته بیست یا بیست و دو سال بیشتر ندارد.

در سطور قبل گفتیم که آن جوان نظر کنجکاو تیزبین داشت و در نظر اول دریافت آن زن بسیار باوقار است و بخصوص زیبایی آن زن، که جز نژاد شمال اروپا به شمار می آمد در دارتن یان که فقط زنهای جنوب اروپا را دیده بود خیلی مؤثر واقع شد. زنهای شمالی و از جمله آن زن گیسوان طلائی و چشمهای آبی دارند در صورتی که رنگ گیسوان و چشمهای زنهای جنوب اروپا و فرانسه سیاه است.

زن می گفت: خوب... جناب قدوسی مآب چه امر فرمودند مرد ناشناس گفت: ایشان امر کردند که شما فوراً به انگلستان برگردید و دوکت را تحت نظر بگیرید و اگر دیدید که مشارالیه قصد دارد از لندن حرکت کند به جناب قدوسی مآب اطلاع بدهید.

- دستورالعمل دیگری که به من داده شده چیست؟

- سایر او امری که برای شما صادر شده در این جعبه است ولی شما نباید قبل از وصول به انگلستان این جعبه را بگشایید و فقط بعد از ورود بدانجا، می توانید از دستورهائی که درون این جعبه است اطلاع حاصل کنید.

- بسیار خوب شما چه می کنید؟

- من به پاریس مراجعت می نمایم.

- آیا این جوان را که به شما توهین کرده است مورد تنبیه قرار نخواهید داد؟ و

می گذارید که این پسرک بی ادب بدون اینکه مجازات شود پی کار خود برود.

مرد ناشناس می خواست جواب زن زیبا را بدهد که ناگهان دارتن یان که این گفت و شنود را استماع کرد عرض آشپزخانه را پیمود و به درب مطبخ رسید و گفت: کسی نمی تواند این پسرک بی ادب را مجازات کند بلکه این پسرک بی ادب دیگران را مجازات خواهد نمود و این مرتبه نخواهد گذاشت که سائرین مانند دفعه اول از چنگ او فرار نمایند.

مرد ناشناس گره بر ابروها انداخت و گفت: چه گفتید؟... آیا اظهار کردید که این دفعه از شما فرار نخواهد کرد؟... مگر او دفعه اول فرار کرده بود؟

دارتن‌یان گفت: آری، مرتبه اول شما از چنگ من گریختید ولی حالا، در حضور یک زن، جرئت نخواهید کرد فرار نمایید.

مرد ناشناس دست برد که شمشیر از غلاف بیرون بکشد ولی زن زیبا به او گفت: آه... چه می‌کنید؟... مگر نمی‌دانید که اگر لحظه‌ای تأخیر نمایید همه چیز از دست خواهد رفت.

مرد ناشناس گفت: راست می‌گوئید و تأخیر جایز نیست و شما از آن طرف بروید و من هم از این طرف عزیمت می‌کنم.

آنگاه، مرد ناشناس، بی‌آنکه به دارتن‌یان فرصت بدهد که از آشپزخانه خارج شود به طرف اسب خود پرید، با یک خیز سوار اسب شد و همان وقت کالسکه‌چی اسب‌های کالسکه را به حرکت درآورد و آن دو مرد و زن، از دو جهت مخالف به حرکت درآمدند.

مهمانخانه‌چی که تا آن موقع برای ناشناس قائل به احترامی بزرگ بود زیرا تصور می‌کرد یکی از بزرگان است وقتی دید وی بدون پرداخت حساب مهمانخانه حرکت کرد یک مرتبه، احترام او مبدل به نفرتی شدید شد و عقب او دوید و بانگ زد حساب شما مانند... مگر حساب خود را نمی‌پردازید.

مرد ناشناس برگشت و خطاب به نوکر خود کرد که سوار اسب شده بود گفت: بد ذات، حساب او را پرداز و صدایش را خاموش کن. نوکر دو سه پوله نقره مقابل پای مهمانخانه‌چی انداخت و عقب ارباب خود تاخت کرد.

دارتن‌یان از مطبخ و به نوبه خود عقب نوکر دوید و بانگ زد ای بی‌غیرت توقف کن... ای فرومایه اگر جرئت داری این طور نگریز ولی ضعف ناشی از زخم‌ها، طوری بود که جوان گاسکون نتوانست بیش از ده پانزده قدم دوندگی کند و به زودی صدا در گوشهای او پیچید و سرش به دوار افتاد و خون مقابل چشمهای او را گرفت و وسط خیابان افتاد.

ولی همچنان فریاد می‌زد ای بی‌غیرت توقف کن... ای فرومایه اگر جرئت داری بایست...

لیکن نوکر و ارباب توجهی به فریادهای جوان نکردند و با سرعت دور شدند. مهمانخانه‌چی به دارتن‌یان نزدیک گردید و برای اینکه با او آشتی کند گفت: راست می‌گویید و این شخص مردی فرومایه بود.

دارتن‌یان گفت: بلی بسیار بی‌غیرت بود ولی او... خیلی جوان داشت مهمانخانه‌چی پرسید: که را می‌گوئید دارتن‌یان گفت: مای‌لیدی را می‌گویم و بعد از این حرف یک مرتبه دیگر از حال رفت.

مهمانخانه‌چی در دل گفت: افسوس، که من امروز هم ارباب و نوکر را از دست دادم و هم آن زن جوان را ولی، هرچه باشد وجود این جوان مغتنم است و باید کوشید که وی چند روز در این مهمانخانه بماند و یازده اکو پول خود را در اینجا خرج کند و لااقل این یکی را نباید از دست داد.

مهمانخانه‌چی که بعد از تفتیش جیب‌های دارتن‌یان می‌دانست که وی یازده اکو پول دارد می‌اندیشید که هرگاه دوره بیماری و نقاهت او یازده روز طول بکشد آن مبلغ را خرج خواهد کرد.

ولی این پیش‌بینی، بدون کسب نظریه از دارتن‌یان صورت گرفت زیرا جوان گاسکون برخلاف مهمانخانه‌چی، نمی‌خواست یازده روز در آنجا توقف کند و مجموع مایه خود را به مصرف برساند.

صبح روز دیگر در ساعت پنج دارتن‌یان از خواب بیدار شد و از اطاق فرود آمد و به آشپزخانه رفت و درخواست کرد که بعضی از ادویه طبی را برای او فراهم نمایند و هکذا نوشیدنی و روغن زیتون هم برای وی بیاورند.

شاگردهای آشپزخانه گفتند که در این موقع دوافروشی باز نشده که بتوان دارو خریداری کرد.

دارتن‌یان مجبور شد آنقدر صبر نماید تا اینکه دوافروشی باز شود و ادویه‌ای را که خواسته بود برای وی فراهم کردند.

آن وقت نسخه‌ای را که از مادر گرفته بود مقابل خود نهاد و از روی نسخه مزبور مرهم مخصوص را که می‌بایست اثری مقرون به اعجاز داشته باشد تهیه کرد و روی زخم‌ها مالید.

یکی از معجزات نسخه مزبور این بود که بعد از هر دوره مالیدن دوا، می‌بایست

که به وسیله آب نیم گرم به اصطلاح اطباء کومپرس کنند و دارتن یان بدون اینکه کمکی از هیچ یک از خدمه آشپزخانه دریافت کند کومپرس ها را نیز خود به انجام رسانید.

آن وقت بر اثر معجزات آن مرهم و شاید به مناسبت اینکه دارتن یان هیچ طبیبی را احضار نکرد و از هیچ پزشکی کمک نگرفت همان شب زخمهای او سر به هم آورد و علائم بهبود در آنها هویدا گردید و صبح روز بعد پیاخاست و توانست راه برود.

آنگاه نوبت آن فرا رسید که حساب مهمانخانه چی راپردازد. در تمام مدتی که دارتن یان در آن مهمانخانه بود جز نوشیدنی و روغن زیتون و چیزهایی دیگر که برای مرهم می خواست کالائی به مصرف نرسانیده بود که بهای آن راپردازد.

اما در عوض اسب زرد رنگ وی از این فرصت یعنی از پرتی حواس صاحب خود استفاده کرده، سه برابر غذای عادی یونجه تناول نموده بود.

یا اینکه مهمانخانه چی می گفت که اسب مزبور سه برابر علیق روزانه خود یونجه مصرف کرده زیرا از جثه و وزن اسب بعید بود که آن همه علیق مصرف نموده باشد.

و چون در این موارد نمی توان از خود اسب تحقیق کرد که آیا این گفته واقعیت دارد یا خیر دارتن یان مجبور بود که بهای آنچه را که صاحب مهمانخانه می گوید پردازد.

لذا دست به جیب نمود تا اینکه کیسه مستعمل خود را که مبلغ پانزده اکو در آن یافت می شد بیرون بیاورد و حساب مهمانخانه چی را بدهد.

دارتن یان کیسه مستعمل را که از مخمل بود از جیب خارج کرد ولی هرچه جستجو نمود نامه ای را که پدرش برای آقای ترهوی نوشته بود ندید.

دارتن یان بدو تصور نمی کرد که کاغذ مزبور مفقود شده باشد و شروع به کاوش جیبها و خورجین خود کرد و نه یک مرتبه و دو مرتبه بلکه نزدیک بیست مرتبه جیبهای خویش و خورجین و حتی جوف لباس و فاصله فیما بین رو و آستر آن را کاوش نمود که مبادا به جیب نامه از جیب او لغزیده در بین رو و آستر جا گرفته باشد.

ولی هرچه بیشتر کاغذ را می جست کمتر می یافت تا بالاخره هنگامی رسید که مجبور شد اعتراف کند که کاغذ مزبور به راستی مفقود شده است.

آن وقت خشمی بزرگ و غضبی توأم با ناامیدی، مانند غضب کسی که مجموع هستی خود را بر اثر خیانت یک نفر از دست داده بر او چیره گردید.

زیرا نامه مزبور هستی دارتن‌یان را تشکیل می‌داد و نه فقط در حال حاضر، مجموع دارائی او بود، بلکه اساس دارائی و سعادت آینده وی هم بر محور آن نامه دور می‌زد.

زیرا دارتن‌یان به وسیله آن نامه می‌بایست که آقای تره‌وی را ملاقات کند و با آن نامه می‌خواست راه سعادت را باز یابد و خود را به مقامات بالا برساند.

چیزی نمانده بود که خشم شدید دارتن‌یان سبب شود که وی مجبور گردد یک مرتبه دیگر از آن نسخه معجزه آسا استفاده نماید و مبلغی بابت دوا و نوشیدنی و روغن زیتون بپردازد.

هرچه خشم دارتن‌یان افزون می‌گردید بر وحشت مهمانخانه‌چی و زن و شاگردان او می‌افزود زیرا دارتن‌یان تهدید می‌کرد که اگر نامه او پیدا نشود همه چیز را خواهد شکست و همه کس را خواهد کشت.

زیرا زن مهمانخانه‌چی برای احتیاط دسته جارو را به دست گرفته بود و خود مهمانخانه‌چی نیزه‌ای به کف آورد و شاگردان او چماق به دست گرفتند که بار دیگر، از آن چوب‌های مؤثر در صورت لزوم استفاده نمایند.

دارتن‌یان فریاد زد نامه مرا بیاورید... نامه مرا بدهید و گرنه همگی شما را مانند بلدرچین به سیخ خواهیم کشید.

متأسفانه یک مانع وجود داشت که نمی‌گذاشت دارتن‌یان تهدید خود را به موقع اجراء بگذارد و آنهایی را که در مهمانخانه بودند مانند بلدرچین‌هایی که در آشپزخانه دیده می‌شد به سیخ بکشد.

و آن اینکه در حین نزاع شمشیر او را شکسته بودند و قبضه شمشیر، بیش از یک وجب تیغه به دنبال خود نداشت که مهمانخانه‌چی با دقت آن را در غلاف دارتن‌یان قرار داده بود و از بقیه تیغ برای سیخ کباب در آشپزخانه استفاده نمود.

و وقتی دارتن‌یان شمشیر خود را از غلاف بیرون کشید که تهدید خویش را عملی کند دید که قسمت بزرگ شمشیر او ناپدید گردیده و جز تیغه کوتاهی به قبضه متصل نیست.

با اینکه شاید دیگری از این واقعه به خنده می‌افتاد و موضوع با شوخی و آشتی همگانی خاتمه می‌یافت خشم دارتن‌یان کاسته نشد و بیش از پیش تهدید کرد که در

صورت پیدا نشدن نامه همه را خواهد کشت و مهمانخانه را ویران خواهد کرد.
از بس اندوه و خشم دارتن یان واقعی جلوه می نمود که مهمانخانه چپى مردد شد و با خویش گفت: شاید این جوان راست می گوید و نامه او مفقود شده و لذا نوک نیزه را پائین آورد و گفت: آیا واقعاً شما نامه ای گم کرده اید؟ در این صورت باید فهمید که این نامه چه شده است؟

دارتن یان بانگ زد یاللعجب مگر در گوش خود پنبه گذاشته اید مگر این همه که می گویم نامه من گم شده است نمی شنوید.

این را هم بدانید نامه من یک نامه معمولی نیست که گم شدن آن اثر و اهمیت نداشته باشد این نامه دارای عنوان آقای تره وی می باشد و هرگاه شما این نامه را پیدا نکنید خود آقای تره وی نامه خویش را پیدا خواهد کرد.

از این حرف مهمانخانه چپى واقعاً ترسید زیرا در آن موقع در فرانسه سه نفر بودند که مردم از آنها ملاحظه می کردند.

اول لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه و دوم کاردینال دوریشلیو صدراعظم او و سومى آقای تره وی که بالاخص بین نظامیها خیلی شهرت داشت معهدا بورژواها (یعنی طبقه فیمابین اشراف و زارعین که عرفاً می توان آنها را طبقه متوسط یا طبقه شهرنشین نامید) همه برای او خیلی قائل به احترام بودند زیرا می دانستند هم مردی شجاع است و هم نزد لوئی سیزدهم بسیار منزلت دارد.

از این سه نفر گذشته مردم نام یک مرد چهارم را هم می بردند که موسوم به جناب قدوسی مآب ژوزف بود.

ژوزف مردی روحانی به شمار می آمد که مکرر در فرانسه ریاست صومعه های بزرگ و از آن جمله صومعه معروف ژاکوبن را داشت.

این مرد روحانی را به عنوان قدوسی مآب سیاه نیز می خواندند زیرا به ندرت اتفاق می افتاد که از دهان این مرد فرمانی صادر شود و آن فرمان متضمن حبس و بند نباشد یا اینکه امری کتبی بنویسد و در آن امر رقم قتل یک یا چند نفر تحریر نشده باشد. برخی هم عقیده داشتند که ریشلیو صدراعظم فرانسه با تمام قدرت و سطوت خود در دست قدوسی مآب سیاه چون موم نرم است.

کسانی قدم را از این مرحله فراتر نهاده می گفتند که ریشلیو صدراعظم فرانسه با

نفوذ و دسیسه‌های ژوزف روی کار آمده و هرگاه او زیر بازوی صدراعظم را نمی‌گرفت و نیروی روحانی ملت را به خدمت او نمی‌گماشت محال بود که ریشلیو بتواند ترقی کند و به جایی که اکنون می‌بینیم برسد.

ولی با اینکه پنهانی از نفوذ قدوسی مآب سیاه چیزها می‌گفتند کمتر اتفاق می‌افتاد که کسی اسم او را بر زبان بیاورد و شاید از این نیروی مرموز که مانند قوه‌ی پری‌ها و غول‌ها چند و چون آن معلوم نبود بیش از قوه معلوم و آشکار آن می‌ترسیدند. و همانگونه که عامه خلق از روی عادت یا فطرت بعضی از اسامی را بر زبان نمی‌آورند این نام را هم ذکر نمی‌کردند.

بار وقتی صاحب مهمانخانه دانست که نامه مزبور به عنوان آقای تره‌وی بود نیزه خود را دور انداخت و به زنش گفت که دسته جارو را دور بیندازد و خدمه مهمانخانه هم از روش ارباب خود پیروی کردند و چماق‌ها را دور کردند.

مهمانخانه‌چی برای اینکه جهت یافتن نامه کمک کند به دارتن‌یان نزدیک شد و گفت: آیا در این نامه یک چیز گرانبها وجود داشته است.

دارتن‌یان که گفتیم امیدوار بود به وسیله آن نامه در دربار ترقی نماید گفت: سؤالی عجیب می‌کنید؟ اگر در این نامه یک شیئی گرانبها نبود من که برای یافتن آن این همه تفحص نمی‌نمودم و جوش نمی‌زدم.

مهمانخانه‌چی از این جواب مضطرب شد و گفت: آیا در این نامه براتی بر عهده اسپانیا بوده یا اینکه از مبداء اسپانیا براتی به عهده پاریس در آن وجود داشته است.

دارتن‌یان که امیدوار بود بوسیله آن نامه بعدها از قبل دربار ثروتمند شود و پول‌های گزاف به دست بیاورد گفت: در این نامه یک برات بود بر عهده خزانه‌داری اعلیحضرت پادشاه فرانسه.

وحشت مهمانخانه‌چی از آن حرف زیادت‌ر شد و با نگاه‌های بیمناک اطراف را نگریست.

دارتن‌یان وقتی دریافت که مهمانخانه‌چی واقعاً پریشان حال شده از خشم فرود آمد و گفت:

با اینکه در این نامه یک برات درشت وجود داشته مع هذا من برای پول آن زیاد دغدغه ندارم (و هنگام ادای آن کلمه یک مرتبه دیگر خودستائی نژادی خود را آشکار

کرد زیرا سکنه گاسکونی خودستا هستند) اما در این نامه چیزی هست که بیش از هر پول ارزش دارد و من ترجیح می‌دادم که هزار پیستول پول نقد را گم کنم ولی این نامه را از دست ندهم.

با توجه به امیدواری‌های بزرگ که دارتن‌یان از آن نامه داشت هرگاه مبلغی گزاف‌تر را نام می‌برد گفته‌اش قابل قبول جلوه می‌کرد ولی عجب جوانی مانع از این بود که اغراقی بزرگتر بگوید و مثلاً اظهار کند که حاضر بود بیست هزار پیستول را از دست بدهد ولی آن نامه مفقود نشود.

یک مرتبه برقی از چشمهای مهمانخانه‌چی درخشید و صورت او شکفته شد و گفت: آقا این نامه مفقود نشده است.

دارتن‌یان گفت:

- چطور مفقود نشده است؟

- من به شما اطمینان می‌دهم که این نامه به خودی خود گم نشده بلکه آن را برده‌اند.

- آه... چگونه آن نامه را برده‌اند؟

- منظورم این می‌باشد که آن نامه را از جیب شما برداشته‌اند.

- چه کسی این نامه را از جیب من برداشت؟

- آیا اصیل زاده‌ای را که پریروز اینجا بود به خاطر دارید.

- بلی آیا همان مرد را می‌گوئید که...

- بلی هم او را می‌گویم... این مرد وارد آشپزخانه شد و کلیجه شما هم در

آشپزخانه بود و وی چند دقیقه در آشپزخانه تنها ماند و لذا تردیدی نیست که نامه شما را این مرد ربوده و من حتی حاضریم که در این خصوص با هر کس شرط ببندم.

- آه... این مرد نابکار نامه مرا ربوده است؟

ولی با اینکه دارتن‌یان نسبت به آن مرد ابراز خشم کرد گفته مهمانخانه‌چی را

زیاد باور نمی‌نمود زیرا می‌دانست که نامه مزبور به درد هیچ کس جز خود او نمی‌خورد.

و به طریق اولی آن مرد که به نظر می‌رسید دارای بضاعت باشد علاقه‌ای نداشت

که چشم طمع به نامه او بدوزد.

دارتن‌یان نه فقط تصور نمی‌کرد که آن مرد نامه او را سرقت نکرده بلکه نسبت به

خدمه مهمانخانه هم نمی‌توانست ظنین شود زیرا نامه او از لحاظ مادی هیچ ارزش نداشت و از نظر معنوی، تنها برای خود او دارای ارزش بود.

معهدا از مهمانخانه‌چی پرسید آیا شما واقعاً نسبت به این اصیل زاده بی‌ادب ظنین هستید؟

مهمانخانه‌چی گفت: بلی آقا و من عرض می‌کنم که به طور حتم سارق نامه شما این شخص می‌باشد.

زیرا وقتی من بدو گفتم که عالیجناب یکی از وابستگان و مقربان آقای تره‌وی هستید آن مرد به فکر اندر شد و من بطور وضوح می‌دیدم که نگران گردیده است.

و وقتی شنید که شما نامه‌ای به عنوان آقای تره‌وی با خود دارید تقریباً متوحش گردید و از من پرسید که این نامه در کجاست و بلافاصله، به تنهایی وارد آشپزخانه شد زیرا می‌دانست که کلیجه شما در آنجا می‌باشد.

دارتن‌یان گفت: در این صورت تردیدی نیست که سارق نامه من همین شخص است و من این موضوع را به تره‌وی خواهم گفت: آقای تره‌وی هم برای تنبیه این مرد سارق به شاه شکایت خواهد کرد.

آنگاه دارتن‌یان باوقار و شکوهی زیاد دو اکو از کیسه خود بیرون آورد و به مهمانخانه‌چی داد و مهمانخانه‌چی تعظیمی بزرگ کرد و در حالی که برای رعایت احترام دارتن‌یان کلاه را به دست گرفته بود تا بیرون مهمانخانه او را مشایعت نمود و در آنجا جوان سوار بر اسب شد و به راه افتاد و بدون هیچ واقعه ناگوار دیگر خود را به دروازه سن آنتوان پاریس رسانید.

در آنجا دارتن‌یان اسب خود را به مبلغ سه اکو فروخت و باید تصدیق کرد که آن اسب را خوب به فروش رسانید زیرا حیوان نجیب، در طول راه بر اثر خستگی سفر خیلی ضعیف شده بود و بخصوص در آخرین منزل، دارتن‌یان خیلی به اسب فشار آورد که زودتر به پاریس برسد.

و مال فروشی که دارتن‌یان اسب خود را به او واگذار کرد و سه اکو دریافت نمود می‌گفت: ارزش این اسب این اندازه نیست ولی چون تاکنون یک اسب زردرنگ به نظر نرسیده این مبلغ را در ازای رنگ این اسب پرداختم.

بعد از اینکه اسب به فروش رفت دارتن‌یان ناچار پیاده شد و وسایل سفر را زیر

بغل گرفت و قدم به محلات پاریس نهاد که بتواند اطاقی را که فراخور بضاعت او می باشد برای سکونت اجاره نماید.

اطاق مزبور یک نوع پستو بود که در خیابان فوسویور (تحت اللفظی یعنی خیابان قبرکن ها) نزدیک عمارت لوکزامبورگ قرار داشت و چون در آن موقع هم مثل امروز قسمتی از کرایه خانه را پیش می گرفتند دارتن یان مبلغی پرداخت و در آن اطاق سکونت گزید.

بعد از اینکه خیال جوان از حیث منزل آسوده شد به رتق و فتق امور خصوصی خود پرداخت و بدو آیراقهائی را که مادرش از یکی از کلیجه های بالنسبه نو و جدید پدر، جدا کرده، پنهان به او داده بود، به کلیجه و سینه پوش خود دوخت و بعد از منزل خارج گردید و خود را به بازار آهنگرها واقع در کنار رود سن رسانید و یک تیغه نو به قبضه شمشیر خویش وصل نمود.

سپس راه عمارت لوور یعنی کاخ سلطنتی را پیش گرفت و از یکی از تفنگداران شاهی پرسید که منزل آقای ترهوی کجاست و در جواب، به او گفتند که آقای ترهوی در خیابان ویو کولومبیه سکونت دارد و چون بین آن خیابان و مسکن دارتن یان فاصله ای زیاد نبود جوان این برخورد را به فال نیک گرفت و به خود نوید داد که مسافرت او به پاریس مقرون به موفقیت خواهد گردید.

در نخستین شبی که دارتن یان در منزل جدید خواست استراحت کند حوادث مسافرت را به نظر آورد و متوجه شد که رفتار او در شهر کوچک مونک روشی پسندیده بوده زیرا اجازه نداد که او را مورد تحقیر قرار دهند.

بنابراین نسبت به گذشته پشیمانی نداشت و از وضع حال خود راضی و به آینده هم امیدوار بود و طبعاً کسی که برخوردار از این سه آسودگی خاطر باشد بدون نگرانی بخواب می رود، همچنان که دارتن یان، بی اضطراب مانند دلیران ادوار باستانی خوابید و تا ساعت ۹ صبح روز دیگر از خواب بیدار نشد.

در آن روز بعد از اینکه لباس پوشید از منزل خارج شد تا اینکه خود را به منزل آقای ترهوی که طبق نظریه عده ای کثیر از فرانسویها و از آن جمله پدر دارتن یان سومین رجال فرانسه بود برساند.

۲

در اطاق انتظار

سکته گاسکونی مسقط الرأس تره‌وی او را به نام آقای ترواوی می‌خواندند ولی خود او بعد از اینکه وارد پاریس شد خویش را تره‌وی خواند و این نام روی او ماند. تره‌وی وقتی زندگی اجتماعی خود را شروع کرد مانند دارتن‌یان یک شاهی رایج در جیب نداشت.

ولی دارای سرمایه‌ای دیگر مرکب از تهور و هوش و موقع‌شناسی بود و از این سرمایه در بین خانواده‌های اصیل‌زادگان کوچک گاسکونی زیاد وجود دارد و اکثر پسران این خانواده‌ها، از این سرمایه به مقدار زیاد از پدر به میراث می‌برند، به طوری که می‌توان گفت: میراثی از این نوع، که از پدر، در گاسکونی به پسران می‌رسد خیلی بیش از میراث مادی و نقدی است، که در ایالات دیگر مانند ایالت پریگورد نصیب اخلاف می‌گردد.

شجاعت تره‌وی خیلی زیاد و توأم بایی پروائی از همه چیز بود و اگر خوانندگان به تعبیر ما ایراد نگیرند می‌گوئیم که اقبالی نیز بی‌پروا داشت زیرا در آن دوره که ضربات شمشیر مانند باران یا تگرگ می‌بارید این مرد کشته نشده و از تمام مهالک، جان بدر برد و آن ضربات چون نردبانی گردید که تره‌وی را پله پله، در مدارج آن کیفیت مخصوص، که نام عمومی آن مرحمت دربار است بالا برد و چون تره‌وی موقع‌شناس بود از این نردبان چهار پله یکی بالا رفت.

پدر تره‌وی از دوستان وفادار هانری چهارم پدر لوئی سیزدهم بود. و در جنگهای مختلف بالاخص پیکارهایی که هانری چهارم با اتحادیه مقدس کرد با وفاداری و جان نثاری نسبت به هانری چهارم صمیمیت به خرج داد که آن پادشاه، که زیاد پول نقد نداشت (و می‌دانیم که در تمام عمر هانری چهارم از جهت پول در مضیقه بود یا این طور نشان می‌داد که در مضیقه است و لذا خدمت وفاداران صمیمی را با تنخواهی که هرگز قرض نمی‌کرد. و هیچگاه در خزانه‌اش به اتمام نمی‌رسید یعنی شوخی و بذله‌سرائی جبران می‌نمود) بعد از اینکه پاریس سقوط کرد و به تصرف هانری چهارم درآمد پدر تره‌وی را مجاز نمود که برای خود یک علامت خانوادگی انتخاب کند.

و آن علامت خانوادگی شیری بود که این کلمات را به دهان داشت «وفادار و نیرومند».

این علامت خانوادگی از لحاظ تحصیل حیثیت و آبرو خیلی ارزش داشت ولی برای زندگی مادی فاقد ارزش به شمار می‌آمد و به همین جهت وقتی پدر تره‌وی بعد از یک دوره خدمات طولانی و صادقانه درگذشت برای پسر، جز این علامت فامیلی و شمشیر خود میراثی باقی نگذاشت.

ولی چون لوئی سیزدهم، پسر هانری چهارم، کسانی را که جزو خدمتگزاران صمیمی پدرش بودند ارجمند می‌شمرد لذا تره‌وی کوچک، پسر تره‌وی بزرگ، با این دو سرمایه، یکی علامت خانوادگی و دیگری شمشیر خود، وارد دستگاه لوئی سیزدهم پادشاه جوان فرانسه شد.

تره‌وی جوان در خدمت لوئی سیزدهم طوری به شعار علامت خانوادگی وفادار ماند و آنچنان از شمشیر خود استفاده کرد که لوئی سیزدهم برای او قائل به قیمتی زیاد شد.

و با این که خود لوئی سیزدهم از شمشیر بازان بزرگ فرانسه به شمار می‌آمد می‌گفت: هرگاه یکی از دوستان من بخواهد مبادرت به دوئل نماید من به آنها می‌گویم که بدو مرا و در درجه دوم تره‌وی را به جای خویش جهت دوئل بفرستند و حتی می‌توانم بگویم، که بدو تره‌وی را انتخاب کنند.

علیهذا لوئی سیزدهم نسبت به تره‌وی خیلی علاقه داشت و البته این علاقه‌ای

پادشاهی بود یعنی بدون علتی خاص نمی توانست باشد معهذا علاقه به شمار می آمد.

گفتیم بدون علتی خاص نمی توانست باشد و این گفته درخور توضیح است.

چون در آن ایام تیره که اوضاع آشفته بود و نه فقط هر سال و هر ماه بلکه هر هفته و هر روز احتمال داده می شد که وقایعی روی بدهد بزرگان علاقه داشتند کسانی از نوع ترهوی را اطراف خود جمع نمایند تا اینکه در روزهای خطر بتوانند از شمشیر و فداکاری آنها استفاده کنند.

و هر قدر شمشیر آنها بران تر و وفاداری آنها بیشتر و شجاعت آنان زیادتر بود به همان درجه بیشتر مورد تقرب قرار می گرفتند.

در آن عهد بسیاری از اصیل زادگان می توانستند که کلمه دوم علامت خانوادگی ترهوی را برای خود انتخاب نمایند و علامت خانوادگی قرار دهند.

و بگویند که آنها نیرومند هستند زیرا مردان شجاع در آن عصر که شجاعت وابسته به زور بازو و شمشیر زدن به شمار می آمد کم نبود.

ولی کمتر اتفاق می افتاد که اصیل زادگان قادر باشند که به قسمت اول این علامت خانوادگی عمل نمایند و ثابت کنند که واقعاً وفادار می باشند.

ترهوی یکی از این اشخاص وفادار بود و لذا مانند او به ندرت یافت می شد.

ترهوی مردی بود آنچنان وفادار که همچون سگهای نژاد انگلیسی موسوم به دوگ بدون چون و چرا از صاحب خود اطاعت می کرد و هیچ چیز جز اعضای صاحب خود نمی دید و از بامداد تا شامگاه چشم به چپ و راست دوخته بود که ببیند صاحب او از که ناراضی است تا اینکه به وی حمله ور شود.

دوگ وقتی صاحب خود را از کسی ناراضی می بیند با دندان و چنگال به او حمله ور می شود و ترهوی هم وقتی لوئی سیزدهم را از کسی ناراضی می دید با دستهای نیرومند خود او را از پا در می آورد.

و وقتی بازوی او برای از پا درآوردن کسی به حرکت درمی آمد (مشروط بر اینکه وی مورد عدم رضایت لوئی سیزدهم قرار گرفته باشد) همچون یک اهرم بی روح و اتوماتیک بود و هیچ ملاحظه نمی کرد که شخصی که از پا در می آید کیست و لذا افرادی برجسته و اسم و رسم دار از قبیل بم، مورور، پولترو، مره به دست او از پا درآمده بودند.

در عین اینکه ترهوی با صمیمیت به لوئی سیزدهم خدمت می‌کرد منتظر فرصت بود که ترقی نماید و خود را به مقامات بالا برساند.

ترهوی عزم داشت به محض اینکه اقبال از کنار او گذشت با اینکه می‌گویند شانس بیش از سه تار مو ندارد با همان سه مو او را به دست بیاورد و طوری محکم نگاه دارد که نتواند فرار نماید.

و چون مصمم بود که هنگام عبور اقبال نخوابد و چشم به راه و گوش به زنگ باشد لاجرم توانست که شانس را در آغوش بگیرد و لوئی سیزدهم او را فرمانده دسته تفنگداران خود کرد.

و تفنگداران لوئی سیزدهم سربازانی بودند اصیل‌زاده وفادار و متعصب که سپاهی مخصوص و مستقل به شمار می‌آمدند و وفاداری آنها نسبت به لوئی سیزدهم چون فرمانبرداری مین‌یون‌ها از هانری سوم یا وفاداری سربازان اسکاتلندی از لوئی یازدهم می‌نمود.

کاردینال دوریشلیو صدراعظم فرانسه وقتی دید که لوئی سیزدهم یک سپاه برجسته و زبده به نام تفنگداران برای خود بوجود آورده که مطیع محض و جان نثار واقعی او هستند او که دومین پادشاه فرانسه و شاید اولین پادشاه فرانسه بود تصمیم گرفت که وی نیز دارای چنین سپاه باشد.

لذا از این طرف و آن طرف عده‌ای از اصیل‌زادگان زبردست و با جرئت و شمشیرزن را اطراف خود جمع کرد و یک دسته تفنگدار بوجود آورد.

و همه می‌دانستند که این دو مرد مقتدر (لوئی سیزدهم و کاردینال) در سراسر ایالات و ولایت فرانسه در جستجوی مردان دلیر و شمشیرزن هستند و حتی بتفحص در اکناف فرانسه اکتفا ننموده در کشورهای خارجی هم این‌گونه مردان دلیر را جستجو می‌نمودند.

بعضی از شبها هنگامی که لوئی سیزدهم و کاردینال با یکدیگر شطرنج می‌باختند درباره لیاقت و مشخصات تفنگداران خویش صحبت می‌نمودند و دوست داشتند که مزایای آنها را چه از لحاظ لباس متحدالشکل و چه از نظر شجاعت بین دو حرکت اسب، در صفحه شطرنج، به رخ هم بکشند.

و با اینکه هر دوی آنها، در موارد عدیده، دوئل را نهی می‌کردند و علیه کسانی

که مبادرت به دوئل می‌کنند مقررات شدید وضع می‌نمودند پنهانی تفنگداران خویش را وامی‌داشتند که با تفنگداران رقیب دوئل نمایند.

و از پیروزیهای افراد خود خوشوقت یا برعکس از شکست‌های آنها مهموم می‌گردیدند.

این را ما از خود نمی‌گوئیم بلکه از روی خاطرات شخصی که^۱ خود در بسیاری از این پیروزیها و معدودی از شکستها حضور داشته، بیان می‌نمائیم.

یکی از موارد ضعف یا قوت لوئی سیزدهم (و این بسته به این است که شما چگونه راجع به این مورد قضاوت کنید) همین تمایلی است که لوئی سیزدهم نسبت به تفنگداران خود داشت و مایل بود که آنها پیوسته بر تفنگداران کاردینال غلبه نمایند. و ترهوی هم از این نقطه ضعف لوئی سیزدهم استفاده می‌کرد و محبوبیت خود را نزد او حفظ می‌نمود.

زیرا لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه به طوری که معروف است نسبت به دوستان خود صمیمیت دائمی نداشت و بعضی از آنها را زود از نظر می‌انداخت. و محبوبیت طولانی ترهوی را ناشی از این می‌دانستند که می‌توانست توسعه رقابت تفنگداران لوئی سیزدهم و کاردینال را تازه نگاه دارد و زود به زود آنها را به جان یکدیگر بیندازد.

هر دفعه که ترهوی تفنگداران لوئی سیزدهم و در واقع تفنگداران خود را مقابل کاردینال دو ریشلیو به جلوه در می‌آورد موی سیل‌های خاکستری رنگ کاردینال چون سوزن می‌شد و از فرط خشم دندان به یکدیگر می‌سائید. ترهوی که یک جنگجوی کهنه کار بود اسلوب جنگ آن دوره را خوب می‌دانست.

وی مستحضر بود که در دوره مزبور سربازی که نمی‌تواند از خصم غنیمت

۱- به تصور آلکساندر دوما این شخص همانا یکی از افراد خانواده دارتن‌یان است زیرا باید دانست که آلکساندر دوما به طوری که خود می‌گوید کتاب سه تفنگدار را از روی خاطرات یکی از افراد این خانواده که به دست او رسیده به رشته تحریر درآورده و در واقع اساس این سرگذشت متکی به تاریخ است منتها آلکساندر دوما آن را بسط داده و تزیین کرده و یک شاهکار جاوید که هرگز از نظر نمی‌افتد بوجود آورده است. (م)

بگیرد و بدین ترتیب کمک معاشی برای خود بدست بیاورد باید از دوست غنیمت اخذ نماید.

بنابراین تفنگداران تره‌وی در مواقعی که نمی‌توانستند شمشیر خود را علیه سربازان خارجی و خصم و بیگانه به کار اندازند، به ضد تفنگداران کاردینال که هموطن خود آنها بودند وارد در جنگ می‌شدند.

افراد سپاه تفنگدار لوئی سیزدهم (و البته سپاه کوچک) مردانی بودند خشن و منهور که در خارج از ساعات خدمت تمام اوقات آنها در اماکن تفریح و عیش می‌گذشت.

به محض اینکه ساعات خدمت آنها تمام می‌شد از کاخ لوور بیرون می‌آمدند و در مهمانخانه و تفرج‌گاههای عمومی متفرق می‌گردیدند و سبیل‌ها را تاب می‌دادند و شمشیرها را به مهمیزها یا چکمه‌ها می‌کوبیدند و با صدای بلند حرف می‌زدند و با صدائی بلندتر قاه قاه می‌خندیدند.

و همین که در یکی از این اماکن، حتی در خیابان هنگام عبور به یک دسته از تفنگداران کاردینال بر می‌خوردند با یک حرف تلخ یا یک شوخی زننده یا یک نگاه تند آنها را تحریک به منازعه می‌نمودند و به ندرت اتفاق می‌افتاد که بعد از یک دقیقه یا دو دقیقه شمشیرها از غلاف بیرون نیاید.

و گاهی روز روشن وسط خیابانهای پاریس برق شمشیر آنها می‌درخشید و عابری از دو طرف فرار می‌کردند و تمام خیابان را برای آنها می‌گذاشتند و صدای چکاچاک تیغ‌ها از پنجاه شصت و گاهی از صد قدم شنیده می‌شد.

تفنگداران لوئی سیزدهم اگر در این پیکارها کشته می‌شدند یقین داشتند رفقایشان انتقام آنها را خواهند کشید و اگر می‌کشتند و به مناسبت ممنوع بودن دوئل به زندان می‌افتادند یقین داشتند که در آنجا از رطوبت زندان کفک نخواهند زد زیرا تره‌وی هر طور بود در اندک مدت آنها را از زندان بیرون می‌آورد.

این است که آن افراد خشن و بی‌ملاحظه که حتی از درخیم و چوبه دار نمی‌ترسیدند برای تره‌وی قائل به احترامی بزرگ بودند و وقتی مقابل او قرار می‌گرفتند مانند شاگرد مقابل معلم مدرسه می‌لرزیدند و با یک اشاره او جان می‌دادند و حاضر می‌شدند برای اینکه امر تره‌وی اجرا شده بود به دست خویش، خود را به قتل برسانند.

تا چه رسد به اینکه پای جبران یک اهانت پیش می‌آمد که در این صورت اگر پنج جان هم می‌داشتند هر پنج را نثار می‌نمودند.
این سپاه کوچک تفنگداران در دست تره‌وی وسیله اعمال نفوذی بسیار مقتدر بود.

و از این وسیله بدو برای پادشاه فرانسه و آنگاه جهت دوستان پادشاه، سپس برای خود و در مرحله آخر جهت دوستان خویش استفاده می‌کرد.
بدین ترتیب که از کار آنها گره‌گشائی می‌نمود و حاجات اداری و سیاسی آنها را برمی‌آورد و کسانی را که حق داشتند یا احیاناً حق نداشتند ولی از دوستان او بودند راضی می‌کرد و خلاصه خانه تره‌وی یک دادگاه بزرگ غیررسمی به شمار می‌آمد که وجود آن در هیچ دفتر و بودجه به نظر نمی‌رسید ولی حکم آن از هر دادگاه رسمی نافذتر قلمداد می‌شد.

با اینکه تره‌وی از نفوذی که فرماندهی تفنگداران لوئی سیزدهم به او داده بود خیلی استفاده برای کارگشائی می‌کرد هرگز کسی نشنید که پول گرفته باشد.
در هیچ‌یک از خاطراتی که از آن دوره باقی مانده (و آن دوره یکی از ادوار بزرگ نوشتن خاطرات زندگی بود) دیده نشده که هیچ کس چه از ارباب شمشیر و چه از اهل قلم، تره‌وی را متهم به گرفتن رشوه نموده باشد.

حتی دشمنان او که بدون ملاحظه هریک از نقاط ضعف او را ده برابر و بیست برابر بزرگ می‌کردند و به صورت یک گناه یا جنایت بزرگ در می‌آوردند هرگز نوشته‌اند که او اهل رشوه باشد و برای خدماتی که با نیروی تفنگداران خود انجام می‌دهد از این و آن رشوه بگیرد.

و عجب این است که تره‌وی مرد توطئه و آتربیک بود.

و یک قسمت از ترقیات او مدیون دسیسه‌ها و توطئه‌های وی می‌باشد مع هذا این مرد دسیسه‌کار با روشی که به راستی حیرت‌آور است شهرت بی‌طمعی خود را تا آخرین روزی که بر سر کار بود حفظ کرد و طهارت صنفی خود را نگاه داشت و در دوره‌ای که رشاء و ارتشاء یک امر حیرت‌آور نبود، او با حقوقی که می‌گرفت و با درآمد املاک خود می‌ساخت.

و در هر حال تاریخ رسمی و خاطرات کسانی که در آن عصر حوادث ایام را

ضمن اوضاع زندگی خود نقل کرده‌اند اینطور نشان می‌دهد.
ولی همان نویسندگان خاطرات صفات دیگر او را به تفصیل ذکر نموده‌اند به طوری که ما امروز می‌دانیم با وجود تمام گرفتاری‌های شغلی و اینکه قسمتی از اوقات او صرف فرماندهی و به تمرین و داشتن تفنگداران می‌شد و خود نیز تمرین شمشیربازی می‌کرد عیش و نوش را دوست می‌داشته است.

بعد از این توضیحات می‌گوئیم که تره‌وی را به مناسبت صفات نیکویش مورد تمجید قرار می‌دادند و چون می‌دانستند قوی است از او می‌ترسیدند و به مناسبت اینکه کارگشائی می‌کرد او را دوست می‌داشتند و می‌دانیم کسی که از این مزایا برخوردار باشد به ذروهٔ سعادت می‌رسد که ممکن است نصیب نوع بشر گردد واصل گردیده است.

در حیاط خانه این مرد واقع در خیابان ویوکولومبیه از ساعت شش صبح (در تابستان) و از ساعت هشت صبح (در زمستان) آنقدر تفنگدار دیده می‌شد که به یک سربازخانه شباهت پیدا می‌کرد.

همواره پنجاه تا شصت تفنگدار در آنجا بودند و همه آنها سلاح در برداشتند و هر موقع آماده بودند که به یک مأموریت بروند یا بجنگند.

این تفنگدارها در آنجا کشیک نداشتند ولی به قدری جمعیت آنها زیاد بود و هر ساعت عده‌ای می‌رفتند و عده‌ای دیگر جای آنها را می‌گرفتند که گوئی دارای کشیک منظم هستند.

در خانه تره‌وی پله‌کان‌هایی بزرگ مانند پله‌کان تمام کاخ‌های آن عصر مشاهده می‌شد امروز ساختن این نوع پله‌کان‌ها مرسوم نیست ولی در آن زمان این پله‌های وسیع از لوازم حتمی بنائی کاخ‌ها بود و طوری وسعت داشت، که ما امروز، روی پایه هریک از آنها پله‌کان‌ها می‌توانیم یک عمارت بسازیم.

و دائم از این پله‌ها ارباب رجوع بالا می‌رفتند یا پائین می‌آمدند.
بعضی از آنها اصیل‌زادگان ولایات بودند که به پاریس می‌آمدند تا اینکه وارد سپاه کوچک تفنگداران لوئی سیزدهم شوند.

برخی دیگر اصیل‌زادگانی بودند که با توصیه به تره‌وی مراجعه می‌کردند که به اتکای نفوذ او شغلی به دست بیاورند.

دسته دیگر ارباب رجوع مختلف، محسوب می‌شدند که هر کدام کاری و

مشکلی داشتند و آرزومند بودند که نفوذ مشکل‌گشایی تره‌وی دشواری آنها را سهل نماید.

یک دسته هم جزو نوکران اشراف به شمار می‌آمدند که با لباس رسمی زردوزی شل خود نامه‌ها و پیام‌هایی برای تره‌وی می‌آوردند و جواب می‌گرفتند و می‌رفتند. در اطاق انتظار بزرگ تره‌وی روی نیمکت‌هایی که به شکل دایره اطراف اطاق، کنار دیوار نهاده بودند از صبح تا شام جمعی انتظار نوبت خود را برای ملاقات تره‌وی می‌کشیدند.

اینها نیک‌بخت‌ترین طبقه ارباب رجوع را تشکیل می‌دادند زیرا به آنها اجازه ملاقات داده شده بود.

این رفت و آمد و گفت و شنود دائمی سبب شده بود که از بامداد تا شام از حیاط و عمارت تره‌وی یک همه‌همه‌همیشگی به‌گوش می‌رسید و در خلال این احوال تره‌وی در اطاق دفتر خود به کارهای همیشگی می‌رسید.

او کسانی را که اجازه ملاقات داشتند می‌پذیرفت و جواب پیام بزرگان را که بوسیله نوکرهای آنها فرستاده شده بود می‌داد و برای صاحب منصبان سپاه خود اوامر صادر می‌کرد و شکایت شاکیان را استماع می‌نمود و به درد دوستان می‌رسید و اگر گاهی هوس می‌کرد که در همان اطاق از تفنگداران خود سان ببیند می‌توانست.

زیرا همان‌گونه که لوئی سیزدهم روی بالکون کاخ لوور از سربازان خود سان می‌دید او هم کنار پنجره اطاق دفتر خود قرار می‌گرفت و تفنگداران را که در حیاط صف بسته بودند از نظر می‌گذرانید.

روزی که دارتن‌یان خواست به ملاقات تره‌وی برود در حیاط و عمارت او ازدحام بیش از روزهای دیگر بود.

و این ازدحام در نظر یک جوان که برای اولین مرتبه از ولایات به پاریس می‌آید بیشتر جلوه می‌کرد.

ولی دارتن‌یان جوانی بود از اهالی گاسکونی و سکنه این ایالت، به ویژه در آن زمان، معروفیت داشتند که هرگز خود را از تک و تا نمی‌اندازند و اظهار وحشت نمی‌کنند.

ولی برای جوانی که از یک ایالت دیگر غیر از گاسکونی وارد آن خانه می‌شد

منظره آنجا وحشت آور یا حیرت بخش مشهود می‌گردید.

چون به محض اینکه کسی از درب بزرگ حیاط دارای میخ‌های آهنی درشت چهار پر، می‌گذشت و وارد حیاط می‌گردید یک مرتبه خود را در وسط یک دسته انبوه از ارباب شمشیر و نظامیها می‌دید که از هر طرف در حرکت هستند و صحبت و شوخی می‌کنند و همدیگر را از راه دور صدا می‌زنند یا همانجا به تفریح اشتغال دارند یا اینکه با شمشیربازی وقت می‌گذرانند.

برای اینکه انسان بتواند از وسط این جمعیت سلحشور به راحتی بگذرد می‌بایست یا یکی از اشراف بزرگ باشد یا یکی از افسران.

دارتن‌یان هیچیک از اینها نبود و لذا نمی‌توانست با سهولت از بین آن جمعیت بگذرد مگر اینکه شکیبائی را پیشه نماید.

به محض اینکه جوان گاسکونی خود را در وسط آن جمعیت سپاهی دید قلبش از خوف و خجالت به طپش درآمد.

و برای اینکه تولید مزاحمتی که منجر به نزاع می‌شود نکند شمشیر خویش را به ساق پای باریک خود چسبانیده بود.

و هکذا برای اینکه تصور نمایند که جوانی بدون ادب است (که آن هم تولید نزاع می‌کرد) انگشت را بر لب کلاه خود نهاده تبسم می‌نمود که نشان بدهد با این و آن آشناست و به آنها سلام می‌دهد.

ولی تبسم‌های آن جوان کسی را فریب نمی‌داد زیرا معلوم بود که یکی از سکنه ولایات است که تازه وارد شده و کسی را نمی‌شناسد و دیگران هم وی را نمی‌شناسند. همین که دارتن‌یان از یک دسته می‌گذشت رنگش از فرط خجالت سرخ می‌گردید زیرا یقین داشت کسانی که در آن جرگه بودند برگشته او را نگاه می‌کنند.

در تمام عمر دارتن‌یان آنگونه خود را معذب و شرمگین ندیده بود و برای اولین بار اجبار داشت که نظرهای تحقیرآمیز یا مقرون به استهزاء را تحمل کند و صدایش بیرون نیاید.

وقتی به پله کان رسید با وضعی دشوارتر مواجه شد زیرا در مدارج اول پله کان چهار نفر مشغول شمشیربازی بودند و ده دوازده نفر از رفقای آنها به تماشا اشتغال داشتند یا اینکه منتظر بودند نوبت آنان برسد.

طرز شمشیر بازی این چهار نفر اینگونه بود که یکی از آنها بالای پله‌ای فوقانی ایستاده و سه نفر دیگر را مانع از این می‌شد که بالا بیایند.

و آن سه نفر سعی می‌کردند که به وسیله شمشیر آن یک نفر را از سر راه خود رد کنند و بالا بروند و از عهده بر نمی‌آمدند.

بدو آ دارتن‌یان تصور کرد که این چهار نفر با شمشیرهای مخصوص تمرین شمشیربازی که در نوک آن دکمه‌ای وجود دارد و فرو نمی‌رود پیکار می‌کنند ولی با تعجب دید که شمشیرهای آنها تیز و جزو شمشیرهای برنده و خطرناک است و هر دفعه که یکی از آن چهار نفر مجروح می‌شدند و خون بیرون می‌آمد هر چهار، قاه قاه مانند دیوانه‌ها می‌خندیدند.

در آن موقع آنکه در بالا ایستاده بود با مهارتی زیاد نمی‌گذاشت که آن سه نفر بالا بروند.

دارتن‌یان که مانند هر شمشیرباز، مجذوب مهارت آن مرد گردید با تعجب و تحسین او را می‌نگریست.

او می‌دید با اینکه مرد مزبور یک شمشیر دارد مقابل سه تیغ نه فقط از خود دفاع می‌کند بلکه مانع از این می‌گردد که آن‌ها بتوانند جلو بیایند یعنی بالا بروند.

اشکال این امر برای افراد عادی مجسم نمی‌شود مگر اینکه سه نفر را مقابل خود با چوب و یا دارند و بوسیله یک چوب بخواهند در مقابل آن سه نفر دفاع نمایند و مانع از پیشرفت آنها شوند.

شرط مبارزه این بود که هر کس که مجروح می‌شود باید از میدان برود و شرطی را که باخته است به فاتح بپردازد.

دارتن‌یان نمی‌دانست که شرط آنها بر سر چیست و حدس می‌زد که شاید پول یا هدیه‌ای دیگر باشد.

در ظرف تقریباً پنج دقیقه آن کس که در بالا ایستاده بود هر سه نفر را مجروح کرد.

یکی از آنها از گوش و دیگری از مچ دست و سومی از زنج مجروح شد و در هر سه بار دارتن‌یان دید که خون جستن نمود.

آن سه نفر که یکی بعد از دیگری مغلوب شده بودند از میدان رفتند و شرط را به

آن یک نفر باختند.

دارتن‌یان با اینکه اهل گاسکونی بود و تصمیم گرفت که از هیچ چیز حیرت ننماید از این تفریح تفنگداران مبهوت شد.

جوان مزبور در ولایت خود یعنی در منطقه‌ای که مردها زود به جوش می‌آیند و دست به شمشیر می‌برند سرگرمیهای بسیار دیده بود.

هم چنین اطلاع داشت که هم‌ولایتی‌های او چون اهل گاسکونی هستند گاهی برای خودنمایی کارهای خطرناک می‌کنند.

اما هرگز مشاهده نکرده بود که این‌گونه، فقط برای تفریح، جان خود را در قبال تیغهای تیز به خطر اندازند و هر دفعه که مجروح می‌شوند صدای آنها به قهقهه بلند گردد. آنچه جوان مزبور در آنجا می‌دید، از عجیب‌ترین خودستائی‌های همشهریان او (با توجه به اینکه می‌دانست قسمتی از آن خودستائی‌ها تو خالی است) عجیب‌تر جلوه می‌کرد.

گاهی تصور می‌نمود که قدم به سرزمین دیوانه‌ها گذاشته زیرا فقط مجانین این طور نسبت به حفظ جان خود بی‌اعتناء هستند.

زمانی می‌اندیشید که اینجا سرزمین غولها است که طبق افسانه معروف انگلیسی موسوم به گالیور وقتی افراد عادی به آن کشور می‌روند خود را خیلی کوچک می‌بینند و آنقدر در قبال غولهای آن منطقه کوچک می‌باشند که به اندازه یک بند انگشت آنها هم نمی‌شوند و گالیور می‌گوید که یکی از آنها برای اینکه مرا ببیند از زمین بلند کرد و مانند یک فندق در کف دست خود جا داد و نزدیک چشم خود برد تا اینکه بداند چگونه جانوری هستم.

دارتن‌یان هم در قبال آن موجودات نوظهور خود را مانند گالیور در مقابل غولها و عوج‌های آن سرزمین دید.

تا وقتی که آن چهار نفر مشغول شمشیربازی بودند و عده‌ای دیگر روی پله‌ها تماشا می‌کردند دارتن‌یان جرئت نکرد عبور نماید.

و چنین نشان داد که او هم از تماشای آن تفریح لذت می‌برد و مخصوصاً توقف کرده که بیشتر استفاده روحی نماید.

وقتی تیغ آزمائی آن چهار نفر به اتمام رسید و پله‌کان خلوت شد دارتن‌یان بالا

رفت و شنید که عده‌ای در بالای پله‌کان راجع به سکنه کاخ صحبت می‌کنند و پس از ورود به اطاق انتظار دانست که آنجا راجع به دربار فرانسه گفتگو می‌نمایند، نه سکنه کاخ.

جوان تازه وارد از صحبت سکنه بالای پله‌ها سرخ گردید و از صحبت مربوط به دربار فرانسه در اطاق انتظار بر خود لرزید.

آنچه سبب شد که دارتن‌یان از صحبت سکنه ارغوانی گردد نه این بود که از روابط سکنه کاخ اطلاع نداشت.

و از اینکه بزرگترین رجال فرانسه این طور مورد توهین قرار می‌گیرند جوان مزبور خجالت کشید و در باطن افراد مزبور را توبیخ کرد که چرا اینقدر نسبت به حیثیت و آبروی رجال بزرگ بدون اعتناء می‌باشند.

و اما اینکه چرا دارتن‌یان در اطاق انتظار بر خود لرزید از این جهت بود که دید جمعی در آنجا هستند و راجع به کاردینال یعنی بزرگترین رجل مملکت بعد از لویی سیزدهم یا قبل از او صحبت می‌کنند ولی صحبت‌های آنها طوری شرم‌آور است که انسان باید گوش‌های خود را بگیرد و آن اهانت‌ها و جسارت‌ها را نسبت به کاردینال نشنود.

دارتن‌یان حیرت می‌کرد که چگونه آن اشخاص جرئت می‌کنند و با آن اهانت از کاردینال دوریشلیو، صدراعظم فرانسه، که سیاست او اروپا را به تکان در آورده و بزرگترین سیاستمداران اروپا در قبال وی به زانو در آمده‌اند یاد می‌نمایند.

آیا اینها نمی‌ترسند که بر اثر این اسائه ادب و اهانت، سر را بر باد دهند؟ و مگر نشنیده‌اند که کسانی سر راه از دست دادند که توهین آنها نسبت به کاردینال خیلی کوچکتز از چیزهائی است که در آن اطاق شنیده می‌شود.

تا وقتی که دارتن‌یان نزد پدر بود می‌شنید که وی برای کاردینال ریشلیو قائل به احترامی زیاد است و او را یکی از مردان بزرگ تاریخ می‌داند.

این موضوع جزو اصول معتقدات دارتن‌یان شده بود و در گاسکونی همه را با خود متفق‌القول می‌دید و هیچکس در آنجا، جز به بزرگی و احترام از کاردینال یاد نمی‌کرد.

اما در آن اطاق عده‌ای از صاحب‌منصبان تفنگدار و سربازان آنها علنی کاردینال

را مسخره می کردند و ساق های پای قوسی شکل او را مورد مضحکه قرار می دادند و از گوز پشت او ایراد می گرفتند.

از همه بدتر، بعضی از آنها، با جملاتی رکیک از اگیون دوست کاردینال یاد می نمودند یا اینکه درباره دو کومباله خواهرزاده کاردینال جملات شنیع بر زبان می آوردند.

حتی از تفنگداران و غلام بچه ها و خدمه او هم نمی گذشتند و برای هر کدام عیبی می تراشیدند و راجع به هر یک لغزی می خواندند.

دارتن یان این گفت و شنودها را آنقدر شنیع و عجیب می دید که جزو غیر ممکن به حساب می آورد و می اندیشید که گوش من عوضی می شوند یا اینکه خواب می بینم چون ممکن نیست در حال بیداری راجع به کاردینال، این نوع مطالب به گوش من برسد. ولی اگر در بین این لغز خوانیها و بدگوئی ها و و ناسزاها یک مرتبه اسم لوئی سیزدهم برده می شد، مانند اینکه ناگهان بر دهان همه دهان بند زده اند، همه سکوت می نمودند و با احتیاط و وحشت اطراف را می نگریستند و قیافه های دیگران را از نظر می گذرانیدند که بین آنها یک جاسوس نباشد یا اینکه دیوارهای اطاق انتظار آقای تره وی گوش نداشته باشد.

ولی این سکوت بیش از مدتی قلیل به طول نمی انجامید و یکی از حضار باز به مناسبتی از جناب قدوسی مآب کاردینال دوریشلیو یاد می کرد و در یک لحظه زبانها باز می شد و رکیک ترین الفاظ دوباره راجع به آن مرد به میان می آمد.

دارتن یان می اندیشید که تردیدی وجود ندارد که این اشخاص به گناه توهین نسبت به کاردینال، همه در زندان خواهند افتاد یا اینکه بدار آویخته خواهند شد و من هم که بدون اراده و بی قصد اهانت به صحبت های آنها گوش داده ام در گناه آنان شریک هستم.

و مرا هم مانند اینها حبس می کنند یا بدار می آویزند، بعد به یاد پدرش می افتاد و می گفت: اگر پدر محترم من اینجا بود آیا حق نداشت که مرا سخت مورد توبیخ قرار بدهد که چرا گوش به این ترهات دادم و در نتیجه نسبت به کاردینال که نزد پدرم احترامی بزرگ دارد اسائه ادب کردم.

خواننده محترم می فهمد که دارتن یان در آنجا شریک صحبت دیگران نمی شد

زیرا وی آن صحبت‌ها را تصویب نمی‌کرد تا آنکه در آنها شریک نماید.
 بلکه فقط گوش می‌داد و شش دانگ پنج حس او متوجه صحبت‌های آن اطاق
 بود که یک کلمه از او پنهان نماند.

زیرا با اینکه پدر محترم او توصیه کرد که همواره احترام کاردینال را بعد از لوئی
 سیزدهم نگاه دارد و می‌دانست که پدرش هرگز تصویب نمی‌کند که او به این صحبت‌ها
 گوش بدهد، چیزی مافوق توصیه پدری، بلکه مافوق اراده خود او وی را وامی‌داشت که
 آن حرف‌ها را با دقت به گوش بسپارد.

و خواه نخواه جوان تازه وارد برای آن اشخاص که اینطور بی‌محابا راجع به
 کاردینال صحبت می‌کنند و از حبس و اعدام نمی‌ترسند قائل به احترام می‌شد.
 ولی چون برای اولین مرتبه قیافه دارتن‌یان را در آن اطاق انتظار می‌دیدند و تا آن
 موقع جزو ارباب رجوع و نه دوستان تره‌وی دیده نشده بود یکی از خدام به او نزدیک
 گردید و گفت: شما که هستید و با که کار دارید. دارتن‌یان بالحن مؤدب و موقر خود را
 معرفی کرد و روی این نکته تکیه نمود که وی با آقای تره‌وی هم‌ولایتی می‌باشد.
 و از خادم خواست که درخواست او را به آقای تره‌وی برساند که به قدر چند
 لحظه او را به حضور بپذیرد.

خادم بالحنی که نشان می‌داد قصد دارد آن جوان را تحت حمایت قرار بدهد
 گفت: اگر صبر کنید من در موقع خود این موضوع را به آقای تره‌وی اطلاع خواهم داد.
 در دقیقه‌های اول که دارتن‌یان وارد اطاق انتظار گردید طوری از شنیدن اظهارات
 حضار متحیر و متوحش بود که فرصت مطالعه در قیافه‌ها و البسه را نداشت.
 بعد از اینکه سامعه او قدری به شنیدن آن اظهارات عادت کرد نظری به قیافه‌ها و
 البسه حاضرین انداخت و جرگه‌های کوچک را که در اطاق انتظار تشکیل شده بود از
 نظر گذرانید.

از یکی از جرگه‌های مزبور، بیش از دیگران گفت و شنود به سمع می‌رسید و
 دارتن‌یان دید که به ظاهر برجسته‌ترین عضو جرگه مزبور، یک تفنگدار بلند قامت و
 قوی هیکل است که نه فقط اندام وی، بلکه لباسش به مناسبت اینکه شکلی مخصوص
 دارد جلب توجه می‌نماید.

این تفنگدار سر را بلند نگاه می‌داشت و بلند صحبت می‌کرد و اونیفورم رسمی

تفنگداران سلطنتی در برش دیده نمی‌شد، زیرا در آن دوره، گرچه آزادی بدان مفهوم که امروز برای آن فائل هستند، کمتر موجود بود، ولی در عوض، مردم استقلال فردی بیشتری داشتند.

لباس تفنگدار مزبور عبارت بود از یک پاردسوی آبی آسمانی که می‌شد گفت زیاد مستعمل و رنگ رفته نیست و روی این پاردسو یک حمایل قشنگ، از نوع حمایل‌های باریکی که شمشیر را بدان می‌آویزند، جلب توجه می‌نمود. حمایل مزبور را با اوتار طلا، مليله‌دوزی کرده بودند و با هر حرکت تفنگدار، اوتار زرین، مانند سیماب، در قبال اشعه آفتاب، می‌درخشید.

یک شل (یا بالاپوش) دراز، از مخمل جگری یا بهتر آنکه بگوئیم از مخمل کراموازی^۱ با سهل‌انگاری مقرون به نزاکت، که علامت شیکی و خوش‌لباسی است، روی دوش او دیده می‌شد و چون جلوی شل باز می‌نمود لاجرم حمایل مليله‌دوزی را که شمشیری بزرگ بدان آویخته بود به نظر این و آن می‌رسانید.

این تفنگدار تا چند دقیقه قبل کشیک می‌داد و بعد از مرخصی به اطاق انتظار آمده، به آشنایان ملحق گردیده بود ولی از سرما خوردگی می‌نالید و سرفه‌هایی توأم با ناله خفیف، که علامت بیماری است، می‌نمود و در حالی که سیبل خود را با غرور تاب می‌داد می‌گفت: به مناسبت سرما خوردگی، مجبور شده که شل بپوشد، و همه با تحسین حمایل مليله‌دوزی او را می‌نگرستند و با ابراز مسرت آن را می‌ستودند، و دارت‌ن‌یان، بیش از دیگران آن حمایل را می‌ستود.

تفنگدار مزبور در جواب صحبت یکی از حضار که مربوط به آن حمایل بود لحن مخصوص خویش، یعنی لحنی حاکی از خودستایی واقعی، و تواضع و شکستگی ظاهری گفت: چه باید کرد... وقتی انسان مجبور است که از مد روز تبعیت نماید باید این ولخرجی‌ها را هم بکند، من می‌دانم که این کارها اصراف است اما از پیروی مد روز هم گزیری نیست و از آن گذشته، پول، برای خرج کردن اختراع شده و بالاخره انسان پول

۱- کراموازی کلمه‌ای است که فرانسوی‌ها از اعراب گرفته‌اند و همان کلمه معروف قرمز (یعنی سرخ) می‌باشد و امروز هم رنگ قرمز بین ما متداول است با این تفاوت که ما رنگ قرمز را با رنگهای گلی و رنگ‌های دیگر اشتباه می‌کنیم در صورتی که قرمز رنگی است که جگری و سیر باشد. (م)

حلال خود را باید به مصرفی برساند.

یکی از حضار خطاب به تفنگدار مزبور گفت: پورتوس با اینکه تو اینطور جلوه می‌دهی که این حمایل را از پول حلال پدرت خریداری کرده‌ای هیچکس باور نمی‌کند که پدر تو این قدر سخاوت به خرج داده باشد و همه عقیده دارند که این حمایل را نقابداری که روز یکشنبه، نزدیک دروازه سن او نوره من تو را با او دیدم خریداری کرده است.

تفنگدار بلند قامت موسوم به پورتوس گفت: نه... به شرافت و اصیل‌زادگی سوگند که این حمایل را من با پول خود خریدم.

این جمله با کم اعتنائی ادا گردید که حضار بدانند که خریدار حمایل، برای خرید آن قائل به اهمیت نیست یعنی اگر آن حمایل از نظر دیگران جلوه کرده، برای خود خریدار یک شیئی بدون اهمیت به شمار می‌آید.

تفنگدار دیگر در جواب پورتوس، برای این که بفهماند حرف او را باور نمی‌کند گفت: راست می‌گوید و پول حلال او هم مانند پول حلالی است که من برای خرید این کیف به مصرف رسانیده‌ام یعنی این کیف نو را با پولی که دوست من دیروز در کیف کهنه جا داد خریداری کردم.

پورتوس گفت: در هر حال، آنچه من می‌گویم واقعیت دارد و اگر باور نمی‌کنید بروید پرسید تا بدانید که من دوازده پیستول هم بابت قیمت آن پرداخته‌ام.

با اینکه تردید حضار راجع به منبع این درآمد از بین نرفت، شنیدن قیمت حمایل سبب شد که حاضرین بیشتر قرین تحسین شدند.

و پورتوس برای اینکه شاهی پیدا کند روی خود را به طرف تفنگداری دیگر کرد و گفت: آرامیس آیا اینطور نیست؟

شخصی که پورتوس به نام آرامیس او را طرف خطاب قرار داد از حیث قامت و قیافه، کاملاً با پورتوس فرق داشت.

وی جوانی بود بیست و سه ساله با قیافه‌ای ساده و ظریف و نمکین و چشم‌هایی سیاه و بدون خشونت و گونه‌هائی سرخ رنگ و گوئی که به جای گونه، دو نیمه هلو در صورت او کار گذاشته بودند زیرا مانند هلو، یک کورک نرم روی صورتش به نظر می‌رسید.

آرامیس سیل خود را تاب نمی‌داد زیرا سیل‌های کم پشت او با خط مستقیم، بدون اینکه از طرفین دهان تجاوز کند، روی لبش قرار گرفته بود. از مختصات این جوان دست‌های لطیف او به شمار می‌آمد و مثل اینکه می‌ترسید دست‌های خود را پائین بیاورد که مبادا رگ‌های آن بشکافد و خون بیرون بریزد. گاهی، بدون اینکه سایرین متوجه باشند دست را به طرف لاله‌های گوش می‌برد و قدری آنها را می‌فشرد که ارغوانی شود و مقابل روشنائی درخشندگی پیدا نماید. آرامیس بر حسب فطرت، به ندرت حرف می‌زد و هنگام سخن گفتن، طمأنینه را از دست نمی‌داد و به همه سلام و تعارف می‌کرد و خنده او نیز مانند تکلم وی آهسته بود و هر بار که می‌خندید دندان‌های سفید و قشنگش که قدرشان را می‌دانست و از آنها مواظبت می‌نمود می‌درخشید.

آرامیس در جواب پورتوس با اشاره سر کلام او را تصدیق کرد و همین که حاضرین دیدند که آرامیس آن گفته را تأیید نمود تردید آنها راجع به پولی که صرف خرید حمایل شده از بین رفت و با اینکه کماکان با نظر تحسین، آن حمایل را می‌نگریستند، دیگر راجع به آن صحبت نکردند.

بلکه، طبق معمول این گونه محافل، یک مرتبه فکری عوض شد و موضوع صحبت را تغییر داد و شخصی، بدون اینکه کسی را به طور مستقیم طرف خطاب قرار دهد و مانند اینکه همه مخاطب او هستند گفت:

آقایان، نظریه شما درباره اظهاراتی که جلودار آقای شاله می‌کند چیست؟

پورتوس پرسید جلودار آقای شاله چه اظهاراتی می‌کند؟ گوینده گفت:

- او می‌گوید بعد از اینکه به بلژیک رفت در شهر بروکسل روشفور را دید و شما

می‌دانید که روشفور روح مجسم کاردینال و نسخه دوم وجود ملعون اوست و این جلودار می‌گوید که روشفور در آنجا لباس رهبانان را در بر کرده بود و با این لباس آقای لک را فریب داد و مضافاً به اینکه آقای لک آنقدر ساده لوح است که یک کودک هم می‌تواند او را فریب دهد.

پورتوس گفت: در ساده لوحی لک تردیدی وجود ندارد ولی آیا یقین دارید که

این شایعه صحیح است؟

گوینده گفت: من نمی‌توانم این موضوع را تأیید کنم و باید از آرامیس بپرسید

برای اینکه از او شنیدم.

پورتوس از این حرف متحیر شد و گفت: آیا واقعاً شما این موضوع را از آرامیس شنیدید؟

آرامیس خطاب به پورتوس گفت: من تعجب می‌کنم که شما چگونه این موضوع را فراموش کردید در صورتی که خود من آن را دیروز به شما گفتم... ولی بهتر اینکه در این خصوص صحبت نکنیم.

پورتوس بالحنی که عدم رضایت و حتی خشم او را آشکار می‌کرد گفت: واقعاً که شما خیلی زود می‌توانید سر و ته یک موضوع را به هم بیاورید زیرا می‌گوئید بهتر است که در این خصوص صحبت نکنیم در صورتی که بر عکس باید در این خصوص صحبت کرد... زیرا موضوعی به این بزرگی را نباید مسکوت گذاشت.

آنگاه، مانند اینکه می‌خواهد از همه تصدیق بگیرد خطاب به عموم حضار گفت: آقایان، من از شما می‌پرسم که آیا موضوعی به این بزرگی باید مسکوت بماند یا نه؟... چون کاردینال، جاسوسی را مأمور تعقیب یک اسیل زاده که جلودار شاله می‌باشد می‌کند و این جاسوس گرگ، به لباس میش درمی‌آید و جامه رهبانان را در بر می‌نماید و کاردینال به وسیله این مرد، که خائن فطری و چون یک راهزن مهدورالدم می‌باشد نامه‌های جلودار را که همانا نامه‌های شاله است می‌رباید تا اینکه بتواند به استناد آنها این شاله بیچاره را به سیاستگاه بفرستد و به اتهام اینکه او، می‌خواست لوئی سیزدهم را به قتل برساند و ملکه را به آقا^۱ بدهد سرش را از تن قطع کند.

تا امروز کسی از این واقعه اطلاع نداشت و شما آرامیس دیروز این راز را برای ما مکشوف کردید و همه را غرق حیرت نمودید و حال که ما می‌خواهیم راجع به این موضوع صحبت کنیم می‌گوئید نباید راجع به آن صحبت کرد و بهتر آنکه مسکوت بماند و آیا این گفته قابل قبول هست.

آرامیس چون مردی که تصمیم گرفته شکایا باشد گفت: بسته به میل خودتان است و حال که میل دارید راجع به این مسئله صحبت شود هر قدر که میل دارید صحبت کنید.

۱- برادر لوئی سیزدهم را به نام مطلق آقا می‌خواندند. (م)

پورتوس با صدای بلند گفت: اگر من جلودار آقای شاله بودم این روشفور برای چند دقیقه، سخت گرفتار من می شد.

آرامیس گفت: و آن وقت شما هم برای یک ربع ساعت سخت گرفتار دوک سرخ می شدید؟

پورتوس که تا آن موقع کمتر تکان می خورد یک مرتبه دست ها را بر هم زد و با رسته های دست و سر و سینه گفت:

- آه... آه... مرا از دوک سرخ ترسانیدید... بسیار خوب... بسیار خوب... این موضوع برای من تازگی داشت و چون یک موضوع تازه را باید به اطلاع این و آن رسانید من نیز به همه خواهم گفت که دوست ما آرامیس دوک سرخ را به رخ ما می کشد^۱ ولی آرامیس من هنوز مردد هستم که میزان ذوق و استعداد شما تا چه پایه و بخصوص از چه نوع کیفیت است چون هرکس استعدادی دارد و بر طبق استعداد خود اشخاص را می بیند و می تواند برای آنها قائل به ارزش شود و شما که اینقدر دوک سرخ را در خور احترام می دانید خوب بود که از استعداد ذاتی خود که تصور می کنم استعداد روحانی باشد تبعیت می کردید و کشیش می شدید نه تفنگدار و آنوقت آرامیس ما مبدل به یک کشیش دوست داشتنی می شد که بهتر می توانست کار دینال را که رئیس مافوق روحانی اوست بزرگ و سهمگین ببیند.

آرامیس که تصمیم گرفته بود شکبیا باشد گفت:

پورتوس اگر من هنوز کشیش نشده ام یک تأخیر موقتی است و شما می دانید که من مشغول تحصیل علوم دینی هستم و لذا روزی خواهد آمد که من کشیش خواهم شد. پورتوس گفت:

با این قید که معلوم نیست این روز نزدیک خواهد بود یا دور؟

آرامیس گفت:

مطمئن باشید که نزدیک است. یکی از حضار گفت: آرامیس، پیوسته لباده کشیشی خود را زیر اونیفورم تفنگداری، در اطاق رخت کن آویخته و برای پوشیدن

۱- ریشیو صدراعظم فرانسه عنوان دوک داشت و مخالفین وی صدراعظم فرانسه را دوک سرخ یعنی خون آشام لقب داده بودند. (م)

آن، جز یک انتظار ندارد.

یکی از حاضرین پرسید چه انتظاری دارد؟

دیگری گفت: انتظارش این است که آن دوطریش (زوجه لوئی سیزدهم) وارثی

به تاج و تخت فرانسه تقدیم نماید پورتوس به محض شنیدن این حرف گفت:

آقایان، در این خصوص شوخی نباید کرد و خدا را شکر که ملکه فرانسه هنوز

جوان می باشد و می تواند وارثی به تاج و تخت فرانسه تقدیم نماید.

آرامیس با خنده ای معنی دار گفت: می گویند بوکین گام در فرانسه است (در زبان

انگلیسی کلمه «بوکین گام» سریع تلفظ می شود و حرف گاف آن می افتد و به شکل

«بوکین آم» در می آید) این جمله با اینکه به ظاهر اهمیتی نداشت خیلی اثر کرد به طوری

که همه حضار از مفهوم ضمنی نامطلوب و ننگین آن معذب شدند.

پورتوس گفت: آرامیس عزیز، این مرتبه لطیفه سرائی شما نتیجه ای خوب نداشت

و اصلاً بهتر آنکه شما از این عادت که می خواهید پیوسته لطیفه سرائی نمائید صرف نظر

کنید و هرگاه آقای ترهوی می شنید که شما چه گفته اید یقین دارم که برای شما عاقبتی

خوب نمی داشت.

از چشم های آرامیس برقی درخشید و گفت:

پورتوس از این قرار شما می خواهید که مرا سرزنش نمائید و درسی از اخلاق به

من بیاموزید؟

پورتوس گفت:

عزیزم من به شما درسی از اخلاق نمی دهم ولی درسی از اسلوب زندگی کردن به

شما تقدیم می نمایم و به شما می گویم که یا تفنگدار باشید یا مردی روحانی نه اینکه هم

تفنگدار به شمار بیائید و هم بخواهید که در شمار روحانیون قرار بگیرید و به قول

آتوس که چند روز قبل می گفت: بخواهید هم از توبره بخورید و هم از آخور.

و چون در قیافه آرامیس اثر خشم آشکار گردید پورتوس گفت: دوست عزیز

خواهش می کنم که خشمگین نشوید برای اینکه بین من و شما و آتوس قراری هست که

از گفتار یکدیگر غضبناک نشویم.

شما که ادعا می کنید مردی روحانی هستید یا اینکه قصد دارید که مردی روحانی

شوید، نزد آگیون می روید و به همین اکتفا نمی نمائید و باز نزد بروا تراسی پسر عموی

خانم دوشس دو شورور می‌روید و با او مبارزه می‌نمائید یا اینکه اقلّاً طرف توجه مشارالیه هستید... بسیار خوب... امیدوارم که شما پیوسته موفق باشید و هیچکس نسبت به شما حسد نمی‌ورزد و کسی هم انتظار ندارد که شما بگوئید اینها دوستان شما هستند زیرا همه می‌دانیم که شما جوانی تودار و رازنگاهدار هستید و اسرار خود را به کسی بروز نمی‌دهید... خواهید گفت که منظور من از این یادآوری‌ها چیست؟... در جواب می‌گویم منظور من این است که هیچکس از شما نمی‌پرسد چه می‌کنید و با که راز و نیاز دارید و شما هم به دیگران کار نداشته باشید باز اگر راجع به پادشاه فرانسه و کاردینال صحبت کنید چیزی است... یعنی کسی از شما نمی‌رنجد ولی وجود ملکه محترم است و نباید حتی به کنایه و اشاره چیزی درباره او گفت مگر اینکه حاکی از تحسین و تقدیر باشد.

آرامیس گفت:

پورتوس شما مانند نرگس^۱ پر مدعی هستید و این خودپسندی سبب گردیده که تصور می‌کنید که وظیفه دارید که به دیگران درس اخلاق بدهید. ولی من از دروس اخلاقی نفرت دارم و از کسی این تعالیم را نمی‌پذیرم مگر اینکه از آتوس باشد.

دیگر اینکه کسی که درس اخلاق می‌دهد نباید واعظ غیرمتعظ باشد در صورتی که حمایل زرین شما ثابت می‌نماید که شما نمی‌توانید ادعا کنید که واقعاً یک واعظ غیرمتعظ می‌باشید.

و اما در خصوص خود من... و اینکه چه باید بکنم و در زندگی چه روشی را پیش بگیرم... من اگر میل داشته باشم کشیش خواهم شد و تا وقتی که کشیش نشده‌ام تفنگدار می‌باشم و در لباس تفنگداری آنچه را بخواهم می‌گویم و در این موقع به شما خاطر نشان می‌کنم که اظهارات شما صبر مرا به انتها رسانیده است. پورتوس خشمگین نظری به تفنگدار جوان انداخت و گفت:

۱- نرگس طبق افسانه‌های قدیم یونانی پسر خداوند یکی از روده‌های معروف یونان بود و آنقدر خود را زیبا می‌دانست که وقتی شکل خویش را در آب دید عاشق خود شد و بالاخره در آب افتاد و غرق گردید و از آن مکان یک گل روئید که هنوز موسوم به نرگس می‌باشد. (م)

آرامیس آیا می‌فهمی چه می‌گوئی؟
 آرامیس هم که غضبناک بود گفت: گویا فراموشکار هم هستی و به خاطر نداری
 چه گفته‌ای؟
 دیگران برای جلوگیری از نزاعی که نزدیک بود در بگیرد خود را وسط آن دو
 انداختند و گفتند آقایان... آقایان... این صحبتها را ترک کنید.
 در این وقت صدای حاجب برخاست و در حالی که درب اطاق تره‌وی را
 می‌گشود گفت:
 آقای تره‌وی میل دارند که آقای دارتن‌یان را ملاقات نمایند.
 چون، در این موقع درب اطاق تره‌وی باز بود همه سکوت نمودند و در وسط
 سکوت حضار دارتن‌یان طول اطاق را پیمود و به طرف اطاق تره‌وی رفت و خوشحال
 شد که بالاخره تره‌وی او را احضار نمود و از آن محیط عجیب و خطرناک آسوده
 گردید.

۳

ملاقات با آقای تره‌وی

آقای تره‌وی با اینکه در آن موقع متغیر بود با تبسم دارتن‌یان را پذیرفت و دارتن‌یان هم طوری تعظیم کرد که سرش به زمین رسید وقتی تره‌وی جوان مزبور را دید و لهجه او را شنید چون هم ولایتی وی بود خاطرات دوره جوانی را که در هر سن، تجدید آن لذت بخش است بیاد آورد.

ولی با اشاره دست به دارتن‌یان فهمانید که قدری تأمل نماید تا اینکه وی کاری را به انجام برساند بعد با او صحبت کند و به اطاق انتظار نزدیک گردید و با صدائی که بعد از هر کلمه اوج می‌گرفت بانگ زد آتوس، پورتوس، آرامیس!

دو نفر از کسانی که تره‌وی آنها را فرا خواند در اطاق انتظار بودند و پس از شنیدن نام خویش از دیگران جدا شدند و به طرف اطاق تره‌وی حرکت نمودند و قدم به اطاق گذاشتند.

دارتن‌یان را طرز ورود آن دو نفر خوش آمد زیرا ژست و رفتار آنها نه ناشی از ترس بود و نه نخوت و خودستائی را می‌رسانید بلکه چون کارمندان محترمی بودند که باوقوف بر لیاقت خویش وارد اطاق رئیس خود می‌شوند.

شاید دیگری به جای دارتن‌یان تحت تأثیر ژست‌های موقر و برازنده آن دو قرار نمی‌گرفت ولی دارتن‌یان، تفنگداران را آبر مرد به شمار می‌آورد و رئیس آنها تره‌وی، در نظرش چون ژوپی تر افسانه‌ای جلوه می‌کرد که می‌تواند با رعد و برق خود همه را

و ادار به اطاعت نماید.

وقتی که این دو نفر وارد اطاق تره‌وی شدند حاجب در را پشت آنها بست و اطاق تره‌وی از اطاق دیگر مجزی گردید

ولی لحن احضار آن سه نفر، که دو نفر از آنها حضور داشتند طوری بود که بلافاصله بعد از بسته شدن در، همه‌های جدید را در اطاق انتظار بوجود آورد.

پس از ورود آنها تره‌وی چند مرتبه در طول اطاق بنای قدم زدن گذاشت و هر مرتبه از مقابل آنها می‌گذشت بدون اینکه توجهی به آن دو بنماید و آنها هم مانند اینکه در میدان عمومی در حال سان ایستاده‌اند به حال خبردار ایستاده بودند.

یک مرتبه تره‌وی مقابل آنها ایستاد و نظری به سراپای آنها انداخت و در حالی که اخم کرده بود گفت: آقایان، آیا می‌دانید که اعلیحضرت، همین دیشب به من چه گفت!

دو تفنگدار قدری سکوت کردند، بعد به احترام گفتند نه آقا... ما نمی‌دانیم که اعلیحضرت چه گفتند؟

آرامیس تعظیمی کرد و با لحنی بسیار مؤدب گفت: ولی امیدواریم که شما ما را مفتخر بفرمائید و فرمایش اعلیحضرت را برای ما تکرار کنید.

تره‌وی گفت: دیشب اعلیحضرت به من فرمودند که بعد از این تفنگداران خود را از بین تفنگداران کاردینال انتخاب خواهند کرد.

پورتوس حیرت‌زده گفت: آه... آیا اعلیحضرت این را فرمودند و برای چه تصمیم دارند که تفنگداران خود را از بین تفنگداران کاردینال انتخاب کنند؟

تره‌وی گفت: برای اینکه اعلیحضرت میل دارند که نوشیدنی ترش خود را با یک نوشیدنی مقوی مخلوط کنند که بتوانند آن را تقویت نمایند.

از این حرف طوری رنگ از صورت پورتوس و آرامیس پرید که صورتشان مانند تخم چشم آنها سفید شد و دارتن‌یان که در می‌یافت محیط، خطرناک است آرزو می‌کرد که از آنجا دور یا در صد قدمی زیرزمین باشد.

تره‌وی که بر اثر اظهارات خود به هیجان می‌آمد گفت: اعلیحضرت حق دارند که ناراضی باشند برای اینکه تفنگداران او وجهه خود را در دربار از دست داده‌اند.

همین دیشب، کاردینال، در مجلس بازی پادشاه فرانسه، با لحنی حاکی از

دلسوزی نسبت به من، که بر من ناگوار آمد می‌گفت که پرروز این تفنگداران ملعون و این شیاطین دوبا (و در اینجا کاردینال بیشتر کنایه می‌زد و زیاده‌تر بر من ناگوار آمد) و این اشرار (و این کلمه را هنگامی که ادا می‌کرد با چشم‌های خود که مانند دیدگان ببر است مرا می‌نگریست) در یکی از مهمانخانه‌ها واقع در خیابان فرو جمع شده بودند و نه فقط اعتنائی به ساعت خاموشی نمی‌کردند بلکه در آنجا مبادرت به شرارت می‌نمودند به طوری که تفنگداران او، که وی نام آنها را گارد گذاشته مجبور شدند که آنها را توقیف نمایند.

آیا می‌شنوید چه می‌گویم، کاردینال می‌گفت که افراد گارد او مجبور شدند که تفنگداران سلطنتی را توقیف نمایند و لابد شما از این موضوع اطلاع کامل دارید زیرا خود شما بین آنها بودید و همه شما را شناختند و کاردینال از شما اسم برد.

تره‌وی که بیشتر از گفته‌های خود خشمگین می‌شد افزود:

گناه از من است که کسانی این چنین را برای تفنگداری انتخاب کرده‌ام و خود کرده را تدبیر نیست و من نمی‌بایست کسانی را که میل ندارند تفنگدار باشند یا اینکه میل ندارند شمشیر خود را به کار اندازند برای این سپاه انتخاب نمایم.

مثلاً شما آقای آرامیس که می‌خواهید کشیش شوید و لباده روحانی هم خیلی به شما می‌آید برای چه از من درخواست کردید که تفنگداری نمائید.

و شما آقای پورتوس آیا این حمایل قشنگ را برای این به هیکل نصب کرده‌اید که یک شمشیر چوبی از آن بیاورید؟ و شما آقا اتوس...

تره‌وی یک مرتبه متوجه گردید که اتوس در آنجا حضور ندارد و پرسید اتوس کجاست و چرا من او را نمی‌بینم؟

آرامیس گفت: آقا، اتوس بیمار است و ناخوشی او هم شدید می‌باشد.

تره‌وی گفت: آه... اتوس بیمار است؟ بیماری او چیست؟

پورتوس که می‌خواست در صحبت شرکت کند گفت: آقا، به طوری که می‌گویند بیماری او آبله می‌باشد و این موضوع خیلی مایه تأسف خواهد بود برای اینکه صورت او را به کلی ضایع خواهد کرد.

تره‌وی گفت: صحبتی عجیب می‌کنید، چگونه ممکن است که اتوس مبتلا به بیماری آبله شده باشد؟... مگر انسان در سن و سال اتوس مبتلا به بیماری آبله می‌شود؟

من یقین دارم که شما حقیقت را از من پنهان می‌نمائید و او مجروح یا مقتول گردیده است ولی آقایان، موضوع اصلی از بین نرود... من میل ندارم که تفنگداران اعلیحضرت، در مهمانخانه‌ها عربده بکشند و شرارت کنند.

من میل ندارم که تفنگداران سلطنتی در چهار راهها و خیابانها نزاع برپا کنند و بدتر از این، خود را در وضعی قرار بدهند که باید توقیف شوند و باز بدتر اینکه دیگران آنها را توقیف نمایند.

من میل ندارم که تفنگداران اعلیحضرت روشی پیش بگیرند که افراد گارد کاردینال که مردانی شجاع و متین و صبور هستند به آنها بخندند.

آنها، یعنی افراد گارد کاردینال هرگز حرکتی برخلاف نزاکت نمی‌کنند و خود را دچار وضعی که سبب توقیف آنها گردد نمی‌نمایند.

و به فرض اینکه این وضع برای آنها پیش بیاید آنقدر شجاعت دارند که در جای خود به قتل می‌رسند و توقیف نمی‌شوند یا در جای خود می‌میرند و یک قدم عقب‌نشینی نمی‌نمایند.

عقب‌نشینی کردن و جا خالی نمودن و با کمال قوت پاها گریختن از مختصات تفنگداران پادشاه فرانسه است لاغیر.

پورتوس و آرامیس از فرط خشم لب‌ها را می‌جویدند و مشت‌ها را می‌فشرده و هرگاه برای آنها ممکن بود تره‌وی را در دم به قتل می‌رسانیدند.

ولی می‌دانستند که رئیس آنها، از روی دلسوزی حرف می‌زند و قصد اهانت ندارد او می‌خواهد که تفنگداران سلطنتی در همه جا سر فراز باشند و بتوانند بر دیگران غلبه نمایند.

در لحظه‌های آخر وقتی تره‌وی صحبت می‌کرد خشم پورتوس و آرامیس طوری شدید شد که نمی‌توانستند خودداری نمایند و پاها را به زمین می‌کوبیدند.

دیدیم که وقتی در اطاق انتظار صدای خشمگین تره‌وی را شنیدند و استماع کردند که او با غضب آنوس و پورتوس و آرامیس را احضار کرد دانستند واقعه‌ای جدید پیش آمده، لذا گوش‌ها را به درب اطاق تره‌وی چسبانیدند و یک کلمه از آنچه رئیس تفنگداران می‌گفت بر آنها پوشیده نماند.

و آن عده که کنار اطاق تره‌وی اظهارات او را می‌شنیدند، کلمه به کلمه، آن

اظهارات را برای دیگران نقل می‌کردند و آنها هم برای دسته‌های دیگر که بیرون اطاق بودند تکرار می‌نمودند به طوری که از پشت اطاق انتظار تا دم درب خیابان، هرکس که در آن عمارت و حیاط بود شنید که تره‌وی به آن دو نفر چه گفت و برای چه خشمگین است.

تره‌وی هم که در اطاق خود زیاده‌تر غضبناک می‌شد صدا را بلندتر کرد و گفت: وای بر ما... آیا تاکنون دیده و شنیده شده که شش نفر از افراد کاردینال شش نفر از تفنگداران سلطنتی را دستگیر کنند... وای بر ما، این شرمندگی و ننگ را کجا ببریم که شش نفر از افراد گارد کاردینال شش نفر از تفنگداران ما را توقیف کردند و بردند. و این کلمات طوری با صراحت و خشونت ادا می‌شد که هر کلمه مانند یک کارد در مغز مستمعین فرو می‌رفت.

من که تصمیم خود را گرفتم و هم اکنون به حضور ملوکانه می‌روم و استعفای خود را از ریاست تفنگداران سلطنتی تقدیم می‌نمایم و درخواست می‌کنم که با درجه نایی مرا در گارد کاردینال بپذیرند زیرا با درجه مزبور در گاردی مانند گارد کاردینال کار کردن بهتر از این است که من رئیس تفنگدارانی باشم که آنها را توقیف نمایند یا آنها، فرار کنند.

وقتی تره‌وی جملات آخر را بر زبان آورد همه کسان که در اطاق انتظار تا درب خیابان اظهارات او را می‌شنیدند مبدل به غریو طوفان شد و توگوئی که یک خصم قوی یک مرتبه به آن خانه حمله‌ور گردید و آنها را غافلگیر کرد.

بانگهای غضب‌آلود موربلو و سن‌ریو و ده‌ها کلمات از این قبیل که همه تکیه کلام اصیل‌زادگان آن عصر بود و هیچ کدام معنی نداشت و هنگام غضب یا حیرت یا تفکر، از دهان آنها بیرون می‌جست از هر طرف به گوش می‌رسید.

آنها می‌که در بیرون بودند بانگ می‌زدند هم اکنون به خانه کاردینال حمله کنیم و افراد گارد او را به قتل برسانیم و کاخ وی را مبدل به ویرانه نمائیم تا اینکه جبران این توهین که نسبت به ما شده است به عمل آید.

جمعی دیگر شمشیرهای خود را از غلاف می‌کشیدند و خشمگین با دیوارها یا با یکدیگر مبارزه می‌کردند زیرا طوری به هیجان آمده بودند که نمی‌توانستند خویش را نگاه دارند.

بدون شک در آن موقع اگر یک اشاره از طرف تره‌وی به آن اشخاص می‌شد نه فقط کاخ کاردینال را ویرانه می‌کردند بلکه ممکن بود که نصف پاریس را مبدل به خرابه نمایند.

دارتن‌یان از فرط بیم نمی‌دانست خود را چه جور در آن اطاق نگاه دارد و اطراف را می‌نگریست که شاید بتواند عقب یک پرده پنهان شود یا زیر یک میز برود. چون می‌اندیشید اگر طوفان خشم این جمعیت یک مرتبه منفجر شود خشک و تر با هم خواهند سوخت و او از آسیب خشم ایشان مصون نخواهد ماند.

تا اینکه پورتوس به سخن درآمد و گفت: آقای فرمانده گزارشی که در این قسمت به عرض شما رسیده صحیح است و ما شش نفر بودیم و آنها نیز شش نفر بودند ولی آنان از روی ناجوانمردی به ما حمله‌ور شدند و قبل از اینکه به ما اطلاع دهند که در صدد دفاع برآئیم دو نفر از ما را به قتل رسانیدند و سومی که آتوس باشد نیز همان‌طور ناجوانمردانه مورد حمله قرار گرفت و مجروح گردید و دیگر نمی‌توانست کاری صورت بدهد.

از کسانی که آنجا حضور دارند تحقیق بفرمائید که بدانید آتوس با وجود زخم منکر دو مرتبه خواست از جا برخیزد و هر دو بار به زمین افتاد.

با این وصف ما که بیش از سه نفر نبودیم تسلیم نشدیم و تا آنجا که توانستیم مقاومت کردیم و آنها به تصور اینکه آتوس فوت کرده او را به حال خود گذاشتند و ما را به اجبار بردند و ما در راه از فرصت استفاده و فرار کردیم که ننگ توقیف روی ما باقی نماند.

مجدد عرض می‌کنم که سه نفر از ما بدون اعلام قبلی و بی آنکه بدانیم کسی با ما سر جنگ دارد و از روی خیانت از پا درآمدند معهذا ما توانستیم بگریزیم. کیفیت قضیه همین‌طور است که عرض کردم ولی باید اضافه کنم که انسان در تمام جنگها فاتح نمی‌شود و شخصی که در جنگهای عدیده نائل به پیروزی گردیده ممکن است در یک جنگ شکست بخورد.

مگر پوپیه بعد از آن همه پیروزی‌ها در جنگ فارسال شکست نخورد و مگر فرانسوای اول پادشاه فرانسه، که من شنیدم ارزش جنگی او برابر با بزرگترین سواران روزگار بوده، پس از آن همه فتوح، در جنگ پاوی دچار شکست نشد؟

بنابراین چرا نسبت به ما خشمگین هستید که با توجه به اینکه مورد خیانت قرار گرفتیم از کسانی که دو برابر ما بودند شکست خوردیم.

آرامیس گفت: آقای فرمانده من هم افتخار دارم به عرض برسانم که یکی از آن شش نفر را با سلاح خود او به قتل رسانیدم و اگر مقتول نشده باشد باری به طور حتم ضربتی سخت خورده است.

شمشیر من در اولین لحظه پیکار وقتی آنها ناگهان به ما حمله ور شدند شکست و من با یکی از آن شش نفر دست به گریبان شدم و کاردش را از غلاف بیرون کشیدم و او را از پا درآوردم.

تره‌وی وقتی این توضیحات را شنید قدری آرام شد و گفت: من از این موضوع‌ها اطلاع نداشتم و معلوم می‌شود که کاردینال اغراق‌گوئی کرده است.

آرامیس که دید فرمانده آنها آرام شد به جرأت درآمد و گفت: آقای فرمانده من از شما یک خواهش دارم و آن اینکه نفرمائید که آتوس مجروح گردیده است زیرا این تفنگدار مورد توجه اعلیحضرت است و هرگاه اعلیحضرت مطلع شوند که وی مجروح گردیده متأثر خواهند گردید.

و یکی از مظاهر خیانت افراد گارد کاردینال زخم شدید آتوس می‌باشد زیرا صلاح از شانه او گذشته و وارد سینه گردیده به طوری که بعید نیست این خدمتگزار صدیق بر اثر این زخم سخت...

آرامیس فرصت نکرد که حرف خود را تمام کند زیرا در باز شد و جوانی تقریباً سی ساله با قیافه و وضعی بسیار موقر وارد اطاق گردیده و با اینکه رنگ به صورت نداشت قیافه او در بیننده تولید احترام می‌نمود.

آن دو نفر که آن مرد را دیدند بانگ برآوردند آه... آتوس است.

تره‌وی هم بانگ برآورد... آتوس این شما هستید.

آن مرد با وجود ضعف ناشی از زخم شمشیر با متانت گفت: آقای فرمانده، من شنیدم که شما مرا احضار فرمودید و رفقایم این خبر را به من رسانیدند و لذا با عجله شرفیاب شدم و اینک استدعا می‌کنم بفرمائید چه امری دارید؟

تره‌وی که دریافت آتوس با وجود زخم سختی که برداشته امر او را اطاعت کرده و خود را به آنجا رسانیده خیلی متأثر شد و با عجله به طرف او رفت و گفت: آتوس من.

کاری مخصوص با شما نداشتم و هرگاه می دانستم که شما بیمار هستید شما را احضار نمی نمودم.

منظور من از احضار شما و رفقای شما همان بود که قبل از آمدن شما به رفقایتان گفتم.

به آنها گفتم مردانی چون شما نباید که بدون علتی خاص و بزرگ جان خود را در معرض خطر قرار بدهند زیرا جان شما برای اعلیحضرت ارزش دارد و اعلیحضرت اطلاع دارند که تفنگداران او شجاع ترین مردان روی زمین هستند، اینک دست خود را به من بدهید که با یکدیگر مصافحه کنیم.

آتوس سر فرود آورد و قبل از اینکه دست خود را به طرف ترهوی دراز نماید، فرمانده تفنگداران دست وی را گرفت و برای ابراز دوستی با قوت فشار داد بدون اینکه متوجه زخم آتوس و بیماری او باشد.

آتوس با اینکه کوشید اثر درد در قیافه اش آشکار نشود نتوانست و فشار دست ترهوی او را به لرزه درآورد و رنگ از صورتش پرید.

وقتی آتوس وارد اطاق گردید درب اطاق ترهوی باز ماند و آنهایی که در اطاق انتظار بودند بعد از اینکه آخرین جملات ترهوی را شنیدند خوشوقت گردیدند.

و مسرت آنها به قدری بود که نظامنامه تشریفات را فراموش کردند و چند نفر از آنها، سر را وارد اطاق ترهوی نمودند.

ترهوی آنها را ندید یا دید و ایراد نگرفت چون می دانست در مواقع فوق العاده تشریفات سست می شود و آن ساعت برای تفنگداران او یک موقع فوق العاده به شمار می آمد.

و پس از اینکه ترهوی دست آتوس را محکم به رستم دوستی فشرد و رنگ از روی آن جوان پرید خیلی سعی کرد که خود را نگاه دارد ولی ضعف چنان بر وی چیره گردید که نتوانست و مانند کسی که مرده باشد بر کف اطاق افتاد.

ترهوی به گمان اینکه هم اکنون آتوس خواهد مرد فریاد زد فوراً یک جراح بیاورید... به جراح من بگوئید بیاید و در صورتی که جراح من نیست به جراح اعلیحضرت اطلاع بدهید که فوراً حاضر شود. در هر حال، فوراً یک جراح را به این اطاق برسانید سن دیو، آتوس رشید من نزدیک است جان بسپارد.

این ابراز وحشت، نسبت به حیات آتوس، یک مرتبه آخرین قید تشریفات را از بین برد و تمام آنهایی که در اطاق انتظار بودند به اطاق تره‌وی هجوم آوردند و اطراف آتوس را گرفتند و هرکس نظریه‌ای برای معالجه مجروح ابراز می‌کرد، ولی اگر دکتر که در همان نزدیکی بود فوراً سر نمی‌رسید نه فقط هیچ‌یک از نظریات مزبور مفید واقع نمی‌شد بلکه ممکن بود که ازدحام جمعیت جوان مجروح را به قتل برساند.

لذا دکتر به محض ورود به اطاق گفت: اینجا خیلی شلوغ است و در وسط این ازدحام نمی‌توان مجروح را معالجه کرد و از این گذشته برای اینکه مداوا شود باید در محیطی ساکت او را تحت پرستاری قرار داد. این است که آقای تره‌وی باید موافقت نمایند که این تفنگدار مجروح به اطاقی دیگر منتقل شود.

تره‌وی درب را گشود و اطاقی را که مجاور اطاق خود او بود به جراح نشان داد و گفت: مجروح را به این اطاق منتقل نمائید.

پورتوس و آرامیس رفیق مجروح خود را در بغل گرفتند و او را به اطاق دیگر بردند و جراح هم در عقب آنها وارد آن اطاق شد و درب را بستند. چون تره‌وی به اتفاق مجروح به اطاق دیگر رفته بود اطاق دفتر او مدت چند دقیقه مانند اتاق انتظار و حیاط، معرکه نطق و حماسه‌سرایی و ابراز خشم تفنگداران گردید.

هرکس هرچه در دل داشت علیه کاردینال می‌گفت و نه فقط صفات زشت او را ده چندان بزرگتر از آنچه بود جلوه می‌دادند بلکه اتهاماتی هم بر او می‌زدند و نیز علیه تفنگداران کاردینال موسوم به گارد تا آن جا که توانستند از مذمت فروگذاری ننمودند. بعد از چند دقیقه پورتوس و آرامیس از آن اطاق برگشتند و بر بالین مجروح جز دکتر و تره‌وی کسی باقی نماند.

چند دقیقه دیگر هم گذشت و تره‌وی نیز از اطاق مجروح خارج گردید و به تفنگداران مرده داد که طبیب می‌گوید حال مجروح خطری ندارد. و فقط بر اثر خونریزی زیاد ضعف بر او مستولی گردیده بود و هرگاه استراحت کند آن ضعف بر طرف خواهد گردید.

بعد از اینکه حضار خاطر جمع شدند که آتوس در معرض خطر نیست تره‌وی با دست اشاره‌ای کرد و همه آنهائی که در آن اطاق بودند بدون صدا خارج گردیدند و غیر از تره‌وی و دارتن‌یان کسی در آنجا باقی نماند.

زیرا جوان گاسکون با سماجت خاصی که در بین هم‌ولایتی‌های او بود فراموش نکرد که وی از طرف آقای تره‌وی احضار گردیده و باید آنقدر توقف کند تا بتواند با او مذاکره نماید.

تره‌وی از مشاهده دارتن‌یان در آن اطاق حیرت کرد زیرا حوادث مذکور، به کلی موضوع آن جوان را از یادش برده بود و از وی پرسید کیست و چه می‌گوید؟ و دارتن‌یان خود را معرفی کرد و به عرض رسانید که خود آقای تره‌وی او را احضار نمود. آن وقت فرمانده تفنگداران سلطنتی به یاد آورد که در واقع خود او، طبق درخواست آن جوان او را احضار کرده و گفت: هم‌ولایتی عزیز، معذرت می‌خواهم از اینکه شما را معطل کردم ولی اگر شما بیش از این سرد و گرم روزگار را چشیده بودید در می‌یافتید که یک فرمانده به منزله یک پدر برای سربازان خود می‌باشد و همان‌گونه که پدر خانواده دارای مسئولیت‌هایی است یک فرمانده هم باید دقت نماید که فرزندان او از جاده مستقیم منحرف نشوند و چون من سعی دارم که اوامر اعلیحضرت پادشاه فرانسه و بالاخص اوامر عالیجناب کاردینال اجراء شود لذا سربازان خود را قدری گوشمالی دادم.

وقتی تره‌وی گفت سعی دارم بالاخص اوامر عالیجناب کاردینال اجراء شود دارتن‌یان تبسم کرد و این تبسم به فرمانده تفنگداران سلطنتی ثابت نمود که جوان مزبور ابله نیست و هوش دارد و می‌فهمد که وی تظاهر می‌کند و گرنه نظری خوب نسبت به کاردینال ندارد.

لذا موضوع صحبت را تغییر داد و گفت: چون شما یکی از هم‌ولایتی‌های من هستید از دیدار شما خوشوقت شدم و پدر شما یکی از دوستان قدیمی من بود و به همین جهت اینک میل دارم بدانم از دست من برای پسر او چه کاری ساخته است مشروط به اینکه مطلب خود را زودتر بگوئید زیرا وقت من ضیق است و صاحب اختیار وقت خود نیز نیستم.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب وقتی من از شهر تارب حرکت کردم و از پدرم وداع

نمودم می‌اندیشیدم، بعد از اینکه حضور شما رسیدم، به مناسبت دوستی دیرین پدرم با شما که خودتان از راه مرحمت اینک به یاد آوردید، استدعا نمایم که مرا در سلک تفنگداران پادشاهی منسلک فرمائید و اجازه بدهید که او نیفورم تفنگداری را بپوشم.

ولی از دو ساعت به این طرف می‌بینم که من اشتباه کرده بودم و خیلی بلندپروازی می‌کردم و تفنگداری حرفه‌ای است خطیر که من هنوز لیاقت آن را ندارم یا اینکه ممکن است لیاقت آن را نداشته باشم.

تره‌وی گفت: تردیدی نیست که تفنگداری شغلی محترم می‌باشد و هرکس تفنگدار نمی‌شود و کسانی که دارای لیاقت هستند وارد این سپاه می‌گردند ولی شما نباید تصور نمائید که لایق این حرفه نیستید یا چنین نشان بدهید که واقعاً چنین تصویری می‌نمائید.

زیرا هر اصیل‌زاده لایق و به خصوص اصیل‌زادگان قدیمی می‌توانند تفنگدار شوند.

متها بر طبق امری که اعلیحضرت پادشاه فرانسه صادر فرموده‌اند اصیل‌زادگان به یکی از این دو شرط ممکن است که وارد این سپاه گردند.

اول اینکه در جنگها یا در موارد دیگر، خدماتی نمایند و شجاعت‌هایی از خویش بروز دهند که ثابت شود لیاقت این سپاه را دارند و در صورتی که این جنگ‌ها پیش نیاید و فرصتی برای ابراز لیاقت تحصیل نشود (و این شرط دوم است) داوطلب باید دو سال در یکی از افواج دیگر که از حیث شهرت و مرتبه به پای سپاه تفنگدار نمی‌رسد مشغول خدمت گردد.

آن وقت ممکن است به درخواست او ترتیب اثر داد ولی حتی در این مورد، اعلیحضرت باید ورود داوطلب جدید را در این سپاه تصویب فرمایند.

دارتن‌یان سر فرود آورد و جواب نداد اما از وقتی که دریافت که وصول به مقام تفنگداری آنقدر مشکل است علاقه او برای پوشیدن او نیفورم تفنگداران زیادتر شد.

تره‌وی که با دقت جوان را می‌نگریست و مانند این بود که نگاه خود را در سینه او فرو می‌نماید تا اینکه بتواند به اعماق روح او پی ببرد گفت:

چون پدر شما یکی از دوستان دیرین من بوده و من نمی‌توانم سوابق دوستی قدیم را فراموش نمایم لازم است که در حق پسرش کاری را به انجام برسانم.

خاصه آنکه خانواده‌های اصیل زادگان در ولایت ما خیلی غنی نیستند و از وقتی که من از ولایت خارج شده‌ام گویا اوضاع زیاد تغییر نکرده و بزرگترین سرمایه خانواده‌های قدیمی، همان اصیل زادگی و شرافت آنهاست و با توجه بدین موضوع، لابد شما هم با پولی فراوان به پاریس نیامده‌اید و نمی‌توانید در اینجا، مدتی مدید، از جیب خود خرج کنید و زندگی نمائید آیا چنین نیست؟

دارتن یان حرکتی کرد که بگوید او برای گرفتن صدقه نیامده و قصد تکدی ندارد بلکه آمده که یک دوستی قدیمی را به یاد آقای تره‌وی بیاورد.

و تره‌وی که هم ولایتی‌های خود را خوب می‌شناخت گفت: من می‌دانم که جوانان گاسکونی چقدر عزت نفس دارند و چگونه بر خویش می‌بالند که بی‌نیاز از دیگران هستند.

روزی که من جوان بودم و به پاریس آمدم در همه جیب‌های خود بیش از چهار اکو نداشتم معه‌ذا اگر کسی به من می‌گفت که من آنقدر پول ندارم که کاخ لوور را خریداری کنم به من برمی‌خورد و با او دوئل می‌کردم.

از شنیدن این حرف دارتن یان سر را راست کرد و مسرتی زیاد به قلب او تابید زیرا وقتی پول خود را که در جیب داشت از نظر گذرانید دید که وی اینک بعد از فروش اسب، چهار اکو بیش از تره‌وی هنگامی که وارد پاریس شد دارد و لذا می‌تواند بر خویش ببالد که با ثروتی بیش از دارائی رئیس تفنگداران سلطنتی وارد پاریس گردیده و با بضاعتی زیادتر شروع به تحصیل شغل کرده است.

تره‌وی افزود، بدون اینکه بخواهم بگویم که شما بدون بضاعت هستید خاطرنشان می‌کنم که موجودی شما هرچه باشد باز باید در این شهر که هزینه زندگی گران است آن را نگاهدارید و به تدریج خرج نمائید و نمی‌توانید که یک مرتبه مبالغی زیاد را صرف تعلیم و تربیت خود کنید.

از طرف دیگر یک اصیل زاده که وارد پاریس می‌شود هنگامی که قصد دارد خود را برای ورود در سپاه تفنگداران آماده نماید باید در تربیت خود بکوشد و بعضی از فنون و رسوم را فرا بگیرد تا اینکه بعد از ورود بدین سپاه و آغاز خدمتگزاری در دربار، ناشی نباشد.

این است که من نامه‌ای به رئیس آکادمی سلطنتی می‌نویسم که او شما را برای

کارآموزی در آن آکادمی بپذیرد.

وی هم از همین فردا شما را خواهد پذیرفت و تصور نکنید که عضویت آکادمی مزبور کاری کوچک است زیرا بعضی از اصیل زادگان، با وجود قدمت خانوادگی و ثروت فراوان و با اینکه حاضرند حقوق هنگفتی به آکادمی مزبور بپردازند در آنجا پذیرفته نمی‌شوند.

ولی چون رئیس آکادمی یکی از دوستان من است شما را بدون دریافت حقوق خواهد پذیرفت و شما در آنجا فنون شمشیربازی و سواری را فرا خواهید گرفت و به آداب و رسوم درباری از قبیل نشستن و ایستادن و غذا خوردن و طرز تکلم آشنا خواهید شد.

بعلاوه در آنجا شما آشنایان و دوستانی پیدا خواهید کرد که در آینده خیلی به درد شما خواهند خورد و گاهی به ملاقات من خواهید آمد و چگونگی پیشرفت خود را در تحصیلات، به اطلاع من خواهید رسانید تا من بدانم آیا می‌توان برای شما کاری انجام داد یا نه؟

دارتن‌یان با اینکه از رسوم درباری بدون اطلاع بود دریافت که تره‌وی با برودت او را می‌پذیرد و مثل اینکه قصد دارد از سر باز کند و آهی کشید و گفت:
عالیجناب، من بسیار متأسفم که نامه توصیه‌ای که پدرم داد تا اینکه خدمت شما تقدیم نمایم موجود نیست و فقدان این نامه برای من یک ضایعه غیرقابل جبران می‌باشد.

تره‌وی گفت:

راستی من هم حیرت می‌کنم که شما چگونه این راه دراز را پیش گرفتید و از ولایت خود به پاریس آمدید و این توشه واجب را که برای ما اصیل زادگان جنوب، بزرگترین سرمایه زندگی است با خود نیاوردید؟

دارتن‌یان گفت:

عالیجناب من فراهم آوردن این توشه را فراموش نکرده بودم و می‌توانم عرض نمایم با بهترین زادسفر، از این نوع، مسافرت کردم، ولی با غدر و مکر آن را از من ربودند.

آن وقت دارتن‌یان شرح واقعه را برای تره‌وی بیان کرد و توضیح داد که چگونه

در شهر مونک توصیه‌نامه او را دزدیدند و شخصی که آن را به سرقت برد چه آدمی بود.

دارتن‌یان طوری با حرارت و سادگی صحبت می‌کرد که تره‌وی را خوش آمد و گفت:

ولی من تعجب می‌کنم که شما چرا اسم مرا با صدای بلند بردید تا اینکه دیگران بدانند که شما حامل توصیه‌ای به عنوان من هستید.
دارتن‌یان گفت:

عالیجناب من اعتراف می‌کنم که در این مورد خبط نمودم و نمی‌بایست که نام شما را بیرم ولی آیا ممکن است مسافری به تنهایی سفر نماید و از نام شما که به منزله حرز جواد است و مانند یک سپر پولادین از او محافظت می‌کند یاد نکند؟
در آن موقع تملق و خوش آمدگوئی متداول بود و از لوئی سیزدهم گرفته تا کاردینال و اشراف درجه دوم و سوم دوست داشتند تملق بشنوند.

ولی مرد متملق می‌بایست باهوش و ادیب باشد و بتواند طوری تملق بگوید که اثر تمسخر یا ظاهرسازی از آن آشکار نشود.

دارتن‌یان در آن موقع تملق شایسته گفته بود بطوری که حس خودخواهی تره‌وی را راضی کرد و نوازش داد و وی تبسم نمود.

اما فوراً بیاد واقعه مونگ افتاد و پرسید آیا اصیل زاده‌ای که نامه شما را ربود روی گونه، اثر زخم نداشت.

دارتن‌یان گفت:

بلی عالیجناب و روی گونه او اثر یک زخم ماند یک گلوله دیده می‌شد.
تره‌وی گفت:

- آیا این مرد خوش قیافه نبود؟

- بلی عالیجناب.

- آیا قامت بلند نداشت؟

- چرا عالیجناب.

- آیا رنگ چهره او سفید و موهای سرش خرمائی نبود؟

- بلی عالیجناب ... این نشانیها که شما می‌دهید کاملاً با او تطبیق می‌نماید و حتی

من حیرت می‌کنم که شما چطور با این وضوح او را می‌شناسید ولی اگر من بتوانم این مرد را یک مرتبه دیگر پیدا کنم ولو در جهنم باشد آن وقت خواهم دانست که چگونه سزای او را در کنارش بگذارم و به وی بفهمانم که دیگر نباید نامه‌های دیگران را به سرقت ببرد.

- آیا متوجه شدید که او انتظار یک زن را می‌کشد؟

- بلی عالیجناب... او منتظر یک زن بود و در هر حال من دیدم که او با یک زن صحبت می‌کرد.

- آیا دریافتید که با این زن راجع به چه موضوع صحبت می‌نمود؟

- صحبت آن دو نفر مربوط به مسافرتی به انگلستان بود و آن زن قصد داشت به لندن برود و مرد یک جعبه به او سپرد و گفت: تا وقتی که به آن طرف دریا نرسیده‌اید و وارد انگلستان نشده‌اید این جعبه را که محتوی دستورهائی است نگشایید.

- آیا این زن انگلیسی بود؟

- عالیجناب تصور می‌کنم که وی از نژاد انگلیس به شمار می‌آید و آن مرد او را به نام مای‌لیدی می‌خواند.

- آه... آه... خود اوست... و من تصور می‌کردم که او هنوز در بلژیک است زیرا در بروکسل او را دیده بودم در صورتی که حال می‌فهمم به طرف لندن حرکت کرده است.

دارتن‌یان در حالی که صدا را یک پرده بلند کرد گفت:

عالیجناب اگر شما این مرد را می‌شناسید خواهشمندم به من بگوئید او کیست و در کجاست و من چگونه می‌توانم وی را پیدا کنم و اگر این مرحمت را درباره‌ی من بفرمائید به شما اطمینان می‌دهم که استدعای دیگر از شما نخواهم کرد و حتی حاضریم که از ورود در سپاه تفنگداران صرفنظر نمایم که انتقام خود را از این مرد بگیریم.

تره‌وی گفت: جوان، بهیچ‌وجه در این فکر نباشید و اندیشه انتقام را از سر بیرون کنید و اگر دیدید این مرد از یک طرف کوچه می‌آید شما راه را تغییر بدهید که با او برخورد ننمائید زیرا این مرد قوی است و چون کوه می‌ماند و اگر شما با او برخورد کنید مانند شیشه خرد خواهید شد.

دارتن‌یان گفت:

عالیجناب، با این وصف من از جان خود نمی‌ترسم و انتقام خود را از او می‌گیرم.
تره‌وی گفت:

این اندرز را از من بپذیرید و فکر گرفتن انتقام را از این مرد، از سر بدر کنید.
در حالی که تره‌وی مشغول صحبت بود یک مرتبه سکوت کرد زیرا ناگهان
سوءظن بر او مستولی گردید.

تره‌وی اندیشید که آیا این جوان که اینطور نسبت به آن مرد ابراز کینه می‌نماید
آیا جاسوس نیست؟

و آیا گفته او مبنی بر اینکه آن مرد کاغذ وی را ربوده غیر منطقی جلوه نمی‌نماید؟
آیا کینه این جوان دمی نیست که برای او گسترده‌اند؟

نکند که این جوان یکی از جاسوسهای کاردینال باشد و با اسم دارتن‌یان او را نزد
وی فرستاده‌اند تا اینکه جزء محارم او گردد و بتواند اسرارش را بریاید و مرتب کاردینال
را از اعمال او آگاه کند؟

کاردینال مردی است که از این کارها زیاده کرده و یکی از بزرگترین وسائل
موفقیت او این می‌باشد که کسانی را به عناوین مختلف نزد دشمنان خود بکار می‌گمارد
و منظم بر اسرار آنها وقوف پیدا می‌کند و همین که اطلاعات و اسناد کافی به دست
آورد آنها را بالای سیاستگاه می‌فرستد.

این سوءظن طوری در تره‌وی قوت گرفت که با تعمق دارتن‌یان را نگریست و
هرچه بیشتر او را از نظر می‌گذرانید قیافه باهوش اما ساده جوان که مخلوطی از آثار
تواضع و ذکاوت و تهور بود زیادتر تره‌وی را ظنین می‌کرد.

چون می‌دانست که خطرناک‌ترین جاسوسان آنهایی هستند که ساده و متواضع به
نظر می‌رسند چون اینگونه اشخاص تولید بیم یابد گمانی نمی‌نمایند و لذا بهتر منظور
خود را از بیش می‌برند.

تره‌وی می‌دانست که دارتن‌یان به طور حتم اهل ایالت گاسکونی است ولی
عده‌ای از سکنه گاسکونی جزو نوکرها و محارم کاردینال بودند و اهلیت دارتن‌یان
نمی‌توانست ضامن درستی و صداقت او، در نظر تره‌وی باشد.
و برای اینکه جوان را بیازماید، آهسته، بدو چنین گفت:

دوست من، چون شما پسر یکی از دوستان قدیم من هستید و من یقین دارم که توصیه‌نامه او را از شما ربوده‌اند، می‌خواهم در عوض برو دتی که در بدو ملاقات نسبت به شما نشان دادم موضوعی را که یکی از اسرار سیاسی ماست به شما بگویم. پادشاه فرانسه و کاردینال طوری با یکدیگر صمیمی هستند که می‌توان گفت که صمیمی‌تر از آنها در سراسر فرانسه کسی نیست شما از این اختلاف ظاهری آنها فریب نخورید زیرا این اختلاف فقط کسانی را که ابله هستند فریب می‌دهد.

و من میل ندارم که یک جوان هم‌ولایتی من که از جوانی و زیبایی و شجاعت برخوردار است و استعداد ترقی را هم دارد فریب این اختلاف ظاهری را بخورد و مانند ساده‌لوحان که فقط ظواهر را می‌نگرند و از باطن امور بدون اطلاع هستند خویش را گرفتار اشکال نماید.

و مانند دیگران که فریب این ظواهر را خوردند سبب هلاک خود شود. این است که به شما می‌گویم بدانید که من نسبت به این دو ارباب نیرومند که یکی اعلیحضرت پادشاه فرانسه و دیگری کاردینال است وفادار هستم و هر اقدام اصلی که از طرف من عملی شود برای خدمت به یکی از این دو نفر یا هر دوی آنها می‌باشد و من بالاخص برای کاردینال قائل به ارزش فوق‌العاده هستم و او را یکی از نوابغ فرانسه بلکه اروپا می‌دانم یقین دارم هرکس به قدر چند دقیقه به خویش زحمت بدهد و اعمال این مرد را مطالعه نماید تصدیق خواهد کرد که وی به راستی یک نابغه است. و بر خاک پاک فرانسه باید آفرین گفت که می‌تواند چنین نابغه‌ای را در دامن خود پروراند.

اینک جوان، من از شما درخواست می‌کنم که در زندگی روش خود را با آنچه من اکنون به شما گفتم تطبیق کنید و هرگاه شما از لحاظ احساسات خانوادگی یا به مناسبت احساسات فردی و غریزه فطری یا بر اثر معاشرت با دوستان و آشنایان نسبت به کاردینال کینه‌ای دارید یا نسبت به او بدبین هستید بهتر این است که از حالا با یکدیگر خداحافظی نمائیم.

چون من می‌دانم که بین بعضی از اصیل‌زادگان از این احساسات که مبنائی جز احساسات فامیلی یا غریزه فطری یا تأثیر معاشرت دوستان ندارد موجود است. و با اینکه من از شما خداحافظی می‌کنم حاضرم هزار نوع به شما کمک نمایم

ولی وجدان من اجازه نمی‌دهد که شما را در دستگاه خویش بپذیرم.
و اکنون امیدوارم که شما از صداقت و صراحت لهجه من نرنجید و کماکان با من دوست باشید و بدانید که منظور من از این صراحت لهجه این بود که شما فریب نخورید و خود را گرفتار بدبختی ننمائید.

مضافاً به اینکه این نخستین مرتبه است که من اینطور صحبت کرده‌ام و تاکنون اتفاق نیفتاده که با این صراحت لهجه با کسی صحبت نمایم و افکار درونی خود را به وی بگویم.

تره‌وی سکوت کرد و منتظر جواب دارتن‌یان گردید.
ضمن این نطق بالنسبه طولانی تره‌وی این طور می‌اندیشید که جوان مزبور یا جاسوس کاردینال است یا نیست.

در صورتی که جاسوس کاردینال باشد بدون شک صدراعظم فرانسه که خوب مستحضر است من تا چه اندازه نسبت به او کینه دارم به جاسوس خود گفته که بهترین وسیله برای جلب قلوب من این می‌باشد که تا می‌تواند از کاردینال بدگویی کند.

و جوان هم بعد از گفته من برای اینکه بتواند مرا فریب بدهد از کاردینال بد خواهد گفت و خود را یکی از دشمنان سر سخت او نشان خواهد داد.
و در صورتی که جاسوس کاردینال نباشد جوابی از نوع دیگر از او خواهم شنید که بی‌گناهی او را به ثبوت خواهد رسانید.

دارتن‌یان وقتی لب‌گشود که جواب تره‌وی را بدهد جملاتی از دهان او خارج گردید که مورث حیرت فرمانده تفنگداران شد.

زیرا او انتظار داشت که جوان از کاردینال بد بگوید و دارتن‌یان گفت: عالیجناب من هنگامی که به پاریس آمدم افکاری مانند روح فرمایش‌های شما داشتم من در خانواده خود طوری تربیت شده‌ام که شاه در نظرم گرامی و کاردینال صدراعظم فرانسه و شما در نظرم محترم هستید و وقتی از پدرم وداع می‌کردم او به من گفت:

پسر، در زندگی جز از سه نفر حرف تند نشنو اول اعلیحضرت پادشاه فرانسه دوم کاردینال دوریشلیو و سوم آقای تره‌وی.

پدر دارتن‌یان هنگام وداع با فرزند نامی از تره‌وی نبرده بود ولی جوان

گاسکونی، می‌دید که هرگاه نام تره‌وی را به اسم دو نفر دیگر بیفزاید طوری نمی‌شود بلکه خوش آمدی دیگر است که به تره‌وی می‌گوید.

بعد از این مقدمه دارتن‌یان چنین افزود:

با توجه بدین نکته که من در خانواده خود با احترام نسبت به کاردینال بار آمده‌ام اظهارات شما خیلی در من اثر کرد و چون می‌بینم که روحیه شما نسبت به کاردینال عین نظریه من نسبت به اوست از این تشابه قضاوت خرسند هستم.

من یقین دارم که شما آنچه می‌گوئید از روی حقیقت است زیرا شخصی مانند آقای تره‌وی جز راه حقیقت نمی‌پوید.

ولی اگر فرمایش شما ناشی از بدگمانی باشد که آن هم نوعی از حقیقت‌جوئی است زیرا کسانی که نسبت به دیگری در نظر اول سوءظن دارند می‌خواهند بدانند که آیا وی شخصی حقیقی هست یا نه؟ باز در این صورت من از آنچه گفتم پشیمان نیستم ولو این گفته مرا از نظر شما بیندازد و نسبت به من بدون مرحمت شوید، زیرا می‌دانم شخصی که مانند شما بزرگی دارد آنقدر با انصاف است که حتی اگر کسی را از نظر بیندازد، حقیقت‌گوئی وی را تصدیق می‌نماید.

از این حرف تره‌وی بیش از اندازه خیرت کرد زیرا انتظار نداشت که در آن جوان، آن همه هوش و راستگوئی بیابد و با اینکه ارزش دارتن‌یان در نظرش زیادتیر گردید سوءظن او از بین نرفت.

زیرا اندیشید که هر قدر یک جاسوس جوان باهوش‌تر و عمیق‌تر باشد بیشتر باید از او ترسید.

معهدا دست دارتن‌یان را فشرد و به او گفت: شما جوانی شریف و درستکار هستید و این صفتی است که من در جوانان خیلی می‌پسندم ولی در حال حاضر بیش از آنچه گفتم کاری از دست من برای شما ساخته نیست.

اما در آینده درب خانه من به روی شما باز است و شما همه وقت می‌توانید اینجا بیایید و مرا ببینید و چون فرصت ملاقات در آینده زیاد است فرصت به دست آمدن مواقع مقتضی هم فرا خواهد رسید و در یکی از این فرصت‌ها شما به آنچه که تمایل دارید نائل خواهید گردید.

دارتن‌یان گفت:

آقا من می دانم که شما چه می خواهید بگوئید و منظور شما این است که باید قدری بگذرد تا اینکه من لایق شمول مرحمت شما بشوم.
در این موقع جوان، طبق روحیه گاسکون خود که گفتیم خودستایی بود اظهار کرد:

عالیجناب مطمئن باشید که دیری نخواهد پائید که من خود را لایق مرحمت شما خواهم کرد و شما زیاد در انتظار به سر نخواهید برد.
بعد از این حرف دارتن یان سر فرود آورد که از اطاق خارج شود و پنداری که دیگر احتیاجی به کسی و چیزی نداشت و خود او می توانست خویشتن را به قدری لایق کند که در خور مرحمت فرمانده تفنگداران گردد.
ترهوی گفت:

افلاً صبر کنید تا اینکه من به وعده خود عمل نمایم و مگر فراموش کردید که قرار شد، من نامه ای برای رئیس آکادمی سلطنتی بنویسم و به شما بدهم و آیا شما اینقدر خودپسند هستید که خود را از دریافت نامه بی نیاز می دانید.
دارتن یان گفت:

نه آقا من کمال احتیاج را به این مرقومه دارم و به شما اطمینان می دهم که طوری آن را حفظ خواهم کرد که مانند نامه دیگر مفقود نخواهد گردید و وای بر حال کسی که بخواهد این نامه را از من برباید.

این گفت و شنود، بین ترهوی و دارتن یان کنار پنجره صورت گرفت و ترهوی که جمله اخیر را از جوان شنید او را بر پرمدهائی خویش باقی گذاشت و خود به طرف میز تحریر رفت تا نامه ای را که می بایست برای رئیس آکادمی سلطنتی بنویسد تحریر نماید.
در این لحظات دارتن یان که کاری نداشت و با کسی هم صحبت نمی کرد با انگشت های خود روی شیشه پنجره، آهسته آهنگ یک مارش را می نواخت و تفنگداران سلطنتی را که از حیاط خارج می شدند می نگرست و هریک از آنها، یا هر دسته چند نفری از آنان را آنقدر تعقیب می کرد تا اینکه در پیچ خیابان ناپدید می شدند.
ترهوی نامه را نوشت و در پاکت نهاد و مهر کرد و برخاست و به جوان نزدیک گردید تا این که توصیه را به وی تسلیم نماید.

در همان لحظه که ترهوی نامه را دراز کرد که به دست جوان بدهد دید که

دارتن یان لرزید و رنگ او ارغوانی شد و مانند دیوانه‌ها از جا جست و شروع به دویدن و خروج از اطاق کرد.

و چون دریافت که آن حرکت در نظر تره‌وی بسیار عجیب جلوه می‌کند بانگ زد سن دیو... شخصی که نامه مرا دزدیده بود پیدا شد و این مرتبه از چنگ من نخواهد گریخت.

تره‌وی که درست نشنید آن جوان چه می‌گوید از او پرسید چه می‌گوئید و چرا فرار می‌کنید؟

دارتن یان بانگ زد دزد خود را پیدا کردم... شخصی که نامه مرا در مونک به سرقت برده پیدا شد و این مرتبه نخواهم گذاشت بگریزد.

و از نظر تره‌وی ناپدید گردید. فرمانده تفنگداران گفت: واقعاً جوانی دیوانه است... ولی بعید نیست که از من عاقل‌تر باشد و چون دریافت که حيله جاسوسی او نگرفت و نتوانست مرا فریب بدهد با این بهانه پی کار خویش رفت.

۴

آتوس، پورتوس و آرامیس

دارتن‌یان با سه خیز از اطاق انتظار گذشت و خود را به آغاز پله کان رسانید. قبل از اینکه وارد پله کان شود قصد داشت که پله‌ها را نیز چهار تا یکی طی کند که بتواند زودتر از حیاط خارج شود و خود را به خیابان برساند ولی در آغاز پله کان، عجله و سرعت دارتن‌یان سبب بروز یک حادثه ناگوار گردید.

در همان لحظه که جوان از اطاق انتظار خارج شد و قبل از اینکه قدم به پله‌ها بگذارد مردی از یک درب فرعی خارج گردیده، لب پله کان رسیده بود و دارتن‌یان که آنقدر تند می‌رفت که جلوی پای خود را نمی‌دید طوری با سر به شانه آن مرد زد که نه فقط یک فریاد، بلکه یک ضجه از حلقوم آن مرد جستن نمود.

دارتن‌یان که یک لحظه تأخیر را جائز نمی‌شمرد برای اینکه مبادا عقب بیفتد، با سرعت اظهار کرد:

آقا مرا ببخشید... من خیلی عجله دارم... و بعد وارد پله کان شد.

ولی یک دست قوی شال گردن او را که از نوع شالهای ظریف بود گرفت و او را متوقف کرد و صاحب آن دست گفت:

آقا شما عنوان تعجیل داشتن را بهانه می‌کنید و به احد اعلای قوت خود را به من می‌گویید و بعد می‌گوئید که معذرت می‌خواهم برای اینکه خیلی عجله دارم لیکن این عذرخواهی شما، کافی نیست زیرا جبران توهین شما را نمی‌نماید.

درست است که شما امروز در اطاق آقای تره‌وی بودید و مشاهده کردید که ایشان قدری با خشونت با ما صحبت کردند... و گویا فکر نمودید که شما هم می‌توانید با خشونت نسبت به ما رفتار کنید ولی من شما را از اشتباه بیرون می‌آورم و می‌گویم آقا، شما آقای تره‌وی نیستید و اگر او حق دارد با ما به خشونت رفتار کند ما به دیگران اجازه این خشونت را نمی‌دهیم.

دارتن‌یان روی برگردانید و آتوس را دید. تفنگدار مزبور بر اثر لطمه شدید دارتن‌یان رنگ به صورت نداشت و جوان گاسکون فهمید که آتوس بعد از اینکه از طرف طیب زخم‌بندی شده از اطاقی که در آنجا بود خارج گردیده است. آنگاه گفت: آقا من عمداً به شما تنه نزدم زیرا واقعاً عجله دارم و در آن موقع از فرط تعجیل شما را ندیدم و بعد از اینکه به اشتباه خود پی بردم به شما گفتم آقا مرا ببخشید.

شما هم که فهمیدید من عمداً به شما تنه زده‌ام می‌بایست رضایت خاطر حاصل کنید زیرا برای یک تنه زدن سهوی بیش از این پوزش نمی‌خواهند. اینک دوباره به شما می‌گویم (گو اینکه این حرف بیش از حد معمول می‌باشد) به شرافت سوگند من عجله دارم و بنابراین بگذارید که من بروم و به کار خود برسم. آتوس او را رها کرد و گفت: آقا رفتار شما ثابت می‌کند که مردی مؤدب نیستید و بی‌ادبی شما نشان می‌دهد که شما اهل پاریس نمی‌باشید و از راهی دور به اینجا آمده‌اید.

دارتن‌یان بعد از اینکه از طرف آتوس رها شد سه چهار پله را طی کرده، پایین رفته بود.

و اما بعد از شنیدن این حرف، یک مرتبه ایستاد و روی برگردانید و گفت: آقا به فرض اینکه من از راه دور بیایم، به شما نمی‌رسد که به من درس رسوم و آداب بدهید و این را هم می‌افزایم که پاریسی بودن دلیل برداشتن ادب نیست. آتوس گفت:

شاید بر من لازم است که به شما درسی از ادب بیاموزم زیرا یکی از وظایف انسانیت ارشاد کسانی است که از صفات نیکوی بشری برخوردار نیستند. این مرتبه دارتن‌یان خم بر ابرو آورد و گفت: شکرگزار باشید که من عجله دارم و

باید عقب یک نفر بدوم و هرگاه عقب او نمی‌دویدم...

آتوس نگذاشت که حرف او به اتمام برسد و گفت: آقای عجلول شما در هر موقع که مایل باشید بدون اینکه عقب من بدوید می‌توانید مرا پیدا نمایید.

دارتن‌یان گفت:

لطفاً بگوئید در کجا می‌توان شما را پیدا کرد؟

آتوس گفت:

من در نزدیکی کارم دشو منتظر شما هستم.

دارتن‌یان گفت:

بسیار خوب در چه ساعت باید شما را در آنجا یافت؟

آتوس گفت:

تصور می‌کنم که ظهر ساعتی خوب است دارتن‌یان گفت: بسیار خوب، من ظهر در آنجا به ملاقات شما خواهم آمد.

آتوس گفت:

ولی مواظب باشید که مرا در حال انتظار نگذارید و اگر شما نیائید آن وقت من مجبورم که عقب شما بدوم و هرگاه شما را پیدا نمایم دو گوش شما را خواهم برید.

دارتن‌یان گفت:

مطمئن باشید که ده دقیقه زودتر یعنی ده دقیقه قبل از ظهر من در آنجا حضور به هم خواهم رسانید.

آن وقت دارتن‌یان شروع به دویدن کرد و طوری می‌دوید که گویی شیطان او را تعاقب می‌نماید و چون دیده بود که شخص مجهول با قدم‌های آهسته راه می‌پیماید به خویش نوید می‌داد که در خیابان او را خواهد یافت.

دارتن‌یان با آن سرعت از حیاط گذشت و به درب خیابان رسید.

در آنجا پورتوس با یکی از نگهبانان منزل تره‌وی مشغول صحبت بود و چون پورتوس هیکلی قطور داشت دارتن‌یان دید که نمی‌تواند از پشت او بگذرد ولی جلوی او، یعنی در فاصله فیما بین آن دو نفر که با هم صحبت می‌کردند فضائی خالی به قدری که دارتن‌یان بتواند از آنجا عبور کند دیده می‌شد.

دارتن‌یان فضای خالی مزبور را برای عبور خویش کافی دید و بنابراین مانند تیری

که از کمان جستن نماید خواست از آنجا بگذرد ولی جوان گاسکون متوجه نبود که باز ممکن است برای او تولید زحمت نماید.

زیرا به محض اینکه وارد فضای مزبور شد باد دامن شل یا بالاپوش فراخ پورتوس را بلند کرد و دارتن‌یان مستقیم درون بالاپوش جا گرفت.

این واقعه اهمیتی نداشت و دارتن‌یان می‌توانست که از درون بالاپوش پورتوس خارج شود و کماکان به دوندگی ادامه دهد ولی بدون شک پورتوس به علتی مایل نبود که دامن بالاپوش خود را رها نماید و لذا محکم آن را به دست گرفت و برخورد پیچید و چون دارتن‌یان راه فرار نیافت و پورتوس هم بالاپوش را بر خویش می‌پیچید، دارتن‌یان درون بالاپوش مخملی پورتوس لغزید.

کشاکش عجیبی در آن موقع پدیدار شده بود زیرا از یک طرف پورتوس محکم دامن بالاپوش خود را گرفته رها نمی‌کرد و از طرف خشم کلمات درشت بر زبان می‌آورد و دارتن‌یان هم می‌کوشید حال که نمی‌تواند از راه عادی، از زیر بالاپوش خارج شود، از زیر لباس پورتوس خود را آزاد نماید.

در همان حال خیلی می‌ترسید که مبادا لغزش او درون لباس پورتوس و تماس شدید وی با بدن او، به حمایل زرین تفنگدار مزبور آسیب برساند.

این بود که حتی القوه خود را از پشت پورتوس دور نگاه می‌داشت.

و چون عمل دارتن‌یان یعنی دور قرار گرفتن از حمایل، بر بالاپوش فشار می‌آورد و آن را از روی دوش پورتوس جدا می‌نمود تفنگدار تنومند، زیاده‌تر بالاپوش را به طرف خود می‌کوشید که از روی دوش وی جدا نگردد.

این کشاکش زیاد طول نکشید و شاید بیش از نیم دقیقه به طول نیانجامید ولی پورتوس و دارتن‌یان را به دو علت متفاوت، بسیار معذب کرد.

دارتن‌یان که از بیم ضایع کردن حمایل زرین خود را از پشت تفنگدار دور نگاه می‌داشت چشم گشود که مبادا آن حمایل گرانها آسیب دیده باشد.

در آنوقت دارتن‌یان، درست مقابل پشت پورتوس ایستاده بود و همین‌که دیدگان را باز کرد دید که افسوس آن حمایل زیبا مانند بسیاری از اشیاء و اشخاص این دنیا، جز ظاهر چیزی ندارد و فقط از طرف جلو و روی سینه پورتوس، زرین می‌باشد و گر نه قسمت عقب حمایل، چرم خالص است.

پورتوس که مردی خودستا بود و قصد داشت که جلوه نماید و هم بضاعت او اجازه نمی داد که یک حمایل زرین خریداری کند، فقط قسمت جلوی حمایل خود را با اوتار زر، ملبله دوزی کرد و پشت حمایل را به حال سابق باقی گذاشت.

و به همین جهت سرماخوردگی را بهانه کرد که بتواند بالا پوش بپوشد تا کسی عقب حمایل او را نبیند و به همین دلیل با قوت هرچه تمامتر می کوشید که بالا پوش از دوش او نیفتد یا طوری عقب نرود که چشم مردم با عقب حمایل او آشنا گردد.

در وسط کشاکش پورتوس بانگ می زد ورتوبلو^۱ مگر شما دیوانه هستید که اینطور خود را در جوف لباس مردم داخل می کنید و برای آنها تولید زحمت می نمائید. و می کوشید به ترتیبی که خطرناک نباشد دارتن یان را از جوف بالا پوش خارج کند. بالاخره دارتن یان توانست از زیر دامن راست بالا پوش، که زیر شانه راست پورتوس بود خارج شود و چون نفس او در حین کشاکش، تنگ شد، قدری نفس کشید تا بتواند صحبت نماید و گفت:

آقا معذرت می خواهم این واقعه بر اثر عجله روی داد زیرا من عقب یک نفر می دوم که اگر تأخیر کنم وی ناپدید خواهد شد. پورتوس گفت:

معلوم می شود وقتی شما عقب یک نفر می دوید چشمهای خود را فراموش می نمائید و جا می گذارید و گرنه اینطور مانند دیوانه ها به وسط لباس مردم تهاجم نمی نمائید و اسباب زحمت مردم نمی شوید.

دارتن یان که از این توهین برافروخت گفت:

نه آقا، من هنگام تعقیب دیگران چشمهای خود را جا نمی گذارم و با خویش بر می دارم و برای اثبات این حقیقت یک دلیل مثبت دارم و آن اینکه می توانم چیزهایی را ببینم که دیگران نمی بینند.

معلوم نیست که آیا پورتوس معنی گفته اخیر را فهمید یا نفهمید ولی بسیار خشمگین شد و گفت:

۱- ورتوبلو هم یکی دیگر از کلمات نامفهوم است که تکیه زبان مردم آن عصر در فرانسه بود و نمی توان در زبان فارسی برای آن معنایی پیدا کرد. (م)

آقا به شما اخطار می‌کنم که مواظب خود باشید زیرا اگر بخواهید با تفنگداران در بیفتید شما را به سیخ خواهند کشید.

دارتن‌یان گفت:

آقا، آیا فرمودید که مرا به سیخ خواهید کشید؟ و آیا متوجه هستید که چه بر زبان می‌آورید؟

پورتوس گفت:

بلی آقا، من خوب می‌دانم که چه می‌گویم و کسی که در تمام عمر، روبرو با دشمنان خود پنجه نرم کرده، هرچه می‌گوید از صمیم قلب است و جویده و ناتمام صحبت نمی‌کند.

دارتن‌یان گفت:

آقا من حاضرم شهادت بدهم که شما در تمام عمر، روبرو، با دشمنان خود پنجه نرم می‌نمائید زیرا شما کسی نیستید که پشت به دشمنان بکنید. و بعد از این حرف که دارتن‌یان تصور می‌کرد خیلی نیش‌دار بود، با قهقهه دور شد.

پورتوس که اگر نخواست معنای گفته دارتن‌یان را بفهمد ناچار، مفهوم خنده مسخره‌آمیز او را ادراک نمود قدمی برداشت که به وی حمله‌ور گردد ولی دارتن‌یان گفت: آقا من اینک در تعقیب یک شخص هستم که باید فوراً او را پیدا کنم و فرصت مبارزه با شما را ندارم و در صورتی که می‌خواهید با من مصاف بدهید به وقتی دیگر موکول نمائید مشروط بر اینکه بالا پوش خود را در بر نداشته باشید.

پورتوس گفت:

میعاد ما یک ساعت بعد از ظهر پشت باغ لوکزامبورک.

دارتن‌یان گفت:

اطاعت می‌کنم و در ساعت مقرر در آنجا حضور خواهم یافت.

سپس از پورتوس جدا گردید و دویدن گرفت و به زودی در پیچ خیابان از نظر تفنگدار تنومند ناپدید گردید.

ولی نه در آن خیابان و نه در خیابان‌های مجاور نتوانست که مرد مجهول را پیدا نماید.

و با اینکه مرد مزبور آهسته قدم برمی داشت بر اثر اینکه دارتن یان در راه عطل شد توانست خیلی دور شود یا اینکه در یکی از منازل بین راه ناپدید گردید.

دارتن یان به هرکس که می رسید نشانیهای آن مرد را می داد و سراغ او را می گرفت و حتی سوار قایق شد و عرض رودخانه سن را طی کرد و خیابانهای آن طرف رودخانه را زیر پا گذاشت.

ولی آن مرد را پیدا نکرد و یک وقت متوجه شد که از فرط دویدن آنقدر عرق کرده که انگار او را در رودخانه سن انداخته اند.

این عرق مفرط برای دارتن یان یک فایده داشت زیر اطباء و علماء می گویند که عرق از حرارت بدن می کاهد و تعریق مزبور هم از حرارت خشم دارتن یان کاست و او را وادار به تفکر نمود تا اینکه حوادث گذشته را از نظر بگذراند.

او می دید با اینکه نخستین روز فعالیت او در پاریس است و هنوز ساعت یازده صبح نشده، سه واقعه ناگوار برای او پیش آمده که هر یک از آنها ممکن است ضرری غیر قابل جبران به او بزند.

واقعه اول اینکه دارتن یان مورد بی مهری و خشم یگانه حامی خود در پاریس که همانا تره وی باشد قرار گرفت زیرا بعد از اینکه مانند دیوانه ها یک مرتبه از اطاق و خانه او بیرون دوید، به طور قطع نظریه تره وی نسبت به او تغییر کرد. و اگر او را دیوانه ندانسته باشد تردیدی نیست که یقین حاصل کرده وی جوانی سبکسر و جلف است.

وقایع دوم و سوم اینکه علاوه بر مغضوبیت و جلب نفرت آقای تره وی دو نفر را با خود دشمن و وادار به دوئل کرده آن هم دو نفر سلحشوری که هر یک از آنها می توانند سه دارتن یان را نابود کنند.

زیرا به طوری که دیدیم دارتن یان برای تفنگداران قائل به احترام و ارزشی فوق العاده شده بود و آنها را موجودی مافوق افراد عادی و تقریباً اَبَر مرد می دانست.

دارتن یان با اینکه احساس می کرد پورتوس با آن جثه نیرومند مردی قوی است از او نمی ترسید زیرا می دانست که آتوس که مقدم بر دوئل است او را به قتل خواهد

رسانید و وی، فرصت دوئل کردن با پورتوس را نخواهد داشت ولی چون امیدواری چیزی است که هرگز، بالاخص در دوره جوانی، به کلی دست از انسان نمی‌کشد دارتن‌یان با خود گفت که هرگاه من از این دو خطر مهلک جان به در بدم یعنی مجروح شدم (چون در نظرش محقق بود که اگر به قتل نرسد به طور حتم مجروح خواهد شد) در آینده بیشتر احتیاط خواهم کرد و این حرکات را که در خور مجانین است کنار خواهم گذاشت.

مثلاً این آتوس بدبخت که به نظر می‌رسد مردی شریف باشد و من مطلع شدم که به سختی از شانه مجروح گردیده چه گناه کرده بود که من اینطور، مانند یک قوچ، با سر به او حمله‌ور شدم و فریاد او را بلند نمودم.

و به راستی این مرد، خیلی شریف و متین است زیرا اگر من بودم و دیوانه‌ای چون دارتن‌یان اینطور، بی‌خبر به شانه من حمله‌ور می‌گردید و زخم تازه مرا به درد می‌آورد فوراً او را به قتل می‌رسانیدم و این مرد خیلی با اراده و صبور است که فوراً مرا معدوم نکرد زیرا حق او بود که مرا مقتول کند.

و اما پورتوس... و اما پورتوس...

فکر دارتن‌یان که متوجه پورتوس و حمایل کذائی او گردید بی‌اختیار به خنده درآمد ولی زود خودش را جمع‌آوری کرد و نظری به اطراف انداخت که مبادا خنده او باعث خشم یکی از عابری‌ن شود و تصور نماید که دارتن‌یان او را مسخره کرده و باز بدبختی جدیدی برای او بوجود بیايد.

دارتن‌یان با اینکه به پورتوس حق داد و گفت:

این مرد ایستاده بود و با شخصی صحبت می‌کرد و به من کاری نداشت ولی من که گویا مغز در جمجمه ندارم یک مرتبه و بدون خبردار و اعلام قبلی خود را در بالاپوش او انداختم و درون آن جاگرفتم در صورتی که رسم ادب و انسانیت و متانت اجازه نمی‌دهد که انسان در جوف بالاپوش کسی جای بگیرد تا ببیند وی در زیر بالاپوش خود چه در بردارد.

اگر من با کلماتی گوشه‌دار که از هر کلمه صریح روشن‌تر بود پورتوس را مورد تمسخر قرار نمی‌دادم و به او نمی‌فهمانیدم که من حمایل دو رنگ او را که از جلو طلائی و از عقب چرمی است دیده‌ام او واقعه مزبور را بدون اهمیت تلقی می‌کرد و مرا

می بخشید.

چون برای هر کس پیش می آید که بر اثر اشتباه یا علتی دیگر لباس دیگران را بپوشد یا لباس سایرین را کثیف کند.

اگر خسارتی وارد بیاید با جبران خسارت می توان طرف را راضی کرد و اگر مانند مورد امروز خسارتی وارد نیاید، صاحب لباس چون ضرری نکرده و متوجه گردیده که شخص مورد نظر، قصد سوء نداشته او را عفو می کند؟

ولی من امروز خواستم که ذوق لطیفه گوئی خود را آشکار کنم و درصدد برآمدم که طبع خود را به جلوه درآورم و نتیجه اش این است که خصمی چون پورتوس برای من پیدا شده که مرا چون یک لقمه خواهد بلعید.

این گونه لطیفه گوئی و نشان دادن طبع با استعداد، بدان می ماند که یک ماهی را از رودخانه بگیرند و بخواهند در ماهی تابه بیندازند تا در روغن سرخ شود و او در آن حال بذله سرائی کند و ظرائف و لطائف بگوید.

واقعاً مرده شوی مرا که یک گاسکون هستم ببر، آن ماهی وقتی اصلاح می شود که درون ماهی تابه ذرات وجودش می سوزد و حتی قادر به ناله کردن نیست و من وقتی اصلاح خواهم شد که ضربات شمشیر، بدنم را سوراخ و مانند غربال خواهد کرد.

رشته فکر دارتن یان که به اینجا رسید کماکان خطاب به خود گفت دارتن یان عزیز... از این واقعه درس بیاموز و پند بگیر و عهد کن که هرگاه از این دو مخمصه نجات یافتی (که این خیلی بعید است) بعد از این با ملاحظه و مؤدب باشی.

آخر تو که انتظار داری همه نسبت به تو رعایت احترام را بکنند، چگونه به خود اجازه می دهی که احترام دیگران را مهمل بگذاری.

تو باید طوری مؤدب باشی که مردم تو را به عنوان نمونه به جوانان خود ارائه بدهند و بگویند بکشید که شما هم مثل دارتن یان باشید و چون او باوقار راه بروید و با متانت سخن بگوئید و در هیچ موقع تراکت را از دست ندهید.

تو باید بدانی که مؤدب بودن دلیل بر ترسو بودن نیست و مثال واضح این موضوع آرامیس می باشد که مرد مؤدب و ملائم و ظریف و نکته سنج است ولی امروز من فهمیدم که دیگران او را در خور اهمیت می دانستند و هیچ کس نمی گفت که او یک مرد ترسو به شمار می آید و من باید بعد از این از آرامیس مشق بگیرم و سعی کنم که مثل او

باشم و آهسته تکلم نمایم و احترام اطرافیان را رعایت کنم... آه. به نظرم این خود آرامیس می باشد که آنجا ایستاده صحبت می کند.^۱

دارتن یان در حالی که راه می رفت با خود صحبت می کرد نزدیک عمارت موسوم به اگیون (بنام صاحب آن) رسیده بود و مقابل این عمارت، آرامیس با نشاط و تبسم با سه نفر از تفنگداران سلطنتی حرف می زد.

آرامیس دید که دارتن یان نزدیک می شود ولی چون آن روز، در اطاق تره وی او را دیده بود و فرمانده تفنگداران پادشاهی در حضور آن جوان، پورتوس و آرامیس را مورد عتاب قرار داد آرامیس نزدیک شدن دارتن یان را ندیده گرفت.

زیرا انسان میل ندارد کسی را که در حضور او از طرف دیگران مورد مؤاخذه قرار گرفته ببیند به خصوص که آن شخص تفنگدار باشد و فکر کند که ممکن است دارتن یان آنچه را شنیده برای دیگران یا اطرافیان کار دینال بگوید.

ولی دارتن یان که بعد از عهد کردن با نفس خود مصمم بود ادب و نزاکت را از دست ندهد به آرامیس که با سه نفر صحبت می نمود نزدیک گردیده و کلاه از سر برداشت و تبسم نمود.

آرامیس چون دید دارتن یان سلام می کند، آهسته سر را فرود آورد ولی صحبت آن چهار نفر، به محض ورود دارتن یان قطع شد.

دارتن یان فوراً دریافت که حضور او در آنجا، بی مورد بوده، برای اینکه مزاحم دیگران شده و آنها نمی توانند به راحتی صحبت نمایند.

ولی هنوز در آداب معاشرت و رسوم مجلس آرائی، تسلط نداشت که بتواند با طرزی ماهرانه، بدون اینکه روش او تولید برودت نماید، یا اینکه وی را مردی ساده لوح و بی معرفت نشان بدهد خویش را از تنگنایی از آن قیل نجات بدهد.

برخورد کردن با چهار نفر که در خیابان مشغول صحبت می باشند و صحبت آنها را قطع نمودن و آنگاه کسب اجازه مرخصی و دور شدن از آنها، بدون اینکه کسی

۱- بعد از انتشار جزوه اول سه تفنگدار خوانندگان محترم یادآوری کرده اند که در ترجمه قبلی این کتاب حرف نام قهرمانان به (ز) ختم می شده است و (آتوز) و (پورتوز) گفته اند و (آرامی) هم حرف (سین) نداشته ولی باید بگوئیم که تلفظ صحیح این کلمات همان است که ما نوشته ایم و در آخر نام سه قهرمان داستان باید حرف سین تلفظ شود. (م)

برنجد یا اینکه خود آن شخص، معذب باشد و خود را زائد نبیند، محتاج چند سال معاشرت با اشخاص باسلیقه و مبادی آداب است.

چون این گونه رسوم، فقط بر اثر معاشرت با مردم آموخته می شود و دارتن یان که تازه از ولایات آمده بود نمی توانست با یک خداحافظی ساده و سریع، سایرین را به حال خود بگذارد و از آنجا دوری بگزیند.

در بین آن چهار نفر هم دارتن یان می توان گفت که دست و پای خویش را گم کرد او نه در خود توانائی توقف می دید، و نه می توانست با طرزی برازنده از آنها جدا گردد.

تا اینکه مشاهده کرد آرامیس از روی اشتباه دستمال خود را به زمین انداخت و لابد به مناسبت پرتی حواس، پای خویش را روی آن دستمال نهاد.

این بود که دارتن یان خم شد و گوشه دستمال را گرفت، با این که آرامیس پای خود را محکم روی آن نهاده، نمی خواست کسی دستمال را از زیر پای او بیرون بکشد، جوان هر طور بود آن دستمال را از زیر پایش خارج کرد و سر راست نمود و با تبسمی که حکایت از تراکت می کرد به آرامیس داد و گشت: آقا، گویا شما از روی سهو دستمال خود را به زمین انداختید و چون تصور می کنم که میل ندارید چنین دستمالی گم شود، آن را به شما تقدیم می نمایم.

دارتن یان از این جهت گفت که شما میل ندارید این دستمال گم شود، که دید دستمالی قشنگ و ظریف است و در گوشه ای از آن نشانه یک دیهیم اصیل زادگی با علامت خانوادگی آن برودری دوزی شده است.

آرامیس وقتی دستمال را دید سرخ شد و با سرعت و مانند کسی که چیزی را از دیگری می رباید دستمال را گرفت و یکی از تفنگدارها خنده کنان و با لحن معنی دار گفت:

آرامیس باز هم بگو که تو با بروا - تراسی سر و کاری نداری... باز هم آشنائی خود را با این خانم انکار کن... ولی این مرتبه دم خروس از جیب تو بیرون آمد زیرا ثابت شد که این اصیل زاده دستمال های خود را به تو هدیه می دهد و شخصی که دستمالهای خویش را به دیگری می بخشد، لابد بدون جهت نیست.

آرامیس چنان نظری خشمگین به دارتن یان انداخت که جوان دانست یک دشمن

خونین دیگر پیدا کرده و بعد با لحنی ملایم و تبسم کنان گفت:

آقایان اشتباه می‌کنید و این دستمال به من تعلق ندارد و من حیرت می‌کنم که این آقا به چه مناسبت این دستمال را از زمین بلند کرد و به من داد و به یکی از شما سه نفر تقدیم ننمود و اگر باور نمی‌کنید هم اکنون دستمال خود را که در جیب دارم به شما ارائه می‌دهم که بدانید این دستمال از من نیست.

بعد از این سخن آرامیس دستمال شخصی را که از پارچه ظریف باتیست^۱ بود از جیب بیرون آورد و به حضار فهمانید با اینکه باتیست گران است وی از خرید دستمالی از آن پارچه مضایقه ندارد.

دستمال آرامیس دارای علامت دیهیم اصیل زادگی نبود، و برودری دوزی هم نداشت و فقط نام صاحب آن را در گوشه دستمال ثبت کرده بودند. دارتن‌یان در این گفت و شنود سکوت کرد چون دریافت که باز مرتکب یک اشتباه شده که ممکن است عاقبتی نامطلوب داشته باشد.

دوستان آرامیس هم توضیح او را قانع کننده ندانستند و یکی از آنها با لحنی مخلوط از جدی و شوخی گفت:

آرامیس عزیز، اگر این دستمال از بروا - تراسی بود در آن صورت من ناراضی می‌شدم زیرا شوهر این خانم، آقای برواتراسی از دوستان من است و من میل ندارم که دیگران اثاثیه خصوصی او را در خیابان به رخ این و آن بکشند. آرامیس گفت:

ایراد شما بی‌مورد است و من با اینکه علی‌الاصول حقانیت شما را تصدیق می‌کنم و به شما حق می‌دهم که جانب دوست خود را نگاه دارید ولی چون این موضوع به من نمی‌چسبد و ربطی به من ندارد حاضر نیستم که اعتراض شما را بپذیرم.

دارتن‌یان که متوجه شد موضوع دستمال عنقریب ممکن است جنبه و خیمی پیدا کند تصمیم گرفت که قضیه را اصلاح نماید و گفت:

حقیقت این است که من ندیدم این دستمال از جیب آقای آرامیس افتاده بود.

۱- باتیست پارچه ظریفی است که هنوز متداول می‌باشد و در ایران عامه مردم آن را به نام پاتیس می‌خوانند. (م)

آنچه من دیدم اینکه پای آقای آرامیس روی دستمال بود و من فکر کردم چون پای ایشان روی آن است شاید دستمال به ایشان تعلق دارد. آرامیس بی آنکه از این توضیح که در معنی یک نوع عذرخواهی بود راضی شود گفت: آقا شما اشتباه کردید.

سپس روی خود را به تفنگدار مزبور نمود و گفت: چون شما دوست آقای برواتراسی هستید می گویم که من هم مانند شما دوست او می باشم و لذا حق دارم که جانب او را نگاه دارم و رضایت ندهم که سایرین اثاثیه خصوصی او را در خیابان به این و آن نشان بدهند زیرا از کجا معلوم که این دستمال از جیب شما بر زمین نیفتاده باشد. آن مرد گفت:

اینطور نیست و من حاضرم به شرافت خود سوگند یاد کنم که این دستمال از جیب من نیفتاده است. آرامیس گفت:

شما به شرافت خود سوگند یاد می نمائید که این دستمال از شما نیست و من هم می گویم از جیب من نیفتاده است و لذا یکی از ما دو نفر دروغ می گوئیم... پس بیائید که این موضوع را جبران کنیم. آن مرد گفت: چگونه جبران نمائیم آرامیس گفت:

چون یکی از ما دروغ می گوئیم دستمال، ناچار به دیگری تعلق دارد و برای اینکه هر دو راضی شویم آن را نصف می کنیم و نصف آن را شما برمی دارید و نصف دیگر را من.

دو نفر دیگر بانگ برآوردند آرامیس درست می گوید و بهترین راه حل قضیه، نصف کردن دستمال است و تو آرامیس عدالتی خیلی خیلی زیاد داری و باید دادگستری تو را ستود.

دستمال نصف شد و هر یک از آن دو نفر، نیمی از آن را برداشتند و همه خندیدند و بدین ترتیب مسئله دستمال حل گردید و عاقبتی وخیم پیدا نکرد و صحبتی دیگر شروع شد که به طول نیانجامید.

بعد از دقیقه ای آن چهار نفر با هم دست دادند و سه نفر از یک طرف و آرامیس

از طرف دیگر روانه شد.

دارتن یان که در قسمت اخیر صحبت آن چهار نفر خود را کنار کشیده بود وقتی آرامیس را تنها دید فکر کرد بهتر این است برود و از او عذر بخواهد و چون آرامیس بدون توجه به دارتن یان به راه افتاده بود دارتن یان به طرف او رفت و گفت:

آقا، امیدوارم که مرا عفو بفرمائید.

آرامیس همین که دارتن یان را دید گفت:

آقا اجازه بدهید به شما خاطر نشان کنم که رفتار این ساعت شما در خور یک

مرد با نزاکت نبود.

دارتن یان گفت:

آقا چه فرمودید؟ آرامیس گفت: آقا، بالاخره شما جوانی عاقل هستید و با اینکه از گاسکونی به پاریس آمده اید ابله نمی باشید و اینقدر شعور دارید که شخصی که پای خود را روی یک دستمال باتیست می گذارد بدون علت نیست و عمداً پای خویش را روی آن نهاده که دیگران نبینند... آخر عزیز من... خیابانهای پاریس را با دستمالهای باتیست مفروش نکرده اند که انسان بدون اراده از روی آن عبور کند و لگدمال نماید و شما که لابد مردی باشعور هستید عمداً آن دستمال را از زیر پای او خارج می کنید و حتی توجه نمی نمائید که وی روی دستمال فشار می آورد و میل ندارد که شما آن را از زمین بردارید.

دارتن یان به آرامیس نزدیک شده بود که از او عذرخواهی کند ولی این اظهارات

آرامیس غریزه او را به طغیان درآورده و گفت: آقا:

برای چه کلماتی بر زبان می آورید که نسبت به من جنبه توهین را دارد؟

و چرا سعی می کنید که مرا مورد تحقیر قرار بدهید؟

درست است که من اهل گاسکونی هستم و شما هم فوراً این نکته را دریافتید ولی شما که اهالی این منطقه را می شناسید می دانید که آنها افرادی هستند که نمی توانند تحقیر و توهین را تحمل نمایند.

و وقتی یک مرتبه معذرت خواستند ولو بدانند که خطا کرده اند آن عذرخواهی

را بقدر پنجاه درصد زائد می دانند.

آرامیس گفت:

آقا آنچه به شما گفتم نه برای این است که می‌خواهم با شما نزاع کنم زیرا خدا را شکر که من یک قداره‌بند نمی‌باشم و ذوقی دیگر دارم و حرفه تفنگداری کنونی من هم یک حرفه موقتی است.

لذا مبادرت به دوئل نمی‌کنم مگر وقتی که مجبور شوم و تازه در این موقع با نفرت مبادرت به دوئل می‌نمایم ولی این مرتبه یک واقعه بزرگ، اتفاق افتاده و بر اثر خطای شما، نام یک نفر لکه‌دار شده است.

دارتن‌یان گفت:

آه... آیا بر اثر خطای من نام یک نفر لکه‌دار شده است؟

آرامیس گفت:

بدیهی است... شما برای چه این دستمال را از زیر پای من کشیدید و به من دادید؟

دارتن‌یان گفت:

شما برای چه این دستمال را به زمین انداختید.

آرامیس گفت:

آقا من می‌گویم و تکرار می‌کنم که این دستمال از آن من نیست یعنی از جیب من بیرون نیامده است.

دارتن‌یان گفت:

شما دروغ می‌گوئید برای اینکه من به چشم خود دیدم که دستمال مزبور از جیب شما بیرون آمد.

آرامیس گفت:

آقا گاسکون حال که شما در اینجا هم می‌خواهید لحنی را که در ولایت خود به کار می‌بردید به کار برید من مجبورم که رسم زندگی در پاریس را به شما بیاموزم.

دارتن‌یان گفت:

و من هم آقای کشیش شما را از تفنگداری و سلحشوری پشیمان خواهم کرد و طوری تأدیب خواهم نمود که دیگر جرأت نکنید شمشیر ببندید و مجبور باشید که به کلیسا و عشاء ربانی خود برگردید... فوراً شمشیر خود را از غلاف بیرون بیاورید و از خود دفاع نمائید.

آرامیس گفت:

نه آقا... نه آقا... من در اینجا دوئل نمی‌کنم زیرا اینجا نزدیک عمارت اگیون است و در این عمارت پیوسته عده‌ای از آدمهای کاردینال حضور دارند. و بعید نیست که شما مخصوصاً از طرف جناب قدوسی مآب مأور شده باشید که مرا به قتل برسانید که در این صورت خواهید توانست از آدمهای کاردینال که در این عمارت هستند کمک بگیرید و زودتر سرم را از پیکر جدا کنید و به عنوان تحفه نزد کاردینال ببرید.

ولی من به این سرب‌ریخت و بدترکیب که ملاحظه می‌فرمائید علاقه دارم زیرا تصور می‌کنم که با طرزی متناسب روی شانه‌هایم قرار گرفته و به همین جهت باید در جایی مبارزه نمایم که بتوانم خود را مورد دفاع قرار بدهم و شما را هم بدون صدا به قتل برسانم تا اینکه نتوانید مباحثات کنید که در راه کاردینال جانفشانی کرده‌اید.

دارتن‌یان گفت:

من برای کاردینال جانفشانی نمی‌کنم و شما هم بدانید که نخواهید توانست مرا به قتل برسانید و هنگامی که به میعاد می‌آئید قدری از این دستمال‌های ظریف باتیست نیز با خود بیاورید زیرا ممکن است خیلی مورد احتیاج شما باشد.

آرامیس گفت:

آیا آقا اهل گاسکونی هستند؟

در موقع ادای این سؤال آرامیس فعل هستند را به صورت سوم شخص ایراد کرد نه به صورت دوم شخص و نگفت اهل گاسکونی هستید.

و چون اینگونه تکلم در دو مورد جائز است، یکی هنگامی که نوکری با ارباب خود صحبت کند و دوم موقعی که کسی بخواهد دیگری را تحقیر نماید دارتن‌یان شق اخیر را وارد دانست و در جواب گفت:

بلی... آقا اهل گاسکونی هستند و به همین جهت یک میعاد را برای احتیاط، به تأخیر نمی‌اندازند.

آرامیس که دانست دارتن‌یان به او طعنه می‌زند گفت:

آقا، احتیاط، برای تفنگداران ضروری نیست و آن را بدون فایده می‌دانند ولی

برای اهل کلیسا لازم است و چون من در حال حاضر نیمه تفنگدار هستم، و نیم دیگر من جنبه روحانی دارد لذا هرگاه احتیاط کنم نباید بر من ایراد گرفت و در هر حال من دو ساعت بعد از ظهر در منزل آقای تره‌وی منتظر شما می‌باشم و بعد از اینکه در آنجا یکدیگر را دیدیم من به شما خواهم گفت یک مکان مناسب، که بتوان در آنجا صحبت کرد کجاست؟

بعد از این گفت و شنود آن دو، مقابل هم سر فرود آوردند و آرامی‌س بدون عجله خیابانی را که منتهی بلوکز امبورگ می‌شد انتخاب کرد و دارتن‌یان هم که دید موقع برخورد با آتوس نزدیک است راه کارم - دشو را پیش گرفت و با خود می‌گفت:

تردیدی نیست که من از این دوئل جان به در نخواهم برد ولی این قدر وسیله تسلی دارم، که اگر به قتل می‌رسم، یک تفنگدار مرا به قتل می‌رساند.

تفنگداران سلطنتی

دارت‌ن‌یان به مناسبت اینکه تازه وارد پاریس شده بود هیچ‌کس را در آن شهر نمی‌شناخت تا اینکه به عنوان شاهد، با خویش ببرد، و از او تقاضا کند که گواه دوئل باشد.

این بود که مصمم شد که از شهود آتوس درخواست نماید که برای وی نیز گواه باشند.

از این گذشته دارت‌ن‌یان عزم کرد که بعد از وصول به میعاد، و ملاقات با آتوس، از آن تفنگدار شجاع پوزش بخواهد ولی نه به طوری که باعث سرشکستگی وی باشد. چون دارت‌ن‌یان متوجه بود که مبارزه او با آتوس اعم از اینکه مغلوب یا غالب شود صورتی خوش ندارد زیرا آتوس به سختی مجروح گردیده و در آن روز هم، بر اثر جراحی به حال اغماء افتاده بود.

جوان گاسکون متوجه می‌گردید که هرگاه با آتوس مبارزه کند و مغلوب شود، پیروزی آن مرد، بیشتر در انتظار جلوه خواهد کرد و مردم خواهند گفت که آتوس با اینکه مجروح بود یک مرد سالم را از پا درآورد.

و در صورتی که فاتح شود، غلبه او زیاد ارج نخواهد داشت زیرا باز گفته خواهد شد وی با مردی که تقریباً قدرت حرکت نداشت مبارزه کرده و یک مریض بستری را از پا درآورده است.

و شاید او را متهم کنند که تعمد داشته یک بیمار سخت را به قتل برساند زیرا کسی که بداند دیگری دچار زخمی منکر گردیده با او مصاف نمی‌دهد.

ما تصور می‌کنیم که به قدر توانائی خود توانسته‌ایم روحیه این جوان ماجراطلب را به نظر خوانندگان برسانیم و او را بشناسانیم و خوانندگان عزیز ما هم او را شناخته‌اند.

و در صورتی که او را هنوز شناخته باشند، ناشی از قصور ما می‌باشد زیرا ثابت می‌شود که ما نتوانسته‌ایم آن طور که باید این جوان را معرفی نماییم.

و هرگاه خوانندگان ما این جوان را شناخته باشند دریافته‌اند که دارتن‌یان یک فرد عادی، دارای روحیه و صفاتی متعارف، نبود.

و با اینکه به خود گفت تو کشته خواهی شد رضایت نمی‌داد مانند کسی که به قدر وی، شجاعت، ندارد کشته شود.

و هکذا هوش خود را به کار انداخت که راه حلی برای این دوئل پیدا نماید تا اینکه به قتل نرسد.

جوان گاسکون، بر اثر مطالعه در روحیه آن سه نفر می‌توانست با وضعی روشن‌تر درباره دوئل‌های مزبور مطالعه کند و راهی جهت نجات خویش پیدا نماید.

دارتن‌یان حدس می‌زد که هرگاه با لحنی موقر و مقرون به صداقت، بدون اظهار عجز و ضعف از آتوس معذرت بخواهد وی پوزش او را خواهد پذیرفت و آن مرد که صفاتی برجسته دارد، در آینده دوست او خواهد گردید و دارتن‌یان از دوستی آتوس که متانت و وقار او به اشراف بزرگ شباهت دارد و قیافه برگزیده‌اش در دل‌ها می‌نشیند استفاده خواهد کرد.

موضوع حمایل مليله دوزی کماکان سبب تفریح دارتن‌یان می‌گردید و به خود می‌گفت که این مسئله، دست آویزی خوب است که بتوانم پورتوس را وادار به انصراف از دوئل کنم و به او بفهمانم که ممکن است من در دوئل به قتل نرسم که در این صورت ماجرای حمایل مليله دوزی او را به اطلاع همه خواهم رسانید و او که مردی خودپسند می‌باشد از بیم آنکه مسخره این و آن نشود از مبارزه با من، منصرف خواهد گردید.

آن وقت باقی می‌ماند آرامیس که مردی ظریف و با احتیاط می‌باشد و هرگاه دارتن‌یان زنده بماند و در مبارزه با تفنگدار اول و دوم کشته نشود از او بیم نخواهد داشت.

چون احساس می‌کند که آرامیس نیز نیرومندتر از او نیست و خواهد توانست که شاید به سرعت او را به دنیای دیگر بفرستد یا اینکه طوری او را تهدید کند که آرامیس دست از پیکار بکشد.

دارتن‌یان وسیله تهدید را در این یافت که هنگام مبارزه صورت زیبای آرامیس را مورد حمله قرار بدهد و در این مورد از سربازان قیصر روم، در مصاف با قشون پومپه پیروی نماید.

چون وقتی قیصر روم دید که ممکن است سربازان او از جنگجویان پومپه شکست بخورند خطاب به آنها بانگ برآورد، صورت سربازان خصم را مورد حمله قرار بدهند و این مانور در میدان کارزار، طوری مؤثر گردید که جنگ به نفع قیصر سزار خاتمه یافت چون سربازان پومپه از بیم آنکه مبادا گرفتار زخم صورت شوند و زیبایی را از دست بدهند، از ادامه جنگ منصرف گردیدند.

آرامیس هم وقتی دریابد که بر اثر مبارزه با دارتن‌یان ممکن است برای همیشه زیبایی را از دست بدهد به وحشت خواهد افتاد و دست از جنگ خواهد کشید. با اینکه دارتن‌یان چاره‌جویی می‌کرد توصیه پدر را از یاد نمی‌برد زیرا آن توصیه، اثری آنقدر عمیق در روحیه جوان، باقی گذاشته بود که هیچ چیز نمی‌توانست آن را زائل کند.

پدر دارتن‌یان گفته بود فرزند از هیچ‌کس جز پادشاه فرانسه و کاردینال دوریشلیو صدراعظم او، حرف تند را قبول نکن.

این بود که چنان با سرعت به سوی میعاد می‌رفت که انگار بال داشت و می‌ترسید که دیر برسد و تأخیر او حمل بر جبن گردد.

کارم - دوشوسه که در آن عهد بیشتر به نام کارم - دشو خوانده می‌شد صومعه‌ای بود که عمارت آن پنجره نداشت و از شعب صومعه پره - او - کلرک بشمار می‌آمد و جوانانی که قصد دوئل داشتند و نمی‌توانستند به جاهای دور بروند و ضیق فرصت مجال خروج از پاریس را به آنها نمی‌داد، آن نقطه را برای مبارزه انتخاب می‌کردند زیرا هم زود به آنجا می‌رسیدند و هم اراضی موات اطراف صومعه که روزی چمن و مرتع بوده، برای مبارزه صلاحیت داشت.

با اینکه دارتن‌یان تعجیل کرد معهدا وقتی به اراضی موات جنب صومعه رسید

دید آتوس منتظر اوست و کلیساهای اطراف زنگ ساعت دوازده ظهر را نواختند. آتوس از پنج دقیقه به این طرف انتظار دارتن‌یان را می‌کشید چه، اصیل زادگان آن عصر به ویژه تفنگداران، برخورد واجب می‌شمردند که هرگز برای دوئل تأخیر نکنند و دارتن‌یان دید که حتی یک سلحشور ایرادگیر، نمی‌تواند به آتوس ایراد بگیرد که چرا تأخیر کرده، بلکه اوست که باید مورد سرزنش واقع شود که چرا دیرتر آمده است. با اینکه در منزل تره‌وی زخم آتوس را بسته بودند آن مرد هنوز از آن جراحت رنج می‌برد و به همین جهت روی یکی از سنگهای مخصوص تعیین مسافت جاده نشسته، انتظار ورود دارتن‌یان را می‌کشید و در آن لحظه هم مثل همیشه وضع و قیافه او حکایت از متانت و وقارش می‌کرد.

وقتی آتوس دارتن‌یان را دید از جا برخاست و چند قدم او را استقبال کرد و دارتن‌یان هم به احترام آتوس، کلاه از سر برداشت و طوری تواضع نمود که پر کلاه به زمین سائیده شد^۱.

آتوس گفت: آقا، من به دو نفر از دوستان خود اطلاع داده‌ام که بیایند و گواه من باشند و چون می‌دانم آنها کسانی نیستند که در این گونه امور تأخیر نمایند متحیرم که چرا هنوز نیامده‌اند.

دارتن‌یان گفت: من چون کسی را در پاریس ندارم و باکسی در اینجا آشنا نیستم، گواه نیاورده‌ام...

پس از این مقدمه، جوان گاسکون، برای منظوری که داشت یعنی مصالحه با آتوس چنین ادامه داد:

تنها آشنای من در پاریس آقای تره‌وی می‌باشد که من امروز خدمت ایشان رسیدم و توصیه پدرم را به ایشان ابلاغ کردم زیرا آقای تره‌وی از دوستان قدیم پدرم به شمار می‌آیند.

آتوس پرسید چه موقع به پاریس آمده‌اید دارتن‌یان گفت: دیروز.

۱- این تواضع، از طرف مردها اینطور صورت می‌گرفت که دست راست را روی سینه می‌نهادند و با دست چپ کلاه را از سر برمی‌داشتند و تعظیم می‌کردند و نزاکت، اقتضا می‌نمود که هنگام سر فرود آوردن، کلاه، تا زمین فاصله نداشته باشد و اشاره نویسنده مشعر بر اینکه پر کلاه به زمین سائیده می‌شد، مربوط بدین رسم است. (م)

مرد تفنگدار گفت: آیا قبل از آن، به پاریس آمده بودید؟ دارتن‌یان جواب داد نه آقا.

آتوس گفت: و اظهار کردید که در اینجا غیر از آقای تره‌وی هیچکس را نمی‌شناسید؟

دارتن‌یان گفت: به طوری که عرض کردم یگانه آشنای من آقای تره‌وی می‌باشد. آتوس مثل کسی که با خود حرف می‌زند گفت: در این صورت اگر این جوان را به قتل برسانم، برای من صورت خوشی نخواهد داشت و به عفریت‌های بچه‌خور شباهت پیدا می‌کنم زیرا این جوان هم غریب است و هم خردسال.

دارتن‌یان با نزاکت سرفرود آورد و گفت: آقا من تصور نمی‌کنم که کسی شما را متهم بدین نماید که بچه‌خور هستید زیرا با اینکه به سختی مجروح شده‌اید مرا به دوئل مفتخر می‌نمائید و کسی که با این جراحات تیغ از نیام می‌کشد و با یک حریف سالم مصاف می‌دهد بچه‌خور نیست چون من یقین دارم که در موقع شمشیر زدن، خیلی رنج خواهید برد.

آتوس گفت: راست می‌گوئید و جراحات کتف من، خیلی مرا اذیت می‌کند و به همین جهت نمی‌توانم با دست راست شمشیر را به حرکت درآورم و باید تیغ را به دست چپ بگیرم ولی چون عادت به هر دو دست دارم این موضوع مرا ناراحت نخواهد کرد. دیگر اینکه باید بگویم کسانی که با دست راست شمشیر می‌زنند، هنگام مبارزه با مردی که شمشیر را به دست چپ می‌گیرد ناراحت می‌شوند و به ضرر آنها تمام خواهد شد و من مناسقم از اینکه زودتر شما را از این موضوع مستحضر نکردم.

دارتن‌یان بار دیگر، سرفرود آورد و گفت: آقا، نزاکت شما در من خیلی مؤثر واقع شده و از این ادب و انسانیت که از شما می‌بینم سپاسگزار هستم.

آتوس با لحنی که اصیل‌زادگی او را به ثبوت می‌رسانید گفت: آقا، نزدیک است که شما مرا شرم‌منده کنید و برای اینکه من منفعل نشوم خواهشمندم که موضوع صحبت را عوض نمائید... آخ... آخ... کتف من خیلی درد می‌کند. اگر بدانید که تنه سخت شما چقدر مرا اذیت کرد... و هنوز هم شانه من می‌سوزد.

دارتن‌یان گفت: آقا اجازه می‌دهید که نکته‌ای را به عرض برسانم؟

آتوس حیرت‌زده گفت: خواهش می‌کنم بفرمائید... منظور شما چیست؟

جوان گفت: آقا، من یک مرهم جالب توجه دارم که جزو دواهای خانوادگی است و نسخه آن را مادرم به من داده و هرگاه موافقت نمائید من این دوا را به شما تقدیم می‌کنم که روی زخم خود بگذارید و مطمئن باشید که بعد از سه روز کاملاً معالجه خواهید شد.

آتوس مثل اینکه نفهمید که دارتن‌یان چه منظوری دارد پرسید برای چه دوی خود را به من می‌دهید؟

جوان گفت: من احساس می‌کنم که شما اکنون خیلی ناراحت هستید ولی به فاصله سه روز زخم شما معالجه خواهد شد و آن وقت من افتخار خواهم داشت که دوباره خدمت شما برسم و خویش را برای خدمتگزاری آماده کنم. این کلمات با کمال سادگی ادا شد و لحن صادقانه آن بر دل آتوس نشست و متوجه گردید که پیشنهاد آن جوان ناشی از ترس نیست و گفت:

آقا پیشنهاد شما موجب مسرت من شد و با اینکه من آن را نمی‌پذیرم از شنیدن آن خوشوقت شدم زیرا نشان می‌دهد که شما مردی اصیل‌زاده هستید و سنن قابل تحسین پدران ما را حفظ کرده‌اید.

پدران ما در عصر شارلمانی امپراطور مغرب اروپا همینطور رفتار می‌کردند و بر ماست که امروز از آنها سرمشق بگیریم و متأسفانه آن دوره بزرگ و درخشان گذشته و اینک ما در عصر آقای کاردینال دوریشلیو زندگی می‌نمائیم.

و هرگاه من درخواست شما را بپذیرم، چون یکی از مختصات عصر کاردینال این است که در آن جاسوسی فراوان می‌باشد تا سه روز دیگر، همه از این موضوع مطلع خواهند شد و خواهند دانست که ما قصد مبارزه داریم و از پیکار ما جلوگیری خواهند کرد.

پس همان بهتر که از تأخیر بپرهیزیم ولی من نمی‌دانم که چرا دوستان من نمی‌آیند و این ولگردها در کجا سرگرم شده‌اند که اینجا را از یاد بردند.

دارتن‌یان با همان صداقت و صمیمیت که پیشنهاد کرده بود به آتوس مرهم بدهد و زخم او را با دوی خود معالجه نماید گفت: آقا، اگر عجله دارید که زودتر مرا به دنیای دیگر بفرستید خود را معذب نکنید و ما بدون حضور شهود هم می‌توانیم بجنگیم و حتی من می‌خواهم بگویم وقتی حریف انسان مردی چون شما بود احتیاج به گواه ندارد

چون محال است از مردی چون شما، عملی برخلاف اصول مبارزه سر بزنند. آتوس در حالی که آهسته سر را خم کرد گفت: این هم یکی از گفته‌هایی است که مورد پسند من واقع شد زیرا نشان می‌دهد که گوینده هم دارای هوش و ذکاوت است و هم برخوردار از قلبی پاک، و چون من مردانی از نوع شما دوست می‌دارم هرگاه ما یکدیگر را به قتل نرساندیم و زنده ماندیم یقین دارم که از صحبت و معاشرت شما لذت خواهیم برد.

و اما اینکه گفتید که من عجله دارم... برعکس... من هیچ عجله نیستم... و وقت من هم ضیق نمی‌باشد و می‌توانم، منتظر بمانم تا دوستانم بیایند و گواه مبارزه ما باشند... آه... آه... به نظرم یکی از آنها آمد.

آتوس درست می‌گفت و قامت بلند و ستر پورتوس که به آنجا نزدیک می‌شد نمایان گردید و دارتن‌یان تا او را دید گفت: آه آیا گواه اول شما آقای پورتوس است.

حیرت دارتن‌یان از نظر آتوس پنهان نماند و گفت: آقا مگر ایرادی دارید؟

دارتن‌یان گفت: نه آقا آتوس گفت: این هم گواه دوم من که نزدیک می‌شود.

دارتن‌یان گفت روی خود را بدان سو کرد و با تعجبی بیشتر گفت: آه... آیا گواه

دوم شما هم آقای آرامیس می‌باشد؟

آتوس گفت: بلی برای چه از این موضوع حیرت کردید؟ مگر شما اطلاع ندارید

که ما پیوسته با یکدیگر هستیم و به محض اینکه یکی از ما سه نفر یعنی من و پورتوس و

آرامیس در نقطه‌ای حضور به هم برسانیم آنهایی که در آنجا هستند حدس می‌زنند که

به‌زودی دو نفر دیگر نیز حضور بهم خواهند رسانید و به همین جهت چه تفنگداران

سلطنتی و چه گارد کاردینال، ما سه نفر را به نام دوستان جدا نشدنی می‌خوانند و سه اسم

آتوس، پورتوس، آرامیس، از این حیث، در همه جا معروفیت دارند ولی نظر به اینکه

شما از پو یا از داکس می‌آئید و سابقاً در پاریس نبودید...

دارتن‌یان گفت: آقا معذرت می‌خواهم من از شهر تارب وارد پاریس شده‌ام...

آتوس گفت: چون از شهر تارب می‌آئید و در پاریس به سوابق حالات ما پی

نبرده‌اید از این موضوع حیرت می‌نمائید.

دارتن‌یان گفت: آقا... به راستی که شما دوستانی متحدالشکل هستید و این اتحاد

شکل به قدری است که وقتی می‌خواهید دوئل بکنید باز همه، با یک نفر دوئل می‌نمائید

و هرگاه مردم از این واقعه مستحضر شوند بیشتر یگانگی شما را خواهند ستود.

آتوس که از این حرف حیرت کرده بود خواست توضیح بخواهد ولی فرصت نکرد برای اینکه پورتوس نزدیک شد و بدو با دست به آتوس سلام داد و برگشت که ببیند حریف او کیست و همین که دارتن‌یان را دید از فرط حیرت دهانش باز ماند.

دارتن‌یان نظری به لباس او انداخت و دید که حمایل مليله دوزی را در بر ندارد و بالا پوش هم روی دوش او دیده نمی‌شود.

پورتوس خطاب به دوست خود گفت: آتوس آیا رقیب شما این آقا (اشاره به دارتن‌یان) می‌باشد.

آتوس، سرفروید آورد و گفت: بلی پورتوس عزیز من با این آقا دوئل می‌کنم ولی چرا شما از این موضوع حیرت کردید؟

پورتوس گفت: من از این جهت حیرت کردم که من هم باید با این آقا دوئل نمایم.

دارتن‌یان گفت: آقای پورتوس ولی به خاطر بیاورید که موعد مبارزه من با شما دو ساعت بعد از ظهر است.

پورتوس گفت: آتوس عزیز، تو برای چه با این آقا مبارزه می‌کنی؟

آتوس گفت: درست نمی‌دانم ولی گویا چون او شانه مرا خیلی به درد آورد من با او مبارزه می‌نمایم ولی تو بگو که برای چه با او دوئل می‌کنی؟

پورتوس قدری سرخ شد و گفت: من از این جهت دوئل می‌کنم که میل دارم با او دوئل نمایم.

آتوس که در عین حال جوان گاسکون را می‌نگریست دید تبسمی معنی‌دار بر لب‌های جوان نقش بست و گفت: آقای آتوس ما درخصوص موضوعی که مربوط به آرایش و پوشیدن لباس است با هم اختلاف پیدا کرده بودیم.

آتوس سؤال کرد آرامیس تو برای چه با این آقا مبارزه می‌کنی؟

آرامیس اشاره‌ای سریع به دارتن‌یان کرد که چیزی نگویید و گفت: من از این جهت با آقا، مبارزه می‌کنم که درخصوص قسمتی از فقه و شرایع با یکدیگر اختلاف

نظر پیدا کردیم و این آقا به شدت از سن طوماس داکوئن^۱ انتقاد می کردند و من نمی توانستم که این انتقاد را تحمل نمایم و لذا قرار گذاشتیم که به وسیله ای دیگر غیر از مباحثات منطقی و برائت کلام، این اختلاف را حل کنیم.

چون آتوس دید که یک مرتبه دیگر دارتن یان تبسم کرد گفت: آیا راست می گوئید؟

دارتن یان با همان تبسم معنی دار گفت: بلی، این موضوع واقعیت دارد و من در فقه و اصول سن اگوستن را ترجیح می دادم و می گفتم که هرگز سن طوماس داکوئن به پای او نمی رسد ولی آقا، این اصل را نمی پذیرفتند و حاضر هم نبودند که به حکمیت مراجعه شود.

آتوس در دل گفت: معلوم می شود این جوان باهوش، ذوق ادبی هم دارد و حاضر جواب نیز می باشد.

دارتن یان گفت: آقایان، حال که هر سه در اینجا جمع شده اید اجازه بدهید که من از یک جهت معذرت خود را تقدیم نمایم.

به محض اینکه کلمه معذرت از دهان دارتن یان خارج شد، غباری بر ناصیه آتوس نشست زیرا انتظار نداشت که آن جوان خود را خفیف کند و عذر بخواهد و طلب بخشایش نماید.

پورتوس از این واقعه خوشوقت شد و تبسمی از غرور بر لبان او نقش بست ولی آرامیس با یک اشاره نشان داد که حاضر نیست معذرت دارتن یان را بپذیرد.

دارتن یان که دریافت آن سه نفر، گفته او را طوری دیگر فهمیده اند، سر برافراشت، و در حالی که نور خورشید، عارض او را روشن می نمود و درخشندگی چشمهای وی را بیشتر می کرد بانگ زد:

آقایان، متأسفم که می بینم سوء تفاهم ایجاد شد و آقایان تصور کردند که من از کسی یا چیزی می ترسم و این سوء تفاهم ناشی از این شد که آقایان صبر نکردند گفته من به آخر برسد.

۱- این مرد یکی از علمای مذهبی بزرگ کاتولیکی ها و یکی از پرهیزکاران و اوتاد دیانت مسیح است و مسیحیان عقیده داشتند که وی دارای استعداد مکاشفه و کرامات بود. (م)

من گفتم که میل دارم از یک جهت، معذرت بخواهم و آن اینکه من نمی‌توانم در آن واحد، دین خود را به هر سه ادا نمایم و چون پرداخت این قرض، مطیع به سلسله مراحل است، لاجرم، بعید نیست که حق دیگران خنثی شود.

من نظر به اینکه بدو^۱ به آقای آتوس وعده ملاقات دادم لذا ایشان می‌توانند که زودتر از دو نفر دیگر مرا به قتل برسانند و در نتیجه شما آقای پورتوس به طلب خود نخواهید رسید، و طلب شما آقای آرامیس^۲ کان‌لم یکن خواهد شد.

معذرتی که من از آقایان خواستم برای همین بود که هرگاه به قتل رسیدم یک یا دو نفر دیگر مرا مشمول ذمه خود ندانند^۱ و حساب خویش را تصفیه شده فرض کنند.

اینک آقایان خبردار... و برای پیکار آماده باشید بعد از این حرف دارتن‌یان با یک حرکت سریع شمشیر را از غلاف بیرون کشید، و در آن وقت طوری خون جلوی چشم او را گرفته بود، و آن‌چنان خویش را نیرومند می‌دید که می‌اندیشید هرگاه تمام تفنگداران لوئی سیزدهم بخواهند با او مصاف بدهند می‌تواند با آنها بجنگد تا چه رسد به آتوس و پورتوس و آرامیس...

یک ربع ساعت از ظهر می‌گذشت و آفتاب، به شدت بر آن زمین می‌تابید زیرا اشعه خورشید، مستقیم، به زمین می‌رسید آتوس بعد از اینکه شمشیر را از غلاف بیرون آورد گفت: چون هوا گرم است من میل داشتم کلیجه خود را بیرون بیاورم ولی می‌ترسم که خون زخم من جاری شود و آقا در مورد من دچار اشتباه گردند و تصور نمایند که این خون از شمشیر ایشان جاری شده است.

دارتن‌یان گفت: آقا، لازم است عرض کنم که جاری شدن خون اصیل زاده‌ای شجاع، چون شما اعم از اینکه ناشی از شمشیر من یا شمشیر دیگری باشد، مرا متأسف می‌کند و نظر به اینکه شما به مناسبت زخم شانه نمی‌توانید کلیجه خود را از تن بیرون بیاورید من هم از بیرون آوردن کلیجه از تن خودداری می‌نمایم تا اینکه وضع من بهتر از وضع شما نباشد.

پورتوس گفت: آقایان هر قدر تعارف به یکدیگر تحویل دادید کافی است و بیش

۱- این کلمه باید مشمول ذمه خوانده شود نه مشغول ذمه، یعنی آنطور که عامه مردم می‌گویند زیرا مشغول (با غین) در این جا غلط است و مشمول (با میم) باید نوشت و تلفظ کرد. (م)

از این، وقت را تضييع نکنيد و شروع به پیکار نماييد زيرا ما منتظر نوبت خود هستيم و اينطور که شما تعارف به يکديگر تحويل مي دهيد ممکن است اصلاً نوبت به ما نرسد. آراميس گفت: پورتوس، هرچه مي گوئيد از طرف خود ابراز کنيد نه به نيابت من؟ زيرا چون گفتيد ما منتظر نوبت خود هستيم اينطور جلوه مي کند که من هم با شما توافق نظر دارم در صورتی که چنين نيست، يعنی من از صحبت هائی که اين دو نفر مبادله مي کنند خوشم مي آيد و عقیده دارم که دو اصیل زاده، در ميدان پیکار، و هر جای ديگر، بايد همينطور با هم برخورد نمايند و گر نه بين يک اصیل زاده و يک مرد عامی، تفاوتی وجود نخواهد داشت.

آتوس به حال خبردار ايستاد و گفت: آقا، من برای پیکار آماده هستم. دارتن يان با شمشير خود سلام داد و گفت: من هم مهيا مي باشم و دو تيغ شمشير، به يکديگر خورد و صدای فلزی برخورد دو شمشير به گوش رسيد. ولی هنوز تيغها، بعد از برخورد اوليه شروع تقاطع نکرده بود که از پشت ديوار صومعه، يک دسته از افراد گارد کاردینال دوريشليو به فرماندهی ژوساک سر به درآوردند.

پورتوس و آراميس به محض اينکه آنها راديدند بانگ زدند آقایان فوراً شمشيرها را غلاف کنيد... فوراً شمشيرها را غلاف کنيد... زيرا سربازان گارد کاردینال مي آيند. اما موقع غلاف کردن شمشير از طرف آتوس و دارتن يان گذشته بود زيرا وضع ايستادن آنها و مکانی که برای شمشير زدن انتخاب کرده بودند، ثابت می کرد که قصد دوئل دارند.

ژوساک به مردان خود اشاره کرد که به تفنگداران نزديک شوند و در حالی که خود او نیز بدانها نزديک می گرديد گفت: آقایان به طوری که من می بينم شما در اینجا مشغول دوئل هستيد و اين عمل برخلاف مقرراتی است که درباره منع دوئل صادر گرديده است و آيا تصديق می نماييد که مرتکب يک عمل خلاف می شويد؟ آتوس از مشاهده ژوساک خیلی خشمگين شد زيرا آن مرد يکی از کسانی بود که دو روز قبل به تفنگداران و من جمله به آتوس حمله ور گرديد و لذا گفت: آقای ژوساک اينقدر در زندگی سخت گير مباشيد...

ما اگر شما را در حال مبارزه ببينيم به شما قول می دهيم که مزاحم شما نخواهيم

شد برای اینکه امری است که به ما ارتباط ندارد و شما هم در موقعی که ما را در حال مبارزه می‌بینید به ما کار نداشته باشید و بروید و آن وقت خواهید دید که از این عمل نیک مسرور خواهید شد زیرا عملی نیک است که بدون رنج و هزینه برای شما مسرت بوجود می‌آورد و حال آنکه برای تحصیل هر خوشی و سرور باید مبلغی پول خرج کرد، یا کم و بیش رنج تحمل نمود.

جملات اخیر آتوس توأم با شوخی ادا گردید ژوساک گفت: آقایان متأسفم که من نمی‌توانم درخواست شما را بپذیرم برای اینکه وظائف ما مشخص است و قبل از هر خوشی و لذت، ما باید وظائف خویش را به انجام برسانیم و لذا به شما می‌گویم که شمشیرهای خود را غلاف کنید و در تعقیب ما بیایید.

آرامیس در پیرو گفته آتوس گفت: آقای ژوساک اگر ما هم از خویش اختیاری داشتیم با کمال مسرت در تعقیب شما می‌آمدیم ولی بدانید که ما نیز محکوم وظیفه هستیم و آقای تره‌وی فرمانده ما قدغن کرده که هرگز به اوامر شما توجه ننمائیم بنابراین راه خود را بگیرید و بروید و باعث تصدیع ما و رنج خویش نشوید.

ژوساک که فهمید او را مسخره می‌کنند گفت: آقایان در صورتی که اطاعت ننمائید ما چاره نداریم جز اینکه با قوه قهریه شما را توقیف کنیم و ببریم. آتوس نظری به ژوساک و سربازان او انداخت و آهسته گفت: اینها پنج نفرند و ما سه نفر هستیم و یک مرتبه دیگر، در مصاف با آنها، مغلوب خواهیم شد ولی من اگر هم کشته شوم تسلیم نخواهم گردید زیرا دیگر روی این را ندارم که آقای تره‌وی را بعد از مغلوب شدن ملاقات نمایم.

آتوس و پورتوس و آرامیس که خود را در خطر دیدند بهم نزدیک شدند و ژوساک هم سربازان خود را در یک صف قرار داد که مبادرت به حمله نماید. دارت‌نیان که با دقت آن منظره را می‌نگریست در یک لحظه تصمیم خود را که وابسته به سرنوشت یک عمر او بود گرفت.

بهتر آنکه گفته شود تمام عمر او مربوط به تصمیمی بود که می‌بایست در آن لحظه اتخاذ کند.

او می‌بایست یکی از دو راه را انتخاب نماید: یا ملحق به سربازان کاردینال شود یا به تفنگداران لوئی سیزدهم ملحق گردد.

اگر به سربازان کاردینال ملحق می‌شد و به حمایت آنها به تفنگداران لوئی سیزدهم می‌تاخت به احتمال نزدیک به یقین او را در گارد مخصوص کاردینال می‌پذیرفتند و به وی انعام می‌دادند و بعدها می‌توانست که با ابراز لیاقت درجه بگیرد و به مقامات عالی برسد.

ولی هرگاه در صف تفنگداران لوئی سیزدهم علیه سربازان کاردینال می‌جنگید به طور حتم صدراعظمی را که از لوئی سیزدهم مقتدرتر بود با خود دشمن می‌نمود و به گناه این عمل نه فقط طرد می‌شد بلکه سرش نیز بالای سیاستگاه از پیکر جدا می‌گردید. زیرا دارتن‌یان شنیده بود که ریشلیو صدراعظم فرانسه نسبت به دشمنان خود بخصوص آنهایی که با اسلحه علیه او قیام می‌نمایند هیچ نوع مدارا نمی‌کند و هرگاه آنها را بالای سیاستگاه نفرستد بقیه عمر باید در سیاه‌چال یکی از قلاع دولتی روزگار بگذرانند و همانجا بمانند تا بمیرند.

ولی برای تحسین و تقدیر دارتن‌یان باید بگوئیم که آن جوان بدون هیچ تردید مصمم شد که به تفنگداران پادشاه فرانسه ملحق شود و به نفع آنها با سربازان ریشلیو بجنگد.

این بود که به طرف آتوس رفت و گفت: آقا لحظه‌ای قبل شما می‌گفتید که بیش از سه نفر نیستید و خصم شما پنج نفر می‌باشند و بیم دارید که مغلوب شوید و من افتخار دارم به شما بگویم که شما چهار نفر هستید نه سه نفر زیرا من هم جزو شما به شمار می‌آیم.

پورتوس گفت: ولی شما از ما نیستید و جزو تفنگداران به شما نمی‌آئید؟ دارتن‌یان گفت: صحیح است که من لباس متحدالشکل تفنگداران اعلیحضرت پادشاه فرانسه را در بر ندارم ولی قلب من با آنهاست و از قدیم گفته‌اند الاعمال بالنیات و نیت من این است که در این موقع به کمک تفنگداران پادشاه فرانسه در پیکار شرکت نمایم.

ژوساک که از طرز تکلم و علائم قیافه آن جوان حدس زد که وی قصد دارد به آن سه نفر ملحق شود گفت: جوان، مبارزه‌ای که بین ما در خواهد گرفت به شما مربوط نیست و با اینکه شما مرتکب خلاف شدید و مبادرت به دوئل کردید من حاضریم که از شما صرف‌نظر نمایم مشروط بر اینکه فوراً از اینجا بروید و از این پیشنهاد من نیز سرور

باشید زیرا مجازات کسانی که مبادرت به دوئل می‌کنند بسیار سخت است و بعضی از آنها محکوم به اعدام می‌گردند و سر را از دست می‌دهند.

ژوساک را دل بر حال دارتن‌یان نمی‌سوخت و علاقه‌ای نسبت به وی نداشت که او را نجات بدهد ولی می‌دانست که اگر او به تفنگداران ملحق گردد کفه آنها سنگین خواهد شد.

ولی دارتن‌یان از جا تکان نخورد بطوری که آتوس از این جوانمردی متأثر گردید و دست او را فشرد و گفت: شما جوانی درخور محبت هستید.

ژوساک گفت: آقایان برای چه ما را معطل می‌کنید؟ من رسماً به شما اخطار می‌کنم که باید تسلیم شوید و در قفای ما بیایید و در غیر این صورت شما را با قوه قهریه خواهیم برد آیا حاضر هستید تسلیم شوید یا نه؟

پورتوس و آرامیس به آتوس گفتند تصمیم شما چیست و چه خواهید کرد؟ آتوس خطاب به ژوساک گفت: تصمیم من همان است که به شما تذکر دادم و آقای ژوساک هم باید بداند که ما دارای دست و پای چوبی نیستیم که او بتواند با قوه قهریه ما را توقیف کند و گرچه ما بیش از چهار نفر نیستیم که یکی از آنها مجروح و دیگری طفل به شمار می‌آید و در حقیقت دو نفر می‌باشیم معهذا در قبال حمله پنج نفر به سختی از خود دفاع خواهیم کرد.

دارتن‌یان که دید نظریه پورتوس و آرامیس هم نسبت به او شبیه به نظریه آتوس است و او را بچه به شمار می‌آورند گفت: آقایان، به خردسالی من نگاه نکنید و برای آزمایش هم شده امروز در کارزار مرا مورد استفاده قرار بدهید من سوگند یاد می‌کنم که هرگاه مقرر شود که ما مغلوب گردیم من از این سرزمین زنده بیرون نخواهم رفت.

آتوس گفت: ای جوانمرد اسم شما چیست؟

جوان گفت: من دارتن‌یان می‌باشم.

آتوس گفت: بسیار خوب و خطاب به رفقای خود گفت: پورتوس و آرامیس و دارتن‌یان، برای پیکار مهیا باشید.

ژوساک گفت: آقایان، برای سومین مرتبه به شما اخطار می‌کنم که آیا حاضر هستید تسلیم شوید یا نه؟ و بدانید که این اخطار آخرین آنهاست و در صورتی که تسلیم نشوید شما را به زور خواهیم برد.

آتوس گفت: آقا، ما تصمیم خود را گرفته ایم ژوساک گفت: تصمیم شما چیست و آیا حاضرید با پیروی از عقل تسلیم شوید؟

آرامیس با دست چپ کلاه از سر برداشت و با دست راست شمشیر را از غلاف بیرون آورد و گفت: آقا، عقل ما حکم می کند که باید از خویش دفاع نمائیم. ژوساک گفت: از این قرار تصمیم به مقاومت دارید؟ آرامیس گفت: بدیهی است و مگر انتظار داشتید که ما تصمیمی غیر از این بگیریم.

آن وقت گفتگو تمام شد، و زبان تیغ به سخن درآمد و ۹ مرد سلحشور با یک حرکت به طرف یکدیگر حمله ور شدند، و طور خشمگین بودند که هرکس آنها را می دید تصور می کرد که بدون پیروی از قواعد فن شمشیربازی پیکار می نمایند در صورتی که همه آنها، به قدر توانائی و علم خود می کوشیدند از حدود قواعد، تجاوز نکنند.

آتوس با مردی موسوم به کاهوزاک که از سربازان و سلحشوران مقرب ریشلیو بود به نزاع پرداخت و پورتوس با مردی موسوم به بیکارا شروع به مبارزه کرد. آرامیس دو نفر را در قبال خویش دید ولی خود را نباخت و اما دارتن یان به خود ژوساک که رئیس دسته و از جنگجویان بنام بود حمله ور شد.

قلب در سینه جوان گاسکون، با ضربات شدید می طپید ولی نه از ترس، زیرا جوان مزبور نمی ترسید بلکه هیجان بسیار قلب او را به طپش می آورد.

او می دید که بر اثر قضا و قدر، یک موهبت بزرگ نصیب او گردیده و می تواند دوشادوش سه نفر از تفنگداران بزرگ پادشاه فرانسه مشغول پیکار باشد.

دارتن یان حریف خود را نمی شناخت و آوازه ژوساک به گوش او نرسیده بود و نمی دانست که خصم قوی پنجه است.

اگر هم می دانست از حدت و حرارت او کاسته نمی شد زیرا عزم داشت به تفنگداران سه گانه که او را به چشم یک کودک نگریسته بودند ثابت کند که وی یک مرد می باشد.

ژوساک در آن زمان که فن شمشیربازی همگانی محسوب می شد و هر اصیل زاده از این فن اطلاع داشت یکی از شمشیربازان معروف به شمار می آمد و شهرت می دادند که وی هر روز تمرین و عادت می کند ولی خود را مقابل خصمی یافت که

مانند ببر، از یک طرف به طرف دیگر جستن می‌کرد و هر دقیقه بیست مرتبه، مکان خود را تغییر می‌داد.

سرعت تیغ‌اندازی و چابکی و جوانی دارتن‌یان ژوساک را گیج کرد چون می‌دید آن جوان به خلاف مقررات کلاسیک (یعنی مقررات همیشگی و ثابت) از هر طرف حمله می‌کند اما عجب آنکه هربار، که ژوساک می‌خواست از یک نقطه ضعف دارتن‌یان استفاده نماید و بدنش را سوراخ کند شمشیر او به تیغ دارتن‌یان می‌خورد و امتداد آن، از هدف منحرف می‌گردید.

اینگونه پیکار، کم‌کم، کاسه صبر ژوساک را لبریز کرد و از اینکه یک جوان تازه‌کار، او را به بازی گرفته است بر آشفته.

در شمشیربازی کسی نباید بر آشفته شود و اگر شد نباید غضب، اراده او را مسخر نماید، و احتیاط را از دستش بگیرد.

هرچه ژوساک خشمگین می‌شد و شکیبائی را بیشتر از دست می‌داد دارتن‌یان خونسردی را زیاده‌تر احراز می‌کرد چون می‌دید که عضلات و اعصابش خوب از او امر مغز اطاعت می‌کرد و با وجود جست و خیزهای پیاپی، خسته نمی‌شود.

هرکس، در هرکار، این آزمایش را کرده و می‌داند وقتی انسان گرم به کار شد، و دریافت که همه چیز، و بالاخص استعداد جسمی و روحی او، در اختیارش می‌باشد، به خود اطمینان پیدا می‌نماید و در عین سرعت، با حواس جمع، و بدون اشتباه کار می‌کند. این قاعده در شغل ما هم که تاریخ‌نویسی است حکمفرما می‌باشد و ما نیز وقتی دریافتیم که هنگام کار، بر جسم و روح خود تسلط داریم، استعداد ناچیز ما، که شرم داریم از اینکه بگوئیم استعداد است به ما زیاده‌تر کمک می‌نماید.

این پشت‌گرمی و تسلط در کار را، در میدان کارزار، به نام روحیه قوی می‌خوانند و هر جنگاوری که دارای روحیه قوی شد، فاتح خواهد گردید یا زیاده‌تر مقاومت خواهد کرد و بر خصم، آسیب فراوان وارد خواهد آورد.

برعکس آنکس که خشمگین می‌شود و شکیبائی را از دست می‌دهد و احتیاط را فراموش می‌نماید خود در می‌یابد که زمام جنگ از دستش بیرون می‌رود و در نتیجه، روحیه‌اش به تزلزل در می‌آید.

ژوساک هم از شدت خشم، بدون رعایت احتیاط خواست کار را یکسره کند و

ضربتی بسیار شدید بر جوان وارد آورد.

دارتن‌یان که هر عضو از اعضای بدنش، با حواس جمع می‌جنگید جلوی آن ضربت را گرفت و شمشیر ژوساک روی شمشیر او لغزید و به هدف واصل نگردید. ولی از بس حمله ژوساک شدید بود، بعد از اینکه حمله مزبور دفع شد، ژوساک نتوانست که با سرعت خود را جمع آوری نماید و به اصطلاح شمشیربازان، دست خویش را گشود.

بدین معنی، که در یک لحظه، شمشیر ژوساک به وضعی قرار گرفت که هرگاه دارتن‌یان حمله می‌کرد او نمی‌توانست با تیغ جلوی حمله او را بگیرد.

و جوان گاسکون با چابکی یوزپلنگ خیزی برداشت و شمشیر خود را بدون برخورد با مانع، در بدن ژوساک فرو کرد و تیغ، از یک طرف بدن حریف وارد و از طرف دیگر خارج گردید و ژوساک به زمین افتاد.

دارتن‌یان که دیدکاری ندارد، نظری به میدان جنگ انداخت که ببیند وضع رفقای او چگونه است.

آرامیس یکی از دو خصم خود را به قتل رسانیده بود و گرچه دیگری مقاومت می‌نمود ولی وضع آرامیس به دارتن‌یان نشان داد که می‌تواند کار او را بسازد یا اینکه اقلاً از خطر حریف ایمن باشد.

پورتوس و بیکارا سراسر شده بودند یعنی پورتوس از دست و بیکارا از ران مجروح گردید ولی نظر به اینکه هیپچیک از دو زخم و خامت نداشت و مانع از ادامه پیکار نبود آنها با شدت، تیغ مبادله می‌کردند.

آتوس که گفتیم قبلاً مجروح بود زخمی جدید از کاهوزاک دریافت نمود و با اینکه دارتن‌یان دید رنگ او سفید شده آن مرد با شهامت قدم به عقب نمی‌گذاشت و فقط شمشیر را از دست راست بدست چپ داد.

رسم دوئل، در آن زمان چنین بود که وقتی عده‌ای با عده دیگر مصاف می‌دادند هر یک از جنگجویان که بر اثر غلبه بر حریف بیکار می‌شدند می‌توانستند که به کمک رفقای خود بروند و این موضوع عیب شمرده نمی‌شد.

دارتن‌یان دید که آتوس لحظه به لحظه ضعیف‌تر می‌شود و دو سه دقیقه دیگر به طور حتم بر اثر نیروی حریف که هنوز تازه نفس است و جراحاتی برنداشته به قتل خواهد

رسید در عین حال دارتن‌یان می‌دانست که هرگاه آتوس بمیرد محال است که از او درخواست نماید که به کمک وی بیاید.

ولی نظری که از طرف آتوس به دارتن‌یان انداخته شد خیلی از یک تقاضای کمک رسمی صریح‌تر بود بطوری که دارتن‌یان دیگر تأمل را جائز ندانست. چون دریافت که آتوس که نمی‌تواند شفاهی، درخواست مساعدت کند با آن نظر التماس، درخواست کمک کرده است.

لذا بدون درنگ به طرف آن مرد خیز برداشت و بانگ زد آقا از خود دفاع کنید من قصد دارم که شما را به قتل برسانم.

دارتن‌یان می‌توانست بدون این اخطار هم به آن مرد حمله‌ور گردد مشروط بر اینکه حمله از طرف عقب نباشد ولی ترجیح داد که با اخطار قبلی مبادرت به حمله نماید.

مساعدت دارتن‌یان نسبت به آتوس خیلی به موقع بود زیرا به محض اینکه جوان گاسکون این بانگ را برآورد آتوس از فرط ضعف روی یک زانو بر زمین نشست و گفت: جوان شجاع، این مرد را مقتول نکن، زیرا من، با او خورده حسابی دارم که باید خود تفریغ کنم.

و چون تیغ دارتن‌یان با شمشیر آن مرد جفت شده بود آتوس گفت: سعی کن، او را خلع سلاح نمائی و بهترین فن برای خلع سلاح حریف، بستن شمشیر اوست. بستن شمشیر، از این قرار بود که یکی از دو حریف، شمشیر خود را طوری به حرکت در می‌آورد که اطراف تیغ حریف دیگر پیچد.

و همین که احساس می‌کرد که شمشیر او اطراف سلاح دیگری پیچیده شده کافی بود که با قوت دست خود را عقب بکشد یا اینکه به شدت، دست را از طرف راست، یا چپ به حرکت درآورد، که در آن صورت شمشیر از کف حریف خارج می‌گردید و به یک طرف می‌افتاد.

هنوز آتوس مشغول صحبت بود که شمشیر کاهوزاک طوری از کف او ر بوده شد که بیست قدم آنطرف‌تر پرتاب گردید و آتوس با وجود ضعف زیاد بانگ زد: بسیار خوب آفرین...

دارتن‌یان و کاهوزاک به طرف شمشیر مزبور دویدند یکی از آنها می‌خواست که

شمشیر را بدست بیاورد و دوباره شروع به جنگ کند و دیگری قصد داشت که نگذارد حریف از شمشیر خود استفاده نماید.

و چون دارتن‌یان چابک‌تر بود زودتر به شمشیر رسید و پا را روی تیغ نهاد. کاهوزاک وقتی دید که نمی‌تواند شمشیر خود را بردارد به طرف مردی که به دست آرامیس به قتل رسیده بود دوید و شمشیر او را برداشت و به سوی دارتن‌یان مراجعت کرد.

ولی در این مدت قلیل، آتوس نیروی خود را بازیافت و راه را بر کاهوزاک بست.

دارتن‌یان متوجه بود که آتوس ضعیف است و شاید بر اثر مبارزه با آن مرد به قتل برسد اما این را هم می‌فهمید که هرگاه باز مداخله کند ممکن است سبب رنجش آتوس گردد زیرا وی می‌خواست خود آن مرد را از پا درآورد.

این بود که آن دو را به حال خود گذاشت و طولی نکشید که کاهوزاک در حالی که شمشیر آتوس گلوی او را سوراخ کرده، از طرف دیگر سر به در آورده بود به زمین افتاد.

در همان لحظه آرامیس که توانست حریف دوم خود را به زمین اندازد شمشیر را روی سینه‌اش نهاد و وادارش کرد که امان بخواهد و طلب معذرت کند.

در میدان جنگ جز پورتوس و بیکارا کسی باقی نمانده بود و پورتوس برای خودنمایی حماسه‌سرائی می‌کرد و گاهی حریف را مسخره می‌نمود و از او می‌پرسید که آیا می‌داند چه ساعتی است و چقدر از روز می‌گذرد یا اینکه جنگ، به کلی حواش را متفرق نموده و گاه می‌پرسید حال برادر شما که در هنگ ناوار خدمت می‌کند چگونه می‌باشد و آیا گروهانی را که در آن هنگ باید به او بدهند دادند یا نه؟

با وجود این خودستایی و حماسه‌سرائی معلوم بود که پورتوس نمی‌تواند کاری از پیش ببرد و بیکارا از کسانی به شمار می‌آمد که تا جان در تن داشت مقاومت می‌نمود و تسلیم نمی‌گردید.

ولی جنگجویان متوجه شدند که در هر لحظه ممکن است گزرمه بیاید و همه آنها را اعم از اینکه طرفدار کاردینال یا طرفدار لوئی سیزدهم باشد توقیف کند و حتی از توقیف مجروحین نیز فروگذاری ننماید.

زیرا گزمه، نیروئی جداگانه بود که تحت تأثیر اختلافات فیما بین تفنگداران لوئی سیزدهم و گارد مخصوص کاردینال قرار نمی گرفت. به او گفته بودند که هرکس را که مبادرت به دوئل می نماید باید توقیف کرد و او هم بدون استثناء هرکس را که در حال مبارزه غافلگیر می کرد با خود می برد. آتوس و آرامیس و دارتن یان، اطراف آن دو نفر را گرفتند و به بیکارا گفتند که دوام مبارزه او بدون فایده است و وی هر قدر شجاع باشد نمی تواند در قبال چهار نفر مقاومت نماید و بهتر آنکه تسلیم گردد.

ولی بیکارا باز تسلیم نمی شد و می گفت: به جای چهار تیغ، هرگاه چهل تیغ مقابل من باشد مصاف خواهم داد! ژوساک رئیس او که هنوز جان تسلیم نکرده بود سر را بلند کرد و گفت: بیکارا تسلیم شو.

بیکارا هم مانند دارتن یان از سکنه ایالت گاسکونی به شمار می آمد و در پیکار لجاجت داشت و با وجود خطری بزرگ که او را تهدید می نمود خندید و در وسط دو ضربت شمشیر، فرصتی به دست آورد، و نوک شمشیر را متوجه زمین نمود و این آیه از کتاب آسمانی مسیحیان را خواند:

در اینجاست که بیکارا، تنها، بدون همراهی کسانی که با او بودند، در دل خاک جا خواهد گرفت.

در کتاب آسمانی مسیحیان نام بیکارا ذکر نشده بود ولی آن مرد افزودن اسم خود را بدان آیه، عیب نمی دانست.

ژوساک بانگ زد ابله، آنها چهار نفرند و تو یک نفر و بطور حتم کشته خواهی شد ولی من به تو امر می کنم که باید تسلیم شوی.

بیکارا گفت: حال که شما امر می کنید، چیزی دیگر است زیرا شما رئیس من هستید و من مجبورم از امر شما اطاعت نمایم.

آنگاه خیزی به عقب برداشت و برای اینکه شمشیر خود را به آن چهار نفر تسلیم نکند، تیغ را روی زانو شکست و قطعات آن را درون صومعه انداخت و دست ها را روی سینه نهاد و یکی از تصنیف هائی را که به طرفداری از کاردینال سروده شده بود ترنم کرد.

و چون شجاعت، ولو از خصم دیده شود در خور تجلیل است آن چهار نفر، با شمشیر به بیکارای سلام دادند و تیغ‌ها را غلاف کردند و دارتن‌یان با کمک بیکاراکه از ران مجروح بود، مجروحین را عبارت از ژوساک و کاهوزاک و یکی از دو حریف آرامیس از زمین بلند کردند و در جلو خان صومعه نهادند و حریف دوم آرامیس به قتل رسیده، احتیاجی به کمک نداشت.

از پنج شمشیر حریفان، چهار شمشیر را ضبط نمودند و ناقوس صومعه را به صدا در آوردند که به کمک مجروحین بیایند^۱ و بعد با مسرتی فوق‌العاده راه منزل تره‌وی را در پیش گرفتند.

آن چهار نفر، از هر خیابان که می‌گذشتند، تقریباً سراسر عرض خیابان را اشغال می‌نمودند زیرا بازو به هم داده، در یک صف حرکت می‌کردند. در راه بهر تفنگدار سلطنتی که می‌رسیدند، آن واقعه مسرت‌بخش را حکایت می‌نمودند و تفنگداران هم در قفای آنها به راه می‌افتادند به طوری که وقتی نزدیک منزل تره‌وی رسیدند دلاوران چهارگانه، مانند فاتحین بزرگ، با یک اسکورت انبوه راه می‌پیمودند.

دارتن‌یان که از مسرت مست بود بین پورتوس و آتوس راه می‌پیمود و گاهی این وزمانی آن را در برمی‌گرفت و وقتی دارتن‌یان به منزل فرمانده تفنگداران سلطنتی رسید گفت: گرچه من هنوز تفنگدار نیستم ولی می‌توانم ادعا کنم که از امروز به بعد یک نوچه تفنگدار به شمار می‌آیم.

۱- آلكساندر دوما در این فصل نمی‌گوید که آیا صومعه مزبور که اراضی موات، در کنار آن قرار داشت مکنون بود یا متروک، ولی از وضع سرگذشت، چنین فهمیده می‌شود که آن صومعه خالی از سکنه بوده وگردن فاتحین این گونه که مطالعه می‌فرمائید رفتار نمی‌کردند. (م)

۶

واقعۀ در منزل

این واقعۀ در منزل تره‌وی انعکاسی بزرگ پیدا کرد و چون تفنگداران بعد از خروج از آن منزل، در تمام پاریس متفرق می‌شدند، همه جا منعکس شد.

تره‌وی با صدای بلند و خشمی ظاهری تفنگداران مزبور را مورد عتاب قرار داد که چرا از مقررات سرپیچی می‌کنند و برای چه روز روشن در نقطه‌ای که تقریباً وسط شهر است مبادرت به دوئل می‌نمایند.

ولی با صدائی آهسته به آنها تبریک گفت و اظهار داشت که این عمل درخشان شما شکست دو روز قبل را جبران کرد و چون گزارش این واقعۀ باید به وسیله خود من به عرض اعلیحضرت برسد، نمی‌توانم بیش از این با شما صحبت کنم و لازم است که در کاخ لوور، شرفیابی حاصل نمایم.

با اینکه تره‌وی، جهت شرفیابی به حضور لوئی سیزدهم عجله به خرج داد معهذا وقتی آنجا رسید و درخواست ملاقات کرد به او گفتند که اعلیحضرت لوئی سیزدهم با صدراعظم خود خلوت فرموده‌اند و به کسی اجازه شرفیابی نمی‌دهند.

تره‌وی قدری توقف کرد که شاید کاردینال از حضور پادشاه فرانسه مرخص شود و او درخواست شرفیابی کند ولی کاردینال خارج نشد و گفتند که با اعلیحضرت به کارهای مملکتی اشتغال دارد.

این بود که تره‌وی تصمیم گرفت که هنگام شب جریان واقعۀ را که به طور حتم بوسیله کاردینال به عرض پادشاه رسیده بود معروض دارد.

شب، تره‌وی به کاخ لوور رفت و در تالار بازی لوئی سیزدهم حضور به هم رسانید. لوئی سیزدهم با کاردینال بازی می‌کرد و انبوه سکه‌های زر، مقابل وی، نشان می‌داد که مبلغی از کاردینال برده و چون لوئی سیزدهم صرفه‌جو بود و ارزش پول را می‌دانست، بر اثر بردن با نشاط جلوه می‌نمود.

و تا تره‌وی را از دور دید گفت.

آقای رئیس تفنگداران سلطنتی جلو بیایید تا من قدری شما را مورد قروند قرار بدهم.

تره‌وی که در نظر اول دریافت که لوئی سیزدهم بر سر حال است جلو رفت و سر فرود آورد و گفت: اعلیحضرتا چه بدبختی بر من فرود آمده که اعلیحضرت می‌خواهید مرا مورد مؤاخذه قرار بدهید.

لوئی سیزدهم گفت: جناب قدوسی مآب امروز نزد من آمد و از تفنگداران شما شکایت کرد و طوری متأثر بود که من امشب احساس می‌کنم او بیمار است و از گفته‌های جناب قدوسی مآب اینطور مستفاد می‌شود که تفنگداران شما انسان نیستند بلکه ابلیس مجسم به شمار می‌آیند و همه درخور این هستند که به دار آویخته شوند.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا جسارت ورزیده به عرض می‌رسانم که تفنگداران اعلیحضرت ابلیس نمی‌باشند بلکه افرادی آرام و سر به راه و شاید چون بره مظلوم هستند و در زندگی هیچ هدف و آرزو ندارند جز اینکه شمشیر آنها فقط برای خدمتگزاری در راه اعلیحضرت از غلاف خارج شود.

ولی چه کنند که افراد گارد جناب قدوسی مآب پیوسته آنها را تعقیب می‌نمایند تا اینکه نزاع کنند و این بیچارگان مجبورند که برای حفظ حیثیت خود و سپاهی که بدان تعلق دارند در صدد دفاع برآیند.

لوئی سیزدهم گفت: آقای رئیس تفنگداران سلطنتی هرکس اظهارات شما را بشنود می‌اندیشد که تفنگداران شما، به قول خودتان بره‌هائی مظلوم هستند که مانند جامعه گوسفندان احتیاج به یک شبان دارند و گرنه گرگ، همه آنها را خواهد درید.

در صورتی که چنین نیست چون اگر آنها این اندازه مظلوم و سر به راه بودند اینگونه وقایع که جناب قدوسی مآب برای ما ذکر کرده‌اند روی نمی‌داد. بعد لوئی سیزدهم با لحنی که معلوم بود جنبه شوخی دارد افزود:

ای کاش تفنگداران شما همانطور که گفتید افرادی مظلوم بودند که در این صورت من می توانستم منصب ریاست تفنگداران را از شما بگیرم و به دوشیزه شمرم، راهبه معروف و پرهیزگار ما، که بدو وعده داده ام ریاست یک صومعه را به وی تفویض کنم، و امی گذاشتم.

ولی آقای تره وی بدانید که من اظهارات شما را در خصوص اینکه تفنگداران افرادی بی آزار و سر به راه هستند به سهولت باور نخواهم کرد و شما هم باید بدانید که مرا بنام لوئی دادگستر می خوانند و به همین جهت تا چند دقیقه دیگر من به شما نشان خواهم داد که این عنوان، اسمی بدون مسمی نیست.

تره وی گفت: اعلیحضرتا هیچ کس به اندازه من اطمینان به عدالت اعلیحضرت ندارد و چون من می دانم به راستی آن اعلیحضرت دادگستر می باشید با کمال اطمینان خود را به عدالت اعلیحضرت می سپارم و منتظر رأی شاهانه هستم.

لوئی سیزدهم گفت: من شما را زیاد در انتظار نخواهم گذاشت زیرا با اینکه گاهی برای رفع خستگی و سرگرمی باید بازی کرد من اجرای عدالت را واجب تر از بازی می دانم.

چون لوئی سیزدهم مبلغی گراف برده بود و در آن لحظه احساس می کرد که شانس بازی از او برگشته و ممکن است هرچه را برده ببازد، لذا از آمدن تره وی و موضوع اجرای عدالت استفاده کرد که دست از بازی بردارد و هرچه پول مقابل خود داشت در جیب نهاد و از جا برخاست.

این عمل را که یک نفر بازی کن، بعد از تحصیل مبلغی زیاد، از جا برمی خیزد که پول های خود را نبازد، بازی کنان بنام شارلاتانی می خوانند و معلوم نیست این اصطلاح از کجا آمده و مبداء آن چیست؟

لوئی سیزدهم قبل از اینکه از میز بازی دور شود یکی از حضار را صدا زد و گفت: آقای ویووی شما به جای من بنشینید و به بازی ادامه دهید زیرا من با آقا تره وی کاری واجب دارم که نباید دستخوش تأخیر شود.

و چون من هشتاد لوئی طلا مقابل خود داشتم شما هم هشتاد لوئی طلا جلوی خود بگذارید تا کسانی که باخته اند تصور نمایند که پول آنها به هدر رفته است زیرا من در همه کار، حتی در بازی، علاقه مند به اجرای عدالت هستم.

دیگر لوئی سیزدهم نگفت که آقای ویوی هشتاد لوئی را که باید مقابل خویش بگذارد از کجا تهیه نماید و طبعاً آن شخص می‌بایست آن وجه را از جیب خویش بیرون بیاورد و جلوی خود قرار بدهد.

چون لوئی سیزدهم می‌دانست همه کسانی که در جلسات بازی حضور به هم می‌رسانند پولدار هستند و برای آنها برد و باخت هشتاد لوئی اهمیت ندارد.

بعد از اینکه خاطر لوئی سیزدهم از تنظیم موضوع بازی فارغ گردید تره‌وی را به کناری کشید و نزدیک یکی از پنجره‌های تالار توقف کرد و گفت:

خوب آقای تره‌وی... شما می‌گوئید که افراد گارد آقای کاردینال بهانه جوئی کرده با تفنگداران شما به منازعه پرداخته‌اند.

تره‌وی گفت: بلی اعلیحضرتا و این اولین مرتبه نیست که آنها برای پرخاش جوئی دنبال بهانه می‌روند بلکه همواره اینطور بوده و از هر فرصتی برای بهانه‌تراشی استفاده می‌نمایند.

لوئی سیزدهم گفت: اینک تره‌وی عزیز بگوئید که شرح واقعه از چه قرار بوده تا اینکه من در این قضیه روشن شوم زیرا به طوری که می‌دانید یک قاضی بی‌طرف باید به اظهارات مدعی و مدعی علیه، هر دو گوش بدهد که بتواند حقیقت را دریابد.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا شرح واقعه بسیار ساده است و از این قرار می‌باشد که سه نفر از سربازان اعلیحضرت، که مکرر دلائل فداکاری و جان نثاری خود را ارائه داده، به دفعات ثابت کرده‌اند که هدف و ایده‌آلی جز خدمتگزاری ندارند و حتی خود اعلیحضرت، که مکرر دلائل فداکاری و جان نثاری خود را ارائه داده، به دفعات ثابت کرده‌اند که هدف و ایده‌آلی جز خدمتگزاری ندارند و حتی خود اعلیحضرت هم آنها را مورد تقدیر قرار دادند تصور می‌کنم که نامشان در ذهن مبارک باشد یعنی آتوس و پورتوس و آرامیس، طبق سفارشی که من به آنها کرده بودم، می‌خواستند جوانی از اهالی گاسکونی را تحت تعلیم قرار دهند زیرا من احساس کرده بودم که این جوان استعداد دارد، منتها نیازمند قدری تربیت و تمرین است و به آنها گفتم که در مواقع فراغت، اندکی با آن جوان تمرین کنند، و او را به فنون نبرد، آشنا نمایند.

سه تفنگدار اعلیحضرت، برای اجرای دستور من، و هم برای گردش و هواخوری، به مراتع و چمن‌هائی که نزدیک صومعه کارم - دشو قرار گرفته رفتند و یک

مرتبہ دیدند کہ آقای ژوساک و آقایان کاهوزاک و بیکارا و دو نفر دیگر نمایان گردیدند و بہ محض ورود بہ آنها حملہ ور شدند و بر ضمیر شاہانہ پوشیدہ نیست کہ آن پنج نفر، اگر قصد دوئل نداشتند در آن نقطہ دور افتادہ، بہ ہیئت اجتماع حاضر نمی شدند و این موضوع ثابت می کند کہ آنها نسبت بہ امر ملوکانہ کہ دوئل را قدغن فرمودہ اید بی اعتناء بودند.

لوئی سیزدہم فکری کرد و گفت: راست می گوئید زیرا تا آنجا کہ من بہ خاطر دارم مراتع اطراف صومعہ کارم - دشو موضعی خلوت و خالی از سکنہ است و معقول نیست کہ پنج نفر از افراد گارد کاردینال، آن موقع روز در آنجا حضور بہ ہم رسانند و بہ احتمال قوی منظور آنها، از رفتن بہ آنجا دوئل بودہ است.

ترہوی برای اینکہ جای پائی برای عقب نشینی داشتہ باشد گفت: اعلیحضرتا، من این پنج نفر را با صراحت متہم نمی کنم و عرض نمی نمایم کہ آنها بہ طور حتم برای دوئل آنجا رفته بودند ولی همانطور کہ ذہن ملوکانہ فوراً ادراک فرمودید حضور پنج مرد مسلح در آن موقع روز، در آن منطقہ خلوت یک امر غیر عادی بہ شمار می آید.

لوئی سیزدہم گفت: با اینکہ شما این پنج نفر را متہم بہ دوئل نمی کنید من یقین دارم کہ آنها، قصدی جز دوئل نداشتند و گر نہ بہ آنجا نمی رفتند خوب... بعد چہ شد؟

ترہوی گفت: این پنج نفر وقتی وارد شدند و دیدند کہ تفنگداران اعلیحضرت مشغول صحبت و بہ اقتضای جوانی شوخی و خندہ هستند و جوانی را کہ من بہ آنها سپردہ بودم تحت تعلیم قرار می دهند کینہ خود را نسبت بہ یکدیگر فراموش نمودند و در عوض خصومتی را کہ نسبت بہ تفنگداران دارند بہ یاد آوردند زیرا افراد گارد کاردینال، کہ فقط مطیع جناب قدوسی مآب هستند تفنگداران اعلیحضرت را کہ صرفاً خدمتگزار پادشاہ فرانسه می باشند و ارباب و مولائی جز پادشاہ ندارند بہ نظر خصومت می نگرند.

لوئی سیزدہم با تأثر صوری گفت: بلی ترہوی، من می دانم کہ تفنگداران من افرادی وفادار و جان نثار هستند و نیز اطلاع دارم کہ افراد گارد کاردینال بہ آنها بہ نظری کہ موافق با دوستی نیست نگاه می کنند.

و من از اینکہ در فرانسه دو دستگی وجود دارد و گوئی کہ این کشور دارای یک پیکر اما دو سر می باشد متأسف هستم و امیدوارم کہ روزی بیاید کہ این نفاق از بین

برود.

و همانطوری که در فرانسه پیکر سلطنت یکی است رأس آن هم واحد باشد... خوب... تو می‌گفتی که امروز افراد گارد کاردینال بهانه جوئی می‌کردند و می‌خواستند که با تفنگداران منازعه کنند؟ آیا اینطور است؟ و لابد یقین داری که آنها قصد پرخاش جوئی داشته‌اند.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا در اینکه آنها قصد داشته‌اند که بهانه برای منازعه به دست بیاورند تردیدی نیست و سوابق اعمال آنها نیز مؤید این عرض است. ولی من نمی‌توانم در حضور اعلیحضرت سوگند یاد نمایم که همین‌طور است. و بر ضمیر ملوکانه پنهان نمی‌باشد که انسان فقط در یک مورد می‌تواند برای اثبات یا نفی یک امر، سوگند یاد کند و آن هم مشروط بر اینکه با دو چشم خود آن را ببیند.

و گرنه به اعتماد قول برادر خویش هم نمی‌تواند سوگند یاد کند زیرا ممکن است برادر او اشتباه کرده باشد.

من هم به قول تفنگداران اعلیحضرت کمال اعتماد را دارم و می‌دانم که آنها هرگز گزارش دروغ نمی‌دهند ولی به دلیلی که عرض کردم، نمی‌توانم قسم بخورم. زیرا فقط نیروی تفنگداران اعلیحضرت کمال اعتماد را دارم و می‌دانم که آنها هرگز گزارش دروغ نمی‌دهند ولی به دلیلی که عرض کردم، نمی‌توانم قسم بخورم. زیرا فقط نیروی عقلی عالیه پادشاه است که می‌تواند صحیح را از سقیم دریابد، و بکنه حقیقت پی ببرد و از شاه گذشته، افراد عادی از این موهبت محروم هستند و به همین جهت است که پادشاه فرانسه را لوئی دادگستر خوانده‌اند.

لوئی سیزدهم گفت: راست می‌گوئید و موضوعی که مؤید قول شماست اینکه طفلی با این سه نفر همراه بوده و به خاطر آن طفل هم شده بود، خود آنها مقدم بر نزاع نمی‌شدند.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا علاوه بر اینکه طفلی با آنها بوده یکی از این سه نفر مجروح به شمار می‌آمد و بنابراین دو نفر از آنها نمی‌توانسته‌اند مدافعه نمایند. مع هذا نه فقط در قبال کینه‌توزی افراد گارد کاردینال از خود دفاع کردند بلکه وقتی از آن محوطه خارج شدند چهار نفر از آن پنج نفر، روی زمین قرار گرفته بودند.

لوئی سیزدهم از این حرف طوری خرسند شد که گفت: آه... آه... از این قرار یک پیروزی بزرگ... یک فتح مسلم نصیب تفنگداران من شده است تره‌وی گفت:
- بلی اعلیحضرتا پیروزی بزرگی که نصیب تفنگداران اعلیحضرت گردیده با پیروزی پل سه برابری می‌نماید.

- و این پیروزی را چهار نفر، که یکی از آنها طفل و دیگری مجروح بوده، به دست آورده‌اند.

- بلی اعلیحضرتا، و البته وقتی به عرض می‌رسد که آن شخص طفل بوده، کودک واقعی به شمار نمی‌آید بلکه جوانی است در آغاز شباب، و این جوان نارس در محاربه امروز طوری شجاعت به خرج داد که من اجازه می‌خواهم او را به توجهات عالیه اعلیحضرت مستظهر نمایم.
- اسم این جوان چیست؟

- اعلیحضرتا نام او دارتن‌یان می‌باشد و من خانواده و پدرش را می‌شناسم برای اینکه پدرش یکی از دوستان قدیمی من به شمار می‌آید و در جنگهای مذهبی، در رکاب اعلیحضرت جنت‌مکان، پدر بزرگوار شما پیکار کرده است.
- چون شما می‌گوئید که این جوان نارس، در محاربه امروز شجاعت به خرج داد من میل دارم که وصف شجاعت او را بشنوم زیرا می‌دانید که من نسبت به شرح نبردها و فعالیت شجاعان علاقه‌مند هستم.

بعد از این حرف لوئی سیزدهم سبیل خود را تایید و دست را بر کمر نهاد تا اینکه نشان بدهد که علاقه او، به شرح حال شجاعان منبعث از صفات ذاتی خود اوست و چون وی شجاع می‌باشد از شرح حال شجاعان لذت می‌برد تره‌وی گفت:
- اعلیحضرتا همانطوری که عرض کردم دارتن‌یان نوجوان است و چون افتخار تفنگداری را ندارد با لباس عادی به اتفاق دوستان خود به گردش رفته بود.

وقتی افراد گارد کاردینال وی را دیدند و مشاهده کردند که او بیفورم تفنگداری در بر ندارد و خیلی جوان است به او گفتند که از آنجا برود تا اینکه مورد حمله آنان قرار نگیرد.

- تره‌وی عزیز، این گفته شما باز مؤید این حقیقت است که حمله از طرف آنها شروع شد زیرا اگر قصد حمله نداشتند به این جوان نمی‌گفتند که از آنجا برود که آنها

حمله کنند.

- بلی اعلیحضرتا، یک مرتبه دیگر رأی خردمندانه اعلیحضرت به خوبی حقیقت را ادراک فرمود.

- خوب ... بعد چه شد؟

- اعلیحضرتا وقتی افراد کاردینال به آن جوان گفتند که از آنجا دور شود وی گفت: درست است که لباس تفنگداری در بر ندارد و هنوز بدین مباهات مفتخر نگردیده ولی در قلب خود خویش را یک تفنگدار به شمار می آورد.

و چون اعمال هرکس وابسته به نیت اوست و او در باطن جان نثار بدین مباهات مفتخر نگردیده ولی در قلب خود خویش را یک تفنگدار به شمار می آورد.

و چون اعمال هرکس وابسته به نیت اوست و او در باطن جان نثار اعلیحضرت می باشد، به خود حق می دهد که له تفنگداران سلطنتی در پیکار شرکت نماید.

- آفرین... آفرین بر این جوان... بعد چه شد؟

- اعلیحضرتا، بعد آن پنج نفر مبادرت به حمله کردند و دارتن یان مورد حمله یکی از دلیرترین سربازان گارد کاردینال یعنی ژوساک قرار گرفت.

و این جوان با اینکه تازه به پاریس آمده و هنوز در جنگهای بزرگ شرکت نکرده ژوساک را از پا درآورد و ضربت شمشیری که آن مرد دریافت کرد (و این همه باعث خشم کاردینال گردیده) از دست همین جوان بود.

و من می توانم به اعلیحضرت اطمینان بدهم که این جوان اگر تحت تربیت عالیه اعلیحضرت قرار بگیرد در آینده یکی از قهرمانان و خدمتگزاری کم نظیر خواهد گردید.

- آه... آه... آیا این پسر... همین طفل که تازه به پاریس آمده آن ضربت را بر ژوساک وارد آورد؟

- بلی اعلیحضرتا.

- تره وی ... آیا به آنچه می گوئید اطمینان دارید و آیا می توان قبول کرد که یک نوجوان تازه کار مردی چون ژوساک را از پا درآورده باشد.

- اعلیحضرتا در این قسمت هیچ تردید وجود ندارد برای اینکه آتوس و پورتوس و آرامیس، دیدند که ژوساک از دست دارتن یان ضربت خورد.

از آن سه گذشته خود ژوساک هم که به سختی مجروح گردیده این موضوع را

تصدیق می‌نماید و می‌گوید ضربتی که او را از پا درآورد از شمشیر دارتن‌یان بود.
- تره‌وی مگر شما نمی‌دانید که ژوساکت یکی از بهترین شمشیربازان فرانسه به
شمار می‌آید؟

- چرا اعلیحضرتا، من از این موضوع اطلاع دارم ولی قدماء گفته‌اند که دست
بالای دست بسیار است و هر پهلوان روزی از دست مردی پهلوان‌تر از او بر زمین
خواهد خورد.

و اینک هم ژوساکت مواجه با مردی شده که استاد او به شمار می‌آید.
- تره‌وی... من خیلی میل دارم این جوان را ببینم و مورد حمایت خود قرار بدهم
و هرگاه این استعداد که در آغاز جوانی در او دیده شده فطری و دائمی باشد باید زیر
بازوی این جوان را گرفت، و کاری مفید برای او انجام داد زیرا حیف است که این گونه
استعدادها، بر اثر عدم توجه، و فقدان مربی، از بین برود و بدون افاده بماند.

- اعلیحضرتا زهی سپاسگزاری خداوند متعال را که ملت فرانسه پادشاهی چون
شما دارد که نسبت به افراد با استعداد و هنرمند توجه می‌فرمائید و آنها را مورد مرحمت
مخصوص قرار می‌دهید... اینک بسته به امر اعلیحضرت است که هر وقت میل داشته
باشید این جوان را به حضور بیاورم.

- فردا ظهر او را بیاورید.

- اعلیحضرتا، اطاعت می‌کنم و آیا به تنهایی او را بیاورم و لزومی ندارد که
دیگران از این افتخار که نصیب این جوان می‌گردد مطلع گردند؟

آن سه نفر را هم که با او علیه گارد کاردینال جنگیدند با خود بیاورید که من هر
چهار نفر را ببینم و به آنها پاداش بدهم زیرا در عصر ما شماره مردان فداکار نادر است،
و به این گونه مردان، باید پاداش داد.

- اعلیحضرتا فردا ظهر در همین کاخ، ما شرفیاب خواهیم شد.

- متوجه باشید که آنها را از درب و پله کان عقب کاخ، یعنی از درب کوچک
بیاورید زیرا لزومی ندارد که کاردینال مطلع شود که من مایل شده‌ام چند نفر از
تفنگداران خود را ببینم.

- بچشم اعلیحضرتا، و من آنها را از درب و پله کان کوچک به حضور خواهم

آورد.

- چون تره‌وی عزیز، ما قدغن کرده‌ایم که کسی مبادرت به دوئل ننماید و حتی برای این موضوع فرمانی هم صادر گردیده و این فرمان ناگزیر، باید محترم شمرده شود و هرگاه کاردینال و دیگران بفهمند که ما کسانی را که مبادرت به دوئل کرده‌اند به حضور می‌پذیریم، بدون شک قرین حیرت خواهند گردید.

- اعلیحضرتا این محاربه یک دوئل نبوده، بلکه جنبهٔ کمین گرفتن و منازعه عمدی را داشته، زیرا پنج نفر از افراد کاردینال به چهار نفر از تفنگداران، که یکی از آنها طفل و دیگری مجروح و بیمار بود تاختند، و هرگاه دوئل صورت می‌گرفت می‌بایست که شماره متخاصمین متساوی باشد.

- راست می‌گوئید با این وصف بهتر این است که آنها را از درب و پله‌کان عقب کاخ به حضور ما بیاورید.

تره‌وی سر فرود آورد و چون آنچه باید به عرض برساند رسانیده، و هرچه باید به دست بیاورد، آورده بود لذا از حضور لوئی سیزدهم مرخص گردید و از کاخ لوور بیرون رفت.

همان شب مؤدهٔ این واقعه به اطلاع تفنگداران سه‌گانه و دارت‌نیان رسید. سه تفنگدار، چون لوئی سیزدهم را می‌شناختند و قبلاً، حضور او رسیده بودند از دریافت این خبر خیلی مسرور نشدند ولی دارت‌نیان که برای اولین مرتبه موفق بدین شرفیابی می‌گردید طوری به هیجان درآمد که تا صبح نتوانست بخوابد. و از وقتی که در بستر رفت تا وقتی که هوا روشن شد بدون انقطاع دربارهٔ این موضوع می‌اندیشید.

و به خود می‌گفت: تردیدی نیست که فردا وقتی حضور پادشاه شرفیاب شدم موفق به دریافت پاداش و منصبی بزرگ خواهم شد و این واقعه، آتیه مرا برای همیشه تأمین خواهد نمود.

دارت‌نیان اگر می‌توانست در طلوع فجر از منزل خارج می‌شد و به منزل رفقای خود می‌رفت.

ولی چون می‌دانست که صبح به آن زودی نمی‌توان به خانه اشخاص رفت و آنها را از خواب بیدار کرد تا ساعت هشت صبح صبر نمود و بعد به طرف خانه آتوس روانه گردید.

وقتی وارد شد دید که آتوس لباس در بر کرده و مثل این است که قصد خروج از خانه را دارد.

آتوس به او گفت که شب گذشته من و پورتوس و آرامیس، قرار گذاشتیم که قبل از ظهر امروز در یکی از قمارخانه‌ها واقع در نزدیکی کاخ لوکزامبورگ، به بازی بوم^۱ مشغول شویم و اگر شما هم میل دارید در این بازی شرکت کنید بیایید برویم. دارتن‌یان از این بازی که در ولایات متداول نبود اطلاع نداشت.

ولی چون می‌دانست که ساعت شرفیابی ظهر است، و از آن موقع تا ظهر نمی‌دانست چگونه اوقات خود را به مصرف برساند پیشنهاد آتوس را پذیرفت. بعد پرسید که آرامیس و پورتوس کجا هستند؟

آتوس گفت: آنها بدون اینکه اینجا بیایند مستقیم به مهمانخانه می‌روند و ما، در آنجا به آن دو، ملحق خواهیم گردید.

برای کسانی که باشگاه‌ها و آکادمیهای ورزشی امروز را می‌بینند حیرت‌آور است که یک بازی ورزشی مانند بازی پوم در مهمانخانه دائر گردد.

ولی در آن عصر، حدفاصلی که امروز یک بازی ورزشی را از عادی مجزا می‌کند، وجود نداشت و لذا در مهمانخانه‌ها به بازیهای که جنبه ورزشی و اسپورت را داشت نیز مشغول می‌شدند. مهمانخانه‌ای که آتوس نام می‌برد نزدیک اصطبل بزرگی قرار گرفته بود که آن اصطبل جزو منضمات کاخ لوکزامبورگ به شمار می‌آمد و وقتی آتوس و دارتن‌یان به آنجا رسیدند دیدند که پورتوس و آرامیس مشغول بازی هستند. پس از ورود آن دو نفر، این طور قرار گذاشتند که پورتوس و آرامیس در یک طرف و آتوس و دارتن‌یان در طرف دیگر بازی کنند.

آتوس گرچه مجروح بود ولی می‌اندیشید که خواهد توانست با دست چپ بازی نماید.

ولی به محض اینکه نخستین گلوله یا توپ را با دست چپ انداخت طوری درد بر

۱- بوم بر وزن قم بازی مخصوصی بوده که به وسیله گلوله‌های چوبی یا مقوایی انجام می‌گرفت و گاهی گلوله‌های مزبور را با کهنه و پارچه می‌ساختند و دور آن را به طرزی زیبا بافندگی می‌کردند و امروز که انواع بازی‌های فوتبال و تنیس و گولف و کریکت و غیره متداول گردیده این بازی متروک شده است. (م)

او مستولی گردید که دانست نمی تواند به بازی ادامه دهد.
و در صورتی که اصرار ورزد درد او شدت خواهد کرد و زخم او باز خواهد
گردید و خونریزی زخم شروع می شود و ممکن است که عواقبی وخیم داشته، زخم
مبدل به قانقاریا گردد.

لذا آتوس از محوطه بازی خارج شد و در یک طرف غیر از دارتن یان کسی باقی
نماند.

و چون دارتن یان هم اعتراف می کرد که در آن بازی سر رشته ندارد. حساب برد و
باخت را نگاه نمی داشتند و بدون اینکه غالب و مغلوب بازی معلوم شود توپ ها را
مبادله می نمودند.

تا اینکه یکی از توپ ها، که بوسیله بازوی نیرومند پورتوس پرتاب گردید از
نزدیک صورت دارتن یان گذشت.

و هرگاه جوان گاسکون قدری سر را جلو می آورد، یا توپ، قدری از عقب
می گذشت، ممکن بود که نتواند آن روز ظهر، در کساخ لوور حضور لوئی سیزدهم
شرقیاب شود.

زیرا اصابت توپ به صورت یا سر دارتن یان همان قتل وی بر اثر ضربت توپ،
همان می شد.

جوان گاسکون که نمی خواست از شرفیابی آن روز که آتیه خود را مرهون آن
می دانست محروم گردد مقابل پورتوس و آرامیس سر فرود آورد و گفت: آقایان، من
در این بازی بسیار ناشی هستم به طوری که حتی از مقدمات آن اطلاع ندارم و لذا اجازه
بدهید که کناره گیری کنم و وقتی سر رشته من در این بازی به قدری شد که توانستم با شما
بازی کنم، البته شرکت خواهم کرد.

پس از این حرف دارتن یان هم مانند آتوس از محوطه بازی خارج شد، و کنار
آن قرار گرفت.

متأسفانه در آن نزدیکی یکی از افراد گارد کاردینال حضور داشت.
آن مرد مانند همه افراد گارد از واقعه دیروز مستحضر شده بود و می دانست که
تفنگداران سلطنتی در حالی که یک جوان نورس، با آنها بوده شکستی سخت به افراد
گارد وارد آوردند و به همین جهت عهد کرد که در اولین فرصت از تفنگداران انتقام

بگیرد.

وقتی دارتن‌یان از بیم توپ پورتوس از محوطه بازی خارج شد آن مرد احساس کرد که موقع گرفتن انتقام فرا رسیده و بالحنی زننده گفت:

من حیرت نمی‌کنم که چرا این جوان از یک توپ ترسید برای اینکه یک نوچه تفنگدار است و این گونه اشخاص از همه چیز می‌ترسند.

وقتی دارتن‌یان این حرف را شنید مانند اینکه یک مار او را گزیده باشد تکان

خورد.

آنگاه روی برگردانید و با دقت آن مرد را نگرست که بداند اولاً کیست و ثانیاً منظور او از این کلمه چیست؟

آن مرد وقتی توجه دارتن‌یان را معطوف به خود دید شروع به تاییدن سبیل‌های خود کرد و گفت: آقای کوچولو، هر قدر دلت می‌خواهد مرا نگاه کن زیرا من از نگاه‌های تو بیم ندارم و حرف خود را پس نمی‌گیرم و همان است که گفتم و تو چون یک نوچه تفنگدار هستی از همه چیز می‌ترسی؟

دارتن‌یان گفت: اظهاراتی که شما کردید دارای معنای مخصوص و روشنی است و لزومی ندارد که آن را بشکافید تا اینکه به معنای حرف شما پی ببرند.

بنابراین خواهش می‌کنم که در قفای من از اینجا خارج شوید تا اینکه این موضوع را با شمشیر حل و تصفیه کنیم.

دارتن‌یان این کلمات را آهسته بر زبان آورد که سائرین که در مهمانخانه بودند نشنوند.

آن مرد که کماکان سبیل خود را تاب می‌داد گفت: من چه موقع باید با شما ملاقات کنم؟

دارتن‌یان گفت: همین حالا آن مرد که همچنان با سبیل خود بازی می‌کرد گفت:

- آیا مرا می‌شناسید؟

- نه آقا.

- این به ضرر شماست.

- برای چه؟

- برای اینکه من معروفیت دارم.

- من به معروفیت شما علاقه مند نیستم.
 - آیا نمی خواهید اسم مرا بدانید؟
 - نه آقا.
 - اگر شما نام مرا می دانستید اینقدر برای خروج از اینجا عجله به خرج نمی دادید.
 - خواهش می کنم بفرمائید اسم شما چیست؟
 - نام من برناژو می باشد.
 - بسیار خوب آقای برناژو من از اینجا خارج می شوم و در بیرون منتظر شما هستم.
 - آیا هم اکنون منتظر من هستید؟
 - بلی.
 - بسیار خوب من نیز فوراً از اینجا خارج خواهم شد.
 - ولی مواظب باشید که دیگران متوجه خروج شما، بعد از من، از اینجا نشوند؟
 - برای چه؟
 - من از این سؤال شما حیرت می کنم زیرا اگر بدون احتیاط خارج شوید همه می فهمند که ما برای چه خارج شده ایم و تولید مزاحمت خواهند کرد مگر شما اطلاع ندارید که دوئل قدغن می باشد؟
 - چرا آقا... از این موضوع اطلاع دارم و شما بروید... و من هم با احتیاط خارج خواهم شد.
 بعد از رفتن دارتن یان برناژو از اینکه نامش اثری در آن جوان نکرده حیرت نمود.
 زیرا همه برناژو را می شناختند و می دانستند که اسم او در بسیاری از نزاعها برده می شود.
 و نه فرمان لوئی سیزدهم می توانست جلوی او را بگیرد و نه اوامر کاردینال.
 مضافاً به اینکه کاردینال اگر به ظاهر امر می کرد که سربازان گارد دوئل نکنند در باطن، مانند لوئی سیزدهم آنها را تشویق به دوئل می نمود.
 بعد از اینکه دارتن یان از محوطه بازی پوم خارج شد پورتوس و آرامیس که در یک طرف بازی می کردند و به اصطلاح بازی کنان جزو یک تیم بودند جای خود را

تغییر دادند و از هم جدا شدند.

پورتوس به یک طرف رفت و آرامیس در مقابل او قرار گرفت و توپها را به سوی یکدیگر پرتاب می نمودند یعنی دو رقیب، در بازی گردیدند.

آنها به واسطه اینکه مشغول بازی بودند متوجه نشدند که بین دارتن یان و برناژو گفتگوئی شد و بعد دارتن یان از مهمانخانه خارج گردید.

آتوس هم که با دقت بازی آرامیس و پورتوس را می نگرست متوجه این موضوع نگردید.

زیرا کسانی که به یک بازی علاقه دارند وقتی دیگران را مشغول به آن بازی می بینند همه حواسشان متوجه بازیکنان می شود و از اطراف فارغ می گردیدند.

دارتن یان وقتی از مهمانخانه خارج گردید قدری مکث کرد تا برناژو بیاید. و پس از اینکه وی آمد نظری به خیابان انداخت و دید که خلوت است و گفت: آقای برناژو، با اینکه نام شریف شما کلمه ای است به ظاهر خیلی به آن می نازید خوشوقت باشید که فقط با یک نوچه تفنگدار سر و کار دارید.

زیرا هرگاه با خود تفنگدار سر و کار می داشتید ممکن بود که بیشتر زیان ببینید. و من با اینکه یک نوچه تفنگدار به شمار می آیم می کوشم که وظیفه خود را نسبت به شما... آقای برناژو... به خوبی انجام بدهم... خبردار.

شمشیر دارتن یان از غلاف بیرون آمد و درخشید ولی برناژو با همه اعتمادی که به اسم خود داشت نظری به اطراف انداخت و گفت: آقا، به عقیده من این مکان برای مبارزه خوب نیست چون معبر عمومی به شمار می آید.

و گرچه اینک کسی از اینجا نمی گذرد ولی در هر لحظه ممکن است کسانی از آن طرف، به این طرف خیابان بیایند.

این است که به شما پیشنهاد می کنم که به عقب صومعه سن ژرمن که مکانی خلوت است برویم.

و در صورتی که آنجا را نمی پسندید می توانیم که در محوطه پره - او کلرک حساب خود را تصفیه کنیم.

دارتن یان گفت: آقا آنچه می گوئید راست است و شاید در حین مبارزه ما کسانی سر برسند ولی متأسفانه من آنقدر وقت ندارم که بتوانم یکی از این دو پیشنهاد را بپذیرم.

زیرا درست در ساعت دوازده ظهر وعده داده‌ام که شخصی را ملاقات نمایم و به مناسبت اهمیتی که این ملاقات برای من دارد حتی یک لحظه نمی‌توانم آن را به تأخیر اندازم. بنابراین خبردار و برای مبارزه مهیا باشید.

برناژو می‌دانست که آنجا برای دوئل خوب نیست ولی آدمی نبود که دو مرتبه پیشنهاد پیکار به او بشود و قبول ننماید لذا شمشیر خود را کشید و حمله‌ای سخت را علیه دارتن‌یان شروع کرد.

او فکر می‌نمود که چون دارتن‌یان جوان است و زیاد آزمایش ندارد از حمله شدید او یکه خواهد خورد و وحشت خواهد کرد و دیگر نمی‌دانست که از دیروز به این طرف یک تحول بزرگ در روحیه دارتن‌یان پیدا شده و پیکار روز گذشته و نتیجه درخشان آن به قدر چند سال او را دارای آزمایش کرده، و امیدواری به اینکه عنقریب نزد لوئی سیزدهم شرفیاب خواهد شد و پاداش خویش را خواهد گرفت، نیروی جوان گاسکون را دوچندان نموده است.

با اینکه بر اثر حمله شدید دو شمشیر طوری روی هم لغزید که نزدیک بود دو قبضه آنها به یکدیگر تصادم کند دارتن‌یان به مناسبت اعتمادی که به انرژی و امیدی که به سعادت و شانس خود داشت یک قدم عقب نرفت و در عوض برناژو مجبور شد که عقب‌نشینی نماید.

آن وقت دارتن‌یان از این عقب‌نشینی استفاده کرد و همین که دید حریف او دست خود را گشود یعنی شمشیر او در امتداد شمشیر وی، برای دفاع نیست زخمی بر شانه‌اش وارد آورد.

بلافاصله بعد از زخم، دارتن‌یان یک قدم عقب نشست و شمشیر خود را بلند کرد که به حریف سلام بدهد و به او بفهماند که اگر به سختی مجروح گردیده می‌تواند، دوئل را ترک کند.

ولی برناژو گفت: آقا، زخم من بدون اهمیت و خفیف است و برای اثبات مدعی، حمله‌ای سخت، علیه دارتن‌یان نمود و جوان گاسکون مبادرت به مانوری کرد که در نتیجه سلاح او به تیغ برناژو بسته شد.

یک مرتبه تذکر دادیم که چگونه تیغ‌ها بسته می‌شوند و اینک می‌گوئیم وقتی دو تیغ بسته شود برای طرفین خطر ندارد و اگر مخاطره‌ای وجود داشته باشد باری، بعد از

باز شدن تیغ‌ها است.

دارتن‌یان هم در همین فکر بود که تیغ‌ها را طوری باز کند که برناژو را که از شانه، زیاد آسیب ندیده بود از پا درآورد.

ولی آن مرد به فنون شمشیر بازی آشنا بود و بدون اینکه مجالی به دارتن‌یان بدهد که مانور منظور را به موقع اجرا بگذارد به طرف خانه آقای تره‌موی عقب‌نشینی می‌کرد.

چون یکی از خویشاوندان او در دستگاه آقای تره‌موی مشغول خدمت بود. دارتن‌یان اشتباه می‌کرد و برناژو زخمی منکر در شانه داشت و گرمی مصاف نمی‌گذاشت که وی درد شدید را احساس کند و دست از جنگ بردارد. صدای چکاچک شمشیر متخاصمین، توأم با هیاهوی عابرینی که از راه رسیده بودند توجه دو نفر از دوستان برناژو را جلب کرد.

آنها دیدند که بین دارتن‌یان و برناژو مطلبی رد و بدل شد و هر دو از مهمانخانه خارج گردیدند و نسبت به آن خروج ظنین شدند و وقتی قدم، بیرون نهادند و آن دو را در حال مبارزه دیدند به دارتن‌یان حمله‌ور شدند.

از طرف دیگر آتوس و پورتوس و آرامیس بر اثر غیبت متمادی دارتن‌یان و هیاهوی خیابان، دریافتند که واقعه‌ای اتفاق افتاده و آنها نیز بیرون آمدند و به آن دو نفر که جزو گارد کاردینال بودند حمله نمودند.

این زمان برناژو از پا درآمد و دوستان او که دو نفر بودند وقتی خود را مقابل چهار شمشیر دیدند فریاد زدند و از کسانی که در خانه تره‌موی بودند کمک خواستند. کسانی که در خانه تره‌موی بودند بر اثر شنیدن این فریاد به هیئت اجتماع به کمک افراد گارد کاردینال آمدند.

تفنگداران هم که خویش را در معرض خطر یافتند چند بار پیاپی فریاد زدند ای تفنگداران سلطنتی، ما را دریابید.

این فریاد و استمداد، در خیابانها و میکده‌های پاریس همواره به اجابت می‌رسید. زیرا تفنگداران سلطنتی به کمک رفقای خود می‌آمدند یا اینکه افراد سایر سپاه‌ها، به حمایت تفنگداران سلطنتی برمی‌خاستند زیرا ریشلیو و افراد گارد او، در آن دوره در پاریس بسیار مورد نفرت نظامی‌ها بودند و همه تفنگداران سلطنتی را دوست

می داشتند.

چون اطلاع داشتند که آنها علاوه بر اینکه وابسته به پادشاه فرانسه هستند دشمن کاردینال به شمار می آیند.

وقتی می گوئیم سایر سپاه‌ها خواننده نباید سپاه‌هایی چون امروز را به نظر بیاورد چون در آن عصر، یک سپاه از یک تیپ و شاید یک هنگ، و حتی در بعضی از موارد یک گردان، تجاوز نمی کرد منتهی چون، هر سپاه از حیث اونیفورم و مشخصات، و مزایا با سپاه دیگر فرق داشت، ناچار، هر کدام را یک واحد نظامی جداگانه به شمار می آوردند.

سه نفر از سربازان سپاه آقای اسار که از خیابان عبور می کردند صدای تفنگداران را شنیدند و دو نفر از آنها به کمک آتوس و پورتوس و رفقای او شتافتند و یک نفر دیگر به طرف عمارت فرمانده تفنگداران سلطنتی دوید و به تفنگدارانی که پیوسته آنجا بودند گفت: چه نشسته اید که همقطارهای شما را قتل عام می کنند.

تفنگداران دویدند و خود را به کمک رفقای خویش رسانیدند و جنگی بزرگ در گرفت و چون نیروی تفنگداران زیادتر بود افراد گارد کاردینال و آدم‌های ترموی عقب نشینی اختیار کردند و خود را به منزل ترموی که نزدیک بود رسانیدند و برای اینکه از تهاجم مصون باشند در را بستند چون می دانستند که هرگاه در راه نبندند تفنگداران سلطنتی و همدستان آنها به داخل عمارت هجوم خواهند آورد.

و اما برناژو را که مجروح گردیده بود زودتر به داخل عمارت منتقل نمودند و بعد از ورود به آنجا زخمش را معاینه کردند و دیدند که خطرناک است و بعید نیست برناژو هلاک شود.

بعد از اینکه افراد گارد کاردینال و آدم‌های آقای ترموی در واقع قلعه‌گی شدند و به حصار پناهنده گردیدند بین تفنگداران هیجانی سخت حکمفرما شد.

و این عقیده بوجود آمد که چون آدم‌های آقای ترموی علیه تفنگداران سلطنتی از قلعه خارج شده به آنها تعرض کرده‌اند باید خانه ترموی را که قلعه آنها می باشد آتش زد و ویران کرد.

چیزی نمانده بود که این طرح به موقع اجراء گذاشته شود که یک مرتبه ساعت کلیساهای مجاور، ساعت یازده صبح را اعلام نمودند و دارت‌نیان و آتوس و پورتوس و

آرامیس، متذکر شدند که یک ساعت دیگر به حضور پادشاه فرانسه شرفیاب شوند. و چون آن چهار نفر، راضی نمی‌شدند که آن نقشه جالب توجه، بدون شرکت آنها به موقع اجراء گذاشته شود و آنها از یک چنان تماشا محروم بمانند هرطور بود سرهای پر از شور و هیجان را آرام کردند و به تفنگداران گفتند که چون هنوز آقای تره‌موی رسماً علیه لوئی سیزدهم جبهه‌بندی نکرده و معلوم نیست که آیا جزو دشمنان پادشاه فرانسه است یا نه؟ لذا نمی‌توان خانه او را به جرم خصومت نوکرهای او نسبت به تفنگداران سلطنتی دستخوش حریق نمود.

بعد از اینکه آتوس و پورتوس و آرامیس و دارتن‌یان از تفنگداران جدا شدند که به طرف منزل آقای تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی بروند دست و دل سایرین سرد گردید زیرا مشاهده نمودند که روساء، رفتند و چند سنگ بزرگ به طرف درهای عمارت تره‌موی پرتاب کردند ولی درها نشکست و بقیه تفنگداران هم متفرق شدند. خبر این واقعه، قبلاً به سمع آقای تره‌وی رسیده بود و همین که رفقای چهارگانه را دید گفت: باید بدون یک لحظه درنگ به کاخ لوور رفت و فوراً شرفیاب شد و عمده این است که واقعه، دنباله و نتیجه واقعه دیروز بوده و آدمهای کاردینال که نمی‌توانستند شکست روز قبل را تحمل نمایند امروز درصدد تلافی برآمدند و باز با عدم موفقیت مواجه گردیدند.

بعد از ورود به کاخ لوور، تره‌وی به پیشخدمت لوئی سیزدهم گفت: به پادشاه فرانسه اطلاع بدهند که وی و تفنگداران اعلیحضرت برای شرفیابی آمده‌اند. ولی پیشخدمت جواب داد که اعلیحضرت تشریف ندارند و برای شکار گوزن به جنگل سن ژرمن تشریف برده‌اند.

تره‌وی که از این پاسخ حیرت کرد برای دومین مرتبه درخواست خود را تجدید نمود و همین جواب را شنید.

رفقای چهارگانه دیدند که تره‌وی ملول و متفکر شد و از پیشخدمت پرسید که آیا اعلیحضرت دیروز فرموده بودند که قصد دارند امروز به شکار بروند؟ پیشخدمت گفت: نه و اعلیحضرت دیروز این تصمیم را نداشتند ولی امروز صبح میرشکار سلطنتی آمد و اطلاع داد که جرگه‌دارها شب گذشته یک گوزن را رم داده‌اند و گوزن مزبور امروز در جرگه قرار گرفته و برای شکار اعلیحضرت آماده است.

پادشاه فرانسه بدو نمی خواستند که به این شکار تشریف ببرند ولی چون بسیار به شکار علاقه مند هستند نتوانستند خودداری نمایند و بعد از صرف غذای ناهار^۱ عازم جنگل سن ژرمن شدند ترهوی پرسید آیا آقای کاردینال دوریشلیو، امروز اعلیحضرت را ملاقات کردند؟

پیشخدمت گفت: من احتمال می دهم که آقای کاردینال امروز اعلیحضرت را دیدند زیرا مقارن ساعت ۹ صبح مشاهده کردم که به کالسکه کاردینال اسب بسته اند و از خدمه او سؤال کردم که کاردینال کجا می روند و آنها جواب دادند که وی عازم جنگل سن ژرمن می باشد و من پیش بینی می کنم که کاردینال دوریشلیو، اعلیحضرت را در جنگل ملاقات کرده است.

ملالت خاطر ترهوی زیادتر شد و بعد از اینکه از کاخ لوور مراجعت کردند به رفقای چهارگانه گفت: آقایان من امشب به حضور اعلیحضرت شرفیاب خواهم شد و خواهم کوشید که جریان واقعه را به عرض برسانم ولی شما نباید خود را به اعلیحضرت نشان بدهید چون صلاح نیست.

رفقای چهارگانه می دانستند که این توصیه را به مناسبت اینکه از طرف شخصی چون ترهوی به عمل می آید باید پذیرفت.

زیرا ترهوی پادشاه فرانسه را خوب می شناخت و می دانست که مختصات روحی او چگونه است و لذا آن چهار نفر به منازل خویش رفتند تا اینکه خبر ترهوی به آنها برسد.

فرمانده تفنگداران سلطنتی بعد از مراجعت از لوور و مرخص کردن آن چهار نفر، اندیشید، که بهتر این است که وی دست را پیش بگیرد، و زودتر شکایت کند و لذا نامه ای برای آقای تره موی نوشت و بدو آگله کرد که چرا آدمهای او به هیئت اجتماع از خانه خارج شده، به تفنگداران حمله کردند، و چرا افراد گارد کاردینال را درون خانه پذیرفتند و در خاتمه نامه از تره موی خواست که آدمهای کاردینال را از خانه اخراج

۱- فرانسویها در آن عصر، بعد از اینکه از خواب برمی خواستند چیزی نمی خوردند بلکه مقارن ساعت هشت و نیم یا نه صبح غذائی به عنوان ناهار صرف می نمودند و شام بین ساعت دو و سه بعد از ظهر، صرف می شد و هنگام شب هم غذائی به نام سوپه (شب چره) تناول می کردند. (م)

نماید و خدمه خود را به مناسبت تقصیری که مرتکب شده‌اند تنبیه کند.
 تره‌موی در جواب این نامه پاسخی نوشت که خلاصه‌اش این بود که تره‌وی و
 تفنگداران او حق ندارند شکایت کنند بلکه اوست که باید شاکی باشد.
 زیرا تفنگداران سلطنتی به آدمهای او حمله‌ور شدند و خواستند درهای خانه او
 را بشکنند و عمارتش را آتش بزنند.

تره‌وی دریافت که اگر به ملاقات تره‌موی نرود و این موضوع را با مذاکره
 مستقیم حل نکند ممکن است که شکایت تره‌موی برای او، و تفنگدارانش ضرر داشته
 باشد.

لذا به راه افتاد و به خانه تره‌موی رسید و درخواست ملاقات کرد و تره‌موی هم
 فوراً با احترام او را پذیرفت زیرا گرچه آن دو نفر با هم دوست نبودند ولی برای
 یکدیگر، ارزش قائل می‌شدند.

تره‌موی مردی بود دارای مذهب پروتستانی و از لحاظ سیاسی نه از طرفداران
 لوثی سیزدهم بشمار می‌آمد و نه جزو دشمنان او محسوب می‌گردید و به ندرت به کاخ
 لوور می‌رفت.

تره‌وی انتظار نداشت که تره‌موی به محبت او را بپذیرد ولی تصور نمی‌کرد که آن
 مرد در لفافه احترام رسمی نسبت به او، بروندی شدید نشان بدهد و تره‌وی گفت:
 آقا من می‌بینم که هر یک از ما دو نفر، به خود حق می‌دهیم که از دیگری شاکی
 باشیم و لذا من آمده‌ام که به اتفاق این موضوع را روشن کنم و بفهمم که گناه از کدام
 طرف سر زده است.

تره‌موی گفت: من هم خواهان روشن شدن موضوع هستم ولی بدانید که من به
 قدر کافی کسب اطلاع کرده، می‌دانم که گناه از تفنگداران شماست که یکی از
 خویشاوندان جلودار مرا به سختی مجروح کردند و به آدمهای من حمله‌ور شدند و بعد
 می‌خواستند خانه مرا بسوزانند.

تره‌وی گفت: آقا، من چون یقین دارم که شما مردی منصف و بی‌طرف هستید،
 مطمئن هستم که پیشنهاد مرا در این خصوص خواهید پذیرفت.

تره‌موی گفت: پیشنهاد شما چیست؟ تره‌وی گفت: آیا این مرد مجروح که
 خویشاوند جلودار شما می‌باشد اینجاست؟ تره‌موی گفت: بلی، اما حالش خیلی

خرابست چون زخمی شدید از شانه برداشته و شمشیر ریه او را سوراخ کرده به شانه رسیده و یک زخم دیگر هم از دست برداشته است.

تره‌وی گفت: آیا این مرد اینک هوش و حواس دارد یا نه؟ تره‌وی گفت:

- بلی آقا، حواس او بجا می‌باشد.

- آیا می‌تواند اشخاص را بشناسد؟

- بلی آقا.

- آیا قادر به صحبت کردن هست؟

- با اشکال صحبت می‌کند ولی می‌تواند منظور خویش را بفهماند.

- آقای تره‌وی من از شما خواهش می‌کنم در صورتی که موافق هستید به اتفاق،

بر بالین این شخص حضور به هم برسانیم و از او درخواست کنیم که شرح واقعه را، همانگونه که اتفاق افتاده برای ما بگوید و چون این مرد اینک احساس می‌نماید که ممکن است بمیرد و عنقریب در پیشگاه خداوند حضور به هم برساند تصور نمی‌نمایم دروغ، بر زبان بیاورد و در هر صورت، من اظهارات او را حجت می‌دانم و هرچه بگوید می‌پذیرم.

تره‌وی، فکری کرد و دریافت که پیشنهاد تره‌وی نه فقط منطقی است بلکه مافوق عدالت است زیرا برناژو، خویشاوند جلودار او، خصم تره‌وی و تفنگداران وی به شمار می‌آید و در این دعوی، مدعی است، و مدعی علیه، طبعاً نباید حرف مدعی را بپذیرد چون مدعی پیوسته، علیه مدعی علیه صحبت می‌کند.

معهدا تره‌وی موافقت کرده که اظهارات مدعی خود را حجت بداند و اگر کسی این پیشنهاد را نپذیرد، بی‌شک، سوء نیت خویش را آشکار و ثابت می‌نماید که میل ندارد حقیقت نمایان گردد.

این بود که تره‌وی پیشنهاد فرمانده تفنگداران سلطنتی را پذیرفت و هر دو از اطاق خارج شدند و به اطاقی واقع در طبقه تحتانی عمارت که برناژو در آنجا بستری بود، رفتند.

برناژو وقتی دید دو نفر از رجال برجسته کشور بر بالین او آمده‌اند حرکتی کرد که از جا برخیزد و این حرکت، طوری زخمهای وی را بدرد آورد که از حال رفت. تره‌وی یک شیشه نمک را که در آن دوره بسیاری از مردم در جیب داشتند

بیرون آورد و مقابل بینی او نگاه داشت و استشمام آن برناژو را به حال آورد. تره‌وی خود را عقب کشید تا اینکه خود تره‌موی از مجروح سؤال کند و دیگران نتوانند بگویند که وی با سؤالات خود، مجروح را در محذور قرار داد، و او را مأخوذ به حیا کرد و مجبورش نمود که به نفع تفنگداران شهادت بدهد. تره‌موی گفت: آقای برناژو شما اینک مجروح هستید و برای اینکه هرچه زودتر جامه عافیت بپوشید و از بستر برخیزید باید از ابراز حقیقت خودداری نکنید. و هرگاه حقیقت را طوری دیگر جلوه بدهید خداوند بر شما غضب خواهد کرد و به زودی معالجه نخواهید شد.

آن وقت آنچه تره‌وی پیش‌بینی می‌کرد روی داد یعنی مجروح که احساس می‌نمود ممکن است بمیرد برای اینکه با بیان دروغ از دنیا نرفته باشد، حقیقت را گفت و شهادت داد که دارتن‌یان گناه نداشته بلکه او بوده که وی را تحریک به مبارزه کرد.

چون دیگر تره‌وی کاری نداشت به مریض گفت: من امیدوارم که به زودی معالجه شوید و شما را صحیح و سالم ملاقات کنم و بعد از تره‌موی خداحافظی کرد و به منزل خویش برگشت و به رفقای چهارگانه اطلاع داد که برای صرف شام (غذایی که بین ساعت دو، و سه بعد از ظهر صرف می‌شد) به منزل او بیایند.

میهمانیهای تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی در پاریس گرچه شهرت ضیافت‌های بزرگ و باشکوه را نداشت ولی روی هم رفته تره‌وی از مهمانان خود خوب پذیرائی می‌کرد ولی هرگز طرفداران کاردینال، در آن میهمانیها راه نداشتند، و همواره مخالفین او، پذیرفته می‌شدند.

در آن روز هم چند نفر از مخالفین کاردینال مهمان تره‌وی بودند و چون رفقای چهارگانه در دو ماجرا، آن هم دو روز متوالی شرکت کردند، تمام صحبت‌های سر میز شام، اطراف این دو واقعه دور می‌زد.

و نظر به اینکه دارتن‌یان در هر دو روز، شجاعتی مافوق انتظار بروز داده بود، همه وی را تحسین می‌نمودند و به یک تعبیر، دارتن‌یان قهرمان روز و پهلوان زمان شد. آتوس و پورتوس و آرامیس هم عمداً نقش خود را در پیکار آن دو روز، کوچک قلمداد می‌کردند، تا اینکه همه افتخارات نصیب دارتن‌یان شود.

چون قطع نظر از اینکه دارتن‌یان واقعاً ابراز شهامت کرده بود، رفقای سه گانه او،

در گذشته به قدر کافی، مورد تجلیل قرار گرفته، خویش را نیازمند تقدیر نمی‌دیدند و لذا سهم خود را به دارت‌ن‌یان وامی‌گذاشتند، خاصه آنکه می‌دانستند او هنوز شغل و درآمدی ندارد و باید کاری کرد که وی در انظار، جلوه کند، و افکار عمومی، و نفوذ بزرگان با واگذاری شغلی به او موافق گردد.

بعد از صرف شام و برخاستن از پشت میز، تره‌وی به رفقای چهارگانه گفت: من تا ساعت شش بعد از ظهر مشغول کار هستم و در آن ساعت بیائید که به اتفاق به کاخ لوور برویم.

و دوباره به آنها توصیه کرد که به اماکن عمومی نروند و بهتر آنکه اصلاً قدم به خیابان نگذارند و بهانه به دست طرفداران کاردینال ندهند که نزاعی دیگر روی دهد. ساعت شش بعد از ظهر آن چهار نفر به اتفاق تره‌وی به کاخ لوور رفتند. ظهر آن روز قرار بود که تره‌وی و تفنگداران سه‌گانه و دارت‌ن‌یان از درب و پله‌کان کوچک کاخ لوور به آپارتمان سلطنتی بروند که کسی آنها را نبیند. ولی چون میعاد مزبور منتفی شده بود تره‌وی و تفنگداران او و دارت‌ن‌یان، مثل سایرین در اطاقهای انتظار جا گرفتند.

هنوز پادشاه فرانسه از شکار مراجعت نکرده بود و آن چهار نفر کاری نداشتند جز اینکه به صحبت درباریان گوش بدهند تا اینکه خبر دادند که اعلیحضرت تشریف آوردند و تمام درها گشوده شد.

وقتی دارت‌ن‌یان خبر تشریف‌فرمائی اعلیحضرت را شنید تا مغز استخوان، از فرط هیجان، به لرزه درآمد.

زیرا حدس می‌زد که سرنوشت زندگی او وابسته به آن شرفیابی است و بالاخره لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه، که پیشاپیش ملتزمین حرکت می‌کرد نمایان شد.

وی هنوز لباس شکار در برداشت و ملبوس او غبار آلود به نظر می‌رسید و شلاقی کوچک به دست گرفته، آهسته روی ساقه چکمه‌های بلند خود می‌زد.

دارت‌ن‌یان با اینکه شاه‌شناس نبود، در نظر اول دریافت که پادشاه فرانسه متغیر است. به طریق اولی سایرین، این موضوع را ادراک نمودند معهذا، هرکس می‌کوشید در جایی بایستد و ادای احترام نماید که چشم لوئی سیزدهم به او بیفتد زیرا درباریان فرانسه می‌دانستند که مورد نظر لوئی سیزدهم بودن، ولو او در حال خشم باشد، بهتر از این است

که هیچ دیده نشوند.

آتوس و پورتوس و آرامیس طوری ایستادند که در صف اول باشند ولی دارتن‌یان جرأت نکرد کنار آنها قرار بگیرد بلکه در قفای آن سه نفر ایستاد.

اما لوئی سیزدهم با اینکه آن سه نفر را می‌شناخت و اسم هر سه را می‌دانست کوچکترین التفاتی به آنها نکرد و طوری از مقابلشان گذشت که گوئی آنها را مشاهده نمی‌کند.

تره‌وی بعد از آن سه نفر، یعنی نزدیک اطاق پادشاه فرانسه ایستاده بود و لوئی سیزدهم نظری به او انداخت و لحظه‌ای وی را نگریست تره‌وی به مناسبت سوابق دوستی و خدمتگزاری نظر لوئی سیزدهم را تحمل کرد بطوری که پادشاه فرانسه، نظر برگردانید و در حالی که زیر لب چیزی می‌گفت وارد اطاق خود گردید.

بعد از اینکه درب اطاق لوئی سیزدهم بسته شد آتوس آهسته و تبسم‌کنان به رفقای خود گفت: اعلیحضرت متغیر بودند و این موضوع به نفع ما نمی‌باشد و برخلاف امیدواری اولیه، این مرتبه هم ما موفق به دریافت نشان نخواهیم گردید.

تره‌وی به رفقای چهارگانه گفت: آقایان، شما به قدر یک ربع ساعت در اینجا منتظر باشید و اگر قبل از انقضای این مدت من از اطاق اعلیحضرت خارج شدم و شما را صدا زدم فیها، وگرنه دیگر انتظار شما در اینجا سودی نخواهد داشت و بهتر آنکه مراجعت نمائید و در منزل من باشید تا خود من نیز مراجعت کنم.

آن چهار نفر یک ربع ساعت و بیست دقیقه، و بیست و پنج دقیقه و نیم ساعت صبر کردند و چون تره‌وی از اطاق پادشاه فرانسه خارج نشد و آنها را صدا نزد با اضطراب مراجعت نمودند چون می‌دانستند که به طور قطع واقعه‌ای که برای آنها نامطلوب است اتفاق افتاده و گرنه تره‌وی از اتاق لوئی سیزدهم خارج می‌شد و آنها را صدا می‌زد.

و اما تره‌وی بعد از اینکه سفارش مزبور را به رفقای چهارگانه کرد، بدون اینکه لوئی سیزدهم او را احضار نماید، وارد اطاق وی گردید و دید پادشاه فرانسه ملول و متغیر، روی یک صندلی راحتی نشسته، و آهسته شلاقی را که در دست دارد روی ساقه چکمه می‌زند.

هرکس دیگر بود جرأت نمی‌کرد حرفی بزند ولی تره‌وی مثل اینکه هیچ متوجه

نیست که پادشاه فرانسه خشمگین می‌باشد گفت: اعلیحضرتا، وجود مبارک چگونه است؟

لوئی سیزدهم با ملالت گفت: آقا حالم بد است... و خیلی هم بد می‌باشد زیرا به شدت ملول و کسل هستم.

بزرگترین بیماری لوئی سیزدهم همان ملالت و کسالت روحی بود و اغلب طوری افسرده و ملول می‌شد که یکی از دربان‌ها را با خود نزدیک پنجره می‌برد که از دیگران فاصله بگیرد و می‌گفت: آقای فلان، خواهش می‌کنم در اینجا توقف کنید تا اینکه به اتفاق ملول باشیم.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا خدا نکند که اعلیحضرت ملول باشید مگر شکار امروز خاطر شمار را مشغول نکرد؟

لوئی سیزدهم گفت: نمی‌دانم چطور شده همه چیز اثر خود را از دست داده، و من دیگر از شکار لذت نمی‌برم و اطلاع ندارم که آیا شکار، در این این دوره نمی‌تواند بگریزد یا اینکه سگ‌ها حس شامه را از دست داده، توانائی تعقیب شکار را ندارند، امروز ما یک گوزن ده شاخ را در جرگه انداختیم و مدت شش ساعت آن را تعقیب کردیم و در همان لحظه که او را به چنگ آوردیم و سن‌یکون شیپور خود را به دهان برد که آهنگ ذبح شکار را بنوازد سگهای شکاری من، یک مرتبه گیج شدند، و همه گوزن ده شاخ را رها کردند و عقب یک گوزن جوان یک ساله دویدند بطوری که من همان طوری که از شکار با قوش صرف نظر کردم مجبورم از شکار با تازی‌های خود نیز صرف نظر نمایم.

بعد از این گفته لوئی سیزدهم آهی کشید و گفت: آقای تره‌وی من یکی از پادشاهان بدبخت فرانسه هستم زیرا بیش از یک طغان نداشتم و آن هم پریروز مرد.^۱ تره‌وی گفت: اعلیحضرتا تردیدی نیست که از دست رفتن این پرنده بسیار در خور تأسف است ولی به طوری که من اطلاع دارم، اعلیحضرت هنوز عده‌ای زیاد از

۱- در ایران شکار با پرندگان معمول بود و هر پرنده شکاری اسمی مخصوص داشت و طغان که گویا یک اسم مغولی باشد بهترین پرنده شکاری به شمار می‌آید و فرانسوی‌های آن را ژرفو می‌خوانند و این نام را از آلمانیها گرفته‌اند. (م)

مرغان شکاری مانند قوش و قرقی و طغزل دارید.

لوئی سیزدهم گفت: این درست ولی متأسفانه هیچ کس نیست که بتواند این طیور را تربیت کند و فن آموختن طیور شکاری از بین رفته و امروز جز من کسی از این فن آگاه نمی‌باشد و بعد از من دیگر کسی با طیور شکاری، به صید نخواهد رفت و مردم مجبور خواهند بود بوسیله حفر گودال و تله و دام صید نمایند.

باز اگر من فرصت می‌داشتم زبردست خود، عده‌ای شاگرد تربیت می‌کردم که این فن شیرین را حفظ کنند و توسعه بدهند ولی آقای کاردینال یک ساعت مرا آسوده و به حال خود نمی‌گذارد و پیوسته راجع به اسپانیا با من مذاکره می‌کند و وقتی موضوع اسپانیا تمام شد درباره اطیش و بعد راجع به انگلستان بحث‌های تمام نشدنی، را پیش می‌کشد... راستی... چون اسم کاردینال به میان آمد، آقای تره‌وی، باید بگویم که من از شما ناراضی هستم.

تره‌وی می‌دانست که پادشاه فرانسه، به طور حتم راجع به او صحبت خواهد کرد. وی، بر اثر اینکه از طفولیت لوئی سیزدهم را می‌شناخت مستحضر بود که تمام آن حرفها و اظهار کسالت، مقدمه‌ای است برای موضوعی که بعد باید مطرح شود و با آن اظهارات لوئی سیزدهم که نمی‌خواهد بدون مقدمه آن موضوع را طرح نماید، زمینه صحبت را فراهم می‌کند و در جواب لوئی سیزدهم با ابراز تعجب، و مانند کسی که هیچ از سوابق امر اطلاع ندارد گفت: اعلیحضرتا، وای بر من، اگر این قدر بدبخت شده‌ام که مورد عدم رضایت اعلیحضرت قرار گرفته‌ام.

لوئی سیزدهم به این سؤال تره‌وی جواب مستقیم نداد و در عوض گفت: آقا، آیا شما این طور وظیفه خود را به انجام می‌رسانید.

آیا من برای این شما را فرمانده تفنگداران کرده‌ام که این افراد بدون احساس هیچ مسئولیت و پرهیز از هیچ عمل نامعقول یک نفر را به قتل برسانند و یک محله را به هم بریزند و بخواهند پاریس را زیر و زبر کنند و شما هم هیچ چیز به آنها نگوئید.

اکنون که شما آمدید من تصور کردم که آمده‌اید به من گزارش بدهید که مسئولین را در زندان انداخته دستور محاکمه آنها را از من می‌خواهید تا اینکه عدالت درباره آنان اجراء گردد.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا، هم اکنون من برای استدعای عدالت شرفیاب شده‌ام و

می خواهم درخواست کنم که امر به اجرای عدالت فرمائید.
 لوئی سیزدهم گفت: شما علیه که خواهان عدالت هستید؟
 تروهی گفت: اعلیحضرتا، من علیه کسانی که مبادرت به افتراء می نمایند استدعای
 عدالت می کنم.

لوئی سیزدهم نظری به فرمانده تفنگداران خود انداخت و گفت: چه کسانی به
 شما افتراء زده اند؟ و مگر ممکن است واقعه ای به این بزرگی را جعل کرد و بهتان زد؟
 مگر این سه تفنگدار ملعون شما موسوم به آتوس، پورتوس و آرامیس به اتفاق آن
 جوان نوچه تفنگدار که اهل جنوب فرانسه است مانند دیوانگان بر سر این برناژو بدبخت
 نریختند و مگر او را طوری مجروح نکردند که اینک در شرف فوت است.
 مگر بعد از این عمل باز این سه نفر و نوچه جوانشان در صدد برنیامدند که
 عمارت دوک دولا تروهی را محاصره کنند و آن را آتش بزنند و طوری ویران نمایند
 که اثری از آن به جا نماند.

البته اگر بین کاتولیکی ها و پروتستانیها جنگ در می گرفت من این عمل را
 تصویب می کردم برای اینکه خانه تروهی آشیانه فساد است و پیوسته پروتستانیها در
 آنجا جمع می باشند.

ولی اینک موقع صلح می باشد و ما قول داده ایم که مال و جان و حیثیت
 پروتستانی ها در امان باشد و نمی توانیم قبول کنیم که خانه مردی را که هیچ گناه ندارد
 جز اینکه یک پروتستانی است آتش بزنند و ویران کنند.
 تروهی بدون اینکه از این اظهارت وحشت کند گفت: اعلیحضرتا این گزارش
 برجسته را چه کسی به عرض شما رسانیده است؟
 لوئی سیزدهم گفت:

- می پرسید چه کسی این گزارش را به من داده است؟ من در جواب می گویم وی
 کسی است که وقتی من خوابیده ام او بیدار می باشد.
 و هنگامی که من در گردش و تفریح هستم او مشغول کار است و موقعی که من از
 امور به کلی فارغ می باشم شش دانگ حواس او متوجه امور فرانسه و اروپا می باشد.
 این مرد کسی است که همه چیز را می بیند و همه چیز را می شنود و پیوسته آماده
 فعالیت است.

- اعلیحضرتا به طور قطع منظور اعلیحضرت همانا ذات پاک خداوند متعال می باشد زیرا این صفات فقط در خداوند جمع است و من تصدیق می کنم که وی پیوسته حافظ شماست و هرگز نظر توجه او از اعلیحضرت دور نمی باشد.

- نه آقا. نه آقا. من راجع به خداوند صحبت نمی کنم بلکه راجع به خدمتگزار سلطنت، و بزرگترین پشتیبان دولت، یعنی کاردینال دوریشلیو صحبت می نمایم..

- اعلیحضرتا اگر منظور ملوکانه کاردینال می باشد اجازه می خواهم به عرض برسانم که وی مانند حضرت قدوسی مآب پاپ نیست.

- آقا منظور شما را نفهمیدم؟

- می خواهم عرض کنم که فقط حضرت قدوسی مآب پاپ است که هرگز اشتباه نمی کند و هیچگاه راه خطا نمی رود و از خبط و سهو مبری می باشد ولی این براثت و مصونیت، در قبال خطا، شامل کاردینال های او نمی شود.

- آه، حالا شما کاردینال را هم مورد اتهام قرار می دهید و می خواهید بگوئید که او مرا فریب می دهد و به من خیانت می نماید؟ اگر این طور است صریح او را مورد اتهام قرار بدهید و بگوئید که خیانت می کند.

- نه اعلیحضرتا، من آقای کاردینال را مورد اتهام قرار نمی دهم بلکه فقط می خواهم عرض کنم گزارشی که به او داده اند خلاف واقع بوده و کاردینال هم به مناسبت اینکه نسبت به تفنگداران اعلیحضرت حسن نیت ندارد به محض وصول گزارش مزبور آن را حقیقتی مطلق فرض کرده و چنین، به عرض اعلیحضرت رسانیده در صورتی که اگر اطلاعات خود را از منبعی مطمئن تحصیل می کرد، در می یافت که جریان واقعه طوری دیگر بوده است.

- ولی این مرتبه کاردینال، تفنگداران شما را متهم نمی کند، بلکه خود دوک دولا تره موی آنها را متهم می نماید و شکایت دارد از اینکه تفنگداران شما قصد داشتند خانه او را ویران نمایند... شما در قبال این شکایت چه می گوئید؟

- اعلیحضرتا من می توانم عرض کنم که چون دوک دولا تره موی یک شاکی است حرف شاکی سندیت ندارد و باید به حرفهای متشکی هم گوش فرا داد و با تطبیق آن دو حقیقت را استنباط نمود.

ولی اعلیحضرتا، با اینکه آقای دوک دولا تره موی شاکی می باشد، در این مورد،

من اظهارات او را می‌پذیرم زیرا می‌دانم مردی اصیل زاده و راستگو می‌باشد.

- آیا شما حاضرید که آنچه دوک دولا تره‌موی می‌گوید بپذیرید؟

- بلی اعلیحضرتا ولی مشروط بر اینکه استدعای من پذیرفته شود.

- درخواست شما چیست؟

- استدعای من این است که امر بفرمائید که دوک دولا تره‌موی اینجا بیاید و

اعلیحضرت بدون حضور شخص ثالث اظهارات او را استماع فرمائید.

و به محض اینکه وی از حضور مرخص شد من شرفیاب خواهم گردید و آنچه

اعلیحضرت امر فرمائید مطاع خواهد بود.

لوئی سیزدهم با لحن کسی که می‌داند تره‌وی هرگز حاضر به پذیرفتن اظهارات

تره‌موی نیست پرسید آیا هرچه او بگوید می‌پذیرید؟ تره‌وی گفت:

- بلی اعلیحضرتا.

- آیا قضاوت او را در این مورد قبول خواهید کرد؟

- بلی اعلیحضرتا.

- آیا حاضر هستید که طبق درخواست او، خسارتی را که بر وی وارد آمده

جبران کنید؟

- بلی اعلیحضرتا.

لوئی سیزدهم پیشخدمت خود را صدا زد و گفت: شس‌نای، شس‌نای.

پیشخدمت مخصوص لوئی سیزدهم که پیوسته پشت درب اطاق بود وارد شد و

لوئی گفت: فوراً بفرستید و به آقای دوک دولا تره‌موی اطلاع بدهید که من با او کاری

لازم دارم و می‌خواهم هم امشب او را ببینم.

پیشخدمت برای انجام امر رفت.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا استدعای مرا فراموش نفرمائید و من عرض کردم که

خود اعلیحضرت باید از تره‌موی تحقیق نمائید و لازمه اینکه تحقیق اعلیحضرت،

به‌طرزی کامل صورت بگیرد این است که به هیچ وجه قبل از شرفیابی دوک دولا

تره‌موی کسی به این موضوع پی نبرد و نداند که اعلیحضرت قصد دارید از او تحقیق

فرمائید و او هم غیر از اعلیحضرت کسی را در اینجا ملاقات نکند.

لوئی سیزدهم گفت: آقا مطمئن باشید که همین طور خواهد شد و من خود از

دوک دولا تره موی تحقیق خواهم کرد و محال است که بگذارم کسی در او یا من اعمال نفوذ کند.

تره موی گفت: اعلیحضرتا در این صورت برای وقوف بر نتیجه تحقیق اعلیحضرت، من فردا شرفیاب خواهم شد لوئی سیزدهم گفت: بسیار خوب آقا... فردا بیائید.

تره موی گفت: چه ساعتی شرفیاب شوم؟ لوئی سیزدهم گفت: هر ساعت که میل دارید بیائید.

تره موی گفت: اعلیحضرتا، می ترسم که اگر روز شرفیاب شوم اعلیحضرت را از خواب بیدارم.

لوئی سیزدهم گفت: آقا شما خیال کرده اید که من می خوابم؟ نه آقا... من مدتی است که دیگر نمی خوابم و فقط گاهی چرت می زنم و به فکر فرو می روم و لذا در هر ساعت که میل دارید بیائید اما وای بر شما اگر تفنگداران شما گناهکار باشند.

تره موی گفت: اعلیحضرتا در صورتی که تفنگداران اعلیحضرت گناهکار باشند من آنها را تسلیم خواهم کرد و هر طور که مقتضی بدانید درباره آنها رفتار فرمائید و اگر در این خصوص امری دیگر دارید بگوئید تا من اطاعت کنم.

لوئی سیزدهم گفت: نه آقا همین کافی است...، همین کافی است و همین که شما تفنگداران گناهکار را به من تسلیم کردید من تصمیم مقتضی را درباره آنها خواهم گرفت زیرا بی جهت نیست که مرا لوئی عادل نام نهاده اند اینک خدا نگاهدار شما باشد... به امید دیدار فردا.

تره موی گفت: اعلیحضرتا از خداوند استدعا می کنم پیوسته پادشاه ما را در کنف خود محفوظ فرماید و من فردا شرفیاب خواهم گردید.

در آن شب اگر لوئی سیزدهم کم خوابید تره موی تا صبح نتوانست هیچ بخوابد و همه در این اندیشه بود که دوک دولا تره موی چه گزارشی به پادشاه فرانسه خواهد داد. و نکند که در آخرین ساعت آن مرد درست کردار تحت تأثیر عوامل کاردینال قرار بگیرد.

یا اینکه خود کاردینال، رأساً و سایل ملاقات خود را با وی فراهم نماید و از او قول بگیرد که جریان واقعه را به طوری که سبب محکومیت تفنگداران شود به عرض

برساند.

شب قبل در بازگشت از کاخ لوور تره‌وی به رفقای چهارگانه گفته بود که فردا ساعت شش و نیم صبح نزد من بیائید.

دارتن‌یان و سه نفر دیگر در ساعت شش و نیم صبح در منزل تره‌وی حضور به هم رسانیدند.

تره‌وی بدون اینکه کوچکترین توضیحی به آنها بدهد گفت: باید به کاخ لوور رفت.

در بین راه هیچ یک از آن چهار نفر نمی‌دانستند چه اندیشه‌ای اضطراب‌آور بر تره‌وی چیره گردیده و چگونه سرنوشت آن چهار نفر، بلکه خود تره‌وی وابسته به ملاقاتی است که در آن روز فرمانده تفنگداران سلطنتی باید با لوئی سیزدهم بکند.

چون اگر گناه تفنگداران محرز می‌شد لوئی سیزدهم، ممکن بود علاوه بر اینکه آن چهار نفر را تسلیم جلاد یا زندان کند تره‌وی را نیز مغضوب و مطرود نماید.

بعد از ورود به کاخ لوور، تره‌وی رفقای چهارگانه را در پای پله‌کان کوچک کاخ، نگاه داشت و گفت: شما اینجا باشید تا نتیجه مذاکره با اعلیحضرت معلوم شود و هرگاه اعلیحضرت مثل دیشب خشمگین بودند که شما به خانه‌های خود مراجعت خواهید کرد و در غیر این صورت، من می‌آیم و شما را به اتاق لوئی سیزدهم می‌برم یا خود اعلیحضرت پیشخدمت خویش را برای احضار شما خواهد فرستاد. آن سه نفر در پای پله‌کان کوچک توقف کردند و تره‌وی بالا رفت و به اطاق انتظار خصوصی لوئی سیزدهم که عامه مردم در آن راه نیافتند رسید و از پیشخدمت مخصوص پرسید آیا دیشب دوک دوله تره‌موی شرفیاب شد یا نه؟

پیشخدمت گفت: شب گذشته دو مرتبه عقب دوک مزبور رفتند ولی او را در خانه‌اش نیافتند و امر اعلیحضرت را به خدمه وی ابلاغ کردند.

وقتی تره‌موی به خانه خود مراجعت کرد و امر پادشاه فرانسه را شنید دریافت که موقع شرفیابی گذشته زیرا به طور قطع در آن ساعت لوئی سیزدهم استراحت کرده است. این بود که صبح روز بعد (همان روز) در اول وقت شرفیاب شد و پیشخدمت مخصوص گفت که وی اینک نزد پادشاه فرانسه می‌باشد.

تره‌وی خوشوقت شد و امیدی بزرگ در قلب او بوجود آمد چون حدس زد نظر

به اینکه امر شاه هنگامی به تره‌موی رسیده که وی نمی‌توانسته کسی را ملاقات کند، و صبح هم در اول وقت، شرفیاب حضور ملوکانه شده لذا کسی نتوانسته است او را وادار نماید که چیزی برخلاف حقیقت بگوید.

تره‌وی نزدیک ده دقیقه در اطاق انتظار خصوصی نشست تا اینکه درب اطاق لوئی سیزدهم باز شد و تره‌موی از آن خارج گردید.

تره‌وی به محض دیدن او از جا برخاست و تره‌موی به طرف او آمد و گفت: آقا، اعلیحضرت مرا احضار فرموده بودند که از من قضایای دیروز قبل از ظهر را استماع نمایند.

من هم عین حقیقت را به عرض پادشاه فرانسه رسانیدم و گفتم که تفنگداران شما گناهی ندارند بلکه آدم‌های من گناهکار هستند و من حاضرم که از شما، که فرمانده تفنگداران هستید معذرت بخواهم

و اینکه که شما را در اینجا دیدم خواهش می‌کنم که معذرت مرا بپذیرید و پیوسته مرا یکی از دوستان خود بدانید.

تره‌وی گفت: آقای دوک، من به قدری نسبت به درستی و راستگویی و شرافت شما اعتماد داشتم که نخواستم جز شما مدافعی در حضور اعلیحضرت داشته باشم.

و اینکه می‌بینم که اشتباه نکرده بودم و به نوبه خود از شما تشکر می‌نمایم زیرا خدا را شکر که هنوز در فرانسه، مردی هست که انسان بدون اینکه اشتباه کند می‌تواند بگوید که وی نجیب‌زاده و شریف و درست‌کردار می‌باشد.

در این موقع صدای لوئی سیزدهم از پشت پرده اطاق او بلند شد و گفت: بسیار خوب... بسیار خوب (و این موضوع نشان می‌داد که پادشاه فرانسه اظهارات آن دو را شنیده است) حال که آقای دوک خود را از دوستان شما می‌داند از قول من به او بگوئید که من نیز میل دارم جزو دوستان او باشم ولی وی از من دوری می‌کند به طوری که اکنون سه سال است که او را ندیده بودم و برای اینکه بتوانم وی را ببینم باید دنبال او بفرستم.

آقای تره‌وی... شما این موضوع را از طرف من به آقای تره‌موی بگوئید زیرا بعضی از مطالب هست که یک پادشاه فرانسه خود نمی‌تواند بر زبان بیاورد و باید بوسیله دیگری بگوید.

تره‌موی روی خود را به طرف پرده کرد و گفت: اعلیحضرتا از ابراز مرحمت شما سپاسگزارم ولی باید عرض کنم (و البته منظور من آقای تره‌وی نیست) که وفادارترین اتباع اعلیحضرت آنهائی نیستند که هر روز و هر ساعت شرفیاب می‌شوند بلکه در این کشور کسانی وجود دارند که شاید در تمام عمر یک مرتبه نائل به زیارت پادشاه خود نشوند مع هذا قلب آنها از محبت شاه انباشته است و با کمال خلوص حاضرند که جان خود را در راه پادشاه خویش بنثار نمایند.

لوئی سیزدهم گفت: آه... آقای دوک شما اظهارات مرا شنیدید... بسیار خوب... من تصور نمی‌کردم که شما گفته مرا بشنوید و همان بهتر که آن را شنیدید. در این وقت لوئی سیزدهم پرده را عقب زد و گفت: آقای تره‌وی چرا تنها هستید... تفنگداران شما کجا می‌باشند؟ مگر پریروز من به شما نگفته بودم که آنها را با خود بیاورید که من بینم.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا آنها پائین عمارت ایستاده‌اند و منتظر امر ملوکانه هستند و اگر اجازه می‌دهید شس‌نای برود و به آنها بگوید که بیایند. لوئی سیزدهم گفت: بلی شس‌نای برود و آنها را از طرف من احضار کند زیرا اکنون ساعت هشت است و من ساعت ۹ صبح باید شخصی را ملاقات نمایم و وقت زیاد در دسترس من نمی‌باشد.

بعد خطاب به دوک تره‌موی گفت: آقای دوک خدا حافظ شما و شما آقای تره‌وی داخل شوید.

تره‌وی گفت: به چشم اعلیحضرتا، اکنون شرفیاب خواهم شد. تره‌وی مخصوصاً قدری دفع‌الوقت می‌کرد که آن چهار نفر از پائین بیایند و به اتفاق آنها، حضور پادشاه فرانسه برسد.

تفنگداران سه گانه و دارت‌ن‌یان به راهنمایی پیشخدمت مخصوص لوئی سیزدهم از پله‌ها بالا آمدند.

آتوس و پورتوس و آرامیس، جلو حرکت می‌کردند ولی دارت‌ن‌یان به مناسبت حجب، و هم اینکه حمل به ظاهر سازی نشود عقب آنها حرکت می‌نمود. بعد در حالی که تره‌وی جلو افتاد و آن چهار نفر عقب او بودند وارد اطاق پادشاه فرانسه گردیدند.

همین که لوئی سیزدهم آنها را دید گفت: ای دلاوران من نزدیکتر بیایید... جلو بیایید که من قصد دارم قدری به شما قرقر کنم.

آن سه نفر مجدد تعظیم کردند و جلو رفتند ولی دارتن یان همچنان عقب سه نفر مزبور قرار گرفته، به نسبت آن سه، به پادشاه نزدیک گردید.

لوئی سیزدهم گفت: من حیرت می‌کنم که شما چگونه توانستید چهار نفری در ظرف سه روز، هفت نفر از افراد گارد جناب قدوسی مآب را از پا در آورید؟ و آیا می‌دانید که شما افراط می‌کنید؟... و خیلی هم افراط می‌کنید؟

زیرا اگر این وضع ادامه داشته باشد جناب قدوسی مآب مجبور است که عنقریب تشکیلات گارد خود را به کلی تجدید کند و من هم مجبور خواهم گردید که با حد اعلای شدت مقررات مربوط به قدغن دوئل را به موقع اجرای بگذارم.

چون اگر شما گاهی از اوقات، آن هم بر حسب تصادف، یک نفر از اعضای گارد او را از پا در آورید من با اقدام شما مخالفتی نخواهم کرد ولی هفت نفر، در ظرف دو روز، واقعاً زیاد است.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا به همین جهت است که خدمتگزاران جان نثار شما با این شرمندگی در حالی که سرهای خود را پائین انداخته‌اند شرفیاب می‌شوند و استدعای بخشایش دارند و امیدوارند که درخواست عفو آنها مورد قبول واقع شود.

لوئی سیزدهم تبسم‌کنان گفت: من هم که در اینها اثر شرمندگی نمی‌بینم و سرهای خود را هم پائین نینداخته‌اند بلکه از قیافه آنها آثار شیطنیت و مسرت استنباط می‌شود و مخصوصاً آن جوان که قیافه گاسکون‌ها را دارد شیطان‌تر از همه به نظر می‌رسد... آقا جلو بیایید... که من بهتر شما را ببینم.

دارتن یان که فهمید لوئی سیزدهم او را طرف خطاب قرار می‌دهد جلو آمد ولی چون خود را در حضور پادشاه فرانسه می‌دید حجب و عظمت سلطنت در او اثر کرد و واقعاً سر را پائین انداخت.

لوئی سیزدهم گفت: آقای تره‌وی من شنیده بودم که این آقای گاسکون یک جوان است و اینک می‌بینم که کودکی بیش نمی‌باشد و آیا واقعاً هم او، آن ضربت شمشیر را به ژوساک وارد آورد؟

تره‌وی گفت: بلی اعلیحضرتا و علاوه بر ضربتی که بر ژوساک وارد آمده دو

ضربت هم از شمشیر خود به برناژو چشانیده در صورتی که خاطر اعلیحضرت مسبوق است که ژوساک و برناژو هر دو از شمشیربازان معروف هستند.

لوئی سیزدهم خیلی متعجب شد و آتوس گفت:

اعلیحضرتا، اجازه می‌خواهم عرض کنم که این جوان، یک کار دیگر هم کرده و آن اینکه مرا از چنگ بیکارا نجات داده و هرگاه به کمک من نمی‌آمد و مرا از او نجات نمی‌داد به طور حتم این سعادت و افتخار بزرگ نصیب من نمی‌شد که بتوانم در این موقع احترامات خود را به اعلیحضرت تقدیم نمایم.

لوئی سیزدهم گفت:

از این قرار این جوان در این سن و سال یک دیو است... یک عفریت است... و به قول پدر مرحومم و ترسن‌گری^۱.

بعد خطاب به فرمانده تفنگداران گفت:

آقای تره‌وی اگر من اشتباه نکنم کسی که در این سن و سال، اینطور شمشیر می‌زند و پیکار می‌کند مجبور است که خیلی لباس پاره نماید و بی‌شک شمشیرهای زیاد بشکستن می‌دهد و این حرفه با وضع مادی اهالی گاسکونی جور در نمی‌آید زیرا مثل اینکه اهالی گاسکونی، هنوز بدون بضاعت هستند آیا چنین نیست؟

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا آنچه محقق می‌باشد این است که اهالی گاسکونی هنوز در سرزمین کوهستانی خود معادن طلاکشف نکرده‌اند که ثروتمند شوند گو اینکه اگر کشف می‌کردند تازه به حق مشروع خود رسیده بودند زیرا اهالی این ایالت آنقدر در راه پیشرفت هدف اعلیحضرت فقید، پدر بزرگوار شما، که همانا تقویت مذهب حقه بود، کوشیدند و جان فشانی کردند که هرگاه خداوند یک کوه و معدن طلا به آنها عطا فرماید جایی دور نمی‌رود چون مزد آنها را داده است.

لوئی سیزدهم گفت: آقای تره‌وی از این قرار باید تصدیق کرد که سکنه ایالت گاسکونی مرا پادشاه فرانسه کردند و هرچند اینان، مستقیم، مرا پادشاه فرانسه نمودند اما چون پدرم را به سلطنت رسانیدند مثل این است که مرا به سلطنت رسانیده باشند و من هم از این حیث از آنها راضی هستم.

۱- این کلمه تکیه کلام هائری چهارم، پدر لوئی سیزدهم بود. (م)

صحبت لوئی سیزدهم که به اینجا رسید باز پیشخدمت خود را صدا زد و گفت: شس‌نای بروید و در تمام جیب‌های من تفتیش کنید و ببینید آیا می‌توانید چهل پیستول در آنها پیدا کنید و اگر بدست آوردید برای من بیاورید.

پیشخدمت رفت و پادشاه فرانسه خطاب به دارتن‌یان گفت:

اینک جوان، من میل دارم که شما شرح واقعه را، همانطوری که اتفاق افتاده، بدون کاهش و افزایش جهت من حکایت نمائید که من بدانم جریان حوادث چگونه بوده است.

دارتن‌یان با کمال صداقت شرح واقعه دیروز را بیان کرد و گفت چگونه شب ماقبل آن، از فرط خوشحالی که حضور اعلیحضرت شرفیاب خواهد شد خوابش نبرد و صبح زود به منزل آتوس رفت و از آنجا به مهمانخانه رفتند و شروع به بازی پوم کردند ولی چون وی از این بازی اطلاع نداشت و گلوله‌هایی که پورتوس پرتاب می‌نمود خطرناک بود لذا بیمناک شد و از بازی دست کشید.

بعد دارتن‌یان گفت که چگونه برناژو او را مورد تمسخر قرار داد و نزدیک بود جان را روی این تمسخر از دست بدهد و آقای تره‌موی هم که در مرافعه هیچ شرکت نداشت نزدیک بود عمارتش نابود گردد.

لوئی سیزدهم پس از اینکه توضیحات دارتن‌یان را شنید گفت: آری، جریان واقعه همین‌گونه اتفاق افتاده که شما بیان می‌نمائید زیرا اظهارات شما کاملاً با آنچه دوک‌دولا تره‌موی برای من نقل کرد تطبیق می‌نماید ولی من برای کاردینال که هفت نفر، از برجسته‌ترین افراد گارد خود را در دو روز از دست داده، متأسف هستم.

ولی آقایان همین اندازه کافی است زیرا شما نه فقط تلافی نزاع روز اول را که افراد گارد کاردینال خواستند شما را توقیف نمایند درآوردید بلکه چیزی هم زیاده‌تر از آنها گرفتید و باید از هر حیث راضی باشید.

تره‌وی گفت:

اعلیحضرتا اگر شما راضی باشید ما هم راضی هستیم.

در این وقت پیشخدمت مخصوص با یک چنگ پول طلا آمد و به پادشاه فرانسه تقدیم کرد و لوئی سیزدهم سکه‌های زر را از دستش گرفت و گفت: بلی من راضی هستم.

سپس همان سکه‌ها را بدست دارتن‌یان داد و گفت:
این هم دلیل رضایت خاطر من می‌باشد.
امروز، فرانسویها می‌گویند که ما از دست بزرگان، هرکس باشند پول قبول
نمی‌کنیم.

ولی در آن موقع شوالیه‌ها و نجیب‌زادگان از اشراف بزرگ و بالاخص از پادشاه
مملکت پول دریافت می‌کردند و نه فقط حیثیت آنها متزلزل نمی‌شد بلکه برعکس
خویش را مباهی می‌دانستند که موفق شده‌اند از پادشاه فرانسه انعام دریافت نمایند.
این بود که دارتن‌یان تشکرکنان سکه‌های زر را از لوئی سیزدهم گرفت و در
جیب گذاشت و پادشاه فرانسه نظری به ساعت انداخت و گفت:

آقایان چون ساعت هشت و نیم است و من در ساعت ۹ منتظر شخصی هستم که
باید بیاید، شما بروید و من از وفاداری شما سپاسگزارم و امیدوارم که بتوانم در آینده نیز
به وفاداری شما اطمینان داشته باشم.

آن چهار نفر گفتند اعلیحضرت ما حاضریم که در راه اعلیحضرت خود را قطعه
قطعه کنیم.

لوئی سیزدهم گفت:

بسیار خوب ولی اگر کالبد شما قطعه قطعه نشود و بدون عیب بمانید من بیشتر
راضی خواهم گردید زیرا زیادتر برای من مفید خواهید بود.
و در حالی که آن چهار نفر از حضور پادشاه مرخص می‌شدند لوئی سیزدهم
آهسته به تره‌وی گفت:

حیف است که از وجود این جوان گاسکون استفاده نشود و از طرفی شما
نمی‌توانید او را در سپاه تفنگداران بپذیرید زیرا ما مقرر داشته‌ایم هرکس برای ورود به
این سپاه باید مدتی در یکی از افواج دیگر خدمت کند.

بنابراین او را وارد سپاه برادرزن خود آقای اسار کنید و بعد از اینکه دوره
مقدماتی را در آن سپاه طی کرد ممکن است او را منتقل به سپاه تفنگداران شما نمائیم.
و چون تره‌وی کسب اجازه مرخصی کرد لوئی سیزدهم گفت:

من از هم اکنون از قیافه گرفته و کج خلقی کاردینال که عنقریب خواهد آمد
تفریح می‌کنم و یقین دارم که خیلی متغیر خواهد بود ولی من که اطمینان دارم

تفنگدارانم گناهی نکرده‌اند و مبادرت به پیشدستی ننمودند به تغیر او اهمیت نخواهم داد زیرا حق با من است.

تره‌وی هم مرخص شد و در اطاق انتظار به رفقای چهارگانه پیوست و دید که آنها برادروار، پولی را که پادشاه فرانسه به دارت‌ن‌یان داده بود بین خود تقسیم می‌نمایند. کاردینال در ساعت ۹ صبح شرفیاب شد و طبق پیش‌بینی لوئی سیزدهم بسیار متغیر بود و وقتی شنید که پادشاه فرانسه علیه تره‌وی و تفنگداران او اقدامی نخواهد کرد زیرا آنها بی‌گناه هستند بیشتر خشمگین شد.

از آن روز تا یک هفته ریشلیو دیگر در مجالس بازی لوئی سیزدهم حضور به هم نمی‌رسانید یعنی قهر کرده بود.

اما هر مرتبه که لوئی سیزدهم او را می‌دید بالحنی حاکی از دلسوزی مصنوعی که در کاردینال خیلی اثر می‌کرد و او را زیادتر مهموم می‌نمود می‌گفت: آقای کاردینال، آیا می‌دانید که حال این ژوساک بیچاره و این برناژوی بدبخت که از خدمتگزاران صمیمی شما هستند چگونه است.

وضع زندگی تفنگداران

وقتی دارتن‌یان به اتفاق رفقای سه‌گانه از کاخ لوور خارج شد با آنها مشورت کرد که سهم خود را از چهل سکه زر که لوئی سیزدهم به او اعطاء کرده است چگونه به مصرف برساند.

آتوس گفت: بهترین راه جهت مصرف این پول این است که بدو آ یک غذای خوب در مهمانخانه پوم - دوپن صرف کنیم.

پورتوس گفت: من عقیده دارم که دارتن‌یان یک نوکر استخدام کند. آرامیس گفت: به نظر من برای مصرف این پول، بهترین کارها انتخاب یک نامزد زیبا می‌باشد.

پیشنهاد آتوس همان روز عملی شد و رفقای چهارگانه در بازگشت از کاخ سلطنتی برای صرف طعامی که آتوس پیشنهاد کرده بود رفتند که هم پیشنهاد او را جامه عمل بپوشانند و هم در موقع خود، غذا صرف نمایند زیرا هنگام صرف طعام فرارسیده بود.

و اما پیشنهاد دوم نیز در همان روز وارد مرحله عمل شد و برای دارتن‌یان نوکری پیدا کردند که اطراف میز غذا مشغول خدمتگزاری بود. این نوکر را پورتوس هنگامی که به اجتماع از روی پل تورنل عبور می‌کردند کشف نمود.

او دید جوانی از اهل ایالت پیکاردی (در فرانسه)، کنار پل ایستاده، جریان رودخانه سن را می‌نگرد و گاهی از روی تفکر آب دهان به رودخانه پرتاب می‌نماید. پورتوس این عادت را دلیل بر آن دانست که جوان مزبور مردی است دارای اعتدال روح و اهل مطالعه و مناظره و تعمق، و به وی پیشنهاد کرد که آیا حاضر است مستخدم شود و جوان فوراً پذیرفت.

پلانشه^۱ وقتی نظری به هیکل پورتوس انداخت و قامت بلند و عریض و باشکوه او را دید خوشوقت شد که اربابی آن‌چنان بزرگ پیدا کرده ولی پورتوس زود او را از اشتباه بیرون آورد.

و به وی فهمانید که پست نوکر او قبلاً به وسیله مستخدمی مرسوم به موسکتون اشغال گردیده و دستگاه و زندگی او هم آنقدر وسعت ندارد که بتواند دو نوکر استخدام کند.

و او را برای یکی از رفقای خود موسوم به دارتن‌یان که جوان است استخدام می‌نماید.

پلانشه از وقوف بر این امر متأثر شد، چه، نوکری پورتوس را ترجیح می‌داد ولی وقتی در سر میز غذا، برای خدمت کردن، حضور به هم رسانید و در خاتمه طعام، دید که دارتن‌یان دست به جیب کرد و مقداری سکه‌های زر از جیب بیرون آورد که حساب مهمانخانه‌چی را پردازد از صمیم قلب خداوند را سپاسگزاری نمود که اربابی این‌گونه پولدار که به قدر قارون ثروت دارد نصیب او کرده است پلانشه تا پایان غذا، بر این عقیده استوار بود و از بازمانده غذای رفقای چهارگانه، شکمی از عزا درآورد و روزه طولانی ایام گذشته را افطار و جبران کرد.

ولی شب، وقتی به اتفاق دارتن‌یان، به خانه او رفت و خواست که تخت خواب ارباب را منظم نماید از حقارت خانه و تخت‌خواب متعیر شد و رؤیاهای طلائی او بر باد رفت.

چون دید که خانه ارباب او، فقط دو اتاق کوچک دارد، یکی اتاق خواب و دیگری یک سرسرا و طبیعی است وقتی خانه‌ای فقط دارای دو اتاق بود، از هریک از

۱- اسم جوان مزبور پلانشه بود.

اطاق‌های دوگانه چند نوع استفاده می‌شود کما اینکه اطاق خواب دارتن‌یان، در عین حال، سالون پذیرائی و اطاق تحریر و سالون غذاخوری هم به شمار می‌آمد. پلانسه آن شب در سرسرا، روی یک پتو، که از تختخواب دارتن‌یان برداشت کرد، خوابید، و از آن پس دارتن‌یان پتوی مزبور را از پلانسه نگرفت و به او وا گذاشت. آتوس هم به نوبه خویش، یک نوکر داشت که او را طبق سلیقه خود تربیت کرده بود و بنام گریمو می‌خواند. این آقای برازنده (منظور ما آتوس است نه نوکر او) مردی خموش و ساکت به شمار می‌آمد.

در پنج یا شش سال که پورتوس و آرامیس با آتوس دوست بودند تبسم او را زیاد دیدند، ولی هرگز مشاهده نکردند که آتوس بخندد و صدای قهقهه او را بشوند. اسلوب تکلم آتوس مبتنی بر اختصار و ایجاز بود او همواره کم می‌گفت اما درست می‌گفت.

هر جمله‌ای که از دهان او بیرون می‌آمد، خلاصه ولی پر مغز به نظر می‌رسید و پنداری استعدادی خاص دارد که معانی بسیار را در قالب جملاتی کوتاه جا بدهد. در کلام، به قول معروف به قل و دل اکتفا می‌نمود، و منظور او، در یک جمله به خوبی فهمیده می‌شد.

و مثل دیگران نبود که بعد از ذکر جمله اول، جملاتی دیگر بر زبان بیاورد که بتواند معنای جمله اول را بسط بدهد.

کلام آتوس نه پیرایه داشت، نه حاشیه، و نه ترینات سخن‌گوئی. صحبت را بدون مقدمه و زمینه‌چینی آغاز می‌کرد و بعد از چند لحظه آنچه باید بگوید گفته بود و مستمع نیز هرچه را که او می‌خواست بفهماند، می‌فهمید. آتوس با اینکه بیش از سی سال نداشت و قیافه و اندام و اخلاق او زیبا می‌نمود کسی نمی‌گفت که وی دارای اخلاق بدی است و هیچکس هم ابراز نمی‌کرد او، در گذشته بی‌بند و بار بوده است.

دوستان نشنیده بودند که او درباره زن‌ها صحبت کند و هر دفعه که با حضور او صحبتی درباره زن‌ها مطرح می‌شد آتوس در آن شرکت نمی‌کرد. و اگر گاهی مجبور می‌شد چیزی بگوید، جملاتی نیشدار و کلماتی حاکی از

انتقاد، نسبت به زنها بر زبان می آورد و همه می دانستند که آتوس از صحبت مربوط به زنها نفرت دارد.

و برای اینکه مجبور نشود عادات فطری را تغییر دهد گریمو نوکر خود را مانند خویش تربیت کرده و بار آورده بود.

به طوری که یک اشاره چشم آتوس، یا یک حرکت لب، کافی بود که گریمو منظور ارباب خود را ادراک کند و آتوس با نوکر خود حرف نمی زد مگر در موارد استثنائی و فوق العاده که می بایست به وسیله گفتگو کاری مهم را به او واگذارد یا انجام وظیفه ای دقیق از او بخواهد.

گریمو نسبت به آتوس احساساتی چون آتش پرستان نسبت به آتش داشت و او را می پرستید اما می دانست که آتشی سوزنده است و با وجود محاسن و مزایا، گاهی سخت بدن را رنجور می نماید.

آنچه سبب می گردید که گریمو سوزندگی آن آتش را ادراک کند اینکه، گاهی با یک اشاره چشم آتوس یا حرکت لبهای او، متوجه می شد که منظور او را فهمیده و با عجله زیاد، به راه می افتاد که فرمان او را اجراء نماید و وقتی بر می گشت و گزارش انجام کار را به اطلاع آتوس می رساند معلوم می شد، درست عکس آن را که آتوس در نظر داشت انجام داده است.

آن وقت آتوس بدون ابراز خشم بر می خاست و گریمو را کتک می زد و در این روزها، آتوس قدری حرف می زد تا اینکه گریمو را متنبه نماید و به او بفهماند که مأموریت محوله را بد انجام داده است.

پورتوس روحیه و اخلاقی، معکوس آتوس داشت.

هر قدر آتوس خموش بود پورتوس پر حرف محسوب می گردید.

و هر اندازه که آتوس در خندیدن امساک می کرد، پورتوس بالعکس، با صدای بلند می خندید.

پورتوس زیاد حرف می زد، و با صدای بلند تکلم می نمود، و باید، بر این حسن نیت او گواه بود که پورتوس، اصرار نداشت که دیگران گوش به صحبت های او فرا دهند.

او، فقط برای این حرف می زد که بتواند از لذت صحبت کردن، و از حظ استماع

آن صحبت، برخوردار گردد.

دامنه موضوع‌های صحبت او نیز خیلی وسعت داشت و راجع به هر مقوله و موضوع تکلم می‌نمود و فقط از مسائل علمی به شدت پرهیز می‌کرد. پورتوس نسبت به هرچه در حریم علم و عالم بود کینه‌ای تسکین ناپذیر داشت و هرگز نمی‌توانست کوچکترین بحث علمی را تحمل کند و فکر می‌کرد که مسائل علمی در خور یک اصیل‌زاده نیست، حتی درخور افراد عادی هم نمی‌باشد. و فقط آنهایی که جزو عناصر بی‌فایده جامعه هستند (برای اینکه نگوید جزو عناصر مضر جامعه می‌باشند) اوقات خود را صرف این گونه مسائل که هیچ ارزش دنیوی یا اخروی ندارد می‌کنند.

پورتوس با وجود قامت بلند و جثه ستبر، می‌فهمید که وقار او ابهت آتوس را ندارد و هرچاکه آن دو نفر جمع شوند، ناگزیر آتوس بزرگتر به نظر می‌رسد. این احساس مادون بودن، در آغاز دوستی، پورتوس را نسبت به آتوس بدبین کرده بود و چون می‌دید که در وقار و ابهت فطری به پای او نمی‌رسد می‌کوشید که این نقص را از راه پوشیدن البسه با شکوه جبران نماید.

ولی آتوس بدون هیچ لباس خیره‌کننده، و در حالی که فقط اونیفورم عادی تفنگداری را در برداشت، به محض اینکه در مجمعی حضور می‌رسانید، یا در خیابان، در جرگه‌ای راه می‌یافت، و فی‌المثل قدمی به جلو می‌گذاشت، یا سر را با یک رُست مخصوص عقب می‌برد. پورتوس بیچاره را با آن لباس درخشنده، تحت‌الشعاع قرار می‌داد.

و آنهایی که در آن مجمع یا جرگه بودند فوراً در می‌یافتند که آتوس بالاتر از پورتوس است.

پورتوس در عوض، از هر فرصت برای وصف پیروزی‌های خود در عرصه کارزار استفاده می‌نمود، و هر وقت پورتوس در منزل تیره‌وی بود، صدای او از اطاقهای انتظار به گوش می‌رسید، که درباره موفقیت‌های خود در این رشته، داد سخن می‌داد. در این قسمت پورتوس با خیال جمع جلو می‌رفت چون می‌دانست که آتوس هرگز با او رقابت نخواهد کرد.

زیرا آتوس هرگز راجع به اینگونه مسائل صحبت نمی‌نمود.

و در موقعی که سرگذشت ما شروع می‌شود ورد زبان پورتوس این بود که یک شاهزاده خانم بزرگ از خانواده سلاطنی یکی از کشورهای خارجه نسبت به او توجهی مخصوص دارد و هرگز از خیال او بیرون نمی‌رود.

یکی از ضرب‌المثل‌های قدیمی می‌گوید: این ارباب این نوکر را هم می‌خواهد. و حال که ما راجع به نوکر آتوس صحبت کردیم خوب است کلمه‌ای چند درباره نوکر پورتوس هم صحبت نمایم. نوکر پورتوس اهل ایالت نورماندی واقع در جنوب فرانسه بود و وقتی وارد خدمت پورتوس شد بونیفاس نام داشت.

پورتوس این نام مقرون به صلح جوئی را که به نظر اسم جالبی نبود، نمی‌پسندید. و گفت که نوکر من باید یک نام جنگی داشته باشد و لذا نام موسکتون^۱ را برای نوکر خود انتخاب کرد.

در انتخاب این نام پورتوس علاوه بر رعایت سلیقه جنگی خود، وجه مشابهت فیما بین شغل خویش و نام نوکر را هم در نظر گرفت. چه، وقتی ارباب موسکتر یعنی تفنگدار باشد بهتر آنکه نوکر او هم بنام موسکتون یعنی تفنگ خوانده شود.

موسکتون بدین شرط وارد خدمت پورتوس گردید که اربابش فقط به او لباس بدهد و مسکنی در اختیارش بگذارد و موافقت شد البسه‌ای که ارباب به نوکر می‌دهد عالی باشد.

و چون یک انسان، علاوه بر مسکن و لباس، احتیاجاتی دیگر هم دارد پورتوس موافقت کرد که نوکرش هر روز دو ساعت دنبال یک کار دستی برود تا با درآمد آن سایر احتیاجات خویش را رفع نماید. نوکر و ارباب این شروط را پسندیدند و به زودی دریافتند که به حال هر دو نافع است.

و اما در خصوص دادن لباسهای عالی به موسکتون پورتوس این قضیه را چنین حل کرد کلیجه‌ها و بالاپوش‌های کهنه خود را به یک خیاط که به وی آشنا بود می‌داد.

۱- به معنی تفنگ است.

و خیاط مزبور با مهارت البسه کهنه را برمی گردانید، و از روی دیگر آن، برای موسکتون لباسهائی زیبا می دوخت و هر دفعه که این ارباب و نوکر، در خیابان حرکت می کردند، لباسهای نو و گرانبهای نوکر، ابهتی مخصوص به ارباب می بخشید.

بدگویان و ژاژخایان می گفتند که مناسبات پورتوس با خیاطی که برای نوکر او لباس می دوزد به همین دوخت لباس ختم نمی شود بین پورتوس و زوجه خیاط مزبور روابطی وجود دارد و این اشخاص نمی دانستند چه توهینی به پورتوس می کنند.

و اما آرامیس که ما به قدر کافی راجع به روحیه و قیافه او صحبت کردیم و در این تاریخ، باز هم راجع به او صحبت خواهیم کرد و بیشتر او را مانند رفقاییش به خوانندگان خواهیم شناسانید نوکری موسوم به بازن داشت.

بازن از اهل ولایت بری واقع در فرانسه به شمار می آمد که حاکم نشین آن شهر بورژ است وی مردی بود سی و پنج یا چهل ساله و چون امیدواری داشت که روزی اربابش وارد کلیسا شود و او را هم وارد کلیسا نماید لباس سیاه در بر می کرد زیرا ارباب کلیسا می بایست سیاه پوش باشند.

بازن بالفطره آرام و خوش خلق بود و از تندخوئی و پرخاش جوئی می گریخت، و گوئی طبیعت او را آفرید که به خصوص در یک کلیسا یا صومعه زندگی کند.

بازن از هر فرصت برای خواندن کتابهای مذهبی که اربابش به خانه می آورد استفاده می کرد، و چون از آشپزی سر رشته داشت غذاهای لذیذ و کم خرج، برای ارباب طبخ می نمود.

قدماء می گفتند که یک نوکر باید لال و کور و کر، و مانند سگ وفادار باشد. همه این صفات در بازن یافت می شد و کم حرف می زد و هرچه را می دید ندیده می گرفت و هرچه را می شنید فراموش می کرد و در وفاداری بی نظیر یا کم نظیر بود. اینک که به اختصار راجع با آقایان و نوکرهای آنها صحبت کردیم، خوب است که شمه ای هم راجع به مساکن آنها صحبت نماییم.

آتوس در خیابان موسوم به فرو نزدیک عمارت و باغ لوکزامبورک در دو اطاق کوچک و مبله سکونت داشت.

آتوس آن دو اطاق را با مبل آن از خانم صاحب خانه اجاره کرده بود و خانم مشارالیه که زنی جوان و شاداب و زیبا محسوب می گردید خیلی سعی می نمود که آتوس

را متوجه خود کند ولی از عهده برنمی‌آمد.

مبل دو اطاق آتوس خیلی گرانبها نبود ولی آبروی مستاجر را حفظ می‌کرد. از چیزهایی که در آن خانه جلب توجه می‌نمود و جزو آثار و بقایای خانوادگی آتوس به شمار می‌آمد باید یک شمشیر را نام برد. آتوس این شمشیر را پیوسته در اطاق خود به چوب رخت می‌آویخت و آن را نمی‌بست.

شمشیر مزبور قبضه‌ای داشت که به تنهایی دو یست پیستول می‌ارزید. و با اینکه آتوس مکرر محتاج پول شد و مجبور گردید همه چیز خویش را بفروشد ولی رضایت نمی‌داد که آن شمشیر یا قبضه آن را به فروش برساند یا گرو بگذارد.

ساخت شمشیر مزبور نشان می‌داد که باید جزو اسلحه دوره فرانسوای اول پادشاه فرانسه باشد.

پورتوس هر مرتبه که به منزل آتوس می‌رفت آن شمشیر را با نظر حسرت می‌نگریست و آرزوی داشتن آن را می‌کرد و حاضر بود که ده سال از عمر خود را بدهد و آن شمشیر را تصاحب کند و بر کمر ببندد و نزد همه مردم جلوه نماید. یک روز پورتوس که می‌گفت: باید به ملاقات یک فرد عالی مقام دارای مرتبه دوک بروم به خانه آتوس آمد و از وی خواهش کرد که شمشیرش را برای یک روز به او به عاریت بدهد.

آتوس بدون یک کلمه حرف از جا برخاست و هرچه در جیب‌های خود و در خانه داشت از قبیل پول و جواهر کوچک و زنجیر طلا و واکسیل آورد و مقابل پورتوس نهاد و گفت: من همه اینها را بدون عوض به شما می‌دهم که تصاحب کنید ولی نمی‌توانم این شمشیر را ولو به عاریت، برای یک روز به شما تفویض کنم.

و این شمشیر باید در جای خود باشد و فقط وقتی که من از این خانه رفتم این شمشیر هم از جای خود تکان خواهد خورد و با من نقل مکان خواهد نمود.

دیگر از چیزهایی که در خانه آتوس دیده می‌شد و جزو اشیاء خصوصی او (نه خانم صاحب‌خانه) محسوب می‌گردید یک تصویر به شمار می‌آید.

این تصویر عکس یکی از اصیل‌زادگان دوره هانری سوم پادشاه فرانسه را که

لباسی قشنگ و گران بها در برداشت به نظر بینندگان می‌رسانید و در روی سینه آن تصویر، نشان سن اسپری می‌درخشید.

هرکس آن تصویر را می‌دید نمی‌توانست که منکر شباهت آن به آتوس شود به خصوص وضع چشم و ساختمان بینی و چانه و گوشها نشان می‌داد که صاحب آن تصویر که در زمان خود یکی از اصیل زادگان بزرگ بوده جد آتوس می‌باشد.

بین شمشیر قبضه مرصع و آن تصویر، رابطه‌ای هم موجود بود زیرا همان علامت خانوادگی که روی قبضه شمشیر به نظر می‌رسید روی تابلو هم یافت می‌شد. در بین اشیاء خصوصی و جالب توجه آتوس باید یک صندوقچه مذهب را نیز ذکر کرد.

این صندوقچه رازگرهای قدیم با ظرافت و سلیقه قلم‌زنی حکاکی کرده بودند و آتوس از روزی که وارد آن خانه شد صندوقچه را روی بخاری دیواری جا داد و با اینکه بین آن صندوقچه و اشیاء و مبلمان مجاور شباهتی وجود نداشت آتوس راضی نمی‌شد که صندوقچه از آنجا دور شود.

کلید صندوقچه را هم هیچ وقت از خود دور نمی‌کرد بطوری که یک روز رفقا گفتند بدون تردید در این صندوقچه جواهر گرانبها وجود دارد که آتوس یک لحظه کلید آن را از خود دور نمی‌کند.

آن وقت آتوس صندوقچه را از روی بخاری بلند کرد و نزد دوستان آورد و درش را گشود و رفقاء دیدند که جز مقداری نامه و کاغذهای خانوادگی چیزی دیگر در آن صندوقچه یافت نمی‌شود.

پورتوس در یک آپارتمان وسیع که ظاهر و نمائی بسیار جالب توجه داشت واقع در خیابان ویو کولومبیه زندگی می‌کرد.

هر بار که پورتوس با چند نفر از رفقاء به نزدیک آپارتمان خود می‌رسید آنها سر را بلند می‌کردند و موسکتون را با لباس رسمی شغل خود کنار یکی از پنجره‌ها می‌دیدند و آنگاه پورتوس اشاره‌ای به خانه مزبور می‌نمود و می‌گفت: اینجا خانه منست.

ولی هر مرتبه که برای ملاقات پورتوس به درب خانه او می‌رفتند جواب می‌شنیدند که وی در خانه نیست.

او هم هرگز کسی را به خانه دعوت نمی‌کرد بطوری که هیچ کس نمی‌دانست،

درون آن آپارتمان، که از خارج آن همه جالب توجه و با جلوه به نظر می‌رسد چگونه است و آیا درون آن، با بیرون مطابقت دارد یا نه؟

و اما آرامیس در یک آپارتمان زندگی می‌کرد که مرکب از سه اتاق بود یک اتاق خواب و یک اتاق خصوصی که هم پذیرائی بود و هم اتاق تحریر و یک اتاق غذاخوری.

آپارتمان آرامیس در طبقه اول عمارتی قرار گرفته، درهای آن به طرف یک باغ باصفا و خلوت و سایه‌دار باز می‌گردید به طوری که می‌شد گفت که آن باغ چنین بود که به آرامیس تعلق داشته باشد.

دارتن‌یان که جوانی باهوش و کنجکاو بود (و به ندرت اتفاق می‌افتد که هوش و ذکاوت با کنجکاوی توأم نباشد) خیلی کوشید که بفهمد آتوس و پورتوس و آرامیس چه کسانی هستند و خانواده آنها کدام است و از کجا آمده‌اند.

دارتن‌یان یقین داشت که این اسامی که به سین ختم می‌شود نام مستعار این سه نفر یا نام سلحشوری آنهاست و هریک از آنها دارای اسمی دیگر هستند که نمی‌خواهند بگویند و شاید از اصیل‌زادگان بزرگ یا متوسط‌الحال باشند.

خاصه آنکه اصیل‌زادگی و وقار فطری آتوس از یک فرسنگی معلوم بود و نمی‌شد کسی آن جوان را ببیند و فوراً ادراک نکند که وی منسوب به یکی از برجسته‌ترین خانواده‌های نجباء می‌باشد.

دارتن‌یان برای کسب اطلاع درباره آتوس به پورتوس مراجعه کرد و جهت تحصیل اطلاع درباره آرامیس نیز به هم او مراجعه نمود.

اما برای اینکه پورتوس را بشناسد از آرامیس سوابق او را پرسید.

ولی پورتوس درخصوص آتوس اطلاعی نداشت که به دارتن‌یان بدهد و فقط گاهی جسته و گریخته از زبان خود آتوس چیزهایی بیرون آمد که ثابت می‌کرد که وی درگذشته جوانی سعادتمند بود و خیانت‌ها و بطور کلی ناکامی در بعضی مسائل او را تلخ‌کام کرده و طوری از دوستان نفرت پیدا نموده که دیگر نمی‌خواهد نامی از دوستان بشنود.

و اما اینکه خیانت مزبور چه و دوست او که بوده این موضوع را هیچ‌کس نمی‌دانست و آتوس هم چیزی بر لب نمی‌آورد.

در بین آن سه نفر شناختن پورتوس از همه آسان تر بود.
از اسم واقعی او گذشته که جز تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی کسی آن را
نمی‌دانست (و مزید بر توضیح می‌گوئیم که تره‌وی اسم واقعی دو نفر دیگر را هم
می‌شناخت) شناسائی پورتوس شبیه به مطالعه یک کتاب گشاده بود و از خودپسندی او
گذشته روحش چون یک قطعه بلور می‌درخشید و هیچ چیز در آن پنهان نمی‌ماند.
آرامیس خود را خیلی به سادگی می‌زد و مثل اینکه در زندگی او هیچ نکته و راز
خصوصی وجود ندارد.

در صورتی که سراسر زندگی او را اسرار پنهان تشکیل می‌داد،
و چون نمی‌خواست که کسی به زندگی خصوصی او پی‌برد وقتی از زندگی
خصوصی دیگران از او می‌پرسیدند جواب درست بر زبان نمی‌آورد و به طریق اولی
راجع به زندگی خصوصی خویش حرفی نمی‌زد.
یک روز دارتن‌یان و آرامیس درباره پورتوس صحبت می‌کردند و گفتگوی
آنها مربوط به افرادی بود که با پورتوس آشنائی داشتند از قبیل کنت‌ها و دوک‌ها و
شاهزاده‌ها و غیره.

آرامیس درباره هر یک از آنها مطلبی بر زبان می‌آورد ولی برای اینکه دارتن‌یان
تصور ننماید که او غیبت می‌کند گفت:
دارتن‌یان عزیز من از این جهت درباره اینها صحبت می‌کنم که خود پورتوس
هر جا که می‌رسد با صدای بلند موفقیت‌های خویش را برای این و آن حکایت می‌نماید
و مطمئن باشید که اگر پورتوس این مطالب را خود افشاء نمی‌کرد و اگر به من می‌سپرد که
راجع به آنها چیزی نگویم هرگز بازگو نمی‌کردم.
دارتن‌یان گفت:

من از این حیث کوچکترین تردیدی ندارم ولی شما آقای آرامیس که عده زیادی
از اشراف را می‌شناسد آیا به اصیل زاده‌ها مربوط نیستید؟
و اگر بگوئید نه، مشکل است که من حرف شما را باور کنم زیرا خود من یک
روز دیدم که یک دستمال از جیب شما بر زمین افتاد و بر اثر همان دستمال بود که من با
شما آشنا شدم.

این مرتبه آرامیس از گفته دارتن‌یان متغیر نشد و با سادگی هر چه تمامتر گفت:

دوست عزیز این نکته را بدانید که من با اینکه قصد دارم وارد کلیسا شوم همه وقت مردی اجتماعی بودم و معاشرت با اشراف و اصیل زادگان را دوست می داشتم و می دارم و روزی یکی از آشنایان من که یک اصیل زاده است به ملاقاتم آمد.

و بعد از اینکه رفت من دیدم دستمال خود را جا گذاشته است.

من دستمال او را برداشتم و دیدم که علامت خانوادگی یکی از دوکها گوشه آن نقش شده و فهمیدم که دوست من با آن شخص آشناست.

و من برای اینکه جهت آن دوست زحمتی تولید نشود، آن دستمال را ضبط کردم که به دست این و آن نیفتد.

ولی خود من به هیچ وجه دوستی نداشته و ندارم و از این حیث روش آتوس را سرمشق خود قرار داده ام.

آرامیس گفت:

من یک تفنگدار واقعی نیستم بلکه به قول کاردینال دوریشلیو که می گوید من کفیل صدارت عظمای فرانسه می باشم من نیز کفیل تفنگداران به شمار می آیم و اگر ظاهر من تفنگدار است در قلب و باطن یک کشیش هستم.

و تردیدی نیست که روزی فرا خواهد رسید که اونیفورم تفنگداری را از تن خواهم کند و لباده روحانیت را در برخواهم نمود.

و اینکه مرا با لباس تفنگداری می بینید از این جهت است که آتوس و پورتوس، دست مرا بدین کار بند کردند که مرا مشغول نمایند زیرا یک روز...

صحبت آرامیس که به اینجا رسید یک مرتبه حرف خود را قطع کرد و گفت:

من از شما معذرت می خواهم که با این حرفهای بیهوده باعث تصدیع و تضییع اوقات شما می شوم.

دارتن یان گفت:

شما نه باعث تصدیع من می شوید و نه اوقات مرا تضییع می نمائید زیرا اینک من هیچ کار ندارم و می توانم که تا پنج ساعت دیگر به صحبت شما گوش بدهم و از این اظهارات که خیلی مورد علاقه من است استفاده نمایم.

آرامیس گفت:

خوشا به حالتان که پنج ساعت اوقات فارغ دارید ولی من اکنون باید بروم و اول

دعا بخوانم و بعد بر حسب توصیه‌ی آگیون چند شعر بسرایم و پس از اینکه از سرودن اشعار آسوده شدم مجبورم که به بازار بروم و برای او مقداری خرید کنم. این است که شما را به حال خود می‌گذارم و مرخص می‌شوم و دست خود را به طرف جوان گاسکون دراز کرد و مصافحه نمود و به راه افتاد.

دارتن‌یان خیلی کوشید که بتواند راجع به آن سه نفر، بیش از آنچه گفتیم اطلاعاتی کسب کند ولی از عهده برنیامد.

بنابراین مجبور شد که در حال حاضر، به آنچه دیگران راجع به سوابق و گذشته آنها می‌گویند اکتفا کند و کسب اطلاعات تکمیلی را موکول به آینده نماید.

شاید مرور زمان، که بسیاری از کارها را رو به راه می‌کند در خصوص سوابق این سه نفر، اطلاعاتی به او بدهد و به امید این که آن روز می‌آید دارتن‌یان نزد خود به هر یک از رفقای سه گانه لقبی داد و آتوس را مثل آشیل و پورتوس را مانند آژاکس و آرامیس را چون یوسف می‌دید و همین القاب را نیز روی آنها گذاشت.

زندگی این چهار نفر تقریباً به خوشی می‌گذشت جز اینکه دو نفر از آنها یعنی آتوس و پورتوس گاهی بازیهای شرطی می‌کردند.

آتوس در بازی بدشانس بود و همواره می‌باخت و با اینکه در موقع پولداری کیف پول یا کیسه مسکوک خود را بدون مضایقه در دسترس رفقاء می‌گذاشت بعد از باختن در بازی از کسی قرض نمی‌کرد و اگر نسیه بازی کرده بود صبح روز بعد در اول وقت، یعنی ساعت شش صبح، طلبکار خود را بیدار می‌نمود و پول بدهی را به او می‌پرداخت.

روحیه پورتوس در بازی تابع برد و باخت بود اگر می‌برد به همه ناز می‌فروخت و هرگاه می‌باخت یک مرتبه ناپدید می‌شد و تا مدت چند روز کسی پورتوس را نمی‌دید و در مراجعت مشاهده می‌کردند که اندوهگین است ولی با جیب پر پول برمی‌گشت و بدهی خود را می‌پرداخت.

آرامیس هرگز بازی نمی‌کرد و دست زدن به بازی شرطی را نوعی از کفر می‌دانست.

در محافل و مجالس دوستانه هم اغلب خروس بی‌وقت بود و به عنوان اینکه باید برود و کار کند یک مرتبه رفقاء را ترک می‌نمود.

مثلاً وقتی رفقاء پشت میز، بر سر حال بودند و گپ می‌زدند تصور می‌کردند که می‌توانند افلاً سه ساعت دیگر، دور هم باشند، یک مرتبه آرامیس نظری به ساعت خود می‌انداخت و تبسم‌کنان برمی‌خاست و می‌گفت باید برود و با یکی از علمای منطق و فلسفه مباحثه کند یا اینکه به منزل خود می‌رفت که رساله‌ای بنویسد و از دوستان خواهش می‌کرد به منزل او نیایند و او را از کار باز ندارند.

پلانشه نوکر دارتن‌یان، در موقع پولداری ارباب خود یک وفاداری قابل تحسین به خرج داد و هر بار که از بیرون به خانه مراجعت می‌کرد سراپا مسرور بود و هر روز سی شاهی از ارباب مزد می‌گرفت و با جدیت کمر خدمت بر میان می‌بست.

ولی وقتی که صرصر بد بختی بر خانواده واقع در خیابان فواسویور وزیدن گرفت یعنی جوهی که لوئی سیزدهم به دارتن‌یان پرداخت به انتها رسید یا اینکه چیزی از آن باقی نماند نوکر مزبور شروع به قرقر کرد و دیگر مانند گذشته دل به کار نمی‌بست. آتوس این رفتار را نفرت‌انگیز دانست و گفت:

این نوکر ناسپاس را باید جواب داد. پورتوس گفت:

فقط اخراج او از خدمت کافی نیست بلکه قبلاً باید کتکی هم به او زد و آرامیس از عدم رضایت نوکر حیرت نمود و آن را امری غیر منطقی دانست و گفت که یک ارباب، از نوکر خود، در همه حال، غیر از اطاعت و زبان چرب و نرم و خوش آمدگویی نباید چیزی ببیند.

دارتن‌یان به رفقاء گفت:

آتوس شما حق دارید که از نوکر خود غیر از اطاعت نبینید زیرا وی طوری تربیت شده که به یک اشاره شما گریمو هرچه بخواهید انجام می‌دهد و چون با او گفتگو نمائید مطلبی برخلاف انتظار شما رد و بدل نمی‌گردد.

و شما هم پورتوس حق دارید این انتظار را از نوکر خود داشته باشید برای اینکه سطح زندگی شما بالا است و باشکوه اعاشه می‌کنید و نوکران شما را ارباب خویش می‌داند.

و شما آرامیس نیز حق دارید انتظاری این چنین از نوکر داشته باشید زیرا اولاً نوکر شما از روی فطرت مردی ملایم و رثوف است و ثانیاً مطالعات مذهبی شما سبب گردیده که در نظر او بزرگ جلوه نمائید و یژه آنکه، وی امیدوار است روزی به وسیله

شما وارد کلیسا شود.

ولی من دارای اراده آتوس و وسائل زندگی پورتوس و معنویات آرامیس نمی‌باشم و حتی وضع زندگی من معلوم نیست و نمی‌دانم که آیا تفنگدارم یا سربازی دیگر چگونه می‌توانم محبت یا احترام یا وحشت خود را در دل پلانسه جا بدهم. دارتن‌یان بعد از تفکر تصمیم گرفت کتکی به پلانسه بزند و چون هر کاری را که شروع می‌نمود خوب به سامان می‌رسانید این کار را هم با پشت کار جلیلی به انجام رسانید. بعد به نوکرش گفت:

حال به تو سفارش می‌کنم که از خدمت من خارج مشو زیرا اوضاع، بر همین نهج باقی نمی‌ماند و من در انتظار روزی هستم که وضع زندگیم بهبودی حاصل کند و تو در آن روز پاداش خواهی یافت و به سهم خود از سعادت من نصیب خواهی برد و بقیه عمر را به راحتی زندگی خواهید کرد.

این روش، در نظر رفقای دارتن‌یان مستحسن افتاد و گفتند یک سیاست ماهرانه می‌باشد و از قضا، در عمل هم ثابت گردید که سیاست دارتن‌یان، سودمند بوده زیرا پلانسه دیگر شکایت نکرد و برعکس، برای ارباب قائل به احترام شد و در خدمت او باقی ماند.

زندگی رفقای چهارگانه نیز یک زندگی اجتماعی را تشکیل می‌داد و آنها پیوسته با هم بودند.

دارتن‌یان وقتی از ولایت خود به پاریس آمد دارای هیچ عادت و برنامه مخصوص نبود و لذا بدون تکلف برنامه رفقاء را پذیرفت و به عادات آنها معتاد گردید. این برنامه از این قرار بود که در فصل تابستان در ساعت هشت و در زمستان ساعت شش صبح از خواب برمی‌خاستند و بدواً به منزل تره‌وی می‌رفتند که ببینند آیا دستور جدیدی برای آنها صادر می‌شود یا نه و خبرهای تازه از چه قرار است؟

دارتن‌یان با اینکه تفنگدار نبود مانند رفقاء هر روز به منزل تره‌وی می‌رفت و در تمام کشیک‌ها شرکت می‌نمود و بدین ترتیب چون پیوسته با تفنگداران به سر می‌برد نوبت کشیک هر یک از رفقای سه‌گانه که می‌رسید او در کشیک آن دوست، شریک می‌شد.

به طوری که می‌دانید در زندگی اجتماعی، اولین قضاوتی که اشخاص در مورد

یک نفر می‌کنند، اهمیت دارد.

بدین معنی که در همان قضاوت نخستین، ممکن است که یک نفر را قبول کنند یا رد نمایند.

اگر قبول کنند برای همیشه او را پذیرفته‌اند و اگر رد نمایند دیگر وی از نظر می‌افتد و به ندرت، در آینده قضاوت اشخاص درباره او تغییر می‌کند.

دارتن‌یان هم از این جهت شانس آورد که در برخورد اولیه ارزش خود را به ثبوت رسانید.

لذا نه فقط رفقای سه‌گانه او را پذیرفتند بلکه همه تفنگداران سلطنتی او را از خویش دانستند و حضور وی در خانه تروهوی امری کاملاً عادی بلکه لازم به نظر می‌رسید، و خود تروهوی نیز دارتن‌یان را معزز می‌داشت و از هر فرصت استفاده می‌نمود که نام او را به گوش لوئی سیزدهم برساند.

سادگی و صفا و هوش و شجاعت دارتن‌یان هم سبب گردید که به سرعت مقبول و محبوب رفقای سه‌گانه شد و جمع سه نفری آنها را مبدل به چهار نفر کرد.

و چون این چهار نفر، هر روز، برای دوئل یا انجام کارهایی که به آنها محول می‌گردید، یا جهت تفریح، مجبور بودند سه چهار مرتبه یکدیگر را ببینند، هر یک برای دیگری به صورت سایه‌ای درآمد که همواره در قفای هم می‌دویدند.

و هر زمان که یکی از این چهار نفر در موضعی پدیدار می‌شد، دیگران می‌دانستند باقرب احتمال، سه نفر دیگر هم در آنجا آشکار خواهند گردید و نیز سایرین اطلاع داشتند که این چهار نفر همواره، در خیابان‌های فیما بین منزل تروهوی و منازل خودشان در جستجوی یکدیگر هستند.

تروهوی که از فکر دارتن‌یان غافل نبود روزی به او مژده داد که اعلیحضرت پادشاه فرانسه به آقای اسار فرمانده سپاه اسار امر کرده که دارتن‌یان را به عضویت واحد نظامی خود بپذیرد تا اینکه بعد از دو سال خدمت در آن سپاه، بتواند تفنگدار شود.

روزی که دارتن‌یان، اونیفورم سپاه اسار را در برکرد، آهی عمیق از دل برکشید و به زبان حال فهمانید که حاضر است ده سال از عمر خود را بدهد به شرط اینکه به جای اونیفورم سپاه مزبور، اونیفورم تفنگداران سلطنتی را بپوشد.

تروهوی او را دلداری داد و گفت:

قطع نظر از اینکه ورود شما در این سپاه، خود یک موفقیت بزرگ است و در این دوره، هرکس را در سپاه اسار نمی‌پذیرند، شما یک امیدواری دیگر هم دارید و آن اینکه اگر از حالا تا دو سال دیگر بتوانید خدمتی برجسته به اعلیحضرت بکنید یا اینکه عملی درخشان از شما سر بزنند دوره مقدماتی شما در سپاه اسار کوتاه خواهد گردید و زودتر به سپاه تفنگداران سلطنتی ملحق خواهید گردید.

بعد از اینکه دارتن‌یان وارد سپاه مزبور شد نوبت آتوس و پورتوس و آرامیس فرا رسید تا در مواقعی که دارتن‌یان کشیک دارد، در کشیک او شرکت نمایند و آقای شوالیه اسار فرمانده آن سپاه، نمی‌دانست که با قبول دارتن‌یان در واقع، چهار نفر را وارد سپاه خود کرده است نه یک نفر.

زمینه سازی در دربار فرانسه

چهل سکه زر که لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه، به دارتینان اعطاء کرده بود، مانند همه چیز این جهان، همان گونه که آغازی دارند دارای انجامی گردید. و وقتی مسکوکات زر به مصرف رسید رفقای چهارگانه دچار عسرت شدند. آتوس در دوره عسرت مدتی از وجوه شخصی جور رفا را کشید و نگذاشت که آنها گرسنه بمانند.

بعد از او پورتوس با استفاده از یکی از غیبت‌هایی که رفقایش بدان عادت کرده بودند، و گفتیم که هر بار با قیافه گرفته اما جیب پولدار مراجعت می‌کرد تقریباً پانزده روز از همه نگاه‌داری نمود و شکم‌های گرسنه را سیر کرد.

آنگاه آرامیس قدم به جلو نهاد و خیل گرسنگان، اعم از آقایان و نوکرها را مدتی نگاه داشت و می‌گفت: برای اینکه بتواند وظیفه دوستی را به انجام برساند مجبور گردید که وظیفه مذهبی و مطالعه را به طور موقت ترک کند، یعنی همه کتاب‌های مذهبی و فقهی خود را به فروش برساند تا اینکه رفقاء را با تهیه چند سکه زر نگاه دارد.

پس از این ادوار سه گانه، باز قیافه گرسنگی آشکار شد و رفقاء چاره را در این دیدند که هر طور شده مبلغی گرد بیاورند و به پورتوس بدهند که او دوباره بازی کند شاید بتواند مبلغی مهم تحصیل نماید.

این بود که با فداکاری زیاد، جمعاً هشت تا ده پیستول وجه فراهم کردند و به

پورتوس تفویض نمودند ولی متأسفانه وی هم مبلغ مزبور را باخت و هم بیست و پنج پیستول بدهکار شد در صورتی که قول شرف داده بود که آن مبلغ را بردارد.

از این پس عسرت رفقاء مبدل به مسکنت شد برای اینکه حتی از عهده تأمین یک وعده غذا بر نمی آمدند و آن وقت به اتفاق نوکران خود در خیابانهای پاریس و کنار رودخانه سن و در سربازخانه ها به راه افتادند که ببینند می توانند خود را برای نهار و شام مدعو کنند؟

این جد و جهد به نتیجه رسید و عده ای از رفقای خارجی آنها را دعوت کردند زیرا خود آنها در دوره فراوانی و پولداری دیگران را دعوت نموده بودند.

چون آرامیس به رفقاء توصیه می کرد همانگونه که یک حاکم منصوب باید در فکر دوره عزل و خانه نشینی خود باشد انسان هم در موقع پول داشتن می بایست مانند برزگری که در مزرعه بذر می افشاند، چپ و راست، به این و آن غذا و ضیافت بدهد و این ضیافت ها بذری خواهد بود که در مزرعه دوستی سبز خواهد شد و به ثمر خواهد رسید و در موقع خود شام و نهار بوجود خواهد آورد.

در آن روزهای گرسنگی هم رفقاء میوه تخم هائی را که در گذشته کاشته بودند می چیدند و آتوس را چهار مرتبه دعوت کردند که هر چهار بار رفقای خود و نوکران آنها را با خویش برد.

و یک مرتبه دیگر به ثبوت رسید که آرامیس مردی است که صدا ندارد و تظاهر نمی کند ولی خیلی کار به انجام می رساند.

و اما دارتن یان چون غریب بود و کسی را در پاریس نمی شناخت نتوانست بیش از دو مرتبه رفقاء را به میهمانی ببرد.

مرتبه اول کشیشی از هم ولایتی های دارتن یان او را به مصرف شیر و کاکائو دعوت کرد و دارتن یان، قشون خود را به خانه کشیش مزبور برد و آنها ذخیره دو ماه کاکائو و شیر کشیش بیچاره را خوردند.

دفعه دوم یکی از ستوان های جوان سپاه اسار دارتن یان را دعوت نمود و غذائی گوارا و فراوان به او و رفقایش خوراند و وقتی از میهمانی مراجعت می کردند پلانسه نوکر دارتن یان می گفت: افسوس که هر قدر انسان غذای فراوان بخورد بیش از یک مرتبه نمی توان به این گونه میهمانیها رفت.

به همین مناسبت جوان گاسکون نزد نفس خود منفعل بود، که چرا نتوانسته بیش از یک و نیم غذا، به دوستان بخوراند زیرا عصرانه‌ای که نزد کشیش صرف کردند در نظر دارتن‌یان یک غذا به شمار نمی‌آمد بلکه آن را نصف غذا، محسوب می‌نمود به دلیل اینکه شیر و کاکائو را نمی‌توانست یک غذا بداند.

و این یک و نیم غذا را در قبال ولیمه‌ها و سورهای بزرگ که رفقای وی دست و پا کرده بودند بسی حقیر به نظر می‌آورد و خود را یک موجود طفیلی می‌دید که غذای دیگران را می‌خورد ولی نمی‌تواند به آنها بخوراند.

این وضع در نظر دارتن‌یان با اصل جوانمردی نامناسب جلوه می‌نمود و خویش را تحمیل به رفقاء می‌دید و فراموش کرده بود که مدت یک ماه رفقاء روز و شب از پول او ارتزاق می‌کردند.

زیرا تنخواهی که لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه بخشیده بود فقط به دارتن‌یان داد نه به رفقای او.

رفقای او در مواقع دیگر، به نوبه خویش، از خوان کرم و بخشایش پادشاه فرانسه برخوردار شده بودند و پادشاه کشور، چون دارتن‌یان را جوان و تازه وارد دید خواست، به تنهایی، آن جوان را مورد مرحمت قرار بدهد.

معهدا جوان گاسکون، با گذشت و صفای قلب در خور تحسینی که بیشتر در جوانها دیده می‌شود موجودی خویش را با رفقاء در میان نهاد و بالسویه بین آنها قسمت کرد.

دارتن‌یان، با توجه به این اصل که خود را سربار دوستان می‌دید، فکر را به کار انداخت که راهی برای تحصیل درآمد کشف نماید.

بعد از اینکه در این خصوص فکر کرد دید چهار نفر جوان شجاع و یک دل و باهوش و کاری و دارای ابتکار نباید اوقات خود را به بطالت تلف کنند، و فقط صرف شمشیربازی و گردش در تفرج‌گاه‌ها و شوخی با این و آن، و در صورت امکان، هجوم به خانه‌های آشنایان نمایند.

دارتن‌یان می‌فهمید که چهار دوست صمیمی، مثل آنها، که مالشان یکی است و حاضرند در راه هم بی‌دریغ جان فدا کنند، و مرگ را در راه وفاداری به هم ناچیز می‌دانند و بدون چشم داشت استفاده مادی به کمک هم می‌شتابند، و هرگز، در قبال

مشکلات عقب‌نشینی نمی‌کنند و وقتی تصمیمی گرفتند، آن را به تنهایی، یا به اتفاق به موقع اجراء می‌گذارند و شمشیرهای آنها جهات اربعه را تهدید می‌کند و بازوانشان، هر مشکل را از پیش پا برمی‌دارد، باید آنقدر استعداد داشته باشند، که روزی، بوسیله هوش و تدبیر، یا حيله و تزویر، یا اعمال زور، خود را از تنگنای فقر نجات بدهند و به مقصدی که برای خویش تعیین کرده‌اند برساند خواه مقصد مزبور، صرف مادی باشد و خواه مادی و معنوی

این فکر طوری بر دارتن‌یان غلبه کرد که حیرت نمود چگونه چهار نفر جوان، که دارای تمام این صفات هستند هنوز راهی به سوی کعبه آمال، نگشوده، در بیابان هستی، سرگردان می‌باشند و گاهی به چپ و زمانی به راست می‌روند و لحظه‌ای به قهقری برمی‌گردند.

هرچه بیشتر دارتن‌یان در این خصوص می‌اندیشید زیادتر به او ثابت می‌شد که اگر هنوز به مقصود نرسیده‌اند گناه از خود آنهاست که چشم نمی‌گشایند و یک هدف واحد را در نظر نمی‌گیرند.

زیرا، وقتی چهار جفت بازو، با هم متحد شد، یا نیروی یک جفت بازو، چهار برابر گردید، نیروئی بوجود می‌آورد که هرگاه ارشمیدس یونانی می‌یافت به آرزوی خود می‌رسید و دنیا را با آن نیرو، بلند می‌کرد.

رشته افکار دارتن‌یان که به اینجا رسید درب‌خانه را کوبیدند و دارتن‌یان پلانسه نوکر خود را بیدار کرد که برود و در را بگشاید.

خوانندگان از این جمله که دارتن‌یان نوکر خود را برای گشودن در بیدار کرد نباید چنین استنباط فرمایند که شب بود و همه می‌خوابیدند.

زیرا آفتاب می‌دمید و هنوز بیش از چهار ساعت از ظهر نمی‌گذشت ولی دو ساعت قبل از آن پلانسه به ارباب مراجعه کرده گفته بود آقا، آیا شام نمی‌خوریم.

دارتن‌یان که غذائی نداشت به نوکر خود بدهد و می‌دانست که کتک هم قائم مقام غذا نخواهد شد ضرب‌المثل معروف را بر او فرو خواند که هرکس می‌خواهد غذا می‌خورد و پلانسه هم برای اطاعت از امر ارباب، یا در عوض غذا خوردن خوابید. بعد از اینکه اربابش او را صدا زد، برخاست و در را گشود مردی وارد آپارتمان شد و گفت: من میل دارم که ارباب شما را ملاقات کنم.

پلانشه او را وارد اطاق دارتن‌یان نمود، و چون بوسیله خوابیدن غذا خورده بود، خواست بوسیله شنیدن اظهارات آن مرد و اینکه با ارباب او چکار دارد، دسر بعد از غذا را هم صرف کرده باشد، ولی متأسفانه آن مرد به محض ورود به اطاق گفت: وی برای یک کار خصوصی آمده و باید به تنهایی دارتن‌یان را ملاقات کند.

لذا دارتن‌یان نوکر خود را از اطاق خارج کرد و به او گفت: در را در قفای خود ببندد و آنگاه چند لحظه سکوت برقرار شد در طی آن دارتن‌یان آن مرد را نگریست تا بداند از کدام طبقه اجتماعی است.

لباس و وضع آن مرد ثابت می‌کرد که جزو طبقه بورژوا می‌باشد یعنی نه از اصیل‌زادگان و اشراف است و نه جزو کارگران و کشاورزان.

اشراف و اصیل‌زادگان چون فقط از درآمد املاک یا مقام و شغل دولتی خود امرار معاش می‌کردند سکوت و وضعی خاص و برجسته داشتند که فوراً جلب توجه می‌نمود.

کشاورزان و کارگران و مزدوران چون در تمام سال می‌بایست بوسیله کدیمین نان خود را تحصیل نمایند نمی‌توانستند مانند اشراف زندگی نمایند و لباس بپوشند و غذا بخوردند و قیافه آفتاب خورده، و دستهای خشن آنها آشکار می‌نمود که به کدام طبقه تعلق دارند.

بین این دو، طبقه‌ای وجود داشت که نه جزو اشراف به شمار می‌آمد که بتواند از درآمد املاک و شغل رسمی دولتی خود امرار معاش کند و نه کارگر و مزدور بود که مجبور باشد با عرق جبین نان بخورد و همین طبقه است که بنام بورژوا خوانده می‌شد. کسبه و بازرگانان به استثنای بعضی از بازرگان درجه اول که جزو اشراف به شمار می‌آمدند و وکلای مدافع عدلیه و شعراء و نویسندگان به شرط اینکه از طبقه اشراف نباشند، و صاحبان مستغلات و بعضی از خرده مالکین معتبر که مجبور نبودند، خود مانند یک زارع در مزرعه به کار مشغول گردند و دلالهای بازار و بنادر بازرگانی و بعضی از صاحبان سفاین تجاری، و بالاخره هرکس که با سرمایه‌ای معاش خود را تأمین می‌نمود جزو طبقه بورژوا محسوب می‌گردید.

بعد از چند لحظه سکوت که در طی آن، طرفین یکدیگر را می‌نگریستند دارتن‌یان سر فرود آورد تا اینکه به آن مرد بفهماند برای استماع اظهاراتش حاضر

می باشد.

آن مرد گفت: آقا، من شنیده‌ام که شما یک جوان شجاع هستید و شهرت دارید و به همین جهت نزد شما آمدم که در خصوص موضوعی که برای من اهمیت دارد با شما مذاکره کنم.

دارتن‌یان مانند وکلای مدافع عدلیه که به محض اینکه یکی از ارباب رجوع دهان باز کرد و حرفی زد در می‌یابند که آن گفته به سود آنان می‌باشد حدس زد که وی، از اظهارات آن مرد ممکن است استفاده کند و گفت: آقا خواهش می‌کنم بفرمائید برای چه آمده‌اید و گوش من با شماست.

آن مرد گفت: آقا، من زنی دارم که عاری از زیبایی و هوش نیست و با سمت جامه‌دار، نزد ملکه فرانسه خدمت می‌کند و سه سال قبل، با اینکه زن مزبور جهیز قابل ملاحظه‌ای نداشت، با او تزویج کردم، ولی چون آقای لاپورت رئیس شعبه جامه‌داران علیاحضرت ملکه حامی آن زن می‌باشد، جهیز کوچکی به وی داد.

دارتن‌یان که می‌دانست این مقدمه، باید متهمی به نتیجه‌ای شود گفت: بسیار خوب... منظور شما چیست؟

مرد گفت: آقا منظور من این است که دیروز صبح هنگامی که زن من از محل کار خویش خارج می‌گردید او را ربودند.

دارتن‌یان، با لحن کسی که می‌خواهد بگوید این موضوع مربوط به من نیست، و در عین حال امیدوار است که سودی از این صحبت ببرد گفت: آه... فرمودید که این زن را ربودند؟... آیا می‌دانید رباینده زن شما که می‌باشد؟

مرد گفت: نه آقا، در این خصوص علم‌البقین ندارم ولی نسبت به یک نفر ظنین هستم.

دارتن‌یان گفت:

- چون می‌گوئید که نسبت به یک نفر ظنین هستید لابد می‌دانید چه شخصی مورد سوءظن شماست؟

- بلی آقا، من می‌دانم مردی، از چندی به این طرف زن مرا تعقیب می‌نماید.

- آه... آه... آیا خود شما این موضوع را دیدید؟

- بلی آقا، من متوجه شدم که آن مرد زنم را تعقیب می‌نماید ولی باید بگویم که

تعقیب وی مربوط به علاقه نمی باشد بلکه بیشتر مربوط به سیاست است.

- عجب... عجب... و آیا این مرد برای مسائل سیاسی زن شما را تعقیب می کرد؟
- بلی آقا ولی من نمی دانم که آیا باید شما را در جریان این قضیه قرار بدهم یا نه؟
- آقا لازم است بگویم که من اصراری برای وقوف بر این موضوع ندارم و نداشتم بلکه شما بودید که اینجا آمدید که مطلبی را به من بگوئید و اگر فکر می نمائید که ابراز این مطلب خوب نیست یا اینکه به من اعتماد ندارید می توانید بدون اینکه چیزی بگوئید مراجعت کنید.

مرد که این جواب منطقی را شنید گفت: آقا از قیافه شما پیداست که مردی شریف به شمار می آئید و من می توانم به شما اعتماد داشته باشم و لذا می گویم این مرد، نسبت به زن من علاقه ای ندارد، و از روی احساسات او را تعقیب نمی کرد و اینک هم که زنم ربوده شده برای احساسات او را ربوده اند بلکه برای موضوعی دیگر وی ناپدید گردیده و ساده تر بگویم، به خاطر یک خانم بلند پایه زن بیچاره مرا ربوده اند.
دارتن یان برای اینکه به مخاطب بفهماند که وی از جریان دربار فرانسه اطلاع دارد، گفت:

- نکند که زن شما را برای خانم بوا - تراسی ربوده باشند.
- نه آقا... خانمی که سبب ربودن زن من گردیده بلند پایه تر است.
- بنابراین زن شما را برای خانم اگیون ربوده اند؟
- نه آقا... آن زن از خانم اگیون هم بزرگتر می باشد.
- پس زن شما را برای خانم دوشس دو شوروز ربوده اند؟
- نه آقا... باز هم آن زن بلند پایه تر به شمار می آید.
- آقا... نکند که زن شما را به مناسبت آن دو طر...
آن مرد نگذاشت که حرف دارتن یان تمام شود و گفت: این مرتبه، درست متوجه شده اید و بعد صدا را آهسته کرد که از خارج شنیده نشود و افزود بلی آقا... زن من به خاطر آن دو طریش ملکه فرانسه ربوده شده است.

دارتن یان گفت: این کار همواره دو طرف دارد و طرف آن دو طریش کیست؟
مرد صدا را آهسته تر کرد و با ترس نظری به اطراف انداخت و گفت:
آقا... معلوم است که طرف ملکه فرانسه دوک دو... می باشد.

دارتن‌یان گفت: آه... آه... شما از کجا این موضوع را دانستید؟
مرد مانند اینکه سؤالی عجیب شنیده گفت: معلوم است که این موضوع را از زن
خود شنیده‌ام.

دارتن‌یان گفت: آیا خانم شما اینقدر به اسرار ملکه فرانسه وقوف دارد که می‌داند
که وی با دوک دو... آشنا می‌باشد.

مرد گفت: البته زن من این اندازه وارد در اسرار ملکه فرانسه نیست ولی آقای
لاپورت رئیس شعبه جامه‌داری ملکه از این موضوع آگاه است و به طوری که عرض
کردم لاپورت حامی زن من می‌باشد زیرا پدر تعمیدی اوست.

این را هم بگویم که این شغل را آقای لاپورت برای زن من در نظر گرفت و قصد
داشت در عین اینکه زنم به کاری مشغول می‌شود، ملکه فرانسه هم یک خدمتگزار
صدیق داشته باشد تا بتواند بدو اعتماد نماید زیرا به طوری که شنیده‌اید ملکه فرانسه این
ایام خیلی بدبخت به شمار می‌آید چون از یک طرف لوئی سیزدهم او را ترک کرده به
وی اعتناء نمی‌نماید و از طرف دیگر کاردینال روز و شب در کمین اوست و جاسوسان
خود را مأمور می‌کنند که او را تحت نظر بگیرند و خلاصه ملکه فرانسه به هر طرف که
رو می‌آورد جز قیافه خائنین و جاسوسان و دشمنان را نمی‌بیند.

دارتن‌یان سر را با تفکر تکان داد و گفت: تصور می‌کنم که رفته رفته موضوع
ربوده شدن زن شما روشن می‌شود.

مرد گفت: بلی آقا... بعد از اینکه زنم وارد خدمت ملکه فرانسه گردید قرار شد که
هفته دو مرتبه بیاید و مرا ببیند و چون زنم مرا دوست می‌دارد، هر هفته در رأس موعد،
به خانه می‌آمد و مرا می‌دید.

تا اینکه چهار روز قبل زنم آمد و گفت که در این ایام ملکه فرانسه خیلی قرین
اندوه و نگران است.

دارتن‌یان گفت: آیا زن شما توضیح نداد که وی برای چه نگران می‌باشد.
مرد گفت: چرا آقا... و هم اکنون توضیح او را به شما عرض می‌کنم و زنم
می‌گفت که کاردینال دوریشلیو، صدراعظم فرانسه بیش از هر موقع ملکه را تحت نظر
گرفته و جاسوسان خود را اطراف او گمارده زیرا ریشلیو هرگز موضوع سرابند را
فراموش نخواهد کرد و شما می‌دانید که مسئله سرابند چیست؟

دارتن‌یان با اینکه کوچکترین اطلاعی در این خصوص نداشت برای اینکه بگوید از تمام جریانهای دربار فرانسه مطلع است گفت: البته که می‌دانم. مرد گفت: بواسطه کینه‌ای که ریشلیو از ملکه بر دل گرفته اینک می‌کوشد که از وی انتقام بگیرد.

دارتن‌یان گفت: چگونه می‌خواهد انتقام بگیرد مرد گفت: این است توضیحی که زن من چهار روز پیش به من داد و اظهار می‌کرد که ملکه تصور می‌نماید که ریشلیو از قول او یک کاغذ مجهول به دوک دو... نوشته تا اینکه او را به پاریس بکشاند. دارتن‌یان گفت: آه... آیا صدراعظم فرانسه قصد دارد که دوک دو بوکین‌گام را به اینجا بیاورد.

مرد گفت: بلی آقا زیرا ریشلیو می‌داند که دوک دو بوکین‌گام به محض دریافت کاغذ مزبور از انگلستان به راه خواهد افتاد و به پاریس وارد خواهد شد و در اینجا با سهولت، کمین‌گاهی علیه وی بوجود خواهد آورد و او را معدوم خواهد نمود. دارتن‌یان گفت: این موضوع درست... ولی چه ربطی به زن شما دارد و برای چه او را ربوده‌اند؟

مرد گفت: آنها می‌دانند که زن من نسبت به ملکه فرانسه خیلی وفادار است و به همین جهت او را ربودند که از ملکه دور کنند یا اینکه اسرار ملکه را از وی استخراج نمایند یا او را وادارند که به نفع کاردینال جاسوسی کند و تمام اخبار و اطلاعات مربوط به ملکه را به کاردینال برساند.

دارتن‌یان گفت: اینک آیا می‌دانید شخصی که زن شما را ربوده کیست؟ مرد گفت: به شما عرض کردم که من نسبت به یک نفر سوءظن دارم دارتن‌یان گفت: اسم او چیست؟

مرد گفت: نام او را نمی‌دانم ولی اطلاع دارم که از عمال کاردینال است و خیلی به او نزدیک می‌باشد به طوری که می‌توانم بگویم که روح مجسم او به شمار می‌آید. دارتن‌یان گفت:

- آیا شما این مرد را دیدید.

- بلی آقا و زنم او را به من نشان داد.

- آیا نشانی‌های این مرد را به خاطر دارید؟

- بلی آقا او مردی است اصیل زاده و باشکوه و دارای چشم‌های سیاه و خیلی تند و تیز و صورتی مهتابی و تقریباً چهل و یا چهل و پنج ساله جلوه می‌کند و موی سیاه و دندانهای سفید دارد و دیگر از نشانی‌های او این است که در شقیقه چپ او، اثر یک زخم هویدا است.

یک مرتبه دارتن‌یان بانگی از حیرت برآورد و گفت: تردیدی نیست که این مرد چهل و پنج ساله که چشمهای سیاه و تیز دارد و در شقیقه چپ او علامت یک زخم دیده می‌شود همان است که در مونک به من برخورد کرد.

مرد گفت: آیا شما این مرد را می‌شناسید؟ دارتن‌یان گفت: بلی من این مرد را با این نشانی‌ها خوب می‌شناسم ولی شما نباید از این حیث نگران باشید.

بلکه برعکس، می‌توانم بگویم اگر شخصی که زن شما را ربوده همین مرد باشد من با یک تیر دو نشان خواهم زد یعنی هم انتقام خود را خواهم گرفت و هم انتقام شما را ولی بگوئید که من این مرد را در کجا باید پیدا کنم.

مرد گفت: من نمی‌توانم در این قسمت اطلاعاتی به شما بدهم زیرا نمی‌دانم که مرکز او کجاست؟

دارتن‌یان گفت: آیا شما آدرس خانه او را نمی‌دانید؟ مرد گفت: نه آقا.

دارتن‌یان گفت: پس در کجا او را دیدید؟

مرد گفت: یک روز که من زن خود را به کاخ لوور می‌بردم که وی به محل کار خود برود دیدم که این مرد از کاخ مزبور خارج شد و زنم او را به نشان داد و گفت: این مرد اخیراً مرا تعقیب می‌نماید.

دارتن‌یان گفت: شما چگونه فهمیدید که زن شما را ربوده‌اند؟

مرد گفت: من این موضوع را از آقای لاپورت شنیدم و او به من اظهار داشت که به احتمال زیاد زن مرا ربوده‌اند.

دارتن‌یان گفت: آیا آقای لاپورت در این باره اطلاعات دیگر در دسترس شما نهاد.

مرد گفت: نه آقا، او نمی‌دانست که زنم را چگونه ربوده‌اند و نمی‌توانست از این جهت به من کمکی نماید دارتن‌یان گفت:

- آیا خود شما اطلاعاتی به دست نیاوردید.

- چرا آقا... ولی نمی دانم که آیا می توانم این اطلاعات را به شما بگویم یا نه؟
 - باز که شما این موضوع را مطرح کردید...
 و باز که می خواهید بگوئید به من اطمینان ندارید ولی بدانید که این مرتبه، قدری دیر شده و شما نمی توانید مانند دفعه اول، بدون اینکه چیزی بگوئید از اینجا بروید زیرا من تقریباً از مجموع سرگذشت شما مطلع گردیده‌ام.
 - آری راست می گوئید و من اکنون اگر دنباله موضوع را قطع کنم و به شما نگویم مردی احمق به شمار خواهم آمد و به همین جهت باید هرچه می دانم به شما بگویم از آن گذشته، بایمان بوناسیو سوگند که...
 - آه... آه... اسم شما آقای بوناسیو می باشد؟ ... زیرا شنیدم که گفتید بایمان بوناسیو سوگند و آیا شما همان آقای بوناسیو نیستید که نامتان خیلی به نظر من آشنا می آید.
 - بلی آقا... من بوناسیو هستم و بعید نیست که نام من در خاطر شما آشنا جلوه کند زیرا من مالک این خانه می باشم و شما بدون اینکه مرا ببینید، این آپارتمان را بوسیله دلال از من اجاره کرده بودید.
 دارتن یان نیم خیزی کرد و سر فرود آورد و گفت: آقای بوناسیو خیلی غریب است که من تاکنون مالک خانه خود را ملاقات نکرده بودم.
 بوناسیو گفت: آقا سعادت من یاری نکرد که خدمت شما برسم و با اینکه سه ماه است که شما در این خانه سکونت دارید و در این مدت به مناسبت مشغله زیاد، فراموش فرمودید که کرایه خانه را پردازید من نخواستم که مصدع شما کردم و فکر نمودم که هرگاه برای آشنائی بیایم شما تصور خواهید نمود که من برای گرفتن کرایه آمده‌ام.
 دارتن یان گفت: آقای بوناسیو باور بفرمائید که من از این بذل توجه و ادب و نزاکت شما بسیار راضی و متشکرم و در صورتی که کاری از دستم برای شما برآید مضایقه نخواهم کرد.
 بوناسیو گفت: من می دانم که شما نسبت به من مضایقه نخواهید نمود و به همین جهت است که عرض می کنم که نسبت به شما اعتماد دارم.
 دارتن یان گفت: شما مقدمه صحبت را گفتید ولی نتیجه آن را بیان نکردید به طوری که من نتوانستم بفهمم که چگونه ممکن است خدمتی برای شما انجام بدهم.

بوناسیو کاغذی از جیب بیرون آورد و گفت: آقا این نامه‌ای است که من امروز قبل از ظهر دریافت کرده‌ام و خواهشمندم که آن را بخوانید.

دارتن‌یان نامه را گرفت و دید دارای این مضمون است:

«غوغا نکنید و در صدد جستجوی زن خود برنیاوید زیرا زن شما سالم است و همین که نسبت به او رفع احتیاج شد مراجعت خواهد کرد و در صورتی که غوغا راه بیاندازید به قتل خواهید رسید.»

دارتن‌یان بعد از اینکه نامه را به صاحب خانه خود پس داد گفت: آقای بوناسیو این نامه صریح و بدون چون و چراست و کسی که زن شما را ربوده آنقدر خود را قوی می‌بیند که اگر شما شکایتی بکنید شما را نیز به قتل خواهد رسانید.

بوناسیو گفت: آقای دارتن‌یان من اکنون بین اضداد قرار گرفته‌ام از یک طرف زنم را دوست می‌دارم و فکر می‌کنم باید برای نجات او قیام کرد و از طرف دیگر می‌ترسم به قتل برسم و چون من اهل شمشیر نیستم، لذا قلعه باستیل و زخم شمشیر و کارد خیلی مرا می‌ترساند.

دارتن‌یان گفت: مطمئن باشید که اهل شمشیر هم از قلعه باستیل می‌ترسند کما اینکه من از این قلعه بیم دارم و زخم کارد و شمشیر هم چیزی است که هیچ کس و از جمله من، میل ندارند که به استقبال آن بروند.

صاحبخانه که از این جواب یکه خورد قدری سکوت نمود و بعد گفت: ولی آقای دارتن‌یان تصور می‌کردم که می‌توانم نسبت به شما اعتماد داشته باشم و شما قادرید که به من کمک فرمائید.

دارتن‌یان گفت: از کجا این فکر برای شما پیدا شد که من می‌توانم به شما کمک کنم؟

صاحبخانه گفت: من از اینجا نسبت به شما امیدوار شدم که می‌بینم که شما با عده‌ای از تفنگداران سلطنتی که همگی شجاع و نیرومند به نظر می‌رسند دوست هستید و چون فرمانده تفنگداران سلطنتی آقای تروهوی می‌باشد من اندیشیدم که شما و دوستان تفنگدار شما، برغم کاردینال و به طرفداری از ملکه فرانسه رضایت خواهید داد که با من کمک نمائید زیرا با کمک نسبت به من خواهید توانست که قدری جناب قدوسی مآب را بازی بدهید.

دارتن‌یان با لحنی که نشان می‌داد هرگز تفنگداران سلطنتی حاضر نیستند خود را برای بوناسیو دچار خطر نمایند گفت: تردیدی نیست که رفقای تفنگدار من، و خود من هر موقع حاضریم که برای اجرای اوامر آقای تره‌وی قدری کاردینال را بازی بدهیم اما...

صاحبخانه معنای اما را فهمید و گفت: آقای دارتن‌یان اگر فراموش نفرموده باشید اجاره سه ماه را به من بدهکار هستید و من حتی یک مرتبه این موضوع را به روی شما نیاوردم.

دارتن‌یان گفت: خود شما اظهار کردید که کثرت مشغله مانع از این بوده که من بتوانم کرایه شما را پردازم.

صاحبخانه گفت: صحیح است ولی من یک نکته دیگر را هم می‌گویم و آن اینکه شما تا در خانه من هستید می‌توانید بدون پرداخت اجاره بها در اینجا بنشینید.

دارتن‌یان گفت: بسیار خوب و چون بوناسیو دید هنوز آن جوان، برای قبول درخواست او آماده نگردیده افزود:

علاوه بر همه اینها، اگر شما احتیاج به پول داشته باشید که من اینطور احساس می‌کنم من حاضریم که در حدود پنجاه پیستول وجه تقدیم نمایم.

دارتن‌یان گفت: آقای بوناسیو از این قرار شما مردی ثروتمند هستید؟

صاحبخانه گفت: آقا من ثروتی ندارم ولی فقیر نیستم و لقمه نانی به دست می‌آورم و شکر نعمت را بجا می‌گذارم و آنچه امروز برای من باقی مانده بقایای یک مغازه عطاری است که یکی از بزرگترین عطاریهای پاریس بود و من چندین سال عطاری می‌کردم و توانستم مبلغی قلیل، که در سال ربح آن دو هزار و پانصد تا سه هزار اکو می‌شود صرفه‌جوئی نمایم.

دیگر اینکه از چندی به این طرف سهام شرکت‌های بحرپیمائی و اکتشافات را خریداری می‌کنم و نظر به اینکه شرکت‌های اکتشافات جغرافیایی رونق پیدا کرده از این راه نیز لقمه نانی به دستم می‌رسید... آه... آه... این کیست؟

کلمات اخیر را صاحبخانه بر زبان آورد زیرا ضمن صحبت با دارتن‌یان بیرون را می‌نگریست و یک مرتبه مردی توجه او را جلب نمود. دارتن‌یان روی برگردانید و گفت که را می‌گوئید؟

صاحبخانه گفت: نگاه کنید. در خیابان، مقابل پنجره‌های اطاق شما و در آستان آن خانه مردی ایستاده و بالا پوش بر خود پیچیده است و این شخص همان می‌باشد که من نسبت به وی ظنین هستم و نمی‌دانم در اینجا چه می‌کند.

دارتن‌یان به محض اینکه به اشاره صاحبخانه آن مرد را دید به طرف شمشیر خود دوید و آن را از غلاف بیرون کشید و از آپارتمان خارج شد و صاحبخانه می‌شنید که دارتن‌یان می‌گفت: این مرتبه دیگر از چنگ من فرار نخواهی کرد... این بار نخواهم گذاشت که بگریزی و تو را به سزای عملت خواهم رسانید.

روی پله کان دارتن‌یان بدو نفر از دوستان خود یعنی آتوس و پورتوس برخورد و آنها که دیدند وی با شمشیر عریان می‌دود راه دادند که وی بگذرد و از پرسیدند که با این وضع کجا می‌روید؟

دارتن‌یان بدون اینکه توقف نماید گفت: شخصی را که در مونک به من توهین کرد یافته‌ام.

دارتن‌یان چند مرتبه این سرگذشت را برای دوستان خود بیان کرده و به آنها گفته بود که چگونه در شهر مونک مردی با مشخصات موصوف با یک زن زیبا برخورد کرد و آن زن را به نام مای‌لیدی خواند و چطور بر اثر جدال با آن مرد دارتن‌یان مجروح شد و کاغذ او را از جیب کلیجه‌اش ربودند.

آتوس بعد از شنیدن سرگذشت دارتن‌یان گفته بود که شما نامه خود را در حین نزاع از دست دادید زیرا محال است اصیل‌زاده‌ای با این نشانی‌ها مبادرت به سرقت نامه نماید و شخصی که این گونه محتشم است بالاتر از این می‌باشد که دست بدزدی بیالاید. پورتوس عقیده داشت که ماجرای ملاقات آن مرد با مای‌لیدی یک ماجرای مبتذل بوده و آن دو نفر به هم وعده ملاقات، در آن نقطه داده بودند و چون دارتن‌یان مخمل ملاقات آنها گردید لاجرم آن مرد کارکنان مهمانخانه را تحریک کرد و بدو حمله ور شدند.

ولی آرامیس گفته بود که این نوع مسائل جزو اسرار است و بهتر آنکه دارتن‌یان در صدد برنیاید که این اسرار را تعقیب و کنجکاوی کند زیرا هرچه بیشتر کنجکاوی نماید اشکالاتی زیادتر برای او تولید خواهد گردید.

دوستان دارتن‌یان با همان چند کلمه که آن جوان بر زبان آورد فهمیدند که

منظور او چیست؟

و دانستند که وی را نباید ممانعت از تعقیب آن مرد کرد زیرا دارتن‌یان در این مورد آنقدر تعصب دارد که هر ممانعت سبب تولید عکس‌العمل می‌گردد و هیجان او را برای تعقیب آن مرد زیادتر می‌کند.

این بود که راه را به روی او گشودند ولی می‌دانستند که دارتن‌یان بالاخره مراجعت خواهد کرد.

زیرا یا آن مرد را خواهد یافت و به قتل خواهد رسانید که در این صورت برمی‌گردد یا اینکه موفق به یافتن او نخواهد گردید که باز مجبور است به خانه مراجعت نماید.

لذا وارد منزل دارتن‌یان شدند تا او مراجعت اما بعد از ورود به آنجا صاحبخانه را ندیدند زیرا آقای بوناسیو وقتی دید که دارتن‌یان با آن خشم و شمشیر آخته از منزل خارج شد ترسید که مبادا بر اثر قتل آن مرد برای او اشکالاتی تولید گردد و ترجیح داد به خانه خود برود.

۹

نظریه دارتن یان

آنچه دوستان دارتن یان پیش بینی می کردند به وقوع پیوست و جوان گاسکون پس از اینکه با شمشیر آخته تمام خیابان های اطراف را گردش کرد نتوانست آن مرد را کشف نماید و در عوض هیکل مخوف و شمشیر عریان او سبب وحشت عابرین می گردید.

بعد از اینکه دارتن یان به هر طرف دوید و نتوانست آن مرد را پیدا کند یادش آمد که وقتی آن مرد را دید او مقابل آستان خانه ای قرار داشت و مثل اینکه می خواست وارد خانه مزبور شود.

دارتن یان می بایست این فکر را اول بکند ولی آخر کرد و خود را مقابل خانه مزبور رسانید و به شدت در زد.

صدای در زدن های شدید و متوالی دارتن یان توجه همسایه ها را جلب نمود و سرهای آنها از پنجره ها خارج گردید و گفتند آقا شما بدون فایده در می زنید برای اینکه در این خانه کسی سکونت ندارد.

دارتن یان گفت: چنین چیزی نمی شود برای اینکه من به چشم خود دیدم که شخصی می خواست وارد این خانه گردد.

ولی همسایه ها به وی اطمینان دادند که لااقل از شش ماه به این طرف هیچکس در آن خانه سکونت نکرده و به کل خالی است.

دارتن‌یان چون نمی‌توانست شهادت همسایه‌ها را نادیده بگیرد و نه می‌توانست درب خانه مزبور را بشکند و وارد خانه گردد ناچار مراجعت نمود. در حالی که دارتن‌یان عقب آن مرد در خیابانها می‌دوید آرامیس هم آمد و به آتوس و پورتوس ملحق شد و منتظر بازگشت دارتن‌یان ماند. جوان گاسکونی عرق ریزان و خسته مراجعت کرد و رفقاء از او سؤال کردند چطور شد آیا توانستید که او را پیدا نمائید در جواب گفت: نه و این مرتبه هم این مرد از چنگ من فرار کرد.

و من تصور می‌نمایم که این شخص خود ابلیس می‌باشد که اینطور ناگهان پدیدار می‌شود و یک مرتبه غایب می‌گردد به طوری که من کم‌کم معتقد شده‌ام که این مرد بشر نیست بلکه شیطان یا اینکه روح مجسم است.

آتوس خطاب به پورتوس گفت: دوست عزیز آیا شما به روح عقیده دارید یعنی تصور می‌نمائید که روح از دنیای دیگر برمی‌گردد و خود را به شکل یک انسان به ما نشان می‌دهد.

پورتوس گفت: من در زندگی فقط قائل به مشهودات هستم و تنها چیزی را که می‌توانم ببینم باور می‌نمایم و نظر به اینکه تاکنون روح را ندیده‌ام قائل بوجود آن نیستم. آرامیس گفت: دوست عزیز این حرف را بر زبان نیاورید برای اینکه گفته شما برخلاف نوشته کتب مقدس ماست.

زیرا در کتب آسمانی ما نوشته شده که بعد از اینکه شموئیل فوت کرد روح او بر شائول آشکار شد و این موضوع ثابت می‌کند که روح می‌تواند برگردد و خود را به دیگران نشان بدهد و هرگاه شما منکر بازگشت روح شوید برخلاف اصل مسلم مزبور اظهار نظر کرده‌اید.

دارتن‌یان گفت: من نمی‌توانم بگویم که این مرد انسان است یا شیطان است، جسم است یا روح، آدم عادی است یا سایه، موجودیت واقعی دارد و یا دارای موجودیت یک شب می‌باشد ولی این را می‌دانم که ظهور غیرمنتظره این مرد امروز یک ضرر بزرگ به ما زد زیرا من مشغول یک معامله بودم که هرگاه سر می‌گرفت در این دوران بی‌پولی یکصد پیستول نصیب ما می‌گردید.

پورتوس و آرامیس پرسیدند خواهش می‌کنیم که در این خصوص توضیح بدهید

زیرا این مسئله خیلی توجه ما را جلب کرد.

آتوس که پیوسته کم حرف بود چیزی نگفت ولی با اشاره دارتن‌یان را تشویق نمود که حرف بزنند.

دارتن‌یان نوکر را صدا زد و گفت: پلانسه برو و از قول من به آقای صاحبخانه ما یوناسیو بگو که شش بطری از نوشابه‌های بوژان‌سی خود را برای ما بفرستد و هرگاه خواست نوشابه‌ای دیگر به تو بدهد نپذیر و بگو ارباب من جز از این نوع نوشیدنی نمی‌تواند بیاشامد.

پورتوس از حیرت چشم‌ها را گشود و گفت: دوست عزیز، از این قرار شما نزد صاحبخانه خود دارای اعتبار می‌باشید آن هم اعتباری زیاد که می‌توانید این طور به او تحکم نمائید.

دارتن‌یان گفت: همین طور است و شما هم اکنون خواهید دید که هرگاه نوشابه‌های او خوب و از نوع بوژان‌سی نباشد من برای او پس خواهم فرستاد. آرامیس فیلسوفانه سر را تکان داد و گفت: دوست عزیز در زندگی نباید طوری رفتار کرد که مردم را از دوستی پشیمان نمود و ما روایت داریم که باید خورد و نوشید اما نباید قائل به اسراف گردید.

در زندگی اجتماعی نیز همین طور است و نباید طوری از دوستی مردم سوءاستفاده نمود که آنها از دوستی پشیمان شوند.

آتوس که کم حرف می‌زد گفت: من می‌دانستم که در بین ما چهار نفر نیروی تعقل دارتن‌یان از همه زیادتر است و پس از این جمله آتوس بار دیگر سکوت نمود. پورتوس گفت: دارتن‌یان ما منتظریم که بدانیم این معامله که بر اثر ظهور غیرمنتظره این مرد بر هم خورد چه بوده و نیز منتظریم بدانیم چه اعجازی روی داده که شما نزد صاحبخانه خود اینطور دارای اعتبار شده‌اید.

آرامیس گفت: ولی من میل دارم نکته‌ای را بگویم و آن این است که هرگاه در این سرگذشت به حیثیت یک خانم لطمه وارد می‌آید بهتر آنکه دارتن‌یان از ابراز آن خودداری کند و ما هم کنجکاوی خویش را فراموش نمائیم.

دارتن‌یان گفت: مطمئن باشید که در این سرگذشت حیثیت هیچ زن یا مرد مورد هتک قرار نمی‌گیرد.

و بعد کلمه به کلمه، صحبتی را که با صاحبخانه خود کرده بود برای دوستان بیان نمود و توضیح داد مردی که زوجه صاحبخانه مرا ربوده شخصی است که در مونک نسبت به من هتک احترام کرد و من اگر او را پیدا کنم با یک تیر دو نشان خواهم زد. در این وقت پلانسه بطریهای نوشیدنی را آورد و روی میز نهاد و گشود و آتوس قدری از نوشیدنی بوژان سی در گیلان ریخت و نوشید و گفت: نوشابه‌ای خوب و گواراست.

و اما در خصوص معامله شما... به عقیده من معامله بدی نیست و ما می‌توانیم از این مرد پنجاه تا شصت پیستول بیرون بیاوریم و فقط باید دانست که این مبلغ به اندازه حیات ما چهار نفر ارزش دارد یا نه؟

دارتن‌یان گفت: آقایان شما همه اصیل‌زاده و جوانمرد هستید و می‌دانید که در گذشته رسم شوالیه‌ای بیشتر برای حمایت از زنها بوجود آمد و در این قضیه یک زن بیچاره مورد ظلم قرار گرفته و او را از شوهرش ربوده‌اند در صورتی که گناهی جز وفاداری نسبت به خانم خود نداشته است و ندارد.

آیا بر ما واجب نیست که به حمایت این زن برخیزیم و او را از چنگ شخصی که وی را ربوده نجات بدهیم و آیا اگر در این راه جان را از دست بدهیم باید متأسف باشیم.

آرامیس خطاب به دارتن‌یان گفت: دوست عزیز، من احساس می‌کنم که شما به هیجان آمده‌اید و این اظهارات از روی تحریک اعصاب و هیجان است.

من تصدیق می‌کنم که نسبت به این زن ظلم شده و نمی‌بایست که او را بربایند و نیز قبول دارم که باید به او کمک کرد و او را نجات داد ولی اگر مقرر باشد که کمک نسبت به این زن به بهای جان ما چهار نفر تمام شود من این موضوع را تصویب نمی‌نمایم.

برای اینکه زنها برای این بوجود آمده‌اند که سبب محو ما مردها شوند و آنها در حال عادی به قدر کفایت ما را محو می‌نمایند و لزومی ندارد که ما به طور فوق‌العاده و به هیئت اجتماع، خود را در راه آنها به قتل برسانیم.

من می‌خواهم بدین مناسبت به شما بگویم که هر وقت مشاهده کردید که مردی در زندگی بدبخت گردیده، در فکر این باشید که به احتمال قوی یک زن او را بدبخت

کرده است.

گرچه مردها به علل عدیده مانند شرکت در جنگ، شرکت در مبارزه‌های سیاسی و معاملات بزرگ و سفته‌بازی و غیره بدبخت می‌شوند اما باید دید بچه مناسبت خود را وارد این ماجراها می‌نمایند.

و هرگاه تعمق نمائید می‌بینید که آنها به خاطر یک زن خود را وارد این ماجراها که منتهی به بدبختی آنان می‌شود می‌کنند به طوری که در آخرین مرحله، نظریه من درست درمی‌آید که اغلب یک زن، یک مرد را بدبخت می‌کند. وقتی آرامیس این حرف را زد آتوس خم بر ابروها آورد و لب‌ها را گزید و سر را پائین انداخت.

دارتن‌یان گفت: آقایان شما متوجه نیستید که من چه می‌خواهم بگویم؟ من نمی‌گویم که ما چهار نفر جان خود را برای خانم بوناسیو به خطر بیندازیم بلکه منظورم ملکه فرانسه است.

آقایان، ملکه فرانسه امروز تنها است و حامی و مدافعی ندارد زیرا لوئی سیزدهم او را ترک کرده و کاردینال تمام قوای خود را برای محو او بکار انداخته و دوستان ملکه یکی بعد از دیگری بر اثر توطئه‌های کاردینال از پیرامون او دور می‌گردند یا اینکه بالای سیاستگاه سر راه از دست می‌دهند.

آرامیس گفت: تازه اگر اینطور باشد گناه از خود اوست و برای چه ملکه فرانسه کسانی را دوست می‌دارد که ما به شدت از آنها متنفر هستیم و برای چه نسبت به اسپانیایی‌ها و انگلیسی‌ها ابراز محبت می‌کند.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز شما با اینکه مردی روحانی هستید و باید قضاوتی صحیح داشته باشید در این مورد بی‌انصافی می‌نمائید.

آرامیس گفت: چطور بی‌انصافی می‌کنم؟

دارتن‌یان گفت: این زن خود اسپانیایی است و در اسپانیا متولد گردیده و دوره کودکی را در آنجا گذرانیده و با خلق و خوی اسپانیایی‌ها بزرگ شده و همه خویشاوندان او اهل آن کشور هستند و آن وقت شما می‌گوئید که آن دو طریش نباید اسپانیایی‌ها را دوست داشته باشد.

و اما در خصوص انگلیسی‌ها، این زن ملت انگلستان و همه انگلیس‌ها را دوست

نمی دارد بلکه فقط گروهی از ملت مزبور و نماینده آن گروه مورد توجه اوست. آتوس گفت: من عقیده دارم که این زن محق است که به آن نماینده احترام بگذارد زیرا من هنوز کسی را ندیده‌ام که مانند این انگلیسی دارای شکوه و عظمت باشد و هرکس که او را می‌بیند اعتراف می‌کند که بزرگی، جامه‌ای است که بر اندام او آراسته می‌باشد.

پورتوس گفت: مضافاً به این که من هیچ کسی را ندیدم که مانند این انگلیسی خوش لباس باشد و من نمی‌توانم بفهمم که او این پارچه‌ها را از کجا می‌آورد و خیاط‌هایی که برای او لباس می‌دوزد چه هنرمندانی هستند که دست ما به آنها نمی‌رسد. من خود در روزی که این نماینده در کاخ لوور مروارید افشانی می‌کرد حضور داشتم و دو عدد از مرواریدهایی را که افشانده بود از زمین بلند کردم و هر عدد از آنها را ده پیستول فروختم.

بعد پورتوس رفیق خود آرامیس را مخاطب ساخت و گفت: آیا تو او را می‌شناسی؟

آرامیس گفت که من هم به اندازه شما این انگلیسی را می‌شناسم و آشنائی من با او بیش از آشنائی شما با وی نیست.

و من یکی از کسانی بودم که در باغ شهر آمین به اتفاق دسته‌ای او را توقیف کردیم و من در آن موقع هنوز از مدرسه مذهبی بیرون نیامده، در آنجا درس می‌خواندم و خیلی متأسف شدم یعنی برای پادشاه فرانسه متأسف گردیدم زیرا این مرد را به عنوان اینکه یک توطئه‌گر است توقیف کردند و طبعاً این واقعه برای لوئی سیزدهم انعکاسی خوب نداشت.

دارتن‌یان گفت: با تمام این حرفها، اگر من اکنون بدانم که دوک دوبوکی‌گام در کجاست دست او را می‌گیرم و هر طور که هست به کاخ لوور می‌رسانم که بتوانم کاردینال را به خشم درآورم و ببینم که وی از فرط غیظ دندانهای خود را به هم می‌ساید.

زیرا آقایان فراموش نفرمائید که بزرگترین خصم و تنها دشمن جاوید و آشتی‌ناپذیر ما همانا کاردینال دوریشلیو می‌باشد و من اگر موفق شوم که یک بازی خوب، بر سر این شخص بیاورم، از بذل جان مضایقه نخواهم کرد.

و عقیده‌ام این است که سر را فدا کردن به این می‌ارزد که من کاردینال را فریب بدهم و چند شب متوالی از فرط اضطراب او بی‌خواب بمانم.

آتوس خطاب به دارتن‌یان گفت: خوب... صاحب‌خانه شما می‌گفت که کاردینال دوریشلیو قصد دارد که بوسیله یک نامه مجعول، به عنوان اینکه از طرف ملکه فرانسه صادر شده دوک دوبوکی‌گام را به پاریس بکشد؟

دارتن‌یان گفت: بلی او می‌گفت که زوجه‌اش اینطور اظهار نظر می‌کرد که کاردینال چنین قصدی دارد.

آرامیس گفت: دوستان به این مناسبت یک موضوع به خاطر آمد که تصور می‌کنم مورد توجه شما قرار خواهد گرفت.

دوستان گفتند این موضوع چیست ما خیلی علاقه داریم که آن را بشنویم. آرامیس مانند کسی که می‌خواست حرفی را بزند ولی یک مرتبه پشیمان گردید گفت: آقایان شما صحبت خود را بکنید تا اینکه من درست این موضوع را به خاطر بیاورم زیرا جزئیات آن را فراموش کرده‌ام و باید قدری به حافظه خود مراجعه نمایم. دارتن‌یان گفت: بسیار خوب، ما صحبت خود را ادامه می‌دهیم تا شما از حافظه خود کمک بگیرید و من عقیده دارم که ربوده شدن زوجه صاحبخانه من که خدمتگزار ملکه است با آمدن دوک دوبوکی‌گام به پاریس، نباید بدون ارتباط باشد.

پورتوس نظری از روی تحسین به دارتن‌یان انداخت و گفت: این جوان گاسکونی خیلی باهوش به نظر می‌رسد آتوس گفت: بلی و من سبک صحبت او را هم دوست می‌دارم و از لهجه ولایتی او لذت می‌برم.

آرامیس که فکر خود را کرده تصمیم گرفته بود که حرف بزند گفت: آقایان معذرت می‌خواهم که قدری شما را در انتظار گذاشتم.

ولی قبل از وقت از حافظه مدد خواستن بهتر از این است که در وسط تکلم چیزی را فراموش نمایند و مستمعین را در حال انتظار بگذارند و اینک گوش بدهید.

حضور گوش فرا دادند ولی آتوس تبسم کرد و آرامیس گفت: آقایان من دیروز نزد یکی از آشنایان خود که استاد فقه و اصول و شرایع است رفتم که او را ملاقات کنم. وی مردی است دانشمند و من از هر فرصت مقتضی برای استفاده از محضر او، برخوردار می‌شوم...

آتوس دوباره تبسم کرد.

آرامیس گفت که منزل این استاد در یک محله کم جمعیت و خلوت می باشد و نباید هم از این موضوع حیرت نمود زیرا سلیقه و مشرب این مرد اقتضا می کند که در نقاط بدون صدا زندگی نماید.

و هنگامی که من روز گذشته، از منزل این مرد خارج می شدم...
آرامیس توقف کرد و معلوم شد با اینکه قبلاً از حافظه مدد گرفته بود باز در وسط صحبت یک نکته را فراموش نمود.
مستمعین گفتند آرامیس وقتی که شما از منزل این مرد خارج می شدید چه اتفاقی افتاد.

هرکس که اندک مطالعه در روان شناسی داشت می فهمید که آرامیس دچار محذور شده زیرا می خواست یک حرف دروغ را شروع نماید و یک مرتبه دید که دروغ او با عقل وفق نمی دهد... یا اینکه اگر آن را بگوید شاید رفقاء به اسرار وی پی ببرند.

آرامیس دروغگو، به معنای کسی که دارای صفت دروغگوئی می باشد نبود، چون دروغگو با این صفت، کسی است که از روی عمد برای استفاده یا غرضی خاص دروغ می گوید.

آرامیس از این جهت دروغ می گفت که بتواند قسمت هائی از زندگی خود را از نظر رفقاء پنهان نماید.

چون رفقاء خیره آرامیس را می نگریستند و منتظر بودند که او حرف خود را تمام کند وی گفت: این استاد فلسفه که من به خانه او می روم دارای یک خواهرزاده می باشد.

پورتوس گفت: و لابد این خواهرزاده یک دختر جوان است.

آرامیس گفت: پورتوس راجع به این خواهرزاده خیالی بد، مکن، زیرا یک خانم محترم و مسن به شمار می آید.

از این حرف سه نفر دیگر خندیدند و آرامیس گفت: اگر شما بخندید و بخواید در صحبت من تردید نمائید من مجبورم که سکوت نمایم و شما هم دنباله این واقعه را نخواهید شنید.

آتوس گفت: آرامیس عزیز، آن چنان به صحت قول تو اطمینان داریم که پیروان بعضی از ادیان هندوستان به پیشوایان خود آن اندازه ایمان ندارند. آرامیس گفت: حال که چنین است پس من هم به صحبت خود ادامه می‌دهم... دیروز وقتی که من به منزل این استاد رفتم معلوم شد که خواهرزاده وی در آنجاست.

بدیهی است که من بدو نمی‌دانستم که این خواهرزاده در آن خانه می‌باشد. و فقط موقع خروج که دیدم آن زن از خانه دای خویس خارج گردید دریافتم که برای دیدار دای خود آمده بود و لذا به وی سلام کردم و گفتم خانم اجازه بدهید که من شما را تا کالسکه‌تان راهنمایی نمایم. پورتوس گفت: عجب... آیا خواهرزاده این استاد فقه و اصول و شرایع کالسکه دارد؟ در این صورت من به شما تبریک می‌گویم که چنین استاد را برای فراگرفتن علم‌الدین انتخاب کرده‌اید.

آرامیس گفت: پورتوس من تاکنون چند مرتبه به شما گفته‌ام که عیب شما اینست که نمی‌توانید زبان خود را نگاه دارید و بر اثر این نقص کنجکاو نیز هستید یا چون کنجکاو هستید نمی‌توانید زبان خود را نگاه دارید و این عیب، شما را از نظر دیگران می‌اندازد.

دارتن‌یان از بیم آنکه بین آرامیس و پورتوس کار به مشاجره نکشد و هم به امید اینکه دنباله صحبت آرامیس را بشنود چون حدس می‌زد که باید صحبتی جالب توجه باشد گفت: آقایان شوخی را کنار بگذارید زیرا ما در خصوص یک مسئله جدی صحبت می‌کنیم و شما هم آرامیس به سخن ادامه بدهید.

آرامیس گفت: در حالی که من به خانم ادای احترام می‌کردم یک مرد با وضعی باشکوه، چهل یا چهل و پنج ساله، دارای صورتی مهتابی و یک بینی بزرگ، و شبیه به مردی که دارتن‌یان در مونک دید به ما نزدیک شد. دارتن‌یان گفت: نکند خود آن مرد باشد؟...

آرامیس گفت: من هم چنین حدس می‌زنم که مرد همان بود که شما امروز در تعقیب او در خیابانها ددید و همان است که در مونک دیدید. دارتن‌یان گفت: بعد چه شد آرامیس گفت: در حالی که آن مرد به من نزدیک

می شد دیدم که پنج شش نفر مرد مسلح در ده قدمی او حرکت می کنند و آدمهای او می باشند.

آن مرد به من نزدیک شد و با احترام گفت: آقای دوک و شما خانم شریف بیاورید.

پورتوس گفت: آیا منظور او از خانم همانا آن زن یعنی خواهرزاده استاد بود. آتوس گفت: پورتوس ساکت باشید... چرا نمی گذارید آرامیس حرف خود را بزند.

پورتوس سکوت کرد و آرامیس گفت: من از این حرف حیرت کردم و آن مرد گفت: آقای دوک، به شما عرض می کنم که بدون کوچکترین مقاومت و اعتراض سوار این کالسکه بشوید.

دارتن یان گفت: آه... آه... معلوم می شود این مرد تصور کرد که شما دوک دوبوکی گام هستید؟

آرامیس گفت: بلی و خود من هم در آن موقع این طور فکر کردم و متوجه شدم که او مرا با بوکین گام اشتباه کرده است.

پورتوس گفت: به فرض اینکه آرامیس را با دوک دوبوکی گام اشتباه کرده باشد برای چه آن مرد از آن زن، یعنی خواهرزاده استاد علم الدین دعوت کرد که سوار کالسکه شود زیرا خواهرزاده مزبور مناسبتی با بوکین گام نداشت.

دارتن یان گفت: مطلب روشن است و آن مرد از این جهت به آن زن گفت که سوار کالسکه شود که تصور نمود وی ملکه فرانسه می باشد.

آرامیس گفت: کاملاً درست فهمیدید و آن مرد همانطوری که در مورد من اشتباه کرد در مورد آن زن نیز اشتباه نمود و او را به جای ملکه فرانسه گرفت.

آتوس نیمی خطاب به دارتن یان و نیمی خطاب به رفقای دیگر گفت: این جوان گاسکون (اشاره به دارتن یان) خیلی باهوش است و هیچ چیز از نظر او مخفی نمی شود.

پورتوس گفت: من به آن مرد حق می دهم که آرامیس را با دوک انگلیسی اشتباه کرده باشد برای اینکه دوست ما از حیث اندام خیلی شبیه به بوکین گام می باشد.

اما حیرت می کنم که چرا وقتی چشم او به اونیفورم تفنگداری آرامیس افتاد از اشتباه بیرون نیامد.

آرامیس گفت: او نتوانست که او نیفورم تفنگداری مرا ببیند برای اینکه من یک بالا پوش بلند و فراخ در برداشتم.

پورتوس با تعجب گفت: در این فصل تابستان آیا شما بالا پوش پوشیده بودید؟ و آیا می ترسیدید که در این هوا سرما بخورید یا اینکه استاد شما توصیه کرد که با بالا پوش به منزل او بروید که شناخته نشوید.

آرامیس جوابی به این گفته نداد و آتوس گفت:
همان گونه که پورتوس می گوید اندام آرامیس خیلی شبیه به قامت دوک دوبو کینگام است ولی از حیث صورت شبیه به او نیست.
و من فکر می کنم که آن مرد چگونه متوجه این نکته نشد و قیافه آرامیس را در نظر نگرفت.

آرامیس گفت: او نتوانست صورت مرا ببیند برای اینکه من یک کلاه بزرگ بر سر گذاشته بودم و لبه کلاه صورت مرا به کلی می پوشانید.
پورتوس گفت: آیا تمام این احتیاطها را برای این کرده بودید که نزد این استاد فقه و اصول بخوانید؟ من تصور نمی کردم که خواندن فقه و شرایع این همه احتیاط و دقت می خواهد.

دارتن یان گفت: آقایان خواهش می کنم که از شوخی صرف نظر کنید زیرا نباید در این موقع اوقات گران بهای ما صرف شوخی شود و بر ماست که فوراً متفرق شویم و هریک به سهم خویش این زن، یعنی زوجه صاحبخانه مرا جستجو نمائیم زیرا من می دانم که کلید کشف اسرار این زن است و هرگاه ما او را پیدا کنیم به تمام اسرار واقف خواهیم گردید.

پورتوس با نفرت لب های خود را غنچه و جمع کرد و گفت: دارتن یان، چگونه اصیل زادگانی چون ما می توانیم اوقات و نیروی خود را صرف یافتن این زن که از طبقه عوام الناس است بکنیم؟

دارتن یان گفت: این زن را این اندازه کوچک فرض نکنید زیرا به طوری که گفتم وی فرزند تعمیدی آقای لاپورت می باشد.

ولاپورت رئیس کل جامه داری ملکه فرانسه است و دیگر اینکه این زن خود از محارم ملکه فرانسه به شمار می آید و بی شک علیاحضرت ملکه فرانسه بدون جهت این

زن را برای خدمتگزاری انتخاب نفرموده بلکه برای مصلحتی خاص از بین طبقه عوام زنی را برگزیده که پیوسته با او باشد.

و ما چون به اندازه ملکه مال اندیشی و بصیرت نداریم نمی توانیم به این مصلحت پی ببریم.

ولی باید دانست که سلاطین چون همه چیز را از بالای تخت مرتفع خود می نگرند می توانند در آفاق دور چیزهایی را ببینند و بفهمند که به نظر ما نمی رسد.

و یکی از این چیزها عبارت از مصلحتی است که سبب گردیده علیاحضرت ملکه فرانسه این زن را برای ندامت خود انتخاب نماید.

پورتوس گفت: بسیار خوب ما حاضریم که در صدد جستجوی این زن برآئیم ولی اول با شوهر عطار او مذاکره کنید که بدانیم چه مبلغ به ما حق الزحمه خواهد داد.

دارتن یان گفت: من یقین دارم بدون اینکه با این مرد چانه بزنیم حق الزحمه خود را از وی خواهیم گرفت و به فرض اینکه او به ما حق الزحمه ندهد ما مزد خود را از جای دیگر دریافت خواهیم کرد و در هر صورت مزد ما از بین نخواهد رفت.

در این وقت صدای پائی که با عجله از پله ها بالا می آمد به گوش رسید و در باز شد و صاحبخانه دارتن یان، با رنگ پریده و اضطراب فراوان خود را به اطاق انداخت و گفت:

آقایان، مرا نجات بدهید... شما را به خدا نگذارید که مرا توقیف نمایند زیرا چند نفر سر زده آمده و قصد دارند مرا دستگیر کنند و با خود ببرند.

پورتوس و آرامیس با یک حرکت از جا برخاستند و شمشیرها را تا نیمه از غلاف بیرون کشیدند ولی دارتن یان گفت: آقایان عصبی نشوید و شمشیرها را غلاف نمائید زیرا این مورد از مواردی می باشد که حزم و احتیاط بیش از زور مشکل گشا می شود.

پورتوس گفت: ما که نمی توانیم بگذاریم مردی را که به ما پناهنده گردیده توقیف نمایند خاصه آن که این مرد صاحبخانه شماست و ما هم تا اندازه ای او را شناخته ایم.

بوناسیو گفت: آقایان خداوند به شما پاداش نیکو بدهد... نگذارید که مرا دستگیر کنند... نگذارید که مرا ببرند و به زندان بیندازند زیرا من مردی بی گناه هستم.

آتوس گفت: آقایان بگذارید که دارتن‌یان این موضوع را اصلاح کند.
من هم با او متفق‌العقیده هستم که در این مورد زور و اعمال خشونت سود ندارد بلکه با نرمی و اعتدال بهتر می‌توان موفق شد و من بطوری که گفتم دارتن‌یان را با هوش‌تر از خودمان می‌دانم و از این لحظه راجع به این کار از او اطاعت می‌کنم و به شما هم می‌گویم از او اطاعت کنید.

در این موقع مأمورینی که آمده بودند صاحبخانه را دستگیر نمایند در قفای او بالا آمدند و دوستان دیدند که یکی از آنها صاحب‌منصب است و چهار نفر دیگر سرباز می‌باشند.

آنها وقتی بوناسیو را بین چهار نفر تفنگدار مسلح دیدند مردد شدند که آیا جلو بیایند یا نه؟

زیرا اندیشیدند که تفنگداران مزبور ممکن است که از آن مرد حمایت نمایند.
ولی دارتن‌یان آنها را از تردید بیرون آورد و گفت: آقایان بفرمائید... داخل شوید... زیرا ما هم مانند شما از وفاداران صمیمی اعلیحضرت پادشاه فرانسه و کاردینال دوریشلیو می‌باشیم.

رئیس آنها گفت: آقایان، آیا ما می‌توانیم که مأموریت خود را به انجام برسانیم و آیا شما با انجام مأموریت ما مخالفت نخواهید کرد و جلوی ما را نخواهید گرفت.
دارتن‌یان گفت: آقا، ما نه فقط جلوی اجرای مأموریت شما را نخواهیم گرفت بلکه مانند هر فرانسوی دیگر تا آنجا که از دستان برآید کمک خواهیم کرد که مأموریت شما انجام بگیرد.

پورتوس از آتوس پرسید این جوان گاسکون چه می‌گوید؟ و آیا متوجه حرفهای او هستید و چگونه ما می‌توانیم برای انجام مأموریت این اشخاص به آنها کمک نمائیم در صورتی که می‌دانیم که از سربازان کاردینال هستند.

آتوس گفت: پورتوس این قدر ساده مباش، و سکوت کن حال که نمی‌توانی بفهمی منظور دارتن‌یان چیست اقلاً حرف زن.

صاحبخانه وقتی شنید که دارتن‌یان قصد دارد او را تسلیم کند آهسته گفت: آقایان من به شما پناه آورده‌ام و شما هم بدو آ به من قول دادید که از من حمایت نمائید. گرچه این قول شما شفاهی بود ولی عمل شما ثابت کرد که میل ندارید مرا تسلیم

این اشخاص بکنید.

دارتن‌یان آهسته به آن مرد گفت: اینقدر جزع و فزع نکنید و بدانید که ما فقط به یک صورت می‌توانیم با شما کمک کنیم و آن اینکه خود آزاد باشیم. و اگر بخواهیم در این لحظه به کمک شما برخیزیم ما را هم توقیف خواهند کرد و نخواهیم توانست بعد، با شما مساعدت نمائیم.

دارتن‌یان خطاب به آن مأمورین گفت: آقایان بیائید و شخصی را که می‌خواستید توقیف کنید با خود ببرید زیرا من به هیچ وجه میل ندارم که مدافع این شخص باشم. زیرا او را نمی‌شناسم و امروز برای اولین مرتبه او را دیدم آن هم در موقعی که وی آمده بود از من مطالبه کرایه خانه نماید در صورتی که هیچ مستأجری حاضر نیست که رنگ ماجر خود را ببیند.

صاحبخانه گفت: آقای دارتن‌یان مگر شما به من وعده نداده بودید که زخم را نجات بدهید مگر قرار نبود که من مبلغ...

دارتن‌یان آهسته گفت: آقا ساکت باش... مگر شما کودک هستید و نمی‌فهمید در حال حاضر هیچ کمکی از ما برای شما مفید نخواهد بود و من مخصوصاً به شما می‌سپارم که راجع به من چیزی بر زبان نیاورید و هرچه درباره ملکه فرانسه می‌دانید پنهان نمائید.

زیرا ابراز این نکات سبب رهائی شما نخواهد شد و مرا نیز محو خواهد نمود و در صورتی که من و رفقایم اگر زنده و آزاد باشیم می‌توانیم شما را نجات بدهیم. و چون مرد عطار می‌کوشید خود را پشت تفنگداران پنهان نماید دارتن‌یان دست او را گرفت و به طرف سربازان سوق داد و گفت: آقایان، محبوس خود را تحویل بگیرید و خطاب به خود صاحبخانه گفت:

آقا شما به کلی از رسوم زندگی بدون اطلاع هستید برای اینکه می‌آئید تا اینکه از من که یک تفنگدار هستم مال‌الاجاره بگیرید در صورتی که نمی‌دانید تفنگدار کسی نیست که کرایه خانه بدهد.

و خطاب به سربازها افزود، آقایان هر قدر که میل دارید او را تحت توقیف نگه دارید زیرا هرچه بیشتر او در محبس بماند به نفع من است و فرصتی به دست خواهم آورد که پولی تهیه نمایم که وقتی او از زندان بیرون آمد کرایه‌اش را پردازم.

رئیس سربازها و خود آنها از مساعدت دارتن‌یان ابراز تشکر کردند و خواستند صاحبخانه را ببرند.

قبل از اینکه رئیس آنها مراجعت کند دارتن‌یان آهسته دست را روی دوش او گذاشت و گفت: آقا، قهوه حاضر است و آیا میل دارید که من و شما به سلامتی یکدیگر قهوه بنوشیم.

قهوه مزبور که می‌بایست به سلامتی آن دو نفر نوشیده شود همان بطریها بود که صاحبخانه از سرداب خویش برای مستأجر خود فرستاد تا اینکه در قضیه یافتن زن او کمک نماید و نمی‌دانست که قهوه مزبور به مناسبت توقیف او نوشیده خواهد شد.

رئیس سربازان گفت: من با کمال افتخار حاضرم که یک جام با شما بنوشم. دارتن‌یان دو جام را از نوشیدنی پر کرد و یکی را مقابل او نهاد و دیگری را خود برداشت و گفت: آقا... به سلامتی شما... اسم شریف چیست؟

رئیس قسمت گفت: اسمم بوارنار می‌باشد دارتن‌یان گفت: آقای بوارنار من این جام را به سلامتی شما می‌نوشم.

بوارنار سر فرود آورد و گفت: آقا اسم شریف شما چی می‌باشد. جوان گاسکون گفت: اسم من دارتن‌یان است و قبل از اینکه جام را سر بکشد افزود و بالاتر از همه من جام خود را به سلامتی اعلیحضرت پادشاه فرانسه و کاردینال دوریشلیو سر می‌کشم.

رئیس سربازان احمق نبود و وقتی او نیفورم تفنگداری را در بر دوستان دارتن‌یان دید دانست که شاید نوشیدن جام از طرف او به سلامتی کاردینال فاقد صمیمیت باشد ولی چون نوشابه‌ای گوارا می‌آشامید این موضوع را ندیده گرفت.

و اینطور نشان داد که صمیمیت دارتن‌یان را نسبت به کاردینال می‌پذیرد. وقتی مأمورین غلاظ و شداد صاحبخانه بدبخت را بردند پورتوس زبان به نکوهش گشود و گفت:

امروز در اینجا یک عمل بسیار زشت صورت گرفت.

این عمل از دو جهت ناپسند بود..

اول اینکه یک بدبخت که ما می‌دانیم بی‌گناه است به عده‌ای از اصیل‌زادگان پناه آورد و ما به جای اینکه از وی حمایت نمائیم او را تسلیم مأمورین کردیم.

و عمل زشت دوم این است که دارتن‌یان در حضور ما که تفنگداران سلطنتی هستیم به سلامتی کاردینال نوشیدنی نوشید.

در صورتی که خود او گفت که ما خصمی بزرگتر از کاردینال نداریم و وی دشمن همیشگی ما است.

آرامیس گفت: پورتوس، آتوس هم اکنون به تو گفت که تو بسیار ساده هستی و من هم مجبورم در تعقیب او بگویم که تو ابله می‌باشی.

زیرا عملی که دارتن‌یان کرد کاملاً عاقلانه بود و من طرفدار سیاست او هستم. بعد خطاب به دارتن‌یان گفت: من باید بگویم که تو مردی باهوش هستی و به اتکای این هوش به مقامات عالی‌تر خواهی رسید.

و روزی که به جای آقای تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی شدی من از تو درخواست خواهم کرد که نزد اعلیحضرت اقدام کنی تا اینکه پادشاه فرانسه ریاست یک صومعه را به من اعطاء نماید.

پورتوس گفت: آقایان من هیچ از این موضوع سر در نمی‌آورم و آیا شما واقعاً رفتار امروز دارتن‌یان را تصویب می‌کنید؟ آتوس جواب مثبت به این سوال داد.

دارتن‌یان نخواست که به پورتوس توضیح بدهد که برای چه آن طور رفتار کرد و گفت: آقایان اینک ما باید شعاری برای خود ترتیب بدهیم و این شعار را من این گونه تدوین می‌کنم همه باید برای یک نفر باشند و یک نفر برای همه.

پورتوس گفت: آخر من هنوز نفهمیده‌ام که رفتار امروز دارتن‌یان مبتنی بر چه مصلحت بود.

آتوس و آرامیس بانگ زدند پورتوس اینقدر توضیح نخواه و دست خود را برای ایراد سوگند دراز کن.

پورتوس با اینکه چیزی نفهمیده بود در قبال اصرار و اوامر آتوس و آرامیس ناچار دست را دراز کرد و سوگند یاد نمود و قسم خورد که همه باید برای یک نفر باشند و یک نفر برای همه.

دارتن‌یان بعد از خاتمه مراسم سوگند مانند کسی که عادت کرده پیوسته فرماندهی نماید گفت: آقایان اینک ما باید متفرق شویم و هر یک به خانه خود برویم و فراموش ننمائید که ما از این ساعت با کاردینال وارد در جنگ شده‌ایم.

۱۰

تله موش

اختراع تله موش گیری یک اختراع قدیمی به شمار می آید و می توانیم بگوئیم به محض اینکه یک جامعه بوجود آمد و یک پلیس بوجود آورد از طرف پلیس مزبور تله موش گیری مورد استفاده قرار گرفت.

ممکن است که خوانندگان ما هنوز اطلاع نداشته باشند که تله موش گیری چیست؟ و شاید خوانندگان خود من هم از این اصطلاح بدون خبر باشند. زیرا با اینکه مدت پانزده سال است که من کتاب می نویسم اینک برای اولین مرتبه این اصطلاح را بکار می برم.

پس بهتر این است که چند کلمه در اطراف آن توضیح بدهم تا اینکه هرکس این کتاب را می خواند بداند که تله موش گیری چیست؟

وقتی پلیس یک توطئه را کشف می کند یا شخصی را دستگیر می نماید که دارای عده ای طرفدار است، بعد از دستگیری او، در آن خانه چند نفر از مأمورین خویش را می گمارد.

مأموران مزبور روز و شب در آن خانه هستند و همانجا می خوابند و هرکس که در زد، در را به رویش می گشایند و حتی از وی نمی پرسند تو که هستی، بلکه اول در را به رویش باز می کنند و بعد از اینکه در را بستند آنوقت از هویت وی می پرسند.

این را از این جهت تله موش گیری نامیده اند که هرکس می تواند بدون اشکال وارد شود ولی خروج او غیر ممکن یا صعب است.

و بدین ترتیب در ظرف دو سه روز یا زیادتر پلیس تمام کسانی را که با مرد متهم همدست هستند توقیف می‌کند.

در خانه بوناسیو هم یک تله‌موش‌گیری بوجود آوردند و هرکس وارد خانه مزبور می‌شد از طرف افراد کاردینال دستگیر می‌گردید یا اینکه مورد تحقیق قرار می‌گرفت.

ولی آپارتمان دارتن‌یان در طبقه دوم عمارت مزبور بود و لذا کسانی که در آن خانه بودند مزاحم آنهایی که به منزل دارتن‌یان می‌رفتند نمی‌شدند.

این اشخاص عبارت بودند از آتوس و پورتوس و آرامیس که برخلاف گذشته کمتر به دارتن‌یان سر می‌زدند زیرا هریک از آنها در جستجوی زن عطار بودند و تفحصات مانع از این می‌شد که مثل سابق روز به روز، دور هم جمع شوند. آتوس که برای یافتن زن مزبور کوشید اما نتیجه نگرفت حتی به آقای تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی مراجعه کرد.

تره‌وی از این اقدام حیرت نمود زیرا می‌دانست که آتوس مردی است کم حرف و راز نگاهدار اما او هم نتوانست که کمکی به آتوس بنماید و همین قدر گفت: در آخرین مرتبه که پادشاه فرانسه و ملکه و کاردینال را دیدم مشاهده کردم که لوئی سیزدهم خیلی گرفته و کاردینال به فکر فرو رفته و ملکه چشم‌هایی سرخ رنگ دارد. و گویی که آن دوطریش خیلی بیداری کشیده یا اینکه گریه نموده که چشم‌های او آنگونه ارغوانی شده است.

ولی چشم‌های گلگون آن دوطریش در اطرافیان نه تولید حیرت می‌نمود و نه وحشت زیرا همه می‌دانستند که او از وقتی که زوجه لوئی سیزدهم شده زیاد گریه می‌کند و بعضی از هفته‌ها، روزی نیست که چشم‌های او را از گریه، خونین مشاهده نکنند.

تره‌وی بعد از اینکه به آتوس گفت که نمی‌تواند به او کمکی بکند افزود از قول من به دوستان خود بگوئید که این روزها، در موقع کشیک یا در مواقع دیگر بیشتر مواظب خدمتگزاری نسبت به پادشاه فرانسه باشند و زیادتر او را مورد محافظت قرار بدهند.

و اما دارتن‌یان بعد از اینکه متوجه شد که آدم‌های کاردینال در طبقه اول آن

خانه یک تله موش گیری بوجود آورده اند او هم سعی کرد که در طبقه دوم عمارت یک رصدخانه بوجود بیاورد و حوادث طبقه پائین را ترصید نماید.

برای این منظور، دارتن یان، چند قطعه از تخته های کف اطاق خود را برداشت و یک شکاف بزرگ بین اطاق او و طبقه تحتانی بوجود آمد.

و دارتن یان از آن شکاف می توانست هم مناظر طبقه پائین را ببیند و هم، مکالمات را بشنود زیرا شکاف مزبور، به طرف اطاقی باز می شد که توقیف شدگان را در آنجا استنطاق می کردند.

دارتن یان می دید که هرکس وارد این خانه می شود که آقای بوناسیو یا زوجه او را ملاقات نماید به طرف آن اطاق سوق می گردد و در آنجا این سؤال را از وی می کنند:

۱- آیا آقای بوناسیو به شما چیزی داده که به زن او یا به شخصی دیگر برسانید؟

۲- آیا خانم بوناسیو به شما امانتی داده که به شوهر او یا به شخصی دیگر تسلیم

کنید؟

۳- آیا آقای بوناسیو، یا خانم او، اطلاعاتی محرمانه به شما داده اند یا نه؟
از این سؤالات یک نواخت دارتن یان فهمید که آدمهای کاردینال اطلاعی صحیح ندارند.

به دلیل اینکه هرگاه دارای اطلاع بودند لزومی نداشت که تله موش گیری بوجود آورند و این سؤالات یکنواخت را از اشخاص بکنند.

و اطلاع مزبور هم که بر آدمهای کاردینال پوشیده می باشد بی شک مربوط به دوک بوکین گام و ملکه فرانسه است.

یعنی آنها نمی دانند که آیا دوک مزبور در فرانسه و پاریس هست یا نه؟

و در صورت بودن آیا با ملکه ملاقات می کند یا خیر؟

به دارتن یان مسلم شد که آدمهای کاردینال از این موضوع بدون اطلاع هستند تا اینکه نزدیک سی و شش ساعت از توقیف بوناسیو گذشت.

در شب مابعد روزی که روز ماقبل آن بوناسیو را دستگیر کرده بودند آتوس به منزل دارتن یان آمد و قدری با او صحبت کرد و گفت: من به منزل ترهوی می روم و در ساعت ۹ بعد از ظهر از خانه دارتن یان خارج گردید.

پلانته نوکر دارتن یان هم که می دید موقع خواب نزدیک است تخت خواب ارباب

خوبش را مرتب می نمود.

در این اثنا درب خانه را زدند و دارتن یان آهسته گفت: باز یک نفر می خواهد وارد خانه شود و بدون تردید گرفتار تله موش گیری خواهد گردید.

دارتن یان تخته ها را که در مواقع عادی به جای خود می نهاد از کف اطاق برداشت و گوش فرا داد و دانست شخصی را که وارد خانه گردیده به اطاق زیرین برده اند و می خواهند مورد استنطاق قرار بدهند.

ولی به زودی صدای ناله و ضجه های زنانه به گوش دارتن یان رسید و دریافت آن شخص که به تله افتاده یک زن می باشد.

دارتن یان دقت را بیشتر کرد و شنید که آن زن فریاد می زند و می گوید آقا برای چه مرا اذیت می کنید و به چه دلیل مرا در خانه ام محبوس می نمایید من خانم بوناسیو هستم و اینجا خانه من است و از شما نزد علیاحضرت ملکه شکایت خواهم کرد زیرا خدمتکار ملکه می باشم.

دارتن یان خیلی متعجب شد و با خود گفت اگر این زن خانم بوناسیو باشد معلوم می شود که اقبال با من یار است زیرا در حالی که دیگران اطراف پاریس در جستجوی این زن می باشند این زن به پای خود وارد این خانه می گردد.

آدم های کاردینال گفتند که ما می دانیم که شما خانم بوناسیو هستید و به همین جهت باید از شما تحقیق نمائیم زیرا ما در درجه اول برای توقیف خانم بوناسیو در این خانه کشیک می دهیم.

آنگاه صداهایی به گوش رسید که ثابت می کرد آن اشخاص آن زن را مورد ضرب و شتم قرار داده اند و او هم تا آنجا که یک زن می تواند با چند نفر مرد مبارزه کند پایداری می نماید.

دارتن یان می دانست که مقصود مردها از آزار زن این است که اسرارش را از او کشف کنند و شاید هم از روی بی غیرتی به عصمت آن زن سوء قصد می نمایند.

فکر اینکه یک عده مرد در آن خانه به سر یک زن ریخته او را مورد شکنجه قرار می دهند دارتن یان را به غضب در آورد و خون در رگهای او دچار غلیان شد و گفت: پلانسه شمشیر من کجاست... شمشیر مرا بیاور.

ولی دید که شمشیر او از کمرش آویزان می باشد طولی نکشید که دارتن یان از

روی صداهاى پائين فهميد كه دهان زن را بسته و او را روى زمين مى كشتند و مثل اينكه مى خواهند از خانه بيرون ببرند.

آن وقت تاخير را جائز ندانست و گفت: پلانسه فوراً اين تخته ها را در جاى خود بگذار كه اگر كسى وارد اينجا شد نداند كه ما مى توانستيم صداهاى پائين را بشنويم و تا آنجا كه سرعت پاهاى تو اجازه مى دهد برو و آتوس و پورتوس و آراميس را به اينجا بياور و به همه توصيه كن با اسلحه بيايند.

و چون اقلأ يك نفر از اين سه نفر در خانه هستند تو او را خواهى يافت.
آه... يادم آمد... امشب آتوس در منزل آقاى ترهوى فرمانده تفنگداران است و تو بايد سري هم به آنجا بزنى و به آتوس بگوئى كه با اسلحه اينجا بيايد.
پلانسه گفت: آقا اطاعت مى كنم ولى مثل اين است كه شما خيال داريد پائين برويد و با كسانى كه در طبقه زيرين هستند مبارزه نماييد.

دارتن يان گفت: بلى اما از راه پله كان نخواهم رفت زيرا آنها راه فيما بين اطاق خود و طبقه دوم را كه آپارتمان من در آن واقع گرديده مسدود كرده اند.
بلكه از راه پنجره به خيابان قدم خواهم نهاد و بعد در خواهم زد.
آنها به تصور اينكه موشى جديد در دام افتاده در را باز خواهند كرد و آن وقت خواهيم ديد كه چگونه خواهند توانست اين موش را بگيرند.
دارتن يان درست مى گفت و آدمهاى كاردينال در عين اينكه راه عبور و مرور طبقه دوم را به طرف خيابان باز گذاشته بودند همه درهاى داخلى را مى بستند به طورى كه كسى از طبقه دوم نمى توانست وارد اطاق هاى آنها واقع در طبقه اول شود.
دارتن يان هم كه ديد از آن راه نمى تواند وارد اطاق آنها گردد راه خارج را انتخاب كرد.

پلانسه گفت: آقا اين كار را نكنيد زيرا اينها شما را به قتل خواهند رسانيد.
دارتن يان گفت: ساكت باش و براى من دلسوزى مكن و در عوض دستورهايى را كه به تو دادم به انجام برسان.

و خود كنار پنجره آمد و دو دست را لب پنجره گرفت و وارد خيابان شد.
و چون ارتفاع پنجره اطاق طبقه دوم نسبت به كف خيابان زياد نبود دارتن يان آسيب نديد.

آنگاه به طرف درب خانه رفت و در زد.

به محض اینکه صدای در بلند شد همه داخل خاموش گردید و یک نفر نزدیک درآمد و آن را گشود و دارتن‌یان با شمشیر برهنه با یک خیز خود را به درون خانه رسانید و درب خانه که گویا از یک فنر اطاعت می‌کرد در قفای او مسدود گردید. آن وقت آنهایی که در طبقه دوم عمارت بوناسیو سکونت داشتند و همسایه‌ها فریادهای سامعه خراش از درون آن عمارت و از طبقه اول شنیدند.

و صدای در هم شکستن ااثیه خانه به گوششان رسید و در وسط آن فریادها و صداها، صدای مخصوص چکاچک شمشیر هم مسموع می‌شد.

این صداها حتی ده دقیقه ادامه نیافت و همسایه‌هایی که پنجره‌ها را گشوده بودند یک مرتبه دیدند که درب خانه بوناسیو مفتوح شد.

و چهار مرد دارای البسه سیاه، نمی‌گوئیم از آن خانه خارج شدند، بلکه مانند کلاغانی که از یک آشیانه فرار نمایند از آنجا به پرواز درآمدند و مانند کلاغان، این طرف و آن طرف، قسمتی از بال و پر خود، یعنی قطعات لباس و بالاپوش را به جا گذاشتند.

دارتن‌یان بدون زحمت زیاد به آن چهار نفر فائق گردید.

و چند چیز کمک به این فتح سریع کرد.

اول اینکه چهار نفر مزبور غافلگیر شدند زیرا منتظر نبودند یک مرتبه، به این صورت مورد حمله قرار گیرند.

دوم اینکه فقط یک نفر از آن‌ها شمشیر داشت و سه نفر دیگر فاقد شمشیر بودند.

سوم اینکه حریفشان مردی شجاع و شمشیرزن به شمار می‌آمد.

و گرچه آن سه نفر که شمشیر نداشتند خواستند بوسیله صندلی و چهار پایه و غیره دارتن‌یان را از میدان به در کنند ولی بعد از اینکه نوک شمشیر سریع الحریکه دارتن‌یان با چند جای بدن آنها تماس حاصل کرد ادامه جنگ را به ضرر خود دانسته، فرار اختیار کردند و میدان جنگ را برای فاتح آن باقی نهادند.

در آن عصر در پاریس از این منازعات زیاد اتفاق می‌افتاد و چشم و گوش مردم به آن مناظر و صداها انس گرفته بود.

لذا همسایه‌ها بدون حیرت زیاد پنجره‌ها را گشودند و همین که دیدند درب خانه

بوناسیو باز شد و آن چهار نفر فرار کردند آزمایشها و هوش فطری به آنها فهمانید که جنگ تمام شد و دیگر می‌توانند بدون هیاهو بخوابند.

و پنجره‌ها را بستند و خود را برای خواب آماده نمودند زیرا آن روز هم مثل امروز سکنه محله مزبور موسوم به محله لوکزامبورک زود بخواب می‌رفتند.

دارتن‌یان که تنها ماند به طرف خانم بوناسیو که روی یک صندلی راحتی افتاده از حال رفته بود توجه نمود.

دارتن‌یان دید که زن مزبور جوانی است بیست و پنج یا بیست و شش ساله و گندم‌گون روشن.

در حالی که دارتن‌یان زن جوان را می‌نگریست دید که یک دستمال ظریف از جنس پاتیست نزدیک پای زن، در کف اطاق افتاده است.

از روزی که دارتن‌یان نزدیک بود بر اثر یک دستمال با آرامیس وارد در پیکار گردد، از دستمال می‌ترسید.

به خصوص از دستمالی که روی زمین افتاده بسیار وحشت داشت. و با اینکه می‌دانست که هر طناب، مار نیست مشاهده یک طناب کفایت می‌کرد که بدن او را به لرزه درآورد.

لذا با احتیاط خم شد و دستمال را از کف اطاق برداشت و قدری عطر آن را بوئید و نظری به گوشه دستمال انداخت و با تعجب مشاهده کرد که علامتی که در گوشه دستمال مزبور نقش شده به عین مانند علامتی است که در گوشه دستمال آرامیس نقش گردیده بود.

دارتن‌یان می‌توانست آن دستمال را بردارد و در جیب بگذارد. اما ترسید که مبادا به جهتی یک مرتبه دستمال مزبور از جیب وی بیرون بیاید و سبب شود که برای بار دیگر بین او و آرامیس یا دیگری نزاع در بگیرد.

لذا آهسته دستمال را در جیب زن جوان نهاد و آنقدر صبر کرد تا اینکه زن چشمها را گشود.

به محض اینکه زن چشم باز کرد وحشت زده نظری به اطراف انداخت و دارتن‌یان که تا آن موقع نتوانسته بود چشمهای وی را ببیند (زیرا بسته بود) متوجه شد که آبی‌رنگ می‌باشد.

زن از همان یک نظر دریافت که در آنجا غیر از او و آن جوان کسی حضور ندارد و تبسمی کرد و گفت:

- آقا این شما بودید که مرا نجات دادید؟

- خانم من شما را نجات ندادم بلکه وظیفه خود را به انجام رسانیدم.

- بالاخره این شما بودید که مرا از چنگ این دژخیم‌ها رهانیدید؟

- بلی خانم.

- اجازه بدهید که من از شما تشکر بکنم.

- خانم لازم نیست تشکر نمائید زیرا هرکس دیگر که به جای من می‌بود، این

وظیفه را به انجام می‌رسانید.

- پس چرا این چهار نفر این وظیفه را به انجام نرسانیدند و با من این طور رفتار

کردند؟

- شما خود فرمودید که آن‌ها دژخیم بودند؟

- در هر حال شما امشب خدمتی بزرگ به من کردید و من به شما ثابت خواهم

کرد که حق ناشناس نمی‌باشم.

- خانم من برای این شما را نجات ندادم که از حق شناسی شما برخوردار شوم.

- من وقتی که وارد این خانه شدم و این اشخاص را دیدم بدو تصور نمودم که

اینها سارق هستند و آمده‌اند که اثاثیه خانه را ببرند.

- فطرت و جنس آنها هم با سارقین فرق نداشت و شاید خطرناک‌تر بودند.

- من حیرت می‌کنم برای چه آقای بوناسیو اینجا نیست زیرا او کسی نمی‌باشد که

شب‌ها از منزل بیرون برود.

- خانم به طوری که عرض کردم این اشخاص از سارقین خطرناک‌تر بودند زیرا

جزو خدمه و عمال کاردینال محسوب می‌شدند.

و اما اینکه فرمودید که آقای بوناسیو چرا در خانه نیستند باید عرض کنم که همین

اشخاص، یا دسته‌ای دیگر از مأمورین کاردینال او را دستگیر کردند و به قلعه باستیل

بردند و اکنون در آن قلعه محبوس می‌باشد.

زن جوان با حیرت و اندوه، اما اندوهی که بیشتر تصنعی بود گفت: آه بوناسیو را

به باستیل بردند مگر این مرد بدبخت مرتکب چه گناهی شده بود که وی را در باستیل جا

دادند و همه می‌دانند که بوناسیو آزارش به یک مورچه هم نرسیده خیلی بی‌آزار می‌باشد.

دارتن‌یان گفت: خانم شوهر شما مردی خوب و بدون آزار بود و با اینکه من بیش از یک مرتبه او را ملاقات نکردم دریافتم که مردی سلیم النفس است ولی این مرد یک گناه بزرگ دارد.

زن پرسید گناه او چیست؟

دارتن‌یان گفت: او در عین این حال که از زناشویی با شما سعادتمند است گناهش این می‌باشد که شوهر شماست.

زن حیرت زده قدری جوان گاسکون را نگریست و گفت: آقا از این قرار شما می‌دانید که...

دارتن‌یان گفت: بلی خانم من اطلاع دارم که شما را ربوده بودند.

زن گفت: اگر این موضوع را می‌دانید خواهش می‌کنم... بلکه التماس می‌کنم که به من بگوئید چه کسی مرا ربود؟

دارتن‌یان گفت: خانم شخصی که شما را ربود مردی است به سن چهل یا چهل و پنج سال، دارای چشم‌های سیاه و نافذ، و قیافه‌ای مهتابی و در شقیقه چپ این مرد هم علامت یک زخم دیده می‌شود.

زن ندائی از حیرت برآورد و گفت: آقا کاملاً درست است و مردی که مرا ربوده دارای همین نشانی‌ها می‌باشد و اینک خواهش می‌کنم که اسم او را هم بگوئید.

دارتن‌یان گفت: متأسفانه من اسم او را نمی‌دانم زن گفت: آیا شوهرم می‌دانست که مرا ربوده‌اند؟ دارتن‌یان گفت: بلی خانم و شخصی که شما را ربوده نامه‌ای به شوهر شما نوشت و در آن نامه او را از این موضوع مستحضر کرد.

زن گفت: آیا شما که شوهر مرا دیدید می‌توانید بگوئید که او ربوده شدن مرا ناشی از چه علتی می‌دانست.

دارتن‌یان گفت: او تصور می‌کرد که شما بر اثر یک علت سیاسی ربوده شده‌اید. زن جوان گفت: من هم بدو این طور می‌اندیشیدم و اینک مانند او، یقین حاصل کردم که مرا به یک علت سیاسی ربوده‌اند.

خانم بوناسیو، وقتی این حرف را می‌زد تبسمی خفیف و معنی‌دار، لب‌های او را

به حرکت درآورد و دارتن‌یان گفت: نه خانم، شوهر شما برعکس خیلی مباحی بود که زوجه‌ای چون شما دارد و از عشق شما نسبت به خویش اطمینان داشت. این مرتبه تبسم لب‌های زن، واضح‌تر شد و دارتن‌یان گفت: خانم، شما چگونه موفق به فرار گردیدید؟

زن جوان گفت: از امروز صبح من دریافتم که ربودن و حبس من باید معلول یک علت سیاسی باشد و به همین جهت مترصد بودم که فرار کنم و به محض اینکه مرا تنها گذاشتند ملحفه‌های تختخواب خود را به هم بستم و به شکل طناب درآوردم و با کمک آن، از پنجره فرود آمدم و چون می‌دانستم که شوهرم لابد در خانه است راه این جا را پیش گرفتم.

دارتن‌یان گفت: البته منظورتان این بود که خود را تحت حمایت آقای بوناسیو قرار بدهید زن گفت: نه آقا، من می‌دانستم شوهر من نخواهد توانست از من حمایت کند و کسانی که مرا ربوده‌اند قوی‌تر از آن هستند که این مرد نازنین و عزیز بتواند با آنها پنجه در پنجه بیفکند، ولی آقای بوناسیو از راهی دیگر، ممکن بود که مورد استفاده‌ما قرار بگیرد و من می‌خواستم که موضوعی به خصوص را به او بگویم و از او استفاده کنم. دارتن‌یان گفت:

این موضوع چیست؟ زن جواب داد که این مسئله مربوط به من نیست، یعنی جزو اسرار دیگری به شمار می‌آید و من مأذون نیستم آن را افشاء کنم.

دارتن‌یان گفت: خانم با اینکه من یک نفر نظامی هستم و شما تقریباً یک محبوس فراری به شمار می‌آئید و وظیفه من نیست که نسبت به یک محبوس فراری کمک کنم معهذا به شما خاطر نشان می‌نمایم که احتیاط را از دست ندهید زیرا، این خانه دیگر برای ما امنیت ندارد و ما نمی‌توانیم در اینجا به صحبت ادامه دهیم چه، اینها که از این خانه فرار کردند به زودی با کمک مؤثر مراجعت خواهند کرد و من و شما را دستگیر و محو خواهند نمود.

و گرچه من به سه نفر از دوستان خود اطلاع داده‌ام که اینجا بیایند و پشتیبان ما باشند ولی ممکن است گماشته من، آنها را پیدا نکند.

زن گفت: راست می‌گوئید... راست می‌گوئید و باید از این خانه فرار کرد و از فرط بیم دارتن‌یان او را به طرف درکشانید.

دارتن‌یان گفت: خانم اول باید فکر کرد که به کجا برویم و بعد از اینجا فرار کنیم. زن گفت: قبل از هر کار ما باید از این خانه دور شویم و بعد از اینکه به قدر کافی، با اینجا فاصله گرفتیم در این خصوص مطالعه خواهیم نمود.

زن و مرد جوان، بدون اینکه درب خانه را ببندند از آنجا دور شدند و خیابان فوسویور را گرفتند و پیش رفتند تا اینکه به خیابان فوسه - موسیو - لوپرنس رسیدند و آن خیابان را هم پیمودند و در میدان سن - سول پیس توقف کردند. دارتن‌یان گفت: حالا تکلیف ما چیست؟ یعنی من شما را به کجا باید برسانم که در آنجا خود را در امنیت ببینید.

زن جوان گفت: آقا، حقیقت این است که وقتی من فرار کردم و به خانه مراجعت نمودم می‌خواستم به آقای بوناسیو بگویم که به کاخ لوور بروم و در آنجا آقای لاپورت را ملاقات و از او تحقیق کند که حوادث سه روز اخیر کاخ مزبور چگونه بوده و آیا حضور من در آنجا خطری برای من در بر خواهد داشت یا خیر؟ و چون که آقای بوناسیو را پیدا نکردم طبعاً نخواهم توانست از آقای لاپورت کسب اطلاع نمایم.

دارتن‌یان گفت: خانم، من می‌توانم پیغام شما را به آقای لاپورت برسانم و جواب او را به شما ابلاغ کنم.

زن گفت: یک اشکال دارد و آن اینکه در کاخ لوور همه، آقای بوناسیو را می‌شناختند و او را راه می‌دادند در صورتی که شما را نمی‌شناسند و تمام درها را به روی شما خواهند بست.

دارتن‌یان گفت: خانم من احساس می‌کنم که این اشکال زود مرتفع خواهد شد زیرا به طور قطع بعضی از خدمه و درباریه‌های کاخ لوور با شما آشنا هستند و توصیه شما را می‌پذیرند و هرگاه شما نشانی بدهید و آنها بفهمند که من از جانب شما می‌آیم مرا راه خواهند داد.

زن جوان گفت: اگر من این نشانی را به شما بدهم آیا شما از آن استفاده نامشروع نخواهید کرد؟ و آیا قول می‌دهید که آن را فراموش نمائید؟ دارتن‌یان با لحنی که در صداقت او تردیدی باقی نمی‌گذاشت گفت: خانم به شرافت اصیل زادگی خود سوگند که از این نشانی استفاده نامشروع نمی‌نمایم و فراموشش می‌کنم.

زن گفت: سوگند شما در من مؤثر واقع شد زیرا احساس می‌کنم که شما جوانی شریف هستید و دیگر اینکه بدانید که اگر همت وفاداری به خرج بدهید ممکن است که به جاه و مال برسید.

دارتن‌یان گفت: خانم در آنجا که پای خدمت به اعلیحضرت پادشاه فرانسه پیش می‌آید، یا باید برای رضایت خاطر علیاحضرت ملکه خدمتی کرد من چشم داشت پادشاه را ندارم و بدون هیچگونه توقع از روی وجدان، خدمت می‌کنم و خواهشمندم که با کمال اعتماد، از من استفاده نمایید.

زن گفت: بسیار خوب، ولی در خلال این احوال که شما به کاخ لوور می‌روید که پیغام مرا برسانید من کجا بروم؟

دارتن‌یان گفت: آیا شما دوست و آشنائی ندارید که به طور موقت به منزل او بروید تا من به آقای لاپورت اطلاع بدهم و او بیاید و شما را از آنجا به یک مسکن دیگر و دائمی ببرد.

زن گفت: البته بدون دوست و آشنا نیستم اما نمی‌توانم به مردم اعتماد داشته باشم.

دارتن‌یان نظری به اطراف انداخت و گفت: آه... اینجا نزدیک منزل آتوس است و من اکنون به شما خواهم گفت که چه باید بکنید.

زن پرسید آتوس کیست؟ دارتن‌یان گفت: او یکی از دوستان من می‌باشد زن گفت: آیا خیال دارید مرا به منزل این دوست خود ببرید دارتن‌یان گفت: بلی.

خانم بوناسیو گفت: اگر وی در خانه باشد و مرا ببیند من چه بگویم و چگونه در خانه مردی که او را نمی‌شناسم سکونت اختیار کنم؟

دارتن‌یان گفت: او در خانه نیست و من بعد از اینکه شما را در آنجا جا دادم کلید آپارتمان او را خواهم برد که کسی مزاحم شما نشود.

زن گفت: بالاخره، صاحب این آپارتمان مراجعت خواهد کرد و مرا خواهد دید و توضیح خواهد خواست...

دارتن‌یان گفت: وقتی به او اطلاع دادند که من زنی را در خانه او جا داده‌ام او مراجعت نخواهد نمود و شما کسی را نخواهید دید تا مجبور شوید به او توضیح بدهید.

زن گفت: با این وصف برای زنی چون من خوب نیست در منزل مردی بیگانه بسر

بیرم ولو وی در خانه نباشد و مردم برای من لغز خواهند خواند و مرا مورد افترای ناحق قرار خواهند داد.

دارتن‌یان گفت: اولاً در این خانه و محله شما را نمی‌شناسند که بدگوئی کنند و ثانیاً ما اکنون دچار وضعی شده‌ایم که ناچار، بعضی از ملاحظات موقع عادی را باید دور انداخت.

زن گفت: حال که چاره‌ای نداریم و من هم نمی‌توانم در خیابان بسر بیرم پس به منزل دوست شما برویم آیا خانه او نزدیک است یا دور؟
دارتن‌یان گفت: خانه او در خیابان فرو یعنی در همین نزدیکی است.

بعد از طی مسافتی کوتاه، به منزل آتوس رسیدند و چون دارتن‌یان را می‌شناختند، کلید آپارتمان او را به جوان گاسکون دادند و او خانم بوناسیو را بالا برد و وارد آپارتمان کرد.

زن دید که صاحبخانه طبق پیش‌بینی دارتن‌یان حضور ندارد و دارتن‌یان گفت: خانم اینجا را خانه خود بدانید و کاملاً آسوده خاطر باشید و من بدو می‌خواستم کلید آپارتمان را ببرم ولی اینک می‌بینم که آن را به شما بدهم بهتر است که بتوانید از داخل در را قفل کنید و به روی هیچ کس نگشایید مگر اینکه اینطور در بزنند.

در این وقت دارتن‌یان دو ضربت محکم و پیایی و آنگاه با قدری فاصله یک ضربت خفیف روی میز زد و گفت: فقط در را به روی کسی باز کنید که اینطور دق الباب نماید.

زن گفت: بسیار خوب و اینک اجازه بدهید که من به شما بگویم چه باید بکنید دارتن‌یان گفت: خواهش می‌کنم بفرمائید زن گفت: به طوری که می‌دانید کاخ سلطنتی لوور چند در دارد و یکی از آنها در خیابان اشل قرار گرفته است و شما باید بعد از این که به درب مزبور رسیدید بگوئید که با مردی موسوم به ژرمن کار دارید.

دارتن‌یان گفت: بعد چه کنم؟ زن گفت: وقتی که ژرمن آمد او را کناری خواهید کشید و آهسته در گوشش خواهید گفت: تور - و برو کسل.

این دو کلمه نشانی من و اوست و به مخض اینکه وی این نشانی را شنید می‌فهمد که از طرف من آمده‌اید و هرچه بگوئید اطاعت خواهد کرد و به هیچ وجه نخواهد پرسید که فلسفه و علت اوامر شما چیست؟

جوان گاسکون گفت: بعد چه باید بکنم؟ زن جواب داد به او بگوئید که برود و لاپورت را نزد شما بفرستد و لاپورت پیشخدمت مخصوص علیاحضرت ملکه می باشد و پس از اینکه لاپورت آمد نشانی دقیق این خانه را به او بدهید و بگوئید که فوراً نزد من بیاید.

دارتن یان گفت: اطاعت می کنم ولی چگونه از سلامتی شما خبر بگیرم؟ زن گفت: ترتیب کار را به من واگذار نمائید و خود من در موقع مقتضی به شما خبر می دهم.

دارتن یان گفت: خانم فراموش نکنید که من منتظر خبر شما هستم و امیدوارم که قول خود را از یاد نبرید زن گفت: مطمئن باشید که فراموش نخواهد شد. دارتن یان بعد با سرعت از پله ها فرود آمد و شنید که زن درب آپارتمان را بست و کلید را دو مرتبه در سوراخ قفل چرخانید.

جوان گاسکون با عجله زیاد خود را به کاخ لوور رسانید و همین که به درب کاخ رسید، شنید که کلیساهای اطراف زنگ ساعت ده بعد از ظهر را نواختند و دریافت تمام حوادثی که آن شب برای او پیش آمد بیش از نیم ساعت طول نکشیده است.

دارتن یان دستور خانم بوناسیو را مو به مو به موقع اجراء گذاشت و ژرمن مقابل وی سر فرود آورد و رفت و لاپورت را نزد دارتن یان فرستاد و دارتن یان خیلی به اختصار جریان حوادث را به اطلاع لاپورت رسانید و آدرس دقیق خانه آتوس را داد و گفت: فوراً بروید و خانم بوناسیو را ملاقات کنید.

لاپورت به راه افتاد ولی بعد از طی ده قدم برگشت و دارتن یان را کناری کشید و گفت: جوان، آیا میل دارید اندرزی به شما بدهم؟

دارتن یان گفت: اندرز مردان جهان دیده و عاقل گران بها است لاپورت گفت: حادثه ای که امشب برای شما پیش آمد ممکن است عواقب وخیم داشته باشد دارتن یان گفت: آبا واقعاً تصور می فرمائید که مزاحم من بشوند؟

لاپورت گفت: من تقریباً یقین دارم که امشب یا فردا به سراغ شما خواهند آمد و آیا شما دوستی دارید که در خانه او ساعتی وجود داشته باشد و عقب بیفتد؟

دارتن یان با تعجب گفت: منظور شما چه می باشد؟ لاپورت گفت: هم اکنون به منزل دوست خود که اگر مردی با نفوذ باشد بهتر است، بروید، و ترتیبی بدهید که وی

بعد گواه باشد که امشب در ساعت نه و نیم بعد از ظهر در خانه او بوده‌اید و در اصطلاح دادگستری این موضوع را مدرک ناشی از سنجش اوقات می‌خوانند و مفهوم آن چنین است که وقتی شما در ساعت نه و نیم بعد از ظهر، در خانه دوست خود بودید، به طور قطع در آن ساعت، نمی‌توانستید در جای دیگر باشید.

دارتن‌یان تصدیق کرد که اندرز آن مرد دارای ارزش است و شروع به دویدن نمود تا اینکه خویش را به منزل آقای تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی رسانید و شنید که تره‌وی با عده‌ای از ارباب رجوع در اطاق پذیرائی سالون است ولی او به اطاق کار فرمانده تفنگداران رفت و به پیشخدمت گفت: از آقای تره‌وی استدعا کنید که به قدر چند لحظه برای یک کار مهم مرا سرافراز نماید.

دیگر دارتن‌یان آن جوان روستائی گمنام نبود که کسی او را شناسد و در خانه تره‌وی او را می‌شناختند و می‌دانستند که نزد فرمانده تفنگداران دارای منزلت است.

لذا پیشخدمت بدون اینکه اشکال بتراشد رفت و دارتن‌یان را در اطاق کار، با ساعت دیواری آن اطاق، تنها گذاشت، و مقصود دارتن‌یان نیز همین بود که بتواند چند دقیقه با ساعت دیواری تنها باشد و به قدر سه ربع ساعت عقربه‌های آن را عقب ببرد.

وقتی تره‌وی وارد اطاق کار (اطاق تحریر) شد از دیدار دارتن‌یان تعجب کرد و گفت: لابد شما با من یک کار واجب داشتید که اینطور، دیر وقت نزد من آمدید.

دارتن‌یان متقابل، خود را متحیر جلوه داد و گفت: عالیجناب اگر من می‌دانستم که خیلی دیر است مصدع شما نمی‌شدم ولی به طوری که ملاحظه می‌فرمائید بیش از نه و بیست و پنج دقیقه از وقت نمی‌گذرد.

تره‌وی با شگفت ساعت دیواری را نگرست و گفت: راست می‌گوئید و من تصور می‌کردم که بیش از این از وقت می‌گذرد و معلوم می‌شود که من اشتباه می‌کردم آنگاه علت آمدن دارتن‌یان را پرسید و جوان گفت: عالیجناب.

روزهای اول که من افتخار شرفیابی به حضور شما را پیدا کردم ضمن اوامری که برای من صادر می‌فرمودید تأکید نمودید که من هرگز از خدمتگزاری نسبت به اعلیحضرت فروگزاری ننمایم.

اگرچه من خود را کوچکتر از این می‌دانم که خدمات من برای اعلیحضرت ارزش داشته باشد ولی وظیفه من خدمتگزاری است و از همان موقع عزم کردم که همه

قوای خود را در این راه به کار اندازم.

و به عقیده من همانگونه که جان فشانی برای مزید حیثیت سلطنت فرانسه خدمتگزاری است سعی و مجاهدت برای دور کردن مخاطرات مادی و معنوی، که سلطنت فرانسه را تهدید می کند نیز خدمتگزاری به شمار می آید.

تره وی گفت: بدیهی است آیا شما خطری را احساس کرده اید؟

دارتن یان گفت: خطری که من برای مقام سلطنت فرانسه احساس کرده ام جنبه مادی ندارد بلکه دارای جنبه معنوی می باشد و آن وقت اطلاعاتی را که درباره نقشه کار دینال دو ریشلیو، نسبت به دوک دو بوکین گام کسب کرده بود برای تره وی بیان نمود و گفت: من می دانم که ریشلیو قصد دارد بوسیله یک نامه مجعول دوک را به فرانسه بکشاند تا اینکه بتواند به نفع خود و به ضرر علیاحضرت ملکه فرانسه یک رسوائی بوجود بیاورد.

تره وی با دقت سخنان دارتن یان را می شنید و معلوم بود که موضوع، خیلی در نظرش با اهمیت جلوه کرده و طوری مجذوب صحبت جوان شد که مرور اوقات را فراموش کرد و ساعت دیواری اطاق کار زنگ ساعت ده را نواخت.

در این وقت تره وی که قبلاً دریافته بود که کار دینال توطئه ای جدید را تمهید می کند ولی از ماهیت آن اطلاع نداشت از جوان تشکر کرد و او را تشویق نمود که بیشتر در خدمات خود ساعی باشد و یقین بداند که خدمات های صادقانه او بدون اجر نخواهد ماند.

و چون هنوز در سالون عده ای انتظار مراجعت او را می کشیدند از اطاق تحریر بیرون رفت و دارتن یان نیز خارج شد.

در پله کان، یک مرتبه دارتن یان، به طوری که پیشخدمت بشنود گفت: آه... من عصای خود را در اطاق فراموش کردم و برگشت و با سرعت عقربه های ساعت را به وضع عادی برگردانید که صبح روز دیگر، خدمه یا خود تره وی از مطابقه آن ساعت با سایر ساعتها، متوجه نشوند که ساعت عقب افتاده یا آن را عمدی عقب انداخته اند.

بعد با خاطری آسوده که یک مرد با نفوذ مانند تره وی شهادت خواهد داد که در ساعت معین، وی در منزل او بوده از کاخ لوور وارد خیابان گردید.

۱۱

اجرای توطئه

دارتن‌یان بعد از خروج از کاخ لوور برای مراجعت به خانه، طولانی‌ترین راه را انتخاب کرد که بتواند فکر کند او گاهی نظر به آسمان و ستارگان می‌انداخت و زمانی سر تکان می‌داد و لحظه‌ای تبسم می‌نمود زیرا دارتن‌یان در فکر خانم عطار بود.

برای جوانی چون دارتن‌یان که نوچه تفنگدار به شمار می‌آمد زنی چون خانم بوناسیو شخصی بسیار مرموز و اسرارآمیز به شمار می‌آمد دارتن‌یان که دید او زنی است کوچک اما باهوش و اسرارآمیز، و واقف بر تمام اسرار دربار سلطنتی فرانسه و اسرار مزبور روی ناصیه جوان او سایه‌ای می‌انداخت که وی را متین و موقر جلوه می‌داد. این صفات دارتن‌یان را به فکر می‌انداخت که بیش از پیش در مورد آن زن احتیاط کند و قیافه خانم بوناسیو به جوان نوید می‌داد که وی باید در بعضی از توطئه‌ها دخالت داشته باشد.

و چون در آن شب دارتن‌یان توانسته بود وی را از چنگ عده‌ای سیاه‌پوش که قصد داشتند آزارش کنند نجات بدهد امیدوار شد که این خدمت بزرگ، وسیله‌ای گردد که آن زن مقداری از اسرار دربار و توطئه‌ها را با او در میان بگذارد و به این ترتیب، از آشنائی با آن زن استفاده کند و پایه‌های ترقیات آینده خویش را هموار سازد.

و چون احلام روی بال‌های تصور و تخیل، با سرعت پرواز می‌کند، دارتن‌یان خود را در حالی می‌دید که قاصدی از طرف آن زن، در خیابان جلوی او را می‌گیرد و

نامه‌ای حاوی یک راز سیاسی همراه با هدیه‌ای گران‌بها، مثل یک زنجیر طلا یا یک نگین الماس، از طرف این دوست درباری به او تقدیم می‌نماید.

چون در آن دوره جوانان اصیل‌زاده همان‌طور که بدون خجالت از دست پادشاه فرانسه انعام دریافت می‌کردند، از دوستان درباری خود هم بدون شرمساری هدایایی می‌پذیرفتند و دوستان تقریباً همیشه، هدایایی گران‌قیمت و قابل دوام به عشاق می‌دادند. در آن دوره اصیل‌زادگان بدون اینکه خود را ننگین ببینند به طفیل زن‌ها ترقی می‌کردند و زن‌ها وظیفه خود می‌دانستند که اصیل‌زادگان را کمک کنند و زیر بازوی آنها را بگیرند و بالا ببرند و در راه آنها گذشت و فداکاری نمایند.

آنهايي که ثروتمند بودند قسمتی از پول و ثروت خود را به اصیل‌زادگان می‌بخشیدند و عده کثیری از کسانی که در آن دوره به موفقیت رسیدند فقط از این جهت خود را به ذروه سعادت رسانیدند که دوستان‌شان، بدو برای آنها لباس و مهمیز، تهیه کردند و آنگاه، وسائل پیروزی آنها را در جنگ فراهم نمودند و وقتی به جنگ می‌رفتند، پشتیبان مادی و به نسبت زیاد معنوی آنها کیسه‌های زر بود، که دوستان‌شان به قاچ زین آنها می‌آویختند.

دارت‌نیان هم از آنها بود که ثروتی نداشت که بتواند با نیروی بضاعت شخصی یا خانوادگی راه ترقی را به سوی خود بگشاید.

به همین جهت اگر مرد یا زن درباری یا ثروتمند پیدا می‌شد که بدو کمک کند خیلی جوان‌گاسکون را مسرور می‌نمود.

روز اول که دارت‌نیان وارد پاریس شد شاید حاضر نمی‌شد که از دوستان خود چیزی بپذیرد ولی سکونت در پاریس، تغییری بزرگ در روحیه جوان، بوجود آورد و حجب او را از بین برد و سادگی وی را مبدل به زرنگی کرد و معاشرت با سه تفنگدار سلطنتی، آتوس و پورتوس و آرامیس درس زندگی را به او آموخت.

با تبعیت از رسوم آن زمان دارت‌نیان در پاریس خود را مانند مردی می‌دید که در میدان جنگ به سر می‌برد و همانگونه که یک سلحشور در میدان جنگ فلاندر مثلاً به خود حق می‌داد که با غنائم میدان جنگ زندگی نماید و ثروتمند شود دارت‌نیان هم خود را ذیحقی می‌دانست که تحصیل غنائم نماید.

با این تفاوت که در میدان جنگ می‌بایست با اسپانیایی‌ها دست و پنجه نرم کند و

در پاریس با اصیل زادگان، و دارتن‌یان هر دو را به چشم حریف، و در نتیجه مستوجب مبارزه و تحصیل غنیمت می‌دید.

ولی برای اینکه از گناه دارتن‌یان بکاهیم باید بگوئیم که در آن موقع جوان مزبور در فکر امور مادی نبود.

گرچه مرد عطار با اشاره بدو فهمانید که مردی با بضاعت است و حاضر می‌باشد که حق‌الزحمه وی را پردازد و گرچه، دارتن‌یان می‌دانست در خانواده‌ای مانند خانواده عطار مزبور، که مرد ساده لوح و زن باهوش است، کلید صندوق ذخائر و موجودی خانوادگی در دست زن می‌باشد و او می‌تواند خیلی استفاده مادی کند ولی در آن وقت افکار مادی در ضمیر جوان، تقریباً به قهقهه‌ری رفت.

می‌گوئیم تقریباً به قهقهه‌ری برد و نمی‌گوئیم به کلی عقب راند و این موضوع قدری قابل توضیح است.

بدین معنی که دارتن‌یان همین که خانم بوناسیو را دید و نمی‌خواست که از مال او استفاده کند ولی ثروت خانم بوناسیو در این میان بدون اثر نبود.

چون یک مرد، دوست دارد که زن او ثروتمند باشد زیرا ثروت، علاوه بر مزایای دیگر، این فایده را هم دارد که زندگی را تثبیت می‌کند.

زنی که ثروت دارد وقتی به مردی علاقه‌مند شد، از صمیم قلب او را می‌خواهد نه برای مادیات.

از این گذشته، دارتن‌یان به علتی دیگر هم از بضاعت دوست خود خوشوقت بود. چون، وی گرچه امیدوار بود روزی میلیونر گردد اما می‌دانست که وصول به این سعادت طول خواهد کشید و به این زودی او ثروتمند نخواهد شد.

از طرفی برای مرد خیلی دشوار است که ببیند زن او مانند هر زن زیبا، صدها شیئی بدون ارزش را که فقط برای زن‌ها دارای قیمت و اهمیت است دوست می‌دارد و او، نمی‌تواند حتی یکی از آنها را برای او خریداری کند.

این اشیاء، اغلب یا همیشه بوسیله پول شوهر تهیه می‌شود، و لذت آن را مرد می‌برد.

این بود افکار مادی دارتن‌یان نسبت به او و بنابراین او نه از این جهت خوشحال بود که از آن زن ثروتمند می‌تواند استفاده کند بلکه از این جهت مسرت داشت که در آن

حال فقر و فاقه مقابل آن زن، خجالت نخواهد کشید، و مجبور نیست برای او چیزهایی تهیه نماید که بضاعت وی اجازه خرید آنها را نمی‌دهد.

اما در قسمت معنویات، افکار دارتن‌یان راجع به او حدی نداشت دارتن‌یان آن زن را از همه جهت برای خود مناسب می‌دید و متوجه بود که می‌تواند با او در گردش گاههای عمومی مثل سن‌دنیس یا سن‌ژرمن به گردش برود و او را بین رفقای خود آتوس و پورتوس و آرامیس بیرون بیاورد و وقتی در روزهایی که با رفقاء و خانم بوناسیو به گردش می‌روند چون گردش سبب تحریک اشتها و گرسنگی می‌شود، در یک مهمانخانه خوب صرف غذا خواهند کرد.

دارتن‌یان به هیچ وجه در فکر آقای بوناسیو که بدست خود او را تسلیم مأمورین کرد نبود و نمی‌دانست که او در کجاست و حتی به بهانه اینکه نمی‌داند او در کجاست، حاضر نمی‌شد که بدو کمکی بکند، ولی ما خوب می‌دانیم که وی در کجا می‌باشد و او را فراموش نخواهیم کرد اما بطور موقت ما نیز مانند آن جوان بوناسیو را فراموش می‌نمائیم و در موقع خود، به سراغ او خواهیم رفت.

دارتن‌یان در حالی که در فکر خود بود و آه می‌کشید و با ستارگان صحبت می‌کرد خیابان شرش‌میدی را که در آن دوره بنام شاس‌میدی می‌خواندند پیمود و به محله آرامیس رسید و به خود گفت حال که به اینجا رسیده‌ام خوب است بروم و سری به او بزنم که بداند من به چه مناسبت پلانسه را برای احضار او فرستادم.

دارتن‌یان اینطور حدس می‌زد که وقتی پلانسه به منزل آرامیس رفت، اگر او را دیده باشد آرامیس فوراً به راه افتاد و به منزل دارتن‌یان وارد شد ولی در آنجا غیر از پورتوس و آتوس را ندید و آنها هم نمی‌دانستند که دارتن‌یان برای چه آنان را احضار کرده لذا واجب بود که او، که اینک در آن محله است به خانه آرامیس برود و علت احضار وی را به او بگوید که اگر آرامیس نگران می‌باشد از نگرانی بیرون بیاید.

دیگر اینکه دارتن‌یان می‌خواست آرامیس را ببیند و با او درخصوص خانم بوناسیو صحبت کند و بگوید که زن اسرارآمیز و احتمالاً توطئه‌گر را دیده و پیدا کرده است.

قلب دارتن‌یان طوری از نگرانی و اضطراب آکنده بود که نمی‌توانست ضبط نفس کند و لازم می‌دانست که نگرانی خود را به نظر دیگران برساند.

ساعت‌های محله سن ژرمن زنگ‌های ساعت یازده را نواخت و این موقعی بود که در شهر پاریس آن زمان، خیابان‌ها خلوت می‌شد زیرا مردم از ساعت نه بعد از ظهر به خانه‌های خویش می‌رفتند.

نسیمی ملایم نه گرم و نه سرد می‌وزید و دارتن‌یان در خیابانی که امروز خیابان دس‌س جای آن را گرفته حرکت می‌کرد و نسیم از باغهای اطراف نکهت گلها و نباتات را که با شب‌نم مرطوب شده بودند به مشام او می‌رسانید.

محله سن ژرمن در آن موقع در انتهای پاریس قرار داشت و بعد از آن محله، تقریباً دیگر آبادی نبود و دارتن‌یان صدای خوانندگی مشتریان یک مهمانخانه را که در جلگه واقع در بیرون شهر ابراز نشاط می‌کردند می‌شنید.

دارتن‌یان وقتی به انتهای خیابان رسید به طرف چپ پیچید چون می‌دانست خانه آرامیس بین خیابان کاشت و خیابان (سروان دونی) قرار گرفته است.

جوان گاسکون از خیابان سروان دونی هم گذشت و از دور چشم او به خانه آرامیس افتاد که جلوی آن مقداری گیاه‌های پیچیده وجود داشت که بالای خانه یک سایه‌بان زیبا بوجود می‌آورد.

در همین موقع که دارتن‌یان خانه دوست خود را دید دریافت که سایه‌ای از خیابان سروان دونی خارج شد و چون آن سایه، بالا پوش پوشیده بود دارتن‌یان بدو تصور نمود که مرد است ولی کوچکی جثه و قدم‌های کوچک آن سایه، و تردیدی که در راه رفتن به خرج می‌داد، به او آشکار کرد که سایه مزبور زن است نه مرد.

از آن گذشته زن مزبور مثل این بود که نمی‌تواند خانه مورد نظر خویش را پیدا کند و با دقت، نظر به خانه‌ها می‌اندازد و گاهی می‌ایستد و زمانی برمی‌گردد.

این حرکات سبب تحریک کنجکاوی دارتن‌یان شد و به خویش گفت: این زن تنها و مردد است و خیابان هم خلوت می‌باشد و هرگاه من بروم و به او پیشنهاد کنم که وی را راهنمایی نمایم خواهد پذیرفت زیرا زنی که این هنگام در خیابان راه می‌رود محتاج حمایت می‌باشد.

من بعید نمی‌دانم که این زن جوان به نظر برسد اما نه. زنی که این موقع شب تنها در خیابان، حرکت می‌کند بدون تردید می‌خواهد به خانه بچه‌های خود ملحق گردد که در این صورت برخورد من با او، وسیله‌ای مفید برای صحبت نیست زیرا من مصدع او

خواهم گردید.

زن همچنان با تردید قدم بر می داشت و مقصد خود را جستجو می کرد و پنجره ها را می شمرد شمردن پنجره ها در آن خیابان آسان می نمود زیرا در آن نقطه بیش از سه خانه به نظر نمی رسید و از این سه خانه فقط دو پنجره به طرف خیابان باز می شد یکی پنجره خانه آرامیس و دیگری پنجره خانه ای واقع در کنار آن.

یک مرتبه دارتن یان به یاد آورد که آرامیس می گفت که استادی که او نزد وی درس می خواند یک برادرزاده دارد و شاید این زن همان برادرزاده است که اینک خانه آرامیس را جستجو می نماید.

در دل گفت: ای آرامیس... من اکنون خواهم دانست که این برادرزاده آیا همان طوری که می گفتم زنی جا افتاده است یا نه. دارتن یان برای اینکه بتواند او را ببیند خود را کوچک کرد و به کریاس خانه ای که آن طرف خیابان در تاریکی بود رسانید.

زن با قدمهای کوچک و سریع خود، همچنان به راه ادامه می داد و دارتن یان می اندیشید زنی که این طور با سرعت قدم بر می دارد به احتمال قوی جوان است بعد آن زن سرفه ای کرد که از آن اثر جوانی به گوش دارتن یان رسید و حتی جوان گاسکون فکر کرد که سرفه مزبور شاید علامتی مخصوص بین دو نفر باشد.

دارتن یان نفهمید که آیا جواب سرفه آن زن را دادند یا نه؟ یا اینکه خود زن فهمید که به مقصد رسیده، و در هر حال مشاهده کرد که زن با عزمی راسخ به درب خانه آرامیس نزدیک شد و چکش را به دست گرفت و سه مرتبه کوبید و طرز در زدن، نشان می داد که مسبوق به علامتی مخصوص بین آن زن و سکنه خانه می باشد.

دارتن یان در دل گفت: پس تردیدی وجود ندارد که این زن به خانه آرامیس می رود... و شما آقای آرامیس ظاهر ساز... خوب به من ثابت کردید که شب ها برای فرا گرفتن علوم اوقات خود را به مصرف می رسانید!

به محض اینکه صدای چکش برخاست یک روشنائی پشت پنجره (نه پشت درب خانه) آرامیس نمایان شد و دارتن یان به خود گفت معلوم می شود که منتظر این زن بوده اند و هم اکنون پنجره را خواهند گشود و این زن از راه پنجره وارد خانه خواهد شد.

ولی عجب آنکه پنجره باز نگردید و روشنائی چراغ هم که لحظه ای درخشید

ناپدید شد.

جوان گاسکون می دانست که آن سکوت و تاریکی دیری نخواهد پایید و به زودی از داخل خانه عکس العملی جدید، ظاهر خواهد شد و تا می توانست چشم ها و گوش ها را گشود که بهتر ببیند و بشنود.

همین طور هم شد و چند ثانیه دیگر، از داخل خانه، دو ضربت روی شیشه پنجره کوبیدند و زن از خارج با یک ضربت جواب داد و آن وقت پنجره باز شد.

معلوم است که دارتن یان در این وقت با چه دقت و کنجکاوی پنجره را می نگریست و گرچه دیگر پشت پنجره روشنائی وجود نداشت ولی چشم های دارتن یان به تاریکی عادت کرده بود مضاف به اینکه معروف است که سکنه ایالت گاسکونی چشم هایی دارند که در موقع شب مانند چشم گربه می بیند و دیدگان آنها، برای رؤیت اشیاء محتاج روشنائی نیست.

دارتن یان دید که زن از جیب خود چیزی بیرون آورد و مثل اینکه آن را باز کرد و گسترده، و آن شئی با رنگ سفید خود خوب جلب توجه می نمود.

دارتن یان در لحظه اول بعد از دیدن آن شئی دریافت که یک دستمال است و زن مزبور گوشه دستمال را به شخصی که بالا، کنار پنجره گشاده بود نشان داد.

موضوع دستمال، دو واقعه را که مربوط به دستمال بود به خاطر دارتن یان آورد اول اینکه در همان شب دید که دستمالی مقابل خانم بوناسیو بر زمین افتاد و آن را در جیب زن نهاد و دوم اینکه در آغاز ورود به پاریس، نزدیک بود، بر سر یک دستمال که از زیر پای آرامیس کشید با او دوئل کند.

دارتن یان نمی توانست دریابد که مفهوم گسترده دستمال چیست و آن زن بدان وسیله، با دوست او آرامیس، که کنار پنجره ایستاده، چه می گوید زیرا، برای دارتن یان تردیدی وجود نداشت که آن کس که کنار پنجره با زن صحبت می نماید آرامیس است. به قدری کنجکاوی بر جوان غلبه کرد که احتیاط را از دست داد و چون دید آن دو نفر طوری سرگرم دستمال هستند که توجه به اطراف ندارند با سرعت، در حالی که سعی می نمود صدای پای او بلند نشود از جای خویش به راه افتاد و خود را به نقطه ای از دیوار رسانید که بتواند داخل اطاق آرامیس را مشاهده کند.

وقتی به آنجا رسید چیزی نماند که از فرط حیرت فریاد بزند زیرا شخصی که با

زن صحبت می‌کرد آرامیس نبود بلکه یک زن دیگر به شمار می‌آمد منتها به مناسبت تاریکی دارتن‌یان نمی‌توانست قیافه او را ببیند.

زنی که در اطاق، کنار پنجره ایستاده بود و شناخته نمی‌شد از جیب خویش دستمالی دیگر بیرون آورد و با دستمال پائین معاوضه کرد و آن دو زن، چند کلمه صحبت نمودند و زن بالا پنجره را بست.

زن پائین که دیگر کاری نداشت به راه افتاد و طوری از نزدیک دارتن‌یان عبور کرد که مرد جوان قیافه او را دید و زن که دریافت مردی آنجا ایستاده، باشلوق بالا پوش خود را روی صورت فرود آورد.

اما این احتیاط چند لحظه به تأخیر افتاده بود چه، قبل از اینکه باشلوق زن، صورت او را بپوشاند، دارتن‌یان دانست که او، خانم بوناسیو می‌باشد.

وقتی دارتن‌یان دید که آن زن دستمالی از جیب بیرون آورد فکر کرد شاید خانم بوناسیو باشد ولی او که آقای لا پورت رئیس جامه‌داری و پیشخدمت مخصوص ملکه را نزد خانم مشارالیه‌ها فرستاده بود، نمی‌توانست قبول کند که زن مزبور ساعت یازده شب، تنها، در خیابانهای پاریس حرکت می‌نماید و یک مرتبه دیگر، خود را در معرض خطر ربودن قرار می‌دهد.

بدون تردید یک کار بسیار با اهمیت آن زن را واداشت که احتیاط را از دست بدهد و تنها، از خانه خارج شود و خود را به آن مکان برساند و چون یک کار با اهمیت یک زن جوان غیر از رساندن پیغام محرمانه نمی‌تواند باشد، دارتن‌یان قائل شد به اینکه زن مزبور برای چنین قصدی آنجا حضور یافته است.

جوان گاسکون به خود گفت من باید بفهمم که راز این خانم چیست؟ و برای پی بردن بدین راز بهترین راه، تعقیب او می‌باشد.

خانم بوناسیو که بدو آن مردی را کنار دیوار دید و بعد دریافت که وی، او را تعقیب می‌نماید فریادی زد و گریخت.

دارتن‌یان هم دویدن آغاز کرد و چون رسیدن به زنی که فرار می‌کند برای یک مرد آسان است، به زودی دارتن‌یان خود را به آن زن رسانید.

زن از شدت وحشت و خستگی از پا درآمد و یک زانو را روی زمین نهاد و با صدائی که به زحمت از حلقوم او بیرون می‌آمد گفت: حتی اگر مرا به قتل برسانید

نخواهید توانست از من اطلاعاتی کسب کنید.

دارتن‌یان کمک کرد که آن زن برخیزد و گفت: خانم نترسید و من قصد قتل یا آزار شما را ندارم.

خانم بوناسیو آزموده‌تر از آن بود که به حرف یک مرد، در آن موقع شب، اطمینان کند ولی صدای دارتن‌یان را شناخت و چشم‌ها را به صورت او دوخت و بانگی از مسرت برآورد و گفت: خدا را شکر که شما هستید، چون من تصور می‌کردم مردی بیگانه مرا تعقیب می‌نماید.

دارتن‌یان گفت: بلی خانم. این منم که خداوند در این موقع شب، برای حمایت شما فرستاده است.

زن که بدو دارتن‌یان را دشمن می‌دانست پس از اینکه متوجه شد او دوست است دیگر نترسید و نشاط و طبع شوخ او باز آمد و گفت: آقا، آیا واقعاً برای اینکه مرا مورد حمایت قرار بدهید عقب من افتاده بودید.

دارتن‌یان گفت: خانم من عقب شما نیفتاده بودم، زیرا مردی نیستم که عقب یک زن بیگانه بیفتم و فقط بر حسب تصادف شما را دیدم و چون مشاهده کردم که درب خانه یکی از دوستان مرا می‌کوبید خواستم بدانم شما که هستید.

زن با تعجب گفت: چطور من درب خانه یکی از دوستان شما را می‌کوبیدم؟ دارتن‌یان گفت: خانم باید به شما بگویم که آرامیس از دوستان صمیمی من است.

زن گفت: آرامیس کیست، دارتن‌یان گفت: خانم خواهش می‌کنم که تجاهل نفرمائید زن گفت: آقا اولین بار است که من این اسم را می‌شنوم.

دارتن‌یان گفت: و آیا این اولین بار می‌باشد که شما به این خانه مراجعه می‌نمائید زن گفت: بلی.

دارتن‌یان گفت: آیا شما نمی‌دانستید که ساکن این خانه کیست؟

زن گفت: به هیچ وجه دارتن‌یان گفت: آیا اطلاع نداشتید که در این خانه یک جوان تفنگدار سکونت دارد؟ زن گفت: به هیچ وجه.

دارتن‌یان گفت: آیا شما برای دیدن آن مرد درب این خانه را نکوبیدید؟ زن گفت: به شما می‌گویم من هیچ آن مرد را نمی‌شناسم و به علاوه شما خود دیدید که من با یک زن صحبت می‌کردم نه با یک مرد.

دارتن‌یان گفت: راست است، ولی این زن شاید از اقوام آرامیس باشد.
زن گفت: من از این موضوع اطلاع ندارم دارتن‌یان گفت: چون این زن در منزل
آرامیس سکونت دارد لابد از اقوام او به شمار می‌آید زن گفت: به فرض اینکه چنین
باشد، به من مربوط نیست.

دارتن‌یان گفت: خانم این زن، که شما با او صحبت می‌کردید کیست؟ زن گفت:
آقا، من نمی‌توانم او را به شما معرفی کنم زیرا مجاز نیستم و اسرار دیگران باید محفوظ
بماند.

دارتن‌یان گفت: خانم شما یک زن متین و باوقار ولی در عین حال خانمی مرموز
به شمار می‌آئید.

زن گفت: آیا مرموز بودن من، دلیل بر این است که از ارزش من کاسته می‌شود.
دارتن‌یان گفت: نه خانم... برعکس... این موضوع شما را بیشتر با وقار می‌کند.
زن گفت: دست خود را به من بدهید که من بتوانم به شما تکیه نمایم.
دارتن‌یان گفت: با کمال مسرت و مباهات دست خود را به شما تقدیم می‌کنم و
همین کار را کرد.

زن گفت حالا خواهشمندم که راهنمای من باشید دارتن‌یان گفت:
- به کجا، شما را راهنمایی کنم؟
- همانجا که اکنون می‌روم.
- اینجا، در چه نقطه‌ای قرار گرفته است؟
- عنقریب خواهید دانست ولی وقتی به مقصد رسیدیم شما باید در آنجا، که یک
خانه است، از من جدا شوید.

- اطاعت می‌کنم ولی آیا باید منتظر شما بمانم یا نه؟
- نه آقا، زیرا انتظار شما بدون فایده خواهد شد.
- آیا از آن خانه مراجعت خواهید کرد؟
- هنوز نمی‌دانم.
- آیا تنها مراجعت خواهید نمود یا شخصی با شما به راه خواهد افتاد؟
- این را هم نمی‌دانم.
- شخصی که با شما به راه می‌افتد آیا یک مرد است یا یک زن؟

- چون خود این موضوع را نمی دانم نمی توانم جواب شما را بدهم.
- اگر شما جواب مرا نمی دهید، من خود، پاسخ خویش را خواهم یافت.
- چطور؟
- آنقدر نزدیک آن خانه صبر می کنم که شما از آنجا خارج شوید.
- در این صورت من از شما خدا حافظی می کنم و تنها، به طرف مقصد می روم.
- چرا تنها می روید؟
- برای اینکه دیگر احتیاجی به شما ندارم.
- خانم، شما خود فرمودید که من همراه شما حرکت کنم و راهنمای شما باشم؟
- در آن موقع من تصور می کردم که همراه یک اصیل زاده خواهم بود نه یک جاسوس.
- خانم، تصدیق می فرمائید که فرمایش شما قدری سرد و زننده بود؟
- در قاموس شما، مردی که علی رغم تمایل دیگری، عقب او به راه می افتد، تا بداند وی با چه کسانی برخورد می نماید، چه نامی دارد؟
- در قاموس ما اسم این مرد، کنجکاو است.
- آقا، تصدیق بفرمائید که حرف شما، قدری نارسا و مقرون به اغماض بود.
- خانم من احساس می کنم که با زنی مانند شما محاجه کردن بدون فایده است و باید تسلیم شد و هرچه می گوئید اطاعت کرد؟
- پس چرا زودتر اطاعت نکردید که قدر و قیمت شما بیشتر بشود.
- اینک اظهار ندامت می کنم و از جسارت خود معذرت می خواهم.
- آیا واقعاً نادم هستید؟
- نمی توانم جوابی صریح، به عرض برسانم، چون قادر نیستم که احساسات خود را تشخیص بدهم ولی این را می دانم، که اگر شما اجازه بدهید که من در خدمت شما بیایم، هرچه بگوئید اطاعت خواهم کرد.
- بسیار خوب و آیا بعد از اینکه به مقصد رسیدیم از من جدا خواهید شد؟
- بلی خانم.
- و آیا درصدد برنخواهید آمد که در کمین من بنشینید و مرا تعقیب کنید؟
- نه خانم.

- آیا قول شرف می دهید که مرا تعقیب ننمائید؟
 - به شرافت اصیل زادگی خود سوگند، که شما را تعقیب نخواهم کرد.
 - بسیار خوب، حالا بهتر است که به راه بیفتیم.
 دارتن یان آماده حرکت شد و خانم بوناسیو در حالی که قدری می لرزید اما اضطراب خود را با بذله سرائی پنهان می نمود به حرکت درآمد و از چند خیابان گذشتند تا اینکه به قسمت علیای خیابان لاهارپ رسیدند.
 در آنجا زن جوان مثل موقعی که خانه آرامیس را جستجو می کرد، مردد بود که کجا برود، ولی بالاخره مقصد خود را یافت و با قدم های مصمم، به طرف یک خانه رفت.
 زن، قبل از وصول به درب آن خانه گفت: آقا مقصد من اینجا است، و من از اینکه عهده دار حفاظت من شدید از شما صمیمانه متشکرم، زیرا اگر شما نبودید، شاید باز، خطری مرا تهدید می کرد ولی اینک موقع جدائی است و شما طبق قولی که به من داده اید باید مرا تنها بگذارید.
 دارتن یان گفت: خانم، آیا تصور نمی فرمائید که در باز گشت، باز خطری شما را تهدید کند؟
 زن گفت: آقا، یگانه خطری که هنگام مراجعت ممکن است مرا تهدید نماید، حمله دزدها می باشد.
 دارتن یان گفت: ولی این خطری کوچک نیست؟ زن گفت کسی که چیزی ندارد از دزد نمی ترسد و من یک شاهی پول ندارم.
 دارتن یان گفت خانم، از پول گذشته، خیلی چیزها هست که برای انسان ارزش دارد و نمی خواهد که به دست دزدها بیفتد.
 زن گفت: فرمایش شما را تصدیق می کنم ولی هیچ یک از آن اشیاء، اینک نزد من نیست.
 دارتن یان گفت: خانم، آیا آن دستمال قشنگ حاشیه دار را که یک علامت خانوادگی روی آن نقش شده و در جیب دارید فراموش کرده اید؟
 زن گفت کدام دستمال را می گوئید دارتن یان گفت: همان دستمال قشنگ را عرض می کنم که من کف اطاق پیدا کردم و در جیب شما نهادم.

زن با لحن خشم گفت: آقا، شما را به خدا ساکت باشید و از این حرف‌ها نزنید زیرا شما نمی‌دانید که این حرف‌ها، که تصور می‌کنید بدون اهمیت است، چگونه سبب محو من خواهد گردید.

دارتن‌یان گفت: خانم پس تصدیق بفرمائید که شما هنوز در معرض خطر هستید زیرا به محض اینکه من راجع به این دستمال صحبت کردم شما سخت متوحش شدید و می‌گوئید که محو خواهید گردید.

در این موقع مرد جوان نظری عمیق به بوناسیو انداخت و گفت: خانم، این طور نسبت به من سوءظن نداشته باشید و بدانید که من دوست شما هستم نه خصم شما... آیا شما اینقدر از مبادی اجتماعی بی‌اطلاع هستید که از روی قیافه و نگاه من نمی‌توانید بفهمید که من نسبت به شما دشمنی و خصومت ندارم؟

زن جوان گفت: آقا من از قیافه شما پی‌می‌برم که نسبت به من احساساتی عاری از خصومت دارید و حاضرم به شما اعتماد نمایم و هرچه از من پرسید، مشروط بر اینکه مربوط به خود من باشد، جواب می‌دهم ولی انتظار نداشته باشید که من اسرار دیگران را برای شما بروز بدهم.

و لذا خواهش می‌کنم که از کنجکاوی صرف نظر نمائید و اگر واقعاً به من احترام می‌گذارید مرا به حال خود بگذارید تا اینکه سپاسگزاری صمیمانه نسبت به شما، که امشب خدمتی بزرگ به من کردید، همچنان خلوص خود را حفظ کند و پیوسته در قلب من باقی بماند و این طور تصور کنید که مرا ندیده‌اید.

دارتن‌یان گفت: خانم اگر آرامیس اینجا بود، آیا از او هم این خواهش را می‌کردید؟

زن گفت: آقا اینک شما برای مرتبه دوم یا سوم، نام این شخص را می‌برید و با اینکه من به شما می‌گویم که وی را نمی‌شناسم، تجدید مطلع می‌نمائید... مجدد به شما عرض می‌کنم که من این مرد را ندیده، نمی‌شناسم.

دارتن‌یان گفت: خانم چطور ممکن است که شما درب خانه‌ای را بکوبید و ندانید صاحبخانه کیست و گرچه من مردی ساده هستم ولی نه به این اندازه که این دعوی را قبول کنم.

زن گفت: من می‌دانم که شما اطلاع دارید که چنین شخص، وجود ندارد و برای

اینکه مرا به حرف در بیاورید این شخص را جعل کرده‌اید؟
دارتن‌یان گفت: خانم من چیزی را جعل نکرده‌ام و آنچه عرض نمودم عین حقیقت می‌باشد.

زن پرسید: آیا واقعاً یکی از دوستان شما مقیم آن خانه می‌باشد؟
دارتن‌یان گفت: بلی خانم، و من برای آخرین بار می‌گویم و تأیید می‌کنم که یکی از دوستان من موسوم به آرامیس در آن خانه سکونت دارد.
زن گفت به فرض اینکه چنین باشد باز من حاضریم تأکید کنم که دوست شما را نمی‌شناسم، ولی از این موضوع حیرت نکنید چون اینها جزو اسراری است که بعد آشکار خواهد گردید.

- خانم چرا این اسرار را اکنون روشن نمی‌فرمائید که من از این التهاب بیرون بیایم و آنگاه، مرد جوان، مثل اینکه با خود حرف می‌زند گفت:

ای کاش خداوند ما را طوری می‌ساخت که می‌توانستیم سینه را باز کنیم و قلب خود را به دیگران نشان بدهیم و آن وقت شما می‌فهمیدید که در قلب من، چقدر کنجکاوی وجود دارد و در ازای آن حاضر می‌شدید که کنجکاوی مرا اقناع نمائید و تصدیق می‌نمودید که از من نمی‌ترسید.

ولی کارهای با اهمیت و فوری زن مانع از آن بود که در آن ساعت به فکر چیزی دیگر باشد و می‌خواست کاری کند که دارتن‌یان او را تنها بگذارد.

دارتن‌یان باز گفت: خانم از این موضوع گذشته من یقین دارم که سرنوشت هم مایل است که من در جریان این وقایع اسرارآمیز باشم زیرا بین من و این دستمال که شما در جیب دارید، ارتباطی خاص موجود می‌باشد و چند ماه قبل که من وارد پاریس شدم نزدیک بود که برای دستمالی به همین شکل با آرامیس که امروز دوست صمیمی من است دوئل نمایم و اینک نظیر این دستمال در جیب شما وجود دارد.

زن گفت آقا خواهش می‌کنم که راجع به این دستمال صحبت نکنید زیرا من میل ندارم از این مقوله حرف بزنیم و این مبحث مرا خسته می‌کند.

دارتن‌یان گفت: خانم، من این مبحث را از راه دلسوزی نسبت به شما طرح کردم زیرا شما امشب در حالی که این دستمال را در جیب دارید می‌خواهید تنها مراجعت نمائید و در صورتی که شما را توقیف کنند دستمال را از جیب شما بیرون خواهند آورد

و برای شما اسباب زحمت خواهد شد.

زن گفت: آقا، برای من اسباب زحمت نخواهد گردید زیرا خواهم گفت که دستمال از آن من می‌باشد و دو حرف «کاف» و «ب» در گوشه دستمال دوخته شده و این دو حرف، حروف اولیه نام من کونستانس - دو بوناسیو را تشکیل می‌دهد.

دارتن‌یان گفت: ولی مأمورین دولتی ممکن است بگویند که دو حرف، حروف اولیه اسم کامیل - دو - بواتراسی می‌باشد.

زن نظری از روی وحشت به اطراف انداخت و گفت: آقا ساکت باشید... ساکت باشید... و اگر ملاحظه مرا نمی‌کنید و از خطری که مرا تهدید می‌نماید نمی‌ترسید فکر خود را بنمائید زیرا شما نیز در معرض خطر قرار می‌گیرید.

دارتن‌یان گفت: آیا من در معرض خطر قرار می‌گیرم؟ زن گفت: بلی آقا، کسی که مرا می‌شناسد ممکن است به زندان برود یا اینکه او را اعدام کنند.

دارتن‌یان گفت: این طور باشد من دیگر از شما جدا نخواهم گردید.

زن که دید نتوانست دارتن‌یان را قانع نماید که دور شود، دست‌ها را به هم جفت کرد و با التماس گفت آقا شما را به شرافت و حیثیت یک زن، و شرافت یک مرد نظامی و آبرو و نجابت اصیل‌زادگی سوگند می‌دهم اینقدر اصرار نکنید و بروید و مرا تنها بگذارید...؟ آه... آه... نصف شب شد و ساعت‌ها زنگ‌های نیمه شب را می‌نوازند و من هنوز در خیابان هستم در صورتی که با بی‌صبری انتظار مرا می‌کشند.

دارتن‌یان سر فرود آورد و گفت: خانم چون شما با این لحن از من درخواست کردید دور شوم چاره‌ای جز فرمانبرداری ندارم زیرا نمی‌توانم از قبول تقاضای شما، خودداری نمایم.

زن گفت: و امیدوارم بعد از اینکه از من جدا شدید در کمین من ننشینید و در صدد تعقیب من بر نیائید.

دارتن‌یان گفت: نه خانم، و من در همین لحظه به طرف خانه خود مراجعت می‌کنم.

زن در حالی که یک دست را به طرف دارتن‌یان و دست دیگر را به طرف چکش درب خانه، دراز می‌کرد گفت: آقا، من می‌دانستم که شما مردی اصیل و شریف هستید و درخواست مرا خواهید پذیرفت.

دارتن‌یان دست زن را گرفت و با صمیمیت و خلوص گفت: خانم، ایکاش من شما را ندیده بودم و ایکاش با شما آشنا نمی‌شدم که اینک گرفتار این ماجرای پیچیده بشوم. زن بعد از شنیدن این کلام گفت: آقا، من برخلاف شما این‌طور نسبت به این آشنائی بدبین نیستم و فکر می‌کنم که اگر عمر ما باقی باشد، باز هم فرصت ملاقات به دست می‌آید و در آن روز، چون من دیگر مانند امروز، محکوم نیستم راز نگاهدار باشم ممکن است قسمتی از اسرار امشب را به شما بگویم.

دارتن‌یان با امیدواری و شعف گفت: خانم آیا ممکن است که نسبت به خود نیز مرا همین‌طور دلگرم کنید و قول بدهید که روزی من از محبت شما برخوردار خواهم گردید.

زن گفت: آقا در این خصوص من نمی‌توانم به شما قول بدهم و این موضوع بسته به مقتضیات و میزان احساساتی است که شما بتوانید در من بوجود بیاورید.

دارتن‌یان گفت: از این قرار شما در حال حاضر کوچکترین علاقه و محبتی، نسبت به من ندارید.

زن گفت: در حال حاضر من فقط سپاسگزار شما هستم و احساساتی که در من وجود دارد احساسات حق‌شناسی است.

دارتن‌یان گفت: خانم طبیعت شما را هم از مهربانی بهره‌مند کرده و هم از صفات هوش و معرفت، و افسوس که حاضر نیستید قلب مرا مورد مهر خود قرار بدهید.

زن گفت: آقا من جوانمردی و شجاعت و نیک‌نفسی شما را مورد استفاده قرار می‌دهم ولی باز می‌گویم که ناامید نباشید زیرا بعضی از اشخاص در دوستی ثابت‌قدم هستند و بعد از مدتی اگر انسان آنها را پیدا کند می‌تواند بیشتر، نسبت به دوستی آنها امیدوار باشد.

دارتن‌یان گفت: اگر این‌طور باشد من سعادتمندترین مرد دنیا خواهم شد و از شما خواهش می‌کنم که آشنائی امشب را فراموش ننمائید زیرا برای اینکه در آینده دوستی شما، نسبت به من، افزون شود، باید حداقل، دوستی امشب را به یاد داشته باشید.

زن گفت: من هیچ چیز را فراموش نمی‌کنم ولی هرچیز، فصل و موقعی دارد و در موقع خود، خود شما را هم به یاد خواهم آورد و اینک شما را به خدا بروید زیرا پنج دقیقه از نیمه شب می‌گذرد، و منتظر من می‌باشند.

دارتن‌یان گفت: خانم پنج دقیقه که چیزی نیست که شما اینطور اظهار نگرانی می‌نمائید.

زن گفت: آقا در بعضی از مواقع پنج دقیقه به اندازه پنج قرن دارای اهمیت می‌شود.

دارتن‌یان گفت: راست می‌گوئید در رساندن پیغام هر دقیقه یک قرن جلوه می‌نماید.

زن گفت: از قضا، کار من هم، مربوط به رساندن یک پیغام است.
دارتن‌یان گفت: آه... آیا کسی در انتظار شماست و شما می‌خواهید به ملاقات آن شخص بروید؟

خانم بوناسیو در تاریکی تبسم کرد ولی مانند کسی که از سماجت مخاطب به تنگ آمده گفت: خدایا... پناه بر تو... باز مشاجره تجدید شد... و باید از آغاز شروع کنیم.

دارتن‌یان گفت: نه... نه... من بیش از این توقف نمی‌نمایم و می‌روم زیرا قصد دارم که در نظر شما، ارزش خود را حفظ کنم ولو اینکه عمل من دلیل بر بلاهت محسوب گردد خداحافظ... خانم خداحافظ...

و مثل کسی که می‌ترسید یک مرتبه شروع به دویدن کرد و دور شد و قبل از اینکه در پیچ خیابان از نظر خانم بوناسیو محو گردد روی برگردانید و دید که درب آن خانه را باز کردند و خانم مزبور قدم بدان خانه نهاد و در را بستند.

دارتن‌یان بدون توقف راه پیمود زیرا چون به خانم بوناسیو قول داده بود که مصدع او نشود اگر ثروت جهان را به او می‌بخشیدند رضایت نمی‌داد که کمین آن زن را بگیرد.

و نظر به اینکه تقریباً می‌دوید خیلی زود به خیابان فوسویور که خانه او در آنجا قرار داشت رسید.

در نزدیک خانه، قدم‌ها را آهسته کرد و باز به فکر فرو رفت ولی این دفعه به رفقای خود می‌اندیشید و به خود گفت بیچاره آتوس... که من امشب او را از خانه‌اش بیرون کشیدم و به خانه خود آوردم در صورتی که در خانه نبودم و او مدتی در آنجا انتظار مرا کشید و چون دید که مراجعت نمی‌کنم برگشت و به خانه خویش رفت و در

آنجا یک زن ناشناس را دید.

واقعاً وجود یک زن ناشناس و اسرارآمیز در خانه آتوس برای این مرد، یک واقعه عجیب و بزرگ می‌باشد.

اگر آرامیس می‌بود من از این حیث نگرانی نداشتم ولی آتوس چیزی دیگر است و من متحیرم که این وضع، به چه سرانجام خواهد رسید و چگونه خاتمه خواهد یافت. صدائی که به گوش دارتن‌یان آشنا آمد گفت:

آقا این وضع خیلی بد است و سرانجامی ناگوار خواهد داشت.

آن وقت دارتن‌یان متوجه شد که وی مانند بسیاری از اشخاص که تنها فکر می‌کنند با خویش صحبت می‌کرده و صحبت‌کنان وارد خانه شده و نزدیک پله‌کان آپارتمان خود رسیده و شخصی که جواب او را داده پلانسه نوکر وی می‌باشد.

دارتن‌یان گفت: احمق، چگونه این وضع سرانجامی ناگوار خواهد داشت و تو، به چه دلیل این حرف را می‌زنی؟

پلانسه گفت: آقا به این دلیل من این حرف را می‌زنم که یک واقعه بسیار بد اتفاق افتاده است.

دارتن‌یان گفت: این واقعه بد کدام می‌باشد نوکر گفت:

آقا واقعه مزبور این است که آقای آتوس را توقیف کردند دارتن‌یان بانگی از حیرت برآورد و گفت چگونه او را توقیف نمودند؟

نوکر گفت آقای آتوس را در همین خانه توقیف کردند دارتن‌یان بیشتر حیرت کرد و گفت چه کسانی او را توقیف نمودند؟

نوکر گفت: سیاه‌پوشانی که شما آنها را وادار به فرار کردید با عده‌ای سرباز مراجعت نمودند و وقتی وارد این خانه شدند آقای آتوس را به تصور اینکه شما هستید توقیف کردند.

دارتن‌یان گفت: مگر آتوس اسم خود را نگفت؟ مگر برای سربازان توضیح نداد که وی شخصی دیگر است؟

نوکر گفت: نه آقا، و وقتی او را توقیف کردند آهسته به من توصیه کرد که هویت او را بروز ندهم و می‌گفت که ارباب تو اینک احتیاج به آزادی دارد که بتواند از چیزهایی که او می‌داند و من نمی‌دانم استفاده کند.

و این اشخاص بعد از توقیف من، به تصور اینکه ارباب تو را توقیف کرده‌اند اربابت را آسوده خواهند گذاشت و او، از حالا تا دو سه روز دیگر، استفاده‌هایی که باید از اطلاعات خود بکند خواهد کرد و بعد از سه روز، من می‌توانم هویت واقعی خویش را بروز بدهم و از زندان خارج شوم.

دارتن‌یان گفت: آفرین بر تو ای آتوس شریف و فداکار که یک مرتبه دیگر از احساسات پاک قلب خود تبعیت کردی و به راستی که غیر از این هم نمی‌توانستی بکنی زیرا از تو جز نجابت و وفاداری ساخته نیست.

بعد از نوکرش پرسید آن وقت چه شد؟ نوکر گفت: چهار نفر از مردان مسلح آقای آتوس را بردند ولی نمی‌دانم آیا او را به قلعه باستیل منتقل کردند یا به زندانی دیگر.

و پس از اینکه او را بردند دو نفر از افراد مسلح، دم در، ایستادند و دو نفر هم با دقت تمام زوایای منزل را تفتیش کردند و هرچه کاغذ قابل استفاده (به تصور خودشان) وجود داشت جمع‌آوری نمودند و بعد از فراغت از این کار آنها هم رفتند.

دارتن‌یان گفت: پورتوس و آرامیس چه شدند؟

نوکر گفت: بر طبق دستور شما من به منزل آنها رفتم ولی در خانه نبودند و به گماشتگان آنها سپردم که وقتی مراجعت کردند اینجا بیایند.

دارتن‌یان گفت: در این صورت، به محض اینکه آنها به خانه مراجعت کردند اینجا حضور خواهند یافت و تو باید در اینجا بمانی و به آنها بگویی که به مهمانخانه پوم - دو - پن بروند و در آنجا منتظر من باشند.

زیرا حضور آنها در این خانه صلاح نیست چون ممکن است که افراد مسلح کاردینال باز بیایند و اگر آنها را در اینجا ببینند دستگیر نمایند.

و من از اینجا به منزل آقای تره‌وی می‌روم و بعد از اینکه شرح وقایع امشب را به اطلاع او رسانیدم به مهمانخانه مزبور خواهم رفت و آنها را ملاقات خواهم کرد.

پلانشه گفت: آقا اطاعت می‌کنم دارتن‌یان به راه افتاد ولی قبل از خروج از خانه لازم دانست که به نوکر توصیه کند که متوحش نباشد و بدو گفت:

پلانشه من انتظار دارم که تو به هیچ وجه وحشت نداشته باشی زیرا هیچ کس با تو کار ندارد و کسی تو را توقیف نخواهد کرد.

پلانشه گفت: آقا برای من نگران نباشید زیرا من ترسو نمی‌باشم و در موقع خود، حتی دلیر هم می‌شوم و عمده این است که من تصمیم بگیرم که دارای شجاعت گردم و اگر شنیده باشید سکنه ایالت پیکاردی مردانی با جرئت هستند و من اهل این ایالت می‌باشم.

دارتن‌یان گفت: بسیار خوب و من با خاطری جمع از اینجا می‌روم چون فکر می‌کنم که اگر تو کشته هم بشوی از اینجا نخواهی رفت.

پلانشه گفت: همین طور است و من به شما ثابت خواهم کرد که خدمتگزاری وفادار می‌باشم.

دارتن‌یان وقتی از خانه بیرون می‌رفت در دل گفت معلوم می‌شود کتکی که من سابقاً به او زدم موثر واقع شده و او را تربیت کرده و در آینده نیز از همین اسلوب تربیت پیروی خواهم نمود.

دارتن‌یان یک مرتبه دیگر شروع به دویدن کرد و خود را به منزل آقای تره‌وی رسانید و در آنجا شنید که تره‌وی در کاخ لوور است زیرا امشب نوبت کشیک اوست و وی به اتفاق ابوابجمع خود به کاخ سلطنتی رفته و تا فردا بر حسب قاعده، مراجعت نخواهد کرد.

دارتن‌یان متوجه شد که هرچه زودتر باید وقایع امشب و توقیف آتوس را به اطلاع تره‌وی برساند و لو برای این منظور مجبور شود به کاخ لوور برود.

و چون او نیفورم سربازان سپاه اسار را در بر داشت می‌دانست از ورود او به کاخ لوور ممانعت نخواهند کرد و وقتی به آنجا رسید دیگر، ملاقات تره‌وی اشکال ندارد چون به طور قطع امشب به مناسبت اینکه کشیک دارد نخواهد خوابید.

دارتن‌یان برای رفتن به کاخ لوور بدو وارد خیابان بتی - اوگوستن شد و در طول ساحل رودخانه سن راه پیمود که به ایستگاه زورق برسد و بوسیله آن، از رودخانه بگذرد و خود را به لوور برساند.

ولی قبل از سوار شدن در زورق، دست به جیب کرد و دید که پول ندارد و نمی‌تواند اجرت عبور از رودخانه را بوسیله زورق بپردازد و ناچار طول سواحل رودخانه را ادامه داد که از راه پل جدید از رودخانه سن بگذرد.

وقتی نزدیک خیابان گنه کو رسید دید که دو نفر از خیابان دوفین بیرون آمدند و

به محض اینکه دارتن‌یان آن دو را دید سرا پا لرزید.
یکی از آن دو، زن و دیگری مرد بود و با اینکه دارتن‌یان فیافه هیچیک را
نمی‌توانست ببیند از وضع اندام و قدم برداشتن زن را شناخت و دانست که به طور قطع
خانم بوناسیو است.

و مرد هم به نظرش خیلی آشنا آمد تا آنجا که یقین حاصل کرد او آرامیس
می‌باشد خاصه آنکه آن مرد لباس تفنگداران سلطنتی را در برداشت و صلیب اونیفورم
تفنگداری با وضوح روی سینه‌اش دیده می‌شد.^۱

زن باشلوق خود را روی صورت انداخته بود و مرد با یک دستمال صورت خود
را می‌پوشانید و هر دو نشان می‌دادند که میل ندارند عابرین آنها را بشناسند.
زن و مرد راه پل جدید را پیش گرفتند و چون دارتن‌یان هم برای وصول به کاخ
لوور می‌بایست از پل بگذرد و خود را به آن طرف رودخانه سن برساند عقب آنها به راه
افتاد.

دارتن‌یان هرچه بیشتر آن دو نفر را می‌دید زیاده‌تر بر او مسلم می‌شد که یکی از
آنها آرامیس و دیگری خانم بوناسیو می‌باشد و استنباط اینکه آن دو نفر، در آن موقع
شب، با هم راه می‌پیمایند، آتش غضب را در کانون روح دارتن‌یان روشن نمود.
جوان دریافت که خانم بوناسیو که می‌گفت آرامیس را نمی‌شناسد، دروغ
می‌گفته، و بیست دقیقه بعد از آن دروغ، پیش آمد و برخورد کذب گفتار زن را به ثبوت
رسانید و نشان می‌داد که آرامیس و خانم بوناسیو، از مدتی پیش یکدیگر را می‌شناختند.
بنابراین، با فرض فوق آرامیس خیلی بیش از دارتن‌یان نسبت به خانم بوناسیو حق
داشت و در واقع، این آرامیس بود که می‌بایست حسد بورزد به چه مناسبت دارتن‌یان
دوست خانم بوناسیو گردیده است.

خانم بوناسیو هم در ظرف این سه ساعت قولی به دارتن‌یان نداده بود که جوان
مزبور، برای خود، نسبت به آن زن حقی را قائل شود.
گرچه دارتن‌یان خدمتی بزرگ به خانم بوناسیو کرد ولی زن مزبور به جبران آن

۱- سربازان سپاه کوچک تفنگداران سلطنتی در دوره سلطنت لوئی سیزدهم لباس متحدالشکل داشتند که
یک صلیب سفید رنگ روی سینه آن نقش شده بود. (م)

خدمت سپاسگزار و حق شناس شد، و با حق شناسی خویش، پاداش مساعدت دارتن یان را داد و برای اینکه در ذهن جوان، شبهه‌ای باقی نماند بدو گفت که من حق شناس شما هستم.

معهدنا دارتن یان اینطور می‌اندیشید که او را فریفته، مورد تحقیر قرار داده، در انتظار خلق از حیثیت و وزن او کاسته، و بر خویش لازم می‌شمرد که از خانم بوناسیو و در صورت لزوم از آرامیس... همان آرامیس ظاهر ساز و سالوس، که آن همه تظاهر به پرهیزکاری می‌کند، توضیح کافی بخواهد.

زن و مرد، وقتی دیدند که مورد تعقیب قرار گرفته‌اند بر سرعت حرکت افزودند و دارتن یان بدون اینکه ملاحظه آرامیس و خانم بوناسیو را بکنند دوید و از آن‌ها جلو افتاد که مبادا عقب بماند.

بعد یادش آمد که چون از آنها جلو افتاده ممکن است که آن دو نفر برگردند و وی آنها را گم کند، لذا برگشت و در نقطه‌ای موسوم به ساماری تن واقع در روی پل، به آنها رسید.

در آنجا چراغی پل را روشن می‌کرد و دارتن یان طوری متوقف شد که راه را بر آن دو نفر بست و آن دو، ناگزیر گردیدند که بایستند و مردی که دارای اونیفورم تفنگداری بود با لهجه خارجی گفت: آقا، از ما چه می‌خواهید.

به محض اینکه صدای آن مرد به گوش دارتن یان رسید دریافت که اشتباه کرده و گفت: آه... این شخص آرامیس نیست.

مرد مزبور، با همان لهجه خارجی گفت: نه آقا این شخص آرامیس نیست و چون حیرت شما گواهی می‌دهد که اشتباه کرده مرا به جای دیگری گرفته بودید من شما را عفو می‌کنم.

دارتن یان با غرور و خودپسندی گفت:

آه... آیا شما مرا عفو می‌کنید؟ مرد گفت: بلی و چون شما متوجه شدید که اشتباه کرده‌اید بگذارید ما برویم زیرا با ما کاری ندارید.

دارتن یان گفت: صحیح است و من با شما کاری ندارم ولی با خانم کار دارم.

مرد گفت: شما چگونه با زنی که او را نمی‌شناسید کار دارید؟

دارتن یان گفت: اشتباه می‌کنید و من این خانم را خوب می‌شناسم.

زن جوان با لحنی حاکی از توییح و تأثر گفت:

آقا... آقا... آیا همین طور به قولی که به من دادید عمل می‌کنید؟ مگر شما قول شرف به من ندادید که مزاحم من نشوید؟

دارتن‌یان صدا را بلند کرد و گفت:

درست است که من به شما قول دادم ولی شما هم به من قول داده بودید؟

زن جوان گفت: آقا خواهش می‌کنم به من بگوئید که چه قولی به شما داده بودم؟

زیرا هرچه می‌اندیشم می‌بینم که از طرف من قولی به شما داده نشد.

دارتن‌یان فهمید که زن راست می‌گوید و او قولی صریح به وی نداده و فقط گفت به مناسبت خدمتی که کرده از وی متشکر است.

به جای اینکه دارتن‌یان به خبط خود اعتراف نماید و از جلوی آن دو نفر دور شود، بر اثر شنیدن این جمله زیاده‌تر خشمگین گردید و خود را به کلی مغبون دید زیرا او قولی به زن داده بود بدون اینکه بتواند قولی از او دریافت کند.

جوان گاسکون، تصور می‌کرد که زن مخصوصاً از دادن قول به او، خودداری کرده که وی را بفریبد و به منزله سوداگری است که پولی را از مشتری دریافت کرده، ولی کالای مورد معامله را تحویل نداده است.

مرد که دید دارتن‌یان از جلوی آنها رد نمی‌شود دست را دراز نمود که او را رد کند و به زن جوان گفت: خانم بیایید بروید.

این حرکت، چون جرقه‌ای که انبار باروتی را آتش بزند، خشم دارتن‌یان را شعله‌ور ساخت و قدیمی به عقب پرید و شمشیر از غلاف کشید و آن مرد هم با چابکی زیاد تیغ را از غلاف خارج کرد.

ولی خانم بوناسیو بدون بیم از مجروح شدن، خود را وسط آن دو انداخت و خطاب به مردی که لباس تفنگداران را در برداشت گفت مای‌لورد^۱ شما را به خدا از نزاع صرف نظر نمائید.

۱- مای‌لورد یک کلمه انگلیسی و به معنای لورد من است و هنگامی که می‌خواهند اشراف را طرف خطاب قرار بدهند این عنوان را به کار می‌برند ولی چندی است که در انگلستان و کشورهای انگلیسی‌زبان به کار بردن این عنوان منسوخ گردیده و به جای آن هنگام خطاب به اشراف و نجباء می‌گویند «سِر» (م)

همین که دارتن‌یان این عنوان را شنید برقی در خاطرش درخشید و تیرگی‌های سوء‌ظن و سوء تفاهم را رفع کرد و گفت: مای‌لورد خیلی از شما معذرت می‌خواهم... آیا شما لرد...

آن مرد نگذاشت که حرف دارتن‌یان تمام شود و گفت: بلی آقا من لورد دوک دو بوکین‌گام هستم.

خانم بوناسیو خطاب به دارتن‌یان گفت حالا آسوده خاطر شدید؟... آیا بالاخره به منظور خود رسیدید؟... و آیا اکنون که ما را شناختید قصد دارید که وسایل محو ما را فراهم نمائید؟

دارتن‌یان گفت:

خانم یک صد بار از شما و مای‌لورد معذرت می‌خواهم و به شما اطمینان می‌دهم که قصد نداشتم شما را تعقیب نمایم و بر حسب تصادف در آغاز این پل، شما را دیدم و چون دانستم زنی که به اتفاق مای‌لورد حرکت می‌کند شما هستید نیروی خودداری از من سلب شد.

بعد خطاب به مای‌لورد افزود:

ولی از این لحظه به بعد نه فقط مزاحم شما نمی‌شوم بلکه از شما استدعا می‌کنم بفرمائید که به جبران این اسائه ادب، چگونه من می‌توانم جان ناقابل خود را فدای شما نمایم؟

دوک دو بوکین‌گام دست خود را به طرف دارتن‌یان دراز کرد و جوان گاسکون با ادب دست او را فشرد و دوک گفت: شما جوانی شجاع هستید و چون حاضرید که خدمتی برای ما انجام بدهید تقاضا می‌کنم که بیست قدم با ما فاصله بگیرید و تا کاخ لوور عقب ما بیایید و اگر دیدید که شخصی ما را تعقیب می‌کند یا قصد مزاحمت دارد او را به قتل برسانید.

دارتن‌یان شمشیر عریان خود را در طول دست قرار داد و اندکی صبر نمود تا آن مرد و زن، جلو افتادند و بعد در فاصله بیست قدمی در قفای آنها به راه افتاد.

ولی هیچ واقعه ناگوار که در طی آن، دارتن‌یان بتواند شجاعت و فداکاری خود را به نظر دوک برساند، روی نداد و آن مرد و زن، به کاخ لوور رسیدند و از درب واقع در خیابان اشل وارد کاخ شدند.

دارتن‌یان بعد از اینکه مراجعت کرد به مهمانخانهٔ پوم - دو - پن رفت و در آنجا آرامیس و پورتوس را ملاقات نمود.

و بدون اینکه حوادث عجیب آن شب را به اطلاع آنها برساند سر بسته، و به اختصار گفت که امشب واقعه‌ای برای من پیش آمد که تصور می‌کردم محتاج کمک شما هستم و بعد معلوم شد که واقعهٔ مزبور اهمیتی ندارد و خود من توانستم، مشکل را رفع کنم.

اینک دارتن‌یان و پورتوس و آرامیس را به حال خود می‌گذاریم که به منازل خود بروند و استراحت کنند و ذر تعقیب خانم بوناسیو و دوک دو بوکین‌گام وارد کاخ لوور می‌شویم.

۱۲

جورج - ویلیرس - دوک - دو - بوکینگام

خانم بوناسیو و دوک، بدون اشکال وارد کاخ لوور شدند زیرا خانم بوناسیو را همه می شناختند و می دانستند که از خدمه ملکه فرانسه است و دوک هم لباس تفنگداری در برداشت و چون در آن شب کشیک تره وی بود کسی حیرت نمی نمود که چرا یکی از تفنگداران او وارد کاخ می شود.

و هرگاه بر اثر وقایع غیر قابل پیش بینی، معلوم می شد که خانم بوناسیو مردی را با لباس تفنگداری وارد کاخ لوور نموده، ترتیب کار را اینطور دادند که خانم بوناسیو را متهم نمایند و بگویند که وی در نیمه شب، یکی از اقوام خود را وارد کاخ کرده است. گرچه بر اثر این واقعه خانم بوناسیو بدنام می شد و شهرت خود را از دست می داد ولی بدنامی او در محیطی مانند کاخ لوور برای کسانی که مافوق او بودند، بی اهمیت به شمار می آمد و بدون دریغ و افسوس، حاضر بودند که او را فدا کنند زیرا بدنامی زن یک عطار و خرازی فروش را ناچیز می شمردند.

و آن زن و مرد وقتی وارد کاخ لوور شدند به قدر بیست و پنج قدم کنار دیوار، در تاریکی راه پیمودند تا اینکه به دری کوچک، موسوم به درب سرویس رسیدند. روزها وقتی اشراف و نجباء به کاخ لوور می آمدند و از درب بزرگ قدم به عمارت می نهادند ملازمین آنها، از درب سرویس وارد کاخ می شدند. روزها درب سرویس باز و شبها قفل بود ولی خانم بوناسیو می دانست که در

آن شب، درب مزبور باز می‌باشد و آن را گشود و دوک دو بوکین گام و او، وارد عمارت گردیدند.

خانم بوناسیو در را عقب خود بست و دست دوک را در تاریکی گرفت و با کمک قوه لامسه از پله کانی بالا رفت و دوک که پله کانیها را می‌شمرد دریافت که از دو طبقه بالا رفته است.

زن جوان راهروئی طولانی را در طرف راست پیش گرفت و دوک را در تاریکی از یک طبقه فرود آورد و باز چند قدم برداشت تا اینکه برابر یک در توقف نمود.

خانم بوناسیو کلیدی از جیب بیرون آورد و در را گشود و دوک را وارد اطاقی کرد که جز یک چراغ خواب نوری دیگر، آن را روشن نمی‌کرد و گفت مای‌لورد خواهش می‌کنم در اینجا توقف فرمائید. به زودی شخصی که باید شما را ملاقات کند خواهد آمد.

آنگاه زن جوان در را بست و کلید را در سوراخ قفل گردانید و بدین ترتیب دوک، در اطاق مزبور محبوس شد ولی این را می‌دانست که منظور آن زن، زندانی کردن وی نیست بلکه از این جهت در را قفل می‌کند که کسانی سرزده وارد اطاق مزبور نشوند.

با اینکه دوک احساس می‌نمود که اگر در آن عمارت مکشوف شود خطری بزرگ او را تهدید می‌نماید ترسید زیرا از مختصات روحی وی این بود که ماجراهای وخیم را دوست می‌داشت و مخاطرات را به منزله چاشنی آن به شمار می‌آورد.

دوک دو بوکین گام مردی بود جوان و شجاع و دارای ابتکار، و در زندگی عاشقانه وی، آن حادثه، نخستین واقعه خطرناک عاشقانه محسوب نمی‌شد.

دوک به محض دریافت نامه آن دوطریش و عزیمت به فرانسه متوجه شده بود که نامه مزبور معمول است و برای او دام گسترده‌اند ولی از فرط تهور، برای آن دوطریش ملکه فرانسه پیغام فرستاد که تا او را نبیند از فرانسه مراجعت نخواهد کرد.

ملکه فرانسه بدو حاضر نشد که دوک را ملاقات کند ولی بعد ترسید که مبادا آن مرد جوان و متهور، برای دیدار او، مرتکب عملی شود که به کلی آن دوطریش را به خطر بیندازد.

لذا موافقت کرد که او را ملاقات نماید و از او بخواهد که فوراً از فرانسه برگردد

ولی در همان شب که می‌بایست خانم بوناسیو به سراغ دوک برود، و او را نزد ملکه فرانسه بیاورد، زن مزبور را ربودند.

دو روز کسی نمی‌دانست که خانم بوناسیو کجاست تا اینکه زن جوان موفق به فرار گردید و با لاپورت مربوط شد و مأموریت معوق را که اگر رفته نمی‌شد زودتر انجام می‌داد، به انجام رسانید و دوک را وارد کاخ لوور نمود.

دوک بعد از اینکه تنها ماند به آئینه‌ای که در آن اطاق بود نزدیک شد و خود را نگرست و دید او نیفورم تفنگداری، که در بردارد خیلی به او می‌آید.

در آن موقع، سی و پنج سال از عمر دوک دو بوکین گام می‌گذشت و از حیث زیبایی و شکوه، برجسته‌ترین اصیل‌زاده فرانسه و انگلستان محسوب می‌گردید.

جورج - ویلرس - دوک - دو بوکین گام در مدت سلطنت دو پادشاه انگلستان، مقرب‌ترین رجل دربار آن کشور قلمداد می‌شد و علاوه بر تقرب، بر اثر ثروت و برجستگی جسمانی و معنوی، در کشور خویش آن قدر نفوذ داشت که هر چه می‌خواست می‌کرد و اگر اراده او تعلق می‌گرفت، می‌توانست مملکت مزبور را ویران کند و بعد آرام و آباد نماید.

زندگی او آن قدر عجیب و شبيه به افسانه بود که بعد از چند قرن غرائب آن فراموش نگردیده و نسل‌هائی که پس از وی آمدند حوادث حیات او را سینه به سینه برای دیگران نقل کردند.

دوک، بر اثر قدرت و شجاعت، و هم به مناسبت اینکه در هر کار موفقیت حاصل می‌نمود، رفته رفته، فائل شد به اینکه وی مافوق افراد و قوانین آنهاست و مقرراتی که شامل حال مردم می‌شود نمی‌تواند او را مشمول نماید.

لذا وقتی تصمیمی می‌گرفت، هر قدر بزرگ و وصول به هدف متشابه، برای سایرین مشکل بود، او، مستقیم، خود را به منظور می‌رسانید.

بر اثر همین روحیه مخصوص، و بی‌اعتنائی نسبت به موانع و مشکلات بود که آن مرد چند مرتبه خویش را به آن دو طریش ملکه زیبا و با غرور فرانسه نزدیک کرد و باشکوه و جوانی خود، آن زن را مجذوب نمود.

باری، دوک پس از اینکه مقابل آئینه ایستاد کلاه از سر برداشت، و چین و شکن موی سر را که بر اثر سنگینی کلاه تفنگداری نامنظم شده بود اصلاح کرد و گیسوی

طلائی رنگ و فرخورده را به شکل اول درآورد^۱ و دو نوک سبیل خود را تاب داد و با قلبی آکنده از مسرت، که عنقریب به آرزوی دیدار خواهد رسید، منتظر آن دوطریش شد.

تا اینکه دربی واقع در قفای یک پرده، آهسته باز شد و زنی وارد اطاق گردید و دوک روی برگردانید و از شعف نزدیک بود فریاد بزند، چون دید که آن زن، ملکه فرانسه می باشد.

آن دوطریش در آن موقع یک زن بیست و شش یا بیست و هفت ساله به شمار می آمد یعنی در دوره ای می زیست که جمال زن، به درجه بلوغ، و بحد نصاب خود می رسد.

وقتی راه می رفت، هر بی اطلاع، مجبور بود اعتراف کند آن کس که آنگونه قدم برمی دارد یک ملکه است.

چشم های ملکه فرانسه چون دو زمرد آبدار می درخشید و در عین درخشندگی، یک نوع حال رقت و عطوفت در آن دیده می شد و قلب ها را به طپش درمی آورد. دهان آن دوطریش، کوچک و ارغوانی بود و مثل اغلب شاهزادگان درجه اول سلسله سلطنتی، لب پائین اندکی نسبت به لب بالا، پیش رفتگی داشت ولی این نکته به جای اینکه از زیبایی او بکاهد، برعکس طوری بر او روح می بخشید که پنداری حیات جداگانه و مستقل دارند و وقتی آن دوطریش تبسم می کرد، بینندگان مسحور می شدند. رنگ بدن و پوست ملکه فرانسه که سفید و مات بود شهرت دارد و همه مورخین آن را توصیف کرده اند.

ولی دست ها و ساعدهای او، بیش از پوست بدن زیبایی داشت و در دستگاه خلقت، طوری قالب ریزی شده بود که انگار همه نقاشان و مجسمه سازان هنرمند، ذوق خود را بر هم نهاده آن دستها را ساخته اند و عموم شعرای آن عصر، در وصف دست های آن دوطریش غزل ها سروده، باقی نهاده اند.

گیسوان آن دوطریش در کودکی طلائی بود و وقتی بزرگ شد شاه بلوطی گردید. این تغییر رنگ گیسوان، به جای اینکه ارزش جمال او را از بین ببرد، به نسبت

۱- در آن دوره، مردها مانند بانوان، دارای گیسوی بلند بودند و آن را فر می زدند و موج می کردند. (م)

زیاد، مکمل قشنگی قیافه‌اش گردید.

چون نکته‌بینان، فقط یک نقش کوچک در صورت آن دوطریش یافته بودند و می‌گفتند ایکاش، که در چهره وی، سرخی کمتر از آن می‌شد که هست.

و با توجه بدین نکته، رنگ شاه‌بلوطی گیسوان، خیلی با رنگ صورت جور می‌آمد، در صورتی که اگر موی سر آن دوطریش طلائی بود، در قبال رنگ ارغوانی خفیف صورت، زننده به نظر می‌رسید.

دوک دو بوکین‌گام وقتی ملکه فرانسه را دید تا چند لحظه نیروی تکلم از او سلب شد چون در هیچ جشن و ضیافت، ملکه را آن اندازه با وقار نیافته بود.

آن دوطریش وقتی وارد اطاق شد، خانم ندیمه او، مسماء به دونااستفانیا در قفای وی، قدم به اطاق نهاد و در بین ندمای سابق ملکه از اسپانیا، با آن دوطریش به فرانسه آمدند، فقط همین زن، باقی ماند و ندمای دیگر، یکایک، بر اثر حسادت لوئی سیزدهم شوهر ملکه و کینه و مال‌اندیشی ریشلیو صدراعظم فرانسه، از او دور شدند و مراجعت کردند.

آن دوطریش دو قدم برداشت و به دوک نزدیک شد، و گفت:

دوک، گویا دریافته‌اید، کاغذی که به شما نوشته شد تا به فرانسه بیائید از طرف من نوشته نشده بود.

دوک با هیجان زیاد گفت: بلی خانم... بلی علیاحضر تا... من می‌دانم که بعد از وصول این کاغذ سخت اشتباه کردم و غافل از این بودم که برف زمستان هرگز گرم نمی‌شود و قلب یک مجسمه از مرمر، به تکان در نمی‌آید، ولی چه کنم که من مردی رئوف هستم. ولی با اینکه فریب خوردم و دانستم که نامه موصوف، مجعول بوده از مسافرت خود به فرانسه پشیمان نیستم، چون بالاخره به سعادت ملاقات شما نائل گردیدم.

آن دوطریش گفت: بلی، لیکن شما باید بدانید که من از روی اجبار حاضر به این ملاقات شدم زیرا دیدم، شما بدون توجه به اینکه من چقدر دچار رنج می‌باشم، اصرار دارید که مرا ملاقات کنید و می‌گویید که تا مرا نبینید از این شهر نخواهید رفت در صورتی که حضور شما در اینجا از دو جهت خطرناک است. اول اینکه جان شما، در معرض خطر قرار می‌گیرد و دوم اینکه آبروی من بر باد می‌رود.

این است که امشب، راضی به این ملاقات گردیدم، تا به شما، مای لورد، بگویم که علاوه بر دریائی ژرف، که بین فرانسه و انگلستان قرار گرفته، دو چیز ما را از هم جدا کرده است یکی خصومت بین دو سلطنت فرانسه و انگلستان و دیگری تحریکات و توطئه‌های کاردینال دو ریشلیو.

و ما نمی‌توانیم که با این همه موانع پیکار کنیم زیرا می‌دانیم که غلبه بر این موانع کفر است و به همین جهت امشب برای ملاقات با شما حاضر شدم که بگویم ما دیگر نباید یکدیگر را ببینیم و این آخرین برخورد ما می‌باشد. دوک گفت علیاحضرتا با اینکه کلمات شما از لحاظ معنی غیرقابل تحمل است ولی من از آهنگ این کلمات به قدری لذت می‌برم که معانی ناهموار آنها را ندیده می‌گیرم و اما اینکه فرمودید که غلبه ما بر این موانع کفر به شمار می‌آید من درخواست می‌کنم اجازه بدهید جوابی به عرض برسانم، و کفر آن است که دو قلب را که خداوند برای دوست داشتن یکدیگر آفریده از هم جدا نمایند، و گرنه رفع موانع و مشکلات در راه به هم پیوستن دلها کفر نیست.

آن دو طریش با صدائی بلندتر گفت مای لورد^۱ شما مثل اینکه هیچ متوجه نیستید که من تا کنون به شما نگفته‌ام که شما را دوست می‌دارم و هیچ نوع قول، از طرف من به شما داده نشده است.

دوک گفت: علیاحضرتا صحیح است که شما هرگز نفرمودید که مرا دوست می‌دارید ولی هرگز هم نگفته‌اید که مرا دوست ندارید.

و من این کلام را از دهان آن علیاحضرت یک نوع حق‌ناشناسی می‌دانم زیرا تصور نمی‌کنم که دوستی‌ای چون من، ثابت و عمیق وجود داشته باشد که مرور زمان و هجران و حرمان در آن اثر نکند.

دوک قدری سکوت کرد و بعد گفت:

خانم، اینک سه سال است که من با شما آشنا می‌باشم و در این مدت با وجود محرومیت و بی‌لطفی شما، از میزان دوستی من به هیچ وجه کاسته نشده و شما را مانند روز اول دوست می‌دارم.

۱- آن دو طریش چون به رموز زبان انگلیسی وقوف نداشت مخاطب خود را به عنوان مای لورد (لورد من) خواند در صورتی که مقام ملکه فرانسه بزرگتر از این بود که مخاطب را بدین عنوان بخواند. (م)

و برای اینکه بدانید که من چقدر به شما علاقمند هستم می‌توانم به شما بگویم که در برخورد اولیه، سه سال قبل، وضع لباس شما چگونه بود. شما در آن روز، لباسی از اطلس سبز رنگ دارای حواشی زرین و سیمین برداشتید و روی یک تابوره بنابر رسم اسپانیایی‌ها جلوس فرموده بودید. آستین پیراهن زیبای شما، عریض و آویخته بود و انتهای آستین بوسیله تکه‌هائی از الماس درشت، به ساعد اتصال داشت. در گردن شما یک یخه آهاری به رنگ پیراهن دارای تزئینات مليله‌دوزی در برمی‌گرفت و کلاهی کوچک، باز به رنگ پیراهن بر سر گذاشته و یک پر بدان نصب کرده بودید.

من اکنون چشم بر هم می‌گذارم، و شما را آن چنان که سه سال قبل، با آن لباس دیدم می‌نگرم، و بعد چشم می‌گشایم (دوک چشم‌های خود را گشود) و مشاهده می‌کنم که یک صد بار زیباتر از آن هستید که مرتبه اول دیده بودم. آن دوطریش که نمی‌توانست به دوک بگوید چرا یاد آن روز را با این دقت حفظ کرده، یعنی قلب او اجازه نمی‌داد این توییخ را بر زبان بیاورد گفت: دوک، این طرز تفکر، به جنون شباهت دارد زیرا شما با حفظ این خاطرات، علاقه‌ای را در قلب می‌پرورانید که بدون فایده است.

دوک گفت: خانم من غیر از این خاطرات چیزی ندارم و یگانه چیزی که مرا به زندگی امیدوار می‌نماید همین خاطرات می‌باشد و هر مرتبه که شما را زیارت می‌کنم، باز خاطره‌ای جدید که به منزله یک گهر نایاب می‌باشد به گنجینه قلب من افزوده می‌گردد. ولی افسوس که شما به ندرت این گوهرها را به من اعطاء می‌فرمائید زیرا در ظرف سه سال پیش از سه مرتبه و با امشب چهار مرتبه نتوانسته‌ام شما را زیارت کنم دفعه اول، روزی بود که شما آن لباس قشنگ را در برداشتید و دفعه دوم، در خانه خانم دوشس دوشوادر شما را ملاقات نمودم و مرتبه سوم در باغ آمین شرفیاب شدم. آن دوطریش قدری سرخ شد و گفت دوک بهتر این است که شما راجع به آن شب‌نشینی در باغ آمین چیزی نگوئید.

دوک گفت: علیاحضرتا، برعکس من میل دارم که پیوسته صحبت آن شب‌نشینی به میان بیاید برای اینکه شیرین‌ترین خاطره زندگی من می‌باشد در آن شب فراموش

نشدنی هوا ملایم و آسمان آبی رنگ بود و ستارگان در فضا می درخشیدند و من موفق شدم چند لحظه با شما تنها باشم و توانستم قسمتی از اسرار زندگی شما را استماع نمایم. در آن شب من بالاخره دریافتم که شما همواره محزون هستید و به تنهایی به سر می برید و دشمنان شما را احاطه کرده اند.

اوه... علیاحضر تا... شما که ملکه ای تاجدار هستید نمی توانید ادراک فرمائید که آن لحظه های سعادت بخش، برای موجودی چون من، یعنی یک رعیت، چه اندازه توأم با نیکبختی بود و چگونه در آن لحظات خود را در بهشت خوش و سرور می دیدم. و اینک هم حاضرم که هرچه دارم از قبیل ثروت و مقام و اسم و رسم و جان خود را فدا کنم که بتوانم یک شب دیگر مانند آن شب، و لحظاتی چون آن لحظه ها را دریابم زیرا خانم، من می دانم که شما در آن شب مرا دوست می داشتید.

آن دو طریش گفت: مای لورد، بعید نیست که لطافت هوای آن شب و درخشندگی ستارگان و اثر محیط و صدها عوامل کوچک که وقتی با هم جمع شد سبب فنای یک زن می شود و همچنین پرتو نگاه شما فتوری در من بوجود آورده باشد ولی به محض اینکه احساس کردم که موجودیت زنانگی من نزدیک است از پا درآید موجودیت سلطنتی خود را به کمک طلبیدم، و آن، از ملکه استعانت جست، و همین که شما در صدد برآمدید از حدودی معین تجاوز نمائید من به خویش آمدم و نگذاشتم که زمام اراده از چنگم به در رود.

دوک گفت: بلی خانم... راست است... و در آن شب، یک مرتبه رفتار شما نسبت به من تغییر کرد، و هرگاه محبتی دیگر غیر از محبت من بود بر اثر آن کم اعتنائی از بین می رفت ولی دوستی من در آن بوده آزمایش، پاک تر و درخشنده تر بیرون آمد.

بعد شما به پاریس رفتید و تصور نمودید که بدین ترتیب از من فرار خواهید کرد و من جرأت نخواهم کرد گنج گران بهائی را که پادشاه انگلستان به من سپرده، رها کنم و در قفای شما وارد پاریس شوم.

اما من که دوست شما بودم دیدم که بزرگترین گنج های دنیا در نظرم بی قیمت است و با اینکه می دانستم از طرف پادشاه انگلستان مطرود خواهم شد آن مغضوبیت را استقبال کردم و خود را به پاریس رسانیدم که بتوانم محبت خود را به شما تقدیم نمایم و شما که مرا پشیمان و خاضع دیدید به من بخشیدید و جسارت آن شب مرا در باغ آمین

عفو فرمودید.

آن دو طریش گفت: ولی افسوس، با اینکه من در آن ماجرا گناه نداشتم مقربان فرصت را مغتنم شمردند و در صدد ایراد اتهام برآمدند و کاردینال، پادشاه فرانسه را علیه من تحریک کرد، و او با من به شدت پرخاش نمود و خانم ورنه را اخراج و پوتانک را تبعید و خانم دوشس دو شوروز را مغضوب ساخت.

و این کینه در قلب پادشاه فرانسه باقی ماند و فراموش نکرد تا روزی که قرار شد شما به اسم سفیر کبیر انگلستان به فرانسه بیایید و در آن موقع پادشاه فرانسه با پذیرش شما مخالفت نمود و گفت فرانسه خواهان چنین سفیری نیست. چون تصور می کرد که باز قصد توطئه علیه او و ریشلیو دارید.

دوک گفت: بلی علیاحضرتا، پادشاه فرانسه با پذیرش من مخالفت کرد و غافل از این بود که این استنکاف، برای کشور و ملت فرانسه به بهای یک جنگ تمام می شود و من که دیدم دیگر نمی توانم شما را ببینم در صدد برآمدن اقدامی نمایم که هر روز اسم من به گوش شما برسد.

اوه... علیاحضرتا... آیا تصور می فرمائید که منظور من، از اعزام یک قشون بوسیله سفاین جنگی به ره و متفق شدن با پروتستانی های بندر روشل علیه فرانسه، در واقع نجات شما بود...

نه... نه... من این جنگ را مخصوصاً بوجود آوردم که بتوانم شما را از تحریکات ریشلیو برهانم. و می دانستم که نخواهم توانست در رأس یک قشون، با پیروزی وارد پاریس گردم ولی می دانستم که هر جنگی به صلح منتهی می شود و چون برای مذاکرات مربوط به صلح یک نماینده انتخاب می نمایند من می توانم با سمت نمایندگی پادشاه انگلستان به پاریس بیایم.

و این مرتبه دیگر نخواهند توانست از ورود نماینده پادشاه انگلستان که برای مذاکره درباره صلح به پاریس می آید ممانعت کنند و من وارد پاریس خواهم شد و شما را نجات خواهم داد.

من تصدیق می کنم که بر اثر این جنگ که من بوجود آورده ام تا شما را ببینم هزارها نفر قربانی خواهند شد اما من برای مرگ آنها قائل به اهمیت نیستم چون میدانم که موفق به دیدار شما می شوم.

شاید شما این گفته و عزم را دلیل بر جنون من بدانید و یحتمل مرا عاری از عقل به شمار بیاورید ولی محبت وقتی به منتها درجه می‌رسد با جنون فرق ندارد.

اما کدام محبت بوده که در راه دوستش متوسل به این جنون شده باشد؟ و کدام ملکه را در تاریخ اروپا سراغ دارید که خدمت‌گزاری چون من، کمر همت برای خدمت او بر میان ببندد؟

آن دو طریش گفت: مای لورد... مای لورد... شما برای برائت خود دلائلی اقامه می‌کنید که بیشتر شما را محکوم می‌کند زیرا این دلائل، که حاکی از عشق شما نسبت به من می‌باشد، اسناد مثبت تبه کاری‌های شماست و همین می‌تواند سرتان را به باد دهد.

دوک گفت: خانم، شما از این جهت این اعمال را تبه کاری می‌دانید که مرا دوست نمی‌دارید و هرگاه مرا دوست می‌داشتید طرز قضاوت شما نسبت به من تغییر می‌کرد ولی هرگاه شما بگوئید که مرا دوست می‌دارید من از فرط مسرت و سعادت دیوانه خواهم شد. خانم دو شورو ز که هم اکنون شما از او نام می‌بردید خیلی از شما رحیم‌تر است برای اینکه آقای هلاند از او خواستگاری کرد و وی به آقای مزبور جواب مساعد داد.

ملکه فرانسه گفت: تصدیق می‌کنم که وی خواستگاری هلاند را با جواب مساعد تلقی کرد ولی باید بدانید که خانم مزبور ملکه نبوده است و بین یک ملکه، و زنی که ملکه فرانسه نیست از لحاظ تکالیف تفاوت وجود دارد.

بوکین گام گفت: آه... خانم... اگر شما ملکه نبودید مرا می‌پذیرفتید و اگر ملکه نبودید به من جواب مساعد می‌دادید و! اگر بدانید که این کلام چقدر در من اثر نیکو کرد و قلب مرا به وجد آورد زیرا معنای جواب شما این است که هرگاه شما ملکه نمی‌بودید، بوکین گام بیچاره این طور بدبخت و مأیوس نمی‌بود و فقط مقام سلطنتی شماست که مانع از قبول من می‌شود و من از این کلام تسلی بخش، که قلب مرا پر از شادی کرد از شما متشکرم... و می‌توانم بگویم که صدبار، ای علیاحضرت از شما سپاسگزار می‌باشم.

آن دو طریش گفت مای لورد، شما کلام مرا بد تعبیر کردید زیرا منظور من این نبود و می‌خواستم چیزی دیگر بگویم.

دوک گفت: خانم شما را به خدا اگر من اشتباه کرده‌ام اشتباه مرا تصحیح نفرمائید

و بگذارید که با این اشتباه مسرت بخش، مسرور باشم و این امید را از من نگیرید خاصه آنکه من می دانم که عمر طولانی نخواهد شد زیرا قطع نظر از اینکه خود شما فرمودید که برای من دام گسترده و بوسیله یک نامه مجعول مرا به فرانسه کشانیدند من احساس می نمایم که به مرگ طبیعی از این جهان نمی روم بلکه به قتل می رسم.

آن دو طریش گفت: آه... دوک این مطلب را نگوئید.

دوک گفت: خانم منظور من از این حرف نه این است که بخواهم موجبات تأثر خاطر شما را فراهم نمایم و اگر چنین قصدی داشته باشم باید مرا مردی فرومایه دانست ولی همین قدر می گویم که بعد از این هر واقعه ای که برای من پیش بیاید به مناسبت این امیدی که شما در قلب من با کلام خود بوجود آوردید واقعه مزبور را با مسرت تلقی خواهم کرد و از محو شدن خویش تأثر نخواهم داشت.

آن دو طریش گفت: مای لورد با اینکه متأسفم که این حرف را به شما می زنم لیکن باید بگویم که من نیز بر اثر الهام دریافته ام که شما دچار حادثه ای وخیم خواهید شد، و در عالم الهام دیدم که شما قدرت حرکت ندارید و ضربتی مهلک بر شما وارد آورده اند.

دوک گفت: خانم، آیا در آن حال مرا، با یک زخم مهلک در طرف چپ بدن ندیدید؟ و آیا مشاهده نکردید که خنجری در تهی گاه چپ من فرو رفته است؟ آن دو طریش با حیرت و وحشت گفت: همین طور است... همین طور است و من دیدم خنجری در تهی گاه چپ شما فرو رفته و خون از آن جاری می باشد ولی تعجب می نمایم که شما چگونه دریافتید که من این خواب را دیده ام زیرا آنچه من دیدم در حال رؤیا بود و این خواب را به هیچ کس نگفتم و جز خداوند کسی خبر از این خواب من ندارد.

رنگ دوک از فرط مسرت ارغوانی گردید و گفت: علیاحضرتا اینک من خویش را یک مرد سعادت مند واقعی می دانم، زیرا تردیدی وجود ندارد که شما مرا دوست می دارید.

ملکه با شگفت گفت: چگونه من شما را دوست می دارم دوک گفت: بلی علیاحضرتا شما مرا دوست می دارید و هرگاه شما مرا دوست نمی داشتید محال بود که ما دو نفر خوابی واحد ببینیم و اینکه خداوند خوابی متشابه، برای من و شما می فرستد،

ناشی از این می باشد که قلب من و شما به هم مربوط است و لذا هرچه در عالم رؤیا بر من ظاهر می شود بر شما نیز آشکار می گردد...

صحبت دوک که به اینجا رسید، دوباره گفت: علیا حضرتا شما مرا دوست می دارید و من یقین دارم که شما نسبت به من محبت دارید.

آن دوطریش گفت: خدایا... خدایا... به فریاد برس... من دیگر قادر به تحمل نیستم و بعد خطاب به دوک گفت:

مای لورد، من نمی دانم که آیا شما را دوست می دارم یا خیر؟ ولی آنچه می دانم این است که من قادر نیستم مبادرت کنم... من نمی توانم از جاده عفت و طهارت خارج گردم... دوک. شما را به خدا از اینجا بروید... به من ترحم نمائید و فوراً از فرانسه خارج شوید زیرا اگر شما را در این کشور به قتل برسانند و من بدانم که شما به مناسبت دوستی من در یک کمین گاه به قتل رسیده اید هرگز تسلی نخواهم یافت، بلکه دیوانه خواهم شد... دوک شما را برای رضای خداوند فوراً از این مملکت مراجعت نمائید.

دوک بانگی از شعف برآورد و گفت: وه... که شما چقدر مهربان هستید... شما در این حال ده چندان مهربانتر از موقعی می باشید که در این اطاق چشم من به شما افتاد. آن دوطریش گفت: بروید... شما را به خداوند سوگند می دهم بروید و دیگر برنگردید مگر روزی که به سمت سفیر کبیر و وزیر مختار انگلستان مراجعت نمائید چه در آن صورت، من می دانم که شما عده ای کافی نوکر و مستحفظ خواهید داشت و آنها از شما محافظت خواهند کرد و کسی نخواهد توانست شما را به قتل برساند و من برای شما متوحش نخواهم بود و با مسرت شما را ملاقات خواهم کرد.

دوک گفت: علیا حضرتا آیا آنچه می گوئید واقعیت دارد و شما با مسرت، مرا خواهید دید. آن دوطریش گفت: بلی.

دوک گفت: در این صورت یک یادگار به من بدهید که وثیقه این مرحمت شما باشد... و چیزی به من عطا فرمائید که من بدانم آنچه امشب در اینجا دیدم و شنیدم اصوات و مناظر رؤیا نبوده است مشروط بر اینکه این چیز از اشیاء خصوصی شما، مثل یک انگشتر یا گردن بند یا زنجیر باشد و من بتوانم آن را تعویذ سعادت خود کنم.

ملکه فرانسه گفت: اگر آنچه می خواهید به شما بدهم از اینجا خواهید رفت. دوک گفت: بلی خانم.

آن دو طریش گفت: آیا در همین لحظه عزیمت خواهید نمود دوک گفت: بلی
علیاحضرتا.

ملکه فرانسه گفت: آیا فوراً از فرانسه خارج خواهید گردید و به انگلستان
بازگشت خواهید کرد؟

دوک گفت: بلی علیاحضرتا. من سوگند یاد می‌کنم که فوراً از فرانسه خارج شوم
و به انگلستان مراجعت نمایم.

ملکه گفت: صبر کنید... قدری صبر کنید... تا من مراجعت نمایم.
آن دو طریش از آن اطاق خارج شد و به آپارتمان خود رفت و در بازگشت،
دوک دید صندوقچه‌ای از یک چوب سرخ رنگ، که علامت خانوادگی روی آن نقش
شده در دست دارد.

ملکه فرانسه صندوقچه مزبور را به دوک داد و گفت این را به یادگار من حفظ
کنید؟ بوکین گام صندوقچه را گرفت و مقابل آن دو طریش به زانو درآمد.
ملکه گفت: مگر عهد نکرده بودید که فوراً بروید؟
دوک گفت: علیاحضرتا هم اکنون خواهم رفت... دست خود را مرحمت کنید که
بوسم.

ملکه یک دست را به طرف دوک دراز کرد و چشمها را بر هم نهاد و دست
دیگر را روی دوش خانم استفانیا نهاد زیرا می‌دانست اگر به او تکیه نکند از فرط
اضطراب و ضعف از پا درمی‌آید.

بوکین گام لب‌های خود را با حرارت و هیجان روی دست ملکه نهاد و از جا
برخاست و گفت علیا حضرتتا وعده من و شما، تا شش ماه دیگر می‌باشد و اگر تا شش ماه
دیگر، من به قتل نرسیدم به فرانسه مراجعت خواهم کرد ولو برای حصول این منظور
مجبور شوم دنیا را زیر و زبر کنم.

دیگر دوک توقف نکرد و طبق عهدی که کرده بود از اطاق خارج گردید.
در راهرو، خانم بوناسیو، منتظر دوک بود، و با همان احتیاط زیاد، که او را وارد
کاخ لوور کرد از آنجا خارج نمود.

۱۳

آقای بوناسیو

در این رفت و آمدها، و گفت و شنودها، مردی وجود داشت که با اینکه وضعش مطلوب و راحت نبود، کسی به فکر او نیفتاد و این مرد همان آقای بوناسیو عطار و خرازی فروش متقاعد است که قربانی توطئه‌های سیاسی آن دوره شد، چه در آن دوره این نوع توطئه‌ها فراوان بود و با اینکه اصیل زادگان و اشراف، جوانمرد و با نزاکت به شمار می‌آمدند از این گونه قربانی‌ها مضایقه نمی‌کردند.

اما اگر کسی به فکر او نیفتاد، خوشبختانه خوانندگان ما او را فراموش نکرده‌اند و در صورتی که خوانندگان او را فراموش کرده باشند ما طبق وعده‌ای که داده‌ایم او را از نظر دور نمی‌داریم.

مأمورینی که برای دستگیری بوناسیو آمدند او را مستقیم به قلعه باستیل بردند و بوناسیو، لرزان و هراسان، از مقابل یک دسته سرباز که تفنگهای خود را پر می‌کردند عبور نمود.

بوناسیو از آنجا به یک راهروی تقریباً زیرزمینی منتقل شد و مأمورینی که او را آورده بودند چون دیدند که اصیل زاده نیست با وی به خشونت رفتار می‌کردند و از هیچ اهانت فروگزاری نمی‌نمودند.

تا اینکه بعد از نیم ساعت یک ضابط عدلیه آمد و او را از چنگ مأمورین مزبور و خشونت‌های آنها نجات داد بدون اینکه اضطراب درونی بوناسیو تخفیف پیدا کند

چون پس از اینکه وی از دست مأمورین رهائی یافت طبق امر ضابط مزبور به اطاق استنطاق منتقل شد.

رسم این بود که محبوسین باستیل را در اطاق خودشان مورد استنطاق قرار می دادند ولی به مناسبت این که بوناسیو عامی شمرده می شد و عنوان اصیل زادگی نداشت، این رسم را درباره اش رعایت نکردند.

برای انتقال بوناسیو به اطاق استنطاق، دو مأمور، طرفین او را گرفتند و پس از عبور از یک حیاط و یک راهرو، که آنجا سه نگهبان ایستاده بودند وی را وارد یک اطاق که سقفی کم ارتفاع داشت کردند و بوناسیو دید مبل آن اطاق عبارت از یک میز و یک صندلی و یک کلاتر عدلیه است و هنگامی که بوناسیو وارد شد کلاتر عدلیه، روی میز چیزی می نوشت.

نگهبانان بوناسیو را به میز نزدیک نمودند و بر حسب اشاره کلاتر عدلیه دور شدند اما از اطاق بیرون نرفتند، و منظور کلاتر از دور کردن آنها این بود که صدای گفت و شنود را استماع ننمایند.

کلاتر عدلیه بعد از اینکه چند سطر نوشت سر بلند کرد که بتواند محبوس را ببیند و به روحیه او پی ببرد.

آن شخص مردی بود لاغر اندام، دارای بینی نوک تیز و گونه های زرد رنگ و برجسته، و چشمهای کوچک و تند و تیز، و قیافه او، روباه و هم دله را به خاطر بیننده می آورد.

ولی گردن دراز و سریع الحركت او، که از یخه لباده اش سر به درمی آورد و به تندی به چپ و راست متمایل می شد، به گردن یک سنگ پشت، موقعی که سر و گردن را از زیر کاسه بیرون می کشد شباهت داشت.

کلاتر عدلیه اول اسم خانوادگی و نام کوچک و سن و شغل و آدرس بوناسیو را پرسید.

متهم در جواب گفت که نام او ژاک - میشل - بوناسیو و سنش پنجاه و یک سال می باشد و در گذشته عطار و خرازی فروش بوده و از این کسب کناره کرده، اینک در خانه شماره ۱۱ واقع در خیابان فوسویور زندگی می کند.

کلاتر عدلیه بعد از ثبت هویت متهم، و شروع به استنطاق، نطقی کرد که

خلاصه‌اش این بود که مرد کاسب و گمنام نباید که در امور عمومی کشور مداخله کند و هرگاه مداخله نماید به ضرر او تمام خواهد شد.

ضمن این نطق، کلانتر عدلیه، حماسه‌ای به طرفداری از کاردینال بر زبان آورد و توضیح داد که کاردینال دوریشلیو صدراعظمی است بی‌نظیر که بر تمام وزرای گذشته فائق گردیده و وزرای آینده باید از او سرمشق بگیرند و اینک مظهر قدرت و فعالیت می‌باشد و هرکس که با او مخالفت کند بدان می‌ماند که مشت به سندان می‌کوبد، و کفاره عمل خود را تأدیه خواهد نمود.

بعد از این مقدمه‌سازی کلانتر عدلیه چشم‌های کوچک و تیز خود را، که مانند دیدگان قوش بود به چشم‌های محبوس دوخت و به او گفت: آیا می‌دانید که عمل شما مستلزم چه عواقب خطرناک برای شما می‌باشد؟ و آیا درخصوص وضع خود فکر کرده‌اید؟

بوناسیو از ساعتی که توقیف گردید درخصوص وضع خویش می‌اندیشید و به خود گفت ای کاش آن ساعت که آقای لاپورت دختر تعمیدی خود را به عقد من درآورد دنیا زیر و رو می‌شد و این عقد صورت نمی‌گرفت یا اقلأً هنگامی که آن دختر وارد خدمت آن دو طریش گردید این واقعه به انجام می‌رسید.

چون عطار سابق می‌فهمید هر بلایی که بر سرش آمده، به احتمال قوی مربوط به اقدامات زنش بوده و گرنه، خود او هیچ نوع گناه ندارد.

بوناسیو مانند اغلب کسانی که فاقد مطالعات و معلومات هستند خودخواه بود و صفاتی نامطلوب از قبیل لثامت و جبن هم داشت.

گرچه بعد از این که دختر تعمیدی آقای لاپورت زن او شد علاقمند به آن زن گردید ولی این علاقه جزو صفات درجه دوم و سطحی به شمار می‌آمد و یک صفت سطحی نمی‌تواند فطرت انسان را تغییر بدهد و ماهیت روح او را قرین تحول نماید.

در حالی که بوناسیو به آن روز و ساعت که این ازدواج صورت گرفت لعنت می‌فرستاد کلانتر عدلیه گفت آیا شما نمی‌دانستید که در این کشور صدراعظمی قوی و با اطلاع زمامداری می‌کند که هیچ چیز از نظر او پنهان نمی‌ماند؟

بوناسیو گفت: آقای کلانتر، باور کنید هیچکس به قدر من مداح جناب قدوسی مآب نیست و من خوشوقتم و افتخار می‌کنم که ملت فرانسه از طرف یک چنین

صدراعظم با تدبیر اداره می‌شود.

کلانتر عدلیه مانند کسی که حاضر نیست گفته متهم را بپذیرد گفت: اگر چنین می‌باشد پس شما چگونه در باستیل محبوس شدید؟ زیرا کسی که مداح کاردینال و طرفدار او باشد در این جا زندانی نمی‌شود.

بوناسیو گفت: باور بفرمائید که خود من هیچ از این موضوع سر در نمی‌آورم و نمی‌دانم به چه علت مرا در باستیل محبوس کرده‌اند و غیر ممکن است که بتوانم به اتهام خود پی‌برم زیرا بدون شک من عمداً اقدامی نکردم که مخالف با میل آقای کاردینال باشد.

کلانتر عدلیه، گفت معهدا تردیدی نیست که شما مرتکب یک جنایت شده‌اید زیرا اتهامی که بر شما وارد آمده جنایت بزرگ یعنی جنایت علیه دولت و کشور است. مرد بدبخت از این حرف سرا پا لرزید و کلمات جنایت بزرگ و جنایت علیه دولت و کشور را زیر لب تکرار کرد و گفت: آخر آقای کلانتر عدلیه چگونه ممکن است یک مرد عطار که امروز حتی یک عطار هم نیست و در تمام عمر از، پروتستانها متنفر، و دشمن اسپانیائی‌ها بوده مرتکب جنایت علیه دولت و کشور شود و این موضوع، اصلاً غیر ممکن می‌باشد.

کلانتر عدلیه چشم‌های کوچک خود را به صورت آن مرد دوخت و مثل کسی که می‌تواند عمیق‌ترین زوایای قلب او را ببیند و به روحیه او کاملاً وقوف دارد گفت: آقای بوناسیو آیا شما زن هم دارید؟ بوناسیو گفت:

- بلی آقای کلانتر من زن دارم... یا بهتر اینکه بگویم زن داشتم و در موقع ادای این کلام بوناسیو می‌لرزید چون می‌فهمید به مرحله‌ای رسیده که کار او سخت خواهد شد.

کلانتر گفت چطور بهتر این است که بگوئید یک زن داشتید، مگر حالا شما زن ندارید؟

بوناسیو گفت: نه آقا برای اینکه زن مرا ربودند کلانتر گفت: آه... آه... زن شما را ربودند؟

بوناسیو از کلمات آه... آه... زیاده‌تر ترسید و فهمید که کار، دشوارتر می‌شود و گفت: بلی آقا زن من ربوده شد کلانتر عدلیه گفت: آیا می‌دانید چه شخصی زن شما را

ربود؟

بوناسیو گفت: من هنوز نمی‌توانم بگویم که به طور حتم زن مرا ربوده‌اند و فقط ظنین هستم کلاتر گفت: به که ظنین هستید؟... صریح آن مرد مظنون را معرفی نمائید. بوناسیو در این موقع گرفتار اضطراب و تردیدی بزرگ شد زیرا نمی‌دانست که آیا باید آنچه را می‌داند بگوید یا اینکه کتمان کند.

اگر کتمان می‌کرد می‌تسید تصور نمایند که او اطلاعاتی فراوان دارد و عمداً سکوت می‌کند و اگر آنچه می‌دانست ابراز می‌نمود بیم داشت که کارش سخت‌تر گردد زیرا هنوز نمی‌توانست بفهمد که معرفی رباینده آن زن به نفع اوست یا به ضرر او. بالاخره صلاح را در ابراز حقیقت دید و به خود گفت شاید راست گوئی من اثر کند و بدانند که من اهل خدعه و دسیسه نیستم و لذا گفت:

آقای کلاتر عدلیه من به مردی که به نظر می‌رسد جزو اشراف است ظنین هستم زیرا دیدم که چند مرتبه ما را تعقیب می‌نمود.

کلاتر عدلیه گفت: مقصود شما از اینکه شما را تعقیب می‌کردند چیست بوناسیو گفت: منظور من و زنم می‌باشد و چند بار که به درب کاخ لوور می‌رفتم و آنجا می‌ایستادم تا اینکه زخم خارج شود و او را به خانه برگردانم، می‌دیدم که آن مرد در تعقیب ماست.

از این جواب کلاتر عدلیه مثل اینکه ناراحت شد و پرسید اسم او چیست؟ بوناسیو گفت: من اسم او را نمی‌دانم ولی اگر بین هزار نفر این مرد را بینم فوراً می‌شناسم.

کلاتر خم بر ابرو انداخت و گفت: آه... آیا شما بین هزار نفر می‌توانید فوراً او را بشناسید؟

بوناسیو دریافت که خبط کرده و برای اینکه حرف خود را پس بگیرد گفت: یعنی می‌خواهم بگویم که هرگاه من این مرد را بینم شاید بتوانم...

ولی کلاتر حرفش را قطع کرد و گفت: آنچه را که گفته‌اید انکار نکنید و شما صریحاً گفتید که او را بین هزار نفر فوراً می‌شناسید و لذا امروز استنطاق کافی است، چون قبل از اینکه از این مرحله جلوتر برویم باید به مقامات عالیه گفت که شما می‌دانید رباینده زن شما کیست؟

بوناسیو گفت: آقای کلانتر من عرض نکردم که او را می‌شناسم بلکه فقط گفتم که ممکن است بین هزار نفر او را بشناسم...

کلانتر که دیگر حوصله نداشت حرف‌های متهم را بشنود به نگهبانان گفت: محبوس را ببرید.

آنها گفتند: او را کجا ببریم؟ کلانتر گفت: محبوس را در یک سیاهچال جا بدهید؟ نگهبانان پرسیدند: در کدام سیاهچال کلانتر با بی‌اعتنائی مخصوصی که ضابط عدلیه نسبت به متهمین ابراز می‌نمایند به ویژه اگر بدانند که آنها افرادی ناتوان و از طبقه عوام‌الناس هستند گفت فرق نمی‌کند، و در هر یک از سیاهچال‌ها که مایلید او را جا بدهید مشروط بر اینکه دربی محکم داشته باشد و محبوس نتواند فرار کند.

این بی‌اعتنائی، وحشت را بیشتر بر بوناسیوی بدبخت چیره نمود و با خود گفت که زن من مرتکب یک گناه بزرگ شده و اینک تصور می‌نمایند که من شریک جنایت او هستم و بعید نیست که خود او مرا شریک جنایت خود معرفی کرده باشد زیرا زن، موجودی ضعیف محسوب می‌شود و به همین جهت مرا در سیاهچال جا می‌دهند و فردا مورد شکنجه قرار خواهم گرفت و مرا در سیاستگاه به چرخ خواهند بست یا اینکه سر از تنم جدا خواهند نمود... خدایا... به فریاد برس... به فریاد من ناتوان و بدبخت برس. نگهبانان بدون توجه به ناله‌های بوناسیو او را به طرف سیاهچال بردند زیرا گوش آنها به شنیدن این نوع ناله عادت کرده بود و در حالی که آنها بوناسیو را می‌بردند کلانتر عدلیه با سرعت نامه‌ای می‌نوشت تا اینکه به ضابط بدهد و او به مقصد برساند.

در آن شب بوناسیو تا صبح نتوانست بخوابد و ی از آن سیاهچال تاریک و مرطوب که غیر از یک تختخواب آهنی و یک چهارپایه اثاثیه‌ای نداشت معذب نبود، بلکه فکر فردا مانع از خوابیدن وی می‌شد.

هر صدائی که می‌شنید او را به لرزه در می‌آورد چون می‌اندیشید که آمده‌اند او را به طرف سیاستگاه ببرند یا اینکه به محل شکنجه هدایت نمایند و حتی بعد از طلوع صبح، این اضطراب بزرگ از بین نرفت زیرا وقتی روز دمید بوناسیو فکر نمود هر عملی که انجام بدهند در روز اجراء خواهند کرد.

تا اینکه شنید که چند نفر به سیاهچال او نزدیک می‌گردند و صداهای باز شدن قفل و عقب رفتن کلون‌های آهنی برخاست و وقتی درب سیاهچال باز شد بوناسیو با

مسرت دید که کلانتر عدلیه و ضابط او هستند و از این واقعه طوری خوشحال شد که نزدیک بود آنها را در آغوش بگیرد.

چون او خیال می کرد که مأمورین غلاظ و شداد آمده اند که او را به سیاستگاه ببرند در صورتی که بیش از دو کارمند عدلیه را مشاهده نکرد.

کلانتر عدلیه گفت آقای بوناسیو کار شما بیش از پیش دشوار و پیچیده می شود و من که خیر و صلاح شما را می خواهم به شما توصیه می کنم که هرچه می دانید بگوئید زیرا فقط حقیقت گوئی شما می تواند که کار دینال را از خشم فرود بیاورد. بوناسیو گفت: من به خداوند سوگند یاد می کنم که هیچ قصدی جز گفتن حقیقت ندارم سؤال کنید تا آنچه می دانم بگویم.

کلانتر عدلیه گفت: اول بگوئید که زن شما کجاست؟

بوناسیو گفت: من دیشب به شما عرض کردم که زن مرا ربودند و من از مکان او اطلاعی ندارم.

کلانتر عدلیه گفت: اگر شما از مکان او اطلاع ندارید چگونه دیروز عصر، ساعت پنج بعد از ظهر وی با کمک شما فرار کرد.

بوناسیو گفت: آه... زن من فرار کرد... چگونه زن من توانست فرار کند وای بر او... و من حدس می زدم که این زن ملعون سبب تیره روزی من خواهد گردید... ولی آقای کلانتر من حاضرم برای شما سوگند یاد کنم که هرگاه این زن ابلیس صفت فرار کرده من از فرار او اطلاع نداشتم و کوچکترین کمکی برای فرار به او ننمودم و در صورتی که میل دارید، سوگند ایراد کنم.

کلانتر گفت: اگر شما از فرار او اطلاع ندارید و این فرار با تمهید و کمک شما صورت نگرفته برای چه به آپارتمان آقای دارتن یان رفتید و با او مذاکره نمودید.

بوناسیو گفت: آقای کلانتر من این را اعتراف می کنم و تصدیق می نمایم که خطب کردم ولی اگر شما بدانید که وقتی من فهمیدم که زنم ربوده شده چه حالی داشتم مرا عفو خواهید فرمود.

کلانتر گفت: برای چه نزد دارتن یان رفته بودید و با او چه مذاکره ای کردید؟ بوناسیو گفت: وقتی زن من ربوده شد من طوری نگران شدم که نزد آقای دارتن یان رفتم که از او درخواست کنم کمک کند تا من زن خود را بیابم در آن موقع

من تصور می‌کردم که حق دارم زن خویش را جستجو نمایم ولی حالا می‌دانم که اشتباه کردم و دارای چنین حقی نبودم و از شما درخواست می‌نمایم که مرا عفو فرمائید.

کلانتر عدلیه گفت: دارتن‌یان در جواب شما چه گفت؟

بوناسیو جواب داد که دارتن‌یان گفت مساعدت خواهد کرد که زن خود را پیدا کنم ولی من به زودی دریافتم که وی قصد دارد مرا فریب بدهد.

کلانتر گفت: شما دروغ می‌گوئید برای اینکه دارتن‌یان با شما عهدی بست و طبق آن به مأمورینی که رفته بودند زن شما را توقیف نمایند حمله نمود و در نتیجه زن شما فرار کرد و از چنگ مأمورین دادگستری و قضات دور شد.

بوناسیو که درست نفهمیده بود که کلانتر چه می‌گوید گفت: آه... آه... دارتن‌یان زن مرا روده؟... و او را با خود برد و از چنگ مأمورین دادگستری دور کرد.

کلانتر گفت: ولی خوشبختانه خود دارتن‌یان اینک در توقیف ما است و ما اکنون او و شما را با هم روبرو می‌کنیم که ببینیم آیا همانطور که حدس می‌زنیم شما با او عهدی بسته بودید یا خیر؟

بوناسیو گفت: خواهش می‌کنم که هرچه زودتر این کار را بکنید تا اینکه مدلل گردد که من برای فرار زنم از زندان با دارتن‌یان همدست نشدم و بین من و او عهدی در این خصوص منعقد نگردید.

کلانتر عدلیه گفت: دارتن‌یان را داخل کنید و نگهبانان رفتند و بعد از چند لحظه یک محبوس جدید را آوردند و وارد آن سیاهچال نمودند.

در چون باز بود روشنائی به داخل می‌تابید و آنجا را روشن می‌کرد و کلانتر عدلیه با لحن رسمی خطاب به بوناسیو گفت: آقای دارتن‌یان را می‌شناسید یا نه؟

بوناسیو نظری به محبوس تازه وارد انداخت و گفت: او آقای دارتن‌یان نیست.

کلانتر عدلیه خطاب به محبوس گفت: هر واقعه‌ای که بین شما و بوناسیو روی داده است بگوئید؟

محبوس سکوت کرد و در عوض بوناسیو گفته خود را تکرار نمود و گفت: آقای کلانتر به شما می‌گویم که این مرد دارتن‌یان نیست.

کلانتر گفت: چگونه دارتن‌یان نیست بوناسیو گفت: من دارتن‌یان را می‌شناسم و هیچ چیز این آقا، شباهت به دارتن‌یان ندارد.

کلانتر گفت: اسم این آقا چه می باشد بوناسیو گفت: از اسم او اطلاع ندارم برای اینکه تا امروز اسم او را نشنیده‌ام.

کلانتر گفت: آیا شما این آقا را تا امروز ندیده بودید؟

بوناسیو گفت: چرا... دیده بودم ولی نمی دانم اسمش چیست؟

کلانتر خطاب به محبوس تازه وارد گفت: آقا اسم شما چیست؟

محبوس گفت: آقا، اسم من آتوس است کلانتر گفت: آقا مگر مرا مسخره کرده اید اینکه اسم انسان نیست و نام یک کوه می باشد.

محبوس گفت: آقا شما اسم مرا سؤال کردید و من نام خویش را گفتم و عرض کردم که اسم من آتوس است.

کلانتر گفت: مگر شما خود را معرفی نکردید و نگفتید که اسم شما دارتن یان است؟ محبوس با حیرت گفت: آیا من گفتم که اسمم دارتن یان می باشد.

کلانتر گفت: بلی و اگر شما دارتن یان نباشید مجرم به شمار می آئید و متهم به ادای شهادت دروغ خواهید شد.

آتوس گفت: مأمورین خود را احضار کنید و از یکایک آنها پرسید که آیا من گفتم که دارتن یان هستم یا نه؟ کلانتر گفت: باور کردنی نیست که شما دارتن یان نباشید و شما را توقیف نمایند.

آتوس گفت: بهترین دلیل اثبات وجود یک شیئی، همان وجود شیئی است و بهترین دلیل اثبات اینکه من دارتن یان نیستم این است که در واقع آتوس می باشم نه دارتن یان.

و مأمورین شما وقتی مرا توقیف کردند فرصت نداشتند که هویت مرا پرسند و وقتی من گفتم آقایان، قدری توجه کنید که به توضیح من گوش بدهید به من گفتند که باید سکوت را پیشه نمایم و من هم سکوت کردم.

کلانتر عدلیه گفت: آیا کسی از شما سؤال نکرد که شما دارتن یان هستید یا نه؟ آتوس گفت: به هیچ وجه. کلانتر عدلیه گفت: اگر چنین است و شما دارتن یان نمی باشید چرا خود را معرفی نکردید؟ آتوس گفت: کسی به من فرصت معرفی نداد و من خواستم توضیح بدهم، ولی امر کردند که ساکت باشم.

کلانتر گفت: دروغ می گوئید و شما به طور قطع دارتن یان هستید.

آتوس گفت: وقتی شما که یک کلانتر عدلیه و واقف بر علم حقوق و اسرار قضاء هستید اینطور لجاجت به خرج می دهید از مأمورین بی اطلاع و فاقد معلومات و تحصیلات چه توقع و انتظار می توان داشت.

کلانتر گفت: آقا، این شوخی شما به منزله توهین نسبت به ساحت مقدس دادگستری است آتوس گفت: یاللعجب... از چه موقع رسم شده که اگر یک محبوس را عوضی توقیف کرده باشند و او بگوید آن کس که شما می خواهید من نیستم، به ساحت مقدس دادگستری اهانت کرده است.

بوناسیو گفت: آقای کلانتر عدلیه، این آقا راست می گوید و دارتن یان شخصی دیگر است و من خوب او را می شناسم زیرا وی مستاجر من می باشد و چند ماه پرداخت کرایه خانه او به تأخیر افتاده و به همین جهت من بیشتر نسبت به او شناسائی دارم و محال است که او را با دیگری اشتباه نمایم.

دارتن یان جوانی است نوزده ساله و به طور قطع هنوز به بیست سالگی نرسیده اما این آقا، سی ساله به نظر می رسد و هرگز، من این دو را با هم، عوضی نمی گیرم. دیگر اینکه آقای دارتن یان سرباز سپاه آقای اسار است و او نیفورم سپاه مزبور را در بر دارد در صورتی که آقا (اشاره به آتوس) به طوری که ملاحظه می فرمائید او نیفورم تفنگداران سلطنتی را در بر دارند.

کلانتر نظر به لباس آتوس انداخت و با خود گفت راست است... راست است. در این وقت یکی از کارکنان زندان آمد و نامه ای به دست کلانتر عدلیه داد و وی خواند و با خشم گفت: امان از این زن بدبخت... مرده شوی این زن را ببرد.

بوناسیو گفت: آقا... اگر اشتباه نکنم شما راجع به زن من صحبت می نمائید... و می فرمائید آیا باز کار من دشوارتر شده است؟

کلانتر گفت: بلی... بلی... شما دیگر از زندان و مجازات های شدید رهائی نخواهید یافت.

بوناسیو ناله ای از ته دل کرد و گفت: آقا، آخر من چه گناهی کرده ام که باید مجازات شوم... و به فرض اینکه زن من مرتکب خطائی شده باشد به من مربوط نیست. کلانتر گفت: اعمال زن شما، مخصوصاً به شما ارتباط دارد و شما دو نفر، با تشریک مساعی، نقشه ای طرح کرده، به موقع اجراء گذاشته اید.

بوناسیو گفت آقای کلاتر، من سوگند یاد می‌کنم که از اعمال زن خود بدون اطلاع هستم و شما که تصور می‌فرمائید من و او با یکدیگر شریک هستیم، به کلی اشتباه می‌کنید و اگر زن من مرتکب خلافی گردیده من با کمال نفرت، عمل او را مورد توبیخ قرار می‌دهم و با صدای بلند می‌گویم که هرگز شریک اعمال او نبودم و کارهای وی را تصویب نکرده‌ام.

آتوس گفت: آقای کلاتر عدلیه، اگر دیگر کاری با من ندارید مرا از ادامه حضور در این اطاق معاف بفرمائید زیرا آقای بوناسیو شما اظهاراتی می‌کند که تولید کسالت می‌نماید.

کلاتر عدلیه خطاب به نگهبان بانگ زد محبوس را به جایگاه او برگردانید و این در را هم (یعنی درب سیاهچال بوناسیو را) ببندید.

آتوس گفت: آقا نظر به اینکه من دارتن‌یان نیستم و شما هم کاری با من ندارید، بر حسب قاعده باید آزاد شوم.

ولی کلاتر عدلیه این یادآوری را نشنیده گرفت و بانگ زد فوراً محبوس را به مکان او برگردانید و مأمورین هم چنین کردند و آتوس را بدون اینکه کوچکترین اظهار تأثر کند به سلول او رجعت دادند.

ولی بعد از اینکه درب سیاهچال بوناسیو را بستند آن مرد در سراسر روز به گریه پرداخت یا ناله کرد و خود او می‌گفت که چون مردی عطار بوده و جزو ارباب شمشیر نیست طاقت حبس و سیاهچال و مجازات‌های دیگر را ندارد.

شب، مقارن ساعت ۹ بعد از ظهر بوناسیو از بس گریست و نالید، خسته شد، و خواست بخوابد ولی صدای پاها در راهرو باز قلبش را به طیش درآورد و یک سرباز از درجه تا بین در را گشود و گفت: برخیزید و بیایید.

بوناسیو گفت: خدایا رحم کن... من نمی‌دانم در این موقع شب، مرا به کجا می‌خواهند ببرند.

سرباز گفت: به ما امر شده که شما را از اینجا خارج کنیم و به نقطه دیگر منتقل نماییم.

عطار متقاعد با ناله‌ای جگرسوز گفت: خدایا... به من قوت بده که بتوانم این همه رنج و بدبختی را تحمل کنم زیرا این بار، یقین دارم که مرا اعدام خواهند کرد.

در راهرو چند نگهبان دیگر حضور داشتند و اطراف بوناسیو را گرفتند و او را از چند راهرو گذرانیدند و به یکی از حیاط‌های باستیل رسیدند.

از آنجا هم گذشتند و وارد حیاط مقدم قلعه باستیل، که قرارگاه نگهبانان بود شدند و بین نگهبانان اطراف بوناسیو و دیگران، چند کلمه رد و بدل شد و محبوس را به سوی یک کالسکه هدایت کردند.

وقتی بوناسیو سوار کالسکه شد، درب آن را از خارج قفل نمودند و بوناسیو دید که کالسکه مزبور مانند سلول‌های زندان دریچه‌هایی دارد که بوسیله طارمی‌های قطور آهنی مضبوط شده است.

کالسکه، مانند یک ارابه حامل جنازه، آهسته به راه افتاد و بوناسیو از دریچه کالسکه خیابان‌ها و عابرین را می‌دید و در دل خطاب به آنها می‌گفت خوشا به حالتان که آزاد هستید و می‌توانید اینک به خانه بروید و نزد زن و فرزندان خویش استراحت نمائید و صبح فردا، با امیدواری از خواب برخیزید.

خوشا به حال شما که نمی‌دانید محبوسی که به سوی سیاستگاه می‌رود چه حال دارد و چه آرزوها را باید وداع بگوید.

و چون بوناسیو یک پارسی اصیل بود هر خیابان و کوچه را می‌شناخت و هر دقیقه می‌دانست از کجا عبور می‌نمایند.

وقتی کالسکه به میدان سن‌پول رسید بوناسیو دوباره علامت صلیب را روی سینه رسم کرد زیرا می‌اندیشید که در آن میدان اعدام خواهد شد، چه، محبوسین قلعه باستیل را در میدان سن‌پول اعدام می‌نمودند.

ولی کالسکه از آنجا عبور کرد و حتی یک لحظه در میدان مزبور توقف ننمود و راه قبرستان موسوم به سن‌ژان را پیش گرفت.

آن وقت لرزه‌ای جدید بر عطار متقاعد مستولی گردید چون اطلاع داشت که قبرستان مزبور مدفن محکومین دولتی و کسانی است که به گناه سیاسی مجازات می‌شوند.

در حالی که کالسکه به طرف قبرستان سن‌پول می‌رفت یک نکته تا اندازه‌ای، سبب تسلای او شد زیرا می‌دانست که یک محکوم را اول به قتل می‌رسانند و بعد دفن می‌کنند و چون هنوز سرش به تنه او چسبیده امیدوار هست که ساعتی زنده بماند.

آن کالسکه در قبرستان سن پول هم توقف نکرد و به طرف میدان گرو (بر وزن زره) روان شد.

این دفعه بر بوناسیو مسلم شد که او را به طرف محل اعدام می‌برند چون میدان گرو، سیاستگاه عمومی به شمار می‌آید.

کنار میدان مزبور عمارت شهرداری قرار گرفته بود و چه بسا از محکومین که در ساعت اعدام وقتی برج‌های مرتفع و نوک تیز شهرداری را می‌دیدند طوری بیمناک و مرتعش می‌شدند که نیروی تفکر از آنها سلب می‌گردید.

بوناسیو هم طوری لرزید که دندانهایش به هم می‌خورد و چون این مرتبه مرگ خویش را حتمی دانست به سربازی که درون کالسکه، در کنارش نشسته بود گفت: آقا اجازه بدهید که من در حضور شما به گناهان خویش اعتراف کنم زیرا در لحظه آخر، باید اعتراف به گناه و توبه و استغفار کرد.

سرباز مزبور گفت: هرگاه، به ناله و شیون ادامه بدهید و باعث اذیت من شوید ناچار، یک دهان‌بند روی دهان شما خواهم گذاشت که بیش از این سامعه مرا نیازارید. این تهدید به جای اینکه بوناسیو را بتراسند، اندکی وی را قوی‌دل نمود چون فکر کرد که اگر قصد داشتند او را در میدان گرو اعدام کنند، دهان‌بند روی دهانش نمی‌نهادند، چون عملی بیهوده را به انجام می‌رسانیدند زیرا به میدان گرو و محل اعدام واصل گردیده بودند و بستن دهان محکوم سودی نداشت.

کالسکه از میدان مشوم گرو نیز گذشت و بوناسیو حساب کرد و فهمید که بیش از یک موضع از اماکن اعدام پاریس باقی نمانده که همانا میدان کروا - دو - تراهوار می‌باشد.

وحشتی که این مرتبه بر محبوس مستولی گردید، شدیدتر از بیم دقایق قبل بود. چون به خاطرش آمد که میدان سن پول و میدان مقابل عمارت شهرداری پاریس، مخصوص اعدام اشخاص سرشناس و اصیل زاده است.

و او، اشتباه می‌کرد که انتظار داشت در آن اماکن به قتل برسد و عوام الناس را اغلب در میدان کروا - دو - تراهوار اعدام می‌نمایند.

وجه تسمیه میدان مزبور از صلیبی که در آنجا نصب کرده بودند مشتق می‌گردید (زیرا در زبان فرانسوی کروا به معنای صلیب است) و با اینکه بوناسیو درون کالسکه،

نمی توانست آن صلیب را ببیند، معهنا مثل کسانی که در حال رؤیا خود را در قالب موجودات دیگر می بینند، او هم، خویش را در قالب باد و هوا می دید و این طور حس می کرد که پوست بدن او مانند بادی که از روی صلیب موصوف عبور می نماید، با آن صلیب تماس دارد.

در نزدیکی میدان صدای همه‌های به گوش محبوس رسید و ازدحامی دید و راننده کالسکه چند مرتبه فریاد زد خبردار... خبردار... که مردم را از سر راه کالسکه دور کند.

کالسکه، با فریادهای خبردار راننده، وارد میدان گردید و بوناسیو فهمید که ازدحام مردم ناشی از این است که شخصی را در آن میدان به دار آویخته‌اند و مردم مشغول تماشای او هستند.

و چون کالسکه طوری راه می پیمود که می بایست از کنار مصلوب بگذرد، برای بوناسیو تردیدی باقی نماند که وی نیز تا چند دقیقه دیگر، در وسط آن میدان حلق آویز خواهد شد.

و نظر به اینکه توانائی بشر حدی دارد که نمی توان از آن حدود تجاوز کرد بوناسیو نتوانست خویشتن داری کند و ناله‌ای دیگر از دهانش خارج شد، و بی هوش گردید.

۱۴

مردی در شهر کوچک مونک

کالسکه بر اثر ازدحام جمعیت، که در آن وقت شب، هنوز به خانه‌های خود نرفته، مشغول تماشای مصلوب بودند چند مرتبه در میدان متوقف شد. و راننده که دید اگر مردم را تهدید ننماید قادر به عبور نخواهد شد شلاق را با پشت اسب‌ها آشنا کرد و مردم از بیم آنکه زیر کالسکه نروند وحشت زده متفرق شدند، و راه را گشودند و کالسکه حامل بوناسیو میدان مزبور را در قفا نهاد و وارد خیابان سن‌اونوره شد و بعد از طی خیابان مزبور به خیابان بون‌زانفان رسید و بالاخره مقابل خانه‌ای ایستاد.

کالسکه جلوی یک درب کوتاه از نوع درب‌های موسوم به باس توقف نمود.^۱ این گونه درها علاوه بر اینکه کم عرض و کوتاه است شیشه ندارد و نمی‌توان از بیرون، درون خانه، یا از داخل منزل، خیابان را نگریست و مقابل درب هم سجاف چوبی که روی درز فیما بین دو لنگه را می‌پوشاند، به نظر نمی‌رسد.

۱- «در» در زبان فرانسوی ده پانزده نوع است و هریک از انواع، نامی مخصوص دارد، ولی ما در زبان فارسی، همه را به یک اسم می‌خوانیم، و مترجم ناگزیر وقتی به کلمه‌ای می‌رسد که در فارسی لغتی خاص ندارد باید توضیح بدهد انشاءالله تعالی زبان فارسی که روزی زبان بین‌المللی یکصد و سی و هفت ملت بود وسعت و عظمت گذشته را باز خواهد یافت و از هم اکنون آثار توسعه زبان بر اثر پیشرفت فرهنگ مشهود است. (م)

آن در باز شد و دو نفر از آن خارج گردیدند و با کمک سربازی که درون کالسکه بود بوناسیو را از کالسکه خارج کردند و در حال بی خبری درون خانه بردند، و در اطاق انتظار، روی یک نیمکت راحتی قرار دادند.

بوناسیو گرچه قدم برمی داشت ولی نمی توانست بفهمد در کجاست و گرچه اشخاص و اشیاء را می دید ولی قادر به شناسائی آنها نبود و گفت و شنود افراد را هم نمی فهمید.

اگر در آن موقع بوناسیو را بالای سیاستگاه می بردند نمی توانست از خود دفاع کند و هرگاه سرش را روی کنده جلاد می گذاشتند قدرت نداشت که ناله نماید.

بوناسیو، چند دقیقه، بدون حرکت روی نیمکت راحتی قرار گرفت، ولی چون، چیزی که تولید وحشت کند، در اطراف ندید و برق شمشیر یا ساطور جلاد به نظرش نرسید، و حلقه های طناب دار را مشاهده نکرد جرأت یافت و سر را به طرف راست و چپ برگردانید.

وی دید آنجا اطاقی است قشنگ، دارای مبل گران بها، و پرده های گلدار ابریشمین، موسوم به حریر شام، و دیوارها را با روپوشی از چرم شورو (در اصطلاح عامه شبرو) که از دباغ خانه های ایتالیا خارج شده پوشانیده اند.

کنار پنجره ها، پرده های شامی، با پرده گیرهای زرین و منگوله دار، به شکلی ظریف جمع آوری شده و نسیم شب، او تار منگوله ها را آهسته می لرزاند.

چون در آن اطاق همه چیز حکایت از ذوق و سلیقه صاحبخانه و یک محیط مقرون به آرامش و امنیت می کرد بوناسیو دانست که وحشت او بیهوده است.

و گرچه، شاید بعد او را اعدام کنند اما کسی در آن اطاق قشنگ یک محبوس را اعدام یا شکنجه نمی نماید.

بوناسیو پس از اینکه متوجه شد می تواند آزادانه سر را از طرف راست و چپ حرکت بدهد پای راست را تکان داد.

و چون کسی متعرض او نگردید پای چپ را به حرکت درآورد و روی دوپا ایستاد.

در این موقع یک صاحب منصب خوش قیافه وارد اطاق شد و چند کلمه با مردی که در سرسرا حضور داشت صحبت کرد و از محبوس پرسید آیا اسم شما بوناسیو

می باشد.

محبوس که چند لحظه احساس آرامش کرده بود دانست که هنوز سرنوشت مخوف، دست از او برنداشته و آن اطاق قشنگ، دهلیز و مدخل نقطه‌ای دیگر است که در آنجا شاید او را شکنجه یا اعدام کنند و با تواضع و وحشت گفت: بلی آقا، من بوناسیو و خدمتگزار نالایق شما هستم.

صاحب منصب خوش قیافه گفت: داخل شوید و در موقع ادای این جمله، اطاقی را که درش بوسیله خود او باز شد به بوناسیو نشان داد.

بوناسیو فهمید که باید وارد آن اطاق گردد و با پاهائی لرزان پیش رفت و صاحب منصب قدری خود را عقب کشید، که بوناسیو بتواند داخل شود.

بعد از ورود به اطاق اولین احساسی که به محبوس دست داد اینکه وارد اطاقی گرم گردیده، و با قدری تعجب متوجه شد در آن اطاق آتش مشتعل کرده‌اند.

بوناسیو از این جهت حیرت کرد که هنوز ماه سپتامبر به انتها نرسیده، موقع افروختن آتش در اطاقها نشده بود.

آنگاه نظری به دیوارهای اطاق افکند و دید انواع اسلحه قدیم و جدید را به دیوارهای نصب کرده‌اند و این موضوع گواهی می‌دهد که صاحبخانه از مردان سلحشور است، چه فقط سلحشوران علاقه دارند که اطاق خود را با اسلحه تزین کنند.

در یک طرف اطاق، میزی بزرگ و مربع شکل وجود داشت که نقشه‌ای روی آن گشوده بودند بوناسیو نمی‌توانست بفهمد آن نقشه چیست؟ ولی ما می‌دانیم که نقشه مزبور شهر و بندر روشل را نشان می‌داد.

پس از اینکه نگاه بوناسیو، اطراف اطاق را در برگرفت بالاخره متوجه صاحبخانه شد و مردی را دید که با لباس و چکمه سواری، مقابل بخاری دیواری که در آن آتش می‌سوخت، ایستاده دارای صورتی لاغر، و پیشانی عریض، و ریش کوتاه موسوم به ریش بزی می‌باشد.

ریش او را طوری اصلاح کرده بودند که باریکی و لاغری صورت را برجسته‌تر جلوه می‌داد و یک جفت سیل باریک با ریش بزی او، علامت (+) را بوجود می‌آورد.

با اینکه بیش از سی و پنج یا سی و شش سال از عمر آن مرد نمی‌گذشت موهای

سر و سبیل و ریش او سفید می نمود و اگر شمشیر بر کمر می بست هرکس او را می دید می گفت یک مرد سپاهی است.

چکمه های غبار آلود او که ساقه اش بالای زانو را گرفته بود، نشان می داد که آن روز سواری کرده و وجود مهمیزهای طلا مؤید این فرض شمرده می شد.

بوناسیو نتوانست آن مرد را بشناسد ولی ما با اجازه خوانندگان، وی را معرفی می کنیم و می گوئیم که او آرمان - ژان - دوپلسی - کاردینال - دوک - دوریشلیو صدراعظم فرانسه بود.

بعضی از تذکره نویسان، ریشلیو را مردی سالخورده و شکسته و خمیده با چشم هائی معیوب، که پیوسته آب و جراحت از آن فرو می چکد، و هر لحظه ناله می کند و از یک جای بدن می نالد معرفی کرده اند.

آنها می گویند ریشلیو روز و شب، با امراض گوناگون دست به گریبان بود، و از فرط ناتوانی، صدا از حنجره اش بیرون نمی آید و تابستان و زمستان، در یک صندلی راحتی بزرگ و عمیق، که تو گوئی قبر او را در زمان حیات تشکیل می داد، فرو رفته، جسم نحیف را فقط با نیروی اراده، و نبوغ فطری خویش زنده نگاه می داشت و در همان حال، با اسپانیا و انگلستان و اشراف فرانسه و کسانی که می خواستند او را از مسند صدارت در حضيض مذلت سرنگون نمایند، مبارزه می کرد.

ولی ما می گوئیم چنین نیست و اگر ریشلیو، آن طور که تذکره نویسان مذکور می گویند، ضعیف و شکسته بود نمی توانست آن مبارزه دائمی را در خارج با دشمنان فرانسه و در داخل با دشمنان خود او ادامه بدهد.

تردیدی وجود ندارد که ریشلیو از نظر مزاجی لاغر و عصبی بود اما نه شکسته محسوب می شد و نه گوژ در پشت داشت، بلکه راست راه می رفت و می نشست، و راست بر اسب قرار می گرفت، و قادر بود که ساعت ها با حرکت یورتمه و چهارنعل سواری کند، بدون اینکه احساس خستگی نماید.

در آن عصر که ما ریشلیو را به خوانندگان معرفی می نمایم صدراعظم فرانسه بعد از به دست آوردن یک سلسله از موفقیت های سیاسی که در تاریخ به تفصیل مندرج است تازه از پشتیبانی از دوک دو نورس در دوک نشین وی موسوم به ماتو و همچنین تصرف چند شهر مانند نیم و کاستر و اوزس و اخراج قوای انگلستان از جزیره موسوم به

ره فراغت حاصل کرده، شهر و بندر روشل را تحت محاصره قرار داده بود. کاردینال در آن موقع در بحبوه بلوغ قوای جسمانی و عقلی به سر می برد ولی در سنوات بعد شکسته شد، اما نه آن طور که برخی از تذکره نویسان، نوشته، صدراعظم فرانسه را به شکل یکی از پیرمردهای افسانه های مشرق زمینی درآورده اند. کاردینال هر وقت که می خواست از کاخ خود یا چند منزل خصوصی که در پاریس داشت خارج شود لباسی معمولی در بر می کرد. به طوری که در خیابان های پاریس کسی نمی توانست او را بشناسد جز بعضی از محارم او.

حتی ریش بزی و سیل باریکی که با ریش یک صلیب تشکیل می داد نمی توانست که معرف کاردینال نزد مردم باشد، چون در دوره لوئی سیزدهم همه، حتی تفنگداران و سربازان بعضی از سپاه ها، ریش باریک بزی و سیل باریک داشتند. در روزهایی که ریشلیو لباس ارغوانی رنگ کاردینالی را می پوشید شکوهی خاص پیدا می کرد و همه او را می شناختند و چون در آن روز لباس عادی در برداشت بوناسیو وی را به جا نیاورد و به حال احترام ایستاد.

کاردینال نظری عمیق به او انداخت که بفهمد آن مرد چگونه آدمی است. و بعد از آن نظر، به صاحب منصبی که او را وارد اطاق کرده بود گفت: آیا شخصی که به نام بوناسیو می باشد همین است.

صاحب منصب گفت: بلی عالیجناب، صدراعظم گفت: بسیار خوب آن کاغذها را که روی میز و کنار نقشه است به من بدهید و ما را تنها بگذارید. صاحب منصب اطاعت کرد و آنچه کاردینال می خواست بدو داد و از اطاق خارج گردید.

بوناسیو به محض اینکه کاغذهای مزبور را دید دانست که صورت مجلس استنطاق اوست که در قلعه باستیل تهیه شده و ریشلیو گاهی نظر به اوراق استنطاق می انداخت و زمانی سر بلند می کرد و شعاع دو چشم خود را مثل دو خنجر در دیدگان عطار باز نهشته فرو می نمود.

چند دقیقه سکوت به طول انجامید و ریشلیو با خود گفت از قیافه این مرد پیدا است که اهل توطئه و دسیسه نیست و هرگز در این کارها دخالت نکرده معهذرا برای

مزید اطمینان خوب است که او را بیازمائیم.
و بعد خطاب به بوناسیو اظهار کرد: شما متهم هستید که علیه دولت و کشور خیانت کرده‌اید.

بوناسیو که شنید صاحب‌منصب آن مرد را به عنوان عالیجناب مخاطب ساخت گفت: عالیجناب وقتی که مرا محبوس کردند نیز این موضوع را گفتند ولی حاضرم برای شما سوگند یاد نمایم که من اهل خیانت نیستم و نمی‌دانم به چه مناسبت مرا متهم به این گناه می‌کنند.

ریشلیو سر را به زیر انداخت و تبسم کرد اما بوناسیو تبسم او را ندید و کاردینال گفت: شما متهم هستید که با همدستی زن خود و خانم دو شوروز و دوک دوبوکی‌گام خیانت کرده‌اید.

بوناسیو گفت: عالیجناب من خیانت نکردم و اهل خیانت نیستم ولی از زخم شنیدم که نام این دو نفر را می‌برد.

ریشلیو پرسید: به چه مناسبت و در چه موقع زن شما اسم این دو نفر را بر زبان می‌آورد.

بوناسیو گفت: زخم اظهار می‌کرد که صدراعظم فرانسه بوسیله‌ای دوک دوبوکی‌گام را به پاریس جلب کرده تا اینکه او و ملکه فرانسه را از بین ببرد.

کاردینال حیرت زده مرد را نگریست و گفت: آیا زن شما این حرف را می‌زد؟
بوناسیو گفت: بلی عالیجناب ولی من به او می‌گفتم که نباید این حرفها را بر زبان بیاورد و صدراعظم فرانسه هرگز حاضر نیست که مبادرت به این عمل ناپسند نماید.

صدراعظم به تندی گفت: ساکت باشید... ساکت باشید... معلوم می‌شود که مردی احق هستید بوناسیو گفت: عالیجناب زن من هم نیز همین جواب را به من داد و در آن روز که من او را منع از این صحبت‌ها می‌کردم می‌گفت که من یک مرد احق می‌باشم.
صدراعظم فرانسه گفت: آیا می‌دانید که زن شما را که ربوده است؟ بوناسیو گفت: نه عالیجناب!

- در اینجا، یعنی در اوراق استنطاق شما نوشته‌اند که شما نسبت به شخصی ظنن هستید و تصور می‌نمائید که وی زن شما را ربوده است؟
- عالیجناب من بدو نسبت به یک نفر سوء ظن داشتم.

- مگر حالا ظنین نیستید؟

- عالیجناب بعد از اینکه دانستم که بدگمانی من مورد پسند آقای کلانتر عدلیه نیست از آن صرف نظر نمودم.

- از سوء ظن خود چرا صرف نظر نمودید؟

- عرض کردم که بدگمانی من مورد پسند آقای کلانتر عدلیه نبود و چون لابد او بهتر از من می فهمد که من ذیحق هستم یا نه از بدگمانی صرف نظر نمودم.

- آیا اطلاع دارید که زن شما فرار کرده است؟

- عالیجناب، من از این موضوع هیچ اطلاعی نداشتم ولی بعد از اینکه مرا محبوس کردند آقای کلانتر عدلیه این واقعه را به اطلاع من رسانید و روی هم رفته کلانتر عدلیه، به نظرم مردی نازنین آمد.

ریشلیو برای دومین مرتبه تبسم کرد و گفت:

- آیا شما اطلاع دارید که زن شما بعد از اینکه فرار کرد چه شد و کجا رفت؟

- نه عالیجناب.

- آیا نمی توانید حدس بزنید که او کجا رفته است؟

- چون محل خدمت او در کاخ لوور می باشد خیال می کنم که بعد از فرار به آنجا رفته است.

- تا ساعت یک بعد از نصف شب او به کاخ لوور مراجعت نکرد.

- پناه بر خدا... پس زن بدبخت من چه شده و چه بلائی بر سرش آمده است.

- به زودی معلوم خواهد شد که او در کجا می باشد زیرا کاردینال به همه چیز

وقوف پیدا می کند و نمی توان چیزی را از او پنهان کرد.

- عالیجناب آیا تصور می نمائید کاردینال که همه چیز را می داند درخصوص زن

من اطلاعی به من بدهد؟

- شاید راضی بشود که قدری از اطلاعات خود را در دسترس شما بگذارد ولی

شرط دارد.

- عالیجناب شرطش چیست؟

- شرطش این است که شما هر نوع اطلاع که درخصوص مناسبات زن خود با

خانم دوشس دو شوروز دارید بگوئید.

- عالیجناب من در خصوص مناسبات زن خود با این خانم اطلاعی ندارم و هرگز او را ندیده‌ام.

- آیا وقتی که زن شما به کاخ لوور می‌رفت یا از آنجا مراجعت می‌کرد تنها بود یا شما هم با او می‌رفتید؟

- عالیجناب، هر وقت که وی می‌خواست از کاخ لوور مراجعت کند من درب کاخ می‌ایستادم که او خارج شود و به اتفاق به منزل مراجعت می‌کردیم.
- آیا زن شما، به اتفاق شما، مستقیم به منزل بر می‌گشت یا به جاهای دیگر می‌رفت؟

- هیچوقت مستقیم به منزل نمی‌رفت بلکه بدو آسری به فروشندگان پارچه می‌زد و بعد عازم منزل می‌شدیم.

- او به چند نفر از فروشندگان پارچه مراجعه می‌کرد.

- عالیجناب او به دو نفر مراجعه می‌نمود.

- آیا می‌دانید که این دو سوداگر در کجا بودند؟

- بلی عالیجناب، یکی از آنها در خیابان بوژیرار سکونت داشت و دیگری در خیابان لاهارپ.

- آیا شما با زن خود وارد مسکن این دو نفر می‌شدید؟

- نه عالیجناب و من پیوسته دم در توقف می‌کردم تا زنم مراجعت کند.

- آخر زن شما به چه عذری شما را دم در نگه می‌داشت؟

- او عذری نمی‌آورد و فقط می‌گفت در اینجا منتظر من باش و من هم می‌ایستادم تا برگردد.

- آقای بوناسیوی عزیز، شما شوهری خوب هستید زیرا حس کنجکاوی ندارید ولی شوهرهای دیگر اینطور نیستند.

بوناسیو در دل این گفت مرد مرا به عنوان بوناسیوی عزیز طرف خطاب قرار می‌دهد و اگر غلط نکنم به من کینه‌ای ندارد.

صدراعظم گفت: خب... آیا شما مسکن این دو پارچه‌فروش را می‌دانید؟ بوناسیو جواب داد:

- بلی عالیجناب.

- آیا آنها را می‌شناسید و اگر از شما بخواهند که آنجا بروید می‌توانید مستقیم خود را به آن دو خانه برسانید؟

- بلی عالیجناب.

- آدرس آنها را به من بگوئید؟

- یکی از این دو سوداگر در خانه شماره ۲۵ خیابان وزیرار و دیگری در خانه شماره ۷۵ خیابان لاهارپ سکونت دارد.

- بسیار خوب.

پس از این حرف ریشلیو زنگ سفید رنگی را که روی میز بود به صدا درآورد و صاحب منصبی که بوناسیو را وارد اطاق کرد، ورود نمود و ریشلیو گفت:

فوراً یک نفر را دنبال روشفور بفرستید و بگوئید که بی‌درنگ نزد من بیاید.

صاحب منصب جواب داد: عالیجناب آقای کنت دو روشفور همین جاست و استدعا کرده است شرفیاب حضور جناب قدوسی مآب شود.

ریشلیو گفت: بگوئید فوراً داخل گردد.

عنوان جناب قدوسی مآب در فرانسه مختص صدراعظم بود و بوناسیو وقتی شنید که صاحب منصب آن مرد را با این عنوان طرف خطاب قرار داد متحیر و بیمناک شد و نمی‌دانست چه باید بکند.

چند ثانیه دیگر روشفور وارد اطاق گردید و تا چشم بوناسیو بدو افتاد بانگ برآورد خود اوست... خود اوست.

کاردینال گفت: مقصود شما چیست؟

بوناسیو گفت: عالیجناب می‌خواهم عرض کنم که این همان است که زن مرا ربود. صدراعظم زنگ زد و صاحب منصب موصوف آمد و ریشلیو در حالی که به طرف بوناسیو اشاره می‌نمود گفت:

این مرد را ببرید و به دست دو نفر از نگهبانان بسپارید و همین جا باشد تا من او را احضار کنم.

بوناسیو گفت: نه عالیجناب،... نه عالیجناب... این مرد او نیست و من به سختی اشتباه کردم و از روی شباهت قیافه آن حرف ندارم و این آقا زن مرا ربوده، و برعکس آدمی بسیار خوب و شریف است.

صدراعظم خطاب به صاحب منصب گفت: این احمق را از این اطاق خارج کنید زیرا نمی گذارد ما به کارهای خود برسیم.

صاحب منصب، دست بوناسیو را گرفت و او را به اطاق انتظار برد و چون نگهبانانی که بوناسیو را از باستیل آورده بودند در آنجا حضور داشتند، وی را به آنها سپرد.

روشنفور با بی صبری منتظر خروج بوناسیو بود و بعد از اینکه صاحب منصب، او را بیرون برد و در را عقب خود بست، آن مرد به کاردینال نزدیک گردید و گفت: عالیجناب، آن دو نفر، یکدیگر را ملاقات کردند صدراعظم گفت:

- این ملاقات در کجا دست داد؟

- در خود کاخ لوور.

- آه... آیا ملکه فرانسه و دوک دو بوکین گام در کاخ لوور یکدیگر را ملاقات کردند؟

- بلی عالیجناب.

- آیا یقین دارید که آنچه می گوید حقیقت دارد؟

- بلی عالیجناب.

- واقعاً بلکه تهوری عجیب به خرج داده است.

- این تهور از روی اضطراب بوده زیرا وی نمی توانست در جای دیگر دوک را ملاقات کند و به محض اینکه از کاخ خارج می شد، وجب به وجب ما او را تعقیب می کردیم.

- راست می گوئید و او دریافته که هرچه باشد کاخ لوور از همه جا مطمئن تر است زیرا کسی خروج او را نمی بیند.

- دیگر اینکه آن دو طریش ترسید که اگر از کاخ لوور خارج شود و شما مستحضر گردید این موضوع را به لوئی سیزدهم گزارش بدهید و وی امر کند درهای لوور را ببندند و از بازگشت ملکه ممانعت نمایند که در این صورت آن دو طریش که شب، در بیرون کاخ می ماند به کلی رسوا می گردید.

- راست است ولی شما از که شنیدید که آن دو طریش و دوک در داخل کاخ لوور یکدیگر را ملاقات کردند؟

- من این موضوع را از خانم لانوی که از وفاداران عالیجناب است شنیدم.
 - چرا این خانم این خبر با اهمیت را زودتر به اطلاع ما نرسانید.
 - من نمی توانم بگویم که آیا ملکه نسبت به او ظنین شد یا نه؟
 ولی آنچه محقق می باشد اینکه خانم سورژی و خانم لانوی را در اطاق خود خوابانید و سپرد که نگذارند لانوی از اطاق خارج شود و خانم لانوی نتوانست از آنجا بیرون برود.

ریشلیو قدری لب ها را جوید و گفت: این مرتبه ما شکست خوردیم ولی امیدوارم که بتوانم دفعه آتیه تلافی این شکست را بکنیم.
 روشفور گفت: عالیجناب من از جان و دل برای جبران این واقعه و گرفتن انتقام خدمتگزار شما هستم.
 ریشلیو گفت: آیا می دانید که جریان واقعه چگونه بوده و این دو نفر به چه ترتیب یکدیگر را ملاقات کردند.

روشفور گفت: عالیجناب به طوری که عرض کردم ملکه امر کرد که خانم سورژی و خانم لانوی باید شب در اطاق او بخوابند و طبیعی است که منظور ملکه از خوابانیدن سورژی در آن اطاق این بود که وی مواظب لانوی باشد و نگذارد او از اطاق خارج گردد.

چون به طوری که عرض خواهم کرد آن دو طریش پیش بینی می نمود که خود او، هنگام شب، از اطاق خارج خواهد گردید و نمی خواست که بعد از خروج وی لانوی او را تعقیب نماید.

ریشلیو گفت: بسیار خوب... بعد چه شد. روشفور گفت: شب ملاقات، تا ساعت دوازده و نیم همه ندیمه ها در اطاق ملکه بودند و این واقعه را هم من ناشی از احتیاط آن دو طریش می دانم.

و شاید او به مناسبت سوءظن نسبت به عموم ندیمه ها و خانم های دربار خویش، ترجیح داد که همه را در آن اطاق جمع آوری نماید تا بدین ترتیب، هریک مواظب دیگران باشند و یک نظارت کلی، در مورد یکایک خانم ها به عمل بیاید.

ریشلیو گفت: این خانم ها در کدام یک از اطاق های ملکه بودند؟
 روشفور گفت: در اطاق خواب او حضور داشتند؟

ریشلیو گفت: بعد چه واقعه‌ای اتفاق افتاد؟ روشفور گفت: نیم ساعت بعد از نصف شب، یکی از خدمه که جزو محارم اوست وارد اطاق گردید و یک دستمال به ملکه فرانسه داد و گفت: خانم این را یکی از خدمتگزاران شما که عهده‌دار امور البسه زیرین می‌باشد تقدیم کرده است.

صدراعظم گفت: بعد چه شد؟

روشفور گفت: به محض اینکه ملکه این دستمال را دریافت کرد رنگ از روی او پرید و بعد ارغوانی گردید و خطاب به خانم‌ها گفت: همه در اینجا باشید و من تا ده پانزده دقیقه دیگر مراجعت می‌نمایم و آنگاه از درب کوچک اطاق خواب بیرون رفت.

ریشلیو گفت: بهتر این بود که خانم لانوی بلافاصله پس از ملکه از آن اطاق خارج شود و بیابد و این موضوع را به اطلاع ما برساند.

روشفور گفت: عالیجناب اولاً در آن موقع خانم لانوی که می‌دانید بی‌نهایت به شما وفادار می‌باشد نمی‌دانست که موضوع از چه قرار است و گرچه اضطراب ملکه نشان می‌داد که وی برای امری با اهمیت از اطاق خارج شده ولی خانم لانوی یقین نداشت که به قصد ملاقات با دوک از اطاق بیرون می‌رود.

ثانیاً ملکه، هنگام خروج صریح به خانم‌ها گفته بود که تا ده پانزده دقیقه دیگر منتظر او باشند و خانم لانوی جرأت ننمود نا فرمانی کند.

ثانیاً همه خانم‌های دربار ملکه در آن اطاق جمع بودند و محال بود که خانم لانوی بتواند بدون جلب توجه دیگران از آنجا خارج شود و اگر بیرون می‌رفت بدان می‌مانست که با صدای بلند خود را معرفی کند و بگوید که وی جاسوس شماست.

ریشلیو گفت: بعد چه شد؟

روشفور گفت: ملکه در حدود سه ربع ساعت غیبت کرد.

ریشلیو گفت: آیا تنها با دوک ملاقات نمود یا یکی از ندمایش با او بودند؟

روشفور گفت: خانم استفانیا در آن ملاقات حضور داشت.

صدراعظم گفت: بعد چه اتفاقی افتاد؟ روشفور گفت: سه ربع ساعت دیگر ملکه به تنهایی مراجعت کرد و یک صندوقچه چوبی قرمز رنگ را برداشت و باز به خانم‌ها گفت منتظر او باشند، و رفت.

این مرتبه غیبت ملکه بیش از چند دقیقه طول نکشید و به اتفاق خانم استفانیا به آن اطاق برگشت.

کاردینال گفت: وقتی که برگشت آیا صندوقچه چوبی با او بود یا نه؟
روشفور گفت: نه.

کاردینال پرسید: آیا خانم لانوی می داند که در آن صندوقچه چوبی چه وجود داشت؟

روشفور گفت: خانم لانوی یقین دارد در آن صندوقچه یک قطعه جواهر بود.
ریشلیو گفت: آیا می دانید که مختصات آن جواهر چه می باشد؟
روشفور گفت: آن جواهر یک سینه ریز الماس است که لوئی سیزدهم به ملکه تقدیم کرد و می گویند که خیلی گران بها می باشد.
صدراعظم گفت: عقیده خانم لانوی درخصوص آن صندوقچه و سینه ریز الماس چیست؟

روشفور گفت: خانم لانوی تردید ندارد که ملکه سینه ریز الماس را با صندوقچه آن به دوک دوبوکی گام داد.

صدراعظم گفت: آیا دلیلی برای این موضوع دارد یا نه؟
روشفور گفت: بلی عالیجناب، و به طوری که می دانید خانم لانوی متصدی آرایش و تزئینات ملکه است و هنگام روز، خود را نزد ملکه خیلی مضطرب نشان داد، به طوری که ملکه علت اضطراب او را پرسید و خانم لانوی گفت: علیاحضرتا، هرچه جستجو می کنم سینه ریز الماس علیاحضرت را که در یک جعبه چوبی بود نمی یابم.
از شنیدن این حرف ملکه باز سرخ گردید و گفت: برای سینه ریز من نگران نباشید زیرا یکی از آویزهای الماس آن دیروز شکست و من به زرگر دادم که مرمت نماید.
کاردینال گفت: بهتر این بود که نزد زرگر بروید و تحقیق کنید که آیا این موضوع حقیقت دارد یا نه؟

روشفور گفت: من فوراً نزد زرگر رفتم و تحقیق کردم و معلوم شد که این موضوع واقعیت ندارد و سینه ریزی برای تعمیر به او داده نشده و ملکه این موضوع را جعل نموده است.

صدراعظم فرانسه فکری کرد و گفت: تا این لحظه من تصور می کردم که ما

شکست خوردیم ولی حالا احساس می‌نمایم که نه فقط شکست نخورده‌ایم بلکه مقدمات فتح ما فراهم می‌گردد و همان بهتر که اینطور شد و ملکه فرانسه سینه‌ریز الماس خود را به دوک داد.

روشفور گفت: عالیجناب من به نبوغ شما ایمان دارم و می‌دانم فکری که شما بکنید، به طور حتم بکر خواهد بود و نیروی اندیشه شما به تنهایی از استعداد و فعالیت هزار نفر از عمالتان بیشتر اثر و سود دارد.

ریشلیو گفت: حالا می‌دانید که دوک دو بوکین گام و دوشس دو شوروز در کجا هستند؟

روشفور گفت: نه عالیجناب و عمال من با وجود سعی بسیار نتوانسته‌اند که مکان خفیه آنها را پیدا کنند.

کاردینال گفت: ولی من مکان پنهانی آنها را یافتم روشفور گفت: عالیجناب، شما چگونه توانستید که بدین موضوع پی ببرید؟

روشفور این جمله را با لحنی بیان کرد که این طور معنی می‌داد شما که از اینجا تکان نمی‌خورید چطور این موضوع را دریافتید.

کاردینال گفت: در هر حال من بدین موضوع پی بردم و می‌توانم به شما بگویم که به احتمال قوی محل سکونت یکی از این دو نفر، در خانه شماره ۲۵ خیابان وژیرار و مسکن دیگری در خانه نمره ۷۵ خیابان لاهارپ بوده است.

روشفور گفت: آیا اجازه می‌دهید که هر دو را توقیف کنیم؟

کاردینال جواب داد به شما گفتم مسکن آنها در این دو نقطه بوده است... یعنی اینک در آنجا نیستند و رفته‌اند.

روشفور گفت: با این وصف برای احتیاط بد نیست که نظری به این دو خانه بیندازیم.

صدراعظم گفت: بسیار خوب، ده نفر از سربازان گارد مرا انتخاب کنید و با خود ببرید و این دو خانه را مورد تحقیق قرار بدهید.

روشفور از اطاق بیرون رفت و کاردینال بعد از تنهایی قدری فکر کرد و زنگ زد و همان صاحب‌منصب آمد و به او گفت:

- این محبوس را داخل کنید. صاحب‌منصب، بوناسیو را وارد اطاق کرد و خود

رفت و در را بست و کاردینال گفت: آقای بوناسیو شما چرا به من دروغ گفتید و خواستید مرا فریب بدهید؟

بوناسیو گفت: جناب قدوسی مآب، چگونه مردی درمانده و ناتوان چون من، ممکن است به فکر فریب عالیجناب بیفتد. و به شما دروغ بگوید کاردینال گفت: زن شما، برای خرید پارچه به منزل آن دو سوداگر نمی‌رفت و اصلاً در آن دو خانه پارچه فروشی، سکونت نداشتند.

بوناسیو گفت: پناه بر خدا پس زن من کجا می‌رفت کاردینال گفت زن شما به خانه دوشس دو شورو و دوک دو بوکین گام قدم می‌گذاشت.

بوناسیو فکری کرد و خاطرات خود را به یاد آورد و گفت: بلی عالیجناب، باید همین‌طور باشد و حق با شماست و خود من هم دو سه مرتبه تعجب کردم و به زخم گفتم عجیب است که فروشندگان پارچه در خانه‌هایی این چنین که نابلو ندارد و کسی آنها را نمی‌شناسد سکونت نمایند ولی هر بار زن من می‌خندید و به شوخی برگذار می‌کرد.

در این وقت بوناسیو یک مرتبه خود را روی قدم‌های کاردینال انداخت و گفت عالیجناب، حقا که شما کاردینال بزرگ و همان نابغه هستید که صیت شهرت او در سراسر اروپا پیچیده و همه جهان به نبوغ او ایمان دارند زیرا آنچه را که من هرگز نتوانستم بفهمم عالیجناب در اندک مدت بدان پی بردید.

با اینکه از پا درآوردن شخصی چون بوناسیو برای کاردینال یک پیروزی بزرگ نبود و تملقی که او می‌گفت جهت صدراعظم فرانسه ارزش نداشت، معیناً این خوش‌آمدگویی با مذاق کاردینال جور آمد و در همان وقت فکری به خاطرش رسید و دست را دراز کرد و با تبسم گفت: دوست من از جا برخیزید شما مردی خوب هستید و من از اینکه باعث اذیت شما شدم متأسفم.

بوناسیو با حیرت و غرور گفت: آه... این منم که عالیجناب دست مرا لمس می‌نمائید... این منم که مردی بزرگ چون کاردینال مرا به عنوان دوست خود مورد خطاب قرار می‌دهد؟...

کاردینال که هر وقت می‌خواست دیگران را بفریبد لحنی ملایم و مقرون به نوازش پیش می‌گرفت ولی فقط آنهایی که وی را نمی‌شناختند فریب می‌خورند گفت: بلی شما دوست من هستید و من متأسفم از اینکه شما مورد سوءظن قرار گرفتید در

صورتی که به تحقیق گناهی ندارید و برای اینکه مرا بحل کنید این کیسه را که محتوی یک صد پیستول می باشد به شما اهداء می کنم و از شما معذرت می خواهم.

بوناسیو مثل کسی که خواب می بیند یا بیم دارد که مبادا هدیه مزبور شوخی باشد می ترسید دست دراز کند و پول را بگیرد گفت: عالیجناب، من بسی حقیرتر از این هستم که شما از من معذرت بخواهید زیرا شما فرمانفرمای مطلق هستید و اختیار جان و مال مرا دارید و می توانید امر بدهید که مرا توقیف کنند یا اینکه مرا مورد شکنجه قرار دهند یا از دار بیاویزند و در همه حال، دارای اختیار کامل می باشید و من نمی توانم کوچکترین اعتراضی بکنم و عذرخواهی شما از من، از لحاظ ضعف و حقارت من، بی مورد است. کاردینال گفت: بوناسیوی عزیز می بینم که اشتباه نکرده بودم و شما مردی نیک فطرت و باگذشت و کریم می باشید و از احساساتی که نسبت به من ابراز داشتید متشکرم ولی برای اینکه بدانم خیلی از من ناراضی نیستید این هدیه را از من بپذیرید و اینک بگوئید آیا آن را قبول می کنید و آیا بدون اینکه خیلی از من مکدر باشید از هم جدا خواهیم شد؟

بوناسیو گفت: عالیجناب، من با کمال مسرت از حضور شما مرخص می شوم و هرگز این مرحمت را فراموش نخواهم کرد.

صدراعظم گفت: در این صورت خدانگهدار... یا بهتر اینکه بگویم به امید دیدار... زیرا امیدوارم که باز ما یکدیگر را ببینیم بوناسیو گفت: عالیجناب، هر موقعی که امر به احضارم صادر فرمائید بنده فرمانبردار شما خواهم بود.

کاردینال گفت: در این صورت من هم سعی خواهم کرد که بیشتر از دیدار شما خوشوقت شوم زیرا علاوه بر اینکه شما را مردی نیک فطرت می بینم احساس می کنم خوش صحبت نیز هستید و معاشرت با شما لذت بخش است.

بوناسیو طوری غرق مسرت و غرور بود که نتوانست جواب گفته اخیر کاردینال را بدهد و کاردینال در حالی که با دست به عنوان خدا حافظی، اشاراتی به طرف آن مرد می کرد گفت: آقای بوناسیو... به امید دیدار... آقای بوناسیو مرا فراموش نکنید.

بوناسیو طوری سرفروود آورد که نزدیک بود سرش به کف اطاق تصادم نماید و به قهقری از اطاق خارج گردید و وقتی وارد اطاق انتظار شد کاردینال شنید که با صدای بلند می گفت: زنده باد عالیجناب... زنده باد جناب قدوسی مآب... زنده باد نابغه بزرگ،

کاردینال دوریشلیو...

کاردینال باتبسم این تظاهرات پر صدای احساسات استاد بوناسیو را می شنید و وقتی صدا به تدریج ضعیف و خاموش شد گفت امشب توانستم مردی را جان نثار خود کنم و اگر روزی با او کاری داشته باشم به طور قطع این مرد حاضر خواهد بود در راه من جان بسپارد.

بعد کاردینال به نقشه شهر روشل که گفتیم روی میز گسترده بودند نزدیک شد و بامداد خطی روی نقشه ترسیم کرد و بدین ترتیب امتداد سدی را که می بایست مقابل شهر ایجاد کنند تعیین نمود و اندیشید که ساختمان سد مزبور، در بندر محصور روشل هیچده ماه طول خواهد کشید و بعد از آن حوضه بندری روشل از دریا مجزی خواهد گردید و دیگر محصورین نخواهند توانست از راه دریا، از جاهای دیگر آذوقه و اسلحه و سایر ضروریات را دریافت نمایند.

در حالی که کاردینال روی نقشه شهر محصور روشل به مطالعات نظامی اشتغال داشت در باز شد و روشفور قدم به درون اطاق نهاد و ریشلیو تا او را دید نیم خیز کرد و این موضوع ثابت می نمود که مأموریت روشفور در نظر کاردینال بسیار حائز اهمیت بوده است و گفت:

خوب... چطور شد؟... آیا آنها رفته بودند؟

روشفور گفت:

عالیجناب، در یکی از این دو منزل یک زن جوان، به سن بیست و شش یا بیست و هشت سال و در دیگری یک مرد سی و پنج یا چهل ساله سکونت داشتند و مرد، امروز صبح از خانه خود رفت و زن امشب از خانه دیگر کوچ نمود.

کاردینال گفت:

تردید می وجود ندارد که آن دو نفر بودند که در این خانه سکونت داشتند و بعد نظری به ساعت دیواری انداخت و افزود:

دیگر نمی توان آنها را به دست آورد برای اینکه زن اکنون در تورس به سر می برد و دوک بوکین گام در ساحل فرانسه و بندر بولونی سوار بر کشتی شده که به انگلستان برود و ما باید در لندن او را پیدا کنیم.

روشفور گفت:

اینک او امر عالیجناب در این خصوص چیست؟
کاردینال گفت:

سعی کنید که از این موضوع، کسی چیزی نفهمد و بالاخص ملکه متوجه نشود که ما به راز او پی برده ایم و می دانیم که وی در پاریس با مأمور خود بوکین گام ملاقات کرده است.

و چون ملکه خیلی باهوش است و ما نمی توانیم تحقیقات خود را از نظر او پنهان بداریم این طور شهرت بدهید که در جستجوی کشف یک توطئه جدید هستید و چون ملکه پیوسته علیه ما توطئه می کند زود این توضیح را خواهد پذیرفت و فریب خواهد خورد.

روشفور گفت:

عالیجناب با این مرد چه کردید؟ کاردینال حیرت زده گفت: کدام مرد را می گوئید؟ روشفور گفت:

این بوناسیو را می گویم که به حضور عالیجناب آورده بودند.
مشغله مغزی و فکری صدراعظم فرانسه به قدری بود که واقعاً بوناسیو را فراموش کرد و وقتی روشفور او را به خاطرش آورد گفت:
تنها استفاده ای که می توانستیم از این مرد بکنیم این بود که او را جاسوس زوجه اش بنمائیم و من نیز، همین کار را کردم و او را جاسوس زنش نمودم.
کنت روشفور که می دانست کاردینال در سیاست و توطئه از او برتر است سر فرود آورد و از اطاق خارج شد بعد از این که وی رفت کاردینال پشت میز نشست و کاغذی نوشت و سرش را چسبانید و مهر و موم کرد و زنگ زد و وقتی خادم آمد گفت:
به وتیره بگوئید بیاید.

لحظه ای بعد مردی که احضار شده بود وارد شد و سر فرود آورد.

صدراعظم فرانسه، بدون ذکر مقدمه گفت: وتیره این نامه را می گیرید و هم اکنون سوار می شوید و به طرف لندن می روید و در آنجا به مای لیدی تسلیم می نمائید این هم یک حواله دویست پیستول می باشد که از صندوقدار من خواهید گرفت و هرگاه تا شش روز دیگر بعد از انجام این مأموریت مراجعت کنید دویست پیستول دیگر دریافت خواهید کرد.

انضباطی که در دستگاه ریشلیو حکمفرما بود طوری از طرف کارکنان او رعایت می‌شد که وتیره بدون یک کلمه حرف کاغذ و حواله را دریافت کرد و سر فرود آورد و از اطاق خارج شد و مضمون نام از این قرار بود:

مای لیدی - بکوشید که در اولین مجلس ضیافت که بوکین‌گام در آن حضور به هم می‌رساند شرکت کنید. در آن مجلس بوکین‌گام، روی کلیجه خود یک قطعه جواهر به شکل سینه‌ریز نصب خواهد کرد که دارای دوازده آویز الماس خواهد بود و شما باید به او نزدیک شوید و بوسیله قیچی یا هر چیز دیگر دو عدد از آویزهای الماس را قطع نمائید و بی‌درنگ نتیجه را به اطلاع من برسانید.

۱۵

لباده پوشان و ارباب شمشیر

روز بعد، پس از روزی که حوادث مذکور در فصل قبل اتفاق افتاد تره‌وی بوسیله دارتن‌یان و پورتوس از غیبت آتوس مستحضر گردید و دانست که او را توقیف کرده‌اند.

تره‌وی برای تفنگداران خود چون پدری مهربان بود و به محض اینکه یک نفر اونیفورم تفنگداری را در برمی‌کرد تره‌وی خود را ملزم می‌دانست که از او حمایت کند و نگذارد که وی در مهالک و مخاطرات تنها بماند.

آرامیس در آن موقع حضور نداشت که به نوبه خود نزد تره‌وی از آتوس طرفداری نماید و یک مرخصی پنج‌روزه گرفت و به شهر روئن رفت و گفته شد که برای امور خانوادگی به آن شهر رفته است.

تره‌وی برای یافتن آتوس بدو آ نزد داروغه رفت و داروغه صاحب‌منصبی را که مأمور پاسگاه محله کروا - روز بود احضار کرد و معلوم شد که آتوس در زندان موسوم به فور - لوک محبوس می‌باشد.

باید بگوئیم که آنچه در زندان بر سر بوناسیو آمد بر سر آتوس هم آوردند و نیز دیدیم که چگونه آتوس را با بوناسیو روبرو کردند و مرد عطار و خرازی فروش گفت که وی آتوس را نمی‌شناسد و وی دارتن‌یان نیست.

تا وقتی که آتوس می‌دانست که دارتن‌یان وقت کافی برای نجات خویش ندارد،

خود را معرفی نکرد ولی بعد از اینکه مدتی گذشت و بر او محقق شد که دارتن‌یان توانسته خود را نجات بدهد در مقام معرفی برآمد و گفت: من آتوس هستم نه دارتن‌یان. آتوس گفت که او به هیچ وجه بوناسیو و خانم او را نمی‌شناسد و هرگز با آنها صحبت نکرده و نمی‌داند چه کاره هستند و به چه مناسبت مظنون می‌باشند.

وقتی از او پرسیدند که در آن موقع شب در خانه دارتن‌یان چه می‌کرد گفت: من همواره نزد دوست خود می‌روم و در آن شب، مقارن ساعت ده به منزل دارتن‌یان رفتم و قبل از آن هم در منزل تره‌وی بودم و در آنجا شام خوردم و بیست نفر شاهدند که من در آنجا شام صرف کردم و آتوس نام عده‌ای از بزرگان را که در آن مجلس حضور داشتند و من جمله دوک دو تره‌موی برد.

شخصی که در زندان از آتوس استنطاق می‌کرد و خیلی میل داشت که انتقام صنفی لباده‌پوشان را از ارباب شمشیر بگیرد از اظهارات صریح و جدی آتوس خیلی حیرت کرد و خواست او را اذیت کند ولی وقتی اسامی تره‌وی و تره‌موی و سایرین را شنید متوجه شد که ممکن است آتوس دوستان و هواخواهانی نیرومند داشته باشد و اذیت کردن او در آینده برای وی گران تمام می‌شود.

این بود که آتوس را نزد کاردینال فرستادند ولی کاردینال آن موقع در لوور نزد لوئی سیزدهم بود.

تره‌وی برای دیدن آتوس به اتفاق یکی از صاحب‌منصبان داروغه به زندان فورلوک رفت ولی در آنجا وی را ندید زیرا به طوری که گفتیم آتوس را نزد کاردینال برده بودند.

از طرف دیگر تره‌وی وقتی آتوس را نیافت تصمیم گرفت نزد لوئی سیزدهم برود و در این خصوص با او مذاکره نماید زیرا تره‌وی طوری نزد پادشاه فرانسه تقرب داشت که در هر موقع می‌توانست به حضورش برسد.

قبل از اینکه تره‌وی به کاخ لوور واصل گردد کاردینال، نزد لوئی سیزدهم بود و با وی مذاکره می‌نمود.

کاردینال می‌دانست که لوئی سیزدهم نسبت به ملکه بدبین و ظنین است و خود او هم با آن دو طریش خصومتی شدید داشت.

یکی از عوامل خصومت مزبور دوستی ملکه با خانم دوشس دو شوروز به شمار

می آمد و کاردینال از دوستی این دو زن بیش از توطئه های سیاسی اسپانیا و انگلستان و مشکلات مالی می ترسید.

ریشلیو از دو جهت نسبت به خانم شوروز ظنین بود یکی اینکه در همه وقت برای توطئه های سیاسی همدست ملکه فرانسه است و دوم اینکه در ماجراهای دیگر با آن دو طریش همدست می باشد و این تشریک مساعی، بیش از شرکت دوشس دوشوروز در توطئه های سیاسی، کاردینال را خشمگین می کرد.

این است که ریشلیو از هر فرصت استفاده می کرد تا اینکه لوئی سیزدهم را نسبت به ملکه فرانسه و دوشس دوشوروز غضبناک نماید و هرگز نگذارد که این دشمنی در قلب لوئی سیزدهم به ویژه نسبت به دوشس از بین برود.

این است که در آن روز به محض اینکه کاردینال به عنوان تقدیم گزارش امور کشور، به لوئی سیزدهم گفت که دوشس دوشوروز که می باید در شهر تور به سر ببرد و در آنجا به حال تبعید زندگی کند، به پاریس آمده و مدت پنج روز در پاریس به سر برده و پلیس نتوانسته او را کشف کند، لوئی سیزدهم بسیار خشمگین شد.

لوئی سیزدهم مردی بود بوالهوس و بی وفا نسبت به زوجه خود، معهذا انتظار داشت که همه او را لوئی عادل و لوئی پرهیزکار بدانند و شاید وی در باطن عقیده داشت که این طور است زیرا افراد، وقتی نزد خود قضاوت می کنند، اغلب خویش را در خور ستایش می بینند.

ولی تاریخ از روی اعمال مردم آنها را مورد قضاوت قرار می دهد نه از روی نیات آنها و بنابر این کسانی که نیت خیر دارند ولی عمل آنها طوری دیگر است به نیکی، در تاریخ نام برده نمی شوند.

ریشلیو بعد از اینکه آتش خشم پادشاه فرانسه را مشتعل کرد آن را تیزتر نمود و گفت خانم دوشوروز نه فقط به پاریس آمد بلکه ملکه بوسیله یکی از عمال مرموز خود (که در آن تاریخ به نام کعبال می خواندند) با خانم دوشوروز مربوط شد تا اینکه توطئه ای جدید را تمهید نماید ولی او، یعنی صدراعظم فرانسه که هوشیار و مواظب بود، بدین نکته پی برد، و دلایل قوی، بر اتهام آن دو طریش و خانم دوشوروز به دست آورد و حتی عامل مرموز ملکه را توقیف کرد و هنگامی که کارکنان معصوم دادگستری مشغول تحقیق از آن عامل بودند تا اینکه اطلاعات کافی به دست بیاورند و آن

اطلاعات به ضمیمه مدارک مثبت دیگر، به پادشاه فرانسه تقدیم شود یکی از تفنگداران پادشاه فرانسه، دیوانه‌وار به کارکنان دادگستری حمله‌ور شد و آن عامل را از آنها گرفت و در نتیجه عامل مزبور فرار نمود...

صحبت ریشلیو که به اینجا رسید لوئی سیزدهم از فرط خشم نتوانست توقف کند و در حالی که رنگ از صورتش پریده بود با قدم‌های مصمم به طرف آپارتمان آن دوطریش روانه شد، و هر بار که لوئی سیزدهم آنگونه خشمگین می‌شد، ممکن بود در حال غضب، مرتکب شدیدترین بی‌رحمی‌ها شود.

در صورتی که هنوز کاردینال یک کلمه درباره دوک دو بوکین‌گام بر لب نیاورده، این موضوع را می‌خواست موکول به بعد کند. در این وقت تروهوی فرمانده تفنگداران سلطنتی با ادب و احترام و او نیفورم منظم خود وارد اطاق شد.

تروهوی به محض اینکه یک نظر به کاردینال و نظری دیگری به لوئی سیزدهم انداخت دانست که موضوع از چه قرار است ولی چون می‌دانست که آتوس تفنگدار او بی‌گناه می‌باشد خود را مانند شمشون پهلوان هنگامی که با قبایل بومی می‌جنگید قوی یافت و تصمیم گرفت که از بی‌گناهی آتوس دفاع نماید.

لوئی سیزدهم که دست را روی دستگیره در نهاده می‌خواست از در خارج شود، بر اثر ورود تروهوی روی برگردانید و چون در موقع خشم، نمی‌توانست احساسات خویش را پنهان نماید گفت: آقا خوب شد که آمدید زیرا راجع به تفنگداران شما گزارش‌هایی جالب توجه به من رسیده است.

تروهوی گفت: اعلیحضرتا من هم شرفیاب شده‌ام که گزارش‌هایی جالب توجه، در خصوص لباده‌پوشان را به عرض اعلیحضرت برسانم.

لوئی سیزدهم بر اثر شنیدن این جواب که زیاد موافق با رسوم درباری نبود با برودت گفت: چه فرمودید؟

تروهوی بدون اینکه لحن خود را تغییر بدهد گفت: اعلیحضرتا افتخار دارم به عرض برسانم که یک دسته از کلانتران و ضباط دادگستری که البته مردانی وظیفه‌شناس هستند ولی متأسفانه نسبت به ارباب شمشیر خیلی بدبین می‌باشند و از هیچ فرصت برای آزار صاحبان او نیفورم صرف نظر نمی‌نمایند یکی از تفنگداران اعلیحضرت را در

خانه‌ای توقیف کرده، او را از خانه بیرون کشیده، در زندان فورلوک مجبوس نموده‌اند. من بعد از وقوف بر این عمل درخواست کردم که حکم توقیف او را به من نشان بدهند که بدانم بر حسب امر چه مقامی مجبوس شده ولی آن حکم را به نشان ندادند و زندانی کردن این تفنگدار بی‌گناه مایه تأسف است زیرا وی یکی از صدیق‌ترین خدمتگزاران اعلیحضرت می‌باشد و تصور می‌کنم که نام او هم به سمع ملوکانه رسیده و او را آتوس می‌خوانند.

لوئی سیزدهم گفت: آه... آتوس را می‌گوئید؟... بلی من این شخص را دیده‌ام و اسم او در خاطر من باقی مانده است.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا آتوس همان تفنگدار است که بر اثر یک حادثه غیر عادی بدبختانه، در مبارزه دوئل، آقای کاهوزاک را به سختی مجروح کرد. آنگاه فرمانده تفنگداران روی خود را به طرف کاردینال نمود و گفت: عالیجناب، امیدوارم که آقای کاهوزاک کاملاً معالجه شده باشد.

صدراعظم گفت: از لطف شما متشکرم و آهسته لب را گزید زیرا احوال پرسى تره‌وی از مجروح غائب، در واقع مسخره بود و کاردینال می‌دانست که وی کوچکترین علاقه‌ای نسبت به بهبود کاهوزاک ندارد.

تره‌وی روی خود را به طرف لوئی سیزدهم کرد و گفت: اعلیحضرتا آقای آتوس برای ملاقات یکی از دوستان خود که جوانی از سکنه جنوب فرانسه است و اینک سرباز اعلیحضرت می‌باشد و در سپاه اسار خدمت می‌کند به منزل او رفت و چون صاحبخانه در منزل نبود کتابی به دست گرفت که خود را مشغول کند تا وی برگردد و یک مرتبه عده‌ای مأمور مسلح بر حسب امر کلانتران و ضباط عدلیه بر سرش ریختند و قبل از اینکه به او برسند، آن خانه را مانند یک دژ جنگی مورد حمله قرار دادند و چند در را شکستند و آتوس را توقیف نمودند و...

کاردینال اشاره‌ای به لوئی سیزدهم کرد که به او بفهماند موضوعی که وی می‌گفت مربوط به همین واقعه است و لوئی سیزدهم هم خطاب به تره‌وی اظهار داشت: آقا، ما از این موضوع مستحضر بودیم و این اقدامات برای خدمتگزاری نسبت به ما انجام گرفته است.

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا، آیا برای خدمتگزاری نسبت به مقام محترم ملوکانه

است که یک تفنگدار بی‌گناه را با فجیع‌ترین طرز، از آن خانه بیرون کشیدند و مانند دزدها او را از وسط خیابان عبور دادند و بدون توجه به آبرو و حیثیت او، چنان با حقارت درباره‌اش رفتار کردند که رجاله به تصور اینکه وی دزد و قاتل است در قفایش افتادند و به او ناسزا گفتند در صورتی که این مرد تاکنون ده مرتبه خون خود را در راه خدمات اعلیحضرت فدا کرده و اینک هم حاضر است در راه شما جان فدا نماید.

لوئی سیزدهم که از این کلام، قرین تردید شده بود گفت: آیا واقعاً جریان توقیف این مرد، همین‌طور بوده است؟

کاردینال با خونسردی زیاد گفت: اعلیحضرت آقای تره‌وی یک نکته را به عرض رسانیدند و نگفتند که این مرد شجاع و وفادار قبل از اینکه در خانه‌اش توقیف شود، با شمشیر به چهار نفر از کارکنان عدلیه که مشغول انجام وظیفه بودند و از طرف من مأموریت داشتند که متهمی را مورد تحقیق قرار بدهند، و وظیفه آنها از لحاظ مصالح کشور بسیار مهم بوده، حمله‌ور گردید و بعضی از آنها را مجروح کرد.

تره‌وی که اهل گاسکونی بود و مانند همه سکنه آنجا خشونت داشت و نیز یک نظامی به شمار می‌آمد و صریح حرف می‌زد گفت: عالیجناب، من از شما دعوت می‌کنم که این ادعا را به ثبوت برسانید ولی می‌دانم که قادر به ثبوت آن نیستند زیرا آتوس که مجدد به عرض اعلیحضرت می‌رسانم مردی متین و موقر و دارای شخصیت است، قبل از اینکه به خانه دوست خود برود در منزل من بود و در آنجا به اتفاق چند نفر دیگر منجمله آقای تره‌وی و سایرین شام صرف کرد و مدتی صحبت نمود.

لوئی سیزدهم نظری به کاردینال انداخت و به زبان حال از او پرسید چه جواب می‌دهید؟

کاردینال کاغذی از کیف خود بیرون آورد و گفت: صورتمجلسی که راجع به حمله این شخص به کارکنان دادگستری تهیه شده بدون ابهام است و من این صورتمجلس را به حضور شاهانه تقدیم می‌نمایم تا اینکه ثابت شود که جریان واقعه همانطور است که به عرض رسانیدم.

تره‌وی سر بلند کرد و با نخوت گفت: آیا صورتمجلس لباده‌پوشان بیشتر صحت و اهمیت دارد یا قول صاحبان اونیفورم و شمشیر؟

لوئی سیزدهم که دریافت تره‌وی خشمگین گردیده گفت: تره‌وی... آرام باشید...

با خونسردی بهتر می توان حقیقت را کشف کرد.

تره وی گفت: اعلیحضرتا، اگر عالیجناب قصد دارند که یکی از تفنگداران مرا متهم کنند و در عین حال خودشان قاضی باشند من به خود حق می دهم از اعلیحضرت استدعا نمایم مقامی دیگر را برای رسیدگی بدین موضوع تعیین فرمائید زیرا ضباط عدلیه که این صورت مجلس را تهیه کرده اند همه از مرئوسین عالیجناب هستند و طبعاً نمی توانند جز بر اساس اتهام وارده از طرف عالیجناب، رایی صادر نمایند.

کاردینال این کلام را که یک نوع توهین بود نشنیده گرفت و گفت: مگر در آن خانه، که توقیف صورت گرفته یک جوان، که جزو دوستان تفنگدارها می باشد سکونت ندارد؟

تره وی گفت: بلی عالیجناب و جوان بنام دارتن یان ساکن آن خانه است.

کاردینال گفت: و آیا همین جوان است که شما او را مورد حمایت خود قرار داده اید؟

تره وی گفت: من او را از لحاظ وفاداری و شجاعتی که در خدمتگزاری نسبت به اعلیحضرت دارد مورد حمایت قرار داده ام.

کاردینال گفت: آیا تصور نمی نمائید که این جوان دوست خود را تحریک کرده باشد که به عمال عدلیه حمله ور شوند و آن دوست هم طبق تلقین او، عمل نموده است.

تره وی گفت: عالیجناب این فرض منطقی نیست زیرا آتوس دو برابر سن دارتن یان را دارد و تحت تأثیر تلقین او قرار نمی گیرد و از آن گذشته دارتن یان نیز هنگام شب منزل من بود.

کاردینال گفت: عجب... پس معلوم می شود که آن شب، همه جهانیان در منزل شما بودند؟

رنگ تره وی از خشم سرخ شد و گفت: عالیجناب آیا نسبت به گفته من تردید دارید و تصور می نمائید که حضور اعلیحضرت، دروغ عرض می کنم؟

کاردینال گفت: خدا نخواسته باشد که من فرضی این چنین درباره شما بکنم ولی باید دانست که این جوان در چه ساعت در منزل شما بود.

تره وی گفت: عالیجناب من می توانم، بگویم که به تحقیق آن جوان چه موقع در خانه من بود زیرا وقتی وارد اطاق شد من نظری به ساعت دیواری انداختم و دیدم ساعت

نه و نیم بعد از ظهر است در صورتی که تصور می‌کردم که بیش از آن، از شب می‌گذرد.
کاردینال گفت: این جوان در چه ساعتی از منزل شما خارج شد؟

تره وی گفت: او در ساعت ده و نیم از منزل من بیرون رفت یعنی درست یک ساعت بعد از حادثه‌ای که شما می‌گوئید از آنجا خارج گردید.

کاردینال یقین داشت که تره وی راست می‌گوید چون می‌دانست که وی گرچه مردی خشن و یک دنده می‌باشد اما دروغگو نیست و به همین جهت متوجه شد که پیروزی او، از دستش به در می‌رود و برای اینکه تسلیم نشود گفت: بالاخره در این موضوع تردیدی نیست که آتوس را در خانه واقع در خیابان فوسویور توقیف کرده‌اند. تره وی گفت: عالیجناب مگر یک دوست حق ندارد که به ملاقات دوست خود برود؟... مگر یک تفنگدار اعلیحضرت پادشاه فرانسه مجاز نیست که با سربازی دیگر از خدمتگزاران اعلیحضرت، ولو در سپاهی جداگانه خدمت نماید، طرح الفت بریزد؟

کاردینال گفت: به عقیده من وقتی خانه‌ای که آن سرباز در آن مسکن دارد مورد سوءظن است، تفنگدار شما نباید به آن خانه برود.

لوئی سیزدهم در اینجا به کمک صدراعظم خود آمد و گفت: تره وی مگر شما نمی‌دانستید که آن خانه مظنون می‌باشد؟

تره وی گفت: اعلیحضرتا من از این موضوع هیچ مطلع نبودم ولی خانه مزبور وسعت دارد و دارتن‌یان فقط در یک آپارتمان آن سکونت اختیار کرده و اگر قسمت‌های دیگر خانه مورد سوءظن باشد من می‌توانم به اعلیحضرت اطمینان کامل بدهم که آپارتمانی که محل سکونت این جوان می‌باشد منزله و مصفی از سوءظن است زیرا در وفاداری این جوان نسبت به اعلیحضرت تردید ندارم مضاف به اینکه وی یکی از مداحان عالیجناب نیز هست و برای ایشان خیلی قائل به احترام می‌باشد.

لوئی سیزدهم در حالی که کاردینال را می‌نگریست گفت: دارتن‌یان آیا همان جوان نیست که یک روز ژوساک را در آن مبارزه‌ای که نزدیک صومعه کارم - دشوسه روی داد مجروح کرد؟

کاردینال از این حرف سرخ شد و تره وی گفت: بلی اعلیحضرتا و روز دیگر این جوان برناژو را مجروح کرد و حافظه اعلیحضرت که این حوادث را به یاد دارد واقعاً در خور تجلیل است.

لوئی سیزدهم خطاب به صدراعظم گفت: بالاخره این موضوع را چگونه باید حل کرد؟

کاردینال گفت: اخذ تصمیم در این مورد وابسته به اراده اعلیحضرت است ولی من شخصی را که توقیف شده مقصر می دانم.

ترهوی گفت: عالیجناب من می گویم که آتوس بی گناه است و چون اعلیحضرت دارای قضاتی بی طرف هستند هرگاه امر فرمایند که قضات معظم له به این موضوع رسیدگی کنند، موضوع روشن خواهد شد.

لوئی سیزدهم گفت: بسیار خوب، ما هم این موضوع را به قضات محول می کنیم تا اینکه رسیدگی کنند و ببینند، ماهیت امر چیست؟

ترهوی گفت: اعلیحضرتا متأسفانه ما در عهدی زندگی می کنیم که حتی یک عمر شرافت و درستی ولو عامه خلق، راستی و پاکی یک نفر را تضمین نمایند، نمی تواند او را از بدنامی و تحمل رنج و آزار مصون کند.

و این مرد در بین تفنگداران و سربازان سپاه های دیگر خوش نام است و تحویل او به قضات، در سربازان اثری سوء خواهد کرد و شکایت خواهد نمود که چرا به مناسبت اقدامات پلیسی و دادگستری نسبت به آنها بد رفتاری می شود.

ترهوی می دانست که لوئی سیزدهم از این حرف به شدت خواهد رنجید و ممکن است که بسیار خشمگین شود ولی او عمداً می خواست آتشی در انبار باروت بیندازد تا انفجاری روی بدهد چون پیش بینی می کرد که انفجار مزبور یک روشنائی بزرگ بوجود خواهد آورد و آن روشنائی سبب روشن کردن محیط خواهد گردید و تاریکی ها از بین خواهد رفت.

حدس ترهوی صحیح بود و لوئی سیزدهم یک مرتبه مشتعل شد و بانگ برآورد: آقا، آیا متوجه هستید چه می گوئید؟ و آیا شما می دانید که موضوع اصلی کدام است که این واقعه را یک حادثه کوچک پلیسی و دادگستری قلمداد می نمائید؟ اصلاً به شما چه که در اموری که مربوط به شما نیست مداخله می کنید؟ شما همان تفنگداران خود را اداره کنید و به امور دیگر کار نداشته باشید و سر من را هم با اعتراضات خود نبرید... اینطور که شما اظهار نظر می کنید مثل این است که اگر یک تفنگدار را توقیف کنند دنیا زیر و رو می شود در صورتی که اگر ده نفر تفنگدار یا همه تفنگداران توقیف

گردند هیچ طور نخواهد شد و من میل ندارم کسی زبان به اعتراض بگشاید.
 تره‌وی با صدای آهسته و لحن کسی که ناامید گردیده گفت: اعلیحضرتا اینک که
 تفنگداران مورد بی‌اعتمادی اعلیحضرت هستند و آنقدر مظنون می‌باشند که به یک
 اتهام بی‌اساس، همه از نظر می‌افتند، وظیفه من این است که شمشیر خود را به
 اعلیحضرت تقدیم کنم و مرخص شوم، زیرا چون امروز آقای کاردینال تفنگداران را
 مورد سوءظن قرار می‌دهد فردا خود مرا مورد بدگمانی و اتهام قرار خواهد داد و همان
 بهتر که من پیشاپیش به زندان بروم و در کنار آتوس محبوس شوم و دارتن‌یان هم به من
 ملحق گردد که اقلأ از اتهاماتی که فردا بر ما وارد خواهند آورد مصون باشیم.
 لوئی سیزدهم دریافت که خیلی تند رفته و با ملایمتی که در واقع نشانه محبت و
 مرحمت بود گفت: امان از گاسکون‌ها... آقای گاسکون، آیا دست از من برمی‌دارید یا
 نه؟

تره‌وی گفت: اعلیحضرتا برای اینکه من بیش از این مصدع خاطر ملوکانه نباشم
 امر بفرمائید که تفنگدار مرا آزاد کنند و به من تحویل بدهند یا اینکه قضات بی‌طرف او
 را محاکمه نمایند.
 کاردینال گفت: بسیار خوب، قضات بی‌طرف او را مورد محاکمه قرار خواهند
 داد.

تره‌وی گفت چون برحسب امر اعلیحضرت من فرمانده تفنگداران هشتم هنگام
 محاکمه او، اجازه خواهم گرفت که در دادگاه حضور به هم برسانم و از او دفاع کنم.
 لوئی سیزدهم نظری به کاردینال انداخت و گفت: آقای قدوسی مآب، آیا شما
 موافق هستید که آقای تره‌وی در دادگاه از تفنگدار خود دفاع کند؟
 کاردینال از لحن بیان لوئی سیزدهم دریافت که وی میل دارد که صدراعظم از
 این موضوع صرف‌نظر کند و سختگیر نباشد و گفت: اعلیحضرتا من مطیع اوامر شاهانه
 هستم.

لوئی سیزدهم که متوجه شد صدراعظم عقب‌نشینی کرده خطاب به تره‌وی گفت:
 آیا شما حاضر هستید به روح پدر من که خدمتگزار او بوده‌اید سوگند یاد نمائید که
 آتوس هنگامی که به کارکنان عدلیه حمله می‌کردند در منزل شما بوده است؟
 تره‌وی گفت: اعلیحضرتا به روح محترم پدر بزرگوار شما، و هم‌چنین بوجود

مبارک خود شما که برای من گران بهاتر و محترم تر از هر چیز و هر کس هستید سوگند یاد می کنم در ساعتی که طبق گفته عالیجناب کارکنان عدلیه مورد حمله قرار گرفتند آتوس در منزل من بود و اقلاً ده نفر دیگر که در همان موقع آنجا بودند حاضرند این موضوع را تأیید نمایند.

لوئی سیزدهم گفت:

قول خود شما کافی است و روی را به طرف صدراعظم کرد، یعنی در مقابل این سوگند چه می گوئید؟
صدراعظم گفت:

اعلیحضرتا در صحت گفته آقای ترهوی تردیدی نیست ولی اگر ما محبوس را رها کنیم، دیگر نمی توان به حقیقت پی برد و او باید در دسترس ما باشد تا تحقیقات خاتمه یابد.

ترهوی گفت: آتوس نه فرار می کند و نه خود را پنهان خواهد کرد و هر موقع که کارکنان عدلیه شما بخواهند از او تحقیق کنند وی برای جواب دادن حاضر خواهد بود و اگر به خود او اطمینان ندارید من حاضر ضمانت او را بکنم و هر وقت که میل داشته باشید او را در دسترس شما قرار بدهم.

لوئی سیزدهم گفت: ترهوی راست می گوید و آتوس مردی نیست که فرار کند و بعد صدا را آهسته نمود و به صدراعظم گفت: بگذارید با آزادی او سربازها را راضی کنیم و من فکر می کنم که این یک سیاست خوب می باشد.

ریشلیو از این سیاست لوئی سیزدهم تبسم کرد و گفت: بسیار خوب اعلیحضرتا... چون شما دارای اختیار بخشایش هستید ممکن است امر به آزادی محبوس صادر فرمائید.

ترهوی که نمی خواست در قبال کار دینال شکست بخورد گفت:

عالیجناب، موهبت بخشایش که به سلاطین تفویض گردیده، هنگامی وارد مرحله عمل می شود که یک گناهکار بخشوده گردد در صورتی که آتوس بی گناه است و بنابراین اعلیحضرت اجرای عدالت می فرمایند و او را نمی بخشند.

لوئی سیزدهم گفت:

این تفنگدار حالا کجاست؟ ترهوی گفت: او در فورلوک محبوس است و مثل

یک تبه کار وی را در سیاهچال جا داده اند.

لوئی سیزدهم گفت:

عجب عجب... پس چه باید کرد... پادشاه فرانسه خود می دانست که آزادی یک محبوس برای او اشکالی ندارد و کافی است امری صادر کند که فوراً او را آزاد نمایند. ولی میل داشت که صدراعظم با این موضوع اظهار موافقت نماید و ریشلیو که به میل باطنی لوئی سیزدهم پی برد گفت:

اعلیحضرتا حال که آقای ترهوی می گویند این مرد، در آن ساعت در منزل ایشان بوده و به علاوه ضمانت او را هم قبول می نمایند تصور نمی کنم دیگر اشکالی وجود داشته باشد و همین که اعلیحضرت حکم آزادی او را امضاء بفرمائید مستخلص خواهد شد.

لوئی سیزدهم دست به طرف قلم برد و حکم آزادی آتوس را نوشت و امضاء کرد و ترهوی با مسرتی که خالی از وحشت نبود حکم را گرفت و سرفرود آورد و از اطاق خارج شد و در دل گفت من از اینکه کاردینال امشب زود تسلیم گردید بیم دارم و اگر او مقاومت می کرد، خوشوقت می شدم زیرا این عقب نشینی و تسلیم، بدون علت نیست و این مرد ممکن است، به زودی دامی جدید در راه من بگستراند ولی با اینکه از آتیه می ترسم، باید فوراً بروم و آتوس را از زندان نجات بدهم زیرا ده دقیقه دیگر، کاردینال شاید رأی پادشاه فرانسه را تغییر بدهد و به او بگوید که ناسخ این حکم را صادر نماید.

و چون حبس کردن یک محبوس که از زندان آزاد گردیده دشوارتر از این است که همان محبوس را در زندان نگاه دارند و از آزادی او صرف نظر کنند، من باید عجله به خرج بدهم.

همین که ترهوی از اطاق خارج گردید، و درب، در قفای او بسته شد ریشلیو با یک تبسم معنی دار گفت:

اعلیحضرتا، بین رؤسای قشون شما و سربازان آنها، صمیمیتی فوق العاده حکمفرماست و من این وفاق و اتحاد بین رئیس و مرئوس را به اعلیحضرت تبریک عرض می کنم زیرا نشانه این است که کارها با سرعتی زیادتر انجام می گیرد، و هم مزید حیثیت مقام سلطنت می شود.

و اما تره‌وی با سرعت خود را به زندان فورلوک رسانید و آتوس را آزاد کرد و در بازگشت دارتن‌یان را دید و به او گفت:

اعلیحضرت هنوز به خاطر داشتند که شما ژوساک را مجروح کرده‌اید و این موضوع در آزادی آتوس بدون تأثیر نبود ولی انتظار نداشته باشید که برای مجروح کردن برناژو هم پاداشی دیگر از پادشاه فرانسه بگیرید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب، آنچه اعلیحضرت تاکنون به من مرحمت فرمودند برای این موضوع کافی است و من پاداشی دیگر نمی‌خواهم.

تره‌وی حق داشت که از عقب‌نشینی و تسلیم سریع کاردینال در آن شب بترسد زیرا همین که موضوع آتوس و اعتراض تره‌وی منفی شد کاردینال گفت: اعلیحضرتا اینک که کسی در اینجا حضور ندارد لازم است یک واقعه با اهمیت دیگر را گزارش بدهم و آن اینکه دوک دو بوکین‌گام از پنج روز به این طرف، ناشناس، در پاریس به سر می‌برد و فقط امروز صبح از اینجا مراجعت نمود.

۱۶

ناقص گمشده

ما نمی توانیم احساس کنیم که این چند کلمه حرف در لوئی سیزدهم چه اثری کرد و چگونه حالش را تغییر داد. اول سرخ شد و بعد رنگ از صورتش پرید و کاردینال بامسرت باطنی این تطورات را می نگریست زیرا می دید آنچه را که در حضور تروهوی از دست داده بود در یک لحظه به دست آورد.

سکوتی طولانی در آن اطاق حکمفرما شد تا اینکه لوئی سیزدهم سکوت را شکست و گفت: آه... بوکین گام در پاریس بود آمده بود چکار کند؟ ریشلیو گفت: اعلیحضرتا معلوم است که بوکین گام فقط برای این می آید که با پروتستانی ها و اسپانیائی ها که دشمنان شما هستند همدست شود.

لوئی سیزدهم گفت: نه... نه... او برای همدستی با آنها به پاریس نیامد بلکه از این جهت خویش را به پاریس رسانید که بتواند به اتفاق خانم دوشوروز و خانم دولونک وی و خانواده کننده علیه شرافت و حیثیت من توطئه نماید.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا این فکر را از خاطر دور بفرمائید برای اینکه ملکه فرانسه خانمی عاقل و متین است و بالاخص اعلیحضرت را خیلی دوست می دارد و هرگز از طرف معظم لها اقدامی که با شرافت و حیثیت اعلیحضرت متباین باشد به عمل نخواهد آمد.

لوئی سیزدهم گفت: آقای کاردینال، زن، موجودی است که از نظر روحی دارای ضعف می باشد و ضعف نفس گاهی عنان اراده را از او می گیرد و اما اینکه گفتید او مرا

دوست می دارد... مدتی است که من در این خصوص آزمایش قطعی به دست آورده‌ام و می‌دانم که درجهٔ علاقه او نسبت به من چقدر است.

کاردینال گفت: ولی آنچه من می‌دانم این است که دوک دو بوکین گام برای یک توطئه سیاسی به پاریس آمد.

لوئی سیزدهم گفت: ولی یقین دارم که او برای منظوری دیگر، ناشناس، خود را به پاریس رسانید و هرگاه زن من، در این مورد گناه کار باشد وای بر او... زیرا من به وی رحم نخواهم کرد.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا به طوری که عرض کردم من یقین دارم که علیاحضرت ملکه فرانسه زنی است با تقوی و علاقه‌مند نسبت به اعلیحضرت، ولی فرمایش ملوکانه مرا متوجه یک نکته غیر عادی کرده است.

لوئی سیزدهم گفت: آن نکته چیست؟ ریشلیو گفت: من بر حسب امر اعلیحضرت از خانم لانوی خواهش کردم که گزارش‌های داخلی منزل اعلیحضرت را به اطلاع من برساند که من بتوانم به نوبه خود آنها را به اعلیحضرت تقدیم کنم و خانم لانوی امروز به من گفت که شب ماقبل، علیاحضرت دیر خوابیدند و امروز صبح خیلی گریه کردند و تمام روز را مشغول نوشتن کاغذ بودند.

لوئی سیزدهم گفت: تردیدی نیست که او برای این مرد گریه می‌کرد و کاغذ را هم جهت او نوشته و من باید این کاغذ را به دست بیاورم... آیا می‌فهمید چه می‌گویم... این کاغذ را شما باید به دست بیاورید و به من تسلیم کنید.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا من نمی‌توانم این کاغذ را به دست بیاورم زیرا نه فقط من، قادر به تحصیل این کاغذ نیستم بلکه تصور نمی‌کنم که خود اعلیحضرت هم نتوانید این کاغذ را از معظم‌لها بگیرید.

لوئی سیزدهم که خیلی غضبناک بود گفت: مگر فراموش کردید که کاغذهای خانم لامارشال دانکر را چگونه از او گرفتند، و بدو آشکافهای او را جستجو کردند و چون در آشکافها چیزی بدست نیامد خود او را مورد تفتیش قرار دادند و این مرتبه کاغذها کشف شد.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا خانم دانکر جز یک زن ماجراجوی ایتالیائی اهل شهر فلورانس کسی نبود و می‌توانستند که آشکافهای او، حتی خود وی را تفتیش کنند ولی

همسر عالی مقام اعلیحضرت، علیاحضرت ملکه آن دوطریش، ملکه فرانسه و یکی از بزرگترین شاهزاده خانم‌های دنیا هستند و مقام و شخصیت ایشان بزرگتر و محترمتر از این است که کسی بتواند معظم‌لها را مورد تفتیش قرار بدهد.

لوئی سیزدهم گفت: با این وصف چون مقصر است باید مورد تفتیش قرار بگیرد و مسئول این امر هم خود او می‌باشد زیرا وقتی یک شاهزاده خانم، توطئه و خیانت کرد به دست خویش، مقام خود را تنزل می‌دهد و مزایای خاصه را دور می‌نماید، دیگر اینکه من از این همه توطئه‌های سیاسی گوناگون که یکی از کانون‌های آن در خانه من است به تنگ آمده‌ام و تصمیم گرفتم که یک مرتبه به این توطئه‌ها خاتمه بدهم... در ضمن لاپورت را هم فراموش نکنید زیرا این شخص یکی از عمال خطرناک توطئه‌ها می‌باشد.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا این قسمت را تصدیق می‌کنم که لاپورت در تکوین و تنظیم حوادث خیلی دخالت دارد.

لوئی سیزدهم گفت بنابراین آیا تصدیق کردید که زن من به من خیانت می‌نماید و آبروی مرا بر باد می‌دهد؟

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا من چند مرتبه عرض کردم و باز عرض می‌کنم که علیاحضرت در توطئه‌های سیاسی، علیه شما، شرکت دارند ولی هرگز نگفتم که معظم‌لها به شما از لحاظ مناسبات زناشوئی خیانت می‌نماید.

لوئی سیزدهم گفت: ولی من به شما می‌گویم و تأکید می‌کنم که او هم در توطئه‌های سیاسی، علیه من، شرکت دارد و هم نسبت به وظیفه زناشوئی خود خیانت می‌کند زیرا از من متنفر، و در عوض عاشق این بوکین‌گام فرومایه و بدنام است... راستی... شما که می‌دانستید بوکین‌گام در پاریس است چرا او را توقیف نکردید.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا من به دو دلیل این مرد را توقیف نکردم اول اینکه او نخست وزیر انگلستان و صدراعظم شارل اول پادشاه آن کشور است و توقیف او در پاریس تولید اشکالات دیپلماتی می‌کرد.

دوم اینکه (و این دلیل بیشتر اهمیت دارد) اگر خدای نخواست، سوءظنی که شما نسبت به ملکه فرانسه دارید، اساس و واقعیت می‌داشت و من هم صدراعظم انگلستان را توقیف می‌کردم، و مردم می‌فهمیدند که او ناشناس به پاریس آمده، و در نتیجه توقیف

شده، آیا متوجه هستید چه رسوائی عظیم بوجود می‌آمد؟ زیرا محال بود که مردم نگویند که توقیف او مربوط به ملکه فرانسه نیست، و محال بود که جهانیان فکر نکنند که او فقط به خاطر ملکه فرانسه به طور ناشناس به پاریس آمده است.

لذا من به پاس آبرو و حیثیت سلطنت فرانسه که بیش از هر چیز اهمیت دارد از توقیف این مرد صرف نظر کردم.

لوئی سیزدهم گفت: مردی این چنین فرومایه، که دزد ناموس مردم است، و مثل دزدها و راهزنان، پنهانی وارد یک کشور می‌شود در خور این بود که شما دستور می‌دادید...

یک مرتبه لوئی سیزدهم حرف خود را قطع کرد... او می‌خواست بگوید که می‌بایست دستور می‌دادید که او را به قتل برسانند ولی جلوی بیان خود را گرفت چون دریافت آنچه می‌خواهد بگوید دارای نتایجی بس وخیم است.

ریشلیو سرا پا گوش شده، گردن کشیده بود که ببیند لوئی سیزدهم چه خواهد گفت و وقتی دید، وی حرف خود را ناتمام گذاشت گفت اعلیحضرتا من چه دستوری می‌بایست بدهم؟

لوئی سیزدهم گفت: منظورم این بود بهتر اینکه شما دستور می‌دادید از او غافل نباشند و وی را تحت نظر بگیرند.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا، او پیوسته تحت نظر بود. لوئی سیزدهم گفت:

- آیا دانستید که مسکن او کجاست؟

- بلی اعلیحضرتا، او در خانه شماره ۷۵ واقع در خیابان لاهارپ سکونت داشت.

- این خیابان کجاست؟

- اعلیحضرتا نزدیک باغ لوکزامبورک است.

- آیا شما یقین دارید که زن من با او ملاقات نکرده است!

- اعلیحضرتا، من معظم لها را زنی می‌دانم که فوق العاده مقید به رعایت قوانین و

وظایف زناشوئی می‌باشند.

- ولی اگر آنها یکدیگر را ندیدند در عوض، برای هم کاغذ نوشتند و کاغذی که

ملکه امروز نوشته، به طور حتم برای دوک است و به طوری که گفتم من این کاغذ را لازم دارم.

- اعلیحضرتا آخر مقام محترم ملکه...
 - آقای کاردینال، به شما گفتم و باز می‌گویم که این کاغذ را باید بدست بیاورید و به من تسلیم کنید.
 - اعلیحضرتا اجازه بدهید به عرض برسانم که...
 - آقای کاردینال، آیا شما هم، مانند زن من، به من خیانت می‌نمائید؟ آیا شما هم همدست اسپانیائی‌ها و انگلیسی‌ها، و خانم دو شورو ز زن من هستید؟ و اگر همدست آنها نیستید چرا می‌کوشید که رأی مرا تغییر بدهید؟
 - اعلیحضرتا (و در این موقع کاردینال آهی عمیق کشید) من تصور می‌کردم که هرگز اعلیحضرت نسبت به من ظنین نخواهید شد.
 - آقای کاردینال اگر می‌خواهید که من نسبت به شما ظنین نشوم این کاغذ را برای من بیاورید؟
 - اعلیحضرتا در این صورت بیش از یک راه برای تحصیل این کاغذ وجود ندارد...
 - آن راه کدام است؟
 - اعلیحضرتا باید به مهردار کشور تذکر داد که برود و این کاغذ را تحصیل نماید زیرا این کار جزو وظایف اوست.^۱
 - فوراً بفرستید و به او اطلاع بدهید که بیاید.
 - اعلیحضرتا آقای سگبه مهردار کشور برای امور جاری می‌بایست امشب مرا ملاقات کند و من چون عازم شرفیابی بودم سپردم که وقتی آمد به او بگویند صبر نماید تا من از حضور ملوکانه مرخص شوم.
 - بنابر این آقای سگبه اکنون در منزل شماست؟
 - فوراً بفرستید و به او بگوئید که این جا بیاید.
 - امر اعلیحضرت مطاع است اما...
 - مقصود شما از اما چیست؟..

۱- وزیر عدلیه در آن موقع موسوم به «مهردار کشور» بود و امروز هم، بدین مناسبت، در کشور فرانسه. وزیر دادگستری را بنام «مهردار کشور» و به قول فرانسوی‌ها «گارد - دسو» می‌خوانند. (م)

- می‌خواهم عرض کنم که علیاحضرت به تذکر مهربان کشور وقع نخواهند نهاد زیرا اطلاع ندارند که وی بر حسب امر اعلیحضرت وظیفه خود را به انجام می‌رساند.
- من خود می‌روم و به ملکه می‌گویم که هرچه مهربان گفت اطاعت کند.
- اعلیحضرتا، فراموش نفرمائید که من حداعلای توانائی خود را به کار بردم که بین اعلیحضرت و علیاحضرت ملکه، مناسبات تیره نشود.

- بلی آقای کاردینال من می‌دانم که شما در امور مربوط به ملکه خیلی سهل‌انگار و باگذشت هستید و به قدری سهل‌انگار می‌باشید که لازم است من در این خصوص با شما جدی صحبت کنم.

- اعلیحضرتا من اگر بدین مناسبت مغضوب اعلیحضرت هم واقع شوم نزد وجدان خویش سرافرازم زیرا می‌دانم وظیفه من این بوده که خود را فدای حفظ وفاق و یک آهنگی زندگی داخلی اعلیحضرت نمایم.

- بسیار خوب... بسیار خوب... ولی فوراً فرستید که به مهربان اطلاع بدهند بیاید و من هم می‌روم و به ملکه می‌گویم هرچه مهربان گفت اطاعت کند.
لوئی سیزدهم دربی را که به یک راهرو باز می‌شد، و از آپارتمان او به آپارتمان ملکه می‌رفت گشود و به راه افتاد.

آن دو طریش بین ندمای خود موسوم به خانم گیتو و خانم سابل و خانم مون‌بازون و خانم گه‌مه‌نه نشسته بود و خانم استفانا که از اسپانیا با ملکه به فرانسه آمد نیز حضور داشت و خانم گه‌مه‌نه کتاب می‌خواند و همه گوش می‌دادند ولی خود ملکه از کتاب چیزی نمی‌فهمید بلکه مخصوصاً دستور داده بود کتاب بخوانند که او بتواند بدون اینکه مجبور به صحبت با این و آن باشد فکر کند و در احلام خود فرو برود.

با اینکه بر اثر ملاقات اخیر با بوکین‌گام ملکه تا اندازه‌ای مسرور بود و یاد آن برخورد، روح وی را نوازش می‌داد، نمی‌توانست اندوه همیشگی را فراموش نماید.
زیرا خود را تنها و از هر طرف محاط از دشمنان و جاسوسان می‌دید و اطلاع داشت که ریشلیو یک لحظه از خصومت با او منفک نیست و هرگز او را نمی‌بخشاید که چرا حاضر نشد با او کنار بیاید.

در واقع تا روزی که ریشلیو زنده بود با آن دو طریش کینه می‌ورزید و حیرت می‌کرد که چرا وی حاضر نیست مانند ماری دوم دیسی مادر لوئی سیزدهم همفکری با او

را بپذیرد.

چون بعضی از تذکره‌نویسان نوشته‌اند که ماری دوم دیسی وقتی دید که ریشلیو نسبت بدو کینه نمی‌ورزد، گرچه بدو آقا مقاومت کرد ولی در آخر، با او به رأفت رفتار کرد. در صورتی که آن دو طریش تا روزی که صدراعظم فرانسه حیات داشت حاضر نشد که روی خوش به او نشان بدهد و به همین جهت می‌دید که صمیمی‌ترین ندما و خدمتگزاران او یکی بعد از دیگری از او دور می‌شوید.

آن دو طریش، مانند بعضی از قهرمانان افسانه، که دوستی آنها موجب نکبت و بدبختی است، با هر کس که الفت می‌بست او را محکوم کینه‌کار دینال می‌کرد و دوستی او چون یک ودیعه شوم به شمار می‌آمد که عاید هر که می‌گردید او را نابود می‌نمود. آخرین دوستان ملکه فرانسه، خانم دوشوروز و خانم ورنه بودند که هر دو بر اثر دسیسه‌های کار دینال تبعید شدند و لا پورت هم می‌گفت که منتظر است هر لحظه او را توقیف کنند و در یکی از زندان‌های دولتی جا بدهند.

این است که غصه و یأس، طبیعت ثانوی آن دو طریش گردید و به ندرت اتفاق می‌افتاد که او بتواند اندوه خویش را فراموش نماید.

هنگامی که آن دو طریش غرق فکر بود در باز شد و لوئی سیزدهم وارد گردید. خانمی که کتاب می‌خواند سکوت کرد و همه خانم‌ها به احترام پادشاه فرانسه قیام نمودند.

لوئی سیزدهم هر مرتبه که وارد مجلس ملکه می‌گردید نسبت به خانم‌ها ابراز مرحمت می‌نمود ولی در آن موقع اعتنائی به آنها نکرد و مستقیم به طرف ملکه رفت و با صدائی گرفته گفت:

خانم، مهرداد کشور، تا نیم ساعت دیگر یا زودتر نزد شما خواهد آمد و موضوعی را از طرف من به شما ابلاغ خواهد کرد و امیدوارم که او را به خوبی بپذیرید. آن دو طریش بدبخت، که هر روز به یک نحو مورد تهدید قرار می‌گرفت، و گاهی او را تهدید به تبعید، می‌کردند و زمانی از محاکمه می‌ترسانیدند بی‌رنگ شد و گفت اعلیحضرتا این چه موضوعی است که خود اعلیحضرت به من نمی‌فرمائید و مهرداد کشور (یعنی وزیر عدلیه) باید به من ابلاغ کند؟

لوئی سیزدهم بدون اینکه جواب بدهد روی برگردانید و از اطاق خارج شد و

تقریباً در همان موقع صاحب منصبی که فرمانده گارد لوور بود موسوم به آقای گیتو اطلاع داد که مهرداد کشور می خواهد حضور علیاحضرت شرفیاب شود.

مهرداد، در حالی که تبسم می کرد، اما قدری رنگ او تغییر کرده بود وارد اطاق شد و چون در این تاریخ، ما باز این شخص را خواهیم دید بی فایده نیست که قدری او را به خوانندگان معرفی نماییم.

مهرداد، از لحاظ اخلاقی مردی خوش محضر به شمار می آمد و یکی از کشیش ها موسوم به دس روش لومسل که در قدیم پیشخدمت صدراعظم بود او را به ریشلیو معرفی کرد و گفت: این مرد، دارای لیاقت و امانت است، و شما می توانید از وجودش استفاده نمایید.

بواسطه اعتمادی که ریشلیو به کشیش مزبور داشت مهرداد آینده را به خدمت پذیرفت و راجع به این شخص که بعد مهرداد شد حکایاتی می گفتند که یکی از آنها از این قرار است:

سگیه در دوره جوانی مردی عیاش به شمار می آمد و هرچه از مال پدر داشت در راه عیاشی از دست داد.

و وقتی سنوات غرور جوانی او منقضی شد عزم کرد در صومعه ای تارک دنیا شود تا اینکه گناهان دوره جوانی را جبران نماید و بوسیله عبادت و استغفار، دری از بهشت به روی خود بگشاید یا لااقل از آتش جهنم مصون باشد.

ولی با اینکه درب صومعه به روی او بسته شد درب هوی و هوس باز بود و وی هرچه می کرد که خود را از اهواء نفسانی برهاند از عهده بر نمی آمد و خیالات و نقشه ها و وسوسه های ناپسند در آن مکان مقدس دست از وی برنداشت.

بعد از اینکه بارها نزد کشیش صومعه به گناهان خود معترف شد و باز مرتکب گناه گردید، سرانجام، وضع روحی خود را کماهو حقه، به اطلاع رئیس صومعه رسانید و از او استدعا کرد که چاره ای بیندیشد، که او بتواند خود را از تحریکات ابلیس رجیم نجات بدهد.

رئیس صومعه قدری فکر کرد و بعد گفت: چون شما گرفتار وسوسه شیطان هستید، به محض اینکه احساس کردید که نفس اماره بر اثر تحریک ابلیس شما را به طرف گناه می کشاند به طرف طناب ناقوس بروید و ناقوس صومعه را به صدا در آورید.

و چون بر اثر صدای ناقوس راهبان در هر حال که باشند و در هر موقع از شبانه روز شروع به خواندن دعا خواهند کرد ابلیس بیمناک، فرار خواهد نمود و شما را به حال خود خواهد گذاشت.

این راه حل، جعلی مورد پسند سگیه قرار گرفت و بعد از آن به محض اینکه احساس می کرد که نفس سرکش، می خواهد او را وادار به گناه کند یا افکار ناپسند و شهوت آمیز، در وجودش، پدیدار گردید به طرف طناب می رفت و ناقوس صومعه را به صدا در می آورد.

روزهای اول این موضوع خیلی مؤثر شد و همین که راهبان شروع به خواندن دعا می کردند سگیه در می یافت که شیطان دور گردیده است.

ولی ابلیس وقتی در مکانی رحل اقامت افکند و آنجا را قرارگاه دائمی نمود، گرچه ممکن است فرار کند اما برمی گردد به طوری که سگیه روز و شب، بیست مرتبه ناقوس می زد و راهبان نگون بخت، یک ساعت آسودگی نداشتند.

روزها به محض اینکه صدای ناقوس بلند می شد، مجبور بودند از پله ها فرود بیایند و خود را به نمازخانه صومعه برسانند و سر به سجده گذارند و دعا بخوانند و شب ها از خواب می پریدند و از تخت خواب فرود می آمدند و سر را بر کف اطاق می نهادند و دعا می خواندند.

دیگر معلوم نیست که آیا شیطان خسته شد و از وجود سگیه به جای دیگر منتقل گردید یا اینکه رهبانان از فرط خستگی نتوانستند روز و شب دعا بخوانند، و محقق این است، که بعد از چند ماه، سگیه از صومعه خارج گردید و وارد زندگی اجتماعی شد و عادات سابق را تجدید کرد.

ولی در ضمن وارد دادگستری شد و شغلی را که سابقاً عموی او داشت به دست آورد و خیلی زود دریافت که اگر میل دارد ترقی کند باید از کاردینال دوریشلیو طرفداری نماید و این مسئله نشان داد که سگیه با وجود عیاشی مردی موقع شناس است و هوش اداری و سیاسی دارد.

سگیه در خدمتگزاری نسبت به کاردینال طوری ثبات قدم به خرج داد و آن چنان با آن دو طریش ابراز خصومت نمود و در دادگاه علیه دشمنان کاردینال، رأی های اعدام صادر کرد و بر رواج کارهای آقای لاف ما جلاد پاریس افزود که کاردینال او را

مهردار کشور کرد.

و به مناسبت اینکه خیلی مورد اعتماد کاردینال بود ریشلیو او را مأمور کرد که برود و ملکه را مورد تفتیش قرار بدهد.

وقتی که سگیه وارد اطاق شد آن دو طریش، در حال قیام (به مناسبت ورود پادشاه فرانسه) بود ولی همین که مهردار وارد شد آن دو طریش نشست و به خانم‌های ندیمه اشاره کرد که بنشینند و آنگاه با لحنی بارو توأم با غرور گفت: آقا برای چه اینجا آمده‌اید و چکار دارید؟

سگیه گفت: علیاحضرتا غرض از تصدیع این است که طبق امر ملوکانه کاغذهای شما را مورد تفتیش قرار بدهم.

ملکه با حیرت گفت: چطور؟ آیا شما آمده‌اید که کاغذهای مرا مورد تفتیش قرار بدهید؟

سگیه گفت: علیاحضرتا خیلی معذرت می‌خواهم ولی لازم است به عرض برسانم که من در این مورد جز یک آلت اجرای اوامر پادشاه فرانسه چیز دیگری نیستم و شاید بتوانم عرض کنم که از این لحاظ با جماد فرق ندارم... مگر خود اعلیحضرت که اینک اینجا تشریف داشتند به شما نفرمودند که برای تفتیش آماده باشید؟

ملکه گفت بسیار خوب آقا... حال که من یک تبه کار هستم و باید کاغذهای مرا مورد تفتیش قرار بدهید بیایید و اشکافهای مرا بازرسی کنید.

آنگاه خطاب به ندیمه خود گفت: استفانا کلید همه اشکافها و کشوهای میز را به آقا بدهید که هر قدر میل دارد کاغذهای مرا زیر و رو کند.

سگیه به حسب ظاهر اشکافها و کشوی میزها را مورد تفتیش قرار داد ولی خوب می‌دانست کاغذ مهمی که ملکه در آن روز نوشته نه در کشوهای میز است و نه در اشکافها زیرا آن دو طریش کاغذی بدان اهمیت را در کشوهای میز قرار نمی‌دهد.

لذا مثل اینکه از بازرسی اشکافها و غیره فراغت حاصل کرده کلیدها را به خانم استفانا پس داد و آنگاه به طرف ملکه رفت و گفت علیاحضرتا اینک بازرسی اصلی باید شروع شود.

ملکه نفهمید که مهردار کشور چه می‌گوید یا نخواست بفهمد و گفت: من نمی‌توانم منظور شما را ادراک کنم.

سگبه گفت: علیاحضرتا، به علیاحضرت گزارش داده‌اند که امروز شما یک نامه نوشته‌اید و این نامه هنوز برای مقصد ارسال نگردیده و نامه مزبور را من در اشکافهای شما نیافتم و لذا تردیدی وجود ندارد که نامه، نزد خود شماست.

ملکه با غرور از جا برخاست و برقی از غضب از چشم‌های او درخشید و گفت: آقا آیا شما جرأت می‌کنید که به طرف ملکه فرانسه دست دراز نمایید؟

سگبه خود را کوچک کرد و با تواضع مصنوعی گفت: علیاحضرتا به شما عرض کردم که من فقط وسیله اجرای اوامر علیاحضرت هستم و با سنگ و چوب فرق ندارم و علیاحضرت نباید تصور فرمایند که من قصد اسائه ادب دارم و چون علیاحضرت امر فرموده‌اند که من شما را مورد بازرسی قرار بدهم ناچار این امر را اطاعت خواهم کرد.

ملکه گفت: یک مرتبه دیگر جاسوسان آقای کاردینال وظایف خود را خوب به انجام رسانیدند و کاغذی که شما می‌گوئید در اینجا است (ملکه اشاره به سینه خود کرد).

سگبه گفت: در این صورت نامه را به من مرحمت کنید ملکه گفت من از دادن نامه امتناع ندارم ولی آن را به خود علیاحضرت خواهم داد.

سگبه گفت: علیاحضرت هم‌اکنون در این اطاق حضور داشتند و هرگاه می‌خواستند که نامه را از شما دریافت نمایند دریافت می‌کردند ولی ایشان مرا مأمور دریافت نموده‌اند و هرگاه شما نامه را به من تسلیم نکنید...

مهردار کشور حرف خود را تمام ننمود و ملکه پرسید در آن صورت چه خواهید کرد.

سگبه گفت: در آن صورت مأمورم که نامه را از شما بگیرم و لو اینکه ناچار باشم خود شما را مورد تفتیش قرار بدهم.

ملکه گفت: واقعاً که یک رسوائی بزرگ است. مهرداد گفت: علیاحضرتا حال که این گونه قضاوت می‌فرمائید زودتر نامه را بدهید و خود را آسوده کنید.

ملکه گفت: آقا آیا می‌دانید که شما مبادرت به چه عمل پست و ننگین می‌نمائید؟ مهرداد گفت: علیاحضرتا هر فرمایشی که دارید به علیاحضرت بکنید زیرا من جز وسیله اجرای اوامر ملوکانه چیزی دیگر نیستم و مجبورم آنچه به من می‌گویند اطاعت کنم.

آن دو طریش که یک مرتبه شخصیت و مقام و مرتبه خود را به یاد آورد گفت

برای من مرگ بهتر از این بازرسی است ولی سگیه به جای اینکه از این حرف، عقب‌نشینی کند مانند یک جلاد که بدون ترحم و عاطفه به محکوم نزدیک می‌شود به سوی ملکه رفت و عزم را جزم کرد که نامه ملکه را بیرون بیاورد.

از طرف دیگر خشم طوری لوئی سیزدهم را از جاده صواب خارج کرده بود که به تصور اینکه زوجه‌اش به او خیانت کرده، رضایت داد که مردی چون مهرداد، آن‌دو طریش را تفتیش نماید.

ملکه فرانسه وقتی آن مرد را مصمم دید یک قدم عقب گذاشت و مهرداد کشور، در حالی که از فرط طغیان بر خود می‌لرزید، بیشتر به آن‌دو طریش نزدیک شد.

شاید در آن موقع سگیه به فکر افتاد که طناب مربوط به ناقوس را بدست بگیرد و به حرکت درآورد ولی در آنجا نه طناب بود و نه ناقوس که مهرداد کشور بتواند بوسیله طنین زنگ کلیسا، ابلیس رجیم را که بر او مسلط گردیده بود وادار به فرار کند.

آن‌دو طریش برای اینکه به زمین نیفتد با دست چپ به میزی که در عقب او بود تکیه داد و با دست راست نامه را از زیر پیراهن بیرون آورد و به سگیه داد و گفت: این نامه‌ای است که خواهان آن بودید، بگیرید و مرا از حضور نفرت‌انگیز خود وارهانید.

سگیه نامه را دریافت نمود و سرفرود آورد و از اطاق خارج شد و به محض خروج وی، آن‌دو طریش ضعف کرد و در آغوش خانم‌های ندیمه افتاد.

سگیه بدون اینکه نامه را بخواند آن را نزد لوئی سیزدهم برد و به وی تسلیم کرد. لوئی سیزدهم نامه را گرفت و بدو آنظری به عنوان پاکت انداخت و دید که پاکت عنوان ندارد و معلوم می‌شود که ملکه فرصت نکرده که عنوان پاکت را بنویسد یا اینکه اصلاً نامه مزبور باید بدون عنوان باشد تا کسی نفهمد که به که باید تسلیم شود.

لوئی سیزدهم درب پاکت را گشود و به محض اینکه عنوان نامه را دید حیرتی توأم با لذت و آرامش به او دست داد زیرا دید عنوان نامه به جای اینکه دوک‌دوبوکین‌گام باشد همانا پادشاه اسپانیا است و ملکه به دوک کاغذ نوشته بلکه به برادر خویش پادشاه اسپانیا نامه را مرقوم داشته است.

مثل این بود که یک کوه را از روی سینه لوئی سیزدهم برداشته‌اند و دیگر نامه مزبور، نمی‌توانست برای پادشاه فرانسه ارزش داشته باشد، زیرا لوئی سیزدهم فقط می‌خواست بداند کاغذ مزبور آیا یک نامه خائنه هست یا خیر؟

معهدنا با سرعت نامه را مرور نمود و دید که ملکه به برادر خود پادشاه اسپانیا پیشنهاد می‌کند که به اتفاق پادشاه اطریش به عنوان عدم رضایت از سیاست ریشلیو که پیوسته خواهان تضعیف سلطنت اطریش است به فرانسه اعلان جنگ بدهند و یگانه شرط صلح را طرد ریشلیو و اخراج او از فرانسه، بنمایند.

خلاصه نامه مزبور یک نامه سیاسی، مربوط به توطئه جهت ایجاد یک جنگ بود، و یک کلمه در خصوص خیانت در آن دیده نمی‌شد؟

لوئی سیزدهم آنقدر از این موضوع خوشوقت گردید که تصمیم گرفت فوراً آن نامه را به ریشلیو نشان بدهد تا اینکه صدراعظم نیز مثل او خوشحال گردد.

زیرا لوئی سیزدهم که می‌دید صدراعظم خیلی از آن دوطریش طرفداری می‌نماید تصور می‌کرد که واقعاً ریشلیو از دوستان و هواخواهان صمیمی ملکه فرانسه است و دیگر نمی‌دانست تمام آن تظاهرات دوستانه به یک منظور می‌باشد تا اینکه لوئی سیزدهم به اقدامات و توطئه‌های ریشلیو علیه آن دوطریش پی نبرد.

به لوئی سیزدهم گفتند که ریشلیو هنوز از کاخ لوور خارج نگردیده بلکه در اطاق تحریر اعلیحضرت منتظر دریافت اوامر است.

لوئی سیزدهم به اطاق تحریر رفت و گفت: آقای کاردینال حق با شما بود و من اشتباه کردم و در این نامه صحبت از خیانت نیست ولی در عوض، راجع به شما خیلی در آن صحبت شده است...

صدراعظم نامه را گرفت و برخلاف لوئی سیزدهم، که آن را سرسری مرور کرد، ریشلیو با دقتی زیاد، هر کلمه را مطالعه نمود و آنگاه گفت: اعلیحضرتا، اینک ملاحظه می‌فرمائید که خدمتگزاری صادقانه من به اعلیحضرت، چه دشمنان نیرومند، علیه من، بوجود آورده است.

اعلیحضرتا، ملاحظه فرمائید که اعلیحضرت را تهدید به دو جنگ، با دو دولت می‌کنند، فقط برای اینکه مجبور شوید که مرا از خدمت اخراج فرمائید و لذا اجازه فرمائید که قبل از آغاز این دو جنگ من از خدمت مرخص شوم زیرا میل ندارم که ادامه خدمتگزاری من اعلیحضرت را با دو دولت، وارد در جنگ کند.

لوئی سیزدهم گفت: آقای کاردینال این چه حرفی است که می‌زنید ریشلیو گفت: اعلیحضرتا صحت مزاج من بر اثر کار متوالی و نداشتن هیچ فرصت برای استراحت

مختل گردیده و به همین جهت نمی توانم که خستگی جنگ و محاصرهٔ روشل را تحمل نمایم و بهتر این است که به جای من، که مردی از اهل کلیسا هستم شخصی مانند آقای کنده یا باسومپیر را مأمور اداره جنگ روشل فرمائید که اهل رزم هستند و بیشتر برای این کار استعداد دارند.

یک مرد کلیسا اصلاً برای جنگ دارای صلاحیت نیست زیرا استعداد او در مرحله‌ای دیگر به کار افتاده و رشد کرده و هرگاه شما مرا از خدمت عفو فرمائید هم در داخل کشور آسوده خاطر خواهید بود و هم در خارج.

لوئی سیزدهم گفت: آقای کاردینال من به شما حق می‌دهم که نگرانی داشته باشید ولی بدانید کسانی که در این نامه از آنها نام برده، شده، و حتی خود ملکه مجازات خواهند شد.

کاردینال گفت: اعلیحضرتا خداوند آن روز را نیاورد که من مسبب اقدام و عملی شوم که به جهتی از جهات برای علیاحضرت ملکه سبب تولید ناراحتی گردد.

وگرچه علیاحضرت ملکه همواره مرا دشمن خود فرض کرده‌اند ولی شما می‌دانید که این طور نیست و من در حضور ملوکانه مکرر به مناسبت جانبداری از علیاحضرت مورد نکوهش قرار گرفته‌ام.

اینک مایل نیستم که اعلیحضرت به خاطر من امری صادر فرمائید که ملکه فرانسه دچار ملامت شود.

آری، اگر از طرف علیاحضرت اقدامی سر می‌زد که منافی با حیثیات و شئون زناشویی بود در آن صورت قبل از همه از اعلیحضرت استدعا می‌کردم که گناهکار را نبخشایند ولی خوشبختانه اینطور نیست و خود اعلیحضرت به موجب این مدرک دریافتند که علیاحضرت کاملاً نسبت به شما وفادار هستند و فقط در توطئه‌های سیاسی مداخله می‌نمایند.

لوئی سیزدهم گفت: راست است و شما مثل همیشه ذیحق بودید با این وصف به واسطه نوشتن این کاغذ، ملکه مرا نسبت به خود خشمگین کرده است.

ریشلیو گفت: علیحضرتا، من تصور می‌کنم که شما بیشتر مورد خشم علیاحضرت قرار گرفته‌اید زیرا بدون توجه به احساسات معظم‌لها، شما با ایشان به سختی رفتار می‌فرمائید و علیاحضرت هرچه باشد یک بانو هستند و نمی‌توانند که خشونت و

سخت‌گیری را تحمل نمایند.

لوئی سیزدهم گفت من همواره با دشمنان خود و شما اینطور رفتار خواهم کرد و هر قدر مقام آنها رفیع باشد حاضر نیستم که با آنها به الفت رفتار کنم ولو اینکه بدانم که جانم در معرض خطر قرار خواهد گرفت.

ریشلیو گفت اعلیحضرتا، ملکه فرانسه گرچه خصم من می‌باشد ولی دشمن شما نیست و برعکس اعلیحضرت را بسیار دوست می‌دارد و پیوسته زنی وفادار و مطیع بوده و به همین جهت استدعا می‌کنم اجازه بدهید که من برای آشتی شما و اعلیحضرت میانجی بشوم.

پادشاه فرانسه گفت: من به یک شرط این آشتی را می‌پذیرم و آن اینکه ملکه اظهار خشوع و خضوع کند، و اول او به طرف من بیاید.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا، ابراز مرحمت باید از طرف مقام بالاتر صورت بگیرد خاصه آن‌که در مورد مناسبات با اعلیحضرت شما بدو اقصور فرمودید زیرا شما نسبت به ایشان ظنین شدید.

لوئی سیزدهم گفت: یعنی می‌گوئید که من اول به طرف او بروم؟

ریشلیو گفت: بلی اعلیحضرتا و این استدعائی است که من از شما می‌کنم.

لوئی سیزدهم گفت: به فرض اینکه من راضی شوم بدو آشتی به طرف او بروم، وسیله‌ای جهت آشتی وجود ندارد.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا اگر شما مبادرت به اقدامی بفرمائید که مطلوب اعلیحضرت باشد و معظم‌لها را خوشوقت کند، در آن صورت راه آشتی باز خواهد بود.

لوئی سیزدهم گفت: من چه اقدامی می‌توانم بکنم که او را خوشوقت نماید؟

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا، برای آشتی با اعلیحضرت یک جشن بال اقامه بفرمائید زیرا به طوری که می‌دانید، ملکه فرانسه این جشن را به مناسبت موسیقی و رقص آن خیلی دوست می‌دارند و بدون شک، رنجش خود را نسبت به شما فراموش خواهند کرد.

لوئی سیزدهم گفت: مگر شما نمی‌دانید که من از مجالس رقص و تفریحات دسته‌جمعی نفرت دارم.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا من از این موضوع مستحضرم و به همین جهت یقین

دارم که علیاحضرت زیادت‌تر از شما ممنون خواهد گردید زیرا می‌داند که شما، به خاطر ایشان، حاضر شده‌اید که بر نفرت طبیعی خود غلبه فرمائید و این جشن را اقامه نمائید در ضمن جشن مزبور، فرصتی به علیاحضرت می‌دهد که بتواند سینه‌ریز الماس را که اعلیحضرت به مناسبت جشن تولد معظم‌لها به ملکه اعطاء فرموده‌اید و هنوز زیب پیکر خود نکرده‌اند به سینه نصب نمایند.

با اینکه لوئی سیزدهم به ظاهر نسبت به ملکه فرانسه ابراز خشم می‌کرد در باطن خوشحال بود و خود او میل داشت که با ملکه آشتی نماید زیرا می‌دید که ملکه، برخلاف تصور او، مجرم به گناه دیگری نیست و لوئی سیزدهم به گناه دیگر ملکه یعنی توطئه برای تولید جنگ، هیچ اهمیت نمی‌داد و آن را اصلاً گناه نمی‌شمرد.

ولی برای اینکه در حضور کاردینال خود را جدی جلوه بدهد و به او بفهماند که اهل اغماض نیست، گفت بسیار خوب... بسیار خوب بعد در این باره فکر خواهم کرد ولی آقای کاردینال واقعاً شما مردی بسیار باگذشت هستید و گناهان بزرگ را کوچک به شمار می‌آورید.

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا، سلاطین باید مظهر بخشایش باشند و لذا، سخت‌گیری را برای وزرای خود بگذارید و خود ببخشائید تا اینکه برکات آن شامل اعلیحضرت گردد و قلوب دیگران آکنده از خوشحالی و سپاسگزاری شود.

در این وقت چون ساعت دیواری زنگ یازده بعد از ظهر را نواخت ریشلیو استدعای مرخصی کرد ولی تا آخرین لحظه که نزد لوئی سیزدهم بود توصیه می‌نمود که با آن دوطریش آشتی نماید.

آن دوطریش بعد از اینکه کاغذ مزبور را از دست داد منتظر بود که سخت مورد عتاب پادشاه فرانسه قرار بگیرد ولی روز بعد با حیرت دید که لوئی سیزدهم طوری با او برخورد نمود که نشان می‌دهد قصد دارد با او آشتی نماید.

ولی چون بر اثر ماجرای مربوط به نامه موصوف آن دوطریش از دو لحاظ، یکی از نظر اینکه زن بود، و دیگر اینکه به حیثیت ملکه بودن او لطمه وارد آمد، رنجیده خاطر به شمار می‌آمد اقدامات لوئی سیزدهم را برای آشتی، استقبال نکرد.

اما ندیمه‌های او توصیه کردند حال که لوئی سیزدهم پشیمان شده و قصد آشتی دارد بهتر این است که ملکه فرانسه روی خوش به وی نشان بدهد و گذشته‌ها را فراموش

نماید و آن دوطریش هم چنین کرد.

همین که لوئی سیزدهم دریافت که آن دوطریش حاضر است گذشته‌ها را فراموش کند به او مژده داد که عنقریب یک جشن بزرگ و ضیافت بال در دربار منعقد خواهد شد.

مژده انعقاد یک جشن و ضیافت بال برای آن دوطریش بیچاره، که در تمام عمر مهموم بود، طوری تازگی داشت، که طبق پیش‌بینی کاردینال آثار خوشحالی زیاد در او، یا اقلأ در قیافه‌اش نمایان شد و پرسید که این ضیافت در چه روزی منعقد می‌شود؟
لوئی سیزدهم گفت: که تاریخ انعقاد این جشن، پس از مشورت با کاردینال معلوم خواهد گردید.

از آن پس هر روز لوئی سیزدهم از کاردینال دوریشلیو سؤال می‌کرد چه روزی جشن و ضیافت بال باید منعقد شود؟ و هر روز کاردینال به بهانه‌ای آن را به تأخیر می‌انداخت.

تا اینکه هشت روز گذشت و در آن روز کاردینال نامه‌ای از لندن و از مای‌لیدی بدین مضمون دریافت کرد:

آنچه را که فرموده بودید به دست آوردم و اینک نزد من است ولی به مناسبت اینکه پول ندارم نمی‌توانم از لندن حرکت کنم و هرگاه شما پانصد پیستول برای من بفرستید چهار یا پنج روز بعد از دریافت آن در پاریس خواهم بود.

در همان روز که این نامه به کاردینال رسید یک مرتبه دیگر لوئی سیزدهم از او پرسید که ضیافت بال و جشن، در چه روزی باید اقامه گردد؟

کاردینال در حالی که با خود حرف می‌زد روی انگشت‌های خود حساب کرد و گفت پنج روز طول می‌کشد تا اینکه تنخواه در لندن به مای‌لیدی برسد و پنج روز دیگر هم، به طول می‌انجامد تا وی به پاریس واصل گردد... این می‌شود ده روز... دو روز هم برای احتمال وقوع حوادث غیرمنتظره، مثل تأخیر کشتی در دریا و غیره یا ضعف مزاج مای‌لیدی که یک زن است، بدان می‌افزایم. و این دوازده روز خواهد شد و لذا دوازده روز دیگر مای‌لیدی در پاریس حضور خواهد یافت.

لوئی سیزدهم که نمی‌دانست ریشلیو در باطن، به چه فکر می‌کند و فقط مشاهده

می‌کرد که با انگشتها حساب می‌نماید پرسید آیا حساب خود را کردید؟
 ریشلیو گفت: بلی اعلیحضرتا، امروز بیستم ماه سپتامبر است و کدخداهای شهر
 پاریس در روز سوم ماه اکتبر یک جشن بزرگ اقامه خواهند کرد و هرگاه اعلیحضرت
 در همان روز امر به انعقاد جشن فرمایند خیلی مناسب خواهد بود زیرا کدخداهای و سکنه
 پاریس را به تصور اینکه دربار در جشن آنها شرکت می‌کند راضی خواهد نمود و کسی
 هم نخواهد گفت که شما برای بازگشت به سوی ملکه فرانسه، و آشتی با او این جشن را
 امر به اقامه فرموده‌اید.

لوئی سیزدهم گفت: بسیار خوب ریشلیو گفت: ولی اعلیحضرتا توجه فرمائید که
 وقتی یک روز به جشن باقی ماند به علیاحضرت تذکر بدهید میل دارید که معظم لها،
 سینه‌ریزی را که به ایشان اهداء فرموده‌اید در شب جشن، زیب پیکر خود نمایند.

۱۷

بوناسیو و خانم او

این دومین مرتبه بود که صدراعظم فرانسه به موضوع سینه‌ریز اشاره می‌کرد و می‌گفت که ملکه در شب جشن باید آن را زیب پیکر خود کند.

لوئی سیزدهم دریافت که به احتمال قوی اصرار صدراعظم بدون علتی نیست و مسئله نصب سینه‌ریز، از طرف ملکه در شب جشن بال، مربوط به یک موضوع، بلکه یک راز بخصوص می‌باشد.

لوئی سیزدهم، پادشاه فرانسه می‌دانست که ریشلیو دارای یک سازمان پلیسی جالب توجه می‌باشد و با اینکه در آن عصر، سازمان‌های پلیسی و انجام وظائف از طرف آنها، به درجه تکامل امروز نرسیده بود معهدا، ریشلیو بر اثر فعالیت عمال پلیس او بهتر از خود لوئی سیزدهم، از اوضاع داخلی خانه‌اش اطلاع داشت و این مسئله، چند مرتبه، لوئی سیزدهم را نزد ریشلیو حقیر کرده بود که چرا وی باید بیشتر و بهتر از لوئی سیزدهم از اوضاع داخلی خانه پادشاه فرانسه مستحضر باشد.

لوئی سیزدهم برای اینکه بتواند به نخست وزیر خود نشان بدهد که او هم می‌تواند از اوضاع و احوال داخلی خویش مستحضر گردد نزد آن دو طریش رفت و مثل معمول بدو شروع به حملات کرد و ملکه فرانسه را ترسانید و تهدید نمود که اطرافیان را از او جدا خواهد کرد و اجازه نخواهد داد که یک مشت افراد خائن اطراف او را بگیرند و وادارند که علیه سلطنت توطئه نمایند.

بعد از این که مدتی این حملات را ادامه داد آن دوطریش گفت: آخر اعلیحضرتا من چه کرده‌ام و برای چه اینقدر به من پرخاش می‌فرمائید مگر نوشتن یک نامه به برادرم گناه بزرگ است و اگر در خور مجازات می‌باشد چرا مرا به دست مجازات نمی‌سپارید.

از این حمله ناگهانی آن دوطریش لوئی سیزدهم یک‌ه خورد و نتوانست جوابی بدهد زیرا خود او هم هر زمان که به وجدان خود مراجعه می‌کرد می‌دید که نوشتن نامه‌ای از طرف آن دوطریش به برادر او گناه نیست و برای زنی چون آن دوطریش این عمل یک امر عادی به شمار می‌آید.

وقتی لوئی سیزدهم به نوبه خود مورد حمله آن دوطریش قرار گرفت در صدد برآمد که در این فرصت موضوع سینه‌ریز الماس را مطرح نماید و چون در خلال روز گذشته با آن روز نظریه کاردینال راجع به کیفیت انعقاد جشن تغییر کرده بود لوئی سیزدهم گفت:

آقای کاردینال دوریشلیو به من گفت که کدخداهای شهر در نظر دارند که در شهرداری یک جشن منعقد نمایند، ما بدو آ در نظر داشتیم که همان وقت جشنی دیگر در دربار منعقد کنیم و بعد منصرف شدیم و دریافتیم که برای حیثیت سلطنت فرانسه خوب نیست که گفته شود که به مناسبت جشن کدخدایان پاریس، دربار هم یک جشن منعقد می‌نماید.

این است که تصمیم گرفتیم که طبق دعوت کدخدایان پاریس به شهرداری برویم و در جشن آنها شرکت نمائیم.

بدین ترتیب هم شما در جشن شرکت کرده‌اید و منظور شما به عمل آمده و هم عملی برخلاف شئون سلطنت فرانسه صورت نگرفته و هم کدخدایان و سکنه شهر از ما راضی گردیده‌اند ولی مشروط بر اینکه شما سینه‌ریز الماسی را که من در جشن تولد شما، تقدیم کردم زینت پیکر خود نمائید.

وقتی ملکه این حرف را شنید طوری رنگ از صورت او پرید که مجبور گردید به دیوار تکیه بدهد که نیفتد چون ملکه فرانسه تصور کرد که لوئی سیزدهم از همه چیز اطلاع دارد و می‌داند که وی سینه‌ریز الماس خود را به بوکین گام هدیه داده است. لوئی سیزدهم هم از تغییر رنگ ملکه فرانسه بسیار حیرت کرد و نمی‌توانست به

علت آن پی ببرد و بفهمد که برای چه ملکه به محض اینکه اسم سینه ریز را شنید تغییر رنگ داد و حالی شبیه به اغماء بدو مستولی شد.

و برای اینکه مطلب را مسجل کند گفت: خانم آیا شنیدید که من چه گفتم؟
آن دوطریش گفت: بلی اعلیحضرتا، لوئی سیزدهم گفت: آیا در جشن بال
شهرداری که از طرف کدخدایان برپا خواهد گردید شرکت خواهید کرد یا نه؟
آن دوطریش گفت: بلی اعلیحضرتا شرکت خواهم نمود.
لوئی سیزدهم گفت: و آیا سینه‌ریزی را که به شما داده‌ام در آن جشن زیب پیکر
خود خواهید نمود؟

ملکه فرانسه گفت: بلی اعلیحضرتا آن دوطریش با اینکه بسیار مضطرب بود و
می‌لرزید از وضع قیافه و تکلم لوئی سیزدهم فهمید که او هنوز به همه رموز واقف
نیست و نمی‌داند که او سینه‌ریز خود را بوکین گام داده است.

زیرا اگر می‌دانست که سینه‌ریز از طرف وی به نخست وزیر انگلستان داده شده
تاب مقاومت نمی‌آورد و آنچه می‌دانست می‌گفت زیرا وقتی لوئی سیزدهم خشمگین
می‌شد قادر نبود که اسرار درونی خود را نگاه دارد.

بعد از لوئی سیزدهم پرسید: اعلیحضرتا این جشن چه موقع منعقد خواهد گردید
و تاریخ انعقاد جشن چه روزی است.

لوئی سیزدهم طبق توصیه کاردینال نمی‌بایست که موضوع سینه‌ریز را جز در شب
جشن به اطلاع آن دوطریش برساند ولی بعد از اینکه موضوع مزبور را گفت در قبال
سؤال اخیر آن دوطریش متوجه شد بهتر این است از ابراز تاریخ انعقاد جشن خودداری
کند و گفت من هنوز درخصوص تاریخ انعقاد این جشن با آقای کاردینال مذاکره
نکرده‌ام و فردا در این خصوص با او گفتگو خواهم کرد و نتیجه را به اطلاع شما خواهم
رسانید ولی او هم نمی‌تواند که از طرف خود در این باره تصمیمی بگیرد و باید با
کدخدایان شهر مذاکره کند.

لوئی سیزدهم این جواب را از این جهت داد که هرگاه تا مدت چند روز تاریخ
انعقاد جشن را به آن دوطریش نگوید، زوجه‌اش نتواند ایراد بگیرد که به چه مناسبت
حاضر به ابراز تاریخ جشن نیست.

بعد آن دوطریش گفت: اعلیحضرتا به چه دلیل آقای کاردینال به شما گفتند که من

در این جشن حضور به هم برسانم؟

لوئی سیزدهم از این سؤال حیرت کرد و گفت: عمده این است که شما در این جشن حضور بهم برسانید و برای شما چه اهمیت دارد که من این موضوع را گفته باشم یا کاردینال.

آن دو طریش گفت: اعلیحضرتا از این قرار آقای کاردینال به شما گفتند که من باید در این جشن حضور به هم برسانم.

لوئی سیزدهم گفت: منظور کاردینال از اینکه شما در این جشن حاضر شوید همانا رعایت حال شما بود، که بتوانید قدری تفریح نمائید آن دو طریش گفت: و باز آقای کاردینال بودند که از شما درخواست کردند به من بفرمائید که سینه‌ریز خود را روی لباس نصب کنم و در این جشن حاضر شوم.

لوئی سیزدهم که نمی‌توانست دروغ بگوید گفت: بلی خانم، کاردینال این موضوع را به من تذکر داد.

آن دو طریش آن وقت دریافت که موضوع سینه‌ریز از کجا سرچشمه می‌گیرد و تردیدی نیست که کاردینال این موضوع را به پادشاه فرانسه گفته و او که بوسیله جاسوسان خویش مستحضر گردیده که آن دو طریش سینه‌ریز خود را به دوک داده و دوک دوبوکی‌گام نخست وزیر انگلستان هم به لندن رفته، خواسته با این درخواست ملکه را سخت در مضیقه بگذارد.

هکذا دانست که لوئی سیزدهم از تاریخ جشن هم اطلاع دارد ولی نمی‌خواهد به او بگوید و چون جشن از طرف کدخدایان پاریس منعقد می‌گردد ممکن است که از خارج تحقیق نمود و تاریخ جشن را معلوم کرد.

لوئی سیزدهم گفت: خوب خانم من می‌خواهم بروم و بنابراین دیگر در این خصوص تردیدی باقی نمانده و شما در جشن کدخدایان پاریس منعقد در شهرداری حضور بهم خواهید رسانید.

ملکه گفت: بلی اعلیحضرتا من در آن جشن حضور خواهم یافت پادشاه فرانسه گفت: آیا سینه‌ریز را هم بر پیکر خود نصب خواهید کرد؟
ملکه گفت: بلی اعلیحضرتا.

لوئی سیزدهم هم مقابل آن دو طریش سر فرود آورد و از اطاق خارج شد و

آن وقت ملکه ناله کتان دست‌ها را روی صورت گذاشت و گفت خدایا به فریاد من برس... من محو شدم... زیرا کاردینال از کماکیف قضیه مطلع است و بدون تردید جاسوسانی که در پیرامون من دارد این موضوع را به او اطلاع داده‌اند و گرچه شاه هنوز از این موضوع اطلاع ندارد ولی او نیز به زودی مستحضر خواهد گردید و من نابود خواهم شد... خدایا به فریادم برس...

اشک از چشم‌های آن دو طریش فرو ریخت و در حالی که می‌گریست صدائی آهسته از قفای خود شنید و سر برگردانید و دید که خانم بوناسیو است. چشم‌های زن جوان سرخ بود و نشان می‌داد که او هم گریسته یعنی بر اثر گریه ملکه به رقت درآمده و اشک ریخته است.

خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا من از اول تا آخر صحبت‌هایی را که بین شما و اعلیحضرت رد و بدل شد شنیدم و می‌دانم که علت نگرانی و اندوه شما چیست اگرچه من در پیشگاه علیاحضرت ملکه موجودی ناقابل هستم ولی شاید بتوانم وسیله راحتی خیال علیاحضرت را فراهم نمایم.

ملکه گفت: طفلک من شما چگونه می‌توانید موجبات راحتی خیال مرا فراهم نمائید؟ مگر نمی‌دانید که من در این کاخ، طوری از دشمنان محاط هستم که کوچکترین قدمی نمی‌توانم بردارم مگر اینکه فوراً گزارش آن به اطلاع کاردینال برسد.

خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا من می‌دانم که علیاحضرت در این کاخ طوری از دشمنان محاط هستید که به هیچ وجه نمی‌توانید اقدامی بکنید ولی خوشبختانه من می‌توانم از این کاخ بیرون بروم و برگردم و آیا این سینه‌ریز که اعلیحضرت بدان اشاره فرمودند در یک جعبه چوبی سرخ رنگ نبود؟

ملکه گفت: چرا. خانم بوناسیو گفت: آیا همان جعبه نبود که در آن شب دوک دوبوکین گام هنگام خروج از این کاخ زیر بغل گرفته، بیرون می‌بردند؟

ملکه گفت: بلی همان جعبه بود خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا اگر چنین است، این کار به عقیده من چاره دارد زیرا من طبق اطلاعی که در شهر کسب کرده‌ام می‌دانم که جشن شہرداری قبل از سوم اکتبر منعقد نخواهد شد و از حالا تا آن موقع یک نفر می‌تواند به لندن برود و به دوک دوبوکین گام بگوید که خون آبرو و حیثیت علیاحضرت در معرض خطر قرار گرفته دوک باید سینه‌ریز الماس را پس بدهد و تردیدی وجود

ندارد که دوک فوراً سینه‌ریز را خواهد داد و فرستاده شما، سینه‌ریز را از لندن پس خواهد آورد.

ملکه بعد از اینکه اظهارات خانم بوناسیو را شنید گفت: فرزندی، من چگونه می‌توانم یک نفر را از اینجا به لندن بفرستم و کیست که من قادر باشم به او اعتماد کنم. تمام دوستان من و کسانی که ممکن بود به آنها اعتماد نمایم از اطراف من پراکنده شده‌اند و من امروز حتی یک نفر را ندارم که بتوانم او را از دروازه پاریس بیرون بفرستم و از بین مردهائی که مورد اعتماد من بود تنها لاپورت باقی مانده و او هم طوری تحت نظر است که دائم ده نفر جاسوس مواظب وی هستند و یک قدم که بردارد به اطلاع کاردینال می‌رسد.

خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا شما از این حیث غم ندارید زیرا من کسی را دارم که می‌تواند به لندن برود و پیغام شما را به دوک برساند و سینه‌ریز را بگیرد و بیاورد. ملکه از این حرف طوری شادمان شد که گفت: آه... فرزندی... آیا شما دارای چنین شخصی هستید؟ و اگر اینطور باشد هیچ تردیدی وجود ندارد که می‌توانید مرا نجات بدهید. ولی بلافاصله تردید بر ملکه چیره شد و پرسید: آیا نسبت به این شخص اعتماد دارید؟ و او را لایق این مأموریت می‌دانید؟

خانم بوناسیو گفت: بلی علیاحضرتا این مرد شوهر من است و هرچه بگویم بدون چون و چرا اطاعت می‌کند.

ملکه گفت: ولی اگر عمال کاردینال کوچکترین بوئی ببرند شوهر شما را دستگیر خواهند کرد و مانع از عزیمت او به لندن خواهند شد.

خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا مطمئن باشید که عمال کاردینال شوهر مرا نخواهند شناخت برای اینکه شوهر من مردی کاسب است و با هیچ یک از مأمورین دولت تماس ندارد و هیچ کس هم نسبت به او ظنین نمی‌شود و چون همه اطلاع دارند که کسب او عطاری است می‌تواند به بهانه خرید اجناس عطاری به لندن برود.

آن دو طریش دست خانم بوناسیو را وسط دست‌های خود گرفت و گفت: فرزند من، اگر تو بتوانی این کار را به انجام برسانی نه فقط جان بلکه شرف و حیثیت مرا نجات داده‌ای و من تا روزی که زنده هستم ممنون و مدیون تو خواهم بود.

خانم بوناسیو گفت: خانم من کنیز علیاحضرت هستم و وظیفه من فرمانبرداری

است و حاضرم که جان ناقابل خود را در راه علیاحضرت فدا کنم ولی علیاحضرتا شوهر من بدون یک دست خط، از طرف علیاحضرت نخواهد توانست این مأموریت را به انجام برساند زیرا با توجه به جاسوسانی که کاردینال در پیرامون علیاحضرت گمارده محال است که دوک دوبوکی گام قبول کند که شوهر من از طرف شما می آید و تصور خواهد نمود که او هم یکی از عمال کاردینال است و آمده که با حيله سينه ريز را از وی بگیرد.

ملکه گفت: فرزند آیا می دانی که هرگاه کاغذی که من برای معرفی شوهر شما می نویسم به دست دشمنان من بیفتد، این کاغذ به منزله حکم اعدام من خواهد بود و دیگر کوچکترین راه انکار برای من باقی نخواهد ماند در صورتی که امروز چون مدرک کتبی در بین نیست می توانم در مراحل آخر تحقیق انکار کنم زیرا هیچکس به چشم خود ندیده که من این سینه ریز را به دوک داده ام و فقط شاهد این واقعه خانم استفانا بوده و من نسبت به او اعتماد دارم و می دانم که وی هرگز این موضوع را به روز نخواهد داد ولو وی را مورد شکنجه قرار بدهند.

خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا من به شما قول شرف می دهم که این کاغذ بدست دیگران نخواهد افتاد و شوهر من ولو به قتل برسد نخواهد گذاشت این کاغذ به دست دیگران بیفتد.

ملکه گفت: آیا ممکن است که شوهر خود را به اختصار به من معرفی کنید تا من سابقه ای نسبت به حالات او به دست بیاورم؟ خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا شوهر من مردی است کاسب که در گذشته دکان عطاری و خرازی فروشی داشت و اندک سرمایه ای بدست آورد و اینک با سرمایه خود زندگی می نماید و چند روز قبل هم به مناسبت من آن مرد بدبخت را توقیف کردند و آنگاه آزادش نمودند ولی از وقتی که آزاد شده من او را ندیده ام معذرا می دانم مردی است ساده و پاکدل نه با کسی دوستی دارد و نه خصومت و هیچگاه وارد در مسائل سیاسی نبوده، و هرچه من بگویم اطاعت خواهد کرد و چون تقریباً سالخورده است، یعنی جوان نیست، نمی توان او را مانند کودکان فریب داد.

شوهر من حس کنجکاوی نیز ندارد و بدون اینکه بداند، یا بخواهد بداند که فرستنده نامه کیست، یادداشت علیاحضرت را به دوک خواهد رسانید و اینک استدعا

می‌کنم که یادداشت را مرقوم فرمائید زیرا وقت می‌گذرد.
آن دو طریش به طرف میزی که روی آن قلم و کاغذ بود رفت و نامه‌ای نوشت و در پاکت نهاد و با مهر خود مهمور نمود و به دست خانم بوناسیو داد و گفت: ولی ما یک چیز را فراموش کرده بودیم.

زن جوان گفت: علیاحضرتا چه چیز فراموش شده است؟
ملکه فرانسه گفت: ما موضوع پول را فراموش کردیم زیرا شوهر شما باید هزینه سفر داشته باشد.

خانم بوناسیو سرخ شد و گفت: علیاحضرتا من تصدیق می‌کنم که شوهر من...
ملکه حرف او را قطع نمود و گفت: شوهر شما لابد پول ندارد خانم بوناسیو گفت: علیاحضرتا، عرض کردم که او، سرمایه‌ای اندک به هم زد ولی چون با زحمت این سرمایه را بدست آورده مردی ممسک است و همین یک عیب بزرگ را دارد، ولی علیاحضرتا نباید از این حیث، خاطر را رنجه فرمائید، زیرا ما، وسیله‌ای برای تأمین هزینه مسافرت او پیدا خواهیم کرد.

ملکه گفت: من هم متأسفانه هیچ پول ندارم (و کسانی که خاطرات خانم موتوی را درباره آن دو طریش خوانده‌اند حیرت نمی‌کنند چرا ملکه فرانسه پول نداشت) ولی قدری صبر کنید تا من برگردم.

آن دو طریش به اطاق مجاور رفت و یک قوطی را گشود و با یک انگشتر مراجعت کرد و آن را به زن جوان داد و گفت: این انگشتر هدیه‌ای است که برادرم پادشاه اسپانیا به من داده و لذا، از آن خود من می‌باشد و می‌توانم آن را به فروش برسانم و به طوری که گفته‌اند خیلی گران‌بها است، آن را بفروشید و بهای آن را هزینه مسافرت کنید.

زن جوان گفت: خانم تا یک ساعت دیگر امر علیاحضرت اجرا خواهد شد آن دو طریش خیلی آهسته، از بیم آنکه مبادا کسی بشنود گفت: آیا آدرس نامه را می‌بینید؟ من روی این پاکت نوشته‌ام که به (مای‌لورد دوک دو بوکین‌گام - در لندن برسد).

خانم بوناسیو گفت: مطمئن باشید که نامه به مقصد خواهد رسید و ملکه جواب داد فرزندان، تو زنی نیکو فطرت هستی، و این خدمت تو فراموش شدنی نیست.

خانم بوناسیو دست ملکه را بوسید و نامه را در جیب خود پنهان کرد و مانند پرنده‌ای سبک‌بال از کاخ لوور خارج گردید و ده دقیقه دیگر به منزل رسید. زن جوان، به طوری که به ملکه گفت شوهر خود را بعد از آزادی وی ندیده، نمی‌دانست که ملاقات با کاردینال چه تحول، در روح او بوجود آورده و چگونه در دو سه روز اخیر، چند مرتبه روشفور به ملاقات وی آمد تا اینکه اثر ملاقات با کاردینال را تأیید و تقویت کند و به بوناسیو بفهماند که هرگز نباید از خدمتگزاری نسبت به کاردینال غافل باشد. روشفور به سهولت، خود را دوست بوناسیو کرد و خاطره ناگوار ربودن زنش را از خاطرش زدود و او را قائل کرد به اینکه ربودن زن او، ناشی از سوء نیت نبوده، بلکه برعکس، برای اینکه زن را از خطری بزرگ، ناشی از توطئه‌های سیاسی، حفظ نمایند او را بطور موقت، در نقطه‌ای امن، جا دادند.

وقتی زن جوان وارد خانه شد دید شوهرش تنها است و در حدود امکان، مشغول مرمت اثاث خانه و اشکافها می‌باشد، و شکوه دارد که هرچه در اشکافها بود از بین رفته و ضرری بزرگ بر آنها وارد آمده است زیرا وقتی اجرای عدالت از مکانی عبور می‌نماید برخلاف آن چهار چیز که حضرت سلیمان فرمود، خیلی چیزها در قفای خویش باقی می‌گذارد.^۱

در آن خانه یک زن خدمتکار روستائی هم بود ولی آن زن بر اثر حوادث خانه مزبور، طوری ترسید که وقتی از آنجا فرار کرد، یک راست راه ولایت خود، بورگونی را پیش گرفت و تا به آنجا نرسید روی برنگردانید.

بوناسیو از دیدار زن جوان خود خوشوقت شد و به او مژده داد که آزاد شده و دیگر کسی با او کار ندارد و زنش به وی تبریک گفت و افزود که علاقه‌اش نسبت به شوهر به قدری است که به محض اینکه فرصتی به دست آورد، و توانست که مرخصی

۱- حضرت سلیمان فرمود چهارچیز در چهارچیز اثری از خود باقی نمی‌گذارد.

اول عبور عقاب از هوا (که اثری از آن در هوا باقی نمی‌ماند) دوم عبور کشتی از دریا - سوم عبور مار از روی تخته سنگ چهارم عبور یک مرد از زندگی یک زن، که اثری از آن باقی نمی‌ماند و این کلام را حضرت سلیمان هنگامی که یک زن متهم به آمیزش نامشروع با یک مرد گردید بر زبان آورد و حالا می‌توانیم بفهمیم که الکساندر دوما می‌خواهد بگوید: عبور عدالت، برخلاف این چهارچیز، خیلی چیزها از خود باقی می‌گذارد. (م)

بگیرد، خود را به خانه رسانید که بتواند او را ببیند.

ولی زن مدت پنج روز فرصتی بدست نیلورده بود که به ملاقات شوهر بیاید و اگر موقعی دیگر خانم بوناسیو پنج روز متوالی غیبت می کرد بر شوهر گران می آمد ولی آن دفعه این هجران طولانی او را خیلی نیاززد.

چون در این پنج روز به وقایع عجیب و بخصوص امیدبخشی که برای او اتفاق افتاد فکر می کرد و می اندیشید که ملاقات با کاردینال در زندگی او، واقعه ای بزرگ بوده و او را سرشناس کرده و مردی چون روشفور مکرر به ملاقات او می آید و وی را به عنوان دوست خود، طرف خطاب قرار می دهد و می گوید که کاردینال او را فراموش نمی نماید.

و چون وقتی انسان خود را سعادتمند، یا در آستان سعادت دید، وقت زود می گذرد، آن پنج روز هم زود بر بوناسیو گذشت.

در آن پنج روز، خانم بوناسیو هم فکر کرده بود ولی وی، به ثروت و مال، مانند شوهرش نمی اندیشید، بلکه قیافه یک پسر جوان هیجده نوزده ساله، در خاطرش نقش می بست که همانا قیافه دارتن یان بود و هر دفعه که به یاد جوان مزبور، می افتاد تبسم بر لبان او می نشست.

خانم بوناسیو که در هیجده سالگی زوجه شوهر خود گردید، در زندگی زناشوئی جز بوناسیو و دوستان او را که همه مثل وی سالخورده بودند ندید و بین آنها کسی وجود نداشت که با او همفکر باشد.

گرچه گاهی بعضی از اشخاص نسبت بدو ابراز همفکری می کردند ولی زن جوان که از حیث روحیه بزرگتر و والاتر از مرتبه اجتماعی اش بود، به آنها توجه نمی نمود تا اینکه دارتن یان را دید.

دارتن یان علاوه بر معلوماتش اصیل زاده به شمار می آمد و عنوان اصیل زادگی، در آن عصر برای عوام الناس خیلی جلوه داشت.

دیگر اینکه دارتن یان با وجود جوانی و شاید به علت جوانی، با خلوص و حرارت بسیار دم از مردانگی می زد و می خواست خانم بوناسیو را دوست داشته باشد و او هم وی را دوست بدارد.

باری، زن و شوهر، با اینکه چندین روز یکدیگر را ندیده بودند و می بایست که با

هیجان هم را ملاقات کنند، آن طور که باید ابراز شوق نمودند. زیرا هر دو، فکر می کردند و بوناسیو به ثروت و قدرت و افتخارات آینده می اندیشید و زن در فکر آن لحظه بالاخص در فکر انجام مأموریت محول از طرف ملکه بود.

و بعد گفت: حالا خوب است قدری صحبت کنیم. لحن جدی زن سبب حیرت مرد گردید و گفت: راجع به چه می خواهید صحبت کنید؟

زن گفت: من می خواهم یک موضوع با اهمیت را به اطلاع شما برسانم. بوناسیو گفت: چون موضوع با اهمیت در بین آمد من نیز می خواهم از شما توضیحات بالنسبه جدی بخواهم و بدو آ بگوئید که شما را چگونه ربودند. زن گفت: این موضوع را کنار بگذارید زیرا این مسئله، در حال حاضر اهمیت ندارد.

مرد گفت: و لابد می خواهید درباره یک موضوع با اهمیت دیگر یعنی حبس من صحبت کنید خانم بوناسیو گفت: موضوع حبس شما برای من واقعه ای جدید نیست زیرا همان روز که شما را توقیف کردند من از این مسئله مستحضر شدم ولی چون شما به کلی بی گناه بودید و من یقین داشتم که تقصیری نکرده اید و در هیچ توطئه وارد نبودید و اصلاً اطلاع نداشتید که موضوع از چه قرار می باشد و برای چه شما را توقیف کرده اند و اظهارات شما برای هیچکس خطرناک به شمار نمی آید اطمینان داشتم که آزاد خواهید شد و به همین جهت من برای این واقعه، زیاد قائل به اهمیت نشدم.

این گفته بر شوهر گران آمد زیرا دید که زن او، برای حبس وی قائل به اهمیت نیست و جواب داد: خانم شما حق دارید که این واقعه را کوچک بدانید زیرا نمی دانید که به من چه گذشت و چگونه یک شبانه روز مرا در یک سیاهچال در قلعه باستیل زندانی کردند.

زن گفت: ولی آن یک شبانه روز، به طوری که دیدید، زود گذشت و شما امروز، صحیح و سالم هستید و بنابراین موضوع حبس خود را کنار بگذارید و به مسئله ای که سبب شده من نزد شما بیایم گوش بدهید.

عطار باز نشسته از این حرف بیشتر متألم شد و گفت: آه... از این قرار شما برای

دیدار من نیامده‌اید و نمی‌خواستید شوهری را که چندین روز از شما دور بوده است ببینید... و من حیرت می‌کنم که چگونه شما از دوری من غمگین نشدید و در فکر من نبودید.

زن گفت: من پیوسته در فکر شما بودم و اینک هم در درجه اول، برای دیدار شما آمده‌ام ولی یک کار هم دارم.

مرد گفت: این کار چیست؟ خانم بوناسیو گفت: این کار خیلی اهمیت دارد و سعادت و ثروت آینده ما، وابسته به این موضوع می‌باشد.

بوناسیو گفت: خانم، از آخرین مرتبه که من شما را دیدم به این طرف، سرنوشت ما تغییر کرده و من حدس می‌زنم که به زودی و شاید تا چند ماه دیگر ما طوری خوشبخت شویم که محسود دیگران واقع گردیم.

زن گفت: آری... و بالاخص اگر شما از تعلیمات من پیروی نمایید زودتر موفق خواهید شد.

مرد گفت: آیا شما می‌خواهید به من تعلیمات بدهید؟ زن گفت: بلی، زیرا یک امر مهم که مقرون به خیر و صلاح است پیش آمده و شما اگر آن را به انجام برسانید هم ثواب کرده‌اید و هم پولی گزاف نصیب شما خواهد شد.

خانم بوناسیو می‌دانست که اگر بوسیله امید تحصیل پول شوهر را تطمیع کند، زود او را تسلیم خواهد نمود.

اما اطلاع نداشت کسی که ده دقیقه با کاردینال مذاکره نماید ولو اسم او بوناسیو باشد، دیگر آن مرد نخستین نیست، و خیلی چیزها در او عوض گردیده است.

این بود که بوناسیو با تحقیر گفت: این پول گزاف چقدر است زن جواب داد هزار پیستول.

بوناسیو گفت: از این قرار کاری که به من رجوع می‌کنید خیلی با اهمیت است؟ زیرا هزار پیستول مبلغی کم نیست؟

زن گفت: بلی، این کار خیلی اهمیت دارد بوناسیو پرسید: این کار چیست؟ زن گفت: شما باید فوراً از اینجا به راه بیفتید و نامه‌ای را به مقصد برسانید مشروط بر اینکه بدانید که این نامه نباید به دست هیچ کس، جز گیرنده آن برسد.

بوناسیو گفت: گیرنده نامه در کجاست؟ زن جواب داد: در لندن.

بوناسیو گفت: خانم مگر شوخی می‌کنید؟ من در لندن کاری ندارم که به آنجا بروم؟

زن گفت: تصدیق می‌کنم که شما در آنجا کاری ندارید ولی دیگران کار دارند و بوسیله شما می‌خواهند آن را انجام برسانند.
بوناسیو گفت: دیگران که هستند؟

زن جواب داد: به شما چه که دیگران که هستند؟ زیرا شما فقط باید یک نامه را به مقصد برسانید تا مزد خود را دریافت کنید.

مرد گفت: آن زمان گذشت که من کورکورانه، قدم برمی‌داشتم و اینک باید به شما بگویم که بعد از این، بدون اطلاعات دقیق، مبادرت به انجام هیچ کار نخواهم کرد و باید بدانم چه کسی مرا مأمور این کار می‌کند و منظورش چیست؟

زن گفت: او شخصی است بزرگ که شما را نزد شخصی با قدرت می‌فرستد و مزدی هم که به شما داده می‌شود بیش از آن است که فکرش را می‌توانستید بکنید و دیگر چه می‌خواهید؟

مرد گفت: به نظرم می‌خواهید مرا وارد یک توطئه بنمائید ولی بدانید که من دیگر در توطئه شرکت نمی‌کنم و خوشبختانه آقای کاردینال چشم و گوش مرا باز کرد.

زن طوری متعجب شد که بانگ برآورد: آه... مگر شما کاردینال را دیده‌اید؟
مرد گفت: بلی و آقای کاردینال مرا احضار کرد. زن گفت: واقعاً خیلی بی‌احتیاطی کردید که دعوت او را پذیرفتید؟

مرد گفت: من قادر نبودم که دعوت او را نپذیرم و اصلاً قادر به اتخاذ تصمیم مثبت یا منفی نبودم زیرا روزی که وی مرا احضار کرد دو نگهبان در طرفین من قرار داشتند و مرا نزد او بردند و می‌توانم بگویم که اگر در آن موقع، از خود اراده‌ای داشتم، چون هنوز کاردینال را نمی‌شناختم، به طور قطع از رفتن نزد او، استنکاف می‌نمودم.

زن گفت: از این قرار، به زور شما را بردند، و او شما را مورد آزار قرار داد و به شما هتاکی کرد و تهدید نمود که چنین و چنان می‌کند.

بوناسیو جواب داد: برعکس، آقای کاردینال، با من خیلی به محبت رفتار نمود و مرا به عنوان «بوناسیوی عزیز» و «دوست من» خواند، آیا می‌شنوید چه می‌گویم؟ به طوری که امروز من دوست این مرد بزرگ هستم.

خانم بوناسیو با شکفت گفت: آیا شما او را مردی بزرگ می‌دانید؟
 بوناسیو گفت: خانم چرا تعجب کردید؟ مگر شما منکر بزرگی آقای کاردینال
 هستید؟

زن گفت: من منکر چیزی نیستم ولی باید به شما خاطر نشان کنم که مرحمت یک
 وزیر، مانند ابر بهار، زودگذر است و شخص عاقل، هرگز اتکاء به مرحمت یک وزیر
 نمی‌کند چون، مقام وزارت ثبات ندارد در صورتی که مسافوق آن، مقاماتی موجود
 می‌باشد که هرگز تغییر نمی‌کند، و پیش آمد حوادث، یا اراده اشخاص، نمی‌تواند آن
 مقامات را از بین ببرد و یک عاقل، در زندگی، باید به این مراجع متکی باشد نه به مقام
 یک وزیر.

بوناسیو گفت: خانم، من میل ندارم که بگویم شما اشتباه می‌کنید ولی بدانید که
 پایدارترین و نیرومندترین مقامات، همانا مقام آقای کاردینال می‌باشد و من افتخار
 می‌کنم که خدمتگزار مردی این چنین می‌باشم.

زن گفت: آه... آیا شما خدمتگزار کاردینال هستید و برای او کار می‌کنید؟
 بوناسیو گفت: بلی خانم، و من چون خدمتگزار او هستم هرگز موافقت نمی‌کنم
 که شما در توطئه‌هایی که هدف آن از بین بردن امنیت دولت و مملکت است شرکت
 کنید و طوق بندگی زنی را که فرانسوی نیست بلکه اجنبی و اسپانیائی می‌باشد به گردن
 بگیرید ولی خوشبختانه کاردینال بزرگ، روز و شب، بیدار و هوشیار است و دیدگان
 تیزبینی او تا اعماق قلب خیانتکاران فرو می‌رود و توطئه‌های آنها را نقش بر آب
 می‌نماید.

جملات اخیر را بوناسیو از روشنور فرا گرفته بود و کلمه به کلمه اظهارات او را
 تکرار می‌کرد و با اینکه زن می‌دانست که شوهر او درست نمی‌فهمد چه می‌گوید بر خود
 لرزید.

چون اگر شوهرش دو دقیقه زودتر خود را معرفی نمی‌کرد و نمی‌گفت که وی
 کاردینال را دیده زن راز ملکه را به دست او می‌سپرد و آن وقت خدا داناست که چه
 می‌شد.

دیگر اینکه زن، به امید اینکه شوهر را به لندن بفرستد به خانه آمده بود و وقتی
 آن اظهارات را شنید یک مرتبه ناامید گردید و نمی‌دانست که جواب ملکه را چه باید

بدهد و با چه رو، می تواند نزد ملکه برگردد.

ولی چون می دانست که شوهر خیلی به پول علاقه دارد و در راه تحصیل تنخواه، حاضر است که به هر کار تن دردهد فکر کرد که شاید بتواند بوناسیو را راضی به مسافرت نماید.

و قبلاً بهتر آنکه عقیده او را نسبت به کاردینال متزلزل نماید و گفت: آقا شما که این همه طرفدار کاردینال هستید آیا می دانید که کاردینال بر سر زن شما چه آورد و چگونه او را ربود و مورد آزار قرار داد؟ و چطور راضی می شوید این مرد را تجلیل نمائید و از ملکه فرانسه بدگوئی کنید؟

بوناسیو با غروری مخصوص گفت: خانم، منافع فردی در قبال منافع دولت و مملکت بدون اهمیت است و من از کسانی هستم که عقیده دارم منافع کشور و دولت، باید محفوظ بماند.

این هم جمله ای بود که بوناسیو از روشفور آموخت و در آن موقع، فرصتی مناسب یافت که بر زبان بیاورد.

خانم بوناسیو گفت: ولی شما فکر نمی کنید که فایده منافع کشور و دولت برای شما چیست؟ و آیا اینقدر ساده هستید که بدون تحصیل سود سنگ منافع کاردینال را بر سینه می زنید؟

بوناسیو دست خود را روی جیب که کیسه مدوری در آن بود زد و صدای پول های درون کیسه را در آورد و گفت: پس این چیست؟...

زن گفت: این پول است. مرد گفت: آیا حدس می زنید که این پول را که به من داد؟

زن گفت: لابد از کاردینال دریافت کرده اید؟ بوناسیو گفت: بلی، این پولی است که از آقای کاردینال و دوست من آقای کنت دو روشفور به من رسید.

زن گفت: آه... آه... مگر شما نمی دانید شخصی که مرا ربود همین روشفور می باشد؟

بوناسیو گفت: چرا... من از این موضوع اطلاع داشتم زن گفت: در این صورت چرا از مردی که زن شما را ربود پول دریافت می نماید؟

بوناسیو گفت: مگر خود شما نگفتید که این ربودن جنبه سیاسی داشته و فاقد

جنبه‌ای دیگر بوده است؟

زن گفت: بلی، ولی آنهایی که مرا ربودند قصد داشتند که وا دارند که من به خانم خود خیانت کنم و چون می‌دانستند محال است که من مرتکب خیانت شوم می‌خواستند مرا دچار شکنجه نمایند که تحت شکنجه، اسرار خانم خود را بروز بدهم و به حیثیت و شاید جان او لطمه وارد آوردند.

بوناسیو گفت: خانم، زنی که شما او را خانم بزرگوار خود می‌دانید یک اسپانیایی بدکردار و ننگین می‌باشد و عملی که کاردینال درباره او می‌کند کاملاً به جا و لازم است. خانم بوناسیو نتوانست بدگوئی خانم خود را تحمل نماید و گفت: آقا، تا امروز من تصور می‌کردم که شما مردی ممسک و ساده‌لوح هستید و صفت زشت دیگر را در شما سراغ نداشتم و حالا می‌بینیم که فرومایه هم شده‌اید.

بوناسیو هرگز ندیده بود که زن او غضبناک شود و همین که دید که زن به خشم درآمد ترسید و گفت: خانم چه گفتید؟ و آیا این حرف را به من می‌زنید؟

زن بانگ زد: بلی آقا، به شما می‌گویم، به شما که وارد در سیاست شده‌اید و از سیاست کاردینال طرفداری می‌نمائید این حرف را می‌زنم و می‌گویم ای بدبخت، وای بر شما که جسم و روح خود را برای پول به ابلیس می‌فروشید؟

بوناسیو گفت: من خود را به کاردینال فروخته‌ام نه به ابلیس.

زن جوان گفت: این دو فرقی با هم ندارند و هرکس بگوید ریشلیو بدان می‌ماند که بگوید ابلیس.

بوناسیو گفت: خانم ساکت باشید... ساکت باشید. آیا می‌دانید که اگر بشنوند که شما چه می‌گوئید چه عاقبتی وخیم برای شما خواهد داشت.

زن گفت: من از عاقبت وخیم آن نمی‌ترسم ولی بیم دارم که مبادا دیگران اظهارات ما را بشنوند و بفهمند که شما چقدر بی‌غیرت هستید و آن وقت من شرمگین خواهم شد.

بوناسیو گفت: خانم بالاخره از من چه می‌خواهید و چه کاری را می‌خواستید که به من رجوع کنید؟

زن گفت: اگر شما فوراً به راه افتادید و دستوری را که به شما می‌دهم به خوبی اجراء کردید من از آنچه گفته‌اید صرف‌نظر می‌کنم و شما را می‌بخشم و به علاوه

حاضرم که شما را دوست داشته باشم.
 بوناسیو به فکر فرو رفت و زن جوان فهمید که وی، نفوذ از دست رفته، نسبت به شوهر باز می‌یابد.

بوناسیو مردی ممسک و ترسو بود اما زن خود را دوست می‌داشت زیرا یک مرد پنجاه ساله نمی‌تواند مدتی مدید کینه یک زن بیست و سه ساله را بر دل بگیرد.
 خانم بوناسیو متوجه بود که شوهرش مردد است که آیا برود یا نرود و از او پرسید بالاخره تصمیم شما چه شد؟

مرد گفت: خانم آیا فکر کرده‌اید که از اینجا تا لندن چقدر راه است؟ و کاری که به من رجوع می‌کنید شاید خطرناک باشد؟ زن گفت: به فرض اینکه خطرناک باشد شما مرد هستید و می‌توانید از خطر پرهیز کنید.

بوناسیو گفت: نه خانم... من نمی‌توانم درخواست شما را بپذیرم برای اینکه از شرکت در توطئه می‌ترسم چون می‌دانم که باستیل چیست و چه جور جایی است.
 و همین که فکر آن قلعه و سیاهچالهای آن را می‌نمایم بدنم به ارتعاش درمی‌آید و می‌اندیشم خدا را شکر که مرا شکنجه نکردند اما اگر یک مرتبه دیگر به حبس بیفتم مرا شکنجه خواهند کرد.

و شما اطلاع ندارید که شکنجه چه چیزی است و چگونه پاهای انسان را در وسط قید می‌گذارند و بعد چوبهای نوک‌تیز را که انتهای آن قطور است وارد قید می‌کنند و به ضرب پتک آن چوب‌ها را در قید فرو می‌نمایند به طوری که استخوان‌های پا در هم می‌شکنند.

این است که من به این مسافرت نمی‌روم و اگر خیلی میل دارید که این مسافرت انجام بگیرد خود شما بروید زیرا من درباره شما اشتباه کرده‌ام و بدواً تصور می‌نمودم شما یک زن هستید ولی اینک می‌بینم که مرد به شمار می‌آئید و خود شما می‌توانید، تبادر به این سفر نمائید.

خانم بوناسیو گفت: همان گونه که من به عقیده شما یک مرد هستم شما یک زن، آن هم یک زن بیچاره و جبان هستید و از همه چیز می‌ترسید ولی برای اینکه خوف از باستیل بیشتر بر شما چیره شود اگر هم اکنون جهت انجام دستوری که داده‌ام به راه نیفتید و مأموریت محول را انجام ندهید برحسب امر ملکه شما را توقیف خواهم کرد و به

همان باستیل که از آن وحشت دارید خواهم فرستاد.

بوناسیو بر اثر شنیدن این حرف به فکر فرو رفت زیرا در مقام مقایسه برآمد که بداند آیا خشم ملکه فرانسه برای او گران تر تمام می شود یا غضب کاردینال دوریشلیو.

بوناسیو ملکه فرانسه را ندیده، اما صدراعظم را ملاقات کرده بود.

از طرف ملکه فرانسه تا آن روز، حکم حبس علیه بوناسیو صادر نگردید در صورتی که کاردینال یک مرتبه او را محبوس کرد.

ملکه فرانسه به بوناسیو پولی نداد که او را مدیون خود کند در صورتی که بوناسیو کیسه پول اعطائی از طرف کاردینال را در جیب داشت.

به دلایل فوق، بوناسیو دریافت که کفه ترازوی کاردینال سنگین تر است و گفت بسیار خوب... هرچه می خواهید بکنید و اگر مرا برحسب امر ملکه حبس کردند من خواهم گفت که خدمتگزار کاردینال هستم و آن وقت مرا آزاد خواهند کرد. خانم بوناسیو فهمید که خیلی جلو رفته و نمی بایست که شوهر خود را تهدید نماید.

وی نظری به قیافه بوناسیو انداخت و دید که در آن اثر یک تصمیم تزلزل ناپذیر مشهود است و او جرأت نمی نماید که علیه کاردینال اقدامی بکند لذا عقب نشست و گفت شاید حق به جانب شما باشد زیرا بالاخره شما مرد هستید و من زن و مردها در سیاست بیش از زنها بصیرت دارند و چیزهایی می فهمند که زن ها بدان پی نمی برند.

ولی من هم خیلی متأثر شدم زیرا نسبت به شما اعتماد داشتم و فکر می کردم که شوهرم از انجام درخواست من فروگزاری نخواهد نمود.

بوناسیو که دید زنش منصرف گردیده خوشوقت گردید و گفت: خانم باور کنید که من هم از این جواب منفی متأسفم ولی خود می دانید که این درخواست شما عواقبی وخیم در پی دارد.

زن آهی کشید و گفت: هرچه راجع به این موضوع صحبت کردیم کافی است و من از آن صرف نظر نمودم.

در این موقع بوناسیو به خاطر آورد که روشفور گفته بود که شما هر دفعه که با زن خود ملاقات می کنید باید بکوشید که اسرار وی را به دست بیاورید.

و درصدد برآمد که بداند مأموریتی که زنش قصد داشت بدو محول کند چیست و پرسید بالاخره شما به من نگفتید که من برای چه باید به لندن بروم و کاغذی که باید با

خود ببرم از طرف که صادر می‌شود و باید به که داد؟
خانم بوناسیو تا آن موقع نمی‌دانست که شوهرش طرفدار کاردینال است و با او ملاقات کرده و وقتی این حقیقت را دریافت متوجه شد که نباید راز خانم خود را برای شوهر افشاء کند و گفت:

مگر شما زن‌ها را نمی‌شناسید و نمی‌دانید که چقدر بوالهوس و در مورد پوشیدن لباس و پیروی از مد نسبت به هم حسود هستند؟ و من با چند نفر از خانم‌ها که جزو دوستان من هستند شرطی بسته بودم که لباس مخصوص را از لندن وارد کنم و پیوشم ولی چون شما نمی‌توانید به لندن بروید، و اصلاً این موضوع متفی شد من ناگزیر شرط خود را می‌بازم.

بوناسیو فهمید که زنش نمی‌خواهد آنچه را می‌داند به او بگوید و دانست اصرار هم فایده ندارد.

روشفور به بوناسیو توصیه کرده بود هر اطلاعی که از زوجه‌اش به دست می‌آورد، بدون یک لحظه درنگ به او برساند زیرا گاهی یک لحظه تأخیر سبب بروز حوادث خطرناک می‌شود و بوناسیو فهمید که باید فوراً نزد روشفور برود و به او بگوید که به احتمال نزدیک به یقین، ملکه فرانسه قصد دارد شخصی را به انگلستان بفرستد. لذا به زوجه‌اش گفت: خانم من نمی‌دانستم که شما امروز از لوور مراجعت می‌کنید و به همین جهت با یکی از دوستان وعده ملاقات داده بودم و او اینک منتظر من است.

و من می‌روم و به او اطلاع می‌دهم که مذاکرات مفصل خود را موکول به فردا نماید و به زودی مراجعت خواهم کرد.

به طوری که رفتن و برگشتن من بیش از نیم ساعت و حداکثر سه ربع ساعت بیشتر طول نخواهد کشید و خواهش می‌کنم که منتظر باشید تا من برگردم و شما را به کاخ لوور برگردانم.

خانم بوناسیو گفت: آقا، از لطف شما خیلی متشکرم ولی شوهری که نتواند یکی از هوس‌های زنانه زوجه خود را برآورد، و فکر نکند که زن او بین همسران رودربایستی دارد، لازم نیست که او را به کاخ لوور برساند و من خود به تنهایی به کاخ مراجعت خواهم نمود و منتظر بازگشت شما نخواهم شد.

شوهر گفت: بسیار خوب خانم... ولی بگوئید که من چه موقع شما را خواهم دید؟

زن گفت: امیدوارم که هفته آینده اگر کار نداشتم بتوانم مراجعت کنم.
شوهر گفت: پس بکوشید که به طور حتم مراجعت نمایید، زن گفت: من نیز در همین فکر هستم زیرا خانه ما خیلی ریخته و پاشیده است و باید برگردم و وضع خانه را مرتب کنم.
شوهر گفت: امیدوارم که هرچه زودتر شما را بینم آیا از من رنجش حاصل کردید؟

زن جوان گفت: به هیچ وجه. بوناسیو گفت: در این صورت به امید دیدار.
آنگاه از خانه بیرون رفت و به محض اینکه درب کوچه بسته شد خانم بوناسیو ناله را سر داد و گفت: خدایا... همین کم بود که این احمق طرفدار کاردینال بشود و خود را به او بفروشد خدایا من نمی دانم اینک جواب خانم خود را چه بدهم و با چه روشی به لوور مراجعت نمایم.

زیرا اگر به او بگویم که شوهرم درخواست مرا نپذیرفت به طور حتم وی نسبت به من ظنین خواهد شد و تصور خواهد کرد که من مخصوصاً برای کشف راز او، متوسل به این حيله شده ام و فکر خواهد نمود که من هم یکی از جاسوسان کاردینال و مأمور کشف اسرار وی و دادن گزارش آن به صدراعظم هستم.

بعد زن جوان خطاب به شوهر غائب گفت: آقای بوناسیو من هرگز شما را دوست نمی داشتم زیرا می دانستم مردی لثیم و بی ذوق و مادی صرف هستید اما نسبت به شما کینه ای هم نداشتم و می اندیشیدم که سادگی شما جبران این صفات ناپسند را خواهد کرد.

ولی حالا می بینم که شما محیل و فرومایه هم هستید و خود را برای دریافت مبلغی پول به کاردینال می فروشید و لذا از امروز شما را خصم خود می دانم و مطمئن باشید که کفاره این فرومایگی را تأدیه خواهید کرد و من از شما انتقام خواهم گرفت.
یک مرتبه صدائی از آسمان به گوش زن جوان رسید که می گفت خانم بوناسیو، غصه نخورید من اینجا هستم و به شما کمک خواهم کرد و خواهش می کنم درب طبقه اول را بنگشاید که من بتوانم وارد شوم.

۱۸

پیشنهاد به دارتن یان

خانم بوناسیو از شنیدن صدای مزبور بر خود لرزید زیرا خیلی به گوشش آشنا آمد و دوید و در را گشود و لحظه‌ای دیگر دارتن یان وارد اطاق شد و گفت خانم بدو اجازه بدهید به عرض برسانم که شما دارای شوهری پست و بی‌همت هستید! زن جوان با نگرانی نظری به دارتن یان انداخت و گفت: مگر شما صحبت ما را می‌شنیدید؟

دارتن یان گفت: بلی خانم من از سقف این اطاق بوسیله اختراعی که از ابتکارات من است صحبت شما را با شوهرتان می‌شنیدم همانگونه که در گذشته صحبت شما را با مأمورین دادگستری کاردینال استماع کردم.

و از این استراق سمع دو نتیجه عاید من شد اول اینکه شوهر شما ابله و حریص و جاسوس کاردینال است و حاضر نشد که درخواست شما را بپذیرد.

و من از اینکه وی نخواست به لندن مسافرت کند خیلی خوشوقت هستم زیرا سبب می‌شود که بتوانم برای انجام این خدمت، یا هر خدمت دیگر که شما به من واگذار کنید جان خود را نثار نمایم.

نتیجه دوم اینکه دانستم که ملکه فرانسه قصد دارد شخصی را به لندن بفرستد که شجاع و باهوش و وفادار باشد و من دو صفت از این سه صفت را اقلأ دارا می‌باشم. خانم بوناسیو سکوت کرد و قلبش از وجد و امیدواری به طیش درآمد و گفت:

- آقا، اگر من حاضر شوم که این مأموریت را به شما واگذار نمایم چه تضمینی به من می‌دهید که راز پنهان خواهد ماند و این مأموریت انجام خواهد گرفت.

- شرافت اصیل زادگی من خانم بوناسیو، ضامن راز نگاهداری و فداکاری من خواهد بود و اینک بگوئید چه باید بکنم تا اینکه بلافاصله در مقام جان نثاری برآیم.

خانم بوناسیو در حالی که سر را به طرف آسمان کرد گفت: خدایا... من نمی‌دانم آیا باید این کار را به این جوان واگذار بنمایم یا نه؟

سپس سر را فرود آورد و خطاب به دارتن‌یان گفت: آقا... آخر شما خیلی جوان هستید... و تقریباً یک کودک به شمار می‌آئید و من می‌ترسم که این راز را به شما تسلیم کنم. دارتن‌یان گفت:

- خانم اگر یک نفر ضامن من بشود و بگوید که من لیاقت شنیدن و حفظ این راز را دارم آیا حاضرید که مرا به این مأموریت بفرستید؟
- بلی آقا.

- بسیار خوب... من هم اکنون یک ضامن به شما معرفی می‌کنم آیا آقای آتوس را می‌شناسید؟
- نه آقا.

- آیا آقای پورتوس را می‌شناسید؟
- نه آقا.

- آرامیس چطور؟... آیا اسم او را شنیده‌اید و با او آشنائی دارید؟
- نه آقا... من هیچ یک از این سه نفر را نمی‌شناسم و بگوئید بدانم آنها که هستند؟

- آنها تفنگداران سلطنتی و از دوستان صمیمی من می‌باشند و حال که هیچ یک از آنها را نمی‌شناسید بگوئید که آیا نسبت به آقای تره‌وی اعتماد دارید؟
- بلی آقا... و گرچه من آقای تره‌وی را ندیده، با او مذاکره نکرده‌ام ولی مکرر در حضور ملکه شنیدم که می‌گفتند وی یکی از دوستان وفادار و ثابت قدم علیاحضرت است.

- آیا نمی‌ترسید از اینکه تره‌وی به علیاحضرت خیانت کند و اسرار او را به کاردینال بروز بدهد؟

- نه آقا... آقای تره‌وی مردی درخور اعتماد است.

- بسیار خوب... بروید و از آقای تره‌وی سؤال کنید که آیا من لایق هستم که شما راز خود را در اختیار من بگذارید یا خیر؟
- آقا این راز از من نیست بلکه از دیگری می‌باشد و من نمی‌توانم آن را بدون اعتماد کامل به دیگران بگویم.

- ولی هم‌اکنون شما می‌خواستید این راز را برای آقای بوناسیو افشاء کنید؟
- من او را انسان نمی‌دانم و در نظرم چون موجودات بی‌روح است و اگر این راز را به او می‌سپردم مثل این بود که کاغذی را در جوف‌تنه یک درخت نهاده یا به پای یک کبوتر یا گردن یک سگ بسته‌ام.
- ولی من شما را خوب می‌شناسم.
- آری... این را از شما شنیده‌ام.
- مطمئن باشید که من به شما نهایت احترام را می‌گذارم و این احترام من باطنی است نه صوری.

- تصور می‌کنم اینطور باشد.
- من یک مرد شجاع نیز می‌باشم.
- در شجاعت شما تردیدی ندارم.
- پس چرا این راز را به من نمی‌گوئید و مرا مورد آزمایش قرار نمی‌دهید؟
خانم بوناسیو با دقت جوان را نگرست و دید که صورت دارتن‌یان از فرط هیجان گلگون شده و از چشمهای او بارقه‌های تهور می‌درخشد و لحن صدایش ثابت می‌کند که راست می‌گوید.

از این گذشته خانم بوناسیو خود را ناگزیر می‌دید که راز مزبور را به کف آن جوان بسپارد زیرا کسی دیگر وجود نداشت که به لندن برود.
زن جوان اینطور اندیشید که از دو حال خارج نخواهد بود یا دارتن‌یان دروغ می‌گوید و مردی خائن است و راز او را به کاردینال تسلیم خواهد کرد که در این صورت ملکه فرانسه محو خواهد شد.

یا وی از فرط احتیاط رضایت نخواهد داد که آن راز را برای دارتن‌یان افشاء کند و او را به لندن بفرستد که باز، به مناسبت اینکه کسی نیست که به لندن برود و سینه‌ریز را

از بوکین گام بگیرد و پس بیاورد، ملکه فرانسه محو خواهد گردید.
بنابراین اگر دارتن یان خائن باشد، سرنوشتی که در انتظار ملکه است وخیم تر از آنچه هست، نخواهد بود.

خانم بوناسیو گفت: ای جوان، من امروز چون ناگزیرم و راه علاج ندارم، قول شما را می پذیرم و حاضرم قبول کنم که شما جوانی راز نگه دار و وفادار و جدی هستید ولی اگر به من خیانت نمائید قسم به خداوندی که اکنون اظهارات ما را می شنود من خودکشی خواهم کرد و قبل از مرگ خواهم گفت که شما مسئول هلاکت من هستید.
دارتن یان گفت: من هم به خداوندی که اکنون اظهارات ما را می شنود سوگند یاد می کنم که هرگاه در حین انجام وظیفه ای که به من محلول می نمائید دستگیر شوم خود را به قتل خواهم رسانید تا اینکه یک کلمه از رازی که شما به من می سپارید به گوش دیگران نرسد و به دست آنها نیفتد.

آن وقت زن جوان آن راز بزرگ را در اختیار دارتن یان گذاشت و گفت: شما باید بروید و گردن بند ملکه را از لندن بیاورید و گرنه ملکه فرانسه، محو خواهد شد.
با دریافت آن راز، دارتن یان، در واقع هموار شدن راه ترقیات را هم دریافت کرد.
و آن وقت یک موج بزرگ از غرور و شادی قلب او را لبریز نمود.
زیرا نه فقط خود را محرم یکی از بزرگترین اسرار دولتی دید بلکه دانست که هرگاه در انجام مأموریت موفق شود خانم بوناسیو راه ترقیات آینده او را هموار خواهد کرد.
لذا گفت: خانم... من هم اکنون می روم خانم بوناسیو گفت: چگونه می روید؟...
مگر شما از فرمانده سپاه خود مرخصی نمی گیرید و آیا می خواهید که بدون مرخصی از پاریس عزیمت نمائید.

دارتن یان متوجه شد که زن جوان راست می گوید و او بدو باید از فرمانده سپاه خود آقای اسار مرخصی بگیرد و گرنه مجرم و سرباز فراری به شما خواهد آمد.
و به زن جوان گفت: خانم، حق با شماست و من نزدیک بود که این موضوع اصلی را فراموش کنم.
زن گفت: به نظرم این مسئله هم یک مانع بزرگ در سر راه مأموریت شما می باشد.

دارتن یان گفت: خانم این یکی خوشبختانه، یک مانع بزرگ نیست و من به

سهولت آن را مرتفع خواهم نمود زیرا آقای اسار باجناب آقای تره‌وی می‌باشد و هم‌اکنون من نزد آقای تره‌وی می‌روم و از او درخواست می‌کنم که مرخصی مرا از آقای اسار بگیرد.

خانم بوناسیو گفت: یک موضوع دیگر هم هست که تاکنون بدان توجه نکرده‌ایم.

دارتن‌یان گفت: چه موضوع را می‌فرمائید زن گفت: من تقریباً یقین دارم که شما برای هزینه این مسافرت پول ندارید.

دارتن‌یان تبسم کرد و گفت: خانم کلمه تقریباً را تغییر بدهید زیرا وافی به ادای مقصود نیست و کلمه‌ای صریح‌تر بر زبان بیاورید.

خانم بوناسیو گفت: شوهر من قبل از اینکه از خانه خارج شود برای اینکه جیب خود را سبک کند این کیسه را از جیب بیرون آورد و در این اشکاف نهاد و اینکه شما می‌توانید که آن را بردارید و به مصرفی که لازم است برسانید.

دارتن‌یان که از راه سقف صحبت‌های زن و شوهر را شنیده بود گفت: آیا این کیسه همان نیست که کاردینال به شوهر شما داده بود؟

زن جوان گفت: بلی آقا همان کیسه است و به طوری که ملاحظه می‌نمائید یک کیسه قابل توجه می‌باشد و احتیاجات شما را تکافوء خواهد کرد.

دارتن‌یان گفت: واقعاً خیلی جالب است که پول کاردینال به مصرف نجات ملکه برسد.

خانم بوناسیو تبسم کرد و گفت: شما یک جوان قابل اعتماد هستید و اگر این مأموریت را خوب به انجام برسانید نه فقط من از شما ممنون خواهم گردید بلکه یقین بدانید که علیاحضرت هم فراموش نخواهند کرد.

دارتن‌یان گفت: خانم همان محبت شما نسبت به من بزرگترین پاداش‌ها می‌باشد و همین قدر که شما اجازه بدهید که من در خدمت شما باشم خویش را ماجرو می‌دانم. در این وقت زن جوان صدائی از خارج شنید و گفت ساکت باشید. ساکت باشید...

دارتن‌یان هم گوش فرا داد و گفت: مثل اینکه در خیابان مشغول صحبت کردن هستند.

زن گفت: بلی و این صدای شوهر من است دارتن‌یان به طرف درب رفت و آن را بست و کلون در را انداخت و گفت قدری او را معطل کنید تا اینکه من از اینجا خارج شوم و به طبقه فوقانی که منزل من است بروم.

زن گفت: من هم باید از اینجا بروم و نمی‌توانم توقف نمایم دارتن‌یان گفت: برای چه؟ زن گفت: برای اینکه اگر بوناسیو بیاید و بفهمد که کیسه پول او از بین رفته خواهد دانست که من آن را برداشته‌ام.

دارتن‌یان گفت: راست می‌گوئید... و شما هم باید از اینجا خارج شوید. زن جوان گفت: چگونه ما می‌توانیم از اینجا خارج شویم زیرا شوهرم بیرون ایستاده و خروج ما را خواهد دید.

دارتن‌یان گفت: خانم بفرمائید برویم به طبقه بالا و شما در منزل من کاملاً در امنیت خواهید بود.

زن از این حرف متوحش گردید و دو قطره اشک در چشم‌های او جمع شد و گفت: آقا این حرف شما مرا می‌ترساند. دارتن‌یان که فهمید علت وحشت زن چیست گفت: خانم من به شما قول می‌دهم که وقتی بالا آمدید در خانه من مانند اینکه در یک کلیسا هستید در امنیت خواهید بود و من به شرافت اصیل زادگی خود سوگند یاد می‌کنم که کوچکترین تعرض نسبت به شما نخواهم کرد.

زن جوان گفت: در این صورت برویم و من به شما اعتماد می‌کنم، دارتن‌یان درب طبقه اول را گشود و از راهروی اصلی خانه هر دو بدون صدا، سبک بال، بالا رفتند و به آپارتمان اجاری دارتن‌یان رسیدند و جوان گاسکون برای مزید اطمینان پشت در چند صندلی راحتی سنگین نهاد تا کسی نتواند آن را بگشاید.

بعد به پنجره نزدیک شدند و از لای پرده بیرون را نگرستند و دیدند که بوناسیو با مردی مشغول صحبت است.

به محض اینکه دارتن‌یان آن مرد را دید شمشیر را از غلاف بیرون کشید و خواست خارج شود ولی زن جوان جلوی او را گرفت و گفت: کجا می‌روید؟

دارتن‌یان گفت: این مرد در شهر مونک توهینی بزرگ به من کرد و من تصمیم گرفته‌ام در هر جاکه او را دیدم وی را به قتل برسانم زن جوان گفت: آقا، زندگی و اوقات شما این موقع متعلق به خودتان نیست بلکه به ملکه تعلق دارد و هر اقدامی که سبب

تاخیر مسافرت شما شود باعث محو ملکه خواهد گردید و من به نام ملکه به شما امر می‌کنم که از قتل این مرد، در این موقع صرف‌نظر نمائید.

دارتن‌یان گفت: ولی آخر من به خودم قول داده‌ام که این مرد را به قتل برسانم.
زن گفت: من باز هم به شما امر می‌کنم از هر اقدامی که سبب تاخیر مسافرت شما شود پرهیزید و اینک بیائید گوش بدهیم که این دو چه می‌گویند زیرا راجع به من صحبت می‌کنند.

به پنجره نزدیک شدند و آهسته آن را گشودند و دیدند که بوناسیو درب خانه را گشود و وارد شد و بعد از دقیقه‌ای برگشت و به آن مرد گفت: زن من در خانه نیست و همانطوری که گفتم به کاخ لوور مراجعت کرده است.
آن مرد گفت: آیا یقین دارید که زن شما متوجه نشد که شما برای چه از خانه خارج شدید؟

بوناسیو گفت: مطمئن باشید که او به علت خروج من پی‌نبرد برای اینکه یک زن سطحی می‌باشد و همه چیز را از روی ظواهر مورد قضاوت قرار می‌دهد.
مرد گفت: آن جوانی که مستاجر شماست و در طبقه دوم سکونت دارد آیا در خانه هست یا نه؟

بوناسیو جواب داد: نه، زیرا پنجره‌های آپارتمان او بسته است و به طوری که می‌بینید روشنائی در اطاق او دیده نمی‌شود.

مرد گفت: با این وصف باید بروید و در بزنید شاید خوابیده باشد آیا او نوکری دارد یا خیر؟ بوناسیو گفت: بلی نوکر دارد ولی نوکر او هم در خانه نمی‌باشد.

در آن شب پورتوس که در منزل خود میهمان داشت برای اینکه بیشتر شکوه خود را به رخ دیگران بکشد پلانسه را از دارتن‌یان به عاریت گرفته بود که در آن شب منحصر به فرد در خانه‌اش خدمت نماید.

زیرا پورتوس که هرگز کسی را در خانه نمی‌پذیرفت آن شب به طور استثنائی مهمانان را پذیرفته بود.

بوناسیو وارد خانه شد و بالا آمد و درب آپارتمان دارتن‌یان را کوبید و چون صدائی نشنید برگشت و به آن مرد گفت: به طوری که شنیدید آن جوان و نوکرش در خانه نیستند و شب‌هائی که جوان به مهمانی می‌رود نوکر خود را هم می‌برد.

بوناسیو درست می‌گفت زیرا در موقع تنگدستی هر وقت دارتن‌یان میهمان می‌شد نوکر خود را هم می‌برد که از طعام و اشربه ضیافت بهره‌ای داشته باشد.

آن مرد گفت: بسیار خوب حال که کسی در خانه شما نیست وارد شویم و بقیه صحبت خود را در آنجا بکنیم زیرا هرچه باشد، درون خانه، ما بیشتر در امنیت خواهیم بود و کسی ما را نخواهد دید.

زن جوان گفت: افسوس که از این لحظه به بعد ما دیگر اظهارات این دو نفر را نخواهیم شنید.

دارتن‌یان گفت: بر عکس از این لحظه به بعد ما اظهارات آنها را بهتر خواهیم شنید.

زن گفت: چطور؟... دارتن‌یان با سرعت چند قطعه از تخته‌های کف اطاق را برداشت و راهی به طرف پائین باز شد و خود کنار آن مکان روی زمین دراز کشید و به زن گفت: که چنان نماید خانم بوناسیو نیز از حرکت دارتن‌یان تقلید کرد و هر دو گوش فرا دادند.

مرد مزبور به بوناسیو گفت: خوب آیا شما یقین دارید که زن شما به کاخ لوور مراجعت کرد؟

بوناسیو گفت: که کوچکترین تردیدی در این خصوص ندارم.
مرد گفت: آیا تصور نمی‌کنید که زن شما، با دیگری درخصوص مسافرت به لندن صحبت کرده باشد؟

بوناسیو گفت: من یقین دارم که او با هیچ کس در این خصوص صحبت نکرده است.

مرد گفت: آقای بوناسیو این خبر که شما برای آقای کاردینال آورده‌اید خیلی اهمیت دارد بوناسیو گفت:

- آیا تصور می‌نمائید که عالیجناب از من راضی شده باشد؟
- در این خصوص کوچکترین تردیدی ندارم.
- آیا این خبر از نظر سیاسی هم دارای اهمیت هست یا خیر؟
- به قدری از نظر سیاسی مهم است که با موجودیت دولت و مملکت ارتباط دارد ولی آیا شما اطمینان دارید که زوجه شما ضمن صحبت اسم کسی را نبرد.

- آری... یقین دارم.

- آیا نشنیدید که او اسم خانم دو شوروز یا خانم دو ورنه یا بوکین گام را ببرد.

- نه آقا، او این اسم‌ها را نگفت.

- دلم می‌خواهد که شما کلمه به کلمه به من بگوئید که او به شما چه گفته است.

- او گفت یک شخص بزرگ قصد دارد که کسی را به لندن بفرستد تا اینکه

نامه‌ای را به شخصی با نفوذ ساکن لندن تسلیم نماید.

خانم بوناسیو که در آپارتمان دارتن‌یان این حرف را شنید خطاب به شوهر گفت:

وای بر تو ای خائن.

دارتن‌یان به او اشاره کرد که ساکت باشید و زن طوری متأثر و متفکر بود که به

سرعت اشاره را دریافت و اطاعت نمود.

مرد گفت: آقای بوناسیو شما در این مورد خیلی از روی سادگی و شتاب عمل

کردید زیرا می‌بایست درخواست زن خود را می‌پذیرفتید و کاغذ را از چنگ او بیرون

می‌آوردید و به آقای کاردینال می‌رسانیدید و دولت و مملکت بوسیله شما نجات یافته

بودند.

بوناسیو با غرور گفت: آیا من می‌توانستم که دولت و مملکت را نجات بدهم.

مرد گفت: بلی آقا، و عالیجناب به شما فرمان اصیل‌زادگی می‌داد و شما یکی از

نجبای کشور می‌شدید.

بوناسیو گفت: آیا فکر می‌کنید که واقعاً عالیجناب به من فرمان اصیل‌زادگی

خواهد داد.

مرد گفت: من به شما قول می‌دهم که این فرمان از طرف عالیجناب صادر خواهد

شد و این فکر را خود صدر اعظم فرانسه کرد و اگر تاکنون به شما نگفت به دو علت بود.

اول اینکه شما خدمت برجسته‌ای انجام بدهید که درخور این فرمان باشید و دوم

اینکه این مژده را به طوری غیرمنتظره به اطلاع شما برساند که برای شما یک حادثه

غیرمترقبه اما سعادت‌بخش باشد و لابد می‌دانید که وقتی سعادت بدون انتظار ما نصیبمان

می‌شود خوشوقتی ما بیشتر از این است تا اینکه ماه‌ها و سال‌ها در انتظار وصول سعادت

بنشینیم زیرا در صورت اخیر اگر به سعادت برسیم، فقط تلخی و صعوبت صبر و تحمل

ما جبران شده است.

بوناسیو بیش از پیش، از این که صدراعظم فرانسه، اینطور در فکر اوست، مسرور شد و گفت: خوشبختانه جبران این موضوع اشکال ندارد و من می توانم هم اکنون بروم و کاغذ مزبور را از زنم بگیرم و برای شما بیاورم که به عالیجناب تسلیم نمائید. آن مرد گفت: چگونه می روید و کاغذ را از او می گیرید؟

بوناسیو گفت: در کاخ لوور مرا می شناسند و من در همین لحظه می روم و به یکی از خدمه کاخ می گویم که زن مرا صدا بزند که از کاخ خارج گردد و وقتی زنم بیرون آمد، چون او می داند من دوستش می دارم خواهم گفت خانم من نمی خواهم که باعث رنجش شما شوم و حال که شما میل دارید مرا به لندن بفرستید از تصمیم خود دایر به نرفتن صرف نظر کردم و حاضرم که این مسافرت را به انجام برسانم و او هم کاغذ را به من خواهد داد.

خانم بوناسیو در آپارتمان دارتن یان گفت: وه... که تو چقدر احمق هستی. دارتن یان دوباره به آن زن اشاره کرد و گفت: خانم ساکت باشید... آن مرد گفت: رفتن و بازگشتن شما چقدر طول می کشد. بوناسیو گفت: یک ربع ساعت را برای رفتن و یک ربع ساعت را برای بازگشت و یک ربع دیگر را هم برای مذاکره با زنم اگر در نظر بگیریم من قبل از انقضای یک ساعت از لوور مراجعت خواهم کرد.

آن مرد گفت: در این صورت من یک ساعت دیگر مراجعت می کنم که از نتیجه مذاکره جدید شما با زنتان مطلع گردم و از خانه خارج شد. خانم بوناسیو خطاب به شوهر گفت، برو ای مرد فرومایه و ننگین که من از همسری این چنین زشت سیرت نفرت دارم.

دارتن یان برای سومین مرتبه به او اشاره کرد و گفت: ساکت باشید. یک مرتبه از پائین فریادهائی مخوف مانند زوزه به گوش دارتن یان و خانم بوناسیو رسید و از کلماتی که بوناسیو بر زبان می آورد فهمیدند که او متوجه شده که پولش را برده اند.

خانم بوناسیو گفت: پناه بر خدا... من می ترسم که فریادهای این مرد تمام سکنه این محله را در این خانه جمع نماید.

ولی خانم بوناسیو اشتباه می کرد و هیچکس نیامد که بفهمد برای چه داد می زند

زیرا خانه بوناسیو در آن محله بدنام شده بود و مردم که مکرر صداهای وحشت آور از آن خانه می شنیدند، می دانستند که آنجا کانون فتنه انگیزی و توطئه و شاید قتل و جرح است و هیچ کس حاضر نمی شد که خود را به خطر اندازد و برود و ببیند که در آن خانه چه می گذرد.

بوناسیو بعد از اینکه مدتی فریاد زد و کسی به دادش نرسید از خانه خارج گردید و آن دو نفر شنیدند که در خیابان نیز فریاد می زد تا اینکه صدایش، در امتداد خیابان باک رفته رفته خاموش شد.

آن وقت خانم بوناسیو به دارتن یان گفت: حال نوبت شماست که از این جا بروید و دیگر به شما سفارش نمی کنم که چقدر محتاط باشید و بدانید که اگر بی احتیاطی کنید آبرو و حیات ملکه را به خطر انداخته اید و فراموش ننمائید که تا از این مأموریت مراجعت نکرده اید جان شما به ملکه تعلق دارد.

دارتن یان گفت: جان من فقط برای نثار کردن در راه ملکه فرانسه است و مطمئن باشید که من از این مسافرت طوری مراجعت خواهم کرد که ملکه از من سپاسگزار باشد. چند لحظه بعد دارتن یان در حالی که بالا پوش خویش را بر خود پیچیده و شمشیر او زیر بالا پوش برجستگی داشت از در خارج گردید.

خانم بوناسیو تا وقتی می توانست دارتن یان را در خیابان ببیند، با نگاه او را تعقیب کرد و بعد از این که مرد جوان از نظر ناپدید شد، به زانو درآمد و دست ها را به طرف آسمان بلند کرد و گفت: خدایا از ملکه حمایت کن... خدایا مرا حفظ نما.

۱۹

نقشه مبارزه

دارتن‌یان بعد از خروج از خانه خود مستقیم به طرف منزل تره‌وی رفت چون دانست هرچه زودتر باید مرخصی بگیرد و از شهر خارج شود.

زیرا کاردینال بوسیله جاسوس خود، یعنی همان مرد مخوف شهر مونک خواهد فهمید که ملکه قصد دارد شخصی را به لندن بفرستد و باید وی، طوری برود که کاردینال نتواند جلوی او را بگیرد.

قلب دارتن‌یان از شادی مالا مال بود چون فرصتی به دست آورد که هم قرین افتخار و سربلند شود و هم پول بدست بیاورد و بالاتر از هر دو، راه ترقیات آینده خویش را همواره سازد.

دارتن‌یان با وجود جوانی و کم‌تجربگی می‌فهمید که سرنوشت فرصتی در دسترس او نهاده که کمتر نصیب دیگران می‌شود و نباید با اهمال این فرصت را از دست بدهد یا از سرنوشت بخواهد بیش از آنچه مقتضی است با او مساعدت نماید. به عبارت دیگر دارتن‌یان می‌دانست که مشکلات را در سر راه انجام مقصود، باید با همت خود رفع کند.

زیرا سرنوشت، همان اندازه که با او مساعدت کرده کافی است، حتی زیاده از حد می‌باشد، و بیش از آن نباید منتظر کمک و مساعدت سرنوشت بود.

تره‌وی مثل معمول با عده‌ای از دوستان و اصیل‌زادگان در خانه خود بود و چون

همه جوان گاسکون را می شناختند کسی راه بر او نگرفت و او خود را به اطاق دفتر ترهوی رسانید و به پیشخدمت گفت: به آقا اطلاع بدهید که من برای یک کار فوری می خواهم او را ببینم.

ترهوی بی درنگ از اطاق پذیرائی خارج شد و وارد اطاق دفتر گردید و به محض اینکه نظر به قیافه دارتن یان انداخت دریافت که واقعه ای جدید پیش آمده زیرا دارتن یان هم مسرور بود و هم متفکر.

دارتن یان در راه، تا وصول به خانه ترهوی راجع به مذاکره خود با فرمانده تفنگداران سلطنتی فکر کرده بود که آیا راز ملکه را به او بگوید یا نگوید.

ولی چون می دانست که ترهوی بدو نظر مساعد دارد و از وفاداران صمیمی پادشاه فرانسه و ملکه و از مخالفین جدی کاردینال است عزم کرد که از ابراز حقیقت خودداری ننماید.

ترهوی گفت: دوست جوان من، آیا با من کاری داشتید؟

دارتن یان گفت: عالیجناب بسیار از شما معذرت می خواهم که یک مرتبه دیگر، بی وقت مصدع و مزاحم شما شده ام ولی می اندیشیدم اگر شما بدانید من برای چه موضوع مهم آمده ام مرا خواهید بخشید.

ترهوی گفت: در این صورت بگوئید که برای چه آمده اید و گوش من به شماست.

جوان در حالی که نظری سریع به اطراف انداخت که کسی گوش به اظهارات او ندهد آهسته گفت: عالیجناب من برای امری آمده ام که مربوط به آبرو و حیثیت بلکه حیات ملکه فرانسه است.

ترهوی هم نظری سریع به اطراف انداخت که مبادا گوش های نامحرم و جاسوس در کمین باشد و با حیرت پرسید: آیا راست می گوئید؟

دارتن یان گفت: عالیجناب بر حسب تصادف یک راز بزرگ به اطلاع من رسیده است.

ترهوی گفت: در این صورت امیدوارم که راز نگاه دار باشید.

جوان گفت: علاوه بر این راز، علیاحضرت ملکه فرانسه مأموریتی برای من صادر فرموده اند که مربوط به همان راز می باشد ولی من این موضوع را برای شما افشاء خواهم

کرد زیرا فقط شما می‌توانید برای انجام مأموریت به من کمک فرمائید.
تره‌وی گفت:

- آیا این راز از خود شماست؟

- نه عالیجناب این راز ملکه فرانسه است.

- آیا علیاحضرت، به شما اجازه داده‌اند که آن را افشاء کنید؟

- نه عالیجناب بلکه برعکس توصیه فرموده‌اند که به هیچ کس ابراز نکنم.

- در این صورت برای چه می‌خواهید این راز را برای من افشاء کنید؟

- برای اینکه بدون مساعدت شما من نمی‌توانم بدین مأموریت بروم و می‌ترسم

که اگر به شما نگویم برای چه می‌روم شما از مساعدت نسبت به من فروگذاری خواهید کرد.

- نه... نه... لزومی ندارد که شما این راز را برای من افشاء کنید و بکوشید که سر

شما محفوظ بماند و بگوئید که از من چه می‌خواهید؟

- استدعای من از شما این است که پانزده روز برای من از آقای اسار مرخصی

بگیرید.

- آیا قصد دارید از پاریس بروید؟

- بلی عالیجناب.

- چه موقع عزیمت خواهید کرد؟

- همین امشب و در صورت امکان در همین ساعت.

- آیا ممکن است بگوئید به کجا می‌روید؟

- من عازم لندن هستم.

- آیا کسی هست که بنا بر اقتضای حفظ منافع خود نگذارد شما به این سفر بروید

یعنی نگذارد شما به مقصد برسید؟

- بلی عالیجناب، و آقای کاردینال به احتمال قوی ممانعت خواهد کرد.

- در این صورت شما در راه لندن از بوندی نخواهید گذشت و من که تره‌وی

هستم به شما اطمینان می‌دهم که به قتل خواهید رسید.

- ولی من از اینکه در راه ملکه به قتل برسم سرافراز خواهم بود.

- بلی... اما مأموریت شما به انجام نخواهد رسید.

- راست است... و عالیجناب کاملاً درست می‌فرمائید و علیاحضرت تأکید فرموده‌اند که من باید به طور حتم به لندن برسم.
- جوان... در اینگونه مأموریت‌ها چهار نفر باید راه بیفتند که یکی از آنها به مقصد برسد.

- عالیجناب شما آتوس و پورتوس و آرامیس را خوب می‌شناسید و می‌دانید که آنها مردانی شجاع هستند و ممکن است که به من کمک نمایند.
- آیا می‌توانید از ابراز سر خود به آنها خودداری کنید؟

- بلی عالیجناب زیرا ما برای یکدیگر سوگند یاد کرده‌ایم که در حوادث، با هم متحد باشیم و بدون سوءظن به هم اعتماد کنیم و لذا آنها از من توضیح نخواهند خواست خاصه آنکه عالیجناب هم به آنها توصیه فرمائید که من برای انجام مأموریت خطیر می‌روم و این توصیه، تصمیم آنها را برای مسافرت با من قوی‌تر خواهد نمود.
تره‌وی گفت: بسیار خوب و من برای هریک از این سه نفر، حکم مرخصی پانزده روزه را خواهم فرستاد و در آن خواهم گفت: چون آتوس هنوز از زخم خود بهبود نیافته برای معالجه باید به آب معدنی فورژ برود و پورتوس و آرامیس هم که نمی‌توانند آتوس را تنها بگذارند با وی می‌روند.

و این سه نفر وقتی احکام مرخصی را دریافت کردند متوجه می‌شوند که من با مسافرت آنها موافق می‌باشم.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب من نمی‌دانم با چه زبانی در قبال این همه مساعدت‌ها تشکر کنم و بعد جوان، سرفرود آورد و خواست برود.

تره‌وی گفت: اینجا بنشینید (اشاره به میز تحریر) و درخواستی برای دریافت مرخصی از آقای اسار بنویسد و فایده این درخواست آن است که اگر یکی از جاسوسان کاردینال شما را تا اینجا تعقیب کرده باشد و برود و به او بگوید که شما به ملاقات من آمدید من خواهم توانست ملاقات شما را موجه جلوه بدهم و بگویم که آمده بودید کسب مرخصی نمائید.

دارتن‌یان درخواست مرخصی را نوشت و هنگام خروج تره‌وی گفت: تا دو ساعت دیگر احکام مرخصی رفقای شما به منازل آنها خواهد رسید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب استدعا می‌کنم که حکم مرخصی مرا نزد آقای آتوس

بفرستید زیرا من دیگر به منزل خود نمی‌روم چون بیم دارم که در آنجا در انتظار من باشند و مرا به قتل برسانند یا توقیف کنند.

تره‌وی گفت: بسیار خوب... سفر بخیر... ولی وقتی دارتن‌یان قدم از آستان اطاق بیرون گذاشت او را صدا زد و گفت: راستی پول دارید یا نه؟
دارتن‌یان در حالی که دست روی جیب گذاشت و صدای پول را درآورد گفت:
بلی علیجناب.

تره‌وی گفت: آیا به قدر کفایت هست؟

دارتن‌یان گفت: سیصد پیستول می‌باشد تره‌وی گفت: در این صورت کافی است زیرا با این پول می‌توان تا انتهای دنیا رفت.

تره‌وی دست خود را به طرف دارتن‌یان دراز کرد و او با حق‌شناسی صمیمی فشرده زیرا از وقتی که به پاریس آمده بود، به دفعات، خود را رهین مساعدتهای تره‌وی دید و هرگز اتفاق نیفتاد که آن مرد صدیق و بزرگ و شایسته، از ابراز مرحمت نسبت به او خودداری کند.

دارتن‌یان بعد از خروج از منزل فرمانده تفنگداران سلطنتی به منزل آرامیس رفت.

آخرین مرتبه که دارتن‌یان دوست خود را دید شبی بود که خانم بوناسیو را تعقیب نمود ولی هر دفعه که دارتن‌یان آرامیس را می‌دید مشاهده می‌کرد که غمگین و گرفته است.

آن شب هم دارتن‌یان دوست خود را متفکر و ملول یافت و دید که آرامیس بیدار می‌باشد و اثر اندوهی بزرگ در ناصیه او دیده می‌شود.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز برای چه شما اینطور غمگین هستید.

آرامیس گفت: من غمگین نیستم، ولی متفکرم و برای این فکر می‌کنم که می‌بایست تا هفته آتی، به زبان لاتینی، تفسیری بر فصل هیجدهم کتاب سن‌اوگوستن بنویسم و این کاری است دشوار و طولانی و خستگی‌آور.

در حالی که دو دوست مشغول صحبت بودند یکی از نوکران تره‌وی وارد شد و پاکتی به دست آرامیس داد و گفت: آقا این حکم مرخصی می‌باشد که شما درخواست کرده بودید.

آرامیس با تعجب گفت: آیا من درخواست مرخصی کرده بودم؟
 دارتن‌یان گفت: آقای آرامیس ساکت باشید و پاکت را دریافت کنید و بعد یک
 سکه نیم پیستولی در دست نوکر نهاد و افزود از قول آرامیس به آقای تره‌وی بگوئید که
 از مراحم ایشان خیلی ممنون هستند.

بعد از اینکه نوکر رفت آرامیس گفت: این مرخصی چه معنی دارد؟
 دارتن‌یان گفت: معنایش این است که شما باید فوراً خود را برای یک سفر پانزده
 روزه آماده کنید و هرچه لوازم مورد احتیاج دارید با خود بردارید.
 آرامیس گفت: من در این موقع نمی‌توانم از پاریس حرکت کنم.
 دارتن‌یان گفت: برای چه؟ آرامیس گفت: برای اینکه باید بدانم...
 آرامیس حرف خود را تمام نکرد اما دارتن‌یان گفته‌اش را تکمیل نمود و پرسید
 لابد از این جهت نمی‌توانید از پاریس خارج شوید که نمی‌دانید آن شخص چه شده و
 کجا رفته است.

آرامیس گفت: کدام شخص را می‌گوئید؟
 دارتن‌یان گفت: همان کسی را می‌گویم که اینجا بود... همان کسی را می‌گویم که
 دستمالی مزین به حاشیه داشت.
 رنگ آرامیس پرید و گفت: که به شما گفت که در اینجا یک کسی سکونت داشته
 است؟

دارتن‌یان گفت: خود من او را دیدم آرامیس گفت: آه... آه شما که این اندازه از
 اخبار و حوادث اطلاع دارید آیا می‌توانید بگوئید که او کیست؟
 دارتن‌یان گفت: تصور می‌کنم که اسم او را می‌دانم آرامیس گفت: آیا می‌توانید
 بگوئید که وی کجا رفت.

دارتن‌یان گفت: من حدس می‌زنم که به شهر تور مراجعت نمود آرامیس گفت:
 حالا می‌فهمم که شما واقعاً او را می‌شناسید ولی برای چه، وی که می‌خواست به تور
 برگردد به من اطلاع نداد؟

دارتن‌یان گفت: برای اینکه می‌ترسید او را توقیف کنند.
 آرامیس گفت: پس برای چه به من کاغذی نوشت که من بدانم او چه قصدی
 دارد؟ دارتن‌یان گفت: ترسید که اگر کاغذی به شما بنویسد برای شما اسباب زحمت شود.

آرامیس گفت: دارتن‌یان عزیز، این جواب‌های شما، روحی جدید، به کالبد من دمید زیرا من تصور می‌کردم که وی از من نفرت دارد و مرا ترک کرده، و من هرگز او را نخواهم دید.

ولی یک سؤال دیگر هم دارم و آن اینکه او برای چه اخیراً به پاریس آمد؟
دارتن‌یان گفت: آمدن او به پاریس، مربوط به موضوعی است که اینک، ما را از پاریس به طرف انگلستان می‌فرستد.

آرامیس با تعجب گفت: آیا ما به انگلستان می‌رویم دارتن‌یان گفت: بلی.
آرامیس گفت: برای چه ما به انگلستان می‌رویم و علت این سفر چه می‌باشد؟
دارتن‌یان خندید و گفت: آرامیس عزیز، من اکنون مجبورم که مانند برادرزاده یا خواهرزاده آن دانشمند بزرگ که شما روزی برای ما حکایت کردید از ابراز علت مسافرت به انگلستان خودداری کنم.

آرامیس که به خاطر آورد چگونه آن داستان را برای رفقاء جعل کرده بود تبسم نمود و گفت: بسیار خوب... دارتن‌یان عزیز... اینک که او از پاریس رفته و شما هم یقین دارید که وی عزیمت کرده دیگر من علاقه‌ای به این شهر ندارم، و چیزی که مرا در اینجا نگاه دارد موجود نیست و حاضرم به راه بیفتم.

دارتن‌یان گفت: پس به راه بیفتیم و بدو آ به خانه آتوس برویم و خواهش می‌کنم که تعجیل کنید زیرا از اوقات گران‌بهای ما خیلی تلف شده است... راستی به بازن گماشته خود بگوئید به خانه آتوس بیاید.

آرامیس گفت: مگر بازن هم با ما خواهد آمد دارتن‌یان گفت: شاید بیاید.
آرامیس نوکر خود را صدا زد و گفت فوراً آماده مسافرت شود و بدون درنگ به خانه آتوس بیاید و به وی ملحق گردد.

و آنگاه خود او شمشیر و بالاپوش و سه طپانچه خویش را برداشت و چند کشو راگشود و محتویات آن را زیر و رو کرد که بداند آیا در ته کشوها، چند سکه پول ممکن است به دست بیاورد یا نه.

ولی چیزی نیافت و در عقب دارتن‌یان از منزل خارج گردید اما از این فکر خارج نمی‌شد که چگونه آن جوان، به هویت شخصی که در پاریس در منزل او سکونت اختیار کرده بود پی‌برد و بالاتر از آن، چگونه فهمید که او چه شده و کجا رفته در صورتی که

وی، از این مسئله، اطلاعی به دست نیاورده بود.

وقتی به خیابان رسیدند آرامیس دست خود را روی بازوی دارتن‌یان نهاد و گفت: دوست عزیز، آیا شما راجع به شخصی که در خانه من سکونت داشت، و بعد رفت، با کسی صحبت کردید؟

دارتن‌یان گفت: به هیچ وجه. آرامیس گفت: آیا درباره آنها با آتوس و پورتوس هم صحبت نکردید؟

دارتن‌یان گفت: نه دوست عزیز، من با هیچ کس صحبت نکرده‌ام زیرا می‌دانستم شما میل ندارید که کسی چیزی از این مقوله بشنود.

آرامیس گفت: حالا خیال من راحت شد و به اتفاق دارتن‌یان راه پیمود تا اینکه به خانه آتوس رسیدند.

آتوس، هنگام ورود رفقاء دو کاغذ در دست داشت، یکی حکم مرخصی پانزده روزه خود، و دیگری یک نامه خصوصی، که به ضمیمه حکم مزبور، از طرف تره‌وی به دستش رسید.

آتوس تا آن دو نفر را دید گفت: بیائید و این دو کاغذ را ببینید و برای من توضیح بدهید که مفهوم آن چیست؟

دارتن‌یان نامه تره‌وی را از دست آتوس گرفت و چنین خواند:

(آتوس عزیزم، نظر به اینکه مبتلا به کسالت مزاج هستید و احتیاج به استراحت دارید من موافقم که پانزده روز در کنار یکی از آب‌های معدنی مثل آب‌های معدنی فورژ یا جای دیگر استراحت نمائید و امیدوارم که هرچه زودتر قرین عافیت شوید. «ارادتمند تره‌وی»

دارتن‌یان بعد از مطالعه گفت: آتوس عزیز معنای این نامه و ورقه مرخصی رسمی که ضمیمه آن می‌باشد این است که شما باید با من بیائید.

آتوس گفت: آیا باید به آب‌های معدنی برویم؟ دارتن‌یان گفت: یا به آب‌های معدنی خواهیم رفت یا جای دیگر.

آتوس که تیزهوش‌تر از سایرین بود گفت: گویا مسافرت ما مربوط به مأموریتی است که به ما واگذار کرده‌اند ولی نمی‌دانم آیا این مأموریت به نفع پادشاه فرانسه می‌باشد یا نه؟

دارتن‌یان گفت: ما برای خدمتگزاری نسبت به پادشاه فرانسه یا ملکه به این مسافرت خواهیم رفت زیرا خدمتگزار هر دو به شمار می‌آئیم.
در این وقت پورتوس طبق معمول با هیاهو وارد اطاق شد و گفت: دوستان از چه موقع مرسوم شده که به یک تفنگدار، بدون اینکه خود او درخواست کند مرخصی بدهند؟

دارتن‌یان گفت: این موضوع از زمانی متداول گردیده که یکی از دوستان آن تفنگدار، برای او و سایرین درخواست مرخصی می‌کند.
پورتوس گفت: آه... از این قرار واقعه جدیدی اتفاق افتاده است آتوس گفت:
-بلی پورتوس عزیز، ما به مسافرت خواهیم رفت پورتوس پرسید: کجا می‌رویم؟
آتوس گفت: من هنوز از مقصد خودمان اطلاع ندارم و این موضوع را از دارتن‌یان پرسید.

دارتن‌یان گفت: آقایان، ما به طرف لندن مسافرت خواهیم کرد پورتوس با حیرت زیاد پرسید: برای چه به لندن می‌رویم ما که در آنجا کاری نداریم دارتن‌یان گفت: چرا... ما در آنجا یک کار واجب داریم پورتوس گفت: این کار کدام است؟
دارتن‌یان گفت: این موضوع را بعد خواهید دانست و من نمی‌توانم اینک بگویم پورتوس گفت: ولی من که یک شاهی پول ندارم چگونه می‌توانم به طرف لندن مسافرت کنم.

آرامیس گفت: من هم دیناری ندارم آتوس افزود: من نیز بی‌پول هستم.
دارتن‌یان کیسه پول را از جیب بیرون آورد و پول را روی میز ریخت و گفت:
آقایان این سیصد پیستول می‌باشد و اگر آن را تقسیم کنیم به یک از ما هفتاد و پنج پیستول خواهد رسید که برای مسافرت به لندن و مراجعت از آنجا کافی است ولی آقایان این را بدانید که همه ما به لندن نخواهیم رسید.

پورتوس گفت: برای چه همه به لندن نخواهیم رسید.
دارتن‌یان گفت: برای اینکه بعضی از ما در راه می‌مانیم. پورتوس گفت: از این قرار ما به جنگ می‌رویم.

دارتن‌یان گفت: آقایان این سفر که ما پیش خواهیم گرفت از جنگ خطرناک‌تر خواهد بود پورتوس گفت: حال که چنین است من باید بدانم که برای چه به این سفر

می‌رویم؟ زیرا کسی که باید کشته شود لااقل باید بداند برای چه به قتل می‌رسد؟
آتوس گفت: من تصور نمی‌کنم که این موضوع در ماهیت مأموریت ما اثری داشته باشد؟

آرامیس گفت: من با عقیده پورتوس موافقم و باید بدانم که برای چه به لندن می‌رویم و چرا ممکن است کشته شویم دارتن‌یان گفت: آقایان، اگر اعلیحضرت پادشاه فرانسه برای شما امری جهت رفتن به میدان جنگ صادر کند و بگوید به فلان ایالت و مثلاً گاسکونی یا فلاندر بروید و بجنگید آیا شما از پادشاه فرانسه خواهید پرسید که هدف از این جنگ چیست؟ و برای چه مصلحت پادشاه فرانسه می‌جنگد و از این جنگ که سود می‌برد؟

آتوس گفت: حق با دارتن‌یان است و شاه یا ملکه وقتی امری صادر می‌کنند دیگر فلسفه و مصلحت آن را تشریح نمی‌نمایند و حال که ورقه مرخصی ما نوشته و امضاء شده و آقای تروهوی برای ما ارسال داشته و سیصد پیستول هم پول، نمی‌دانم از کجا، به ما رسیده برویم و خود را به کشتن بدهیم خاصه آنکه به عقیده من زندگی آنقدر ارزش ندارد که انسان برای آن چانه بزند.

صحبت آتوس که به اینجا رسید خطاب به دارتن‌یان گفت من حاضرم با تو به راه بیفتم.

پورتوس گفت: من هم حاضرم آرامیس گفت: من نیز می‌آیم خاصه آنکه در این اوقات بهتر این است که از پاریس بروم زیرا احتیاج به تفریح دارم.
دارتن‌یان گفت: آنهایی که احتیاج به تفریح دارند در این مسافرت تفریحی جالب توجه خواهند کرد.

آتوس گفت: خوب... حالا بگو چه موقع باید حرکت کنیم؟
دارتن‌یان گفت: اگر حالا حرکت کنیم بهتر از نیم‌ساعت دیگر است، زیرا در این مأموریت، حتی یک دقیقه هم وقتی گران‌بها به شمار می‌آید که باید در آن صرفه‌جویی کرد.

آن وقت رفقای چهارگانه بانگ زدند پلانسه، گریمو، موسکتون، بازن و وقتی نوکران چهارگانه ظاهر گردیدند گفتند زود پوطين‌های سواری ما را روغن بزنید که نرم شود و بروید و اسب‌های ما و خودتان را از سربازخانه تفنگداران بیاورید.

طبق مقررات سربازی سپاه تفنگداری هر تفنگدار موظف بود اسب خود و نوکرش را تا وقتی که در مأموریت نیست در اصطبل سربازخانه جا بدهد و هر وقت که احتیاج به سواری دارد اسب را از آنجا خارج کند.

آن چهار گماشته با سرعت روان شدند که اسب‌های ارباب، و خودشان را بیاورند و پورتوس گفت: حالا نقشه جنگ باید طرح شود و بدو آبدانیم که ما به کجا می‌رویم؟ دارتن‌یان گفت: اولین مقصد ما بندر کاله واقع در ساحل فرانسه و کنار دریای مانش است زیرا از اینجا تا بندر کاله، راه نزدیکتر از پاریس تا بنادر دیگر می‌باشد، و نیز از بندر کاله می‌توان بوسیله خط مستقیم که نزدیکترین فاصله از نقطه‌ای به نقطه دیگر است به انگلستان رفت.

پورتوس گفت: من برای این مسافرت، و در واقع این جنگ نقشه‌ای طرح کرده‌ام که از این قرار است. همه گوش فرا دادند و پورتوس گفت: ما چهار نفر با چهار گماشته، اگر به اتفاق مسافرت کنیم تولید سوءظن خواهیم کرد بنابراین بعد از اینکه دارتن‌یان موضوع مأموریت را به هریک از ما گفت از هم جدا خواهیم گردید.

و من به عنوان طلایه جلو می‌روم و از راه بندر بولونی خود را به دریا خواهیم رسانید و آتوس دو ساعت دیگر به راه خواهد افتاد تا اینکه در بندر آمین به دریا برسد و آرامیس دو ساعت دیگر به راه می‌افتد و در بندر نویون به دریا خواهد رسید.

باقی می‌ماند دارتن‌یان که از هر راه بخواهد می‌تواند برود مشروط بر اینکه لباس خود را با نوکرش پلانسه عوض نماید و خود لباس او را بپوشد که اگر به وی ظنین شدند نوکرش را دستگیر نمایند نه خود او را.

آتوس گفت: آقایان این نقشه دو نقص، به عقیده من دارد اول اینکه نباید نوکره را از این مأموریت مستحضر کرد.

زیرا اگر یک اصیل زاده، گاهی، بر اثر یک سلسله عوامل و بالاخص ترس و فشار دیگران، یک راز را بروز بدهد یک نوکر به طور حتم در اولین فرصت برای اندک پول، یا چیز دیگر آن راز را افشاء خواهد کرد.

دارتن‌یان گفت: نقشه پورتوس قابل اجراء نیست برای اینکه خود من نمی‌دانم چگونه این مأموریت باید انجام بگیرد زیرا من حامل نامه‌ای هستم که در اینجا، یعنی جیب بغل من و روی سینه است و این نامه باید در لندن به دست کسی که اسم او روی

پاکت نوشته شده برسد.

اگر این نامه دارای چهار نسخه بود هریک از ما می توانستیم به تنهایی با یک نسخه آن حرکت کنیم ولی این نامه دارای یک نسخه است و سرش را هم بسته، مهر و موم کرده اند.

و عمده این می باشد که این نامه به مقصد برسد و اگر یکی از ما کشته شدیم دیگری آن را بردارد و اگر او هم کشته شد، دیگری نامه را حمل کند تا آخرین کسی که زنده مانده، بتواند نامه را، در انگلستان به گیرنده برساند.

آتوس گفت: آخرین برتو دارتن یان، و اینک به بقیه حرف من گوش کنید... من گفتم که نقشه پورتوس دو عیب دارد.

عیب اول را بیان کردم و عیب دوم نقشه پورتوس این است که ما از یکدیگر جدا می شویم و در نتیجه، آن هائی که سودشان اقتضا می کند که ما را به قتل برسانند، خواهند توانست که به سهولت یکایک ما را از بین ببرند در صورتی که هرگاه به هیئت اجتماع حرکت کنیم و به گماشتگان خود طپانچه و شمشیر بدهیم، تقریباً یک ارتش کوچک خواهیم شد و کسانی که قصد حمله به ما را دارند قبل از مبادرت به تعرض، فکر خواهند کرد که آیا می توانند با ما در بیفتند یا نه؟

این است که به عقیده من باید به اتفاق حرکت کنیم و اگر جلوی ما را گرفتند من نامه تروهوی را نشان می دهم و می گویم که باید به آب معدنی بروم و رفقای من برای اینکه مرا تنها نگذارند با من آمده اند.

شما هم که دارای ورقه مرخصی هستید اوراق مرخصی خود را نشان خواهید داد و اگر قانع نشدند و به ما حمله ور گردیدند خواهیم جنگید و اگر خواستند ما را محاکمه نمایند خواهیم گفت که من برای آب معدنی می رفتم و رفقای دیگرم برای استحمام در آب دریا.

و اگر در جنگ به قتل رسیدیم آخرین کسی که زنده می ماند همانطور که دارتن یان گفت نامه را به مقصد خواهد رسانید.

آرامیس گفت: آتوس تو مردی کم حرف هستی و حرف نمی زنی ولی وقتی لب به سخن می گشائی هرچه از دهان تو بیرون می آید چون زر دارای ارزش می باشد و به همین جهت من نقشه تو را می پذیرم... پورتوس ... نظریه تو چیست؟

پورتوس گفت: من نیز موافقم تا دارتن یان چه می گوید زیرا چون وی حامل نامه می باشد در این سفر، نسبت به ما مقام ریاست دارد و نظریه مثبت یا منفی او، مهم می باشد.

دارتن یان گفت: آقایان من هم نقشه آتوس را می پذیرم و چون دیگر کاری نداریم خوب است برخیزیم و به راه بیفتیم.

دوستان چهارگانه دست به طرف پول دراز کردند و هر کدام سهم خود را که ۷۵ پیستول بود برداشتند و احتیاجات سفر را گرد آوردند و به راه افتادند.

۲۰

مسافرت

دو ساعت بعد از نیمه شب مسافرین چهارگانه و نوکران آنها از دروازه سن دنیس پاریس خارج شدند و تا وقتی که هوا تاریک بود صحبت نمی کردند زیرا کسی حوصله حرف زدن نداشت و حواس همه متوجه اطراف جاده بود چون، انتظار داشتند که از پشت هر تپه و زاویه هر پیچ، عده ای بیرون بیایند و به آنها حمله ور شوند.

با اینکه دارت نیان جزئیات موضوع را به آنها نگفته بود معهذاسه نفر دیگر یعنی آتوس، پورتوس، آرامیس می دانستند که کاردینال با مسافرت آنها به لندن مخالف است و شب گذشته مستحضر شده که فرد یا دسته ای عازم لندن هستند و به طور قطع، در صدد برپا خواهد آمد.

هر چهار تن، به قدر کافی کاردینال را می شناختند و مطلع بودند که وی در راه اجرای یک منظور، یا ممانعت از اجرای یک منظور از هیچ چیز، ابا ندارد و قتل یک یا چهار نفر برای او، امری بسیار پیش پا افتاده است و در صورت لزوم یک هنگ یا تیپ را فدا می نماید که بتواند موضوعی را عملی کند یا از عملی شدن تصمیم دیگران جلوگیری نماید.

وقتی روز دمید و آفتاب طلوع کرد مسافرین به نشاط آمدند و شروع به صحبت و خنده و شوخی کردند و وضع آنها مثل سربازانی بود که باید به میدان جنگ بروند و یک مرتبه درمی یابند که زندگی با همه ناملایمات خود چیزی گران بها است و ارزش آن

را دارد که انسان در راه حفظ آن فداکاری کند.
 با اینکه رفقای چهارگانه میل نداشتند که کسی آنها را بشناسد و توجه دیگران بسوی آنها جلب بشود، معذک وضع آنها در راه توجه همه را معطوف به آنان می نمود.
 زیرا اسب های آنها سیاه بود و مطابق روش سوار نظام که عادت فطری آنها گردیده بود حرکت می کردند و علاوه بر آقایان نوکرها نیز اسلحه کافی داشتند.
 معهذ تا ساعت هشت صبح که وارد قصبه شان تی لی شدند هیچ واقعه سوء روی نداد.

در آنجا، مقابل یک مهمانخانه روستائی که روی تابلوی آن نقش سن مارتین قدیس مسیحی را در حال دادن نصف بالاپوش خود به یک مرد فقیر، تصویر کرده بودند پیاده شده، قدم به تالار مهمانخانه گذاشتند ولی به نوکرها توصیه نمودند که زین از پشت اسب ها برندارند زیرا به زودی حرکت خواهند کرد.

دارتن یان و رفقای او پشت میز مهمانخانه نشستند و دیدند یک اصیل زاده که به ظاهر، از راه دامارتن می آید، پشت میز مزبور نشسته مشغول صرف غذا است.
 در آن موقع هنوز میزهای کوچک در مهمانخانه های روستائی متداول نشده بود و در بیشتر از آنها یک میز بزرگ وسط تالار می نهادند و همه مسافرن گرد آن می نشستند و غذا می خوردند.

وقتی کاروان رفقا پشت میز قرار گرفت آن مرد شروع به صحبت درباره آب و هوا و مسائل متفرقه کرد و مسافرن به او جواب دادند تا اینکه ناشناس به پورتوس پیشنهاد کرد که به سلامتی کاردینال بنوشد.

پورتوس گفت: با کمال میل من حاضریم که به سلامتی کاردینال نوشیدنی بنوشم در صورتی که شما هم به سلامتی اعلیحضرت پادشاه فرانسه نوشیدنی بنوشید.
 مرد مزبور که مست به نظر می رسید و نمی توانست خود را نگاه دارد گفت: من در این کشور پادشاهی جز کاردینال نمی شناسم.

پورتوس گفت: تو مست لایعقل هستی و بر تو حرجی نیست ولی اگر هوشیار بودی به تو می گفتم که در این کشور اعلیحضرت لوئی سیزدهم پادشاه است، و فقط وی پادشاه حقیقی می باشد و کاردینال و دیگران، همه زیردست او محسوب می شوند.
 آن مرد شمشیر از غلاف کشید و پورتوس هم ناچار دست به شمشیر برد و

آتوس به پورتوس گفت: شما از روی حماقت با این مرد محاجه کردید و اینک چاره ندارید جز اینکه او را به قتل برسانید و زود وی را معدوم کنید و به ما واصل شوید. رفقاء سوار اسب‌ها شدند و با نوکران خود به راه افتادند و بعد از طی پانصد قدم آتوس گفت: این اولین رفیق ما بود که در راه ماند.

آرامیس گفت: تردیدی وجود ندارد که این مرد یکی از جاسوسان و عمال کاردینال بود ولی من حیرت می‌کنم که به چه مناسبت با پورتوس شروع به نزاع کرد. دارتن‌یان گفت: برای اینکه پورتوس بین ما چهار نفر بلند صحبت می‌کرد و هیکلی بزرگتر داشت و لذا آن مرد تصور نمود که وی رئیس ما می‌باشد. آتوس گفت: حق با گاسکون است و من مکرر گفته‌ام که این جوان باصغر سن خود بسیار عقل و هوش دارد.

بعد به راه ادامه دادند تا اینکه به بووه رسیدند و در آنجا برای اینکه اسب‌ها قدری رفع خستگی کنند و هم به امید اینکه پورتوس از عقب برسد متوقف شدند. اما پورتوس نیامد و لذا به راه افتادند و همین که یک فرسخ از بووه دور شدند به محلی رسیدند که عرض جاده کم می‌شد و در آن جا هشت یا ده نفر از کارگران به تعمیر جاده اشتغال داشتند و گودال‌هایی حفر کرده گل و لای بسیار بوجود آورده بودند. چون یکی دو مرتبه پای اسب‌ها در گودال‌های پر از گل و آب فرو رفت آرامیس ترسید که مبادا پوطين‌های او گل آلود شود و به کارگران تغییر کرد که چرا آن گودال‌های بزرگ را بوجود آورده، برای مردم تولید زحمت کرده‌اند.

آتوس خواست به آرامیس بگوید که شکیبائی را پیشه کند ولی کارگران طوری ناسزاهای درشت به مسافران دادند که آتوس با همه شکیبائی خود عنان صبر را از دست داد و با اسب به طرف آنها نهیب زد.

یک مرتبه کارگران بیل و کلنگ را رها کردند و خود را به کنار جاده که برآمدگی داشت رسانیدند و تفنگ‌هایی را که در آنجا پنهان کرده بودند برداشتند و به هیئت اجتماع سواران را به باد گلوله گرفتند.

چیزی نمانده بود که همه در آنجا به قتل برسند و دارتن‌یان بانگ زد که اینجا کمین‌گاه است و مخصوصاً این کمین‌گاه را برای قتل ما بوجود آورده‌اند و معطل نشوید و خود را دور نمائید.

قبل از این که دوستان بتوانند که از آن منطقه دور شوند یک گلوله به شانه آرامیس اصابت کرد و یک گلوله هم در نقطه‌ای نرم و فربه، از بدن موسکتون که در انتهای ستون فقرات واقع شده جا گرفت.

زخم موسکتون شدید نبود ولی او ترسید و تصور کرد که زخمی منکر برداشته، و لذا روحیه خود را از دست داد و از اسب به زمین افتاد.

ولی آرامیس با اینکه تیر خورده بود محکم یال اسب را گرفت و رکاب کشید و وقتی از آن منطقه دور شدند دیدند که اسب بی صاحب موسکتون هم با آنها می آمد و آتوس گفت: اگر اسب یدک بخواهیم می توانیم از این مرکوب استفاده کنیم.

دارتن یان گفت: من میل داشتم که به جای یک اسب یدک، ما دارای یک کلاه یدکی می شدیم زیرا کلاه مرا گلوله برد و خوشوقتم که نامه موصوف را در کلاه خود نگذاشتم و گرنه آن نامه اینک از بین رفته بود.

آرامیس که دردی شدید در شانه خود احساس می کرد گفت: پورتوس چون تنها است اگر از اینجا بگذرد به دست این کارگران ساختگی که همه آدم کشهای کاردینال هستند به قتل خواهد رسید.

آتوس گفت: مطمئن باشید که پورتوس از آنجا که با آن مرد مست مبارزه کرد تکان نخورده و من بعید نمی دانم که مجروح گردیده باشد زیرا اگر قدرت حرکت داشت تاکنون به ما ملحق شده بود و دیگر اینکه من تصور می کنم که آن مرد مست هم، مانند این کارگران ساختگی، یک مست تصنعی بود و به محض اینکه شمشیر از غلاف کشید هوشیار گردید و ضربتی شدید بر پورتوس وارد آورد.

دو ساعت دیگر هم راه پیمودند و برحسب توصیه آتوس میان بر زدند که مجبور به عبور از شاهراه نشوند زیرا بعید نبود که در شاهراه کمین گاه‌هایی دیگر، انتظار آنها را می کشید.

کم کم آثار خستگی در اسب‌ها نمایان شد و به علاوه حال آرامیس دقیقه به دقیقه بدتر می گردید به طوری که رفقایش مجبور بودند که او را روی اسب نگاه دارند که به زمین نیفتد.

وقتی به کروکور رسیدند آرامیس گفت: من دیگر قدرت پیشرفت ندارم و مرا اینجا بگذارید و خود بروید.

این بود که آرامیس را در یک مهمانخانه پیاده کردند و بازن نوکرش را نزد او گذاشتند که از ارباب خود پرستاری نماید.

رفقا برای از دست دادن بازن برای بقیه مسافرت، متأثر نشدند زیرا بازن مردی نبود که در کمین‌گاه‌ها بدرد بخورد و بتواند کمکی به دیگران بنماید.

وقتی از کروکور به امید اینکه شب در آمین بخوابند به راه افتادند بیش از دو ارباب و دو نوکر یعنی گریمو و پلانسه باقی نماند و آتوس گفت: من سوگند یاد می‌کنم که بعد از این شمشیر بیرون نیاورم زیرا تردیدی نیست که در طول این راه قدم به قدم کسانی مأمور شده‌اند که ما را اغوی به نزاع و پیکار نمایند و از عبورمان ممانعت کنند. دارتن‌یان گفت: آتوس عزیز به جای اینکه سوگند یاد کنید اسب خود را هی نمائید که زودتر به آمین برسیم.

با وجود خستگی اسب‌ها، ضربات شلاق و مهمیز سواران آنها را تحریک به راه پیمائی کرد و نیمه شب به آمین رسیدند و تصمیم گرفتند که شب در مهمانخانه لیدور بیتوته کنند.

مهمانخانه‌چی وقتی ورود دو اصیل‌زاده را با نوکران آنها دید چراغ را به یک دست گرفت و با دست دیگر کلاه از سر برداشت و پیش افتاد تا اینکه اطاق دارتن‌یان و آتوس را به آنها نشان بدهد.

اطاق‌هایی که مهمانخانه‌چی به آن دو می‌داد بهترین اطاق مؤسسه او به شمار می‌آمد و فقط یک عیب داشت و آن اینکه هریک از دو اطاق در یک طرف مهمانخانه واقع شده بود.

در صورتی که آتوس و دارتن‌یان دو اطاق می‌خواستند که در جوار هم باشند. مهمانخانه‌چی گفت: آقا در اینجا دو اطاق مجاور نداریم ولی بهتر این است که شما این دو اطاق را بپذیرید زیرا می‌ترسم که تا چند لحظه دیگر مسافرینی بیایند و این اطاقها را از شما بگیرند.

دارتن‌یان و آتوس گفتند که ما احتیاجی به اطاق‌های لوکس شما نداریم و در یکی از اطاق‌های عمومی مهمانخانه روی دو دوشک خواهیم خوابید.

مهمانخانه‌چی سر فرود آورد و گفت: عالیجنابانی چون شما نباید در اطاق عمومی بخوابند و این مایه ننگ و سرشکستگی من است که مسافرینی این‌گونه محترم و

متشخص وارد مهمانخانه لیدور بشوند و در اطاق عمومی بیتوته نمایند.
ولی اصرار مهمانخانه‌چی نتوانست که بر انکار آن دو نفر فائق گردد و دارتن‌یان و آتوس هر کدام دوشکی زیر خود انداختند و در یک اطاق کوچک و محقر خوابیدند.

تازه چشم آنها گرم شده بود که دیدند شخصی روی پنجره آن اطاق که به طرف حیاط باز می‌شد می‌زند.

مسافری بدو تصور کرد که سارق یا شخصی دیگر است که سوء قصد دارد.
ولی بعد معلوم شد که وی پلانسه نوکر دارتن‌یان می‌باشد و یک بسته کاه زیر بغل گرفته و آهسته به ارباب گفت: آقایان، من از قیافه این مهمانخانه‌چی خوشم نمی‌آید زیرا او را خیلی محیل می‌بینم و اجازه بدهید که پای این پنجره بخوابم که اگر بخواهند از این راه وارد اطاق شوند من مانع گردم.

آتوس گفت: حق با تو است و این مهمانخانه‌چی بیش از اندازه تعارف می‌کرد و مردی محیل به نظر می‌رسید ولی اسب‌ها را که نگاهداری می‌نماید؟
پلانسه گفت: که گریمو در اصطبل می‌خوابد و برای نگاهداری اسب‌ها و دادن علیق به آنها کفایت می‌کند.

اطاق مزبور که آن سه نفر در آن خوابیدند، دو در و یک پنجره داشت دارتن‌یان و آتوس هر کدام پشت یک در استراحت کردند و پلانسه پشت پنجره خوابید و قبل از اینکه به خواب روند به گریمو سپردند که برای ساعت پنج صبح اسب‌ها را آماده حرکت نماید.

دو ساعت بعد از نیم شب مثل این بود که شخصی قصد دارد از راه پنجره وارد اطاق شود ولی پلانسه بانگ زد کیست؟

و آن شخص که فهمید مسافران بیدارند اصرار ننمود و رفت و دیگر تا ساعت چهار هیچ اتفاقی روی نداد.

در این ساعت دارتن‌یان و آتوس و پلانسه بر اثر هیاهوی شدید بیدار شدند و شنیدند که عده‌ای با هم نزاع می‌کنند و در بین آنها فریادهای گریمو شنیده می‌شود.

معلوم گردید که در آن ساعت گریمو مهتران اصطبل را از خواب بیدار کرده بود که کمک نمایند تا اینکه اسب‌ها را زین کند لیکن آنها بر وی هجوم آوردند و یکی از

آنها با چوب طوری بر فرق گرموی بیچاره کوبید که وی بیهوش بر زمین افتاد و خون از سرش جاری شد.

دارتن یان و آتوس دریافتند که اگر بخواهند انتقام گرمو را بگیرند از مسافرت باز خواهند ماند.

لذا پلانسه را فرستادند که اسب‌ها را زین کند و از اصطبل خارج نماید. ولی وقتی پلانسه وارد اصطبل شد دید که هیچ یک از اسب‌ها جز اسب موسکتون که بدون راکب تا آنجا آمده بود، قدرت حرکت ندارند. و مثل اینکه اسب‌های مزبور را مسموم کرده‌اند زیرا محال بود که فقط خستگی روز گذشته اسب‌ها را آن گونه بی حال نموده باشد.

این مرتبه آتوس و دارتن یان مضطرب گردیدند زیرا گرچه، ممکن بود که حادثه مزبور و حوادث دیگر، ناشی از تصادف باشد ولی بعید می نمود که آن همه حوادث، پیایی، علیه آنها روی بدهد و مثل اینکه یک دست مرموز، از پشت پرده، مرتب اشکال می تراشد که نگذارد آنها به مسافرت ادامه بدهند.

دارتن یان و پلانسه از مهمانخانه بیرون رفتند که ببینند آیا ممکن است سه اسب خریداری یا کرایه نمایند و جلوی مهمانخانه، در خیابان، چشم شان بدو اسب قوی افتاد و پرسیدند که این اسب‌ها از کیست؟

جواب شنیدند که اسب‌های مزبور متعلق به دو مسافر است که اینک، درون مهمانخانه، مشغول پرداخت حساب خود به مهمانخانه‌چی هستند.

در همان موقع آتوس هم به طرف جایگاه مهمانخانه‌چی رفت که حساب او را پردازد و پرسید حساب ما در شب گذشته با کرایه اطاق چقدر می شود مهمانخانه‌چی گفت: یک پیستول و نیم.

آتوس دو پیستول از جیب بیرون آورد که به مهمانخانه‌چی بدهد و تمه آن را بگیرد و صاحب مهمانخانه یکی از سکه‌های زر را گرفت و قدری واریسی کرد و یک مرتبه فریاد زد این سکه قلب است و این شخص و رفیق او قلب زن هستند... و فوراً آنها را توقیف کنید و نگذارید فرار نمایند.

آتوس گفت: ای نابکار، این چه حرف است که می زنی و چگونه ممکن است این سکه‌ها قلب و ما قلب زن باشیم؟ آیا می خواهی هم اکنون گوش‌های تو را در عوض این

توهین بزرگ که به ما می‌کنی بیرم؟

یک مرتبه چهار مرد مسلح از اطاق مجاور خارج شدند و به آتوس حمله‌ور گردیدند و آتوس دو طپانچه خود را کشید و شلیک کرد و دو نفر را از پا درآورد و تا حنجره او توانائی داشت فریاد زد دارتن‌یان... خود را نجات بده... دارتن‌یان... من گرفتار شدم... و تو خود را نجات بده که مانند من گرفتار نشوی.

دارتن‌یان و پلانسه که در خارج مهمانخانه بودند دیگر معطل نشدند و با یک خیز روی پشت آن دو اسب تازه نفس قرار گرفتند و رکاب کشیدند. تا چند دقیقه هیچ یک حرف نمی‌زد زیرا چنان با سرعت می‌رفتند که نفس در سینه هر دو پیچیده بود و بعد از اینکه خود را در صحرا یافتند دارتن‌یان قدری از سرعت اسب خود کاست و به پلانسه گفت: آیا تو دیدی که در داخل مهمانخانه چه واقعه‌ای روی داد؟

پلانسه گفت: آقا آنچه من دیدم این بود که بعد از شلیک طپانچه‌های آقای آتوس دو نفر به زمین افتادند و آقای آتوس شمشیر از غلاف کشید و با دیگران شروع به پیکار کرد و دیگر نتوانستم دنباله حوادث را ببینم زیرا به راه افتادیم. دارتن‌یان گفت: آفرین بر تو ای آتوس دلیر و جوانمرد و من بسی متأثر هستم که باید تو را رها کنم و در این موقع که احتیاج به کمک داری فرار نمایم ولی شاید تا چند دقیقه دیگر ما هم گرفتار یک کمینگاه شویم و به قتل برسیم. اما تو پلانسه یک جوان شجاع هستی و من تصور نمی‌کردم که این چنین جرأت و چابکی داشته باشی.

پلانسه گفت: آقا من به شما عرض کردم که یک آدم بی‌دست و پانستم و در موقع خود از من هم کارهای مفید ساخته می‌شود زیرا سکنه ایالت پیکاردی افتخار می‌کنند که از کودکی با صفات شجاعت و چابکی بار می‌آیند خاصه آنکه اینجا ولایت من است و مشاهده مناظر ولایتی و استشمام این هوا، استعداد مرا بیشتر می‌کند.

دارتن‌یان و نوکر او بدون یک لحظه توقف خود را به شهر کوچک سن‌اومر رسانیده و در آنجا از بیم آنکه بدبختی جدیدی روی ندهد وارد مهمانخانه نشدند بلکه وسط خیابان چند لقمه غذا خوردند و به راه ادامه دادند تا بندر کاله نمایان شد. قدری که به شهر نزدیکتر شدند اسب دارتن‌یان سقوط کرد و از چشم‌ها و بینی

مرکوب خون بیرون آمد و معلوم بود که دیگر نمی‌توان از آن حیوان انتظار داشت که بر پا خیزد و راکب خود را به مقصد برساند اسب پلانسه هنوز نفس می‌زد و می‌توانست روی چهار پای خود بایستد ولی یا به مناسبت سقوط اسب دارتن‌یان یا مناسبت خستگی، آن مرکوب هم، توقف کرد.

اما ارباب و نوکر تقریباً به مقصد رسیده بودند و در ظرف چند دقیقه پیاده به شهر رسیدند پلانسه توجه ارباب خود را به طرف یک آقا و نوکر، که در فاصله پنجاه قدمی جلوی آنها می‌رفتند جلب کرد.

از چکمه‌های غبار آلود آقا معلوم بود که از راهی دور می‌آید و وضع او نشان می‌داد که عجله دارد و به محض وصول به اسکله بندر پرسید که آیا می‌تواند فوراً به طرف انگلستان حرکت کند.

ناخدای یک کشتی که در اسکله بود گفت: بلی، و به طرف کشتی خود اشاره کرد و گفت: این سفینه فوراً شراع می‌افرازد و به راه می‌افتد ولی طبق حکم کاردینال، که امروز صبح رسیده، ما نمی‌توانیم هیچ مسافر را سوار کشتی بکنیم مگر اینکه نوشته صدراعظم فرانسه را ارائه بدهد.

آقائی که برای مسافرت به انگلستان عجله داشت کاغذی از جیب بیرون آورد و گفت: این جواز رسمی است که به امضای کاردینال رسیده و طبق آن من می‌توانم مسافرت کنم.

ناخدا گفت: در این صورت، جواز خود را به امضای حکمران بندر برسانید تا حرکت کنیم.

مسافر پرسید: حکمران کجاست؟ ناخدا گفت: وی اینک در ویلای خود می‌باشد و آن ویلا، تا شهر بیش از یک ربع فرسنگ فاصله ندارد و آن گاه با انگشت به طرف نقطه‌ای از صحرا اشاره نمود و گفت: آیا آن خانه را می‌بینید که در پای آن تپه کوچک قرار گرفته و بام آن را با سنگ لوح مفروش کرده‌اند... آن خانه ویلای حکمران می‌باشد.

آقای مزبور که اصیل زاده بود با نوکرش به طرف ویلای حکمران به راه افتاد و دارتن‌یان و پلانسه او را تعقیب کردند و همین که پانصد قدم از شهر دور شدند و به بیشه‌ای که جاده از وسط آن می‌گذشت رسیدند دارتن‌یان به سرعت افزود و خود را به

اصیل زاده رسانید و گفت آقا گمان می‌کنم که شما عجله دارید؟...
 مسافر گفت: بلی آقا... بیش از آنچه تصور می‌نمائید من تعجیل دارم که زودتر به مقصد برسم دارتن‌یان گفت: آقا، متأسفم از اینکه من نیز عجله دارم زودتر خود را به مقصد برسانم و به همین جهت می‌خواهم از شما درخواستی بکنم.
 اصیل زاده گفت: درخواست شما کدام است؟ دارتن‌یان گفت: تقاضای من این می‌باشد که موافقت کنید که من زودتر از شما حرکت کنیم.

اصیل زاده جواب داد: آقا، غیر ممکن است زیرا من شصت فرسنگ راه را در چهل و چهار ساعت طی کرده‌ام که فردا ظهر در لندن باشم دارتن‌یان گفت: من شصت فرسنگ را در چهل ساعت طی کردم و می‌بایست فردا ساعت ده صبح در لندن باشم اصیل زاده گفت: آقا متأسفم از اینکه نمی‌توانم درخواست شما را بپذیرم و چون من زودتر آمده‌ام باید زودتر بروم.

دارتن‌یان گفت: متأسفم از اینکه من دیرتر آمده‌ام ولی زودتر خواهم رفت اصیل زاده گفت: آقا من برای مأموریتی که از طرف پادشاه فرانسه به من محول گردیده مسافرت می‌کنم. دارتن‌یان گفت: آقا من برای مأموریتی که از طرف خود من، به اینجانب محول گردیده مسافرت می‌نمایم.

اصیل زاده گفت: آقا از این قرار شما بهانه‌جوئی می‌کنید و قصد دارید که با من نزاع نمائید.

دارتن‌یان گفت: اگر شما از قبول درخواست من امتناع نمائید کار به نزاع خواهد کشید اصیل زاده گفت: درخواست شما چیست؟

دارتن‌یان که می‌دانست تقاضای او، بی‌مورد است، قدری تردید کرد ولی نه از آن جهت که نمی‌خواست درخواست کند، بلکه بدان سبب که روح جوانمردی و فطرت اصیل‌زادگی او، با آن تقاضای غیر وارد، موافقت نمی‌نمود.

ولی چون چاره‌ای نداشت گفت: آقا آیا میل دارید بدانید درخواست من چیست؟ اصیل‌زادگی گفت: بلی. دارتن‌یان گفت: من از شما تقاضای می‌کنم که جواز عبور خود را به من بدهید زیرا من جواز عبور ندارم و در عین حال، مجبورم که خود را به انگلستان برسانم.

اصیل زاده گفت: آقا به نظرم شوخی می‌کنید؟ دارتن‌یان گفت: آقا من اهل شوخی

نیستم و اینک، موردی هم برای شوخی وجود ندارد.
اصیل زاده که دید دارتن یان راه را بر او گرفته گفت: آقا بگذارید بروم دارتن یان
گفت: من نمی گذارم که شما عبور کنید مگر اینکه جواز خود را به من بدهید.
مسافر گفت: آقا، این لجاجت ابلهانه شما، خیلی برای شما گران تمام خواهد شد و
من طبق مأموریتی که دارم شما را به قتل خواهم رسانید.
در این وقت مسافر به طرف نوکر خود رو کرد و بانگ زد لو بن طپانچه های مرا
بیاور دارتن یان هم به طرف نوکر خود بانگ زد پلانسه تو نوکر را دریاب تا من ارباب را
مطیع کنم.

پلانسه که از موفقیت اولیه قوی دل شده بود با یک خیز، روی لو بن قرار گرفت و
او را به زمین افکند و زانوی خود را روی سینه اش گذاشت و به دارتن یان گفت: آقا،
خیال شما از طرف نوکر آسوده باشد زیرا من او را بی حرکت کردم.
اصیل زاده که دید کار از شوخی گذشته و واقعاً جنبه جدی پیدا کرده شمشیر را
کشید و به دارتن یان حمله ور گردید غافل از اینکه حریف او چیره دست و ورزیده است
و دارتن یان، در ظرف چند ثانیه سه ضربت متوالی بر آن اصیل زاده فرود آورد و هر بار
گفت:

این ضربت را برای آتوس می زنم... این ضربت انتقام پورتوس است... با این
ضربت انتقام آرامیس را می گیرم...

اصیل زاده بعد از دریافت ضربت سوم به زمین افتاد و دارتن یان به گمان اینکه او
مرده به وی نزدیک شد که جواز عبور را از جیب او بیرون بیاورد.

ولی مجروح، که هنوز جان داشت و شمشیرش را رها نکرده بود به سهم خویش
ضربتی بر سینه دارتن یان وارد آورد و گفت: این هم، برای اینکه انتقام خود را بکشم.
دارتن یان خشمگین، بانگ بر آورد، خوب شد به خاطر آمد که من به نام خود
ضربتی بر شما نزده ام و لذا، این ضربت را برای خود می زنم و شمشیر را طوری وارد
شکم مرد بدبخت نمود که از پشت او خارج گردید و در زمین فرو رفت و اصیل زاده
مغلوب، چشم ها را فرو بست و دیگر تکان نخورد.

دارتن یان که دیده بود مسافر، جواز عبور را در کدام جیب نهاده، از جیبش بیرون
آورد و گشود و دانست که جواز را بنام آقای کنت دو وارژ صادر کرده اند.

آن وقت نظری به قیافه مرد مغلوب انداخت و دید جوانی است بیست و پنج ساله، و شاید جوان‌تر، و خوش سیما، و با اینکه رسم دوئل اقتضا می‌نمود که دارتن‌یان اقدامی برای کمک به او کند و جوان را به طبیب و جراح برساند که شاید زنده بماند، در آن موقع، مجبور بود که مرد مجروح را به حال خود بگذارد و برود.

جوان گاسکون از غرابت سرنوشت بشر، متأثر شد و آه کشید زیرا دریافت که سرنوشت است که دو نفر را که اصلاً با هم خصومت ندارند و یکدیگر را نمی‌شناسند به جان هم می‌اندازد و آنها را وادار می‌دارد، که برای منافع کسانی دیگر، که شاید هیچ اطلاع ندارند که افرادی به نام دارتن‌یان یا وارڈ دارای موجودیت هستند، شمشیر بکشند و هم را به قتل برسانند.

اما فریادهای لوبن رشته فکر دارتن‌یان را گسیخت زیرا نوکر آن اضیل‌زاده، با اینکه می‌دانست در معرض خطر است فریاد می‌زد، و استمداد می‌کرد.

دارتن‌یان به طرف پلانسه رفت و او گفت: آقا، به طور یکه ملاحظه می‌فرمائید من گردن این مرد را می‌فشارم و تا موقعی که فشار ادامه دارد او نمی‌تواند داد بزند ولی به محض اینکه دست را برمی‌دارم او شروع به فریاد می‌کند و چون اهل ولایت نورماندی می‌باشد و سکنه این ولایت لجوج هستند، یقین دارم که تارمق در بدن دارد، فریاد خواهد زد.

دارتن‌یان گفت: من اکنون او را ساکت می‌کنم و دستمالش را از جیب بیرون آورده و دهان نوکر را بست و صدای لوبن خاموش شد.

پلانسه گفت: آقا، بستن دهان این مرد کافی نیست و بهتر اینکه او را به درخت هم ببندیم زیرا با همین دهان بسته به راه خواهد افتاد و برای ما اسباب زحمت خواهد شد.

دارتن‌یان توصیه پلانسه را پذیرفت و نوکر را به درختی واقع در بیشه بست و از بیم آنکه مبادا وارڈ هنگام شب، لگدکوب سم ستور شود او را از وسط جاده، به درون بیشه برد و نزدیک نوکرش نهاد.

و چون شب نزدیک می‌شد، دارتن‌یان فهمید به احتمال قوی تا فردا صبح کسی آن ارباب و نوکر را کشف نخواهد نمود.

پس از فراغت از این کارها، دارتن‌یان و نوکرش به طرف ویلای حکمران رفتند و دارتن‌یان خود را به عنوان کنت دو وارڈ به خادم حکمران معرفی نمود و گفت: به او

بگوئید که برای یک کار فوری باید مرا بپذیرد.

حکمران هم فوراً دارتن‌یان را پذیرفت و گفت: آقا چه فرمایشی دارید؟ دارتن‌یان گفت: من مسافری هستم که باید بدون درنگ از فرانسه خارج شوم و در اسکله، به من گفتند: که لازم است جواز عبور خود را به امضای شما برسانم و خواهش می‌کنم جواز مرا امضاء کنید زیرا فرصت توقف ندارم.

حکمران جواز دارتن‌یان را گرفت و چون در آن جواز، از کنت دو وارد با احترام یاد شده بود حکمران گفت: آقای کنت از اینکه بدین وسیله موفق به زیارت و آشنائی با شما شدم خیلی مسرورم و ایکاش که شما فرصت می‌داشتید و مرا بیشتر از صحبت خود، خوشوقت و مفتخر می‌فرمودید.

دارتن‌یان سر فرود آورد و گفت: من هم متقابلاً از اینکه خدمت شما رسیدم سرافرازم ولی مأموریت من فوری می‌باشد و نمی‌توانم درنگ کنم. حکمران گفت: آیا شما از نزدیکان آقای کاردینال هستید؟ دارتن‌یان گفت: بلی آقا، من از محارم کاردینال به شمار می‌آیم و ایشان نسبت به من مرحمتی مخصوص دارند.

حکمران گفت: آیا ممکن است پیروم که جناب قدوسی مآب قدغن خروج از فرانسه و مسافرت به انگلستان را برای که صادر فرموده‌اند؟ دارتن‌یان گفت: این قدغن، علیه شخصی موسوم به دارتن‌یان صادر شده که به اتفاق سه نفر از دوستان خود از پاریس حرکت کرده و قصد دارد به لندن برود. حکمران پرسید: آیا شما دارتن‌یان را دیده‌اید و او را می‌شناسید؟ دارتن‌یان گفت: بلی آقا.

حکمران گفت: آیا ممکن است نشانی‌های او را به من بدهید دارتن‌یان گفت: البته و آنگاه با دقت نشانی‌های وارد را به حکمران داد و افزود که این مرد به اتفاق نوکر خود موسوم به لوین مسافرت می‌نماید.

حکمران گفت: من دستور اکید می‌دهم به محض اینکه این مرد در این حدود پیدا شد وی را دستگیر نمایند و تحت‌الحفظ به پاریس برگردانند. دارتن‌یان گفت: آقای حکمران اگر این کار را بکنید جناب قدوسی مآب، خیلی از شما راضی خواهند شد.

حکمران گفت: خواهش می‌کنم که از طرف من به ایشان بگوئید که من خود را یکی از خدمتگزاران صمیمی صدراعظم می‌دانم.

دارتن‌یان گفت: مطمئن باشید که فراموش نخواهم کرد و نظریه خود را هم بر آن خواهم افزود زیرا مأمورین عالیمقامی چون شما باعث مباحثات دولت فرانسه هستید و در هر نقطه که انجام وظیفه کنید، آبروی دولت را افزون خواهید کرد.

حکمران با مسرت جواز را امضاء کرد و به دست دارتن‌یان داد و وی دیگر معطل نشد و از او خداحافظی نمود و به اتفاق نوکرش راه بندر را پیش گرفتند اما از راهی غیر از راه بیشه، به طرف بندر رفتند.

ناخدای کشتی منتظر وارژد بود و همین که دارتن‌یان را دید گفت: آیا شما مسافر هستید؟ دارتن‌یان جواز خود را نشان داد و ناخدا کاغذ را گرفت و نظری به امضای کاردینال و امضای حکمران انداخت و گفت: جواز شما درست است ولی ما منتظر یک مسافر دیگر نیز هستیم و گرنه فوراً به راه می‌افتادیم.

دارتن‌یان گفت: منتظر او نباشید زیرا مسافرت او دو روز به تأخیر افتاد و چون ناخدا مردد بود دارتن‌یان گفت: برای اینکه شما ضرر نکنید من کرایه او را هم خواهم پرداخت.

ناخدا گفت: در این صورت دیگر، معطلی مورد ندارد... سوار قایق شوید که به کشتی برویم.

دارتن‌یان و نوکر او و ناخدا سوار قایق شدند و پنج دقیقه دیگر قدم به درون کشتی نهادند، و سفینه، شراع برافراشت و از بندر خارج شد و فقط در آن موقع دارتن‌یان که از فرط خستگی نمی‌توانست خود را نگاه دارد روی دوشکی که در صحنه کشتی برای او گسترده بودند دراز کشید.

یک ساعت دیگر، نوری شدید از طرف بندر به چشم رسید و دارتن‌یان حیرت کرد که آن روشنائی از چیست ولی وقتی غرش توپ را استماع نمود دریافت که بندر را بسته‌اند و دیگر اجازه نمی‌دهند هیچ کشتی از آنجا خارج شود و بعید نیست که این ممنوعیت، ناشی از این می‌باشد که وارژد و نوکر او را کشف کرده‌اند.

در این موقع جوان گاسکون زخم خود را به یاد آورد اما زخم مزبور شدت نداشت و تیغه شمشیر، روی یکی از دنده‌ها لغزیده آسیبی به استخوان نرسانیده بود، بعد

هم پیراهن دارتن‌یان به زخم چسبیده و مانع از خونریزی شد و بدین ترتیب زخم به خودی خود به هم آمد.

دارتن‌یان که از این حیث هم خاطر جمع شد به خوابی سنگین فرو رفت و تا صبح دیده نگشود.

وقتی بامداد دمید دارتن‌یان دید با ساحل انگلستان بیش از سه چهار فرسخ فاصله ندارند ولی می‌بایست زودتر به آنجا رسیده باشند و ناخدا می‌گفت که شب گذشته، باد قوت نداشته، و نتوانسته‌اند زیاد راه بپیمایند.

اما بعد از طلوع خورشید نسیمی پر قوت وزیدن گرفت و کشتی در ساعت ده صبح در بندر دوور واقع در انگلستان لنگر انداخت و دارتن‌یان و نوکرش قدم به ساحل نهادند و جوان گاسکون با شعف بانگ زد بالاخره رسیدیم.

معهدنا وصول به ساحل انگلستان برای انجام مأموریت کفایت نمی‌کرد و دارتن‌یان می‌بایست خود را به لندن برساند که بتواند بوکین‌گام را ببیند.

کشور انگلستان دارای چاپارخانه‌ای منظم است و دارتن‌یان و نوکر او، هر کدام یک اسب چاپاری کرایه کردند و یک شاگرد چاپار هم به عنوان راهنما جلوی آنها افتاد و چهار ساعت بعد، پس از اینکه در سه نقطه اسب‌ها را عوض کردند به لندن رسیدند.

دارتن‌یان هرگز به لندن نیامده بود و یک کلمه انگلیسی نمی‌دانست ولی نام بوکین‌گام را روی یک قطعه کاغذ نوشت و به این و آن نشان داد تا بالاخره در کاخ بوکین‌گام دانست که او به اتفاق پادشاه انگلستان برای شکار به جنگل ویندسور رفته است.

شخصی که این اطلاع را به دارتن‌یان داد نوکر محرم بوکین‌گام محسوب می‌شد که در تمام مسافرت‌های خارجی نخست‌وزیر انگلستان، با او همراه بود و زبان فرانسه را هم می‌دانست.

دارتن‌یان دریافت که در سفر اخیر بوکین‌گام به فرانسه، آن نوکر موسوم به پاتریس نیز با نخست‌وزیر همراه بوده و تا اندازه‌ای به علت آن مسافرت پی برده و به او گفت: من برای یک امر بسیار مهم که جنبه حیاتی دارد باید فوراً نخست‌وزیر را ملاقات کنم.

پاتریس وقتی فهمید که دارتن‌یان راست می‌گوید امر کرد که دو اسب زین کنند تا

یکی را دارتن‌یان و دیگری را خود او سوار شود و جوان فرانسوی را نزد نخست‌وزیر راهنمایی نماید.

و اما پلانشه طوری خسته بود که دیگر تاب راه پیمایی نداشت و پاتریس اطاقی در دسترس وی نهاد که استراحت نماید تا دارتن‌یان برگردد.

دارتن‌یان و نوکر محرم نخست‌وزیر انگلستان به راه افتادند تا اینکه به کاخ موسوم به ویندسور که هم اکنون هست رسیدند در این کاخ که در وسط جنگل ویندسور واقع شده سراغ بوکین‌گام را گرفتند و معلوم شد که نخست‌وزیر، در التزام پادشاه انگلستان، کنار برکه‌هائی که در دو فرسخی کاخ قرار گرفته، باقوش، مشغول شکار است. یک مرتبه دیگر دارتن‌یان و پاتریس به حرکت درآمدند تا اینکه به شکارگاه رسیدند و نوکر مقرب، صدای ارباب خود را شنید و گفت: این صدای نخست‌وزیر است و قوش را احضار می‌نماید و اینک بگوئید که اسم شما چه می‌باشد؟ ... و به نخست‌وزیر بگویم که برای ملاقات او آمده است؟

دارتن‌یان گفت:

به عالیجناب بگوئید جوانی که در سفر اخیر نخست‌وزیر، در پاریس، شبی در پل نو می‌خواست با او نزاع کند آمده و باید فوراً او را ببیند.

نوکر گفت:

این معرفی شما عجیب است دارتن‌یان گفت: مطمئن باشید که بهتر از هر معرفی دیگر در نخست‌وزیر مؤثر واقع خواهد شد.

دارتن‌یان درست می‌گفت و به محض اینکه نخست‌وزیر این کلام را شنید دانست که در فرانسه یک واقعه با اهمیت اتفاق افتاده که آن جوان برای دیدار او آمده و رکاب به اسب کشید و خود را به دارتن‌یان رسانید.

پاتریس برای رعایت ادب دور شد که ارباب او بتواند آزادانه با دارتن‌یان صحبت کند.

بوکین‌گام که جز به ملکه فرانسه، به چیزی فکر نمی‌کرد با صدائی که نشان می‌داد چقدر، وی علاقمند به ملکه است گفت:

امیدوارم که برای ملکه فرانسه اتفاقی سوء روی نداده باشد.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب من می‌توانم به شما اطمینان بدهم که علیاحضرت ملکه

فرانسه کاملاً سالم هستند اما یک واقعه غیرمترقبه برای معظم لها اتفاق افتاده که فقط عالیجناب می‌توانید ایشان را نجات بدهید.

رنگ بوکین‌گام از شدت شعف تغییر کرد و با اینکه نمی‌خواست احساسات خود را بروز بدهد بی‌اختیار گفت:

خدایا... آیا من آنقدر سعادتمند هستم که بتوانم وسیله نجات ملکه فرانسه را فراهم نمایم؟

دارتن‌یان گفت:

عالیجناب اول این نامه بخوانید تا اینکه چگونگی واقعه را به عرض برسانم.

بوکین‌گام نامه را گرفت و گفت:

این کاغذ از کیست؟ دارتن‌یان گفت:

این نامه به خط علیاحضرت ملکه فرانسه نوشته شده و بطوری که ملاحظه

می‌فرمائید، عنوان پاکت به نام عالیجناب می‌باشد.

بوکین‌گام که انتظار نداشت روزی بیاید که ملکه فرانسه برای او کاغذ بنویسد،

طوری ندای شادی و حیرت برآورد و آن چنان مضطرب و رنگش سفید شد که

دارتن‌یان تصور کرد شاید به حال اغماء بیفتد.

هنگام گشودن نامه دستهای نخست‌وزیر انگلستان طوری می‌لرزید که

نمی‌توانست مهر از پاکت بردارد و چون وسط پاکت، یک دریدگی به نظر می‌رسید

پرسید چرا این کاغذ پاره شده است...

دارتن‌یان گفت:

آه... عالیجناب... این دریدگی ناشی از ضربت شمشیری است که بر من وارد آمده

و من هیچ متوجه نبودم که شمشیر از این نامه که روی سینه من قرار داشت عبور کرده

است.

بوکین‌گام گفت:

آیا شما مجروح شده‌اید؟ دارتن‌یان گفت: عالیجناب، جراحت من بسیار خفیف

می‌باشد، و جز یک خراش نیست.

نخست‌وزیر انگلستان نامه را گشود و خواند و طوری به شگفت درآمد که گفت:

پناه بر خدا... آیا آنچه من در این نامه می‌خوانم واقعیت دارد؟...

دارتن‌یان سر فرود آورد یعنی جواب مثبت داد نخست وزیر نوکر خود را صدا زد و گفت:

پاتریس شما همین جا بمانید، که بتوانید علت غیبت مرا به عرض اعلیحضرت برسانید و از قول من استدعا کنید که اعلیحضرت، مرا به مناسبت این غیبت بدون اجازه عفو فرمایند و بگوئید که یک واقعه بسیار مهم، که یک دقیقه قابل تأخیر نبود سبب شد که من بدون کسب اجازه مرخصی به لندن رفتم و همین که این نکته را به عرض اعلیحضرت رسانیدید در لندن به من ملحق شوید.

بعد خطاب به دارتن‌یان گفت: آقا بیائید برویم.. بیائید برویم... که اگر بر اثر تأخیر من، علیاحضرت ملکه دچار زحمت شود، من تا زنده هستم خود را نخواهم بخشود.

۲۱

خانم کنتس دووین تر

در حالی که نخست وزیر انگلستان و دارتن یان، به طرف لندن اسب می تاختند، بوکین گام از دارتن یان، درباره حوادث فرانسه توضیح می خواست. دارتن یان اطلاعات کاملی نداشت ولی بوکین گام آنچه را که از دارتن یان می شنید با اطلاعات خود تطبیق می کرد و در ضمن از نامه آن دو طریش هم برای فهم موضوع استفاده می نمود.

به طوری که توانست از لحاظ کلی به حوادث فرانسه پی ببرد و بداند که آن دو طریش در محظوری واقعاً خطرناک گیر کرده که مجبور شده هدیه ای را که به او داد مسترد نماید.

ولی آنچه سبب حیرت نخست وزیر انگلستان می شد اینکه چگونه کاردینال جلوی دارتن یان را نگرفت و آن جوان توانست از چنگ قدرتی چون نیروی ریشلیو فرار نماید و خود را به انگلستان برساند و نامه ملکه فرانسه را به او تسلیم کند.

این بود که از دارتن یان توضیح خواست و جوان گاسکون شرح واقعه را از آغاز خروج خود از پاریس بیان کرد و گفت چگونه سه نفر از دوستان صمیمی و شجاع او یکی بعد از دیگری مجروح شدند و در راه ماندند و او با قلبی آکنده از اندوه، آنها را رها کرد که بتواند مأموریت خود را انجام بدهد.

و نیز گفت چگونه قبل از خروج از فرانسه برای تحصیل جواز مجبور گردید با

وارد دوئل نماید و او را مجروح، و شاید مقتول، در بیشه بگذارد و بگذرد.
و دریدگی نامه ملکه هم ناشی از ضربت شمشیری است که وارد قبل از اینکه
چشم فرو ببندد حواله سینه او نمود.

دارتن‌یان مانند سربازی که گزارش را به اطلاع فرمانده خود می‌رساند این
حوادث را بدون پیرایه‌های ادبی ذکر می‌کرد معه‌ها هرچه بیشتر می‌گفت حیرت
بوکین‌گام زیادتر می‌شد و گاهی زیر چشم آن جوان را می‌نگریست و با تعجب می‌دید
که دارتن‌یان هنوز بیست سال ندارد معه‌ها باهوش و تهور و مآل‌اندیشی خود توانست
مأموریتی را به انجام برساند که شاید ژنرال‌های با تجربه و جنگ دیده که ده‌ها مرتبه
فرماندهی جبهه‌های جنگ، یا دسته‌هایی بزرگ از سربازان را بر عهده داشته‌اند در آن در
می‌ماندند.

یک وقت دارتن‌یان متوجه شد که به دروازه لندن رسیدند زیرا اسب‌ها چون باد
حرکت می‌کردند، و جوان گاسکون نظری به اسب خود انداخت و دید هنوز آن اسب،
آماده می‌باشد که چند فرسخ دیگر را با همان سرعت طی کند.

وقتی که وارد خیابان‌های لندن شدند دارتن‌یان منتظر بود که بوکین‌گام از سرعت
حرکت بکاھد ولی او، بدون اعتناء به مردم، با همان سرعت اسب می‌تاخت و دارتن‌یان
هم که مجبور بود وی را تعقیب کند ناچار، نمی‌توانست عنان اسب را بکشد.

دارتن‌یان دید که چند نفر زیر دست و پای اسب بوکین‌گام رفتند و چند نفر به
سختی تنه خوردند، و فریاد خشم و نفرت عابریں، در سراسر خیابان بلند شده بود معه‌ها
بوکین‌گام یک مرتبه توقف نکرد، و روی برنگردانید که ببیند آن کس که زیر دست و
پای اسب او رفته، زنده یا مرده است.

با همان شتاب، بوکین‌گام، وارد حیاط کاخ خود شد و از اسب پائین جست و
بدون اینکه توجه کند آن اسب اصیل و نیرومند، چه خواهد شد، مرکوب خود را رها
نمود و راه پله‌کان را پیش گرفت.

دارتن‌یان که نسبت به آن اسب‌های گران‌بها و کمیاب، علاقه‌ای قلبی پیدا کرده
بود از اینکه بوکین‌گام اسب خود را رها نمود، گرفته خاطر شد اما وقتی خود وی
می‌خواست قدم بر زمین بگذارد دید چند نفر از خدمه از اطراف، و اصطبل و آشپزخانه
دویدند و آن اسب‌های کم نظیر را جمع‌آوری کردند.

بوکین گام چنان می‌دوید که دارتن‌یان با وجود جوانی، با پاهای بیست ساله خود نمی‌توانست نخست‌وزیر را تعقیب نماید.

جوان گاسکون، در قفای نخست‌وزیر، از چند تالار گذشت و وقتی قدم به هر یک از آنها می‌گذاشت، شکوه و تزئینات تالار هوش از سر جوان می‌ربود و می‌دید که بزرگترین اشراف فرانسه، حتی در عالم تصور هم نمی‌توانند آرزوی دارای بودن آن مبل‌ها و پرده‌ها و فرش‌ها و چلچراغ‌های گران‌بها را بکنند.

تا اینکه به یک خوابگاه رسیدند و به قدری اطاق خواب مزبور مزین و انباشته از مبل‌های گران‌قیمت بود که دارتن‌یان، مبهوت، اطراف را می‌نگریست و قائل شد به اینکه آن همه زیبایی و لوکس از حد تصور فراتر است.

در انتهای اطاق خواب، پشت پرده، دری وجود داشت که بوکین گام با یک کلید کوچک طلا، آویخته به زنجیری از زر، آن را گشود و دارتن‌یان دید که کلید مزبور، زیر پیراهن نخست‌وزیر، از گردنش آویخته بوده است.

چون دارتن‌یان احساس نمود که آنجا باید نقطه‌ای خلوت و خصوصی باشد، جلو نرفت اما بوکین گام سر برگردانید، و متوجه فکر دارتن‌یان شد و گفت: آقا جلو بیایید... پیش بیایید... و این اطاق را به چشم خود ببینید تا اگر سعادت شما یاری کرد و توانستید که به حضور علیا حضرت ملکه فرانسه شرفیاب شوید، آنچه را که در این اطاق دیدید به عرض ملکه برسانید.

دارتن‌یان اطاعت کرد و وارد آن اطاق شد و درب فیما بین اطاق مزبور و خوابگاه را بست.

جوان فرانسوی خویش را در اطاقی یافت که حدفاصل بین یک حجله و یک محراب کلیسا بود.

سراسر اطاق را با حریر ایرانی مزین به گل‌های زرین تزئین کرده بودند و رنگ‌های سفید و زرد و ارغوانی حریر، مقابل نور شمع‌های قدی آن اطاق می‌درخشید. در صدر اطاق چیزی چون سجده‌گاه محراب کلیسا بوجود آمده بود و یک روپوش مخمل سبز رنگ با حواشی طلائی، آن سجده‌گاه را می‌پوشانید و بالای آن، یک تابلوی نقاشی جلب نظر می‌کرد و باز بالای تابلوی نقاشی یک سایه‌بان، از نوع سایه‌بان‌هایی که بر فراز تخت سلطنت بوجود می‌آوردند با همان قشنگی و درخشندگی،

مزین به پره‌های شتر مرغ و طاووس، نصب نموده بودند.
 آن تابلو، عکس آن دو طریش ملکه فرانسه را نشان می‌داد و به قدری شبیه بود که
 دارتن‌یان وقتی دید، نتوانست جلوی بانگ حیرت خود را بگیرد زیرا، بدان می‌مانست
 که ملکه فرانسه، دهان باز کرده می‌خواهد صحبت نماید.
 بالای سجده‌گاه و پائین تصویر، صندوقچه محتوی سینه‌ریز الماس را گذاشته
 بودند.

دوک به سجده‌گاه نزدیک شد و مثل اینکه مقابل مجسمه یکی از بزرگان زانو
 می‌زند، مقابل تصویر و آن صندوقچه زانو بر زمین زد و صندوقچه را گشود و سینه‌ریز
 الماس را از آن بیرون آورد.

چشم دارتن‌یان وقتی به آن گوهر که روی یک گره بزرگ روبان آبی رنگ قرار
 گرفته بود افتاد، از فرط درخشندگی تخمه‌های الماس خیره شد و دوک گفت:
 من سوگند یاد کرده بودم که می‌بایست مرا با این گوهر دفن نمایند و محال بود که
 آن را از خویش جدا کنم ولی چون علیاحضرت ملکه فرانسه این گوهر را به من داده و
 اینک هم خود او قصد دارد پس بگیرد لذا اراده او مانند اراده بزرگان محترم می‌باشد.
 سپس دوک مانند اینکه از وجودی عزیز وداع می‌نماید یکایک الماس‌ها را
 بوسید و یک مرتبه فریادی وحشتناک زد.

دارتن‌یان وحشت زده پرسید مای‌لورد شما را چه می‌شود؟... آیا حال شما تغییر
 کرده و کسالتی عارض شما گردید؟

دوک گفت: من ناخوش نشده‌ام ولی افسوس که همه چیز از دست رفت زیرا این
 الماس‌ها دوازده تخمه بود در صورتی که اینک بیش از ده تخمه نیست.
 دارتن‌یان گفت: مای‌لورد آیا این دو تخمه مفقود شده یا اینکه تصور می‌فرمائید
 به سرقت برده باشند.

دوک گفت: تردیدی نیست که این دو تخمه را دزدیده‌اند و بدون تردید این هم
 از کارهای کاردینال است... ملاحظه کنید... روبانی که دو تخمه دیگر را نگاه می‌داشت
 قطع گردیده و معلوم می‌شود که با فیچی یا تیغ آن را بریده‌اند.

دارتن‌یان گفت: مای‌لورد اگر شما بتوانید حدس بزنید چه کسی این دو تخمه از
 این دوازده تخمه الماس را به سرقت برده شاید بتوان از او گرفت و احتمال هنوز نتوانسته

است آن را پنهان کند یا از بین ببرد.

دوک فکری کرد و گفت: آخرین مرتبه که من در یک ضیافت حضور به هم رسانیدم یک هفته قبل بود که در مجلس بال سلطنتی حاضر شدم و در آن مجلس برای اولین مرتبه این سینه‌ریز را زیب خود کردم و خوب به خاطر دارم که آن شب کنتس دووین تر که مدتی با من قهر بود به من نزدیک شد و خواست آشتی کند و اینک می‌فهمم که آشتی او فقط وسیله گرفتن انتقام بوده و می‌خواسته این دو تخمه را به سرقت ببرد و نیز اکنون دریافتم که این زن جاسوس کاردینال دو ریشلیو می‌باشد.

دارتن‌یان با شگفت گفت: از این قرار، کاردینال در تمام دنیا جاسوس دارد. دوک در حالی که دندان‌ها را روی هم می‌فشرد گفت: بلی این مرد در همه دنیا دارای جاسوس می‌باشد زیرا یک مبارز سرسخت به شمار می‌آید و بعد موضوع صحبت را تغییر داد و پرسید که این بال در چه روزی در پاریس منعقد می‌شود.

دارتن‌یان فهمید که منظور دوک عبارت از مجلس بالی است که ملکه فرانسه باید در آن حضور به هم برساند و گفت: مای‌لورد این مجلس روز دوشنبه آینده منعقد خواهد گردید.

دوک حساب کرد و گفت: از حالا تا آن موقع پنج روز وقت داریم و در این پنج روز ما می‌توانیم این ضایعه را جبران کنیم و هم شما را به پاریس برسانیم و بعد زنگ زد و پاتریس نوکر محرم خود را طلبید.

وقتی پاتریس آمد گفت: به جواهر ساز و منشی من بگوئید که بیاید. با این که دوک اول نام جواهر ساز را برد منشی او که در کاخ بود زودتر حاضر گردید و بوکین‌گام هم به اتفاق دارتن‌یان از آن اطاق خارج شد و در خوابگاه پشت یک میز دستی نشست و شروع به نوشتن کرد.

وقتی از نوشتن فارغ شد سر بلند نمود و آن کاغذ را به منشی داد و گفت: این حکم را ببرید و به وزیر کشور ارائه بدهید و بگوئید که مفاد آن را اجراء کند و فوراً منتشر نماید و به اطلاع مردم برساند.

منشی گفت: عالیجناب، اگر آقای وزیر کشور از من سؤال کنند که علت صدور این حکم چیست من چه باید جواب بدهم؟

بوکین‌گام گفت: بگوئید که اراده من چنین است و من مجبور نیستم که علت و

فلسفه احکامی را که صادر می‌کنم بگویم.

منشی تبسمی نمود و گفت: عالیجناب هرگاه اعلیحضرت پادشاه انگلستان از آقای وزیر کشور سؤال نمایند که فلسفه صدور این حکم چیست چه بگوید؟
 بوکین‌گام گفت: آقای جکسون راست می‌گوئید و اگر پادشاه انگلستان این سؤال را از او بکند وی می‌تواند جواب بدهد که من تصمیم گرفته‌ام با فرانسه بجنگم و این اقدام، نخستین عمل جنگی ما می‌باشد.

منشی سر فرود آورد و از اطاق خارج شد و دوک گفت: خیال ما از این حیث آسوده شد.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب منظور شما چیست؟ دوک گفت: به موجب این حکم من خروج تمام سفاین را از بنادر انگلستان قدغن کردم و از این ساعت به بعد هیچ کشتی نمی‌تواند از بنادر انگلستان خارج شود مگر اینکه دارای اجازه‌ای مخصوص باشد و اگر الماس‌ها تا این ساعت از انگلستان خارج نشده باشد بعد از این بیرون نخواهد رفت.

دارتن‌یان از این حرف خیلی حیرت کرد زیرا دید که آن مرد اختیارات نامحدودی را که از پادشاه انگلستان دریافت کرده به طیب خاطر برای کارهای خود مورد استفاده قرار می‌دهد و علیه دولتی مانند فرانسه آغاز جنگ می‌نماید که بتواند مانع از خروج دو تخمه الماس از انگلستان شود.

دوک معنای نظر دارتن‌یان را فهمید و گفت: بلی... من این کار را که در نظر شما خیلی عجیب است از این جهت می‌کنم که آن دو طریش برای من از هر چیز بزرگتر و محترم‌تر است و من به خاطر او حاضرم که به کشور و پادشاه انگلستان و حتی عقیده مسیحی خود خیانت کنم.

کما اینکه ریشلیو سعی داشت کاری کند که من کرد که برای پروتستانی‌هایی که در بندر روشل با دولت فرانسه می‌جنگید کمک بفرستم ولی من به آنها کمک نکردم در صورتی که آنها هم‌کیش من بودند و وظیفه وجدانی و مذهبی من اقتضا می‌نمود که به آنها کمک نمایم.

دارتن‌یان این مرتبه در فکری دیگر فرو رفت و اندیشید که سرنوشت بعضی از ملت‌ها به چه رشته‌های سست وابسته است و چگونه اراده یک زن اینقدر نیرومند است که می‌تواند سرنوشت یک جامعه و کشور را تغییر بدهد.

دارتن یان در این فکر بود که جواهر ساز وارد شد جواهر ساز مردی بود از اهالی ایرلند و خود او تصدیق می کرد که هر سال یک صد هزار لیره از سفارش های دوک استفاده می نماید و درآمدهائی که خارج از این حدود بود، در این قلم به شمار نمی آمد. دوک او را وارد اطاق مجاور که گفتیم چون یک محراب کلیسا بود کرد و سینه ریز الماس را به وی نشان داد و گفت: این الماس ها را به دقت نگاه کنید و بگوئید که اولاً شما از این الماس دارید یا نه و در صورتی که دارید بهای هر یک از این تخمه ها چقدر است؟

جواهر ساز مدتی الماسها را نگریست و گفت: بلی عالیجناب من از این الماس ها دارم و بهای هر یک از این الماس ها هزار و پانصد پیستول است. دوک گفت: به طوری که ملاحظه می نمائید این الماس ها ده عدد است و من میل دارم که دوازده عدد باشد و اگر دقت کنید می بینید که بدو نیز دوازده عدد بوده و دو عدد آن را بریده اند.

و شما باید دو تخمه الماس، که از همه حیث شبیه به تخمه های دیگر باشد روی این سینه ریز و در محلی که تخمه های سابق وجود داشت نصب نمائید و اینک بگوئید چند روز طول می کشد تا این دو تخمه نصب شود.

جواهر ساز فکری کرد و گفت: عالیجناب یک هفته طول خواهد کشید. دوک گفت: من حاضرم برای هر یک از این الماس ها سه هزار پیستول بدهم مشروط بر اینکه تا پس فردا ساختمان آن به پایان برسد و این سینه ریز دارای دوازده الماس باشد.

جواهر ساز گفت: عالیجناب این نمی شود زیرا این کاری است که من به هیچیک از شاگردهای خود نمی توانم بسپارم و خود من باید آن را به انجام برسانم و ابزار کار من در دکان است و ناچار باید سینه ریز را با خویش ببرم و در آنجا بسازم.

دوک گفت: آقای اوری عزیز، شما از این ساعت به بعد محبوس من هستید و نمی توانید از این کاخ خارج شوید و هر کدام از شاگردهای خود را که میل دارید احضار نمائید و هر چه می خواهید از دکان بیاورید، بخواهید و در همین جا کار را تمام کنید.

جواهر ساز دوک را خوب می شناخت و می دانست که با او محاجه کردن بدون فایده است و گفت: آیا من می توانم زن خود را ملاقات نمایم؟

دوک گفت: البته، و شما هر که را که میل داشته باشید می‌توانید به اینجا احضار کنید مطمئن باشید که دوره حبس شما در این کاخ خیلی سخت نخواهد بود و برای اینکه جبران زحمت شما از این حیث باشد علاوه بر قیمت الماس‌ها، من این هزار پیستول را هم به رسم جبران خسارت به شما می‌پردازم.

بوکین گام یک حواله نوشت و به دست جواهر ساز داد و دارتن‌یان که می‌دید دوک آن گونه بی‌پروا خرج می‌نماید ساعت به ساعت بیشتر قرین شگفت می‌گردید. جواهر ساز حواله مزبور را به ضمیمه یادداشتی برای زن خود فرستاد و او را مأمور کرد که مقداری از بهترین الماس‌های او را انتخاب کند و با یکی از شاگردان لایق وی و تمام ابزار جواهر سازی به کاخ بوکین گام بفرستد.

وقتی فرستاده جواهر ساز رفت دوک خود جواهر ساز را به آپارتمانی که برای کار و توقف او اختصاص داده شده بود برد و طرفین درب آپارتمان و هکذا اطراف آن نگهبان گذاشت و قدغن کرد که هیچکس جز شاگرد جواهر ساز حق ورود به آن آپارتمان را ندارد و وقتی وارد گردید نمی‌تواند خارج شود و از خدمه کاخ هم جز پاتریس نوکر محرم او کسی نباید وارد آپارتمان مزبور شود.

وقتی دوک از این کارها فارغ گردید خطاب به دارتن‌یان گفت: دوست جوان من اینک بگوئید که شما از من چه می‌خواهید؟

دارتن‌یان گفت: عالیجناب تنها چیزی که من اکنون از شما می‌خواهم یک تخت‌خواب است زیرا از فرط خستگی نمی‌توانم روی دو پا بایستم.

بوکین گام در کنار اطاق خود اطاقی به دارتن‌یان داد ولی نه از آن حیث که وی را محبوس کند بلکه بدان مناسبت که می‌خواست با او راجع مسائل فرانسه صحبت نماید.

فرمان بوکین گام مبنی بر قدغن خروج سفاین از بنادر انگلستان، حتی کشتیهای چاباری در لندن منتشر شد و برای همه تولید حیرت کرد زیرا گرچه مردم حدس می‌زدند که ممکن است بین انگلستان و فرانسه جنگ شروع شود ولی تصور نمی‌کردند که به آن زودی پیکار آغاز خواهد گردید چون، همه سکنة لندن و بعد از آنها، همه ملت انگلستان فهمیدند که آن حکم، همانا مقدمه جنگ بین دو دولت می‌باشد.

دو روز بعد در ساعت مقرری که بوکین گام تعیین کرده بود ساختمان جواهر به اتمام رسید و جواهر ساز طوری خوب دو الماس جدید را نصب کرده بود که حتی خود

بوکین گام نتوانست بفهمد که کدام یک از آنها الماس قدیمی و کدام الماس جدید است. دوک سینه ریز الماس را به دارتن یان تسلیم کرد و گفت: این سینه ریز را ببرید و به علیاحضرت تسلیم کنید و به او بگوئید که آنچه از حیز توانائی بشر ساخته بود انجام گرفت که این سینه ریز زودتر به دست وی برسد.

دارتن یان گفت: عالیجناب آیا جعبه آن را مرحمت نمی فرمائید که سینه ریز را درون آن بگذارم دوک گفت: نه برای اینکه جعبه چون نسبتاً بزرگ است شما را ناراحت خواهد کرد و زودتر به نظر خواهد رسید.

دیگر اینکه قصد دارم این جعبه را نگاه دارم و اگر سینه ریز از دستم می رود جعبه آن به عنوان یادگار باقی بماند و اگر علیاحضرت هم در این خصوص سؤالی از شما کرد همین جواب را بدهید.

دارتن یان گفت: عالیجناب اطاعت می کنم دوک سپس نظری دقیق به صورت جوان انداخت و گفت: شما در این سفر اقدامی کرده اید که به راستی از سن شما زیاد بود و اینک بگوئید که از من چه می خواهید؟ و من چگونه می توانم جبران زحمت شما را بکنم؟

از این حرف دارتن یان سرخ شد زیرا دانست که دوک قصد دارد پولی یا گوهری به او بدهد و از این فکر که خون دوستان او با پول صدراعظم انگلستان جبران خواهد شد سخت ناراحت گردید و گفت:

عالیجناب برای اینکه هیچ نوع سوء تفاهم ایجاد نشود لازم است عرض کنم که من خدمتگزار اعلیحضرت پادشاه فرانسه و علیاحضرت ملکه هستم و خود در سپاه اسار خدمت می کنم و آقای اسار و آقای ترهوی خویشاوند او فرمانده تفنگداران سلطنتی از خدمتگزاران صمیمی شاه و ملکه می باشند. بنابراین وظیفه من اقتضا می کرد که این مأموریت را به انجام برسانم و از آن گذشته من این مأموریت را به خاطر نجات جان یک زن شروع کردم.

دوک تبسم کرد و گفت: من تصور می کنم که این خانم را می شناسم زیرا در پاریس او را دیدم دارتن یان با عجله گفت: عالیجناب من اسم او را نزد شما نبردم و وی را معرفی نکردم.

دوک گفت: مطمئن باشید که من هم اسم او را نخواهم برد و از این قرار من باید

بیشتر از این خانم متشکر باشم که سبب شدند شما به اینجا بیایید.
 دارتن‌یان گفت: بلی عالیجناب، شما باید بیشتر از ایشان ممنون باشید نه از من،
 خاصه آنکه اکنون که صحبت جنگ پیش آمده عالیجناب در نظر من یک نفر انگلیسی،
 یعنی فردی از افراد دشمن هستید که اگر من او را در میدان جنگ ملاقات نمایم بهتر از
 این است که در کاخ بوکین‌گام یا کاخ ویندسور یا کاخ لوور بینم.
 معه‌ذا این موضوع مانع از این نیست که من مأموریت خود را با دقت انجام ندهم
 و مطمئن باشید که در راه انجام این مأموریت از فدا کردن جان مضایقه نخواهم نمود.
 و منظور من از این تصدیع آن بود که عالیجناب بدانید همان طوری که در اولین
 ملاقات ما، در پاریس، شما نمی‌بایست از من ممنون شوید در این ملاقات دوم هم نباید
 از من متشکر باشید.

بوکین‌گام مجدد تبسم کرد و گفت: دوست عزیز، ما در انگلستان ضرب‌المثلی
 داریم و می‌گوئیم که فلان، مانند یک اسکاتلندی دارای مناعت طبع است و من احساس
 می‌کنم که شما هم یک اسکاتلندی، متها اسکاتلندی کشور فرانسه هستید؟
 دارتن‌یان گفت: عالیجناب ما هم در فرانسه ضرب‌المثلی این چنین داریم و
 می‌گوئیم که فلان مانند یک گاسکون مناعت طبع دارد.
 دوک گفت: راست است و گاسکون‌ها، در فرانسه، مانند اسکاتلندی‌ها در
 انگلستان هستند.

دارتن‌یان سر فرود آورد که برود و دوک بانگ زد آقا کجا می‌روید؟ مگر
 نشنیدید که تمام بنادر انگلستان بسته است، و به فرض اینکه شما بتوانید از انگلستان
 خارج شوید به محض اینکه قدم به خاک فرانسه گذاشتید کاردینال شما را دستگیر
 خواهد کرد... و واقعاً این گاسکون‌ها خیلی بی‌باک هستند و اصلاً خطر را احساس
 نمی‌نمایند دارتن‌یان برگشت و سر فرود آورد و گفت: عالیجناب من فراموش کرده بودم
 که انگلستان یک جزیره است که پادشاه آن شما هستید...
 دوک چند سطر نوشت و به دست دارتن‌یان داد و گفت: بروید و در بندر لندن،
 کشتی جنگی لوسوند را پیدا کنید و این نامه را به ناخدای کشتی بدهید و او بلافاصله شما
 را سوار خواهد کرد و شراع برخواهد افراشت و در یکی از بنادر فرانسه که کسی منتظر
 ورود شما به آنجا نیست شما را پیاده خواهد نمود.

دارتن یان گفت: اسم این بندر چیست؟ دوک جواب داد: این بندر به نام سن والری خوانده می شود.

دوک گفت: بعد از اینکه وارد بندر مزبور که مخصوص ماهیگیرها می باشد شدید قدم به یک مهمانخانه روستائی محقر که تابلو و علامت ندارد خواهید گذاشت و چون در آنجا بیش از یک مهمانخانه نیست، اشتباه نخواهید کرد.

دارتن یان گفت: بعد چه کنم؟ دوک گفت: بعد نزد مهمانخانه چپی می روید و او را به کناری می کشید و به طوری که مشتری ها نشوند به او می گوئید *Forward*.

دارتن یان گفت: معنی این کلمه چیست؟ دوک گفت معنای تحت اللفظی این کلمه انگلیسی به پیش... یا... به جلو... می باشد ولی برای آن مهمانخانه چپی مفهومی دیگر دارد و او فوراً یک اسب زین شده در دسترس شما خواهد نهاد و راه را به شما نشان خواهد داد و از آنجا تا پاریس شما در چهار نقطه اسب عوض خواهید کرد و اگر آدرس خود را در پاریس، به کسانی که برای شما اسب می آورند بدهید هر چهار اسب در پایتخت فرانسه به شما ملحق خواهد گردید.

لازم است بگویم این اسبها، از نژاد اسب هائی هستند که پریروز شما سوار یکی از آنها شدید و از ویندسور به لندن آمدید و همه همانگونه سریع السیر می باشند.

و من امیدوارم که شما این چهار اسب را از من بپذیرید تا اینکه یکی را خود سوار شوید و سه دیگر را به دوستان سه گانه خود بدهید و شما هر قدر مناعت طبع داشته باشید نباید از قبول این اسبها امتناع نمائید زیرا بین فرانسه و انگلستان جنگ شروع شده و شما برای رفتن به میدان جنگ احتیاج به مرکوب دارید بخصوص اگر اسب های مزبور از خصم به غنیمت گرفته شود.

دارتن یان سر فرود آورد و گفت: بلی مای لورد و امیدوارم که به خواست خداوند ما از اسب های شما در میدان جنگ خوب استفاده نمائیم.

دوک گفت: اینک دست خود را به من بدهید که مصافحه کنیم زیرا اگرچه عنقریب با یکدیگر دشمن خواهیم شد ولی در حال حاضر، امیدوارم دوستانه از هم جدا شویم.

دارتن یان دست خود را به طرف دوک دراز کرد و گفت: بلی عالیجناب اینک با هم دوست هستیم ولی امیدوارم که به زودی دشمن شویم.

دوک گفت: من به شما قول می‌دهم که به زودی با هم دشمن خواهیم شد و دارتن‌یان در حالی که از اطاق خارج می‌گردید جواب داد منتظر هستم که به عهد خود وفا نمائید.

دارتن‌یان بدون زحمت کشتی جنگی را در بندر لندن، مقابل عمارت موسوم به برج لندن یافت و ناخدای کشتی خود جواز حرکت او را از حکمران بندر دریافت کرد و شراع برافراشت.

دارتن‌یان هنگامی که از بندر خارج می‌شد دید نزدیک پنجاه کشتی در بندر لندن متوقف هستند و همه منتظرند که اجازه خروج به آنها داده شود و موقعی که از کنار یکی از آن سفاین می‌گذشت زنی را دید که خیلی به نظرش آشنا آمد، و یک مرتبه یادش آمد که زن مزبور، همان است که وقتی از ولایت خود به پاریس می‌رفت در شهر مونگ دید و اصیل‌زاده‌ای که به او توهین کرد او را به نام مای‌لیدی می‌خواند و آن زن در نظر او (در نظر دارتن‌یان) خیلی جوان آمد.

تا وقتی که کشتی از حوضه بندری خارج نشده بود دارتن‌یان مسحوظه بندر را می‌نگریست و بعد وزش باد و جریان آب دریا کشتی را از حوضه بندری خارج نمود و صحن بندر از نظر دارتن‌یان ناپدید شد.

روز دیگر، ساعت ۹ صبح، کشتی جنگی حامل دارتن‌یان به بندر کوچک سن‌والری رسید و دارتن‌یان به طرف مهمانخانه‌ای که دو بوکین‌گام گفته بود رفت و حیرت‌زده دید که مشتری‌های مهمانخانه راجع به وقوع جنگ بین فرانسه و انگلستان صحبت می‌کنند.

از این موضوع دارتن‌یان خیلی حیرت کرد زیرا نمی‌توانست بفهمد که خبر جنگ چگونه به آن بندر کوچک که جز یک دهکده ساحلی چیزی نیست رسیده و سکنه محلی چگونه از این حادثه مستحضر گردیده‌اند در صورتی که بیش از دو سه روز نیست که این خبر در لندن شایع شده است.

دارتن‌یان از وسط تالار مهمانخانه گذشت و به صاحب مؤسسه رسید و مهمانخانه‌چی را کناری برد و آهسته به او گفت: فوراً وارد.

به محض این که مهمانخانه‌چی این کلمه را شنید به دارتن‌یان اشاره کرد از پشت تالار مهمانخانه خارج شود و او را وارد حیاطی نمود و به اصطبل برد و یک اسب زین

شده و آماده را به او تحویل داد.

دارتن‌یان گفت: اینک بگوئید که من از کدام راه باید بروم تا اینکه به پاریس

برسم.

مهمانخانه‌چی گفت: از اینجا به قریهٔ بلان‌ژی بروید و بعد از وصول بدانجا راه قصبه نوشاتل را پیش بگیرید و پس از آنکه بدان قصبه رسیدید وارد مهمانخانه‌ای موسوم به هرس‌دور بشوید و همین کلمه فوروارد را در گوش مهمانخانه‌چی تکرار کنید و او یک اسب زین شده به شما خواهد داد.

دارتن‌یان گفت: آیا من باید به شما چیزی پردازم یا نه؟ مهمانخانه‌چی گفت: به

هیچ وجه زیرا هرچه باید پرداخته شود قبلاً تأدیه شده است... بروید... به امان خدا.

وقتی دارتن‌یان روی پشت اسب قرار گرفت و رکاب کشید دید حیوانی که زیر

ران دارد مانند اسب‌هائی که در افسانه‌ها ذکر شده زمین را می‌بلعد و طوری راه می‌رود که گاهی نفس در سینه را کب می‌پیچد و مجبور است که عنان اسب را بکشد تا نفس تازه نماید.

دارتن‌یان حساب کرد با آن سرعت که اسب مزبور می‌رود در ظرف یک ساعت

بیش از شش فرسنگ راه را طی می‌نماید و بعد از مدت چهار ساعت دارتن‌یان به نوشاتل رسید و طبق توصیه مهمانخانه‌چی سن‌والری اسب خود را عوض کرد و خواست طپانچه‌های قریوس زین را منتقل به زین اسب جدید کند ولی دید که حتی پیش‌بینی این موضوع هم شده و زین اسب جدید دارای دو طپانچه پر می‌باشد.

قبل از اینکه سوار بر اسب تازه نفس شود آدرس خود را در پاریس به صاحب

مهمانخانه داد و گفت اسب او را به اصطبل سپاه اسار تحویل بدهند و آنگاه پرسید از کدام راه باید بروم؟

مهمانخانه‌چی گفت: آقا، بعد از اینکه سوار شدید از اینجا به روئن می‌روید ولی

نباید وارد شهر شوید بلکه در طرف راست شهر، قریه‌ای است موسوم به اکوئی و در آنجا مهمانخانه‌ای موسوم به اکودوفرانس وجود دارد.

ظاهر مهمانخانه مزبور خوب نیست ولی به ظاهر آن نگاه نکنید زیرا آن

مهمانخانه، مانند اغلب مردان با شخصیت و استخوان‌دار علاقه به تظاهر ندارد و در عوض در اصطبل مهمانخانه اسبی هست که مانند این یک، با سرعت برق و باد راه

می پیماید.

دارتن یان گفت: آیا در آنجا هم مفتاح آشنائی کلمه فوروارد است مهمانخانه چی گفت: بلی.

دارتن یان سوار بر اسب شد و گفت: استاد عزیز، خدا نگهدار و مهمانخانه چی گفت: در امان خدا آیا به چیزی احتیاج ندارید؟ اگر برای مسافرت پول لازم دارید تقدیم کنم.

دارتن یان گفت: نه... متشکرم و دیگر نتوانست حرف بزند زیرا تکاور بادپیمای او به حرکت درآمده بود و در یک لحظه او را از حریم آبادی دور نمود. در اکوئی نیز همان واقعه تکرار شد و به محض اینکه کلمه فوروارد را بر زبان آورد مهمانخانه چی باخضوع و احترام او را پذیرفت و یک مرکب اصیل در اختیارش گذاشت و دارتن یان آدرس خود را داد که اسب او را به پاریس برسانند و به طرف قصبه پونتواز روانه شد.

در پونتواز برای آخرین مرتبه اسب عوض کرد و آنگاه بدون اینکه عنان اسب را بکشد به دروازه پاریس رسید و سپس قدم به حیاط آقای ترهوی فرمانده تفنگداران سلطنتی نهاد و وقتی حساب کرد دید در ظرف دوازده ساعت نزدیک شصت و پنج فرسنگ راه پیموده است یعنی با وجود معطلی های مربوط به اسب عوض کردن حد متوسط سرعت او، از هر ساعت پنج فرسنگ هم زیادتر بود و به ساعتی شش فرسنگ رسیده است.

ترهوی طوری او را پذیرفت که گوئی یک ساعت قبل در حضورش بوده به طوری که اطرافیان او نفهمیدند که دارتن یان از یک مسافرت طولانی مراجعت می کند. فرمانده تفنگداران به دارتن یان گفت: نظر به اینکه امروز یک گروهان از سپاه اسار در کاخ لوور نگهبانی می نماید لذا وی می تواند بدون مانع به کاخ لوور برود و خود را به ملکه برساند و گزارش مأموریت خویش را تقدیم کند.

۲۲

مجلس بال و موسوم به مرلزون

روز بعد در سراسر پاریس صحبتی جز مجلس بال شهرداری نبود و همه درباره آن ضیافت و جشن که از طرف آقایان کدخداهای پاریس در شهرداری اقامه می‌شد بحث می‌کردند و می‌گفتند که کدخدایان این جشن را به افتخار اعلیحضرتین پادشاه و ملکه فرانسه برپا می‌کنند و نیز می‌گفتند که در این ضیافت اعلیحضرتین، خواهند رقصید و بخصوص رقص موسوم به مرلزون را که رقص محبوب آنها می‌باشد به انجام خواهند رسانید.

از یک هفته به این طرف تقریباً تمام اصناف پاریس برای تهیه وسایل این جشن و سرور تشریک مساعی کرده بودند.

در کتابخانه ملی پاریس مدرکی وجود دارد که چگونگی تهیه وسایل این جشن را برای ما که در این عصر زندگی می‌نمائیم آشکار می‌نماید.

ما در این مدرک می‌خوانیم که نجاران پاریس در شهرداری بوسیله تیر و تخته، جایگاه‌هایی بوجود آورده بودند که خانم‌ها بتوانند در آنجا جلوس فرمایند.

و عطارهای پایتخت فرانسه دویت مشعل که در هر یک پنج شمع مومی بزرگ می‌سوخت تهیه کرده بودند که تالارهای جشن را منور کند و این تنویر، در آن دوره، یک واقعه بی‌نظیر یا افلاکم‌نظیر به شمار می‌آمد.

هکذا از طرف اتحادیه اصناف فرانسه بیست نفر نوازنده ویلون استخدام شده

بودند و به هریک از آنها دو برابر مزد معمول را پرداختند به دلیل اینکه طبق مدرک موجود، آقایان نوازندگان می‌بایست تا صبح نوازندگی نمایند و از خواب، در آن شب، صرف‌نظر کنند.

در این مدرک نکات دیگری هم وجود دارد که ذکر آنها از نظر وقوف بر تشریفات جشن و دقتی که حتی در آن عصر برای حفظ انتظامات و امنیت می‌شد بدون فایده نیست.

از جمله می‌خوانیم که در ساعت ده صبح آقای لاکوست افسر عالی‌مقام گارد سلطنتی به اتفاق دو سرباز پیاده و چند نیزه‌دار به شهرداری رفت و از آقای کلیمان مدیر دفتر شهرداری درخواست کرد که کلید تمام تالارها و اطاق‌های شهرداری را به وی تسلیم کند و او هم فوراً تسلیم کرد به هریک از کلیدهای مزبور یک قطعه مقوا متصل شده بود که نشان می‌داد مربوط به کدام اطاق است تا اینکه با یکدیگر اشتباه نشوند، و اطاق‌ها را بتوان بدون معطلی گشود.

از این ساعت آقای لاکوست عهده‌دار نگهبانی تمام درها و راهروهای شهرداری گردید.

در ساعت یازده آقای دو هالیه فرمانده سپاه گارد سلطنتی وارد شهرداری شد. آن مرد پنجاه سرباز نیزه‌دار از سپاه گارد، با خود آورد که هر یک از آنها را مقابل یکی از اطاق‌ها یا کنار یکی از راهروها به نگهبانی گماشتند و قرار شد که هر چند ساعت یک بار تجدید شوند.

سه ساعت بعد از ظهر دو گروهان سرباز، یکی از سپاه موسوم به گارد فرانسه و دیگری از سپاه سویس به شهرداری آمدند.

سربازان گروهان اول نیمی از سربازان گارد سلطنتی و نیمی از سربازان سپاه اسار بودند و سربازان سویسی هم طبق معمول همه از اهالی سویس به شمار می‌آمدند.

این سربازها، به طوری که من در یکی از کتاب‌های دیگر خود تذکر دادم، در سن جوانی، در مسقط‌الرأس خود سویس، برای خدمت سربازی در فرانسه استخدام می‌شدند و حقوق خود را سه ماه سه ماه و گاهی شش ماه یک مرتبه دریافت می‌کردند و قسمتی را برای عائله خویش به سویس می‌فرستادند و بقیه را صرف معاش خود می‌نمودند.

سربازان سویسی هیچکس را جز پادشاه فرانسه و صاحب منصب خود نمی شناختند و در رعایت انضباط و اجرای اوامری که برای آنها صادر می شد سخت گیر بودند.

در ساعت شش بعد از ظهر مدعوین شروع به آمدن کردند و به هر نسبت که شماره آنها افزون می شد آنها را به طرف جایگاه هایی که قبلاً آماده گردیده بود هدایت می کردند.

در ساعت ۹ بعد از ظهر خانم شهردار وارد جشن شد و نظر به اینکه وی در آن جشن، بعد از علیاحضرت ملکه، بین خانم ها مقام اول را داشت، در جایگاهی مخصوص، مقابل لژ ملکه فرانسه جا گرفت.

در ساعت ده بعد از ظهر، در یک تالار کوچک واقع در جنب نمازخانه شهرداری موسوم به نمازخانه سن ژان میزی برای اعلیحضرت چیدند که روی آن انواع اغذیه سرد و مربا و میوه های فصل بنظر میرسید.

این تالار کوچک مقابل تالار سفید رنگ و بزرگ بوفه قرار داشت و مدعوین دیگر می بایست در تالار بوفه صرف غذا نمایند.

مدعوین که منتظر بودند اعلیحضرت در ساعت یازده قدم به جشن بگذارد از تأخیر پادشاه فرانسه قدری نگران شدند تا اینکه در ساعت دوازده نیمه شب از بیرون هیاهویی به گوش رسید و معلوم شد که موکب پادشاه فرانسه از خیابان های شهر عبور می کند و نزدیک می شود.

تمام خیابان های معبر موکب ملوکانه بوسیله فانوس های رنگارنگ روشن شده بود و وقتی لوئی سیزدهم به شهرداری نزدیک گردید کدخدایان اصناف پاریس با لباس های رسمی خود که عبارت از لباده های بلند بود از عمارت شهرداری خارج شدند. شش نفر از گروه بانان گرمه شهر، در حالی که هر کدام مشعلی در دست داشتند جلوی این عده حرکت می کردند و کدخدایان در پائین پله کان عمارت شهرداری به حال احترام ایستادند و وقتی لوئی سیزدهم به شهرداری رسید رئیس اتحادیه اصناف، خیر مقدم عرض کرد.

لوئی سیزدهم گفت: آقایان من لازم می دانم که از شما به مناسبت اینکه دیر آمدم معذرت بخواهم و علت تأخیر من این بود که امشب آقای کاردینال دوریشلیو تا ساعت

یازده راجع به امور دولتی با من صحبت می‌کرد و هر بار که من می‌خواستم از جا برخیزم و به راه بیفتم آقای کاردینال، موضوعی جدید را مطرح می‌کرد و می‌گفت جنبه فوری دارد و نباید تا صبح به تأخیر افتد.

پادشاه فرانسه لباس تمام رسمی در برداشت و در عقب معظم‌له برادر پادشاه فرانسه و آنگاه دوک دو لونک‌وی، و دوک دلبو و کنت دارکور و کنت دو لاروش گویون و آقای لیانکور و آقای بره‌رس و کنت دو کرامای و شوالیه دو سوره می‌آمدند. همه متوجه شدند که پادشاه فرانسه متفکر و غمگین است و بعد لوئی سیزدهم از پله‌های شهرداری بالا رفت و وارد اطاق مخصوص خود شد و برادر پادشاه هم قدم به اطاق مخصوص خویش نهاد.

در هریک از این اطاقها و همچنین در اطاق‌های مخصوص ملتزمین، لباس‌های رنگارنگ و ماسک‌های گوناگون آماده شده بود که مدعوین لباس خود را تعویض نمایند و با البسه مبدل وارد جشن شوند.

پادشاه فرانسه قبل از اینکه وارد اطاق خود شود توصیه کرد به محض اینکه کاردینال آمد او را مستحضر نمایند.

نیم ساعت بعد ملکه فرانسه وارد شهرداری شد و یک مرتبه دیگر کدخدایان با همان تشریفات که از شاه استقبال کرده بودند از ملکه نیز استقبال نمودند.

وقتی آن دوطریش وارد شهرداری شد و از تالار بزرگ گذشت که به اطاق مخصوص خود برود پرده یکی از لژهای کوچک عقب رفت و قیافه کاردینال دوریشلیو که لباس سواران اسپانیائی را پوشیده بود نمایان گردید و چشم‌های او روی آن دوطریش و بالاخص سینه وی خیره شد و آن وقت تبسمی مسرت‌بخش، حاکی از مظفریت لبان او را شکفت زیرا ریشلیو دید که ملکه فرانسه سینه‌ریز الماس را زیب پیکر خود نکرده و معلوم می‌شود که نتوانسته آن را تحصیل نماید.

برای ملکه و خانم‌های او هم اطاق‌هایی مخصوص آماده شده بود که در آنجا لباس خود را عوض کنند ولی قبل از اینکه ملکه فرانسه وارد اطاق خود شود لوئی سیزدهم بدون لباس مبدل، در حالی که کاردینال عقب او بود و آهسته صحبت می‌کرد از اطاق خویش خارج شد و به طرف ملکه رفت.

همه مدعوین دیدند که پادشاه فرانسه خشمگین است و درباری‌ها و مدعوین

همین که مشاهده کردند که پادشاه به ملکه نزدیک شد برای رعایت احترام فاصله گرفتند و دور شدند ولی کاردینال کماکان با شاه بود و لوئی سیزدهم وقتی مقابل ملکه رسید (آن دوطریش) دو طرف پیراهن خود را گرفت و با نزاکت و وقاری که مختص او بود و بعد از وی، هیچ زن، نتوانست آن را تقلید کند، تواضع نمود.

لوئی سیزدهم با صدائی آهسته که از فرط خشم می لرزید گفت: خانم برای چه شما سینه ریز الماس خود را به سینه نصب نکردید در صورتی که می دانستید من خیلی میل دارم که آن را روی سینه شما ببینم.

آن دوطریش نظری به اطراف انداخت و قیافه کاردینال و تبسم معنی دار او را دید و با صدائی آهسته و محزون گفت: اعلیحضرتا سینه ریزی که اعلیحضرت به من مرحمت فرموده اید گران بها است و من ترسیدم که مبادا در این جشن، و بین این ازدحام مفقود شود.

لوئی سیزدهم گفت: خانم شما بدکاری کردید... که از نصب این سینه ریز خودداری نمودید... من این گوهر را از این جهت به شما تقدیم کردم که بکار برید و آن را زیب خود نمائید و هر قدر گران بها باشد باری قیمتی تر از اراده من نیست و مجدد به شما می گویم که شما بدکاری کردید که از نصب این سینه ریز خودداری نمودید.

مردم، با اینکه دور شده بودند می شنیدند که صدای لوئی سیزدهم از فرط خشم می لرزد و حیرت می کردند چه واقعه اتفاق افتاده که پادشاه فرانسه آنگونه غضبناک شده است.

آن دوطریش گفت: اعلیحضرتا هم اکنون می فرستم که سینه ریز مرا از لوور بیاورند و بدین ترتیب امر اعلیحضرت اجراء خواهد گردید.

لوئی سیزدهم گفت: خانم، فوراً بفرستید و این جواهر را بیاورید و به سینه خود نصب نمائید زیرا من خیلی میل دارم که در این جشن با شکوه این جواهر را روی سینه شما ببینم و در هر حال قبل از اینکه رقص شروع شود این جواهر باید روی سینه شما باشد.

ملکه سر فرود آورد و به اتفاق خانم های خود دور شد و لوئی سیزدهم نیز به سوی اطاق خویش رفت.

بعد از این واقعه سکوتی عمیق بر تالار بزرگ جشن حکمفرما گردید زیرا با اینکه

کسی از ماهیت امر اطلاع نداشت همه می فهمیدند که یک واقعه ناگوار روی داده و به طور حتم حادثه مزبور روی جشن و سرور امشب سایه خواهد افکند زیرا وقتی پادشاه و ملکه فرانسه خشمگین یا محزون باشند طبعاً حزن و تکسر آنها به دیگران سرایت می نماید و همه را متأثر و محزون می کند و سرور و نشاط جشن را از بین می برد.

با اینکه نوازندگان و یولون شروع به نواختن کرده بودند کسی به صدای موسیقی آنها گوش نمی داد و حواس همه متوجه خشم لوئی سیزدهم و اندوه آن دو طریش بود. تا اینکه پادشاه فرانسه با لباس مبدل یعنی لباس شکار از اطاق خود خارج شد. این لباسی بود که خیلی به پادشاه فرانسه می آمد و وقتی آن را در برمی کرد؛ هرکس، ناگزیر اعتراف می نمود که وی به راستی نخستین اصیل زاده کشور می باشد.

برادر پادشاه و ملتزمین هم لباس شکار در برداشتند و لوئی سیزدهم در حالی که ملتزمین در قفای او حرکت می کردند به طرف مرکز تالار رفت و در این وقت ریشلیو به او نزدیک شد و یک قوطی کوچک جواهر را تقدیم کرد.

لوئی سیزدهم قوطی را گشود و دید دو تخمه الماس آبدار درون آن می باشد و از صدراعظم پرسید این چیست؟ و برای چه این دو الماس را به من دادید؟

ریشلیو گفت: اعلیحضرتا من از این جهت این دو الماس را تقدیم کردم که امشب اگر علیاحضرت سینه ریز خود را زیب پیکر کردند (که من از این حیث تردید دارم زیرا می دانم سینه ریز مزبور در تصرف معظم لها نیست) شما الماس های سینه ریز را بشمارید و هرگاه ملاحظه فرمودید که سینه ریز بیش از ده تخمه الماس ندارد از ایشان پرسید دو تخمه دیگر چه شد و به چه ترتیب آن دو تخمه را (که همین است که ملاحظه می فرمائید و من تقدیم کردم) از ایشان ربودند.

لوئی سیزدهم خواست از صدراعظم توضیح بخواهد ولی فرصتی بدست نیاورد برای اینکه فریاد هورا و هلهله مدعویین آشکار کرد که ملکه فرانسه وارد جشن شده است.

در آن شب، اگر لوئی سیزدهم، نخستین و برترین اصیل زاده کشور به شمار می آمد، بدون تردید، آن دو طریش برازنده ترین ملکه اروپا بود.

ملکه فرانسه در آن شب، مانند پادشاه لباس شکار در برداشت و به قدری آن لباس، خوب بر او می آمد، که مدعویین و تماشاچیان، مبهوت شده بودند.

لباس شکار ملکه فرانسه عبارت بود از یک نیم تنه از مخمل خاکستری به رنگ مروارید که با شمشه‌ای از الماس به شانه متصل می‌گردید و یک طرف پیراهن را آشکار می‌نمود و یک دامن از اطللس مات آبی‌رنگ دارای حواشی نقره‌فام که روی آن دانه‌های کوچک الماس نصب کرده بودند و کلاهی به رنگ دامن که چند پر زیبای آبی‌رنگ بالای آن به نظر می‌رسید.

ولی علاوه بر لباس، آنچه بر وقار ملکه می‌افزود سینه‌ریز الماس به شمار می‌آمد. آن سینه ریز مانند دامن و کلاه، روبان آبی داشت و ملکه فرانسه سینه‌ریز را طوری روی شانه نصب کرده بود که دوازده تخمه الماس آن سراسر سینه را می‌گرفت و گره بزرگ روبان، کنار شمشه نیم‌تنه مشهود می‌گردید. آن دوطریش بلند قامت بود و آن لباس شکار و کارد ظریف مرصعی که از کمر می‌آویخت، تناسب و شکوه او را بیشتر می‌کرد.

حتی لوئی سیزدهم که کمتر به ملکه توجه داشت در آن شب وقتی آن دوطریش را با آن وقار و متانت دید از فرط شعف خوشحال شد.

اما رنگ از روی کاردینال پرید و لب‌ها را جوید زیرا دید که سینه‌ریز الماس روی سینه ملکه است و اقدامات و حیل‌های او بر باد رفته، معذرت‌آمیزانه هنوز امیدواری داشت که بوسیله دو تخمه الماس که به لوئی سیزدهم داده بود، خصومت پادشاه فرانسه را علیه ملکه تحریک نماید.

لوئی سیزدهم می‌خواست که فوراً به طرف ملکه برود و تخمه‌های الماس سینه‌ریز را بشمارد ولی در این وقت، هیئت ارکستر، شروع بترنم آهنگ رقص کرد و فرصتی برای شمردن الماس‌ها بدست لوئی سیزدهم نرسید.

هر دفعه که لوئی سیزدهم به تبعیت از حرکات رقص از مقابل آن دوطریش می‌گذشت شروع به شمردن الماس‌ها می‌کرد ولی درخشیدن الماس‌ها از یک طرف، و فرصت قلیل از طرف دیگر، مانع از این می‌گردید که بطور کامل آنها را بشمارد.

اما کاردینال طوری عرق می‌ریخت که به دفعات دستمال از جیب بیرون آورد و عرق صورت را پاک نمود تا اینکه رقص، که شانزده مرحله داشت و یک ساعت طول کشید، به اتمام رسید و همه کف زدند و آقایان، خانم‌ها را به جایگاه آنها هدایت کردند. ولی پادشاه فرانسه طبق رسوم و شعائر، به مناسبت امتیازی که داشت می‌توانست

خانم خود را در همان جا بگذارد و خود برود و لذا به ملکه نزدیک گردید و گفت خانم از اینکه درخواست مرا پذیرفتید و با نصب این جواهر، امشب مرا خرسند کردید از شما متشکرم ولی تصور می‌نمایم که دو تخمه از الماس‌های سینه‌ریز شما مفقود شده و اینک من آن دو تخمه را به شما تقدیم می‌کنم.

و بعد از این حرف پادشاه فرانسه، قوطی محتوی دو الماس را که ریشلیو به او داده بود به طرف ملکه دراز کرد.

آن دو طریش حیرت زده گفت: اعلیحضرتا هیچیک از الماس‌های سینه ریز من مفقود نشده که اعلیحضرت، دو الماس دیگر به من مرحمت می‌فرمائید ولی چون با این دو الماس، سینه‌ریز من، دارای چهارده الماس خواهد گردید، صمیمانه از اعلیحضرت سپاسگزاری می‌کنم.

لوئی سیزدهم گفت: خانم من تصور می‌کنم که شما اشتباه می‌کنید و به طور حتم دو الماس از سینه‌ریز شما کاسته شده است.

آن دو طریش گفت: نه اعلیحضرتا، سینه‌ریز من که دارای دوازده الماس بود اینک هم دوازده الماس دارد و اگر اعلیحضرت توجهی بفرمائید و الماس‌ها را بشمارید ملاحظه خواهید فرمود که چیزی از آن کاسته نشده است.

لوئی سیزدهم یک مرتبه الماس‌ها را شمرد و دید دوازده تاست و به گمان اینکه اشتباه کرده دو مرتبه و سه مرتبه شمرد تا بر او محقق شد که ملکه راست می‌گوید و الماس‌ها بدون نقصان و دوازده عدد می‌باشد.

آن وقت لوئی سیزدهم صدراعظم را احضار کرد و با لحنی تند و تویخ آمیز گفت: آقای کاردینال، من نمی‌فهمم که منظور شما از این مقدمات چه بود و برای چه این دو الماس را به من دادید زیرا، الماس‌های سینه‌ریز ملکه نقصان ندارد و دوازده عدد می‌باشد.

کاردینال که از شدت شرمندگی و خشم و شکست خوردن می‌لرزید گفت: اعلیحضرتا، حقیقت این است که اخیراً دو تخمه الماس به دست من رسید که خیلی شبیه به الماس‌های علیاحضرت بود و من فکر کردم که اگر به معظم‌لها تقدیم کنم سینه‌ریز ملکه دارای چهارده الماس و زیباتر خواهد شد ولی خود جرأت نمی‌نمودم که این الماس‌ها را تقدیم نمایم و لذا بدین وسیله، تقدیم کردم.

جواب ریشلیو لوئی سیزدهم را قانع نکرد اما در آن مجلس نمی توانست توضیح بخواهد و ملکه با تبسمی که چون یک خنجر در قلب ریشلیو فرو رفت گفت: من از جناب قدوسی مآب، به مناسبت این الماس ها متشکرم، زیرا آقای کاردینال (و در این موقع ملکه روی خود را به طرف ریشلیو کرد) من می دانم که این دو الماس آنقدر برای شما گران تمام شده که دوازده الماسی که اعلیحضرت به من مرحمت فرمودند اینقدر هزینه برنداشته است.

آنگاه آن دوطریش با ژست مخصوص و موثر خود مقابل شاه تواضع کرد و نسبت به کاردینال با اشاره سر ابراز تفقد ظاهری نمود و دور شد.

هیچ یک از کسانی که در آن مجلس بودند متوجه نشدند که بین شاه و کاردینال و ملکه چه گذشت و فقط یک سرباز سپاه اسار که مقابل یکی از درهای تالار نگهبانی می کرد دریافت که موضوع از چه قرار است.

این سرباز اصیل زاده دارتن یان بود که مانند سایر سربازان اصیل زاده که آن شب در شهرداری نگهبانی می کردند مقابل درب تالار کشیک می کشید و هیچ کس بدو توجه نمی کرد و کسی نمی دانست علت اینکه در آن شب آن دوطریش برای اولین مرتبه توانسته بر کاردینال غلبه کند وجود آن سرباز بوده است.

ما هم از آغاز فصل نتوانستیم تا اینجا او را به یاد بیاوریم زیرا افرادی معروف که در جشن شهرداری بودند مانع از این شدند که ما اسم دارتن یان را ذکر کنیم.

تا دو ساعت و نیم بعد از نصف شب که دوره اول رقص تمام شد نوبت کشیک دارتن یان بود و در این ساعت، جوان مزبور را عوض کرده و وی که در آن مجلس جزو مدعوین نبود و کاری هم نداشت می خواست به منزل برود و بخوابد.

ناگهان دستی سبک چون بال یک گنجشک روی شانه او فرود آمد و روی برگردانید و دید زنی به او اشاره می کند که وی را تعقیب نماید.

با اینکه زن مزبور لباس مبدل در بر و ماسک بر صورت داشت دارتن یان در نظر اول او را شناخت و دانست که خانم بوناسیو می باشد.

دارتن یان بعد از مراجعت از مأموریت روز قبل خانم مشارالیه را دیده بود ولی این ملاقات مقابل دربان کاخ لوور صورت گرفت دارتن یان را راضی نمی کرد زیرا با اینکه تنهایی چیزی بد است و همه مردم می کوشند که از تنهایی بگریزند آنها همواره

آرزو می‌کنند که تنها باشند و جز آن دو، هیچ‌کس حضور نداشته باشد. دارتن‌یان نمی‌توانست در حضور دربان کاخ لوور آنچه در دل دارد بگوید و دیگر اینکه ضیق فرصت به او مجال نمی‌داد که صحبت کند زیرا خانم بوناسیو عجله داشت زودتر از دارتن‌یان جدا شود و خبر بازگشت او را با موفقیت به اطلاع آن دو طریش برساند.

این است که در آن شب وقتی خانم بوناسیو به او اشاره نمود که وی را تعقیب کند قلب جوان از فرط شوق و امیدواری به ضربان درآمد. زیرا حدس زد که نوبت دریافت پاداش، در ازای خدمتی که به او کرده، فرا رسیده است.

در عمارت شهرداری برای ملکه فرانسه و ملتزمین او یک آپارتمان مخصوص بوجود آورده بودند که راهروهای آن خلوت بود و کسی از آنجا عبور نمی‌کرد و خانم بوناسیو در آن راهروها به حرکت درآمد.

دارتن‌یان به گمان اینکه خانم مزبور، وی را برای دادن پاداش احضار کرده در راهرو خود را به خانم بوناسیو رسانید و خواست جریان را به او بگوید. زن جوان مانند یک ماهی که از کف دست فرار کند فرار می‌کرد و دور می‌شد و اگر دارتن‌یان زبان به اعتراض می‌گشود که چرا از وی دوری می‌نماید.

خانم بوناسیو به او اشاره‌ای می‌کرد که یعنی ساکت باشید و حرف نزنید. خانم بوناسیو بعد از عبور از راهروها دارتن‌یان را وارد اتاقی تاریک نمود و به او اشاره کرد که ساکت باشد و خود از دری واقع در پشت یک پرده بیرون رفت. اما بعد از اینکه پرده مزبور، لحظه‌ای برای عبور خانم بوناسیو برکنار شد نوری قوی، از اطاق مجاور به اتاقی که دارتن‌یان در آن بود تابید.

کم‌کم چشم دارتن‌یان به تاریکی انس گرفت و توانست در پرتو نوری که از پشت پرده و از اطاق دیگر، به آن اطاق می‌تابید، اطراف را ببیند.

در آن اطاق چیزی که درخور تماشا باشد وجود نداشت به طوری که تمام حواس دارتن‌یان متوجه اطاق مجاور گردید و دید که در اطاق مزبور چند نفر زن مشغول تکلم هستند و با احترام صحبت می‌کنند و عنوان علیاحضرت، در گفته‌ها آنها تکرار می‌شود. با اینکه دارتن‌یان هرگز صدای ملکه را نشنیده بود از لحن صدای یکی از آن

خانم‌ها دریافت که بدون تردید وی ملکه است زیرا از آن صدا آثار بزرگی و فرماندهی استنباط می‌شد و با اینکه آن دوطریش در آن شب به مناسبت مسرت باطنی با نشاط حرف می‌زد و نسبت به دیگران ابراز مرحمت می‌کرد، معه‌ذا، لحن صدای او ثابت می‌نمود که خیلی برتر از سایرین می‌باشد.

بعد از سال‌ها که ملازمین و ندیمه‌های ملکه فرانسه او را غمگین دیده بودند در آن شب، برای اولین مرتبه، او را با نشاط می‌دیدند.

آن دوطریش بر اثر غلبه بر کاردینال بسیار مسرور به نظر می‌رسید ولی به ندماء می‌گفت که علت انبساط خاطرش حضور در آن جشن است و چون مدتی بود که وی در هیچ جشن بزرگ حضور به هم نمی‌رسانید و خانم‌های ندیمه که می‌دانستند آن دوطریش موسیقی و رقص را دوست می‌دارد این توضیح را باور می‌کردند یا چنین نشان می‌دادند که باور می‌نمایند.

دارتن‌یان متوجه شد خانمی که با لحن فرماندهی صحبت می‌کند یعنی ملکه فرانسه در اطاق مشغول قدم زدن است و چند مرتبه به پرده نزدیک و از آن دور شد و هرباره ملکه بین روشنائی و پرده حائل می‌شد و سایه او را روی پرده می‌انداخت.

در حالی که ملکه قدم می‌زد و از مقابل پرده گاهی عبور می‌کرد یک مرتبه کنار پرده عقب رفت و دستی از آنجا خارج و وارد اطاق تاریک گردید.

دارتن‌یان دریافت که این دست ملکه فرانسه است و آن دوطریش به جبران خدمت بزرگ او قصد دارد چیزی به عنوان پاداش به وی بدهد.

لذا اصیل‌زاده جوان زانو بر زمین زد و دست ملکه را با احترام زیاد بوسید و احساس کرد که ملکه چیزی در دست او گذاشت و وقتی دست ملکه عقب رفت و پرده به شکل اول درآمد دارتن‌یان دید که یک انگشتر در دست دارد و معلوم می‌شود که انگشتر مزبور را ملکه فرانسه به او اعطاء کرده است.

آن وقت دربی که فیما بین دو اطاق بود بسته شد و پرتو نوری که به اطاق دارتن‌یان می‌تابید بر اثر مسدود شدن آن در، زائل گردید.

چند دقیقه دارتن‌یان در تاریکی صبر کرد چون احساس می‌نمود که هنوز، مسائل و مراحل مربوط به پاداش او تمام نشده و گرچه علیاحضرت ملکه فرانسه پاداش او را داده، ولی هنوز خانم بوناسیو پاداش او را تأدیه نکرده است.

دارتن‌یان می‌دانست که جشن تا صبح ادامه دارد و تازه قرار است که مدعویین به تالار بوفه بروند و شب‌چره صرف نمایند و بعد از شب‌چره، یک دور دیگر خواهند رقصید، و ساعت نمازخانه شهرداری در آن وقت سه ربع بعد از ساعت دوی پس از نیمه‌شب را نواخت.

علیهذا اگر او قدری در آن اطاق صبر کند، ممکن است که خانم بوناسیو بیاید. صداهای اطاق مجاور که ملکه در آن بود خاموش شد و جوان فهمید خانم‌هائی که در آن بودند رفتند و لابد آنها هم رفته‌اند که شب‌چره صرف نمایند. تا نزدیک سه ساعت بعد از نیمه شب دارتن‌یان در آن اطاق تاریک ماند و کم‌کم حوصله‌اش بسر آمد.

اما ناگهان بدنش لرزید چون احساس کرد دری را که فیما بین دو اطاق است می‌کشایند و در باز گردید و خانم بوناسیو سر را از در خارج نمود. دارتن‌یان با شعف گفت: خانم شما هستید؟ آیا می‌دانید چقدر مرا در حال انتظار گذاشتید؟

خانم بوناسیو گفت: ساکت باشید... ساکت باشید... و از همان راه که آمده بودید برگردید.

دارتن‌یان با شگفت‌زدگی گفت: خانم، چگونه من از همان راه که آمده بودم برگردم؟ آیا هیچ فکر می‌کنید که من اینک چه حالی دارم؟... و چطور من می‌توانم از شما دور شوم... و اقلأً به من بگوئید که در کجا می‌توانم شما را ببینم؟

خانم بوناسیو گفت: وقتی به خانه مراجعت کردید یادداشتی خواهید یافت و در آن یادداشت، دستوراتی برای شما تعیین شده است.

۲۳

ملاقات مرموز

وقتی دارتن‌یان از عمارت شهرداری خارج شد و به طرف منزل روانه گردید مقداری هم از سه ساعت بعد از نیمه‌شب می‌گذشت.

دارتن‌یان راه فیما بین عمارت شهرداری و خانه را با دوندگی پیمود و با اینکه در آن عصر خیابان‌ها و کوچه‌های پاریس بعد از نیمه‌شب امن نبود. واقعه‌ای سوء برای دارتن‌یان اتفاق نیفتاد و کسی جلوی او را نگرفت.

دارتن‌یان وارد خانه شد و از پله‌کانی که وصل به آپارتمان او می‌گردید بالا رفت و در زد و خادم او پلانسه در را گشود.

پلانسه به اتفاق ارباب خود از انگلستان مراجعت کرده بود ولی بعد از اینکه به ساحل فرانسه رسیدند دارتن‌یان که می‌دانست در راه بیش از یک اسب وجود ندارد پلانسه را با اسب چاپاری به پاریس فرستاد و به او سپرد که وقتی وارد پایتخت شد به خانه برود و منتظر او باشد تا اینکه به منزل مراجعت نماید.

پلانسه هم بعد از ورود به خانه قدری منزل را رفت و روب نمود و در انتظار ارباب خود نشست و گاهی چرت می‌زد و زمانی برای رفع رخوت پاها راه می‌رفت تا اینکه صدای در را شنید و بعد از اینکه مطمئن شد که جز ارباب او کسی نیست در را گشود.

اولین سؤالی که دارتن‌یان از نوکر کرد این بود که آیا کاغذی برای او رسیده

است؟ و آیا امشب، کسی نامه‌ای به عنوان وی آورد؟
پلانشه گفت: آقا امشب هیچکس نیامد که نامه‌ای برای شما بیاورد ولی یک نامه، به خودی خود آمده است.

دارتن‌یان گفت: بد ذات منظور تو از این حرف چیست؟ پلانشه گفت: آقا، منظورم این است که کلید این آپارتمان در جیب من بود و بنابراین کسی نمی‌توانست در غیاب من وارد این خانه شود ولی وقتی من در را گشودم و وارد شدم دیدم که یک نامه روی میز دستی اطاق خواب شما که روپوش سبز رنگ دارد قرار گرفته و ناچار باید تصدیق کرد که این نامه، به خودی خود آمده است.

دارتن‌یان گفت: این نامه اکنون در کجاست؟ پلانشه گفت: نامه همان‌جا که بود هست و من جرأت نکردم به آن دست بزنم برای اینکه ترسیدم باز اگر پنجره خانه نیمه‌باز بود شاید می‌توانستم بگویم از راه پنجره وارد خانه شده، نامه را آنجا گذاشته‌اند. ولی چون درها و پنجره‌ها بسته و مضبوط بوده، آمدن این نامه به اینجا، و قرار گرفتن آن روی میز، جنبه جادوگری دارد و لذا من ترسیدم به آن دست بزنم.
دارتن‌یان دیگر دنبال سخنان نوکر خود را گوش نداد و به طرف اطاق خواب دوید و نامه را از روی میز برداشت و دید همان‌طوری که حدس می‌زد از خانم بوناسیو می‌باشد و مضمون نامه چنین بود:

«چون باید از شما تشکر کرد و تشکرات دیگران را به شما ابلاغ نمود، امشب در ساعت ده بعد از ظهر، در سن‌کلو، مقابل کوشکی که در گوشه عمارت آقای استره قرار گرفته، منتظر باشید.»

وقتی که دارتن‌یان این نامه را خواند به فکر فرو رفت و پلانشه که دید اربابش به فکر فرو رفته است، گفت: آقا دیدید که حق به جانب من بود و این کاغذ بر اثر یک واقعه خطرناک به این خانه آمده است.

دارتن‌یان گفت: اشتباه می‌کنی و این نامه، مسرت‌بخش می‌باشد و برای اینکه بدانی من از وصول این نامه خوشوقتم این اکو را به تو انعام می‌دهم.

پلانشه گفت: از این پول که به عنوان انعام به من مرحمت می‌نماید متشکرم و مطمئن باشید که طبق دستور شما رفتار خواهم کرد معذرا یک نامه که به خودی خود وارد خانه‌ای می‌شود...

دارتن‌یان حرف او را قطع کرد و گفت: دوست من این نامه از آسمان در این خانه افتاده زیرا وقتی از آسمان برف و باران می‌بارد بعید نیست که گاهی نامه‌ای نیز از آسمان بر زمین بیاید.

پلانسه گفت: آقا، اگر شما از وصول این نامه خوشوقت باشید من زیاد دغدغه نخواهم داشت. دارتن‌یان گفت: من از دیدار این نامه به قدری خوشوقتم که اینک خود را نیک‌بخت‌ترین مرد جهان می‌دانم.

پلانسه گفت: آیا ممکن است که من از خوشوقتی آقا استفاده کنم و بروم بخوابم. دارتن‌یان گفت: بلی برو بخواب پلانسه گفت: آقا دوباره از شما تشکر می‌کنم و با اینکه خوشوقتی آقا، مقداری از اضطراب مرا از بین برد معهذا این نامه...

دارتن‌یان دیگر حوصله نداشت که دنباله اظهارات پلانسه را بشنود و با اشاره دست او را از اطاق خارج کرد و پلانسه با حال حیرت و وحشت از اطاق خارج شد و برای خواب به اطاق خود رفت.

بعد از رفتن او دارتن‌یان نامه مزبور را ده مرتبه خواند و بیست بار خطوط نامه را که بدست او نوشته شده بود بوسید و آنگاه خود را برای خواب آماده نمود و در خواب رؤیاهای طلائی دید تا اینکه ساعت هفت صبح بیدار گردید و پلانسه را صدا زد.

نوکر با چهره‌ای که هنوز آثار نگرانی شب قبل از آن زائل نشده بود قدم به اطاق نهاد و دارتن‌یان گفت: پلانسه من امروز تا شب غائب هستم و به تو نیز تا ساعت هفت بعد از ظهر مرخصی می‌دهم ولی در آن ساعت باید با دو اسب حاضر باشی.

پلانسه گفت: آقا از این قرار باز باید بعضی از نقاط بدن ما هدف گلوله قرار بگیرد و سوراخ شود.

دارتن‌یان گفت: نه... ولی تفنگ و طپانچه‌های خود را فراموش نکن... پلانسه گفت: دیدید عرض کردم که باز به استقبال خطر خواهیم رفت و من می‌دانستم که این نامه ملعون برای ما عاقبتی مشئوم خواهد داشت.

دارتن‌یان گفت: ابله این‌طور نیست و ما برای گردش می‌رویم.

پلانسه گفت: بلی، و این گردش هم مانند گردش آن دفعه ماست که گلوله مانند باران از آسمان فرو می‌ریخت و کمین‌گاه، مثل خار و خشک از زمین سبز می‌شد.

دارتن‌یان گفت: آقای پلانسه اگر شما می‌ترسید و میل ندارید بیایید من تنها

می‌روم زیرا به تنهایی رفتن بهتر از این است که انسان رفیقی ترسو داشته باشد. پلانسه گفت: آقا تصور می‌کنم که من در عمل به شما ثابت کردم که مردی ترسو نیستم دارتن‌یان گفت: بلی، آن مرتبه من تو را ضمن عمل دیدم و مشاهده کردم که خیلی جرأت به خرج دادی ولی مثل اینکه همه سرمایه جرأت و رشادت تو در آن سفر، یک مرتبه به مصرف رسید.

پلانسه گفت: آقا، به مرحمت خداوند، باز هم مقداری از سرمایه مزبور برای من باقی مانده و فقط از آقا خواهش می‌کنم که در مصرف کردن این سرمایه زیاد اصراف ننمائید و گرنه زود تمام خواهد شد.

دارتن‌یان گفت: آیا در ذخیره مزبور به قدری سرمایه‌داری که به مصرف امشب برسد؟ پلانسه گفت: بلی آقا، دارتن‌یان گفت: پس در ساعت هفت بعد از ظهر با دو اسب منتظر من باش.

پلانسه جواب داد: اطاعت می‌کنم ولی اگر اشتباه نکرده باشم، آقا، در اصطبل سربازخانه خودتان بیش از یک اسب ندارید.

دارتن‌یان گفت: شاید در این لحظه من بیش از یک اسب در اصطبل سربازخانه نداشته باشم ولی امشب در آنجا دارای چهار اسب خواهم بود پلانسه گفت: آقا از این قرار مسافرتی که ما کردیم سبب تکثیر نسل اسب آقا گردید؟ دارتن‌یان گفت همین طور است و بعد آخرین سفارش را به نوکر کرد و به راه افتاد.

آقای بوناسیو صاحب‌خانه دم در ایستاده بود و بدو دارتن‌یان می‌خواست بدون اینکه اعتنائی به او بکند برود ولی صاحب‌خانه طوری با محبت و نزاکت به دارتن‌یان سلام کرد که جوان مجبور گردید هم جواب سلام او را بدهد و هم برای صحبت با او توقف نماید.

طبعاً صحبت، در اطراف حبس بوناسیو دور زد و آن مرد که نمی‌دانست دارتن‌یان همه صحبت‌های او را با مرد مرموز مونک شنیده در اطراف ستم‌هایی که نسبت به او شد حرف زد و کاردینال و عمال او را خونریز و جلاد خواند و گفت: کاردینال برای کسانی بی‌گناه چون من در قلعه باستیل سیاه‌چال و کند و زنجیر و طارمی‌های آهنی و اطاق و ادوات شکنجه بوجود آورده است.

دارتن‌یان با ابراز همدردی صوری اظهارات عطار را شنید و گفت: راستی شما

بالاخره نفهمیدید که خانم بوناسیو را که ربود؟... زیرا اگر فراموش نکرده باشید بر اثر آن واقعه بود که من با شما آشنا شدم.

بوناسیو گفت: آقا من از هر کس که در این خصوص سؤال کردم جوابی به من نداد و زن من هم به تمام پیغمبران و اولیاء سوگند یاد کرد که آن مرد را نمی‌شناسد.

آنگاه بوناسیو با مهارت موضوع صحبت را مربوط به خود دارتن‌یان کرد و گفت: خوب شد یادم آمد که پرسم خود شما در این چند روز کجا بودید زیرا از چند روز به این طرف نه شما را می‌دیدم و نه نوکرتان را و بعد حدس زدم که شما در پاریس نبودید زیرا نوکرتان دیروز خاک‌های پوطين شما را می‌زدود و در خیابانهای پاریس، این همه گرد و خاک، روی پوطين را نمی‌پوشاند.

دارتن‌یان گفت: آقای بوناسیو عزیز حق با شماست زیرا من و دوستانم اخیراً به سفر رفتیم.

بوناسیو گفت: لابد یک سفر طولانی بوده است؟ دارتن‌یان گفت: نه... و سفری کوتاه بود زیرا دوست ما آقای آتوس می‌خواست به آب معدنی برود و برای اینکه ما را نیز سهیم کند با خود برد و اینک دوستان من در آنجا باقی ماندند و من مراجعت نمودم. بوناسیو تبسم‌کنان اظهار کرد من می‌دانستم که جوانی مثل شما زود مراجعت خواهد کرد زیرا هرگز دوست شما حاضر نیست که برای مدتی مدید به شما مرخصی بدهد آیا این طور نیست؟

دارتن‌یان گفت: آقای بوناسیو چون می‌بینم که نمی‌توان هیچ چیز را از شما پنهان کرد مجبورم که جواب مثبت بدهم و به طوری که فرمودید او انتظار مرا می‌کشد و خیلی هم بی‌صبری می‌کرد.

از این حرف غباری از ملالت بر ناصیه بوناسیو نشست ولی دارتن‌یان ندید و عطار گفت: و لابد اینک که مراجعت کرده‌اید پاداش بازگشت سریع خود را از وی خواهید گرفت.

هنگامی که عطار این جمله را بر زبان می‌آورد صدای او تغییر کرد ولی دارتن‌یان همانگونه که غبار اندوه را بر ناصیه آن مرد ندید به تغییر صدای او هم پی‌نبرد و گفت: خدا از زبان شما بشنود و ایکاش که چنین باشد.

بوناسیو به اجبار خندید و گفت: من این سؤال را از این جهت کردم که بدانم

امشب زود مراجعت خواهید کرد و یا دیر؟

دارتن‌یان گفت: منظورتان از این سؤال چیست؟ بوناسیو گفت: از وقتی که مرا توقیف کردند و سرقت بزرگی در خانه‌ام صورت گرفت به محض اینکه قدری از شب می‌گذرد و صدای در بلند می‌شود من متوحش می‌گردم زیرا، بالاخره آقای دارتن‌یان من مردی کاسب هستم نه مثل شما اهل شمشیر.

دارتن‌یان گفت: آقای بوناسیو اگر من ساعت یک یا دو، یا سه بعد از نصف شب آمدم متوحش نشوید و اگر هم تا صبح نیامدم بیشتر متوحش مباحثید.

این مرتبه طوری رنگ از صورت صاحبخانه پرید که دارتن‌یان از او پرسید: آقا شما را چه می‌شود و چرا رنگ شما پرید بوناسیو گفت: از وقتی که این واقعه برای من پیش آمده من گرفتار ضعف‌های ناگهانی می‌شوم و به لرزه در می‌آیم ولی بعد خوب می‌شوم و شما که مردی نیک‌بخت هستید برای من مشوش و نگران نباشید و بکار خود مشغول گردید.

دارتن‌یان گفت: راست می‌گوئید و من مشغولیات دارم صاحب‌خانه گفت: و اگر اشتباه نکنم اشتغال شما از امشب شروع می‌شود نه از امروز زیرا گفتید که شب، دیر به منزل مراجعت خواهید کرد.

دارتن‌یان گفت: درست است کار من از امشب شروع می‌شود ولی این شب سعادت‌بخش برای شما هم واصل خواهد گردید و خانم بوناسیو شاید امشب به منزل مراجعت خواهد کرد.

بوناسیو گفت: متأسفانه او نمی‌تواند امشب به خانه مراجعت کند زیرا در کاخ لوور به خدمت اشتغال دارد دارتن‌یان گفت: صاحب‌خانه عزیز، در این صورت وای بر حال شما که باید امشب تنها باشید و در تنهایی از هر صدای ناگهانی بترسید ولی من که احساس می‌کنم امشب نیک‌بخت خواهم بود آرزو دارم که همه خوشبخت باشند.

بعد از این شوخی که دارتن‌یان تصور می‌کرد غیر از خود او هیچکس معنای آن را نخواهد فهمید با قهقهه دور شد و بوناسیو در حالی که تقریباً می‌گریه گفت: امیدوارم به شما خوش بگذرد.

دارتن‌یان که دور شده بود این حرف را نشنید و اگر هم می‌شنید طوری نیک‌بخت به شمار می‌آمد که معنای آن را ادراک نکرد و به طرف منزل تیره‌وی رفت و

او را نیز مانند خود خوشوقت دید زیرا شب گذشته لوئی سیزدهم و ملکه فرانسه نسبت به تروهوی ابراز مرحمت کرده بودند و در عوض کاردینال خیلی گرفته و مغموم به نظر می‌رسید و در مجلس بال شهرداری همه متوجه شدند که کاردینال غمگین است. کاردینال از فرط گرفتگی خاطر نتوانست تا آخر جشن بماند و زود مراجعت کرد ولی اعلیحضرتین پادشاه و ملکه فرانسه تا ساعت شش بعد از نیمه شب، یعنی تا بامداد در شهرداری بودند.

به محض اینکه تروهوی دارتن‌یان را دید اول نظری به اطراف انداخت که ببیند آیا تنها هستند یا کسی صدای آنها را می‌شنود و گفت: دوست جوان من، خوب است قدری راجع به خود صحبت کنید زیرا تردیدی وجود ندارد که خوشوقتی پادشاه و ملکه فرانسه و همچنین اوقات تلخی کاردینال به نسبت زیاد مربوط به بازگشت شماست و چون چنین می‌باشد لاجرم شما باید خیلی مواظب خویش باشید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب برای چه مواظب خود باشم زیرا من اکنون مورد مرحمت پادشاه و ملکه فرانسه هستم و کسی که این گونه مورد مرحمت است نباید از کسی بترسد.

تروهوی گفت: من عقیده دارم که شما باید از همه کس و همه چیز وحشت داشته باشید زیرا کاردینال وقتی فریب خورد تا موقعی که حساب خود را با فریب‌دهنده تصفیه نکند آرام نخواهد نشست و در این مورد، فریب‌دهنده تصور می‌کنم که یکی از دوستان گاسکون من باشد.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب کاردینال نمی‌داند که من در این مورد دخالتی نداشته‌ام و اطلاع ندارد که من از لندن مراجعت کرده‌ام.

تروهوی گفت: او به فرض اینکه ورود شما را به فرانسه ندیده باشد به احتمال قوی می‌داند یا خواهد دانست که شما در لندن بوده‌اید زیرا این مرد همه جا جاسوس دارد ولی گویا شما این انگشتر الماس را هم که روی انگشت شما چون ستاره می‌درخشد از لندن آورده‌اید در صورتی که گرفتن هدیه از دشمن خوب نیست و راجع به این موضوع یک ضرب‌المثل لاتینی هست که بگذارید برای شما بگویم...

تروهوی در حافظه خود برای یافتن ضرب‌المثل مزبور جستجو کرد و دارتن‌یان که هرگز در مدرسه به زبان لاتینی آشنا نشد و پیوسته آموزگارش از این حیث شاکی بود

گفت: راست می گوئید و راجع به این مسئله یک ضرب المثل موجود می باشد.
 تروهوی آن جمله لاتینی را می جست اما نمی یافت و گفت: حتی همین دو روز قبل یکی از دوستانم آقای بن سراد آن را برایم ذکر کرد تا اینکه ناگهان به خاطرش آمد و گفت: جمله مزبور چنین است: وقتی دشمن به شما هدیه ای می دهد از او بر حذر باشید زیرا قصدی مخصوص دارد.

دارتن یان گفت: عالیجناب این هدیه را یک دشمن به من نداده بلکه علیاحضرت ملکه فرانسه به من اعطاء کرده است.

تروهوی با حیرت گفت: آه... آه... آیا این انگشتر را ملکه به شما داده است... و راستی که یک گوهر سلطنتی می باشد؟... و بطور حتم یک هزار پیستول ارزش دارد... خوب... چه کسی از طرف ملکه این انگشتر را به شما داد؟

دارتن یان گفت: من این انگشتر را از یک واسطه دریافت نکردم بلکه خود ملکه آن را به من داد.

حیرت تروهوی بیشتر شد و گفت: در کجا انگشتر را از او دریافت کردید؟
 دارتن یان گفت: دیشب در عمارت شهرداری نائل به این افتخار شدم.
 تروهوی گفت: در کجای عمارت شهرداری ملکه این گوهر را به شما مرحمت کرد؟

دارتن یان گفت: در اطاقی که مجاور اطاق او بود دستش را به من داد که ببوسم و همان وقت انگشتر را در دستم نهاد.
 این مرتبه تروهوی تقریباً مبهوت شد و پرسید: آیا شما دست ملکه را بوسیدید؟
 دارتن یان گفت: بلی.

تروهوی گفت: واقعاً که علیاحضرت ملکه فرانسه یک بی احتیاطی عجیب کرده و لابد همه دیدند که شما دست ملکه را بوسیدید و بدون تردید در همان لحظه خبر این واقعه به گوش کاردینال رسید.

دارتن یان گفت: هیچ کس این صحنه را ندید و آن گاه به تفصیل چگونگی واقعه را برای تروهوی بیان کرد و گفت: چگونه در آن اطاق نیمه تاریک دستی از پشت پرده بیرون آمد و انگشتر را به او داد ولی خود ملکه وارد آن اطاق نشد.
 تروهوی سر را از روی عبرت تکان داد و گفت: امان از زن ها... امان از زن ها... که

همه به یکدیگر شبیه هستند و هر چه افراد و اشیاء، مرموزتر باشند بیشتر آنها را جلب می‌نماید و در همان حال باهوش فوق‌العاده خود، راه انکار را باز می‌گذارند... و مثلاً در این مورد شما بیش از یک دست را ندیده‌اید و او هم شما را ندیده و لذا اگر امروز شما او را ببینید نمی‌توانید بگوئید که دست ملکه بوده که انگشتر را به شما داده است و او هم اگر شما را ببیند نخواهد شناخت.

دارتن‌یان گفت: صحیح است ولی این انگشتر الماس وسیله شناسائی می‌باشد و مرا به او می‌شناساند.

تره‌وی گفت: دوست جوان من، آیا میل دارید که من اندرزی به شما بدهم و نصیحتی دوستانه به شما بکنم؟

دارتن‌یان گفت: زهی سعادت و افتخار من، که بتوانم از شما اندرزی دریافت کنم. تره‌وی گفت: هم‌اکنون نزدیک جواهر فروش ولو کلیمی باشد بروید و فوراً این انگشتر را بفروشید و جواهر فروش هر قدر بخواهد شما را مغبون کند باز هشتصد پیستول در ازای این انگشتر به شما خواهد داد و پول‌های مزبور نشانی نخواهد داشت در صورتی که این انگشتر دارای نشانی است و شما را معرفی می‌کند و برای شما خطراتی مهیب ایجاد می‌نماید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب من هرگز گوهری را که علیاحضرت ملکه به من عطا کرده نخواهم فروخت تره‌وی با محبت و دلسوزی گفت: ای جوان دیوانه، پس لااقل نگین انگشتر را برگردانید که به طرف کف دست باشد و کسی آن را نبیند زیرا هرکس می‌فهمد که یک جوان گاسکون، این انگشتر را از مادر خود نگرفته زیرا مادران گاسکون چنین گوهر گران‌بها ندارند که به پسر خود اهداء کنند.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب، مگر به عقیده شما من در معرض خطر هستم. تره‌وی گفت: جوان این را بدانید که اگر شما روی یک بشکه باروت می‌خواهید و یک فتیله مشتعل متصل به آن باروت بود، این اندازه در معرض خطر نبودید.

از این حرف دارتن‌یان مضطرب شد و چون می‌دید که تره‌وی از روی دلسوزی این گفته را بر زبان می‌آورد پرسید پس چه باید بکنم تره‌وی گفت: باید مواظب خود باشید و یک لحظه از خویش غفلت نکنید برای اینکه کاردینال حافظه‌ای قوی و دستی قوی‌تر دارد و بدون ترحم کسی را که فریض داده از پا درمی‌آورد و من تردید ندارم که

عنقریب او بازی خطرناکی با شما خواهد کرد.

دارتن‌یان گفت: مثلاً ممکن است با من چه کند؟

تره‌وی گفت: من نمی‌توانم پیش‌گوئی کنم که او با شما چه خواهد کرد ولی می‌دانم که یک عده جاسوس و آدمکش در خدمت او هستند که هرچه بگویند انجام می‌دهند و کوچکترین زحمتی که برای شما ایجاد شود اینکه ممکن است شما را توقیف نمایند.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب آیا کاردینال اینقدر تهور دارد که مردی را که در خدمت اعلیحضرت پادشاه فرانسه به سر می‌برد توقیف نماید.

تره‌وی گفت: مگر آتوس را که یکی از خدمت‌گزاران اعلیحضرت و اصیل‌زاده‌ای وزین می‌باشد توقیف نکرد و در زندان نگاه نداشت دارتن‌یان گفت: آری... راست است... و وی توقیف شد اما او را به گمان اینکه دارتن‌یان است توقیف کردند.

تره‌وی گفت: بنابراین یک مرتبه دیگر، ممکن است خود دارتن‌یان را توقیف کنند...

آنگاه فرمانده تفنگداران سلطنتی دست را روی شانه جوان گاسکون نهاد و گفت: فرزندی از مردی چون من، که مدت سی سال است عمر خود را در دربار فرانسه بسر می‌برد بپذیرد و اعتماد به امنیت خود نداشته باشید و تأکید می‌کنم که همه کس را به دیده سوءظن بنگرید.

اگر کودکی ده ساله در صدد بهانه‌جوئی برآید که با شما دوئل کند بدون شرمساری از او معذرت بخواهید و از دوئل منصرف شوید و اگر در موقع شب به شما حمله‌ور شدند بدون خجالت فرار را برقرار ترجیح بدهید.

هرگاه از روی یک پل می‌گذرید درست زیر پای خود را نگاه کنید که مبادا الوارهای پل رالغ کرده یا وسط آن راه نموده باشند که شما را در رودخانه سرنگون نمایند.

و اگر از کنار خانه‌ای که مشغول بنای آن هستند می‌گذرید سر را بالا نگاه دارید که مبادا از بالا یک تخته سنگ یا یک تیر روی شما بیاندازند.

اگر شب دیر به خانه مراجعت می‌کنید، ترتیب کار را طوری بدهید که نوکران با

شما و مسلح باشد، آن هم مشروط بر اینکه نسبت به نوکر، اعتماد داشته باشید. خلاصه از بیگانه و آشنا، و از خارجیان و دوستان و از صمیمی ترین دوست، حتی از برادر خود سخت پرهیزید زیرا هر قدر افراد به شما نزدیک تر باشند، بیشتر برای شما خطرناکند.

دارتن یان بدون اینکه قصد و اراده ای داشته باشد گفت: آیا فرمودید از دوست خود پرهیزم برای چه مخصوصاً از او بیشتر احتیاط کنم. تروهوی گفت: برای اینکه او یکی از بهترین و موثرترین وسایلی است که کاردینال برای اجرای نقشه های خود مورد استفاده قرار می دهد زیرا می داند که یک مرد، بالاخص مردی جوان، زود به او اطمینان پیدا می کند.

او هرچه بخواهد با مرد می کند و هر رازی در دل داشته باشد از او استنباط می نماید و آن وقت با ثمن و بخش و دراهم معدود او را به دشمنانش می فروشد و من نمی گویم که تمام زن ها این طور هستند ولی بعضی از زن ها چنین می باشند و شما که تورات و انجیل را خوانده اید می دانید که دلیله زن معروف، شمشون پهلوان معروف یهودی را به ده درهم به دشمنان او فروخت و تصور نمی کنم شما بتوانید ادعا کنید که بیش از شمشون شجاعت و شخصیت دارید.

وقتی تروهوی این اظهارات را می کرد دارتن یان در فکر میعاد آن شب بود و به خانم بوناسیو که باید در ساعت ده بعد از ظهر او را ملاقات کند می اندیشید اما باید برای تقدیر از دارتن یان بگوئیم که این اظهارات کوچکترین اثری در دارتن یان از لحاظ سلب اعتماد از او نکرد چون در باطن احساس می نمود که خانم بوناسیو از زن هائی است که قابل اعتماد است.

تروهوی گفت: راستی... رفقای سه گانه شما چه شدند و چرا مراجعت نکرده اند؟ دارتن یان گفت: عالیجناب من هم امروز برای این شرفیاب شدم که بدانم آیا شما خبری از آنها به دست آورده اید یا نه؟

تروهوی گفت: من کوچکترین اطلاعی از آنها ندارم. دارتن یان گفت: هنگامی که من به طرف لندن می رفتم آنها را، یکی بعد از دیگری، در راه نهادم.

بدین ترتیب، که وقتی در شانتیلی از پورتوس جدا شدم قرار بود که وی با مردی

به ظاهر مست و در باطن هوشیار، دوئل کند، و در کروکور، آرامیس با گلوله‌ای که در شانه‌اش فرو رفته بود از حرکت باز ماند، و اما آتوس در آمین گرفتار اتهام قلب‌زنی شد و وقتی من او را گذاشتم و گذشتم عده‌ای می‌خواستند وی را بدین جرم دستگیر نمایند. تره‌وی گفت: نگاه کنید... که کاردینال برای اجرای نقشه‌های خود چه وسائل گوناگون و عجیب بکار می‌برد... و چگونه در راه یک نفر ده نوع دام می‌گستراند... خوب... شما چگونه توانستید خود را نجات بدهید و به لندن برسید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب خروج من از فرانسه و وصول به لندن تقریباً نوعی از اعجاز بود و در ساعات آخر یک ضربت شمشیر دریافت کردم اما اصیل‌زاده‌ای بنام وارد را در بندرگاه با شمشیر به زمین دوختم تا توانستم عبور کنم. تره‌وی گفت: بد شد... بد شد... زیرا وارد یکی از محارم کاردینال و پسر عموی روشفور است... و به همین جهت من قصد دارم به شما پیشنهادی بکنم.

دارتن‌یان پرسید: پیشنهاد شما چیست؟

تره‌وی گفت: پیشنهاد من این است در حالی که کاردینال در پایتخت، در جستجوی شماست شما بدون طبل و شیپور و هیاهو اسب خود را سوار شوید و راهی را که پیموده‌اید دوباره پیمائید و سراغی از رفقای خود بگیرید و این اقدام شما، دو فایده دارد، هم از خطر کاردینال رهائی می‌یابید و هم می‌فهمید که بر سر رفقای شما چه آمده زیرا هرچه باشد آنها جزو دوستان شما هستند و از این حیث، برگردن شما حق دارند. دارتن‌یان گفت: عالیجناب پیشنهاد شما خیلی خوب است و فردا صبح من به راه خواهم افتاد.

تره‌وی گفت: برای چه همین امشب نمی‌روید؟

دارتن‌یان گفت: عالیجناب امشب من برای امری لازم باید در پاریس بمانم.

تره‌وی نظری عمیق به جوان انداخت و گفت: آه... دوست جوان من... باز به شما تأکید می‌کنم که بر حذر باشید و بخصوص از زن پرهیزید زیرا هر مردی که بیچاره می‌شود بر اثر وجود یک زن است و اگر زن نباشد مرد هرگز بیچاره نخواهد شد و تا جهان باقی است این قاعده کلی نیز حکمفرما می‌باشد و لذا اندرز مرا بپذیرید و همین امروز از پاریس بروید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب امروز نمی‌توانم عزیمت کنم.

تره‌وی گفت: آیا قولی داده‌اید و باید به طور حتم امشب کسی را ملاقات کنید؟
دارتن‌یان گفت: بلی آقا... تره‌وی گفت: با اینکه من با این ملاقات موافق نیستم ولی چون قول داده‌اید باید به قول خود وفا نمائید اما قول بدهید که اگر امشب به قتل نرسیدید فردا صبح به راه بیفتید.

دارتن‌یان گفت: عالیجناب قول می‌دهم. تره‌وی گفت: آیا پول لازم دارید یا نه؟
دارتن‌یان گفت: عالیجناب من هنوز در جیب خود، پنجاه پیستول از تَمه و جوه سابق دارم و این برای من کافی است.

تره‌وی گفت: رفقای شما چطور؟... آیا آنها احتیاجی به پول ندارند؟...
دارتن‌یان گفت: روزی که ما از پاریس حرکت می‌کردیم هر کدام دارای هفتاد و پنج پیستول بودیم و تصور نمی‌کنم آنها پول خود را به این زودی خرج کرده باشند.
تره‌وی گفت: آیا قبل از حرکت نزد من خواهید آمد یا نه؟

دارتن‌یان گفت: عالیجناب چون صبح زود به راه می‌افتم نمی‌توانم مصدع شما شوم مگر اینکه امری غیر مترقبه اتفاق بیفتد که در آن صورت، قبل از حرکت، باز شرفیاب خواهم شد.

تره‌وی گفت: در این صورت سفر بخیر و به امید دیدار.
دارتن‌یان از محبت‌های صمیمانه تره‌وی که او را به چشم فرزند خود می‌نگریست تشکر کرد و خارج شد و سری به منازل آتوس و پورتوس و آرامیس زد که شاید مراجعت کرده باشند. ولی نه خود آنها آمده بودند و نه نوکرانشان.

آنگاه از مقابل سربازخانه سپاه اسار (سپاهی که خود او در آن خدمت می‌کرد) گذشت و سری به اصطبل زد و دید سه اسب از چهار اسبی که بوکین‌گام به او داده بود رسیده و پلانسه مشغول برداشتن زین آخرین اسب، و ریختن علیق در آخور آنها می‌باشد.

پلانسه از مشاهده ارباب خود ابراز مسرت کرد و گفت: آقا، خوب شد شما را دیدم.

دارتن‌یان گفت: مگر واقعهای تازه اتفاق افتاده است. پلانسه گفت: آقا می‌خواستم درباره آقای بوناسیو با شما صحبت کنم و پرسم که آیا نسبت به او اطمینان دارید؟

دارتن‌یان گفت: به هیچ وجه. پلانسه گفت: خوب می‌کنید که نسبت به این مرد ظنین هستید زیرا وقتی با او حرف می‌زدید من از بالای خانه مواظب وی بودم و می‌دیدم که لحظه به لحظه رنگش تغییر می‌کند.

دارتن‌یان گفت: عقیده تو درباره بوناسیو چیست؟
پلانسه گفت:

آقا من او را مردی محیل یافتم و دیگر اینکه به محض رفتن شما بوناسیو کلاه بر سر گذاشت و شروع به دویدن کرد و از خیابانی، عکس خط سیر شما رفت.
دارتن‌یان گفت:

من حق به جانب تو می‌دهم و خود نیز احساس کرده‌ام که این مرد حيله گراست و مطمئن باش که ما کرایه او را نخواهیم پرداخت مگر اینکه مطمئن شویم که از او ضرر و آسیبی به ما نخواهد رسید.
پلانسه گفت:

آقا من می‌دانم که شما شوخی می‌کنید ولی خواهید دید که این مرد برای ما اسباب زحمت خواهد شد دارتن‌یان گفت:
در مقابل تقدیر کاری نمی‌توان کرد و آنچه در صفحه سرنوشت نوشته شده وقوع خواهد یافت.

پلانسه گفت:
از این قرار شما از گردش امشب خود صرف نظر نخواهید نمود.
دارتن‌یان گفت:

نه پلانسه عزیز و هر قدر بوناسیو زیادتر با من خصومت داشته باشد من بیشتر برای رفتن به این گردش باید جدی باشم زیرا طبق نامه‌ای که تو از آن ترسیدی از من قول گرفته‌اند.

پلانسه گفت:
پس تصمیم شما درباره رفتن به این میعاد غیرقابل تزلزل است؟ دارتن‌یان گفت:
بلی غیرقابل تزلزل می‌باشد و تو باید در ساعت ۹ بعد از ظهر دو اسب‌زین کرده در همین جا حاضر باش و به طوری که گفتم اسلحه را فراموش نکنی.
پلانسه گفت:

آقا اگر من اشتباه نکرده باشم بدو آفرمودید که من در ساعت ۷ بعد از ظهر باید حاضر باشم. دارتن یان گفت:

بلی و منظورم این بود که تو بتوانی زودتر خود را حاضر کنی ولی حال می بینم که بین ساعت هفت و ۹ بعد از ظهر دو ساعت فاصله است و همان بهتر که در ساعت ۹ از اینجا حرکت کنیم.

پلانسه به کار خود مشغول گردید و اما دارتن یان که جوانی محتاط بود بعد از شنیدن اظهارات پلانسه با توجه به توصیه های تره وی، و اینکه یک مرتبه برای توقیف وی، به خانه اش آمده آتوس را به جای وی توقیف کرده بودند تصمیم گرفت از رفتن به خانه منصرف شود و به منزل کشیشی که هم ولایتی او به شمار می آمد رفت و در آنجا صرف غذا کرد. این همان کشیشی بود که در موقع عسرت معیشت دارتن یان یک روز رفقای خود را به منزل او برد و آنها را به طفیل خویش میهمان کرد.

۲۴

کوشک

در ساعت ۹ بعد از ظهر دارتن‌یان به سربازخانه سپاه اسار رفت و دید که پلانسه با دو اسب حاضر است و اسب چهارم او را هم آورده‌اند پلانسه تفنگ و طپانچه داشت و دارتن‌یان هم علاوه بر شمشیر دو طپانچه به کمر بست و هر دو سوار بر اسب شدند و به راه افتادند.

هوا طوری تاریک بود که کسی خروج آنها را ندید و به زودی از نظر ناپدید شدند دارتن‌یان بعد از این که قدری در طول رودخانه سن حرکت کرد از دروازه کنفرانس خارج شد و وارد جاده‌ای گردید که به طرف سن‌کلو می‌رفت.

جاده مزبور در آن موقع خیلی زیباتر از امروز بود زیرا درخت‌های طرفین جاده را نیانداخته بودند و این همه عمارت و ویلا در دو طرف جاده دیده نمی‌شد. تا وقتی که در شهر بودند پلانسه با احترام در ده قدمی ارباب خود حرکت می‌کرد ولی وقتی از شهر خارج شدند نوکر، رفته رفته، فاصله خود را با ارباب کم کرد.

و هنگامی که وارد جنگل بولونی گردیدند پلانسه طوری به ارباب نزدیک شد که کنار او راه می‌پیمود.

زیرا حرکت هر یک از شاخه درختان و نور ماه در نقاط عمیق و تاریک جنگل او را می‌ترسانید و دارتن‌یان که متوجه این موضوع گردید گفت: آقای پلانسه شما را چه می‌شود؟

پلانسه گفت: آقا آیا ملاحظه نمی فرمائید که این نقطه به کلیسا شباهت دارد.
دارتن یان گفت:

- برای چه اینجا به کلیسا شبیه است؟
- برای اینکه در این جا هم مانند کلیسا نمی توان با صدای بلند صحبت کرد.
- برای چه می ترسی بلند صحبت کنی؟
- زیرا می ترسم صدای ما را بشنوند.
- ماکه صحبت بدی نمی کنیم تا اینکه دیگران علاقه مند به شنیدن آن باشند و صحبت های ما جنبه اخلاقی دارد.
- آه ... آقا... هر قدر من بیشتر به این آقای بوناسیو فکر می کنم زیادتر بیم از او در دلم راه می یابد زیرا این مرد به نظر من، یک آدم درست و حسابی نمی آید.
- حالا چطور شده که تو به بوناسیو فکر می کنی؟
- آقا، افکار انسان مطیع اراده شخص نیست و انسان نمی تواند به هر چه میل دارد فکر کند بلکه فکر است که به هر صورت که مایل باشد بر انسان مستولی می شود.
- آقای پلانسه تو از این جهت راجع به بوناسیو فکر می کنی که ترسو می باشی؟
- آقا احتیاط را با ترس اشتباه نفرمائید و اگر ترس مذموم است احتیاط برعکس درخور تمجید می باشد.

- حالا تو ادعا می کنی که مردی در خور تمجید هستی؟
- آقا... آقا... آیا می بینید که از دور یک لوله تفنگ می درخشد... سر را پائین بیاورید زیرا ممکن است به طرف ما نشانه رفته باشند.
دارتن یان که توصیه های ترهوی را به یاد آورد با خود گفت: این جوان را هم دچار وحشت کرده است و بعد اسب ها را با یورتمه به حرکت درآوردند تا اینکه به میعاد رسیدند.

و چون به دارتن یان نگفته بودند که چگونه به او اطلاع خواهند داد وی مجبور شد که شکیبائی را پیشه کند.

از هیچ طرف صدائی به گوش نمی رسید و فضا طوری ساکت بود که پنداری در بیابانی که صدها فرسخ با پاریس فاصله دارد به سر می برند.
دارتن یان بعد از اینکه قدری عقب خود را نگریست به یک چپر که اطراف باغی

را احاطه کرده بود و درون آن یک کلبه به نظر می‌رسید تکیه داد.
در عقب او سواد شهر پاریس بوسیله چراغهای آن مانند شهری که در آسمان
قرار گرفته مشهود بود.

به هر اندازه که پلانسه از آن سکوت و تاریکی منی‌ترسید برعکس دارتن‌یان
خوشوقت بود زیرا آن را مقدمه ملاقات مرموز می‌دانست و می‌اندیشید هر قدر میعاد
خلوت‌تر و ساکت باشد بیشتر مخلی به طبع و در نتیجه برای یک ملاقات مرموز زیادتر
مناسب است.

در وسط سکوت، ساعت برج کلیسای سن‌کلو ده مرتبه نواخت و ساعت ده شب
را اعلام داشت و طنین زنگ‌های او در آن سکوت و تاریکی شب، در سامعه، مشغوم
جلوه می‌نمود.

فقط دارتن‌یان از آن صدا آماده شد چون فکر می‌کرد که دیگر مدت انتظار به سر
رسید و شخص مورد نظر هم اکنون پدیدار خواهد گردید.

در انتهای خیابانی که دارتن‌یان کنار آن ایستاده بود یک کوشک دیده می‌شد که
به جز یک پنجره سایر پنجره‌های آن تاریک می‌نمود و پنجره مزبور واقع در طبقه اول
روشنائی داشت.

از این پنجره روشنائی چراغ، شاخه‌های چند درخت تنومند زیرفون را روشن
می‌کرد و هر دفعه که دارتن‌یان نظر بدان پنجره می‌انداخت قلبش از نگرانی می‌طپید چون
فکر می‌کرد که شخص اسرارآمیز پشت آن پنجره انتظار او را می‌کشد.

و بدین امید که وی در آنجاست دارتن‌یان بدون بی‌صبری همان‌جا که بود ایستاد
و گاهی در روشنائی چراغ، سقف نقاشی شده آن اطاق را مشاهده می‌کرد و از روی
تزئینات سقف حدس می‌زد که سایر قسمتهای آن کوشک هم باید زیبا ساخته و تزیین
شده باشد.

در این وقت ساعت برج کلیسا سن‌کلو نیم بعد از ساعت ده را نواخت، و این صدا،
بی‌اختیار دارتن‌یان را به لرزه درآورد، و اندیشید که شاید بر اثر توقف متمادی در هوای
آزاد، سرما در من اثر کرده است.

پلانسه مانند سایه دنبال ارباب خود بود و یک لحظه او را ترک نمی‌کرد و وقتی
صدای زنگ نیم بعد از نیمه شب برخاست پلانسه گفت: آقا آیا تا آخر شب ما همین‌جا

خواهیم ایستاد.

دارتن‌یان گفت: نه... برای اینکه اگر من به مقصد نرسیده باشم باری تو به مقصد رسیده‌ای؟

پلانسه گفت: من معنای حرف آقا را نمی‌فهمم. دارتن‌یان گفت:
- منظورم این است که تو از من جدا خواهی شد و من چند قدم جلوتر خواهم رفت.

- آقا، مگر خیال دارید، در اینجا مرا تنها بگذارید؟

- مگر از تنهایی می‌ترسی؟

- نه آقا، ولی به آقا بگویم که هوای شب سرد است و من اگر مدتی مدید در اینجا توقف کنم مبتلا به سرماخوردگی و شاید درد مفاصل خواهم شد و نوکری که مبتلا به درد مفاصل گردیده، بخصوص برای آقائی مانند شما، یک خدمتگزار نالایق می‌باشد.
- من نیز به همین مناسبت گفتم که تو به مقصد رسیده‌ای زیرا اگر از برودت می‌ترسی می‌توانی وارد یکی از این مهمانخانه‌ها که چراغ آن را از دور می‌بینی بشوی و در ساعت شش صبح، مقابل درب آن مهمانخانه منتظر من باشی؟
- آقا لازم است نکته دیگر را هم عرض کنم و آن اینکه برای امثال امر شما، با کمال احترام، یک اکو پول را که امروز صبح به من انعام داده بودید خوردم و نوشیدم بطوری که اینک حتی یک پشیز در جیب خود ندارم که به مهمانخانه بروم.
- بیا این نیم پیستول را بگیر و به مهمانخانه برو، وعده من و تو، فردا صبح در ساعت شش مقابل مهمانخانه.

دارتن‌یان از اسب فرود آمد و عنان آن را به دست پلانسه داد و دور گردید و پلانسه هم بالاپوش را به خود پیچید و به طرف مهمانخانه مزبور روان شد و در راه می‌گفت: پناه بر خدا... که من امشب چقدر دچار سرما شده‌ام... و از بیم برودت، یا از فرط خستگی، وارد یکی از مهمانخانه‌ها گردید.

دارتن‌یان بعد از جدا شدن از پلانسه به طرف کوشک مزبور رفت و مقابل آن ایستاد و وضع آن را بهتر از نظر گذرانید. کوشک در انتهای یک دیوار قرار گرفته بود و آن دیوار کوشک را از خیابان جدا می‌کرد و در یک طرف دیوار هم باغی بود که کلبه‌ای در آن دیده می‌شد زیرا در آن عصر تمام باغ‌های حومه پاریس، از این کلبه‌ها

داشتند.

دارتن‌یان قدری مقابل کوشک توقف کرد و بعد به فکر افتاد که مبادا وی نامه را بدخوانده باشد و ساعت ملاقات یازده بوده و نه ده بعد از ظهر.

لذا نامه اسرارآمیز را از جیب بیرون آورد و به پنجره طبقه اول کوشک که گفتیم از آن نور چراغ به خارج می‌تابید نزدیک گردید و کاغذ را در نور چراغ خواند و دانست اشتباه نکرده و ساعت ملاقات همان ده بعد از ظهر می‌باشد.

از آن به بعد گرچه دارتن‌یان باز انتظار کشید اما اضطراب بر او غلبه کرد زیرا بر اثر برخورد با خانم بوناسیو او را یک زن جدی یافته بود و فکر می‌کرد که آن زن از وعده تخلف نمی‌کند و اگر تخلف نماید دلیل بر این می‌باشد که حادثه‌ای اتفاق افتاده که مانع از آمدن او شده و این حادثه هم به احتمال قوی وخیم است.

دارتن‌یان به رسم مردم آن عصر، سه مرتبه محکم کف‌های دست را به هم زد زیرا مردم بدین وسیله حضور خود را به دوستان اطلاع می‌دادند ولی کسی به او جواب نداد حتی انعکاس صدای کف دست خود را نشنید.

یک مرتبه فکر کرد که شاید خانم بوناسیو در حال انتظار به خواب رفته و لذا صدای او را نمی‌شنود و او باید بتواند داخل اطاق را ببیند.

با اینکه پنجره در طبقه اول کوشک بود بواسطه ارتفاع آن طبقه دارتن‌یان داخل اطاق را نمی‌دید و وضع دیوار هم طوری بود که به مناسبت صاف بودن دارتن‌یان نمی‌توانست بالا برود.

آن وقت درخت‌های زیرفون توجهش را جلب کرد و دید اگر بالای درخت برود می‌تواند داخل آن اطاق را ببیند.

دارتن‌یان در آن موقع بیش از بیست سال نداشت و به یاد آوردن دوره کودکی که در آن سن، از درخت‌ها بالا می‌رفت برایش مشکل نبود، و با چند حرکت وسط شاخه‌ها قرار گرفت و دید که داخل اطاق به خوبی دیده می‌شود و چراغ روشن است ولی آنچه در نور چراغ، در آن اطاق به نظر دارتن‌یان رسید سراپای او را لرزاند.

زیرا یکی از شیشه‌های پنجره شکسته و درب اطاق از پاشنه درآمده بود وسط اطاق میزی سرنگون شده به نظر می‌رسید که قبلاً مقداری غذا و میوه و نوشیدنی روی آن نهاده بودند و اغذیه کف اطاق را می‌پوشانید.

به طور کلی وضع اطاق نشان می‌داد که در آنجا نزاعی شدید روی داده، و همه چیز درهم شکسته و اغذیه و میوه لگدمال شده و حتی دارتن‌یان احساس کرد که پاره‌های لباس و چند لکه خون را هم می‌بیند.

دارتن‌یان با وحشت و اندوهی بسیار از درخت فرود آمد و آن وقت چشمش به زمین افتاد.

تا آن موقع دارتن‌یان به مناسبت خالی الذهن بودن توجهی به زمین نمی‌کرد ولی در آن وقت دید که زمین، مقابل کوشک، علائم پای چند نفر و چند اسب و یک کالسکه را نشان می‌دهد و جای چرخ کالسکه روی خاک نرم به خوبی آشکار می‌باشد و خط سیر آن ثابت می‌کند که کالسکه از پاریس آمده و همان جا برگشته، مراجعت نموده است.

ضمن بازرسی‌های خود دارتن‌یان یک لنگه دستکش سفید و تمیز از دستکش‌هایی که زن‌ها به دست می‌کنند پیدا نمود، و از آن، عطری ملایم به مشام او رسید.

بعد از یافتن دستکش مزبور، با وجود برودت هوا، عرقی سرد از پشت گردن دارتن‌یان سرازیر گردید و قلبش فشرد زیرا علائم و آثار ثابت می‌کرد که زنی را به عنف از آن اطاق برده‌اند.

با اینکه دلائل محسوس، تردیدی در این حقیقت باقی نمی‌گذاشت مع‌هذا دارتن‌یان خود را بدین دلخوش می‌کرد که مقابل آن کوشک بدو وعده ملاقات داده بودند نه درون کوشک، و لذا حوادث درون کوشک ربطی به خانم بوناسیو ندارد و او از پاریس نیامده و یک امر ناگهانی که از طرف ملکه در کاخ لوور صادر گردیده او را در آنجا نگاه داشته یا علتی دیگر مانع از خروج او گردیده است.

ولی این تسلی نمی‌توانست دارتن‌یان را قانع کند و صدائی که در صحت آن تردیدی نداشت بدو گفت که یک بدبختی بزرگ بر سر خانم بوناسیو آمده و به طور حتم آن زن، در آن کوشک بوده، و ناگهان بر سرش ریخته‌اند و چون وی زنی نیست که بدون مقاومت تسلیم شود مورد ضرب و شتم قرار گرفته و لباسش پاره و بدنش مجروح شده است.

دارتن‌یان برای اینکه آسوده خاطر شود یعنی برای اینکه شاید روزنه امیدی پیدا

نماید پیاده از راهی که آمده بود برگشت تا به لب رودخانه رسید و به متصدی زورق که عابری را در ازای دریافت مبلغی از رودخانه می‌گذراند مراجعه کرد و از او پرسید که آیا شما امشب زنی را از رودخانه عبور دادید که به این طرف آمده باشد.

متصدی زورق گفت: بلی آقا در ساعت هفت بعد از ظهر یک زن که بالاپوشی به خود پیچیده بود و می‌کوشید دیده نشود سوار زورق من شد و به همین جهت حس کنجکاوی من زیادتر شد و بالاخره او را دیدم و مشاهده کردم که جوان است.

خلاصه دارتن‌یان در روشنائی چراغ کلبه زورق بان یک مرتبه دیگر کاغذ نامه را از جیب بیرون آورد و خواند که شاید جایی دیگر را آدرس داده باشند ولی بر او مسلم شد که محل ملاقات همانا سن‌کلو (نه جای دیگر) و مقابل کوشک آقای استره می‌باشد و ساعت ملاقات هم ده بعد از ظهر است.

دارتن‌یان بعد از اینکه از زبان متصدی زورق شنید که امشب زنی در ساعت هفت به سن‌کلو رفته با سرعت برگشت و دوان، خود را به سن‌کلو و مقابل کوشک مزبور رسانید.

مثل اینکه انتظار داشت که در غیبت وی اتفاقی جدید و نیک، در آنجا روی داده و مثلاً خانم بوناسیو مراجعت کرده باشد.

ولی در وضع کوشک و آن اطاق، تغییری به نظر نرسید و اثاث منزل، کماکان در هم و برهم بود و چراغ می‌سوخت و آن منظره شوم را روشن می‌نمود. دارتن‌یان خودداری نتوانست و به خود فرض دانست که از اطرافیان درخصوص حوادث آن کوشک تحقیق کند.

و چون ساکن کلبه‌ای که در وسط باغ بود بهتر از همه می‌توانست به او اطلاع دهد از چیر پیرامون باغ به درون آن پرید و با وجود عوعوی شدید سگی که به زنجیر بسته بودند به طرف کلبه‌ای که در آن باغ بود رفت.

جوان گاسکون درب کلبه را کوبید و جوابی نشنید برای مرتبه دوم و سوم در زد و باز جوابی ندادند.

بدون شک، کسی که در آن کلبه سکونت داشت در آن ساعت خوابیده بود و دارتن‌یان نمی‌بایست او را بيازارد و از خواب بیدار کند.

ولی برای کسب اطلاع وسیله‌ای دیگر نداشت و لذا آنقدر در زد تا اینکه صدائی

خفیف از درون کلبه شنید و احساس نمود که یکی به در نزدیک می‌شود و چراغی هم در دست دارد.

لای در آهسته باز گردید و نور چراغ به خارج و قبضه شمشیر و دسته‌های طپانچه دارتن‌یان افتاد و شخصی که درون کلبه بود، چون دید مردی مسلح پشت در است آن را بست.

آن وقت دارتن‌یان زبان به التماس گشود و آنقدر خواهش و تضرع کرد تا اینکه ساکن کلبه را دل به ترحم آمد و لای در را گشود و دارتن‌یان دریافت که وی پیرمرد است.

جوان گاسکون با ملایمت و در عین حال استرحام گفت: آقا شما را به حضرت مسیح و حضرت مریم سوگند می‌دهم که به من رحم کنید و توضیحاتی در خصوص وقایع امشب به من بدهید.

من امشب می‌بایست در این کوشک که مجاور کلبه شماست با شخصی ملاقات کنم و ساعت ملاقات ما ده بعد از ظهر بوده و چون مدتی از ده گذشت و من آن شخص را ندیدم مضطرب شدم تا اینکه نظری به درون اطاق انداختم و دیدم همه چیز شکسته و پاشیده است.

در حالی که دارتن‌یان صحبت می‌کرد پیرمرد سر را با تأثر تکان می‌داد. دارتن‌یان که متوجه شد پیرمرد بدون علت سر را تکان نمی‌دهد گفت: آیا شما در این خصوص اطلاعی دارید؟

پیرمرد گفت: آقا من دارای اطلاعاتی هستم ولی نمی‌توانم چیزی بگویم. دارتن‌یان گفت: برای چه؟

پیرمرد گفت: برای اینکه اگر بگویم عواقبی وخیم دامنگیر من خواهد گردید. دارتن‌یان باز شروع به التماس کرد و یک سکه یک پیستولی در کف پیرمرد نهاد و گفت: من مردی اصیل زاده هستم و به شرافت اصیل زادگی خود سوگند یاد می‌کنم که آنچه از شما شنیدم نه به کسی خواهم گفت و نه می‌گویم که از دهان شما شنیده‌ام. پیرمرد با دقت سخنان دارتن‌یان را شنید و چون فهمید که وی جوانی صادق و صمیمی است و برای او تولید زحمت نخواهد کرد و گفت:

آقا امشب مقارن ساعت ۹ بعد از ظهر من خود را برای خوابیدن آماده می‌کردم

که یک مرتبه صداهائی در پشت چپر شنیده شد و من صدای در زدن را هم استماع کردم. چون درب چپر را می‌کوبیدند برخاستم که در را بگشایم و مشاهده کردم که بیرون باغ چند سوار و یک کالسکه به نظر می‌رسد.

مشاهده سواران در من تولید سوءظن کرد ولی چون من چیزی ندارم که سارقین ببرند برای کلبه خویش نترسیدم و مردی که به نظر می‌رسید نسبت به دیگران سمت برتری دارد وارد باغ گردید و به من گفت آیا تو یک نردبان داری؟
گفتم: بلی آقا، من دارای نردبانی هستم که بدان وسیله میوه‌های خود را از درخت می‌چینم.

او یک سکه یک اکو در دست من نهاد و گفت: نردبان خود را بیاور. من نردبان را آوردم و آن مرد آن را به کنار دیوار کوشک نهاد و اشاره‌ای به طرف خارج یعنی کالسکه کرد.

آن وقت مردی کوتاه قد و فربه که لباسی ارزان قیمت در بر داشت و موی سرش سفید و سیاه شده بود از کالسکه خارج گردید و از نردبان بالا رفت و نظری به داخل اطاق انداخت و پائین آمد و به آن مرد که من نامش را رئیس می‌گذارم گفت خود اوست.

آن مرد روی خود را به طرف من کرد و گفت: من می‌دانم که هر قدر به تو توصیه کنم که وقایع اینجا را نبینی تو به طور حتم خواهی دید.

بنابراین می‌گویم که اگر یک کلمه از آنچه امشب در اینجا اتفاق می‌افتد بروز بدهی کوچکترین مجازات تو این است که تا پایان عمر در یکی از سیاهچال‌های باستیل خواهی خوابیدی.

آقا به طوری که ملاحظه می‌نمائید من مردی فقیر و بی‌بضاعت هستم و ما بیچارگان اگر دچار حبس شویم هیچکس به دادمان نخواهد رسید.

و کسی در صدد برنخواهد آمد که ما را از زندان بیرون بیاورد زیرا نه پول داریم و نه خویشاوندان بانفوذ و با قدرت.

این است که باید بگویم من از تهدید آن مرد خیلی ترسیدم خاصه آنکه احساس کردم تهدید او میان تهی نیست و وی باید مردی مقتدر باشد.

دیگران هم به او خیلی احترام می‌گذاشتند و او را مانند یک رئیس بزرگ

می دانستند.

اینطور نشان دادم که به طرف کلبه خود می روم ولی در عقب این کلبه یک درب کوچک وجود دارد که از آنجا خارج شدم. و قدری دورتر یک تپه بزرگ هست که در آن درختچه های جارو روئیده و طوری انبوه می باشد که هرگاه کسی وسط جاروها قرار بگیرد دیگران او را نخواهند دید ولی او همه جا را می بیند.

آن وقت من دیدم که دو نفر از نردبان بالا رفتند و پشت پنجره قرار گرفتند. و رئیس کلبه ای از جیب بیرون آورد و درب کوشک را گشود و وارد شد. مردی که گفتم کوتاه و فربه بود پای نردبان ایستاد طولی نکشید که صدای شکستن درب اطاق از بالا شنیده شد و بعد زنی که در آن اطاق بود به طرف پنجره دوید که خود را از آنجا بیرون پرت کند.

ولی چون دید دو نفر پشت پنجره هستند عقب رفت و آن وقت جیغ زد و کمک طلبید ولی مردی که داخل اطاق بود با وی گلاویز گردید. و مثل اینکه آن دو نزاع می کردند زیرا صدای شکستن ظروف و سرنگون شدن میز و صندلی به گوش می رسید. بالاخره صداها خاموش شد و آن دو نفر از نردبان وارد اطاق شدند و آن زن را که بیهوش بود با خود آوردند و وارد کالسکه کردند و مرد کوتاه قد و فربه با زن مزبور وارد کالسکه شد.

رئیس قدری در اطاق مکث نمود و پنجره را بست و از راه درب کوشک خارج گردید و سوار یکی از اسب ها که خادمی در بیرون باغ نگاه داشته بود شد و همه، یعنی کالسکه و سواران به راه افتادند و ناپدید شدند و من از پناهگاه خود بیرون آمدم و نردبان را از کنار دیوار برداشتم.

این بود وقایعی که امشب من در اینجا دیدم و اگر شما این وقایع را بروز بدهید چون شخصی جز من آن را ندیده و رئیس هم می داند که غیر از من کسی در اینجا نبوده که شاهد آن حوادث باشد بدون تردید مرا در سیاهچال باستیل جای خواهد داد.

به قدری دارتن یان از شنیدن این سرگذشت محزون گردید که اشک از چشמהای او سرازیر شد و پیرمرد گفت: آقا اینقدر اندوهگین نباشید زیرا هرچه باشد این زن زنده است و دیگران او را به قتل نرسانیدند و گرچه وقتی او را از اینجا بردند بیهوش بود اما من

یقین دارم که وی حیات داشت.

دارتن‌یان گفت: آیا می‌دانید شخصی که بر دیگران ریاست داشت که بود؟
 پیرمرد گفت: نه آقا من کوچکترین اطلاعی از هویت او ندارم جز اینکه می‌دانم
 سایرین خیلی به او احترام می‌گذاشتند و هرچه می‌گفت: اطاعت می‌کردند.
 دارتن‌یان گفت: آیا نشانی‌های قیافه و اندام او را در خاطر دارید؟
 پیرمرد گفت: بلی آقا، و من خوب او را دیدم و می‌توانم جزء به جزء نشانی‌های
 او را به شما بدهم و پیرمرد شروع به دادن نشانی‌های آن مرد کرد و طوری با دقت
 وصف او را بیان نمود که دارتن‌یان شناخت و بانگ زد خود اوست... خود اوست... و
 این همان مرد مونک است که از چندی به این طرف مانند عفريت بدبختی و شثامت در
 همه جا با من برخورد می‌نماید و هر دفعه که این مرد در سر راه من واقع می‌شود بدبختی
 جدیدی برایم بوجود می‌آید.

سپس دارتن‌یان پرسید: آن مرد کوتاه قد و فربه که بود؟... آیا او را شناختید؟
 پیرمرد گفت: آقا من او را شناختم ولی می‌توانم به شما اطمینان بدهم که وی یک
 اصیل‌زاده به شمار نمی‌آمد و شمشیر نداشت و دیگران نسبت بدو بی‌اعتنائی می‌کردند و
 طوری با وی رفتار می‌نمودند که پنداری خادمی بدون ارزش می‌باشد.
 دارتن‌یان گفت: راست می‌گوئید و این مرد یکی از خدمه بوده است.
 پیرمرد گفت: آقا فراموش نکنید که شما به من قول داده‌اید که این راز را پنهان
 نگاه دارید.

دارتن‌یان گفت: مطمئن باشید که پنهان خواهد ماند زیرا یک اصیل‌زاده جز قول
 شرف خود سرمایه‌ای دیگر ندارد و وقتی قول شرف می‌دهد بدان وفا می‌کند.
 دارتن‌یان از پیرمرد وداع کرد و برگشت و مدتی در خیابان‌های سن‌کلو بدون
 اراده قدم می‌زد و نمی‌دانست به کجا برود و چه بکند.

گاه به خود می‌گفت: این زن خانم بوناسیو نبود و من فردا یا پس فردا او را در کاخ
 لوور خواهم یافت و گاه فکر می‌کرد که خود او بوده، و دیگران برای زن بیچاره دامی
 گسترده، او را ربودند و خدا داناست چه بلائی بر سرش خواهند آورد.

چون مدتی از نصف شب گذشت دارتن‌یان اندیشید که برود و پلانشه را پیدا کند
 و سوار شود و به پاریس مراجعت نماید ولی هر مهمانخانه را که گشود پلانشه را ندید.

بعد از اینکه پنج مهمانخانه را واریسی کرد و اثری از نوکر نیافت به خود گفت جستجوی پلانسه در این موقع شب بی فایده است زیرا، خود من تا ساعت شش صبح به او مرخصی دادم و او هم اسبها را در اصطبل قرار داده و خود خوابیده و من نباید انتظار داشته باشم او را پیدا کنم.

و نیز حق بازخواست از این بدبخت ندارم زیرا با اجازه و موافقت من رفته، استراحت کرده است.

دیگر اینکه اگر من در این حدود بمانم امیدواری دارم که شاید بتوانم توضیحاتی دیگر در خصوص واقعه امشب بشنوم.

لذا وقتی وارد ششمین مهمانخانه شد به جای اینکه پلانسه را جستجو کند در گوشه‌ای نشست و گفت یک بطری نوشیدنی برای او بیاورند.

دارت‌ن‌یان نوشیدنی خود را با جرعه‌های کوچک می نوشید و به صحبت مشتریان مهمانخانه گوش فرا می داد.

مشتری‌های مهمانخانه از طبقات عامه بودند و عده‌ای روستائی و برخی جزو کارگران فصلی (که در فصول مخصوص کار می کنند) و ملاحان رودسن و حمال‌های ساحلی آن رودخانه به شمار می آمدند و بهترین تعارف آنها ناسزاهای رکیک بود.

و هرکس که زبان می گشود می کوشید که بیش از دیگران ناسزاهای مستهجن بر زبان بیاورد، دارت‌ن‌یان بعد از مدتی گوش فرا دادن حتی یک کلمه درخصوص وقایعی که مورد توجهش بود نشنید.

رفته رفته، خواب بر او غلبه کرد، زیرا جوان گاسکون، بیش از بیست سال نداشت و در این دوره از عمر خواب طوری در وجود انسان قوی است، که یک جوان هر قدر اندوهگین باشد باز دچار سلطه خواب می شود.

دارت‌ن‌یان هم نقطه‌ای را برای خوابیدن در نظر گرفت و تا آنجا که ممکن بود وی بتواند در حال نشستن بخوابد، استراحت نمود.

ساعت شش صبح دارت‌ن‌یان با کسالت کسانی که شب خوابگاهی راحت نداشته نتوانسته‌اند درست استراحت کنند بیدار شد.

و اول واریسی کرد که ببیند آیا دیگران از خواب او استفاده کرده پولش را به سرقت برده‌اند یا نه؟

ولی پول و انگشتر الماس و شمشیر و طپانچه‌های او، در جای خود وجود داشت، آن گاه مرد جوان برخاست و حساب مهمانخانه‌چی را پرداخت و از مهمانخانه خارج گردید.

و اولین چیزی که به نظر او رسید پلانسه بود که با دو اسب مقابل یکی از مهمانخانه‌ها، انتظار ارباب خود را می‌کشید و شب گذشته دارتن‌یان مکرر از مقابل آن مهمانخانه عبور کرده، توجهی بدان ننموده بود که وارد شود و نوکر را بیابد.

دارتن‌یان سوار شد و به طرف پاریس مراجعت کرد ولی فکر خانم بوناسیو از ذهنش بیرون نمی‌رفت و بخود می‌گفت: باز اگر دوستان من بودند، با کمک آنها می‌توانستم او را پیدا کنم و متأسفانه دوستان من نیستند و نمی‌دانم که برای خود آنها چه حوادثی روی داده است.

۲۵

پورتوس

دارتن‌یان به جای اینکه به خانه برود، مستقیم به منزل تره‌وی رفت و این مرتبه تصمیم گرفته بود که تمام وقایع شب گذشته را برای تره‌وی حکایت کند.

چون دارتن‌یان می‌دانست که فرمانده تفنگداران سلطنتی هر روز به لوور می‌رود و به حضور پادشاه و ملکه فرانسه شرفیاب می‌شود و نظر به اینکه با ملکه مناسباتی دوستانه دارد و از وفاداران اوست می‌تواند که راجع به خانم بوناسیو از آن دوطریش کسب اطلاع نماید.

و گرچه آن دوطریش که هرگز از کاخ لوور خارج نمی‌شود نمی‌تواند فوراً به کمک خانم بوناسیو بیاید ولی بالاخره هرچه باشد آن دوطریش ملکه فرانسه است و با نفوذ و قدرت خود می‌تواند اقداماتی بکند که یک‌دهم آن از دارتن‌یان ساخته نیست. تره‌وی اظهارات دارتن‌یان را بادقت شنید ولی او از این اظهارات چیزهایی دیگر، غیر از مسائل معمولی استنباط می‌کرد.

و وقتی صحبت دارتن‌یان تمام شد تره‌وی گفت دوست عزیز، این حوادث، دخالت کاردینال را طوری ثابت می‌کند که مثل اینکه به چشم خود، من او را در این وقایع می‌بینم.

دارتن‌یان گفت عالیجناب حالا چه باید بکنم تره‌وی گفت در این ساعت صلاح شما در این است که فوراً از پاریس بروید.

بعد تره‌وی گفت که من ملکه را ملاقات خواهم کرد و جزئیات ربوده شدن این زن را به اطلاع او خواهم رسانید و امیدوارم که وی بتواند اقدامی برای نجات خانم موصوف بکند.

در هر حال، خاطر شما از این حیث آماده باشد و با خیال راحت نزد رفقای خود بروید و ببینید که چه بر سرشان آمده است.

دارتن‌یان می‌دانست که تره‌وی هم ولایتی او کسی نیست که وعده بدهد ولی وقتی که وعده داد بیش از آنچه عهد کرده وفا خواهد نمود.

تره‌وی هم که نسبت به دارتن‌یان علاقه‌ای خاص پیدا کرده بود عزم نمود که به محض دیدن ملکه این موضوع را مطرح نماید.

دارتن‌یان وقتی تره‌وی را وداع گفت و از منزل او خارج شد تقریباً دلگرم بود و می‌اندیشید که اگر خود وی نمی‌تواند اقدامی برای نجات خانم بوناسیو بکند مردی چون تره‌وی از این به بعد مدافع و حامی آن زن خواهد بود.

سپس به طرف منزل رفت که لباسهای خود را بردارد و به سفر برود و مقابل درب منزل بوناسیو را دید.

به محض دیدن بوناسیو اظهارات دیشب پلانسه را به یاد آورد که می‌گفت آقا از این مرد پرهیزید زیرا محیل است.

رنگ بوناسیو به مناسبت دخول صفراء در خون یا به علت دیگر زرد می‌نمود و همین که دارتن‌یان را دید خنده‌ای معنی‌دار و هم نفرت‌انگیز را سرداد.

دارتن‌یان از خنده او مشمتر شد زیرا دید که خنده یک مرد دغل و محیل است. زیرا کسانی که حيله گر و اهل دسیسه هستند محال است که بتوانند مانند کسانی که نیتی پاک دارند بخندند همان‌گونه که گریه ساختگی هرگز مانند گریه طبیعی و واقعی حس ترحم و دلسوزی دیگران را تحریک نمی‌نماید.

دارتن‌یان هم تا خنده بوناسیو را دید فهمید که خنده یک مرد زشت طبیعت می‌باشد و وقتی نزدیک‌تر شد و نظر به قیافه او انداخت متوجه شد که آن مرد به تصنع می‌خندد و مثل اینکه نقابی روی صورت نهاده و از زیر آن نقاب خنده می‌کند و نقاب مزبور قیافه واقعی او را پوشانیده است. با اینکه دارتن‌یان مجبور بود که از مقابل آن مرد بگذرد و وارد خانه شود تصمیم گرفت لب به سخن نگشاید زیرا در نظر اول متوجه شد

که اظهارات دیشب نوکرش درست است و آن مرد محیل، از باطن به روی او نمی‌خندد بلکه تظاهر می‌کند.

و هرگاه چاره داشته باشد شاید با دو دست خویش او را خفه خواهد کرد.
اما بوناسیو سر صحبت را باز کرد و با لحنی که نیمی جدی و نیمی شوخی بود گفت:

جوان عزیز، چطور شد که امروز شما صبح زود از خواب برخاستید و به خانه مراجعت کردید و نکند که شب قبل آن طور که میل داشته‌اید به شما خوش نگذشته است... زیرا شما هنگامی به خانه مراجعت می‌کنید که سحرخیزان از خواب بیدار شده قصد رفتن بر سر کار خود را دارند و مردم این طورند و موقعی برمی‌گردند که موقع خروج دیگران از خانه است.

دارتن‌یان گفت آقای بوناسیو اگر سحرخیزی درخور نکوهش باشد شما هم مستوجب سرزنش هستید که امروز، زود از خواب برخاسته‌اید ولی طبعاً شب قبل به شما خوش گذشته است.

رنگ بوناسیو از این حرف پرید و گفت آقای دارتن‌یان شما برای هم صحبتی و مجلس آرائی کم نظیر هستید زیرا حاضر جواب می‌باشید.

سپس نظری به موزه‌های او انداخت و گفت جوان عزیز، مگر دیشب شما کجا رفته بودید که این طور پوتین و جوراب‌های شما گل‌آلود شده است.

دارتن‌یان بر اثر این گفته سر را پائین انداخت و پوتین و جوراب خویش را نگریست.

این حرکت سبب گردید که چشم او به کفش و جوراب‌های بوناسیو افتاد و دید که کفش‌ها و جوراب‌های او گل‌آلود می‌باشد ولی عجب آنکه گل‌هایی که به کفش و جوراب او چسبیده و خشک شده، به عین شبیه به گل‌های جوراب‌ها و کفش خود دارتن‌یان است.

یک مرتبه توضیحات پیرمرد باغبان را که شب قبل شنیده بود به یاد آورد.
پیرمرد می‌گفت دیدم مردی کوتاه قد و فربه، که لباس ارزان قیمت دربر کرده و شمشیر ندارد و سایرین با او به حقارت رفتار می‌کردند از کالسکه پیاده شد... و از نردبان بالا رفت... و مراجعت کرد و گفت خود اوست.

این موضوع باتوجه به قرائن و امارات دیگر دارتن‌یان را به لرزه درآورد چون دانست آن مرد کوتاه‌قد و فربه که موهای سفید و سیاه داشته همان بوناسیو بوده و لذا شب قبل بوناسیو در سن‌کلو حضور داشته و کمک کرده تا اینکه دیگران زن او را برمایند.

پیدایش این فکر طوری دارتن‌یان را منقلب کرد که خواست یک‌مرتبه به بوناسیو حمله‌ور شود و گردن‌قطور او را در وسط دست‌های جوان و نیرومند خود بفشارد و جهان را از وجود آن مرد کثیف و فرومایه پاک کند.

ولی به طوری که گفتیم دارتن‌یان جوانی محتاط بود و می‌دانست این حرکت برای او و خانم بوناسیو سودی نخواهد داشت و برعکس، خطر را جهت آن زن بدبخت که معلوم نیست کجا می‌باشد زیاده‌تر می‌کند.

آثار خشم و انقلاب درونی دارتن‌یان طوری در قیافه‌اش آشکار شد که بوناسیو ترسید و یک قدم عقب رفت و اگر درب خانه‌اش باز بود به طور حتم وارد خانه می‌شد و خود را از دارتن‌یان دور می‌نمود.

ولی در باز نبود و لذا بوناسیو مجبور شد بعد از یک قدم عقب رفتن، توقف کند. دارتن‌یان هم بر خشم خویش فائق آمد و به شوخی گفت:

آقای بوناسیو ما همه آئینه‌دار دیگران هستیم و عیب آنها را در آئینه می‌بینیم ولی عیب خود را مشاهده نمی‌نمائیم و شما اگر نظری به کفش‌ها و جوراب‌های خود می‌انداختید می‌دیدید که بیش از کفش و جوراب من گل‌آلود است.

بوناسیو گفت: علت گل‌آلود بودن کفش و جوراب من این می‌باشد که دیروز عصر به سن‌مانده رفته بودم که از آنجا یک زن خدمتکار روستائی بیاورم زیرا خدمتکار سابق ما رفته و اینک این خانه کسی را برای رفت و روب ندارد و چون وقتی از سن‌مانده مراجعت می‌کردم زمین مستور از گل و هوا هم تاریک بود، نفهمیدم که پای خود را در کجا می‌گذارم و به همین جهت کفش و جوراب من گل‌آلود شد.

سن‌مانده که بوناسیو می‌گفت یک قریه بود که درست مقابل سن‌کلو قرار داشت. با اینکه دارتن‌یان گفته بوناسیو را باور نکرد ولی چون یک انسان، تا وقتی که دلائل قطعی برای ناامیدی به دست نیآورده امیدوار است، دارتن‌یان فکر کرد که شاید آن مرد راست بگوید و به سن‌مانده نه سن‌کلو رفته باشد و پرسید آقای بوناسیو در هر حال

خوشا به حال شما که دیشب تا صبح خوابیدید و استراحت کردید و اینک می‌توانید مقابل خانه خود هواخوری نمائید.

بوناسیو گفت بلی آقا، من دیشب زود به خانه مراجعت کردم و چون تنها بودم زود خوابیدم.

دارتن‌یان به خود گفت حالا باید بروم و نظری به بستر این مرد بیندازم و بدانم آیا همان طور که می‌گوید دیشب در خانه خوابیده یا نه؟ و اگر بستر او به هم نخورده باشد معلوم می‌شود دروغ می‌گوید و او هم مثل من دیشب در بیرون بوده و تازه مراجعت کرده است.

بعد گفت آقای بوناسیو چون شما صاحب‌خانه عزیز و دوست محترم من هستید باید بگویم که من دیشب تا صبح تقریباً هیچ نخوابیدم از شما خواهشمندم که یک لیوان آب به من بدهید و مرا از خود ممنون کنید.

و بی آنکه منتظر جواب صاحب‌خانه شود برای نوشیدن آب، که بهانه‌ای پیش نبود وارد منزل بوناسیو گردید.

بوناسیو حیرت کرد که چرا دارتن‌یان برای نوشیدن آب، به آپارتمان خود نمی‌رود و از او آب می‌خواهد ولی چون نمی‌توانست این درخواست ساده را نپذیرد به طرف آشپزخانه روان شد که یک لیوان آب جهت مستأجر خویش بیاورد و دارتن‌یان از این فرصت استفاده نمود و نظری به خوابگاه بوناسیو انداخت و دید دست نخورده و ثابت می‌شود که دیشب بوناسیو در آن بستر نخوابیده بلکه تازه مراجعت کرده و ناگزیر تا آن موقع با زنش بوده و اینک می‌دانند که زن او کجاست یا اینکه خانم بوناسیو را از کدام سمت حرکت داده، برده‌اند.

بوناسیو آب را آورد و به دست دارتن‌یان داد و وی نوشید و گفت صاحب‌خانه عزیز، از مرحمت شما خیلی متشکرم و اینک به آپارتمان خود می‌روم و به پلانسه می‌گویم که کفش و جوراب مرا پاک کند و اگر مایل باشید بعد او را نزد شما می‌فرستم که جوراب و کفش شما را هم پاک نماید.

دارتن‌یان به طرف آپارتمان خود رفت و بوناسیو را حیران باقی گذاشت و آن مرد باتعجب از خود می‌پرسید منظور دارتن‌یان از این آب خواستن بی‌مورد چه بود و نکند که وی به راز من پی برده باشد و بداند که من دیشب در ربودن زن خویش شرکت

داشته‌ام.

دارتن‌یان در بازگشت از سن‌کلو وقتی به منزل تره‌وی رسید به نوکرش گفت که اسب‌ها را به اصطبل سربازخانه سپاه اسار ببرد و به آخور ببندد و خود به خانه مراجعت کند و منتظر بازگشت او باشد.

وقتی وارد آپارتمان شد دید که پلانسه باعجله به استقبال او آمد و گفت آقا، خوب شد که زود مراجعت کردید؟

دارتن‌یان گفت مگر خبری تازه است، پلانسه گفت بلی آقا، و قبل از اینکه شما مراجعت نمائید شخصی برای ملاقات شما آمده بود ولی من یقین دارم که شما هر قدر فکر کنید نخواهید توانست حدس بزنید که این مرد که بود؟

دارتن‌یان گفت مگر مردی به ملاقات من آمد؟ پلانسه گفت:
- بلی آقا

- این مرد چه موقع آمد؟

- تقریباً نیم‌ساعت قبل که شما در منزل آقای تره‌وی بودید.

- آیا او را شناختی؟

- بلی آقا، و او آقای کاووا بود.

- آقای کاووا... آیا منظور تو همان فرمانده گارد مخصوص کاردینال است؟

- بلی آقا، خود او را می‌گویم.

- آیا خود او اینجا آمد؟

- بلی آقا، وی به شخصه در اینجا حضور به هم رسانید.

- لابد آمده بود که مرا توقیف کند؟

- از قیافه و وضع او، چیزی که حاکی از این قصد باشد احساس نمی‌گردید ولی

من تا او را دیدم فهمیدم که برای توقیف شما آمده است.

- خوب... آیا نگفت که برای چه می‌خواهد مرا ملاقات کند؟

- چرا... او گفت که از طرف عالیجناب کاردینال دوریشلیو آمده، و می‌خواهد از

شما خواهش کند که با او نزد صدراعظم بروید.

- تو چه جواب دادی؟

- من گفتم متأسفانه ممکن نیست که شما بتوانید نزد صدراعظم بروید زیرا در خانه

نیستید.

- او چه گفت؟

- وی گفت که چون بالاخره آقای دارتنیان به خانه خواهد آمد به او بگوئید که باید آقای کاردینال را ملاقات کند و آنگاه مثل اینکه می خواهد مطلبی محرمانه را بر زبان بیاورد سر را نزدیک آورد و گفت از قول من به ارباب بگو که کاردینال نسبت به او مرحمت دارد و ملاقات با وی، به نفع اوست و شاید سعادت و ترقیات او را همین ملاقات تأمین نماید.

- آه... آه... این دام که آقایان برای من گسترده اند خیلی حاکی از ناشی گری است... خوب... تو چه جواب دادی؟

- من گفتم به محض اینکه آقای من از مسافرت مراجعت کردند من این موضوع را به ایشان خواهم گفت.

- آیا تو گفتی که من در مسافرت هستم؟

- بلی آقا، زیرا من نیز فهمیدم که برای شما دام گسترده اند و به بهانه اینکه مورد مرحمت کاردینال قرار بگیرید می خواهند شما را به دام بیندازند و گفتم که به مسافرت تشریف برده اید.

- آیا کاووا نپرسید که من به کجا رفته ام؟

- چرا آقا... او سؤال کرد که ارباب تو به کجا رفته است و من در جواب گفتم که آقای من به ایالت شامپانی سفر کرده است.

- او چه گفت؟

- بعد او پرسید که ارباب شما چه موقع به سفر رفت و من جواب دادم دیشب و سپس پرسید چه موقع مراجعت خواهد نمود و من گفتم تصور نمی کنم که مسافرت او بیش از چند روز طول بکشد.

- پلانسه... من احساس می کنم که واقعاً تو یک مرد لایق و درخور استفاده هستی زیرا جوابی خوب به او دادی.

- آقا من می دانستم که دروغ می گویم ولی اطلاع داشتم که دروغ من خطرناک نیست زیرا اگر شما میل داشته باشید که آقای کاووا را ملاقات کنید می توانید نزد او بروید و بگوئید که نوکران دروغ گفت و شما به سفر نرفته بودید و چون من اصیل زاده

نمی‌باشم کسی از دروغ‌گوئی من حیرت نمی‌کند.

- پلانسه عزیز، مطمئن باش که من هیچ میل ندارم که آقای کاووا را ملاقات کنم و تو هم دروغ‌نگفتی بلکه حرفی راست بر زبان آوردی زیرا ما هم‌اکنون مسافرت خواهیم کرد.

- آقا من هم می‌خواستم عرض کنم بهتر این است که سفر نمائید زیرا این آقای کاووا شاید مراجعت کند که ببیند آیا من راست گفته‌ام یا نه؟ و در آن وقت اگر شما را در این خانه پیدا نماید، به طور قطع به نفع شما نخواهد بود.

- پلانسه عزیز، تو راست می‌گوئی و اینک ما باید بین خودمان و پاریس، فاصله بوجود بیاوریم.

- اگر حمل بر کنج‌کاوی نفرمائید ممکن است پیرسم که به کجا می‌رویم؟

- خط سیر کنونی ما درست نقطه مقابل ایالتی است که تو به کاووا گفتی و می‌رویم که دوستان خود را پیدا نمائیم و گویا تو نیز بی‌میل نیستی که گریمو و موسکتون و بازن را پیدا کنی؟

- بلی آقا، و تصدیق می‌کنم که دلم برای آنها تنگ شده است و دیگر اینکه در این موقع هوای ولایات خیلی بیش از هوای پاریس به مزاج ما سازگار می‌باشد چون هوای پاریس، اکنون جهت ما خطرناک گردیده است.

- آری... باید فوراً از پاریس رفت و من اینک از خانه خارج می‌شوم و مثل اینکه به طور عادی از منزل خارج شده‌ام راه سربازخانه اسار را پیش می‌گیرم و تو اثاث سفر ما را بردار و در آنجا به من ملحق شو... راستی... می‌خواستم به تو بگویم که نظریه دیشب تو، درخصوص صاحب‌خانه ما درست بود و این مرد دغل و بدکردار است.

پلانسه گفت دیدید آقا که بالاخره صائب بودن نظریه من به ثبوت رسید زیرا من قیافه‌شناس هستم و از قیافه افراد پی به باطن آنها می‌برم.

دارتن‌یان به طوری که گفته بود از در خارج شد و برای مزید احتیاط قبل از حرکت از پاریس باز سری به خانه دوستان سه گانه خود زد که شاید از آنها خبری واصل شده باشد.

ولی هیچ خبری از آنها نرسید و فقط در منزل آرامیس یک نامه که دارای پاکتی ظریف و معطر بود به عنوان وی، فرستاده بودند و دارتن‌یان که برای یافتن آرامیس

می‌رفت پاکت را برداشت که به او برساند.
 سپس راه سربازخانه اسار را پیش گرفت و به طرف اصطبل رفت و برای اینکه
 زودتر حرکت کند قبل از آمدن پلانسه یکی از اسب‌ها را زین کرد.
 به فاصله یک ربع ساعت دیگر پلانسه با اثاث سفر رسید و دارتن‌یان به او گفت
 که علاوه بر اسب خود، دو اسب دیگر را هم زین نماید.
 پلانسه گفت آقا، آیا تصور می‌فرمائید که ما با چهار اسب می‌توانیم سریع‌تر از
 زمانی که با دو اسب حرکت می‌کردیم سفر نمائیم.
 دارتن‌یان گفت نه... ولی ما این اسب‌ها را برای این می‌بریم که اگر به دوستان خود
 رسیدیم به آنها بدهیم که سوار شوند و مراجعت نمایند.
 پلانسه گفت فکری خوب است و به امید خداوند متعال، شاید بتوانیم آنها را پیدا
 کنیم.

قبل از خروج از پاریس دارتن‌یان به نوکر خود گفت که من از دروازه دیت بیرون
 می‌روم و تو باید از دروازه مون‌مارتر خارج شوی و در آن طرف سن‌دنیس به هم
 خواهیم رسید زیرا اگر ما دونفر با چهار اسب، به اتفاق از پاریس خارج گردیم توجه
 جاسوسان کاردینال را جلب خواهیم کرد.
 این نقشه با موفقیت اجراء شد و در آن طرف سن‌دنیس آقا و نوکر به هم رسیدند
 و آنگاه سفر واقعی آنها شروع گردید.
 با اینکه پلانسه در روشنائی روز خیلی بیش از تاریکی شب شجاعت داشت
 حوادث سفر اول را فراموش نمی‌کرد.
 و برای اینکه در راه هیچ واقعه سوء روی ندهد بدون انقطاع کلاه از سر
 برمی‌داشت و به عابرین سلام می‌داد.

بدو آ دارتن‌یان توجهی بدین موضوع نکرد ولی وقتی پلانسه قدم به قدم کلاه از
 سر برداشت دارتن‌یان او را از این حرکت منع کرد و گفت این طور که تو به عابرین سالم
 می‌کنی مردم تصور می‌نمایند که تو نوکر یک ارباب بی سروپا هستی.
 ولی پلانسه باز خود را مکلف به رعایت احتیاط و جلب دوستی مردم می‌دید.
 معلوم نیست که سلام‌های پیاپی و ابراز دوستی بی‌انقطاع پلانسه نتیجه نیکو داد
 یا اینکه در آن روز، برخلاف سفر اول، در سر راه آنها، جاسوس و آدم‌کش نگمارده

بودند زیرا بدون خطر به شان تیلی رسیدند و در آنجا دارتن یان وارد مهمانخانه گران - سن - مارتن یعنی همان مهمانخانه ای که در سفر اول، وارد آن گردیده بودند، شد. مهمانخانه چپی وقتی دید که یک آقا به اتفاق نوکر خود و دو اسب یدک مسافرت می کند به تصور اینکه یکی از اشراف بزرگ است مقابل تازه وارد تعظیم کرد. دارتن یان نمی دانست که آیا می تواند در آن مهمانخانه سراغ پورتوس را بگیرد یا نه ولی چون یازده فرسنگ راه پیموده بودند دارتن یان دید که چاره ندارد جز اینکه در آن جا استراحت کند.

جوان گاسکون به نوکرش گفت که اسب ها را به اصطبل ببرد و به مهمانخانه چپی تذکر داد که اطاقی در اختیارش بگذارد و یک فنجان قهوه و غذائی گوارا به وی بدهد. مهمانخانه چپی درب یک اطاق قشنگ را به روی دارتن یان گشود و یک فنجان از بهترین قهوه های خود را به اطاق دارتن یان برد تا غذا در آشپزخانه فراهم گردد و آن وقت غذا را هم بیاورد.

در آن موقع سربازان سپاه اسار از بین اصیل زادگان برجسته فرانسه انتخاب می شدند و با اینکه اونیفورم دارتن یان نشان می داد که وی بیش از یک سرباز نیست مع هذا مهمانخانه چپی که دید او با یک نوکر و چهار اسب مسافرت می نماید اندیشید که لابد یکی از اشراف کشور به شمار می آید و باید خوب از او پذیرائی کرد.

این است که وقتی غذا آماده شد خود مهمانخانه چپی آن را به اطاق دارتن یان برد و جوان گاسکون دستور داد که میزبان، یک لیوان نوشیدنی دیگر هم بیاورد که به اتفاق هم صرف نمایند.

دارتن یان گفت میزبان عزیز، وقتی من توسعه و رواج مهمانخانه شما را آرزو می کنم همه اش در فکر شما نیستم بلکه راجع به خود نیز فکر می کنم برای اینکه یک مسافر وقتی وارد مهمانخانه ای می شود میل دارد که اطاق تمیز و شیک و تخت خواب راحت و غذای لذیذ داشته باشد.

و هر قدر مهمانخانه ها دارای توسعه شوند و بتوانند مؤسسه خود را قرین تکامل نمایند این منظور بیشتر برای مسافر حاصل می شود.

و من چون کثیرالسفر هستم و بخصوص در این خط زیاد مسافرت می کنم میل دارم که تمام مهمانخانه های این خط را رایج و قرین کمال ببینم.

مهمانخانه‌چی گفت آقا، مثل این است که این نخستین بار نیست که نائل به زیارت شما می‌شوم و چون فرمودید در این خط زیاد مسافرت می‌نمائید من در گذشته نیز خدمت شما رسیده‌ام.

دارتن‌یان تبسم کرد و گفت میزبان عزیز، من اقلّاً ده دوازده مرتبه وارد شان‌تیلی شده‌ام و سه مرتبه در همین مهمانخانه فرود آمدم و آخرین مرتبه، تقریباً ده یا دوازده روز پیش من به اتفاق چند نفر از دوستان وارد اینجا شدم.

و نمی‌دانم آیا به خاطر دارید یا نه که در آن روز شخصی که نمی‌دانم مست یا هوشیار بود با یکی از دوستان من نزاع کرد و او برای اینکه سبب تأخیر مسافرت ما نشود گفت شما بروید و من به شما ملحق خواهم گردید.

میزبان گفت آقا، لابد منظور شما آقای پورتوس می‌باشد.

دارتن‌یان گفت بلی خود او را می‌گویم و اینکه بگوئید که آیا در آن روز برای او واقعه‌ای سوء اتفاق افتاد.

میزبان گفت آقا، مگر متوجه نشدید که او نتوانست به شما ملحق گردد.

دارتن‌یان گفت چرا... و قرار بود که وی در راه به ما ملحق شود و ما چند ساعت هم منتظر او شدیم ولی نیامد.

میزبان گفت آقا، ایشان از این جهت نتوانستند به شما ملحق شوند که با سکونت در این مهمانخانه ما را قرین افتخار نمودند.

دارتن‌یان گفت آه... آیا پورتوس ساکن این مهمانخانه است؟

میزبان گفت بلی آقا و ما تا اندازه‌ای و شاید بتوان گفت بیش از اندازه، نگران هستیم دارتن‌یان گفت:

- برای چه نگران هستید؟

- برای بعضی از مخارج ایشان.

- نفهمیدم که منظور شما چیست؟

- می‌خواهم عرض کنم که ایشان در این مهمانخانه خرج‌هایی کرده‌اند...

- خوب... به فرض اینکه پورتوس خرج‌هایی کرده باشد خواهد پرداخت.

- آه... آقا... شما داغ مرا تازه کردید زیرا متأسفانه ایشان تاکنون این هزینه‌ها را

نپرداخته‌اند و هم امروز جراحی که ایشان را معالجه می‌کند می‌گفت که هرگاه آقای

پورتوس حق‌العلاج او را نپردازد وی حق‌الرحمه خود را از ما خواهد گرفت زیرا ما بودیم که جراح مزبور را برای آقای پورتوس آوردیم.
- مگر پورتوس مجروح است.

- من نمی‌توانم این موضوع را به عرض برسانم.
- برای چه؟

- برای اینکه بعضی از چیزها هست که یک مهمانخانه‌چی نمی‌تواند بگوید بخصوص اگر گوش‌های او در گروی آن موضوع باشد.
- گفتید گوش‌های شما در گروی آن موضوع است.
- بلی آقا، آقای پورتوس گفتند که هرگاه ما راجع به جراحی ایشان چیزی بگوئیم گوش‌های ما برباد خواهد رفت.

- عجب... عجب... آیا ممکن است که من پورتوس را بینم.
- بلی آقا ایشان در طبقه دوم و در اطاق شماره یک سکونت دارند ولی وقتی پشت اطاق رسیدید و در زدید خود را معرفی نمائید و بگوئید که هستید.
- برای چه خود را معرفی کنم؟

- برای اینکه در غیر این صورت او تصور خواهد کرد که ما هستیم.
- اگر او تصور کند که شما هستید چه خواهد شد؟
- این می‌شود که وی شمشیر خود را در شکم ما فرو خواهد کرد و شمشیر وی از پشت ما سر به در خواهد آورد یا اینکه به وسیله طپانچه مغز ما را پریشان خواهد نمود.
- مگر شما با او چه کرده‌اید که این طور با شما دشمن شده است.
- ما فقط حساب هزینه‌های او را در این مهمانخانه از وی خواستیم و کاری دیگر که مستوجب سرزنش باشد نکرده‌ایم.

- پس به همین جهت او با شما دشمن شده زیرا پورتوس روحیه‌ای مخصوص به خود دارد و وقتی در جیب وی پول یافت نمی‌شود نباید از او درخواست پرداخت حساب کرد ولی من تصور می‌کنم که او بی‌پول نمی‌باشد.

- بلی آقا... ایشان پول داشتند و چون مهمانخانه ما یک مؤسسه مرتب و منظم است و ما هر هفته حساب خود را به تمام کسبه‌ای که با ما طرف داد و ستد هستند می‌پردازیم، لذا هفته‌ای یک بار صورت حساب مشتریان و مسافران را به آنها تقدیم

می‌کنیم ولی به محض اینکه صورت حساب آقای پورتوس را تقدیم کردیم ایشان به خشم درآمدند و نزدیک بود ما را به قتل برسانند.
- من تعجب می‌کنم که پورتوس با اینکه پول داشت چگونه حساب شما را تصفیه نکرد.

- آقا ایشان یک شب قبل از اینکه ما صورت حساب را به نظرشان برسانیم بازی کرده بودند.

- آه... آه... و لابد در آن بازی خیلی باخت آیا فهمیدید با که بازی کرد؟
- ایشان با یکی از اصیل زادگان که شبی در این مهمانخانه بود بازی کردند.
- و آیا همان طور که من حدس می‌زنم همه پول خود را باخت؟
- بلی آقا، و علاوه بر پول، اسب خویش را نیز باختند و ما از این موضوع مستحضر نبودیم تا اینکه صبح روز بعد وقتی آن اصیل زاده می‌خواست برود دیدیم که نوکر او اسب آقای پورتوس را زین می‌نماید.

ما به اصیل زاده‌ای که ارباب نوکر مزبور بود گفتیم که نباید اسب آقای پورتوس را ببرد او جواب داد که این اسب به من تعلق دارد و ما نباید در اموری که مربوط به ما نیست مداخله کنیم.

ما ناچار به خود آقای پورتوس مراجعه کردیم و او گفت که ما مردمی عامی و نفهم هستیم چه در غیر این صورت در خصوص صحت قول یک اصیل زاده تردید نمی‌نمودیم و وقتی یک اصیل زاده می‌گوید که اسب بدو تعلق دارد ناچار راست گفته و گفته او درست می‌باشد.

دارتن‌یان گفت بلی، این یکی از مختصات دوست ما می‌باشد که برای سخن اصیل زادگان خیلی قائل به ارزش است... بعد چه شد؟

میزبان گفت وقتی ما دریافتیم که آقای پورتوس پول ندارد و حساب ما را هم نمی‌دهد از او درخواست کردیم که به مهمانخانه‌ای دیگر نقل مکان نماید که دیگران هم از افتخارات میزبانی او بهره‌مند شوند.

ولی آقای پورتوس گفت چون این مهمانخانه از تمام مهمانخانه‌های شان تیلی بهتر می‌باشد لذا وی به جای دیگر نخواهد رفت.

این گفته برای مهمانخانه ما وسیله مباهات بود و به همین جهت ما دیگر اصرار

نکردیم که آقای پورتوس از اینجا برود.

ولی از او خواهش نمودیم که اطاق نمره یک را که بهترین اطاق مهمانخانه ما است تخلیه نماید و به اطاقی واقع در طبقه سوم منتقل شود. آقای پورتوس گفت این کار را هم نمی‌تواند بکند زیرا دوست او که اینک در پاریس است عنقریب به ملاقات وی خواهد آمد و او نمی‌تواند دوستش را در اطاق محقر بپذیرد و حتی اطاق نمره یک مهمانخانه ما برای دوست عزیز او یک مسکن نامناسب می‌باشد.

این مرتبه به واسطه اهمیتی که اطاق مزبور برای ما داشت اصرار نمودیم و آقای پورتوس به خشم در آمد و طپانچه خود را برداشت و روی میز دستی نهاد و گفت از آن ساعت به بعد هر کس بخواهد مزاحم او شود و راجع به تغییر اطاق صحبت کند مغزش پریشان خواهد شد.

زیرا موضوع اطاقی که وی در آن سکونت دارد مسئله‌ای است که به خود او مربوط می‌باشد نه به دیگری و در اینجا مناسبات ما و آقای پورتوس به کلی قطع شد و ما دیگر جرأت نمی‌کنیم که وارد اطاق او شویم و فقط نوکرش به آن اطاق می‌رود و از آنجا خارج می‌گردد.

دارتن‌یان گفت مگر موسکتون اینجا است؟ میزبان گفت بلی آقا، پنج روز بعد از اینکه وی رفت مراجعت کرد ولی وضع او هم بود و مثل اینکه در مسافرت برای وی نیز حوادثی ناگوار اتفاق افتاده است.

متأسفانه زحمت این نوکر برای ما زیاده‌تر از زحمت ارباب اوست.

زیرا ارباب وی، هرچه باشد از اطاق خارج نمی‌شود و به ما کار ندارد ولی این نوکر به همه جا سر می‌زند و چون می‌اندیشد که اگر چیزی از ما بخواهد ممکن است که ما ندهیم لذا بدون اجازه به همه جا می‌رود و هرچه بخواهد برمی‌دارد و می‌برد و ایکاش فقط اکتفا به برداشتن و بردن می‌کرد... زیرا همه چیز را درهم می‌ریزد و برای خدمه مهمانخانه کارهای اضافی تولید می‌نماید.

دارتن‌یان گفت من احساس کردم که آقای موسکتون مردی است که خیلی به ارباب خود وفادار می‌باشد و هوشی بسیار دارد.

میزبان گفت من فرمایش شما را تکذیب نمی‌کنم ولی اگر در سال، سه یا چهار

مرتبه، وفاداری و هوشی این چنین فوق‌العاده به من برخورد نماید به کلی ورشکست خواهم شد.

دارتن‌یان گفت برای حساب خود نگران نباشید برای اینکه پورتوس خواهد پرداخت. مهمانخانه‌چی بالحنی که معلوم بود حاکی از تردیدی شدید می‌باشد گفت اگر موفق به گرفتن حساب شدیم آن وقت تعریف خواهیم کرد دارتن‌یان گفت:

- پورتوس دوست یک آقای عالی‌مقام است و هرگز او را معطل نمی‌گذارد.
- آه... آقا... اگر من می‌توانستم اطلاعات خود را در این خصوص بگویم و چیزهایی را که در این باره می‌اندیشم به زبان بیاورم آن وقت...
- مگر شما در این باره چه می‌اندیشید؟

- معذرت می‌خواهم... زیرا بیان من ناقص بود و بهتر آنکه می‌گفتم اگر آنچه را دیده‌ام بر زبان می‌آوردم آن وقت شما هم از اشتباه بیرون می‌آمدید.
- مگر شما چه دیده‌اید؟

- خود من ندیده‌ام... ولی مثل این است دیده باشم زیرا یقین دارم که درست می‌گویم.

- آه... آه... شما حس کنجکاوی مرا تحریک کردید و بگوئید چه می‌دانید؟

- من می‌دانم که این شخص کیست؟

- آه... آیا شما دوست پورتوس را می‌شناسید.

- بلی آقا.

- خوب، بگوئید بدانم او کیست؟

- آقا من می‌ترسم که این موضوع را بر زبان بیاورم زیرا اگر او بداند که من این موضوع را به شما گفته‌ام در آن صورت...

- بیم نداشته باشید و من به شما اطمینان می‌دهم و به شرافت اصیل‌زادگی خود سوگند یاد می‌نمایم که آنچه شما بگوئید بین ما خواهد ماند.

- آقا به طوری که می‌توانید حدس بزنید شخصی که نگران است خیلی کارها می‌کند.

- آیا شما نگران بودید یا پورتوس.

- آقا، من نگران بودم زیرا که من از آقای پورتوس طلب داشتم نه او از من، از آن

گذشته اقدامی که من کرده‌ام عملی است که هر طلبکار دیگر نیز می‌کرد.

- خوب شما چه کردید؟

- آقای پورتوس قبل از اینکه نوکرش بیاید نامه‌ای به ما داد که در صندوق پست

بیندازیم زیرا خود وی نمی‌توانست از اطاق خارج شود و ما را مأمور این کار کرد.

- خوب بعد چه شد؟

- من فکر کردم نامه‌ای که به پست سپرده می‌شود ممکن است در راه مفقود گردد

یا به علتی دیگر به مقصد نرسد و چون یکی از شاگردان من عازم پاریس بود من نامه

آقای پورتوس را به او دادم که خود به مقصد برساند و تصدیق بفرمائید که این طرز بهتر

بود زیرا منظور آقای پورتوس که ایصال نامه به مقصد است بهتر حاصل می‌شد.

- آیا نامه آقای پورتوس به مقصد رسید؟

- بلی آقا و شاگرد من کاغذ مزبور را به گیرنده رسانید ولی آیا می‌دانید این دوست

عالی مقام کیست؟

- نه، من هرگز نام او را از پورتوس نشنیدم؟

- آیا شما حدس نمی‌زنید که این دوست عالی مقام که آقای پورتوس مدعی است

یک دوشس می‌باشد چه کسی است؟

- به شما گفتم که من نام او را از پورتوس نپرسیده‌ام و او را نمی‌شناسم.

- این شخص زوجه یک وکیل مدافع عدلیه است که شوهرش در دادگستری به

کار مشغول می‌باشد و او را به نام خانم کوکنار می‌خوانند و شاگرد من می‌گفت که اقلأً

پنجاه سال از عمر این زن می‌گذرد و در این سن، هنوز ادعا می‌کند که هنوز جوان است.

وقتی آقای پورتوس نامه خود را داد که ما به صندوق پست بیندازیم من نظری به

آدرس نامه انداختم و دیدم نوشته است خیابان خرسها و تعجب کردم که چگونه یک

دوشس در خیابان خرسها زندگی می‌نماید ولی بعد از اینکه شاگردم او را دید، موضوع

روشن شد.

- خوب... بعد از اینکه خانم مزبور نامه پورتوس را دریافت کرد چه گفت؟

- او بسیار خشمگین شد و گفت آقای پورتوس مردی عیاش و ولخرج و هوس باز

است و بی‌شک، برای یک زن نزاع کرده و با شمشیر زخم خورده است.

- عجب... عجب... مگر پورتوس از شمشیر مجروح شده است؟...

- آه... خدایا پناه بر تو... مرده شوی مرا ببرد که نتوانستم جلوی زبان خود را نگاه دارم و بدون اراده این حرف از دهانم خارج شد.

- چرا قبلاً به من نگفتید که مجروح شده است.

- آقای پورتوس قدغن کرده که ما این موضوع را به کسی نگوئیم.

- برای چه شما را از ابراز این موضوع نهی کرده است؟

- برای اینکه آقای پورتوس بعد از اینکه شما او را گذاشتید و رفتید به حریف می گفت که با یک ضربت شمشیر او را به جهان دیگر خواهد فرستاد و هنوز دود قیقه از پیکار نگذشته بدنش را سوراخ خواهد کرد ولی نتیجه مبارزه، درست عکس این شد و حریف آقای پورتوس، با یک ضربت شمشیر او را از پا درآورد و نظر به اینکه دوست شما مردی است که جز در موارد معاشرت با اشراف خیلی مناعت طبع دارد و حاضر نیست که در مقابل هر کس تسلیم شود به ما قدغن کرد که این موضوع را به کسی نگوئیم ولی در نامه خود، خطاب به خانم مزبور این خبر را به اطلاع وی رسانید و گویا می خواست که نزد او خودستائی کند و بر خویش بیالد ولی دیگران نمی دانند که آقای پورتوس یک ضربت شمشیر دریافت کرده است.

- از این قرار پورتوس به مناسبت اینکه یک ضربت شمشیر دریافت کرده نمی تواند از اطاق خارج شود.

- بلی آقا، آن هم چه ضربتی از شمشیر که اگر دیگری بود در دم جان می سپرد و راستی دوست شما، بنیه و قدرتی مافوق دیگران دارد که توانست این ضربت را تحمل نماید.

- آیا شما مبارزه او را با حریفش دیدید؟

- بلی آقا و حس کنجکاوی مرا واداشت که شاهد آن مبارزه باشم ولی آنها مرا نمی دیدند و متوجه نبودند که من نگران پیکارشان هستم.

- خوب، جریان امر چگونه بوده است؟

- بدو آقای پورتوس حماسه سرائی کرد که حریف را چنین و چنان خواهد نمود و آنگاه هر دو به حال خبردار ایستادند و تیغ های آنها متقاطع گردید.

و هنوز چند لحظه از پیکار نگذشته بود که حریف آقای پورتوس تظاهر به عقب نشینی نمود و آقای پورتوس به سختی حمله کرد ولی حریف طوری با سرعت

جنید که قبل از اینکه آقای پورتوس به خود آید، شمشیر به قدر سه بند انگشت در سینه‌اش فرو رفت.

- بعد چه شد؟

- آقای پورتوس به زمین افتاد و پشت او روی زمین قرار گرفت و حریف شمشیر بر گلولی او نهاد و گفت باید اعتراف کنید که شکست خورده‌اید یا اینکه شما را خواهم کشت.

و آقای پورتوس به شکست خود اعتراف کرد بعد آن مرد از او پرسید اسم شما چیست و آقای پورتوس خود را معرفی کرد و آن مرد حیرت‌زده بانگ برآورد آه. شما دارتن‌یان نیستید... من تصور می‌کردم که شما دارتن‌یان می‌باشید و از این اشتباه بسیار متأسفم.

سپس مرد مزبور کمک کرد و آقای پورتوس را بلند نمود و در اطاق مهمانخانه جا داد و خود سوار بر اسب گردید و رفت.

- از این قرار آن مرد با دارتن‌یان سر و کار داشت؟

- بلی آقا و من این طور فهمیدم که او می‌خواست با دارتن‌یان مبارزه کند.

- آیا فهمیدید که آن مرد کجا رفت؟

- نه آقا، من از قصد او بی‌اطلاع هستم و دیگر هم او را ندیدم زیرا اینجا نیامد.

- بسیار خوب از اطلاعاتی که به من دادید متشکرم و آیا گفتید که اطاق پورتوس

در طبقه دوم و اطاق نمره یک می‌باشد.

- بلی آقا و اگر آقای پورتوس این اطاق را اشغال نمی‌کرد از آن روز تا به حال من

ده بار این اطاق را اجاره داده بودم.

- آقا برای کرایه اطاق خود نگران نباشید زیرا پورتوس حساب شما را با پول

دوشس کوکنار خواهد پرداخت.

- برای ما فرق نمی‌کند که دوست آقای پورتوس دوشس یا زوجه یک وکیل

دعاوی باشد و اگر سرکیسه را باز می‌کرد ما از وی ممنون بودیم ولی بدبختانه آن زن

حاضر نشد پول بدهد و گفت من از ولخرجی‌های و توقعات بی‌حد و حصر پورتوس به

تنگ آمده‌ام و بعد از این حاضر نیستم که یک پشیز به او پردازم.

- آیا شما جواب آن زن را به پورتوس ابلاغ کردید؟

- نه آقا، زیرا اگر ما این جواب را به او می‌رسانیدیم آقای پورتوس می‌فهمید که ما چه کرده‌ایم و چگونه کاغذ وی را به جای اینکه با پست بفرستیم با یکی از کارکنان مهمانخانه فرستادیم.

- از این قرار پورتوس هنوز منتظر جواب دوشس و وصول پول است.
- بلی آقا، و دیروز هم نامه‌ای دیگر نوشت اما این مرتبه کاغذ را به نوکر خود داد و او در صندوق پست انداخت.

- آیا گفتید که دوست پورتوس سالخورده و زشت است؟

- بلی آقا و پنجاه سال از عمرش می‌گذرد و از این گذشته، زشت هم می‌باشد.
- در این صورت اطمینان داشته باشید که شخصی این چنین، نمی‌تواند از جوانی چون پورتوس صرف‌نظر کند و بالاخره سرکیسه را خواهد گشود و شما به طلب خود خواهید رسید خاصه آنکه تصور نمی‌کنم که پورتوس خیلی به شما بدهکار باشد.
- آه... آقا... او نزدیک بیست پیستول غیر از حق‌الزحمه طبیب به ما بدهکار است زیرا دوست شما مردی خوشگذران است و نمی‌گذارد که به او بد بگذرد و مثل اینکه عادت کرده پیوسته، خوش بگذرانند.

- به فرض اینکه این دوست او حسابش را نپردازد پورتوس دوستانی دیگر دارد که حاضرند برای او پول خرج کنند و لذا شما هم از او به خوبی پذیرائی کنید و هرچه لازم دارد در دسترس او بگذارید.

- از آقا خواهش می‌کنم که درباره زوجه وکیل دعاوی و زخم شمشیر چیزی به او نگوئید و گرنه مرا به قتل خواهد رسانید.

- مطمئن باشید که درباره این دو موضوع چیزی به او نخواهم گفت و همان طوری که به شما وعده داده‌ام این موضوع فقط بین من و شما باقی خواهد ماند و دیگر اینکه از پورتوس خیلی وحشت نداشته باشید زیرا، او آن اندازه که تظاهر به خشونت می‌کند ابلیس صفت نیست.

بعد از این حرف دارتن‌یان به طرف طبقه دوم مهمانخانه به راه افتاد و میزبان را درباره دو موضوع که بسیار راجع به آنها نگرانی داشت خاطر جمع کرد یکی طلب وی و دیگری جان او.

بالای پله‌کان، یعنی در طبقه دوم، چشم دارتن‌یان به اطاق نمره یک افتاد زیرا به

وسيله گچ با خط درشت پشت درب اطاق نوشته بودند شماره يك. دارتن يان در زد و از داخل اطاق غرشی به گوش رسيد كه می گفت پی كار خود برويد و داخل نشويد ولی دارتن يان بدون اعتناء به اين غرش وارد اطاق شد و ديد كه پورتوس روی تختخواب دراز كشيده و با نوكر خود موسكتون مشغول بازی پوم است و گوئی كه قصد دارد بدان وسيله هم وقت بگذرانند و تمرين عضلانی و دستی بكنند. در بخاری آتشی بزرگ افروخته بودند و يك سيخ طولانی، كه چند كبك بدن وصل شده بود روی آتش قرار داشت و در دو طرف آتش يعني در طرفين بخاری دو ماهی تابه بزرگ روی سه پایه می جوشيد و از درون آنها رایحه لذیذ و اشتها آور دو نوع غذا به مشام می رسید.

يکی طاس كباب خرگوش و ديگری طاس كباب ماهی با پیاز و ادويه غذائی. بالای يك گمد و همچنين بالای يك اشكاف كوچك مقداری فراوان شیشه های نوشيدنی جلب توجه می كرد كه دارتن يان بعد دريافت كه خالی است. به محض اينكه پورتوس دوست خود را ديد بانگی از شعف برآورد و نیم خيز كرد و موسكتون برای رعایت ادب از جا برخاست و جای خود را به دارتن يان داد و به طرف ماهی تابه رفت چه معلوم بود كه وظیفه طبخ غذا بر عهده او می باشد. پورتوس گفت دارتن يان آیا شما هستيد؟ خیلی خوش آمديد و مرا ببخشيد كه نمی توانم از جا برخيزم و شما را استقبال كنم. آنگاه نظری از روی نگرانی به او انداخت و پرسيد آیا می دانيد چه بر سرم آمده است؟

دارتن يان گفت نه. پورتوس گفت آیا مهمانخانه چی چیزی به شما نگفت؟ دارتن يان گفت من سراغ شما را گرفتم و او گفت كه شما در اين اطاق هستيد و من فوراً بالا آمدم و او فرصت به دست نياورد چیزی به من بگويد. پورتوس از اين جواب آسوده خاطر شد و نفسی به راحتی كشيد و دارتن يان گفت دوست عزيز شما را چه می شود؟

پورتوس گفت واقعه ای كه برای من پيش آمده اين است كه وقتی با حريف مبارزه می كردم سه ضربه شمشير بر او وارد كردم و خواستم با يك ضربه ديگر كار او را بسازم و متأسفانه اين بار، پای من به سنگ خورد و من به زمین افتادم و بر اثر سقوط

زانوی من در رفت.

دارتن‌یان گفت آه... چه بدبختی بزرگی است... آیا واقعاً شما مبتلا به دررفتگی زانو شدید؟

پورتوس گفت بلی و این موضوع خیلی به نفع حریف تمام شد زیرا هرگاه من به زمین نمی‌خوردم نمی‌گذاشتم او زنده بماند.

دارتن‌یان گفت حریف شما چه شد؟ پورتوس گفت نمی‌دانم و گویا چون دریافت که به قدر کافی حق خویش را گرفته، بدون مطالبه چیز دیگر ناپدید شد. خوب دارتن‌یان عزیز اینک بگوئید شما چه می‌کنید و از کجا می‌آئید؟

برای دومین مرتبه دارتن‌یان از دادن جواب طفره رفت و پرسید برای چه شما دستور ندادید که شما را به پاریس منتقل کنند زیرا از اینجا تا پاریس راهی نبود و می‌توانستند به وسیله تخت‌روان یا تخت‌دستی شما را منتقل به پایتخت نمایند.

پورتوس گفت دوست عزیز من نیز این فکر را داشتم اما واقعهای پیش آمد که مانع از رفتن من گردید.

دارتن‌یان گفت آن واقعه چه بوده است؟ پورتوس گفت دوست عزیز، بعد از اینکه زانوی من در رفت و من بستری شدم احساس کردم که خیلی کسل هستم و چون در جیب خود، هفتاد و پنج پیستول پول داشتم و این همان پولی بود که قبل از حرکت از پاریس شما بین ما تقسیم کردید از یک اصلیل‌زاده که شبی در این مهمانخانه توقف کرد خواهش کردم بالا بیاید و با من بازی کند و او هم درخواست مرا پذیرفت و ما بازی کردیم و در نتیجه ۷۵ پیستول از جیب من به جیب او منتقل شد و وی به‌عنوان مازاد، اسب مرا هم برد.

دارتن‌یان گفت دوست عزیز، انسان نمی‌تواند در همه جا، و تمام موارد شانس داشته باشد و کسی که در ماجرا اقبال دارد در بازی بدون شانس می‌شود و لابد ضرب‌المثل معروف را شنیده‌اید که ماجراجوی نیکبخت بازیکن بدبخت است و شما در ماجرا نیکبخت‌تر از آن هستید که در بازی انتظار باخت را نداشته باشید.

ولی این‌گونه باخت‌ها برای شما بدون اهمیت است زیرا خدا را شکر که دوستی دارید که دوشس می‌باشد و هر قدر پول بخواهید در دسترس شما می‌گذارد.

پورتوس گفت دوست عزیز متأسفانه در این موقع همان طوری که من در بازی

شانس ندارم بدبختی دیگر هم بر من وارد آمده و آن اینکه دوشس در پاریس حضور ندارد و به املاک خود رفته زیرا من کاغذی به او نوشتم و جواب آن نرسید و به همین جهت دیروز کاغذی دیگر برای او ارسال داشتم و امیدوارم که از املاک خود مراجعت کرده، کاغذ دوم را دریافت نماید ولی شما دارتن‌یان عزیز چرا راجع به خودتان چیزی نمی‌گوئید و آیا قبول می‌کنید که من درباره شما خیلی اضطراب داشتم؟

دارتن‌یان برای مرتبه‌ای دیگر از دادن جواب طفره رفت و به طرف ماهی‌تابه‌های پر از خرگوش و ماهی اشاره نمود و گفت دوست عزیز، من خوشوقتیم که میزبان این مهمانخانه، خوب از شما پذیرائی می‌کند و نمی‌گذارد از حیث غذا و نوشیدنی به شما بد بگذرد.

پورتوس گفت این طور نیست و این نوشیدنی‌ها و اغذیه، ربطی به او ندارد زیرا چند روز قبل، صاحب این مهمانخانه با صورت حساب خود، وارد این اطاق شد و درخواست وجه می‌کرد و من هم او را از اینجا بیرون انداختم و هم صورت حسابش را. به طوری که می‌توانم بگویم که اینک من در اینجا به مثابه یک سردار جنگی هستم که در یک کشور که فتح کرده زندگی می‌نماید و باید همه چیز را خود تهیه کند مگر اینکه بگوئیم که من مانند یک سردار محصور می‌باشم که در یک قلعه مورد محاصره قرار گرفته و باید با وسائل محلی امرار حیات کند و به همین جهت به طوری که می‌بینید طپانچه‌های من در دسترس است که هرگاه بخواهند به درون قلعه هجوم بیاورند خصم را نابود کنم.

دارتن‌یان یک مرتبه دیگر ماهی‌تابه پر از خرگوش و ماهی را نشان داد و گفت با این وصف من احساس می‌کنم که شما گاهی از این قلعه محصور خارج می‌شوید و گرنه این اطعمه و اشربه به دست نمی‌آید.

پورتوس گفت بدبختانه من قدرت حرکت ندارم و این دررفتگی زانو مرا زمین‌گیر کرده ولی موسکون گاهی از قلعه خارج می‌شود و در جلگه‌های اطراف گشت می‌زند و تهیه سیورسات می‌نماید.

بعد پورتوس خطاب به نوکر خود موسکون گفت: مگر نمی‌بینی که برای ما نیروی امدادی رسیده و شماره محصورین زیادتر شده و ما احتیاجی بیشتر به غذا و نوشیدنی داریم و خوب است که در فکر تهیه سیورسات بیشتر باشی.

دارتن‌یان گفت موسکون، من از شما یک تقاضا دارم؟
 نوکر گفت آقا چه فرمایشی دارید؟ دارتن‌یان گفت درخواست من از شما این است که روش تهیه سیورسات را به گماشته من پلانسه بیاموزید زیرا ممکن است من نیز روزی محاصره و محتاج سیورسات شوم و در آن روز پلانسه باید بتواند مانند شما برای محصورین غذا و نوشیدنی تهیه کند.

موسکون با شکسته‌نفسی و تواضع گفت آقا تهیه غذا و نوشیدنی اشکالی ندارد و فقط باید قدری ورزیده و ماهر بود و از جمله در شکار قاقاق دست داشت و چون پدر من، گاهی از اوقات، شکارچی قاقاق بود این فن را به من هم آموخت.

دارتن‌یان گفت پدر شما، به طوری که گفتید فقط گاهی از اوقات شکارچی قاقاق بود و مفهوم ضمنی این گفته آن است که در مواقع دیگر، او کارهایی غیر از شکار قاقاق می‌کرد و آیا ممکن است بگوئید شغل دیگر او چه بود؟

موسکون گفت آقا، شغل دیگر پدر من یک کسب جالب توجه بود که من، خیلی آن را می‌پسندیدم زیرا می‌دیدم سودمند است.

دارتن‌یان گفت آیا ممکن است فهمید که این کسب جالب توجه چه بود؟
 موسکون گفت آقا، در آن دوره در فرانسه، پروتستانی‌ها با کاتولیکها، و کاتولیکها با پروتستانیها می‌جنگیدند و هر دو به نام مذهب یکدیگر را به قتل می‌رسانیدند و هر دو عقیده داشتند که مذهب آنها برحق، و مذهب دیگری باطل است. پدر من که این وضع را دید تصمیم گرفت که دارای مذهبی مختلط، یا مذهبی مضاعف باشد تا بتواند گاهی کاتولیکی شود و زمانی پروتستانی.

آن وقت تفنگ دهانه فراخ خود را بر روی دوش می‌نهاد و در پشت تپه‌هایی که به طور معمول اطراف آن جاده‌های شوسه هست^۱ کمین می‌گرفت و همین که می‌دید یک مسافر کاتولیکی به تنهایی از شاهراه می‌گذرد عرق و غیرت پروتستانی او به جوش می‌آمد و تفنگ را به طرف مسافر دراز می‌کرد و همین که عابر به ده قدمی او می‌رسید از پشت تپه خارج می‌شد و گفتگوئی را شروع می‌نمود که عموماً منتهی به تصرف کیسه

۱- وقتی برای احداث جاده شوسه خاک‌برداری می‌شود خاک‌ها در دو طرف انبوه می‌شود و دو تپه موازی بوجود می‌آورد و مقصود از تپه‌های اطراف جاده مذکور در این صفحه همان تپه‌ها است. (م)

پول مسافر می‌گردید و وی از پول می‌گذشت که جان خود را نجات بدهد. محتاج به تفصیل نیست که پدر من وقتی برعکس نزدیک شدن یک پروتستانی را می‌دید یک مرتبه طوری برای طرفداری از کاتولیکها گرم می‌شد که خود حیرت می‌نمود که چگونه نیم‌ساعت قبل، آن چنان، پروتستانی پاک و خالص شده بود. ولی من آقا یک کاتولیکی هستم و در دیانت خود تعصب دارم ولی پدرم برادر بزرگ مرا یک پروتستانی بار آورد.

دارتن‌یان گفت من خیلی میل دارم بدانم پدر بزرگوار شما با این روش قابل تحسین در زندگی چگونه به سالخوردگی رسید و عاقبت او چه شد؟ موسکون گفت عاقبت کار پدرم به بدبختی کشید دارتن‌یان گفت چطور؟ موسکون گفت آقا یک روز پدرم مانند همیشه در کمین مسافری بود و در جاده‌ای که دو طرف آن برآمدگی داشت طی طریق می‌کرد و یک مرتبه از دو سو، مواجه با دو مسافر گردید.

مسافرین مزبور که یکی کاتولیکی و دیگری پروتستانی بود پدرم را شناختند زیرا در گذشته با او سر و کار پیدا کرده بودند و همین که وی را دیدند خصومت مذهبی خویش را کنار گذاشتند و با هم متحد شدند و پدرم را از درختی حلق‌آویز کردند و کشتند و بعد به آبادی رسیدند و پس از ورود به مهمانخانه، این اقدام برجسته را برای دیگران حکایت کردند.

از قضا، در آن ساعت من و برادرم در آن مهمانخانه بودیم و قهوه می‌نوشیدیم. دارتن‌یان گفت شما چه کردید؟ موسکون گفت وقتی آن دو مسافر سرگذشت خود را بیان کردند و مورد تحسین مشتری‌ها قرار گرفتند ما آن قدر صبر کردیم که غذای آنها تمام شود و از مهمانخانه بیرون بروند و به سفر ادامه بدهند.

و همین که دانستیم که به طور حتم از مهمانخانه بیرون می‌روند من و برادرم آن دو را بین خود تقسیم کردیم و قرار شد برادرم که پروتستانی بود کار کاتولیکی را بسازد و من که کاتولیکی بودم انتقام پدر را از پروتستانی بگیرم.

و آنگاه با سرعت خود را به کمین‌گاهی در سر راه آن دو نفر رسانیدیم و هنوز دو ساعت نگذشته بود که ما انتقام پدر را گرفتیم و کار آن دو را ساختیم و در بازگشت، مال‌اندی پدر را مورد تمجید قرار می‌دادیم زیرا اگر وی، ما دو برادر را با دو مذهب

متفاوت به بار نیاورده بود در آن روز نمی توانستیم انتقام وی را از آن دو بگیریم. دارتن یان گفت واقعاً پدر مرحوم شما درخور تحسین بود زیرا در زندگی به ندرت می توان کسانی را یافت که این قدر مآل اندیش باشند ولی شما می گفتید که پدرتان علاوه بر اینکه کمین مسافرین را در شاهراه می گرفت شکارچی قاجاق هم بود. موسکتون گفت بلی، آقا و اوست که به من آموخت که چگونه باید دام بسازم و در سر راه جانوران وحشی بگذارم و به چه ترتیب، ماهی بگیرم.

من از تعلیمات پدر در اینجا استفاده ای زیاد کردم زیرا وقتی دیدم که این مهمانخانه چی تنگ چشم و لثیم حاضر نیست که به ما اغذیه خوب بدهد، و پیوسته گوشت های ارزان قیمت و غیر مأکول را نثار ما می نماید و آن اغذیه، با معده های ما که قدری ظریف است جور در نمی آید به فکر تعلیمات پدر افتادم و آنچه را فرا گرفته بودم به کار بردم.

بدین ترتیب که در جنگل های این حدود که صاحب آن یکی از شاهزادگان معروف است شروع به گردش کردم و در راه جانوران دام نهادم یا اینکه کنار برکه ها، به طوری که کسی مرا نبیند دراز کشیدم و دام ماهیگیری را در آن انداختم و به طوری که ملاحظه می فرمائید اینک در سایه پروردگار، عیش ما مأمون و کبک و خرگوش و ماهی ها روی آتش یا در ماهی تابه است و این اغذیه علاوه بر اینکه لذیذ می باشد جزو مأکولات سبک به شمار می آید و زود هضم می شود و معده را سنگین نمی کند زیرا آقای من که به مناسبت در رفتگی زانو نمی تواند راه برود و تمرین و ورزش طبیعی بکند احتیاج به اغذیه ای سبک و مقوی دارد.

دارتن یان گفت این درست ولی شما قهوه را از کجا می آورید و آیا قهوه به وسیله مهمانخانه چی برای شما فراهم می شود.

موسکتون گفت آقا در جواب باید عرض کنم بلی و نه. دارتن یان گفت جواب شما هم مثبت است و هم منفی.

موسکتون گفت جواب من از این جهت مثبت است که قهوه از انبار و سرداب مهمانخانه چی تهیه می شود و از این جهت منفی می باشد که خود او نمی داند که افتخار تهیه این قهوه برای ارباب مرا دارد.

دارتن یان گفت موسکتون تقاضا می کنم توضیح بدهید زیرا صحبت شما دارای

فواید عملی است و باید از آن برخوردار گردید.

موسکتون گفت آقا در ازمنه قدیم که من زیاد سفر می‌کردم در یکی از مسافرت‌ها با یک مرد اسپانیائی برخورد کردم که او نیز خیلی سفر کرده، از جمله به دنیای جدید یعنی امریکا رفته بود.

دارتن‌یان گفت از موضوع خارج نشوید زیرا من تصور نمی‌کنم که بین دنیای جدید و شیشه‌های نوشیدنی که در این اطاق، روی کُمد به نظر می‌رسد رابطه‌ای وجود داشته باشد.

موسکتون گفت آقا اگر قدری شکیبائی بفرمائید متوجه خواهید شد که بین این دو موضوع رابطه‌ای نزدیک هست چون هر سخن را باید در جای خود گفت و هر نکته مقامی دارد و تا وقتی که من از دنیای جدید صحبت نکنم نمی‌توانم راجع به این نوشیدنیها توضیح بدهم.

دارتن‌یان گفت موسکتون حق با شماست و من شکیبائی را پیشه می‌کنم و منتظر توضیحات شما هستم.

موسکتون گفت آن مرد اسپانیائی خود را یکی از شاهزادگان اسپانیا به شمار می‌آورد که در آن مملکت موسوم به بزرگ اسپانیا هستند و این عنوان مختص شاهزادگان درجه اول آنجاست و مثلاً یک روحانی یا اصیل‌زاده معروف دیگر را نمی‌توان بزرگ اسپانیا نامید.

بزرگ اسپانیا به مناسبت مقامی که می‌گفت دارا می‌باشد خیلی با من نمی‌جوشید ولی در عوض نوکری داشت که به زودی با من دوست شد زیرا هم ولایتی من بود و این نوکر نیز به اتفاق ارباب خویش به دنیای جدید مسافرت کرده، عجایب آنجا را دیده بود.

علاوه بر این که ما دونفر از یک ولایت بودیم از حیث ذوق هم به یکدیگر شباهت، و هر دو شکار را دوست می‌داشتیم و نوکر مزبور که در جلگه‌های دنیای جدید شکار کرده بود سرگذشت‌ها از شکار آنجا بیان می‌کرد که من از شنیدن آن، سیر نمی‌شدم.

از جمله می‌گفت که در سرزمینی موسوم به مکزیک واقع در دنیای جدید بومیان، فقط با کمند، جانوران بزرگ را شکار می‌نمایند و به قدری در استفاده از کمند

مهارت دارند که می توانند ببر و گاو وحشی را به وسیله کمند شکار کنند و من یعنی نوکر مزبور هم طرز به کار بردن کمند را از آنها آموخته‌ام.

وی می افزود که می تواند در فاصله سی قدمی شکار، حلقه کمند را طوری رها کند که درست، اطراف گردن شکار را بگیرد.

من بدو آن دعوی را نمی پذیرفتم و نمی توانستم قبول کنم که انسان بتواند به وسیله کمند که جز یک طناب چیزی نیست، و یک حلقه غلطان در انتهای آن وجود دارد از فاصله سی قدمی، شکار را دستگیر و مقید نماید.

ولی آن مرد گفت من حاضرم عملاً ثابت کنم که این کار شدنی است و بعد یک بطری را در فاصله سی قدمی نهاد و هر مرتبه که کمند می انداخت، حلقه کمند گلوی بطری را احاطه می نمود.

و برای مزید اطمینان من می گفت که من سوار بر اسب شوم و یک بطری را به دست بگیرم و درحالی که من با سرعت از مقابل او عبور می کردم وی کمند می انداخت و باز حلقه کمند گلوی بطری را دربر می گرفت.

این عمل به قدری مورد توجه من شد که تصمیم گرفتم یاد بگیرم و شروع به تمرین کردم و به زودی طوری در کمند انداختن مهارت پیدا نمودم که می توانم بگویم که استادی من از بعضی از حقه بازها و شارلاتان ها که به وسیله کمند خدعه و فریب، دیگران را به دام می آورند، زیادتر گردید.

از طرف دیگر، مهمانخانه چی ما، در اینجا دارای سردابی است که در آن، مقادیری فراوان بطریهای نوشیدنی از هر نوع وجود دارد و این سرداب دارای دریچه‌ای است که من می توانم از آنجا حلقه کمند خود را به طرف بطریها پرتاب کنم و هر دفعه که کمند من به طرف یکی از بطریها می رود، به طور حتم حلقه آن، اطراف گلوی یک بطری را می گیرد و من بدون زحمت، آهسته، بطری را به طرف خود می آورم.

بدو آن نمی دانستم که نوشیدنی های خوب در کدام نقطه از سرداب وجود دارد ولی حالا این نقطه را کشف کرده‌ام، و ما می توانیم نوشیدنی های گوارا بنوشیم و این بود رشته ارتباطی که فیما بین دنیای جدید و بطریهای نوشیدنی اینجا وجود داشت و اینکه اگر مرا سرافراز فرمائید و از نوشابه من بنوشید خواهید دید که دعوی دیگر من مشعر بر اینکه این نوشیدنی ها گوارا می باشد صدق دارد.

دارتن‌یان گفت دوست من، از محبت شما متشکرم ولی من هم اکنون غذا خوردم و نوشیدنی نوشیدم و میلی به نوشیدنی ندارم.

پورتوس گفت موسکتون حال که آقای دارتن‌یان غذا خورده و اشتها ندارد، پس غذای ما را حاضر کن و در حالی که ما مشغول غذا خوردن می‌شویم آقای دارتن‌یان که سیر است حوادث روزهای اخیر را برای ما بیان خواهد کرد و خواهد گفت چه بر سرش آمده و چگونه مراجعت نموده است.

موسکتون یک میز کوچک را نزدیک تختخواب ارباب نهاد و کبک‌های بریان شده و طامس کباب معطر خرگوش، و همچنین غذائی را که با ماهی طبخ کرده بود به ضمیمه چند بطری نوشیدنی، در دسترس پورتوس قرار داد و آقا و نوکر، بدون تشریفات، مانند دو برادر، شروع به صرف غذا کردند و مصداق گفته حکماء که بدبختی افراد را به هم نزدیک و آنها را یکسان می‌کند، واقعیت پیدا نمود.

درحالی که آنها غذا می‌خوردند دارتن‌یان شرح مسافرت خود را داد و گفت چگونه آرامیس مجروح و مجبور شد که در کروکور توقف کند و به چه ترتیب آتوس به اتهام قلب زدن، با چند نفر دست به گریبان گردید و بالاخره چگونه، خود او، مجبور شد که از روی شکم اصیل زاده‌ای موسوم به وارد که وی را با شمشیر به زمین دوخت بگذرد تا بتواند به انگلستان برسد.

ولی در خصوص چگونگی انجام مأموریت خود در انگلستان توضیحی نداد و همین قدر گفت که در بازگشت از آنجا چهار اسب با خویش آورد که یکی از آنها به پورتوس می‌رسد و اینک با زین و برگ در اصطبل، مشغول تعلیف است.

صحبت دارتن‌یان که به اینجا رسید نوکرش پلانسه وارد اطاق شد و گفت آقا، اسب‌ها استراحت کرده‌اند و لذا ما می‌توانیم به راه بیفتیم و چون شب باید در کلرمون بخواهیم، اکنون موقع حرکت می‌باشد.

دارتن‌یان از جا برخاست و گفت دوست عزیز خوشبختانه، خیال من از طرف شما آسوده شد ولی هنوز برای آرامیس و آتوس نگران هستم و باید بروم و ببینم بر سرشان چه آمده است و چون تا شش یا هفت روز دیگر از همین راه مراجعت خواهم کرد اگر تا آن موقع شما در این مهمانخانه بودید به اتفاق، به پاریس مراجعت خواهیم نمود.

پورتوس گفت مطمئن باشید که تا آن موقع من در اینجا هستم زیرا نمی‌توانم قبل

از یک هفته دیگر به راه بیفتم زیرا زانوی من هنوز بهبود نیافته، و از آن گذشته، اگر زانوی من هم خوب می‌شد باز برای دریافت نامه دوشس مجبور بودم در اینجا توقف کنم.

دارتن‌یان گفت امیدوارم که تا موقع مراجعت من شما کاملاً از درد زانو رهایی یافته باشید و پس از اینکه پورتوس را به نوکرش موسکتون سپرد و حساب او را هم به مهمانخانه‌چی پرداخت به اتفاق پلانسه به راه افتاد و نوکر دارتن‌یان هم که تا آن موقع دو اسب را یدک می‌کشید خوشوقت شد که یکی از اسب‌ها را برای پورتوس نهاده و بیش از یک اسب را یدک نمی‌کشد.

۲۶

رساله آرامیس

دارتن‌یان در حضور پورتوس نه اشاره به زخم شمشیر او کرد و نه درباره دوستش که دانست زن یکی از وکلای دعاوی است حرف زد.

زیرا جوان مزبور با اینکه زیاد عمر نکرده بود تجربه داشت و می‌دانست صلاح او در این است که اظهارات پورتوس را حسب‌الظاهر بپذیرد.

زیرا پورتوس هر قدر با او صمیمی باشد اگر بفهمد که وی نسبت به صحت اظهاراتش تردید دارد به طور قطع خواهد رنجید.

زیرا کسانی که دارای غرور و خودخواهی هستند نمی‌خواهند که مشت آنها باز شود و پورتوس نسبت به زور بازو، و دوست خود که می‌گفت یک دوشس می‌باشد، خیلی غرور به خرج می‌داد.

علاوه بر رعایت مصلحت دوستی دارتن‌یان احساس می‌کرد که وقوف بر اسرار زندگی خصوصی پورتوس، اما حفظ آن اسرار برای او یک نوع برتری نسبت به آن جوان می‌باشد و او می‌تواند در آینده از این برتری استفاده کند. زیرا دارتن‌یان پیش‌بینی می‌کرد که در آینده باز به دوستان خود احتیاج دارد و برای ترقیات خویش باید از وجود آنها استفاده کند.

و همان بهتر که هرگز به روی آنها نیاورد که از اسرار خصوصی آنان مطلع می‌باشد و در عوض از برتری خود برای استفاده از آنها کمک بگیرد.

ولی درحالی که راه می‌پیمود نمی‌توانست فکر خانم بوناسیو را از خاطر دور نماید زیرا فهمیده بود که آن زن به کمک او احتیاج می‌دارد و در آن شب می‌خواست مبلغی پول به عنوان پاداش فداکاری او را در مسافرت لندن بدهد.

دارتن‌یان برای اینکه نتوانسته در آن شب خانم بوناسیو را ببیند و مبلغ پاداش را از او بگیرد مهموم بود ولی یک مرتبه دیگری برای معرفی صفای قلب جوان گاسکون، باید بگوئیم که اندوه وی بیشتر از اینکه زن جوان را روده‌اند سرچشمه می‌گرفت.

زیرا دارتن‌یان یقین داشت که خانم بوناسیو گرفتار سرپنجه قهر و کینه‌توزی کاردینال گردیده و چون کاردینال در گرفتن انتقام از دشمنان خویش، هرگز قائل به گذشت نمی‌شد دارتن‌یان حدس می‌زد که زن بدبخت، ممکن است گرفتار عواقبی وخیم گردد.

در ضمن می‌اندیشید که برای چه آقای کاووا فرمانده گارد مخصوص کاردینال دنبال او آمد و چرا می‌خواست او را نزد کاردینال ببرد.

آیا واقعاً کاردینال می‌خواست نسبت به او، به طوری که کاووا می‌گفت ابراز لطف نماید یا اینکه قصد داشت او را توقیف کند.

و اگر او در پاریس توقف می‌کرد و کاووا را می‌دید آیا نمی‌شد که به وسیله او از حال خانم بوناسیو مطلع گردد و بداند که او را کجا برده‌اند و چه بر سرش آمده است؟! یکی از چیزهایی که زمان را زود می‌گذراند و جاده‌های طولانی را در نظر انسان کوتاه می‌کند، فکر کردن است مشروط بر اینکه فکر مزبور ثابت باشد و تمام نیروی معنوی انسان را به خود مشغول کند.

وقتی انسان در یک فکر عمیق فرو می‌رود به مثابه آن است که زندگی خارجی یعنی زندگی معمولی شخص، مبدل به خواب می‌شود و فکر مزبور، رؤیای آن خواب را تشکیل می‌دهد.

و همان‌گونه که درحال خواب، برای ما، یک ساعت و ده ساعت متساوی است و هیچ متوجه مرور زمان نمی‌شویم درحال فکر هم نمی‌فهمیم چقدر از زمان منقضی گردیده و باز همان طور که درحال خواب ده‌ها رؤیا می‌بینیم که بعد از بیدار شدن فقط شبح و سایه‌ای از آنها در حافظه ما باقی می‌ماند، درحال فکر هم، هرچه در چپ و راست خود مشاهده کنیم در خاطر ما نقش نمی‌بندد و زائل می‌شود و کوه‌ها و دریاها و

جنگل‌ها و رودخانه‌هایی که در سر راه یا پیرامون خود دیده‌ایم مانند همان رؤیاهایی که بعد از بیداری از بین می‌روند، محکوم به زوال می‌شوند و فقط یک سایه مبهم، از آنها، در ضمیر ما باقی می‌ماند.

دارتن‌یان هم طوری غرق در فکر مشکلات خانم یوناسیو بود که نفهمید چند ساعت در راه است و از چه مناطق گذشته و یک وقت چشم گشود و خود را در کروکور دید و یادش آمد همان جا بود که آرامیس توقف کرد و دیگر نتوانست به مسافرت ادامه بدهد و چند لحظه بعد مقابل مهمانخانه‌ای که آرامیس را در آنجا نهاده بود عنان اسب را کشید.

در آنجا، یک زن مهمانخانه‌چی، به استقبال دارتن‌یان آمد و به او خیر مقدم گفت.

دارتن‌یان که دعوی قیافه‌شناسی می‌کرد وقتی آن زن فربه و خنده‌رو و ساده را دید فهمید که با وی، نباید مقدمه‌چینی کند زیرا زن مزبور محیل و تودار نیست و هرچه بداند، فوراً می‌گوید.

لذا گفت خانم آیا ممکن است از شما پرسم که یکی از دوستان من که تقریباً دوازده روز قبل، او را در اینجا گذاشتیم و رفتیم در کجا می‌باشد و چه بر سرش آمده است؟

زن گفت آیا دوست شما جوان بیست و سه یا بیست و چهار ساله و بامحبت و خوش خلق نیست؟ دارتن‌یان گفت چرا.

زن گفت آیا شانه او مجروح نشده است؟ دارتن‌یان گفت بلی، وقتی ما از او جدا شدیم او از شانه مجروح شده بود.

زن گفت اگر منظور شما آن جوان می‌باشد، او کماکان در اینجا است. از شنیدن این مژده دارتن‌یان طوری خرسند شد که نتوانست جلوی بانگ شغف خود را بگیرد و گفت خانم، خداوند به شما پاداش نیک بدهد زیرا مثل این می‌باشد که مرا زنده کردید.

بعد دارتن‌یان از اسب پیاده شد و عنان آن را به دست پلانسه داد و گفت این آرامیس عزیز کجاست که من او را دربرگیرم و ببوسم... خواهش می‌کنم اطاق او را به من نشان بدهید زیرا من برای دیدارش عجله دارم.

زن گفت آقا با اینکه شما عجله دارید او را ببینید من تصور نمی‌کنم وی در این ساعت شما را پذیرد.

دارتن‌یان گفت لابد او با یک دزد خلوت کرده و میل ندارد که در این موقع کسی مزاحم او شود.

زن با لحنی حاکی از توبیخ به دارتن‌یان، گفت آقا از این حرفها نزنید زیرا این جوان معصوم و رئوف، مثل یک فرشته می‌باشد و اینکه هم دزدی در اطاق او نیست. دارتن‌یان گفت پس برای چه خلوت کرده و نباید کسی به ملاقات او برود؟

زن گفت برای اینکه در این ساعت دونفر از آقایان روحانیون در اطاق او هستند یکی پیش‌نماز موندی‌دیه و دیگری عالیجناب، رئیس کشیش‌های فرقه ژزویت در شهر آمین.

این مرتبه دارتن‌یان مضطرب شد چون اندیشید که لابد آرامیس در حال احتضار است که این دو مرد روحانی را بر بالین خویش فراخوانده و با وحشت گفت مگر حال آرامیس خطرناک شده، و اینها را برای استغفار و اعتراف به گناه احتضار کرده است.

زن گفت نه آقا، خوشبختانه حال او خوب است ولی بر اثر زخم شانه و ناخوشی، مرحمت پروردگار شامل حال او شد و اکنون تصمیم گرفته که وارد کلیسا و کشیش شود. دارتن‌یان گفت آه... من به کلی فراموش کرده بودم که آرامیس بالفطره یک مرد روحانی است و فقط به طور موقت او نیفورم تفنگداری را پوشیده ولی با این وصف من باید فوراً او را ببینم.

زن گفت در این صورت وارد حیاط شوید و از پله‌کانی که طرف راست است بالا بروید و در طبقه دوم درب اطاق نمره ۵ را بکوبید زیرا اطاق آقای آرامیس آنجا می‌باشد.

دارتن‌یان به شتاب از پله‌کان مزبور که از نوع پله‌کانهای خارجی بود و هنوز هم ما نظایر آن را در مهمانخانه‌های قدیمی ولایات فرانسه می‌بینیم، بالا رفت.

ولی آنجا دریافت که ورود به اطاق کشیش آینده‌کاری دشوار است زیرا معبر اطاق او را مانند معبر باغهای آرمید مسدود کرده بودند و بازن نوکر آرامیس آنجا ایستاده نمی‌گذاشت هیچ‌کس وارد اطاق ارباب او گردد و چون بعد از سالها انتظار، عاقبت خود را در آستان موفقیت می‌دید بیشتر، برای ممانعت از ورود اشخاص جدیت

می نمود.

زیرا به طوری که در آغاز این کتاب گفتیم آرزوی بازن این بود که ارباب او وارد کلیسا شود تا اینکه وی بتواند خدمت یک مرد روحانی را برعهده بگیرد و به سهم خویش جزو خدام کلیسا به شمار آید.

سالها در انتظار آن روز مسعود که ارباب او او نیفورم تفنگداری را از تن بیرون کند و لباده کشیشی را دربر نماید روزگار گذرانیده بود و هر وقت که بی صبری می کرد اربابش می گفت باز هم صبر کن، زیرا بالاخره روزی خواهد آمد که من کشیش خواهم گردید. زیرا محال است که بتوانم تا آخر عمر در خدمت سپاه تفنگداران به سربرم چون این شغل جزو حرفه های دنیوی است و روح را تباه می کند در صورتی که شغل کشیشی سبب رستگاری و سعادت جاوید می شود.

در آن روز بالاخره آنچه بازن انتظارش را می کشید می رفت که جامه عمل بپوشد و آرامیس می خواست به کلی حرفه دنیوی را ترک نماید و وارد جرگه روحانیون شود. هر لحظه که بازن به یاد می آورد که ارباب او بر اثر اینکه مجروح و بستری شد، تصمیم گرفت کشیش شود خداوند را شکر می کرد و شاید اگر می توانست دستی را که مسلح به تفنگ بود و به طرف اربابش تیر انداخت می بوسید.

بازن درست فهمیده بود و آرامیس به راستی بر اثر اینکه مجروح شد، درصدد افتاد فکری را که سالها تعقیب می کرد به صورت عمل درآورد.

آرامیس این جراحی و هم موضوع ناپدید شدن دوست خود را چون ندای آسمانی می دانست که خداوند برای تنبیه او فرستاده تا او بداند که دیگر نباید گرد امور دنیوی بگردد و بقیه عمرش باید وقف خدمت کلیسا و خداوند شود.

باتوجه به نکات فوق، بازن از دیدن دارتن یان بسیار ناخشنود شد زیرا در آن حال خلوص که آرامیس در اطاق با دونفر از روحانیون خلوت کرده بود تا دلق آلوده دنیوی را از تن بیرون کند و جامه پاک طهارت و تقوی را بپوشد، حضور دارتن یان، مانند حضور شیطان، جلوه می نمود که وقتی می آید برای این است که عیش و نوش دنیا را به خاطر مردم بیاورد و آنها را از راه راست منحرف سازد.

بازن بدو آخواست بگوید که آرامیس در اطاق خود نیست ولی چون خانم مهمانخانه چای حضور جوان توبه کار را در آن اطاق تأیید کرد بازن نتوانست دروغ

بگویند و در عوض به دارتن‌یان گفت که ارباب او از صبح آن روز با آن دو تن خلوت کرده و به احتمال قوی مشاوری آنها تا شب طول خواهد کشید و دارتن‌یان نباید وارد اطاق شود و حواس ارباب او را متفرق نماید.

ولی دارتن‌یان که حوصله نداشت با نوکر آرامیس مباحثه کند و این بحث را زائد و مادمون شأن خود می‌دانست با یک دست بازن را عقب زد و با دست دیگر دستگیره در را تکان داد و وارد اطاق شد و دید که آرامیس لباس سیاه و بلند در بر کرده و کلاهی به همان رنگ چون شب‌کلاه کشیشان بر سر نهاده و مقابل میزی به شکل مربع مستطیل که روی آن پر از طومار و کتاب است نشسته و رئیس ژزویت‌ها طرف چپ او، و پیش‌نماز در طرف راست او جلوس کرده‌اند.

بازن پرده‌های اطاق ارباب خود را طوری مقابل پنجره‌ها قرار داده بود که اطاق تقریباً تاریک می‌نمود زیرا خادم آینده کلیسا می‌دانست که در یک محیط نیمه تاریک، افکار ارباب او، بهتر متوجه عالم بالا می‌شود.

در آن اطاق اثری از علائم شغل آرامیس مانند شمشیر و طپانچه و کلاه‌پر دار و او نیفورم تفنگداری و چکمه و مهمیز و بالا پوش مخصوص نظامی و چیزهای دیگر، به نظر نمی‌رسید و بازن تمام آن وصله‌های دنیوی را از اطاق خارج یا در اشکاف پنهان کرده بود و به جای آن یک تسبیح هزاردانه، آویخته از چوب رخت، جلب توجه می‌کرد.

وقتی دارتن‌یان وارد اطاق شد و صدای باز شدن و بستن در برخاست آرامیس روی برگردانید اما مثل این بود که همین دو دقیقه قبل از دارتن‌یان جدا شده چون نه ندائی از حیرت و شعف برآورد و نه نیم‌خیز کرد، و این کم‌اعتنائی، به دارتن‌یان نشان داد که رفیق او به کلی از دنیا و مردم آن سلب علاقه کرده.

ولی چون بی‌اعتنائی نسبت به دوست، درخور قلب‌های جوانمرد نیست آرامیس گفت دارتن‌یان عزیز، باور کنید که از دیدار شما خوشوقتم.

دارتن‌یان گفت با اینکه من تردید دارم که آیا شما خود آرامیس هستید یا نه، معه‌ذا از دیدار شما مسرور شدم.

آرامیس گفت دوست عزیز، چگونه شما تردید دارید که من همان که شما

می خواهید هستم یا نه؟

دارتن یان گفت برای اینکه وقتی من وارد اطاق شدم مثل این بود که وارد اطاق یکی از کشیشها شده‌ام و دیگر اینکه وقتی شما را با آقایان دیدم بیمناک گردیدم که مبادا مبتلا به بیماری سخت شده باشید.

این کنایه، بر دو نفر دیگر که در اطاق بودند گران آمد و نظری تند به جانب دارتن یان انداختند ولی جوان گاسکون این نگاه را ندیده گرفت و گفت آرامیس عزیز من احساس می‌کنم که مصدع شما شده‌ام زیرا مثل این است که شما در حال اعتراف به گناهان هستید.

آرامیس قدری سرخ شد و گفت دوست عزیز شما هرگز مصدع من نمی‌باشید و یقین بدانید از اینکه شما را سالم و زنده می‌بینم خیلی خوشوقت هستم. دارتن یان که فهمید این کلام از دل برخاسته در دل گفت خدا را شکر که بالاخره آرامیس به شکل اول درآمد.

آن وقت آرامیس روی خود را به طرف دو مرد روحانی نمود و گفت آقایان، این آقا از دوستان صمیمی من است و من از این جهت از دیدار او مسرورم که می‌دانم از یک خطر بزرگ جان به سلامت برد.

آن دو نفر به اتفاق سرفرود آوردند و گفتند آقا، از خداوند سپاسگزاری کنید. دارتن یان گفت، آقایان محترم، من مکرر از خداوند، برای اینکه مرا نجات داده است تشکر کردم و سپاس مرحمت او را بجا آوردم.

جوان گاسکون هم در موقع ادای این کلمات سرفرود آورد. آرامیس برای اینکه رشته صحبت او با دیگران قطع نشود گفت دارتن یان عزیز شما موقعی خوب آمدید زیرا می‌توانید در بحث ما شرکت کنید و نظریه خود را بگوئید و بحث ما سه نفر مربوط به یکی از مسائل روحانی است که خیلی توجه ما را جلب کرده زیرا یک مبحث شیرین می‌باشد.

دارتن یان گفت مردی چون من که اهل شمشیر است، نمی‌تواند در مسائل روحانی و دینی اظهار نظر کند و به عقیده من بهتر آنکه شما از این دو نفر آقایان محترم، کسب فیض کنید و نظریه آنها را بخواهید.

دو مرد روحانی برای تشکر از دارتن یان سرفرود آوردند آرامیس گفت برعکس

نظریه شما آقای دارتن‌یان، ممکن است خیلی برای من مفید واقع شود و بدواً اجازه بدهید که بگویم آقایان عقیده دارند رساله‌ای که من می‌نویسم باید استدلالی و منطقی باشد.

دارتن‌یان گفت مگر شما می‌خواهید یک رساله بنویسید؟ و این سؤال را طوری باحیرت کرد که گوئی از آرامیس می‌پرسد مگر شما قصد دارید به کره ماه بروید؟ رئیس ژزویت‌ها گفت بلی آقا، و آقای آرامیس باید یک رساله بنویسند زیرا هرکس که می‌خواهد وارد کلیسا و کشیش شود بدواً باید یک رساله اجتهادیه بنویسد تا اینکه معلوم شود که آیا معلومات و استنباط‌های او آن قدر رشد کرده که شایسته ورود به کلیسا باشد یا خیر.

دارتن‌یان با شگفت گفت مگر آقای آرامیس می‌خواهد کشیش شود؟ زیرا وقتی خانم مهمانخانه‌چی به او گفت که دوست وی قصد دارد وارد خدمت کلیسا گردد دارتن‌یان آن موضوع را شوخی فرض کرد در صورتی که در آن اطاق می‌دید که موضوع واقعاً جنبه جدی دارد و آرامیس تصمیم گرفته کشیش شود.

آرامیس درحالی که دست‌های خود را که ظریف و فربه و کوچک بود می‌نگریست، و با ژستی قشنگ به صندلی راحتی تکیه داده بود گفت دارتن‌یان عزیز، به طوری که گفتم آقایان عقیده دارند که رساله اجتهادیه من باید استدلالی و منطقی باشد در صورتی که خود من معتقدم که این رساله را باید به صورت ادبی و به اصطلاح ایده‌آلی نوشت و تفاوت این دو این است که در رساله استدلالی شما باید دلائل قوی برای اثبات نظریه خود بیاورید ولی در رساله ادبی و ایده‌آلی بیشتر به خلوص عقیده، و احساسات قلبی خود می‌پردازید و لزومی ندارد که دلیل اقله کنید آیا متوجه هستید که من چه می‌گویم؟... و آیا فرق بین طرز تحریر این دو رساله را فهمیدید؟

به همین جهت آقای رئیس فرقه ژزویت عقیده دارند که من رساله خود را درخصوص موضوعی که تاکنون در اطراف آن بحث نگردیده، به صورت استدلالی تهیه نمایم.

و بعد از این گفته آرامیس یک جمله لاتینی خواند دارتن‌یان که از زبان لاتینی اطلاعی نداشت سکوت کرد این دومین مرتبه بود که در یک مدت کم معلومات لاتینی دارتن‌یان مورد آزمایش قرار می‌گرفت و مرتبه اول در منزل تره‌وی قبل از رفتن به لندن

یک جمله لاتینی شنید.

آرامیس که می دانست رفیق او در زبان لاتینی سلطه ای ندارد جمله ای را که خواند برای او چنین ترجمه کرد:

وقتی کشیش های کوچک که دارای مراتبی کوچک هستند می خواهند کسی را تبرک نمایند می بایست هر دو دست را به حرکت درآورند. رئیس فرقه ژزویت گفت به راستی که موضوعی جالب توجه می باشد.

پیش نماز مسیحی که معلوماتش در زبان لاتینی به اندازه دارتن یان بود به دهان رئیس فرقه ژزویت نگاه می کرد تا هرچه او می گوید تکرار کند و گفت آری، واقعاً موضوعی برجسته می باشد.

دارتن یان نسبت به ابراز شوق آن دو نفر اعتنائی نکرد و آرامیس افزود: من هم اعتراف می کنم که موضوعی بسیار برجسته و جالب توجه و بدون سابقه است ولی نوشتن رساله ای در این خصوص احتیاج مبرم به مطالعه دارد و به خصوص باید از شرح حال اولیای مسیحی و پاپ ها و اساقفه بزرگ مستحضر بود.

و من که در سنوات اخیر تمام عمر خود را وقف خدمات نظامی کرده ام فرصت این گونه مطالعات گرانبها را نداشتم و به همین جهت فکر می کنم که هرگاه موضوعی دیگر را انتخاب نمایم بیشتر با معلومات من مناسبت خواهد داشت.

دارتن یان از فرط کسالت خمیازه کشید و پیش نماز مسیحی هم مانند دارتن یان ناراحت بود ولی رئیس فرقه ژزویت بدون وقوف بر اینکه دیگران غیر از آرامیس لاتینی نمی دانند یک جمله لاتینی بر زبان آورد.

آرامیس که دومین خمیازه دارتن یان را دید گفت پدر روحانی بهتر این است که به زبان فرانسوی صحبت نمائید زیرا آقای دارتن یان از زبان فرانسوی شما بیشتر استفاده خواهند کرد.

دارتن یان گفت راست است و من به مناسبت اینکه یک راه طولانی را پیموده ام نمی توانم خوب از لاتینی استفاده نمایم.

پیش نماز نظری با حق شناسی به طرف دارتن یان انداخت و رئیس فرقه ژزویت با قدری توی ذوق خوردن گفت بسیار خوب من به زبان فرانسوی صحبت می کنم و در روایات داریم که حضرت موسی وقتی می خواست که عبریان را برکت بدهد هر دو

دست را به حرکت درمی آورد.

و نیز در انجیل آیه‌ای وجود دارد که در آن گفته شده ایم پونیت مانوس (دو دست را بلند کنید) و نگفته‌اند ایم پونیت مانوم یعنی یک دست را بلند نمائید. پیش‌نماز مسیحی روی درهم کشید زیرا شنیدن کلمات لاتینی او را ناراحت می‌کرد و باز رئیس فرقه ژزویت گفت یکی از اولیای دیانت مسیح سن پیر طبق روایت معتبر می‌گوید پوربجه - دی حی توس یعنی انگشت‌ها را نشان بدهید، یعنی در موقعی که یک کشیش کسی را تبرک می‌نماید باید انگشت‌ها را نشان بدهد. آرامیس گفت راست است، و این روایت، معتبر می‌باشد رئیس فرقه ژزویت باز اظهار کرد:

سن پیر وقتی می‌خواست دیگران را تبرک نماید انگشت‌ها را به حرکت درمی آورد و امروز هم پاپ وقتی می‌خواهد کسی را تبرک کند انگشت‌ها یعنی سه انگشت را تکان می‌دهد که علامت پدر - پسر - روح القدس است.

چون نام تثلیث برده شد همه سر فرود آوردند و علامت صلیب را روی سینه رسم کردند و دارتن‌یان هم مجبور شد که علامت صلیب را روی سینه رسم نماید. رئیس فرقه ژزویت که به نشاط آمده بود زیرا می‌دید که می‌تواند با تسلط صحبت کند گفت پاپ نظر به اینکه نماینده حضرت مسیح در زمین و بنابراین دارای قدرت روحانی است به نام پدر و پسر و روح القدس (حاضران در اتاق مجدداً صلیب کشیدند) تبرک می‌کند ولی کاردینال‌ها که مادون پاپ هستند حق ندارند به نام این سه، کسی را تبرک کنند و آنها مکلف می‌باشند که به اسم فرشتگان درجه اول مانند اسرافیل و میکائیل و عزرائیل و غیره تبرک نمایند.

بعد از آنها اساقفه باید به نام فرشتگان عادی تبرک کنند زیرا مرتبه آنها کوچکتر از کاردینال‌ها می‌باشد ولیکن ما که جزو کشیشان عادی هستیم چاره نداریم جز اینکه به نام اولیای دیانت عیسوی که از فرشتگان یک درجه پائین‌ترند دیگران را تقدیس نمائیم. و منظورم از این بحث این بود که به شما (خطاب به آرامیس) بگویم که شما می‌توانید در این باره رساله‌ای جالب توجه بنویسید و هرگاه خود من وارد این موضوع می‌شدم می‌توانستم دو جلد کتاب بنویسم که هر کدام به اندازه این باشد. وقتی رئیس فرقه ژزویت حرف خود را تمام کرد به طرف کتابی قطور که روی

میز نهاده شده و وسعت آن، سراسر میز دستی را پوشانیده بود اشاره کرد و دارتن یان از شنیدن این حرف تکان خورد چون اندیشید که دو جلد کتاب به زبان لاتینی، آن هم با آن قطر چه می تواند باشد و چگونه ممکن است آن را خواند.

آرامیس گفت موضوعی که شما می فرمائید فوق العاده عالی است ولی از حیز توانائی من خارج است و من فکر کرده بودم که رساله ای بدین عنوان بنویسم؛ در موقعی که صدقه می دهید اگر قدری از دادن پشیمان باشید سبب قهر خداوند نخواهد شد زیرا خدای تبارک و تعالی بزرگتر از آن است که از پشیمانی شما به قهر در آید.

رئیس فرقه ژزویت بانگ زد ساکت شوید... ساکت شوید... اینکه شما می گوئید بوی ارتداد می دهد و همان است که در کتاب اوگوس تی نوس نوشته شده و من یقین دارم که عنقریب این کتاب به دست جلاد سوخته خواهد شد و هرگاه شما از این راه بروید من به شما اطمینان می دهم که گمراه خواهید شد.

پیش نماز مسیحی گفت بلی... شما گمراه خواهید شد آرامیس خواست چیزی بگوید ولی رئیس فرقه ژزویت بدو مجال نداد و اظهار کرد شما چگونه جرأت می کنید که بگوئید در موقع دادن صدقه، ممکن است قدری پشیمان شوید.

زیرا آنچه شما می دهید همانا زخارف دنیوی است و زخارف دنیوی چیزی جز ابلیس نمی باشد و اگر شما برای ابلیس هنگامی که جهت رضای خدا صدقه می دهید پشیمان شوید کافر هستید.

پیش نماز مسیحی که مجبور بود اظهارات رئیس فرقه ژزویت را تصدیق کند زیرا خود وی معلوماتی نداشت گفت عقیده من هم چنین است.

آرامیس گفت پدر روحانی خواهش می کنم قدری به من گوش بدهید تا به شما بگویم که منظور من چیست و چه می خواهم بگویم.

رئیس فرقه ژزویت بانگ زد ای بدبخت تو می خواهی برای شیطان متأسف شوی؟... تو می گوئی که باید افسوس ابلیس را خورد.

پیش نماز مسیحی ناله کنان گفت آقا خواهش می کنم برای شیطان متأسف نباشید... استدعا می کنم که از این فکر صرف نظر کنید.

دارتن یان که نمی توانست این صحبت ها را بفهمد نزدیک بود که فرار کند ولی اجبار داشت که در آنجا بماند و متانت را حفظ نماید.

آرامیس با ادب و نزاکتی که معلوم بود عدم رضایت خود را در لفافه آن قرار داده گفت من متأسفم از اینکه می بینم شما درباره نظریه من اشتباه کرده اید و من هرگز نمی خواستم بگویم که برای زخارف دنیوی که باید در راه خداوند داده شود پشیمان هستم.

بلکه منظور من این بود که بگویم که اگر انسان چیزی را در راه خداوند بدهد که بدان احتیاج ندارد... یا از آن لباس بدش می آید خداوند بر او ایراد نخواهد گرفت و مثلاً شما لباسی دارید که نمی خواهید به جهتی آن را بپوشید و این لباس را در راه خداوند صدقه می دهید و آیا در این صورت خداوند بر شما ایراد خواهد گرفت که چرا لباسی را که مورد تمایل خود شما نبوده صدقه داده اید؟

آن دو نفر سکوت کردند و آرامیس قدری گوش خود را فشرد که سرخ شود و دست های خود را بلند نگاه داشت که خون در دست ها پائین بیاید و دست را سفید جلوه دهد و افزود:

دیگر اینکه من اخیراً اشعاری ساخته برای آقای وواتور فرستادم و آن مرد بزرگ اشعار مرا مورد تمجید قرار داد. رئیس ژزویت ها با نفرت گفت آیا شما شعر هم می سازید؟

پیش نماز مسیحی با همان لحن گفت من تصور نمی کردم که شما شعر سرائی کنید. دارتن یان گفت آرامیس اشعار خود را بخوانید زیرا اقلأ موضوع صحبت را تغییر می دهد.

رئیس ژزویت ها گفت شعر چه ربطی با مورد دینی دارد. آرامیس گفت اشعار من مذهبی و اخلاقی است و بعد یک بند از مخمسی را که ساخته بود چنین خواند:

ای کسانی که برگزیده سعادتمندان گریه می کنید و امروز با بدبختی زیاد به سر می برید.

بدانید که همه بدبختی های شما به پایان خواهد رسید به شرط اینکه اشک های خود را فقط به خداوند هنگامی که گریه می کنید تقدیم نمائید. دارتن یان و پیش نماز مسیحی این شعر را تحسین کردند اما رئیس ژزویت ها به عقیده خود باقی بود و می گفت که شعر نباید در امور و مباحث مذهبی دخالت نماید زیرا شعر زبان عامه است و نباید مسائل مذهبی را با زبان عوام مطرح کرد و دیگر اینکه زبان

شعر مقید به وزن و قافیه می باشد و در نتیجه معانی را نمی توان با این زبان به طوری کامل بیان نمود و مگر نشنیده اید که سن اوگوستن می گوید: سورو - سیت - کلریکاروم - سرامو.

این مرتبه پیش نماز مسیحی معنای این جمله لاتین را فهمید و گفت سن اوگوستن می گوید بکوشید که مسائل مذهبی و موعظه را با زبان ساده بیان نمایید.

رئیس فرقه ژزویت را این اظهار فضل پیش نماز بد آمد و برای اینکه مجال صحبت به دست او نیفتد فوراً خطاب به آرامیس گفت این اشعار که شما می گوئید فقط مورد پسند خانم ها قرار می گیرد یا اینکه موفقیتی مانند موفقیت بعضی از وکلای مدافع در دادگاه هنگامی که از متهمی دفاع می کنند به دست می آورد.

آرامیس گفت اگر این طور بشود من خیلی خوشوقت و از خداوند سپاسگزار خواهم بود.

رئیس فرقه ژزویت با تحقیر و نفرت گفت دوست جوان من، احساس می کنم که شما هنوز به دنیا علاقه مند هستید زیرا می خواهید که نزد خانم ها توفیق حاصل کنید یا اینکه مانند وکلای مدافع اسم شما بر سر زبان ها باشد و من فکر می کنم کسی که این اندازه به دنیا علاقه دارد نمی تواند خدمت به کلیسا را شروع کند.

آرامیس گفت پدر روحانی مطمئن باشید که من با کمال خلوص عقیده وارد خدمت کلیسا خواهم شد و خود می دانم که برای این کار استعداد دارم.

رئیس فرقه ژزویت گفت خوب... آیا شما اصرار دارید که رساله خود را درباره آنچه گفتید یعنی موضوع صدقه بنویسید؟

آرامیس گفت بلی زیرا احساس می کنم که مغز من فقط برای این موضوع استعداد دارد و من امشب طرح اساسی رساله خود را با در نظر گرفتن نظریه و تصحیح شما خواهم نوشت و فردا به نظرتان خواهم رسانید.

رئیس فرقه ژزویت گفت پس بکوشید که بدون عجله و آهسته کار کنید و خیلی مواظب باشید که تشابه معانی شما را دچار اشتباه نکند و شیطان شما را فریب ندهد و زیادی ذوق و شوق، شما را از مرحله پرت نماید زیرا بسیاری از اشخاص که گرفتار لمن ابد شدند از این جهت ملعون گردیدند که خیلی ذوق و شوق داشتند و در نتیجه در مسائل مذهبی راه افراط را پیمودند در صورتی که در امور دینی باید پیوسته اعتدال را رعایت

کرد آوه سلیس کوماروروم ایلام...

دارتن‌یان که این جمله لاتینی را شنید گفت مرده شوی این زبان لاتینی تو را ببرد.
رئیس فرقه ژزویت گفت اینک خدا حافظ... و شما ای جوان اگر بر اثر ذوق
فراوان از مرحله پرت نشوید در آینده یکی از اعظم کلیسا خواهید شد.
وقتی آن دو نفر از جا برخاستند که بروند دارتن‌یان که از آغاز ورود در آن
جلسه ناخن خود را از بی صبری می جوید، ناخن را به اتمام رسانیده شروع به جویدن
گوشت کرده بود.

بازن نوکر آرامیس که با علاقه و خلوص عقیدت در پشت در، به آن صحبت‌های
عمیق گوش می داد همین که دید آن دو نفر می خواهند خارج شوند در را برویشان گشود
و زادالمعاد پیش نماز مسیحی و انجیل رئیس فرقه ژزویت را گرفت و با احترام جلوی
آنها، به راه افتاد که راهنمایی کند و هم به خیال خویش، راه را بگشاید.
آرامیس هم تا پائین پله کان آن دو نفر را بدرقه کرد و برگشت و آنگاه دو دوست
سکوت نمودند و هیچ‌یک نمی دانستند چه باید بگویند.

ولی چون نمی شد آن سکوت را ادامه داد و دارتن‌یان هم تصمیم داشت حرف
نزدند بالاخره آرامیس شروع به صحبت کرد و گفت دوست عزیز به طوری که می بینید
من به طرف عقیده اولیه خود بازگشت نمودم زیرا شما می دانید که من همواره قصد
داشتم روزی وارد کلیسا شوم.

دارتن‌یان گفت بلی می بینم که توفیق ملکوتی شامل حال شما گردیده و شما قصد
دارید که کشیش شوید.

آرامیس گفت مگر خود شما در گذشته راجع به این موضوع با من صحبت
نکردید.

دارتن‌یان گفت چرا ولی من تصور می کردم که شما شوخی می کنید آرامیس گفت
با این نوع مسائل نمی توان شوخی کرد.

دارتن‌یان گفت وقتی مردم با مرده شوخی می کنند چرا نتوان با این مسائل شوخی
نمود.

آرامیس گفت هر کس که با مرده شوخی می کند خطا می نماید زیرا مرگ
دروازه‌ای است که وقتی انسان از آنجا خارج شد یا به طرف رستگاری می رود یا به

سوی فنای مطلق.

دارتن‌یان که دید آرامیس باز بر سر مبحث سابق رفت گفت دوست عزیز هر قدر راجع به این موضوع صحبت کردید کافی است چون من خیال می‌کنم که شما برای سراسر امروز و فردا درباره این مسائل صحبت نموده‌اید. و طوری من از شنیدن این مطالب حیرت کردم که اندکی لاتینی که در آموزشگاه تحصیل کرده بودم فراموشم شد.

دیگر اینکه من از ساعت ده صبح امروز تا به حال چیزی نخورده‌ام و از گرسنگی، رمق راه رفتن ندارم و برای من واجب‌ترین کارها غذا خوردن است. آرامیس گفت هم‌اکنون ما غذا صرف خواهیم کرد ولی باید به شما یادآوری کنم که امروز جمعه است و در این روز ما کشیش‌ها نه گوشت می‌خوریم و نه نظری به گوشت می‌اندازیم و من نمی‌دانم که آیا شما حاضر هستید با غذای من که عبارت از سبزی‌های پخته و میوه است بسازید یا نه؟

دارتن‌یان گفت منظور شما از سبزی‌های پخته چیست؟ آرامیس گفت منظور من اسفناج می‌باشد که وقتی پخته شد یک غذای مطبوع و سالم را تشکیل می‌دهد ولی چون شما نمی‌توانید به اسفناج تنها اکتفا نمایید من می‌گویم که تخم‌مرغ هم بدان بیفزایند گو اینکه تخم‌مرغ تقریباً گوشت است به دلیل اینکه بوجود آورنده جوجه می‌باشد.

دارتن‌یان گفت ضیافتی که شما به من مرحمت می‌کنید خیلی جالب توجه نیست و غذاهای آن لطفی ندارد ولی من برای اینکه بتوانم در کنار شما باشم حاضرم فداکاری کنم و با اسفناج و تخم‌مرغ بسازم.

آرامیس گفت من از فداکاری شما متشکرم. ولی بدانید که اگر جسم شما از این غذا لذت نمی‌برد در عوض روح شما بسیار از آن مستفیض خواهد شد.

دارتن‌یان گفت دوست عزیز، اینک من احساس می‌کنم که شما واقعاً کشیش شده‌اید و قصد دارید که وارد کلیسا گردید ولی آیا فکر کرده‌اید که دوستان شما چه خواهند گفت؟ آیا اندیشیده‌اید که آقای تره‌وی نسبت به شما چه نظریه‌ای پیدا خواهد کرد زیرا این عمل شما به منزله فرار از خدمت سلحشوری و سربازی است.

آرامیس گفت من وارد کلیسا نمی‌شوم بلکه به کلیسا برمی‌گردم زیرا من بدو اهل کلیسا بودم و اگر ملاحظه کردید که تفنگدار شدم از این جهت است که از کلیسا فرار

نمودم و اولیای امور کلیسا حق دارند که مرا فراری بدانند.
اما اینک این خدمتگزار فراری به جایگاه اولیه برمی گردد و گوسفند متواری
خویش را در پناه شبان قرار می دهد.

دارتن یان گفت دوست عزیز من هیچ اطلاع نداشتم که شما از کلیسا فرار کردید
برای اینکه تفنگدار بشوید آرامیس گفت آیا من این موضوع را برای شما حکایت
نکرده بودم.

دارتن یان گفت نه آرامیس گفت پس اینک برای اولین بار این موضوع را جهت
شما حکایت می کنم و در معنی به گناه خود اعتراف می نمایم و در انجیل نوشته است که
مؤمنین باید نزد یکدیگر به گناه خود اعتراف کنند تا اینکه بخشوده شوند.

دارتن یان گفت من هم به شما قول می دهم که پیشاپیش گناه شما را عفو نمایم تا
بدانید که مردی نیک هستم آرامیس گفت دوست عزیز با مقدسات شوخی نکنید.

دارتن یان گفت پس شما سرگذشت خود را بگوئید که من از شوخی خودداری
کنم.

آرامیس گفت از سن ۹ سالگی من وارد آموزشگاه روحانی شدم تا اینکه بعد از
خاتمه تحصیلات کشیش بشوم و در بیست سالگی تحصیلات من تمام شد و مقرر گردید
که چند روز لباس روحانیت را دربر نمایم.

در آن موقع به مناسبت اینکه جوان بودم و دوره جوانی دوره ضعف بعضی از
احساسات است گاهی به خانه ای می رفتم که در آنجا یک خانم میانسال مرا می پذیرفت
و اشعار مرا می شنید و تمجید می کرد.

ولی یک صاحب منصب به مناسبت علاقه ای که به آن زن داشت دچار سوء تفاهم
شد و به من رشک می برد و میل نداشت که من به آن خانه بروم.

یک شب که من اشعاری راجع به زندگی اولیاء تهیه کرده بودم و برای آن زن
می خواندم و آن زن اشعار مزبور را مرور و تحسین می کرد صاحب منصب مزبور، بدون
اینکه ورود خود را اطلاع بدهد وارد اطاق گردید و باز دچار سوء تفاهم گردید چیزی
نگفت.

وقتی من از آن منزل خارج گردیدم، و به خیابان رسیدم او مرا تعقیب کرد و گفت
آقای آبه آیا شما ضربات عصا را دوست می دارید؟

گفتم من یک کشیش هستم و تاکنون کسی با ضربات عصا مرا نزده که بدانم آن را دوست می‌دارم یا نه؟ و در دیانت مسیح هر کس که به طرف یک کشیش دست دراز کند به خودی خود کافر می‌شود.

صاحب‌منصب مزبور گفت آقای آبه اگر شما یک مرتبه دیگر به این خانه مراجعت نمائید من شما را با ضربات عصا سخت تنبیه خواهم کرد و به هیچ وجه، اهمیت نمی‌دهم که به خودی خود کافر شوم آیا می‌فهمید چه می‌گویم.

من خیلی ترسیدم و زانوهای من لرزید و چیزی نگفتم و او قدری مرا نگرست که جوابی دریافت کند و چون جوابی نشنید قاه‌قاه خندید و سپس پشت کرد و وارد همان خانه شد و من نیز به آموزشگاه خود که شبانه‌روزی بود برگشتم.

دارتن‌یان عزیز، من چون یک اصیل‌زاده هستم و خون من گرم است نتوانستم آن توهین را تحمل کنم و با اینکه دروس و تمرین‌های آموزشگاه روحانی نفس سرکش مرا مطیع کرده بود معذرت آن توهین بزرگ، خواب و آرام را از من سلب نمود.

و عاقبت به رؤسای خود گفتم که هنوز در خویش لیاقت وصول به مرتبه کشیشی را نمی‌بینم و آنها انجام مراسم مزبور را یک سال به تأخیر انداختند.

همان روز من نزد یکی از بهترین معلمان شمشیربازی پاریس رفتم و با او قراردادی بستم که همه روزه نزد او تعلیم بگیرم و آنگاه مدت یک سال فن شمشیربازی را آموختم و هر روز چندین ساعت تمرین می‌کردم.

پس از یک سال، در همان روز که آن صاحب‌منصب به من توهین کرده بود من لباس متحدالشکل محصلین آموزشگاه روحانی را از تن بیرون آوردم و یک دست لباس سواری دربر کردم و چون می‌دانستم آن شخص، آن شب، در منزل خانمی که از دوستان وی می‌باشد میهمان است و در آنجا ضیافت بال دائر کرده‌اند، به آنجا رفتم.

ورود من مصادف با موقعی شد که صاحب‌منصب مزبور، با یک خانم صحبت می‌کرد و برای او شعر می‌خواند و من یک مرتبه شعر او را قطع نمودم و گفتم آقا، آمده‌ام از شما پرسش که آیا ورود به خانه‌ای واقع در خیابان باین کماکان برای من ممنوع است یا نه؟ و اگر من وارد خانه مزبور شوم آیا شما با ضربات عصا مرا تنبیه خواهید کرد یا خیر؟

صاحب‌منصب نظری به من انداخت و گفت آقا من شما را نمی‌شناسم. گفتم ولی

من خوب شما را می‌شناسم و من همان کشیشی هستم که در آن شب، و در آن خانه، برای خانم میزبان مشغول خواندن شعر بودم و شما در عقب من از خانه خارج شدید و مرا تهدید کردید.

صاحب‌منصب مزبور گفت آه... آه... اینک یادم آمد که شما که هستید... خوب... از من چه می‌خواهید؟

گفتم آمده‌ام از شما درخواست کنم که بیایید و قدری در بیرون گردش کنیم. صاحب‌منصب مزبور فهمید که من به او پیشنهاد دوئل کرده‌ام و گفت در این ساعت وقت ندارم ولی فردا، در هر نقطه که بگوئید حاضر خواهم شد. گفتم من فردا وقت ندارم و باید در همین ساعت حساب خود را با شما تصفیه کنم.

وی خطاب به خانم‌ها گفت من می‌روم و برای نیم‌ساعت دیگر مراجعت می‌نمایم زیرا شخصی اصرار دارد که من فوراً او را به قتل برسانم.

هر دو خارج شدیم و من او را به طرف خیابان پائین بردم و درست در همان جاکه یک سال قبل، آن مرد مرا نگاه داشت و تهدید کرد توقف نمودم.

خیابان به کلی خلوت بود و ماه همه جا را روشن می‌کرد و ما شمشیر از غلاف بیرون آوردیم و هنوز ده ثانیه از آغاز مبارزه نگذشته بود که من با یک ضربت شمشیر او را به قتل رسانیدم.

دارتن‌یان گفت آه... آه... آرامیس گفت خانم‌هایی که در آن مجلس بودند دیدند که وی مراجعت نکرد و صبح روز بعد جنازه او را در خیابان یافتند و حدس زدند که من او را به قتل رسانیده‌ام و این واقعه، در پاریس صدا کرد و من هم که مرتکب قتل شده بودم دیگر نمی‌توانستم لباس کشیشان را بپوشم.

تا اینکه چند ماه بعد با آتوس و پورتوس دوست شدم و آنها به من گفتند که وارد سپاه تفنگداران گردم و چون پدر من در جنگ آراس با ابراز شجاعت به قتل رسیده بود پادشاه فرانسه با ورود من به سپاه تفنگداران موافقت کرد.

ولی هرگز فکر بازگشت به کلیسا از خاطرم زائل نمی‌شد تا اینکه امروز تصمیم گرفتم این فکر را عملی نمایم دارتن‌یان گفت ولی چطور شد که شما امروز به این فکر افتادید و چرا دیروز در این فکر نبودید.

آرامیس گفت علتش این است که این زخم شانه مرا متنبه کرد و آن را یک نوع ندای آسمانی دانستم که مرا به طرف صراط مستقیم هدایت می نماید.

دارتن یان گفت آرامیس عزیز من می دانم که زخم شانه شما خوب شده و شاید اکنون به کلی بهبود یافته باشد و قدر مسلم اینکه زخم شانه سبب نشده که شما یک مرتبه تصمیم بگیرید که وارد کلیسا شوید بلکه علتی دیگر وجود دارد.

آرامیس درحالی که سرخ شد پرسید علت دیگر چیست؟

دارتن یان گفت علت دیگر این است که شما زخمی در قلب دارید و دل شما مجروح گردیده است.

آرامیس درحالی که خود را به کم اعتنائی می زد گفت دارتن یان عزیز از این صحبت ها نکنید زیرا قلب من مجروح نیست.

و کسی وجود نداشته که من بر اثر وی دچار جراحت قلبی شوم.

گرچه به مناسبت اینکه مأموریت تفنگداری من مرا وادار به مسافرت می کرد، اینجا و آنجا، گاهی با یک اطاق دار یا یک مهمانخانه چی و غیره دوست می شدم ولی تمام آن دوستی ها موقتی بود و زود هم می گذشت و اثری در من باقی نمی نهاد.

دارتن یان گفت من هم نگفتم که شما به خاطر یک اطاق دار یا یک مهمانخانه چی دچار جراحت قلبی شده اید.

آرامیس دوباره سرخ شد و گفت دارتن یان عزیز شما فکر نمی کنید که چگونه یک نفر از طبقات بالا ممکن است به یک تفنگدار فقیر نظر بیندازد و حاضر باشد که توجهی نسبت بدو بکند.

و مگر شما نمی دانید از روزی که اساس عشق را بنا نهادند تا امروز عشق پیوسته با ثروت و پول تناسب مستقیم دارد.

و فقط آنها می توانند از عشق یک زن عالی مقام برخوردار شوند که از حیث ثروت و مقام دارای مرتبه ای بلند باشند.

دارتن یان گفت آرامیس... آرامیس عزیز... با این حرف ها رد را گم نکنید و خود را به نفهمی نزنید.

آرامیس گفت نه... من تظاهر به نفهمی نمی کنم و آنچه را که نیستم می گویم و من موجودی گمنام می باشم که به قول انجیل گرد و غباری بیش هستم و همان طوری که در

انجیل نوشته شده چون خاک هستم به خاک برخوادم گشت.
 یک مرتبه تأثر و اندوهی شدید بر آرامیس دست داد و گفت:
 ایکاش زودتر آن روز برسد که من بتوانم در آغوش خاک جا بگیرم زیرا دوی
 همه دردهای ما بالاخره جا گرفتن در خاک است.

و زندگی غیر از درد و رنج چیزی نیست و یک وقت انسان متوجه می شود که
 تمام رشته‌هایی که او را به زندگی امیدوار می کرد بسیار سست بوده و هیچ یک نتوانسته
 است که امیدها و آرزوهای وی را حفظ کند.

و شما دارتن‌یان بدانید که در این جهان همه چیز از بین رفتنی است و هیچ چیز
 دارای ثبات نمی باشد و خوشی‌ها و عشق‌ها هم مانند ایام عمر برباد می رود و جز
 تلخ‌کامی و افسوس روزهای خوش گذشته چیزی برای انسان باقی نمی گذارد.
 ولی وقتی انسان در شکم خاک جا گرفت دیگر این افسوس و اندوه را هم ندارد
 و نه دردهای جسمانی را احساس می کند و نه آلام روحی را.

و من به تو دارتن‌یان عزیز توصیه می کنم که اگر خدای نخواست روزی مهموم
 شوی و خود را ناامید دیدی درد خویش را به هیچ کس مگو زیرا سکوت بهترین
 پناهگاه تیره‌بختان، قبل از مرگ و رفتن به پناهگاه ابدی است.
 زیرا اگر درد و ناامیدی خود را به دیگران بگوئی آن وقت بدبختی تو مضاعف
 خواهد شد که یکی همان درد و اندوه، و دیگری زخم زبان و تحقیرهای دیگران
 خواهد بود.

و هر قدر دیگران کنجکاو باشند به همان نسبت تو بیشتر رنج خواهی کشید زیرا
 زیادتر در سوابق زندگی تو تفحص می کنند تا اینکه یأس‌ها و تلخ‌کامی‌های آن را از
 بیخوله‌ها بیرون بیاورند و به رخ تو بکشند... آری... بهترین دوی آلام ما قبل از مرگ
 سکوت است تا روزی که مرگ بیاید و برای همیشه ما را از تمام مشقات روحی و
 جسمی نجات دهد.

دارتن‌یان آهی عمیق کشید و گفت دوست عزیز آنچه شما گفتید مرا به فکر درد
 درونی‌ام انداخت زیرا من نیز در این موقع رنج می برم و نمی دانم درد خود را به که
 بگویم.

آرامیس گفت برای چه رنج می بری؟ دارتن‌یان گفت من برای یک زن جوان

کاری انجام دادم و رفتم که مبلغی را که به عنوان پاداش به من وعده داده بود بگیرم ولی فهمیدم که او را به زور دزدده‌اند و من نمی‌دانم او کجاست و آیا محبوس شده یا به قتل رسیده و ناچارم که دندان روی جگر بگذارم و سکوت کنم و خود را بخورم. آرامیس گفت دوست عزیزی با اینکه شما بر اثر این واقعه خود را بدبخت می‌بینید باز یک وسیله تسلی دارید.

دارتن‌یان گفت آن وسیله چیست؟ آرامیس گفت وسیله تسلی شما این است که می‌دانید آن زن را به زور دزدیده و محبوس کرده یا به قتل رسانیده‌اند و وی خود، با اراده شخصی، شما را ترک نکرده در صورتی که...

آرامیس حرف خود را قطع کرد و دارتن‌یان پرسید چرا حرف خودتان را تمام نکردید؟

آرامیس گفت حرف من تمام شد و چیزی دیگر ندارم که بگویم. دارتن‌یان گفت آیا تصمیم شما دایر بر اینکه کشیش شوید غیر قابل تغییر است؟ آرامیس گفت بلی تصمیم من قطعی است و تغییر نخواهد کرد و به کلی از دنیا کناره‌گیری می‌کنم و جهان را برای مردم جهان می‌گذارم و می‌روم به طوری که شما که امروز دوست من هستید فردا دوست من نخواهید بود زیرا من نمی‌خواهم بعد از این با خلق جهان کاری داشته باشم.

دارتن‌یان تبسمی معنی‌دار کرد و سکوت نمود... آرامیس گفت ولی چون امروز هنوز جزو خلق این دنیا هستم زیرا تا این تاریخ کشیش نشده‌ام میل دارم که قدری راجع به دوستانم، یعنی شما و آتوس و پورتوس صحبت کنم زیرا فردا شما برای من چون احلام گذشته، جزو سایه‌های قدیمی خواهید شد و موجودیت نخواهید داشت.

دارتن‌یان گفت به همین دلیل که شما هنوز کشیش نشده‌اید، امروز من مایلم که راجع به خود شما صحبت نمایم زیرا فردا که شما کشیش شدید دیگر وسیله و مجال صحبت با شما را نخواهم داشت.

آرامیس گفت دوست عزیز فردا که من کشیش شدم اصلاً دیگر جزو موجودات این جهان نیستم که شما به فکر صحبت با من بیفتید یا من در صدد برآیم با شما صحبت کنم.

دارتن‌یان گفت بسیار خوب... حال که عزم شما تغییر نمی‌کند و به کلی زندگی شما

عوض شده، پس بهتر این است که این نامه را پاره کنیم و دور بریزیم یا بسوزانیم و خاکسترش را برباد دهیم.

آرامیس گفت کدام کاغذ را می‌گوئید؟ منظور شما از این نامه چیست؟
 دارتن‌یان گفت منظورم نامه‌ای است که اخیراً که شما در پاریس نبودید به عنوان شما رسیده و چون من عازم ملاقات شما بودم آن را برداشتم که به شما تسلیم کنم.
 آرامیس با هیجان پرسید این نامه از طرف کی برای من فرستاده شده است؟
 دارتن‌یان گفت نمی‌دانم ولی شاید از طرف یک اطاق‌دار یا یک مهمانخانه‌چی که در گذشته، شما را می‌شناخته نوشته شده و یا احتمال که اطاق‌دار دوشس دوشوروز آن را نوشته و پاکتی ظریف و گرانبها انتخاب کرده است.
 رنگ آرامیس از این حرف پرید و دست و پای او به لرزه افتاد و پرسید آن نامه کجاست؟

دارتن‌یان گفت نامه نزد من است و اکنون به شما تقدیم می‌کنم و بعد مانند اینکه نامه را مفقود کرده شروع به کاوش جیب‌های خود کرد و اظهار نمود تصور می‌نمایم که این کاغذ در راه مفقود شده ولی خوشبختانه برای شما که دست از دنیا شسته‌اید و می‌خواهید به پناهگاه ابدی پناه ببرید و دوستان خود را جزو سایه‌های گذشته می‌دانید، فقدان نامه، دارای اهمیت نیست.

آرامیس بانگ زد آیا نامه را گم کردید؟... اگر این نامه مفقود شده باشد من هم اکنون جان خواهم سپرد.

دارتن‌یان تبسمی دیگر کرد و گفت نه... نامه گم نشده و فقط جای آن را گم کرده بودم و آنگاه نامه‌ای کوچک از جیب بیرون آورد و به آرامیس ارائه داد.
 آرامیس یک مرتبه نامه مزبور را از دست دارتن‌یان ربود و با سرعت درش را باز کرد و طوری سطور کاغذ را می‌خواند که پنداری کلمات را می‌بلعد دارتن‌یان که متوجه او بود دید رفته رفته صورت آرامیس گلگون و شکفته می‌شود و ارتعاش دست‌ها از بین می‌رود.

و ناگهان آرامیس فریاد زد خدا را شکر... که او هنوز زنده است. و تو ای دارتن‌یان عزیز که این نامه را برای من آوردی برگردنم حق حیات داری... و بیا که تو را در آغوش بگیرم زیرا در سایه وصول این نامه، نیک‌بخت‌ترین مرد دنیا شده‌ام.

و پس از اینکه آرامیس دارتن‌یان را در آغوش گرفت به اتفاق او اطراف میزی که کتاب‌های قطور را روی آن نهاده بودند به رقص درآمد و اوراق رساله‌ای که می‌خواست بنویسد بر زمین ریخت.

درحالی که آرامیس دوست خود را شریک رقص خویش کرده بود در باز شد و بازن نوکر وی، درحالی که یک ظرف اسفناج پخته که اطرافش چند تخم‌مرغ نیمرو کرده بودند، در دست داشت، وارد اطاق گردید و از مشاهده آن منظره طوری مبهوت شد که تخم‌مرغ‌ها با اسفناج پخته مخلوط گردید و اسفناج بر زمین ریخت.

آرامیس بانگ زد بازن از هر جا که آمده‌ای به آنجا برگرد و بگو برای غذای ما، یک خرگوش و یک خروس اخته، و یک ران گوسفند تهیه کنند و سفارش کن که وسط ران گوسفند سیر بگذارند و چهار پاکت قهوه هم با خود بیاور.

بازن زیر لب یک جمله لاتینی خواند که معنایش چنین بود:
در این روز شما باید اوقات خود را صرف عبادت کنید نه اینکه شکم را با اغذیه گران پر نمائید.

ولی آرامیس بدو نهیب زد و گفت مرده‌شوی لاتینی تو را بیرد... امروز موقع خواندن جملات لاتینی نیست بلکه باید نوشابه نوشید و عمر باقی را به خوشی گذرانید و وقتی بازن متفکر و مهموم از اطاق خارج می‌گردید آرامیس گفت دارتن‌یان عزیز، اینک برای من حکایت کن که تو در کجا بودی و بر سر رفقای ما چه آمده است.

۲۷

ماجرای آتوس

در ضمن صرف غذای لذیذ و نوشابه گوارا که موضوع رساله را به کلی از یاد آرامیس برد و دارتن یان را از خستگی بیرون آورد دارتن یان وقایع گذشته را به اطلاع دوست خود رسانید و گفت: بعد از اینکه از شما جدا شدم باید به سراغ آتوس بروم. آرامیس گفت: آیا به عقیده شما برای آتوس یک بدبختی بزرگ پیش آمده که تاکنون خبری از او به من و شما نرسیده است؟ مگر شما نمی دانید که آتوس چقدر شجاع می باشد و در شمشیرزدن مهارت دارد.

دارتن یان گفت: من شجاعت آتوس را خیلی می ستایم و می دانم که اگر با شمشیر بدو حمله ور شوند او یک تنه می تواند با چند نفر مصاف بدهد ولی از این بیم دارم، که نکند در آن روز که من از وی جدا شدم با چوب و چماق به جان او افتاده باشند زیرا انسان هر قدر شجاع باشد، وقتی عده ای با چماق و چوب بدو حمله ور گردند از پا در می آید و من خود در گذشته، این موضوع را آزموده ام.

آرامیس گفت: اظهار شما باعث اضطراب من گردید و فکر می کنم بهتر این است که من نیز با شما بیایم و گرچه هنوز نمی توانم به خوبی سوار اسب شوم ولی به خاطر آتوس هر طور شده راه پیمائی خواهم کرد.

دارتن یان گفت: مگر زخم شما کاملاً بهبود نیافته است؟ آرامیس گفت: نه و همین دیروز من برای ریاضت قدری به خود شلاق زدم اما شدت درد مرا از شلاق زدن

بازداشت و در وسط کار، ریاضت را ترک کردم.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز علتش این است که تاکنون دیده نشده کسی بتواند به وسیله ضربات شلاق، زخم ناشی از گلوله تفنگ را معالجه کند.

آرامیس پرسید اینک بگوئید چه موقع حرکت خواهید کرد؟

دارتن‌یان گفت: من می‌خواستم همین امروز بروم ولی شادمانی دیدار شما سبب گردید که توقف خود را در اینجا به تأخیر بیندازم و لذا فردا صبح خواهم رفت.

آرامیس گفت: علاوه بر مسرت تجدید دیدار، شما اگر پولاد هم باشید باز احتیاج به استراحت دارید.

دارتن‌یان گفت: راست می‌گوئید و من امشب استراحت خواهم کرد و شما هم با فکری آسوده و خاطری شادمان بخوائید و فردا صبح اگر دیدید که حال شما برای سواری مقتضی است به اتفاق به راه خواهیم افتاد.

صبح روز بعد دارتن‌یان وقتی وارد اطاق دوست خود شد دید آرامیس کنار پنجره ایستاده بیرون را می‌نگرد.

از او پرسید چه چیز این طور توجه شما را جلب کرده است؟

آرامیس گفت: آیا این سه اسب را می‌بینید که جلوی مهمانخانه نگاه داشته‌اند؟

دارتن‌یان گفت: بلی آرامیس گفت: خوشا به حال مسافری که بتواند با اسب‌هایی این چنین مسافرت کنند.

دارتن‌یان گفت: در این صورت خوشا بر حال شما زیرا یکی از این سه اسب به شما تعلق دارد.

آرامیس با تعجب و مسرت گفت: کدام یک از این سه اسب متعلق به من می‌باشد؟

دارتن‌یان گفت: هر کدام را که انتخاب کنید از آن شما است.

آرامیس گفت: آیا زین و برگ گرانبهایی هم که روی اسب هست به من تعلق دارد. دارتن‌یان گفت: بلی آرامیس گفت: من تصور می‌کنم که شما قصد شوخی و خنده دارید.

دارتن‌یان گفت: وقتی که شما به زبان لاتینی صحبت می‌کردید شاید من می‌خندیدم ولی اکنون که به زبان فرانسوی صحبت می‌نمائید من نمی‌خندم. آرامیس گفت:

- آیا این طپانچه‌ها که قبضه طلائی دارد و این نمد زین مخمل و این زین که با نقره ترین گردیده واقعاً مال من است؟

- بلی مال شماست همان‌گونه که اسب دیگر که سم بر زمین می‌کوبد به من تعلق دارد و آن اسب هم از آتوس است.

- واقعاً که این سه اسب، مرکوب‌هائی باشکوه هستند.

- من خیلی خوشوقت و مفتخرم که می‌بینم که شما این اسب‌ها را پسندیده‌اید.

- لابد این اسب‌ها را اعلیحضرت پادشاه فرانسه به شما بخشیده است؟

- قدر مسلم این است که کاردینال این اسب‌ها را به من نداده ولی در فکر این نباشید که اسب‌ها از کجا آمده و همین قدر بدانید که یکی از آنها مال شماست.

- پس من آن اسب را که خادم مهمانخانه دهانه‌اش را به دست گرفته انتخاب خواهم کرد.

- مبارک است.

- اینک من می‌توانم بگویم که دیگر درد زخم خود را احساس نمی‌نمایم زیرا اگر سی گلوله در بدن من جا گرفته باشد وقتی سوار این اسب شوم زخم‌ها را فراموش خواهم کرد... آهای بازن... اینجا بیایید... فوراً بیایید.

بازن باقیافه‌ای محزون نمایان گردید و آرامیس گفت: فوراً شمشیر مرا صیقلی کنید و لبه کلاه مرا بالا بزنید و بالا پوش را بتکانید که گرد و خاک او فرو بریزد و طپانچه‌های مرا پر کنید.

دارتن‌یان گفت: توصیه‌ی اخیر بی‌مورد است زیرا طپانچه‌هائی که شما در کیف‌های جلوی زین اسب دیدید پر می‌باشد و شما احتیاج به طپانچه دیگر ندارید.

و چون بازن خیلی محزون بود دارتن‌یان گفت: بازن متألم نباشید زیرا انسان در هر جا و هر لباس که باشد می‌تواند به ملکوت نزدیک شود و در بهشت خانه‌ای برای خویش ذخیره نماید.

بازن درحالی که اشک بر چشم داشت گفت: افسوس که آقای من یک مرتبه تغییر عزم داد در صورتی که امروز، یک دانشمند مذهبی واقعی شده بود و اگر کشیش می‌شد به مقامات عالی می‌رسید و من فکر می‌کنم که اسقف یا کاردینال می‌گردید.

دارتن‌یان گفت: بازن عزیز غصه مخور زیرا اگر ارباب تو وارد کلیسا و کشیش

می شد باز ممکن بود که به جنگ برود و در میدان پیکار شرکت کند مگر نمی بینی که کاردینال صدراعظم فرانسه با مقام شامخی که در کلیسا دارد کلاه جنگی بر سر می گذارد و نیزه به دست می گیرد و به میدان کارزار می رود و مگر تو آقای نوگاره - دو - لاوالت را نمی بینی که رئیس دسته شوالیه های مالت است و با اینکه رتبه کاردینالی دارد در جنگ شرکت می کند و هرگاه از نوکر او تحقیق کنی خواهی دانست که به دفعات برای آقای خود نوار زخم بندی تهیه کرده و مرهم روی زخم های او نهاده است. بازن آهی کشید و گفت: آقا راست می گوئید و در دنیائی که ما زندگی می کنیم همه چیز دگرگون شده و ماهیت خود را از دست داده است.

آن سه نفر با این صحبت ها از مهمانخانه فرود آمدند و آرامیس به اسب خود نزدیک شد و به بازن گفت که رکاب وی را بگیرد و به چابکی سوار گردید و قدری اسب را به جولان در آورد ولی بعد از چند دقیقه سواری برای آزمایش اسب، دردی شدید بر او مستولی شد و رنگ از صورتش پرید.

دارتن یان که می دانست ممکن است ضعف بر دوست او عارض شود دوید و او را از اسب فرود آورد و به اطاق منتقل کرد و گفت: دوست عزیز شما استراحت کنید و من تنها نزد آتوس می روم.

آرامیس گفت: دارتن یان عزیز شما را از پولاد ساخته اند زیرا خستگی در شما اثری ندارد.

دارتن یان گفت: نه... و فقط من سالم هستم و مجروح نمی باشم و اگر مجروح بودم مثل شما نمی توانستم حرکت کنم... خوب اینک که من می روم و شما را تنها می گذارم باز شما به فکر نوشتن رساله خواهید افتاد و در صدد برمی آئید که کشیش ها را اطراف خود جمع کنید و به خویش شلاق بزنید؟

آرامیس تبسم کرد و گفت: نه، بعد از رفتن شما من شعر خواهم ساخت دارتن یان گفت: آفرین، و طبیعتاً اشعار شما، شعرهای ماجراجویانه خواهد بود و اگر دیدید که نوکر شما خیلی مهموم است، اشکالی ندارد که به او هم ادبیات بیاموزید و عروض و بدیع را برایش توضیح بدهید و اسب سواری را هم فراموش ننمائید و روزهای اول چند دقیقه و بعد به تدریج زیاده تر سواری کنید تا اینکه عادت سواری را از دست ندهید.

آرامیس گفت: مطمئن باشید که وقتی شما مراجعت کردید من آماده هستم و

می توانم با شما حرکت کنم.

دارتن یان پس از اینکه آرامیس را به نوکر او و مهمانخانه چپ سپرد به طرف آمین به راه افتاد.

در راه دارتن یان خیلی متفکر و مغموم بود زیرا نمی دانست چه بر سر آتوس آمده است؟

هنگامی که وی آتوس را ترک کرد وضع او خطرناک بود و چند نفر اطرافش را گرفته بودند به طوری که شاید او را هلاک کرده باشند.

هر دفعه که دارتن یان می اندیشید که آتوس کشته شده قلب او می فشرد و فکر انتقام در مخیله اش پدیدار می گردید و با خود می گفت: اگر آتوس به قتل رسیده باشد تمام کسانی را که مستقیم و غیرمستقیم در قتل او دست داشته اند مقتول خواهم کرد. در بین دوستان دارتن یان آتوس از همه متین تر و از حیث ذوق و مشرب، بیشتر با او تفاوت داشت ولی دارتن یان برای آن اصیل زاده متین و شریف خیلی قائل به احترام بود.

چون می دید که آتوس از جنسی دیگر است و شخصیت و ذوق او از همه رفقاء زیادتر می باشد و با اینکه هرگز تظاهر به بزرگی نمی کند گاهی از اوقات مانند برقی که در تاریکی بدرخشد، مظاهر بزرگی او آشکار می شود و همه را وادار به تقدیر می نماید. دارتن یان فکر می کرد که در بین رفقای او آتوس یگانه کسی است که پیوسته اخلاق و روحیه ای متعادل دارد و هیچ وقت خشمگین نمی شود و سرور و وجد زیاد از خود نشان نمی دهد در عین حال، پیوسته خوش مشرب است.

از اینها گذشته شجاعت آتوس توأم با خونسردی و علونفس، دوستی صمیمی دارتن یان را نسبت به وی مبدل به احترام شایان می کرد.

حتی تیره وی فهمیده بود که آتوس در بین اصیل زادگانی که همه تفنگدار می باشند از قماش دیگری می آید و به همین جهت او را بیش از سایرین محترم می شمرد و اغلب از او برای صرف ناهار یا شام دعوت می کرد آتوس با اینکه مردی متوسط القامه به شمار می آمد ولی چون اندامی متناسب و عضلاتی محکم داشت مکرر، در کشتی پورتوس را به زانو درآورده بود در صورتی که پورتوس بین تفنگدارها پهلوان محسوب می شد و زور او را ضرب المثل می کردند.

سر و قیافه آتوس با چشم‌های درخشان و بینی مستقیم و متناسب و زنج مردانه چون زنج بروتوس رومی، توأم باوقار و ادب جبلی به آن مرد ابهتی خاص می‌داد. و با اینکه هرگز از دست‌های خود مواظبت نمی‌نمود آرامیس که پیوسته ده نوع خمیر از روغن بادام و روغن زیتون برای زیبائی دست‌ها به کار می‌برد افسوس دست‌های آتوس را می‌خورد.

طنین صدای آتوس گرم و نمکین و گیرنده بود و هرکس صدای او را می‌شنید بدون اینکه او را دیده باشد مجذوب می‌گردید.

از اینها گذشته در رفتار و سکنات و طرز برخورد آتوس اثری موجود بود که هر صاحب‌نظر ادراک می‌کرد که وی باید از دودمانی جلیل باشد زیرا این‌گونه آثار عظمت فقط در اشخاصی که در دامان یک خانواده محترم و اصیل تربیت شده‌اند دیده می‌شود.

مثلاً وقتی مقرر می‌شد که یک میهمانی بدهد آتوس طوری ترتیب میهمانی را می‌داد و آن چنان هرکس را در جای خود می‌نشانید که هیچ‌کس رنجش حاصل نمی‌نمود و پنداری که در شکم مادر او را متصدی تشریفات آفریده بودند.

یا وقتی صحبت از علم انساب به میان آمد آتوس طوری شجره خانوادگی اشراف و نجبای فرانسه را بیان می‌کرد که گوئی سالها با هر یک از خانواده‌های نجباء، از نزدیک محشور بوده و همه را فرد فرد می‌شناسد زیرا نه فقط علائم خانوادگی هر یک را وصف می‌نمود بلکه می‌گفت: آن علائم در چه عصر، و در کجا، و به چه مناسبت تعیین شده است.

آتوس علم حقوق اشراف و نجباء را که مانند علم انساب در آن دوره یک دانش مخصوص بود می‌دانست و شرح می‌داد که هر یک از اشراف چه حقوق عمومی و خصوصی دارند و به چه دلیل حقوق مزبور برای آنها بوجود آمده است.

بصیرت وی در تربیت سگ‌های شکاری و قوش و طغان و طغرل هم تولید اعجاب می‌نمود و یک روز که راجع به تربیت مرغان شکاری بالوئی سیزدهم صحبت می‌کرد پادشاه فرانسه از اطلاعات او در این فن حیرت نمود در صورتی که خود وی استاد این فن بود.

آتوس مانند همه نجبای آن عصر سوارکار بود و در حال سواری می‌توانست

انواع اسلحه را به کار برد و نیزه و شمشیربازی نماید.
دیگر اینکه آتوس نسبت به نجباء و اصیل زادگان یک مزیت داشت که در آن عصر موضوعی عجیب به شمار می آمد و آن اینکه از تحصیلات عمیق برخوردار شده بود و به ندرت اتفاق می افتاد که یک اسم تاریخی بر زبان آورده شود و او سوابق نام مزبور را نگوید و یک شعر لاتینی بخواند (البته موقعی که آتوس حال حرف زدن داشت) و او بلافاصله دنبال شعر را بر زبان نیاورد.

دو سه مرتبه هم آتوس، هنگامی که آرامیس چیزی از زبان لاتینی می خواند و پورتوس بی سواد این طور نشان می داد که معنای آن را می فهمد، غلط های آرامیس را تصحیح کرد و گفت: ضمیری که در اینجا به کار بردید با فعل تطبیق نمی کند یا این اسم را اشتباهی بر زبان آوردید.

از این جهت می گوئیم که تحصیلات وسیع آتوس تولید حیرت می کرد که در آن عصر اصیل زادگان و اشراف افتخار می کردند که بی سوادند و علم را جزو عیوب و نواقص طبقه عوام الناس می دانستند.

دیگر اینکه در آن عصر، به مناسبت اقتضای زمان نجباء مضایقه نداشتند از اینکه در جنگ حيله به کار ببرند و خدعه کنند و در صلح به دوست های خود دروغ بگویند و آنها را فریب دهند و زیر بار پرداخت قرض نروند و جواب طلب کارها را با چوب و شلاق بدهند ولی هرگز ندیدند که آتوس حيله کند و دروغ بگوید و زیر قرض بزند و با طلب کارها به خشونت رفتار کند.

آری... آتوس آن قدر جالب توجه بود که یک مرد عجیب قلمداد می شد.
ولی همان طوری که آفتاب زیر ابر می رود و بعضی از پیرمرد ها در دوره کهولت، حرکاتی جلف می کنند که جوان ها بدانها می خندند این مرد شریف و ظریف و متشخص و بزرگ زاده، گاهی گرفتار نواقص مادی و بهتر این است که بگوئیم گرفتار موارد ضعف روحی می شد.

آن وقت جنبه متانت او از بین می رفت و نه فقط تا درجه یک انسان تنزل می کرد بلکه از انسان عادی هم بیشتر نزول می نمود.

در این مواقع آتوس ساکت و متفکر و مهموم، پشت میز می نشست بدون اینکه یک کلمه حرف بزند.

در این ساعات که آتوس لب به سخن نمی‌گشود با اشاره گریمو نوکر خود را صدا می‌زد و او که با یک نظر می‌فهمید اربابش چه می‌خواهد اوامر وی را به انجام می‌رسانید.

و اگر در این ساعت رفقای آتوس با او بودند، باز آن مرد لب به سخن نمی‌گشود و گاهی سر را بلند می‌کرد و با یک کلمه آری یا نه، در صحبتی شرکت می‌نمود و سپس خاموش می‌گردید.

دارتن‌یان که باهوش بود و روحیه‌ای کنجکاو داشت می‌فهمید که این وضعیت خطرناک آتوس و سکوت و اندوه طولانی او به طور حتم یک حال غیرعادی و عارضی است.

یعنی جزو فطرت آتوس نمی‌باشد و به احتمال قوی علتی خاص دارد ولی هر قدر بیشتر کنجکاوی می‌کرد کمتر به علت اندوه آتوس پی می‌برد.

آتوس هرگز برای کسی کاغذ نمی‌نوشت و هیچ‌گاه نامه‌ای غیر از نامه‌های اداری دریافت نمی‌کرد و هیچ‌کس غیر از دوستان نظامی و اداری به ملاقات وی نمی‌آمدند. در زندگی او هیچ نقطه مشکوک وجود نداشت زیرا هرچه می‌کرد علتی انجام می‌داد و اگر می‌خواست به جایی برود دوستانش از سه روز قبل می‌دانستند که وی به کجا خواهد رفت.

حال سکوت مالیخولیائی شبیه به جنون، که بر آتوس چیره می‌شد، تنها نقص بزرگ آن مرد محسوب می‌گردید به طوری که سکوت و اندوه طولانی او شکیباترین دوستان را ناراحت می‌کرد.

این غصه عجیب و طولانی و تسکین‌ناپذیر ناشی از بازی هم نبود زیرا برخلاف پورتوس که در موقع بردن می‌خندید و شوخی می‌کرد و در موقع باخت، بداخم و شرور می‌شد آتوس هنگام بردن و باختن، دستخوش تغییر اخلاقی نمی‌گردید. و هیچ‌کس نمی‌توانست از قیافه و وضع تکلم او دریابد که وی آیا برده یا باخته است.

یک شب دارتن‌یان که ناظر جلسه بازی آتوس بود دید که مشارالیه هزار پیستول در بازی برد و آنگاه این پول را به ضمیمه تنخواهی که در جیب داشت باخت و چون پولش تمام شد کمر بند طلای خود را که تفنگداران در روزهای سان و رژه به کمر

می‌بستند در وسط گذاشت و آنگاه اقبال به سوی او برگشت و کمر بند طلا و هزار پیستول را با پول خود مسترد نمود و در تمام این مدت، دارتن‌یان که بادقت او را می‌نگریست دید که وی نه در موقع بردن مسرور شد و نه هنگام باخت خم بر ابرو آورد و نه گفتار و رفتار او نشان داد که آتوس مشعوف یا مغموم است.

دارتن‌یان می‌دانست که مجاورین ملت فرانسه، یعنی انگلیس‌ها نظر به اینکه در یک جزیره سرد و مه‌آلود زندگی می‌کنند اخلاقی خاص دارند و کم‌حرف و تودار و بی‌نشاط هستند و فکر کرد که شاید اندوه و کم‌حرفی آتوس با مقتضیات آب و هوا، مربوط باشد.

ولی به زودی فهمید که چنین نیست زیرا در فصول باران و برف و هنگامی که هوا از ابر مستور بود و به قاعده آتوس می‌بایست مهموم باشد وی، برعکس نسبتاً نشاط داشت ولی همین که فصل تابستان فرا می‌رسید و آفتاب درخشان دائمی بر زمین می‌تابید و جنگل‌ها و مرتع‌ها سبز و مصفا می‌شدند آتوس در غم و فکر فرو می‌رفت و این حال بیش و کم تا پائیز ادامه می‌یافت و بعد آتوس قدری بر سر نشاط می‌آمد.

آتوس نه غم امروز و زمان حال را می‌خورد و نه اندوه آینده را و هر دفعه که صحبت از حال یا آینده می‌شد وی شانه‌ها را با کم‌اعتنائی بالا می‌انداخت و می‌گفت بالاخره یک طور خواهد شد.

اما وقتی از گذشته صحبت می‌کردند یک مرتبه غبار ملالت بر ناصیه آتوس می‌نشست و سر را به پائین می‌انداخت.

ولی در شدیدترین اندوه‌ها، دارتن‌یان نتوانسته بود که راجع به گذشته آتوس چیزی از وی بفهمد و هر دفعه که با مهارت سؤالی می‌کرد جوابی بدون معنی می‌شنید. دارتن‌یان در حالی که به طرف آمین می‌رفت به خود می‌گفت: بیچاره آتوس بی‌شک به قتل رسیده و معلوم نیست جنازه‌اش را در کجا دفن کرده‌اند و من تا زنده هستم خود را مسؤول مرگ او می‌دانم زیرا من بودم که او را از پاریس حرکت دادم و وی، برای کمک به من به راه افتاد در صورتی که نمی‌دانست برای چه من او را با خود می‌برم و آیا سودی نصیبش خواهد گردید یا نه؟

جملات اخیر را دارتن‌یان با صدای بلند ادا کرد به طوری که پلانسه شنید و گفت آقا، از این گذشته ما حیات خود را مدیون او هستیم زیرا اگر آقای آتوس بانگ نمی‌زد

و به ما نمی گفت که خود را نجات بدهیم ما نیز به قتل می رسیدیم.

و بعد از اینکه دو طپانچه خود را خالی کرد و دونفر را به زمین انداخت طوری شمشیر می زد که گوئی بیست نفر در حال شمشیر زدن هستند.

این گفته تأثر دارتن یان را زیادتر کرد و به اسب رکاب کشید و اسب راهوار، چون مرغی به پرواز درآمد، و نزدیک ساعت یازده صبح آمین نمایان شد.

دارتن یان که مهمانخانه چی آمین را محرک یا عامل قتل آتوس می دانست مقابل مهمانخانه او قدم بر زمین نهاد و لبه کلاه را پائین آورد و یک دست روی قبضه شمشیر و یک دست روی دسته شلاق، با خشم وارد مهمانخانه شد.

پلانشه هم از ارباب خود تقلید کرد و با هیبت، عقب دارتن یان ورود نمود.

مهمانخانه چی که دارتن یان و اسب های او را دید جلو دوید و کلاه از سر برداشت و تعظیم کرد و دارتن یان گفت: آیا مرا می شناسید؟

مهمانخانه چی گفت: عالیجناب، من افتخار شناسائی شما را ندارم.

دارتن یان گفت: درست مرا نگاه کنید و بگوئید که آیا مرا دیده اید یا نه؟

مهمانخانه چی گفت: عالیجناب بسیار متأسفم که تاکنون موفق به زیارت شما نشده بودم.

دارتن یان گفت: من اکنون حافظه شما را تقویت می کنم و آیا به خاطر دارید که پانزده روز قبل، در این مهمانخانه، اصیل زاده ای را که دارای اونیفورم تفنگداران سلطنتی بود متهم به قلب زنی کردید؟

رنگ از روی صاحب مهمانخانه پرید زیرا دارتن یان و نوکر او، واقعاً وضعی مهیب و خطرناک داشتند و میزبان با صدائی لرزان گفت: آه... عالیجناب... شما را به خدا داغ مرا تازه نکنید... خدایا به فریاد برس... وای بر من... که این اشتباه را به سختی کفاره دادم.

دارتن یان گفت: حقه باز... به تو می گویم که این اصیل زاده که تو او را متهم به قلب زدن کردی چه شد؟

مهمانخانه چی که نزدیک بود گریه کند گفت: عالیجناب رحم کنید... ترحم داشته باشید و قدری شکیبائی به خرج بدهید تا جواب شما را بدهم و خواهشمندم بفرمائید بنشینید.

دارتن‌یان که به راستی غضبناک بود روی یک صندلی نشست و پلانسه که قیافه خود را با قیافه اربابش تطبیق می‌کرد با تهدید پشت صندلی دارتن‌یان ایستاد. مهمانخانه‌چی گفت: آقا حالا من شما را شناختم و آیا شما همان آقا نیستید که بعد از اینکه من با آن اصیل زاده شروع به گفتگو کردم تشریف بردید. دارتن‌یان دریافت که مهمانخانه‌چی احترام او را رعایت می‌کند و نمی‌گوید که آیا شما همان شخص نیستید که در آن موقع دو اسب مشتری‌های مهمانخانه را سوار شدید و رفتید.

این نکته به دارتن‌یان پنهان نماند ولی خشم او از مرگ آتوس (زیرا تصور می‌کرد آتوس کشته شده) نه به آن اندازه بود که از این ابراز نزاکت مهمانخانه‌چی نرم شود و گفت:

حال که مرا شناختید، می‌دانید که نباید انتظار ترحم از من داشته باشید مگر اینکه حقیقت را بگوئید.

مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب اگر قدری صبر کنید و به من گوش بدهید من حقیقت را به شما خواهم گفت: دارتن‌یان گفت: بسیار خوب گوش می‌دهم. صاحب مهمانخانه گفت: از طرف مصادر امور این شهر به من اطلاع داده بودند که یک قلب زن معروف به اتفاق رفقای خود وارد خواهد شد و آنها خود را به شکل تفنگداران آراسته‌اند و برای اینکه من اشتباه نکنم و دیگران را به جای شما نگیرم نشانی همه شما، حتی نشانی اسب‌ها و نوکران شما را داده بودند.

دارتن‌یان که می‌دانست نشانی آنها از طرف جاسوسان کاردینال داده شده گفت باقی را بگو.

میزبان گفت: وقتی مصادر امور این موضوع را به من گفتند من جواب دادم که یک مهمانخانه‌چی فقیر چگونه می‌تواند این عده را دستگیر کند و آنها جواب دادند که شش مرد مسلح را به کمک من خواهند فرستاد تا قلب زن‌ها توقیف شوند.

دارتن‌یان که از شنیدن عنوان قلب‌زن خشمش بیشتر می‌شد گفت: بعد چه شد؟ مهمانخانه‌چی گفت: آقا من از شما معذرت می‌خواهم که اظهارات آنها را باور کردم ولی تصدیق بفرمائید که یک مهمانخانه‌چی چاره ندارد جز اینکه هرچه را مصادر امور می‌گویند بپذیرد.

دارتن‌یان بانگ زد چرا این قدر پرچانگی می‌کنی من از تو می‌پرسم این اصیل‌زاده کجاست؟ آیا مرده است یا زنده؟

مهمانخانه‌چی گفت: آقا، هم‌اکنون خواهید دانست که او چه شد و بعد از اینکه شما با آن سرعت تشریف بردید این اصیل‌زاده به شدت از خود دفاع کرد و در ضمن نوکر او هم در اصطبل مجروح شده بود زیرا نوکر مزبور با مأمورین مصادر امور که تصور می‌کرد مهترهای طویله هستند نزاع نمود.

دارتن‌یان بانگ زد ای بدبخت تو خود تصدیق می‌کنی که همه با یکدیگر هم‌دست بودید که دوست مرا از بین ببرید و من تعجب می‌کنم که چگونه تا این لحظه تو را به سزای عملت نرسانیده‌ام.

مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب به خداوند سوگند که من با مأمورین محلی هم‌دست نبودم و دوست شما که متأسفانه اسم بزرگ و محترم او را نمی‌دانم بدو به وسیله طپانچه دونفر از افراد مسلح را از پا درآورد و آنگاه با شمشیر پیکار کرد و یکی دیگر از آن افراد را مجروح نمود و با پشت شمشیر ضربتی شدید بر فرق من زد که هنوز سرم از آن ضربت درد می‌کند.

دارتن‌یان نهیب زد و گفت: ای خون‌آشام تبه‌کار، به تو می‌گویم که آتوس چه شد آیا زنده است یا مرده؟

مهمانخانه‌چی گفت: آقا دوست شما درحالی که از خود دفاع می‌کرد و عقب‌نشینی می‌نمود به درب سرداب مهمانخانه رسید و چون در باز بود وارد سرداب گردید و در را از پشت بست و چون محقق شد که می‌توان او را در آنجا یافت دیگر مزاحم وی نشدند.

دارتن‌یان گفت: از این قرار آن تبه‌کاران نمی‌خواستند او را به قتل برسانند و ترجیح دادند که آتوس را محبوس کنند.

مهمانخانه‌چی گفت: عالیجناب، به خداوند سوگند هیچ‌کس نخواست او را محبوس کند بلکه خود او خویش را در سرداب محبوس کرد و بعد از اینکه وی وارد سرداب شد افراد مسلح، یکی از رفقای خود را که به دست دوست شما مقتول شده بود با دونفر مجروح از اینجا بردند و من دیگر نه آنها را دیدم و نه چیزی راجع به آنها شنیدم.

وقتی آن اشخاص ناپدید شدند و دیگر مراجعت نکردند من ظنین شدم که اگر آنها مأمورین مصادر محلی هستند چرا برنگشتند و لذا نزد حکمران رفتم و جریان قضیه را برای او شرح دادم.

حکمران به محض شنیدن اظهارات من متعجب شد و گفت: من هرگز چنین دستوری نداده بودم و نگفتم که قلب زن‌ها را توقیف نمایند و دستوری که جهت من صادر شده ربطی به او ندارد.

من اصرار کردم و گفتم چنین نمی‌شود و حکمران متغیر شد و گفت: هرگاه من بگویم که این دستور از طرف وی صادر گردیده مرا به دار خواهد آویخت.

دارتن‌یان گفت: بالاخره تو نگفتی که آتوس چه شد؟ و بعد از رفتن به سرداب چه بر سرش آمد؟

مهمانخانه‌چی گفت: وقتی من از نزد حکمران مراجعت کردم فهمیدم فریب خورده‌ام و کسانی که خود را جزو مأمورین حکمران معرفی می‌کردند دروغ می‌گفتند و عجله داشتم که زودتر خود را به مهمانخانه برسانم و از آن اصیل‌زاده عذر بخواهم و او را از سرداب بیرون بیاورم و هر جا که میل دارد برود.

ولی به محض اینکه به سرداب نزدیک شدم وی گفت: اگر وارد سرداب شوم مرا به قتل خواهد رسانید.

من به او گفتم که قصدی سوء ندارم و آمده‌ام که او را آزاد کنم و بسیار عذر می‌خواهم از اینکه مرا فریب دادند و من یکی از تفنگداران سلطنتی را متهم به قلب‌زنی کردم.

ولی او نپذیرفت و گفت: به طور قطع من قصد خدعه دارم و بالاخره بعد از اینکه احساس نمود که من راست می‌گویم گفت: من برای خروج از سرداب شرایطی دارم که اگر پذیرفته شود خارج خواهم گردید.

من که می‌دانستم دچار زحمت و اشکالی بزرگ شده‌ام گفتم هر شرطی که پیشنهاد بکنید خواهم پذیرفت.

اصیل‌زاده مزبور گفت: شرط اول من این است که نوکر مرا درحالی که مسلح باشد به سرداب بفرستید.

ما نوکر او را که به نام گرمو خوانده می‌شود با تفنگ و طپانچه و سرب و

باروت خود آنها به سرداب فرستادیم و وی با اینکه مجروح بود نزد آقای خود رفت و بعد اصیل زاده به ما امر کرد که برگردیم.

دارتن یان گفت: بالاخره آتوس اینک در کجاست؟ مهمانخانه چی گفت عالیجناب او اکنون در سرداب است.

دارتن یان بانگ زد ای بدبخت آیا از آن موقع تاکنون دوست مرا در سرداب نگاه داشتی؟ مهمانخانه چی گفت: نه آقا... نه عالیجناب... خدا شاهد است که ما او را در سرداب نگاه نداشتیم بلکه خود او میل ندارد که از سرداب خارج شود و این موضوع ما را به کلی بدبخت و بیچاره کرده به طوری که اگر شما دوست خود را از سرداب بیرون بیاورید مثل این است که حیات تازه ای به ما ارزانی کرده اید؟

دارتن یان گفت: پس من می توانم او را در سرداب پیدا کنم؟

مهمانخانه چی گفت: بلی آقا و شما می توانید او را در سرداب ملاقات کنید و ما هر روز هرچه بخواهد از قبیل نان و گوشت برای او از راه دریچه سرداب پائین می فرستیم.

بالاخره روزی از او پرسیدم که آقا منظور نهائی شما چیست؟ و او گفت طپانچه های من دارای چهل گلوله است و تفنگ نوکرم نیز به همین اندازه گلوله دارد و دارای باروت کافی هم می باشیم و قبل از اینکه کسی بتواند ما را از سرداب خارج کند هشتاد نفر را به قتل خواهیم رساند.

من گفتم آیا قصد ندارید که از سرداب خارج شوید؟ او گفت: کجا بروم که از اینجا بهتر باشد زیرا در اینجا هم نان است و هم گوشت روده و ران گوسفند.

من که دیدم نمی توانم از عهده او برآیم نزد حکمران رفتم و شرح ماوقع را گفتم و حکمران جواب داد کسی که به اصیل زادگان محترم که وارد مهمانخانه او شده اند توهین نماید، خاصه آنکه تفنگداران سلطنتی باشند سزایش همین است.

دارتن یان از قیافه گرفته و مأیوس مهمانخانه چی به خنده افتاد و گفت: از این قرار آتوس، از آن وقت تاکنون در سرداب است.

مهمانخانه چی گفت: بلی آقا و این مسئله ما را به کلی بدبخت و درمانده کرده زیرا همه موجودی خواربار ما در سرداب است زیرا پیوسته گوشت روده و ران گاو و ران گوسفند دودی و روغن زیتون و کره و ادویه و پیاز و سیر و چیزهای دیگر را در

انبار نگاه می‌داریم چون در جای دیگر نمی‌توان نگاه داشت و این اشیاء باید در نقطه‌ای خنک بماند که فاسد نشود.

و چون این اصیل‌زاده در سرداب جا گرفته و از آن خارج نمی‌شود وقتی مسافرین ورود می‌نمایند ما نمی‌توانیم برای آنها غذا تهیه کنیم و یا نوشیدنی به آنها بنوشانیم و اگر چند روز دیگر دوست شما در سرداب بماند من با یک مشت عاقله و نان خور و رشکست خواهم شد و باید گدائی کنم.

در این وقت چشم‌های مهمانخانه‌چی پر از اشک گردید و دارتن‌یان گفت: من فکر می‌کنم که تو مستحق هستی که این بلا بر سرت بیاید. آخر تو این قدر شعور نداشتی که بفهمی اصیل‌زادگانی چون ما قلب‌زن نمی‌شویم.

مهمانخانه‌چی گفت: آقا حق با شماست و ای کاش دیدگان من کور می‌شد که نتوانست شما را بشناسد.

و چون در این وقت از جانب انبار صدای غرش به گوش می‌رسید مهمانخانه‌چی افزود:

آیا می‌شنوید؟... این صدای دوست شما می‌باشد و باز هم دیگران را تهدید می‌کند.

دارتن‌یان گفت: لابد مصدع او می‌شوید و می‌خواهید قدم به انبار بگذارید که او تهدید می‌نماید.

مهمانخانه‌چی گفت: شاگردهای من چاره ندارند جز اینکه مصدع او شوند زیرا هم اکنون دو اصیل‌زاده انگلیسی وارد شده‌اند و غذا و نوشیدنی می‌خواهند و اگر به آنها غذا و نوشیدنی ندهم از اینجا می‌روند.

من می‌توانم غذا را از خارج تهیه کنم اما انگلیس‌ها دستور داده‌اند که قهوه خوب برای آنها بیاورند و قهوه خوب هم به طوری که آنها را راضی کند در بازار نیست، ولی در انبار من موجود است و به همین جهت زخم را به انبار فرستادم که از این اصیل‌زاده اجازه بگیرد چند پاکت قهوه اعلی از سرداب بیرون بیاوریم ولی او تقاضای زن مرا نیز نپذیرفت... واه... واه... پناه بر خدا... باز صدای او بلند شد...

دارتن‌یان که از امتداد سرداب هیاهو شنید برخاست و به راهنمایی مهمانخانه‌چی که جلو افتاده بود و پلانسه که با تفنگ پر از عقب می‌آمد به طرف سرداب رفت.

و آنجا فهمید که علت هیاهو ناشی از این است که دو مسافر انگلیسی که تازه وارد شده‌اند با آتوس جر و بحث می‌نمایند و معلوم می‌شود که هر دو گرسنه و تشنه هستند و به زبان فرانسوی می‌گویند حال که این دیوانه در این انبار مسکن گرفته و نمی‌گذارد که این بیچاره‌ها از شراب و خواربار خود استفاده کنند ما هم در را می‌شکنیم و اگر مقاومت کرد او را به قتل می‌رسانیم.

دارتن‌یان طپانچه خود را بر سر دست درآورد و گفت: آقا شما نمی‌توانید که این مرد را به قتل برسانید آتوس از درون سرداب گفت: بگذارید بیایند... بگذارید این بچه‌خورها بیایند تا من ببینم چگونه مرا به قتل خواهند رسانید.

اصیل‌زادگان انگلیسی با اینکه شجاع بودند وقتی بین دو آتش قرار گرفتند متزلزل گردیدند که آیا جلو بروند یا نه؟ خاصه آنکه آتوس بر اثر صحبت‌های مهمانخانه‌چی و تصور و تخیل خود آنها به صورت یک دیو جلوه می‌نمود که غلبه بر او کاری محال یا بسیار دشوار است.

چند لحظه سکوت برقرار گردید و مثل اینکه اصیل‌زادگان انگلیسی از بیم خویش شرمنده شدند و یکی از آنها که شجاع‌تر بود چند پله پائین رفت تا به درب سرداب رسید و لگدی محکم به در زد.

دارتن‌یان به پلانسه گفت: من شخصی را که در بالا قرار گرفته از پا درمی‌آورم و تو به آن که پشت درب سرداب است حمله کن و آنگاه خطاب به آنها گفت: آقایان، ما خواهان جنگ نبودیم ولی حال که شما مایل به جنگ هستید برای پیکار آماده باشید. آتوس از درون سرداب گفت: مثل این است که من صدای دارتن‌یان را می‌شنوم. دارتن‌یان گفت: بلی خود من هستم آتوس گفت: در این صورت دو نفری خواهیم توانست خوب به حساب آنها برسیم.

باز چند لحظه سکوت شد و انگلیسی‌ها شمشیر از غلاف بیرون آوردند و آنکه پشت درب سرداب بود لگدی دیگر به در زد و آتوس بانگ زد دارتن‌یان تو کنار برو، که بتوانم تیراندازی کنم.

دارتن‌یان که باوجود جوانی محتاط بود دریافت که در آنجا به وسیله زبان خوش می‌توان از یک خونریزی بزرگ جلوگیری کرد و خطاب به اصیل‌زادگان انگلیسی گفت آقایان من و گماشته‌ام دارای سه تیر هستیم و آتوس و نوکر او در سرداب نیز مسلح

هستند و قبل از اینکه شما بتوانید بجنبید سوراخ سوراخ شده‌اید.
به فرض اینکه گلوله‌های ما شما را از پا دریاورد ما به وسیله شمشیر شما را به قتل خواهیم رسانید.

بنابراین از لجاجت صرف نظر کنید و قدری صبر نمائید و من به شما قول می‌دهم که تا چند دقیقه دیگر، به شما خوردنی و آشامیدنی خواهد رسید.
آتوس از درون سرداب با تمسخر گفت: مشروط بر اینکه آشامیدنی وجود داشته باشد.

از این حرف عرقی سرد از پشت گردن مهمانخانه‌چی سرازیر گردید و گفت: پناه بر خدا دارتن‌یان گفت: نترسید و این دو نفر هر قدر نوشیدنی نوشیده باشند نتوانسته‌اند همه نوشیدنی‌های سرداب شما را مصرف نمایند.
آنگاه خطاب به اصیل‌زادگان انگلیسی گفت: آقایان شمشیرهای خود را غلاف کنید.

انگلیسی‌ها گفتند اول شما طپانچه خود را به کمر بیاویزید دارتن‌یان اطاعت کرد و انگلیسی‌ها نیز شمشیرهای خود را غلاف نمودند.

آنگاه دارتن‌یان به اختصار چگونگی واقعه را برای اصیل‌زادگان انگلیسی حکایت نمود و گفت: نسبت به این مرد که اصیل‌زاده‌ای بزرگ است توهینی غیرقابل اغماض شده و چون انگلیسی‌ها اصیل‌زاده بودند حق را به جانب آتوس دادند و مهمانخانه‌چی را مقصر شمردند.

دارتن‌یان گفت: آقایان شما به اطاق خود تشریف ببرید و من به شما اطمینان می‌دهم که تا ده دقیقه دیگر مهمانخانه‌چی برای شما غذا و قهوه خواهد آورد.

اصیل‌زادگان سرفروود آوردند و رفتند و دارتن‌یان گفت: آتوس عزیز اینک که تنها هستیم در را باز کن آتوس گفت: هم‌اکنون باز می‌کنم و بعد مقداری تیر و تخته را از پشت در برداشت و معلوم شد که آنجا را مانند یک درّ جنگی مستحکم کرده بود.

بالاخره در باز شد و صورت آتوس که بر اثر محرومیت از آفتاب سفید شده بود نمایان گردید و نظری سریع به اطراف انداخت و علائم خطر را ندید.

دارتن‌یان به طرفش دوید و او را در برگرفت و بوسید ولی مشاهده کرد که آتوس به چپ و راست متمایل می‌شود و گفت: آتوس عزیز مگر تو مجروح هستی؟ آتوس

گفت نه، ولی در این چند روزه خیلی نوشیدنی نوشیده‌ام.
مهمانخانه‌چی دو دست را به طرف آسمان بلند کرد و گفت: هرگاه نوکرش نصف ارباب نوشیده باشد حساب من پاک است.

آتوس گفت: اشتباه می‌کنید زیرا گریمو نوکری است بسیار متین و دارای انضباط و به خود اجازه نمی‌دهد که به اندازه ارباب، حتی نصف ارباب نوشیدنی بنوشد.
در این وقت گریمو از سرداب بالا آمد و تفنگ خود را بر دوش داشت گوئی که سراپای او را با روغن زیتون آلوده بودند.

مهمانخانه‌چی که نوکر را با آن وضع دید لرزید ولی دارتن‌یان قاه‌قاه خندید زیرا میزبان را مستوجب آن مجازات می‌دانست و آنگاه دارتن‌یان و آتوس و نوکر او به طرف یکی از اطاق‌های مهمانخانه که دارتن‌یان برای آتوس در نظر گرفته بود رفتند و مهمانخانه‌چی و زن او با چراغ به طرف سردابی که از ورود بدان ممنوع شدند، دویدند. پس از ورود به سرداب دیدند که بعد از سنگری که آتوس طبق اصول جنگی در پشت درب سرداب به وسیله تیر و تخته و صندوق‌های خالی بوجود آورده کف سرداب مبدل به یک دریاچه شده که درون آن، استخوان‌های گوناگون شناور است.
دریاچه کف سرداب بر اثر روغن زیتون بوجود آمده بود.

مهمانخانه‌چی که دانست دیگر برای او روغن زیتون باقی نمانده نظری به سرداب انداخت که بداند آیا ران‌های گاو و گوسفند و گوشت‌های روده او که از سقف آویخته بود در جای خود هست یا نه؟

ولی از پنجاه ران گاو و گوسفند و رشته‌های گوشت روده بیش از دو رشته به نظر نمی‌رسید و آن وقت ضجه و ناله مهمانخانه‌چی، مانند یک پدر داغ‌دیده بلند شد و صدای ناله‌اش که از سرداب به گوش می‌رسید طوری غم‌آور بود که حتی دارتن‌یان را متألم کرد ولی کوچکترین اثری در آتوس ننمود.

بعد از قدری نالیدن، از فرط ناامیدی، خشمی شدید بر مهمانخانه‌چی غلبه کرد و یک سیخ کباب را به دست گرفت و به طرف اطاقی که دارتن‌یان و آتوس در آن بودند دوید که به آتوس حمله‌ور گردد و آتوس تا او را دید با خونسردی گفت: برای ما قهوه بیاورید.

مهمانخانه‌چی بانگ زد ای بی‌انصاف، آیا تو هنوز از من قهوه می‌خواهی در

صورتی که به قدر یکصد پیستول قهوه مرا از بین بردی.

آتوس گفت: به من تهمت نزن زیرا من در نوشیدن قهوه صرفه جوئی کردم و دلیلش این است که پیوسته تشنه بودم.

مهمانخانه چی گفت: ای بی مروت تو اگر به نوشیدن قهوه اکتفا می کردی باز چیزی بود ولی هرچه را که نوشیدی از بین بردی.

آتوس گفت: این هم تقصیر تست و هرگاه مرا از بالای سرداب وادار نمی کردی که خود را پائین بیندازم این همه خسارت نمی دیدی.

مهمانخانه چی گفت: علاوه بر این همه موجودی روغن زیتون من از بین رفت.

آتوس گفت: گریمو مجروح بود و من برای معالجه او مجبور بودم که روغن زیتون به کار ببرم زیرا روغن زیتون برای معالجه زخم خیلی مفید است.

مهمانخانه چی گفت: همه گوشت ران گاو و گوسفند و گوشت های روده من از بین رفت آتوس گفت: به من مربوط نیست بلکه انبار شما موش دارد مهمانخانه چی گفت من این حرف ها را نمی فهمم و شما باید خسارت مرا بپردازید؟

آتوس حرکتی کرد که به مهمانخانه چی حمله ور شود ولی ضعف مستی نزدیک بود او را به زمین بزند و دارتن یان وی را روی صندلی نشانید و شلاق خود را به طرف مهمانخانه چی به حرکت درآورد.

مهمانخانه چی یک قدم عقب رفت و سر را بین دو دست گرفت و های های شروع به گریه کرد و گفت: خدایا... من بیچاره شدم... من ورشکست شدم... زن و بچه من از فردا باید گدائی کنند.

دارتن یان گفت: مکافات یک متصدی مهمانخانه که با مشتریانی که خداوند برای او می فرستد چنین رفتار می نماید همین است که این حادثه بر سرش بیاید.

مهمانخانه چی گفت: هرگز خداوند چنین مشتریانی برای من نمی فرستد و بگوئید که شیطان او را فرستاده است.

دارتن یان گفت: اگر تو با گریه و ناله خود این طور سامعه ما را بخراشی ما هر چهار نفر به سرداب خواهیم رفت و آنجا سنگری خواهیم شد. مهمانخانه چی گفت: دیگر در سرداب من چیزی باقی نمانده که کسی در آنجا سنگری شود و اگر باور نمی کنید بروید و با چشم خویش ببینید و من گرچه تصدیق می کنم که در مورد دوست شما مرتکب خطا

شدم ولی به یاد بیاورید که شما اصیل زاده و ثروتمند هستید و من مردی فقیر می‌باشیم که باید با یک شاهی و نیم شاهی زندگی کنم و تحمل این ضرر برای من غیر قابل تحمل است.

آتوس به مهمانخانه‌چی گفت: ناله‌های تو طوری قلب مرا شکافت که عنقریب اشک چشم‌های من را خیس خواهد کرد خوب نزدیک‌تر بیا... و بگو بدانم چقدر متضرر شده‌ای.

مهمانخانه‌چی با وحشت قدمی جلو آمد و آتوس گفت: به تو می‌گویم جلوتر بیا و بیم نداشته باش زیرا من حاضریم تا اندازه‌ای خسارات تو را جبران نمایم... و اول بگو بدانم که کیسه پول من چه شد زیرا در آن روز که تو مرا متهم به قلب‌زنی کردی من کیسه پول خود را بیرون آورده بودم که حساب تو را پردازم و کیسه من روی میز باقی ماند. مهمانخانه‌چی گفت: همین طور است.

آتوس گفت: در این کیسه شصت پیستول پول بود و اینک کیسه مزبور کجاست؟ مهمانخانه‌چی گفت: از طرف مأمورین محلی ضبط شد زیرا گفتند که پول قلب است. آتوس گفت: برو و کیسه مرا از مأمورین محلی دریافت کن و این مبلغ را بابت جبران خسارت خود بردار.

مهمانخانه‌چی گفت: آقا محال است که مأمورین محلی پولی را که ضبط کرده‌اند پس بدهند باز اگر این وجه، همان طوری که می‌گفتند مسکوک قلب بود می‌شد مسترد داشت ولی چون متأسفانه پول درست بوده من نمی‌توانم از آنها بگیرم.

آتوس گفت: این دیگر به من مربوط نیست بلکه تو خود باید راهی پیدا کنی که این وجه را دریافت نمائی زیرا من اینک یک پشیز ندارم. دارتن‌یان در صحبت مداخله کرد و گفت: آتوس وقتی اینجا آمد اسب داشت... اسب او چه شد؟

مهمانخانه‌چی گفت: اسب او در اصطبل است. دارتن‌یان پرسید این اسب چقدر ارزش دارد؟ مهمانخانه‌چی گفت: تقریباً پنجاه پیستول دارتن‌یان گفت: دروغ می‌گوئی و حداقل بهای این اسب هشتاد پیستول است و آن را بابت جبران خسارات خود بردار.

آتوس حیرت‌زده پرسید دارتن‌یان آیا اسب مرا به فروش می‌رسانی؟ و آیا بعد از این من سوار چه بشوم؟ و آیا تصور کرده‌ای که ممکن است که من سوار گریمو شوم و به

سفر و یا جنگ بروم.

دارتن‌یان گفت: برای اسب غصه نخور زیرا من اسبی دیگر برای تو آورده‌ام مهمانخانه‌چی بسی اختیار گفت: راست می‌گوید و آن اسب خیلی جالب توجه و گرانبهاست.

آتوس گفت: اگر اسبی که برای من آورده‌ای خوب و جوان است من با واگذاری اسب سابق به مهمانخانه‌چی موافقت می‌کنم.

آتوس بعد روی خود را به طرف مهمانخانه‌چی کرد و گفت: برو و برای ما قهوه بیاور میزبان گفت: از کجا بیاورم آتوس گفت: درون سرداب نزدیک حصیرهایی که ته سرداب وجود دارد بیست و پنج پاکت قهوه هست و غیر از آنها، بقیه از بین رفته است. میزبان تا اندازه‌ای آسوده‌خاطر شده بود زیرا دانست خسارت او تقریباً جبران می‌شود.

آتوس گفت: حال تا وقتی که مهمانخانه‌چی قهوه بیاورد قدری صحبت کن و بگو که بر سر رفقای ما چه آمده است؟

دارتن‌یان شروع به صحبت کرد و گفت: چگونه پورتوس را درحالی که زانویش در رفته، بستری بود یافت و به چه ترتیب آرامیس را که با دو نفر از کشیش‌ها مباحثه می‌کرد پیدا نمود.

هنوز صحبت دارتن‌یان خاتمه نیافته بود که مهمانخانه‌چی وارد اطاق شد و قهوه آورد.

آتوس فنجان قهوه را به دست گرفت و گفت: فکر من از ناحیه پورتوس و آرامیس راحت شد ولی دوست عزیز شما را چه می‌شود و چرا این قدر غمگین می‌باشید؟

دارتن‌یان گفت: علت اندوه من این است که من بدبخت‌ترین موجود بشری هستم آتوس گفت: برای چه؟

دارتن‌یان گفت: علت بدبختی خود را بعد خواهم گفت: آتوس گفت: چرا هم‌اکنون که ما تنها هستیم و مصدعی نداریم نمی‌گوئی؟ و شاید خیال کرده‌ای که من نمی‌توانم اظهارات تو را بشنوم و درباره آن قضاوت نمایم ولی بدان که من در هیچ موقع مانند الان هوشیار نمی‌باشم.

دارتن‌یان سرگذشت خود را با خانم بوناسیو و اینکه چگونه آن زن را ربودند بیان کرد و آتوس که بادقت سخنان او را می‌شنید طبق عادت و تکیه کلام خود گفت: اینها بی‌اهمیت است... همه اینها بی‌اهمیت است... دارتن‌یان گفت: دوست عزیز برای شما گفتن این کلمه خیلی آسان می‌باشد زیرا شما که دچار چنین مسائلی نشده‌اید، آنها را بدون اهمیت می‌دانید.

یک مرتبه برقی از چشم‌های آتوس درخشید ولی آن درخشندگی بیش از لحظه‌ای نپائید و سر را پائین انداخت و گفت: راست است و من هرگز کسی را دوست نداشته‌ام.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز شما که قلبی از سنگ دارید نباید که عشق افرادی چون ما را که قلبشان نازک است بدون اهمیت بدانید. آتوس گفت: هرکس که قلبی نازک دارد نباید حیرت کند که چرا قلب او سوراخ و مجروح گردیده است.

دارتن‌یان گفت: نفهمیدم که منظور شما از این حرف چیست؟ آتوس گفت می‌خواهم بگویم که عشق عبارت از یک لاطاری می‌باشد که هرکس نائل به تحصیل بلیط برنده آن شود بدان می‌ماند که مرگ را استقبال می‌نماید زیرا از بزرگترین بدبختان جهان خواهد شد و شما شکر کنید که در این لاطاری باختید.

دارتن‌یان گفت: آخر او به ظاهر مرا خیلی دوست می‌داشت آتوس گفت: تو اینطور فکر می‌کردی.

دارتن‌یان گفت: ولی من یقین دارم که او مرا دوست می‌داشت آتوس گفت: ای جوان ساده.

دارتن‌یان گفت: فقط شما هستید که هرگز از دوست خیانت ندیده‌اید، زیرا دوستی نداشته‌اید؟

آتوس باز سر به زیر افکند و گفت: راست است... فنجان خود را بردارید و قهوه بنوشید.

دارتن‌یان گفت: آخر شما که از من بزرگتر و جهان‌دیده‌تر و باتجربه‌تر هستید چیزی بگوئید زیرا من خیلی احتیاج به تسلی دارم.

آتوس گفت: برای چه می‌خواهید تسلی پیدا کنید دارتن‌یان گفت: برای اینکه

بدبخت هستم آتوس گفت: بدبختی شما یعنی یک بدبختی کودکانه است و به واسطه اینکه بدون اهمیت می باشد باید به آن خندید آیا میل دارید که یک سرگذشت را برای شما حکایت کنم.

دارتن یان گفت: آیا این سرگذشت برای شما اتفاق افتاده است؟
آتوس گفت: نه... این سرگذشت برای یکی از دوستان من اتفاق افتاده و آنچه اهمیت دارد خود سرگذشت می باشد نه مردی که این واقعه برایش اتفاق افتاده است.
دارتن یان گفت: در این صورت حکایت می کنید. آتوس گفت: بدو آ اجازه بدهید که یک فنجان قهوه بنوشیم.

دارتن یان دید رنگ از روی آتوس پریده و دیگر اینکه سرگذشتی که می خواست شروع کند او را مضطرب کرد.
دارتن یان گفت: چرا شروع نمی کنید آتوس گفت: بسیار خوب حال که میل دارید این سرگذشت را بشنوید من هم شروع می کنم.

یکی از دوستان من... آیا می شنوید چه می گویم... یکی از دوستان من ولی نه من جزو اشراف بزرگ ولایت ما موسوم به دوبری محسوب می گردید و عنوان کنت داشت این مرد مانند قارون ثروتمند و چون هرکول با قوه و شجاع بود و در بیست و پنج سالگی به یک دختر شانزده ساله موسوم به هلن علاقمند شد.

این دختر جوان با برادری که کشیش بود تازه وارد ولایت ما شده بودند و چون دختر خیلی زیبا و برادرش کشیش بود هیچ کس از آنها نپرسید از کجا می آیند و برای چه در آن ولایت رحل اقامت افکنده اند.

زیبائی نیروئی است که همه جا تولید احترام می کند و لباس روحانیت هم در همه نقطه سبب احترام می گردد و وقتی این دو به عنوان خواهر و برادر مجتمع شدند، نیروئی قوی تر بوجود می آورند و بیشتر احترام مردم را به طرف خود جلب می نمایند.

کنت جوان، چون در ولایت خود قدرت و نفوذ و ثروت داشت می توانست با زور آن دختر را از آن خویش کند ولی اصیل زاده جوان مردی شریف محسوب می شد و لذا نسبت از دختر تقاضای ازدواج کرد.

وی، یعنی جوان اصیل زاده محجوب هم بود و می ترسید که علاقه او از طرف هلن پذیرفته نشود و وقتی برای اولین بار هلن بدو گفت: که وی را دوست می دارد و

حاضر است با وی ازدواج کند جوان اصیل زاده بسیار خوشحال شد. در یکی از آن روزها به ملاقات هلن رفت و چون هنوز محبوب بود تعارف می کرد و یک مرتبه هلن گفت: بین من و شما تعارف گذشت و ما زمانی می بایست با هم تعارف کنیم که هنوز به علاقه یکدیگر پی نبرده بودیم. گاهی کنت جوان نزد خود فکر می کرد نکند هلن او را دوست نداشته باشد و با کنایه دغدغه خویش را به گوش جوان می رسانید و هلن چشم های میشی خود را به صورت او می دوخت و می گفت: من نمی دانم چه باید بکنم تا اینکه شما مرا دوست داشته باشید.

موقعی که با یکدیگر غذا صرف می کردند کنت جوان می اندیشید که مبدا هلن خجالت بکشد و از غذا سیر نشود و به او گفت: هلن شما به من نگاه نکنید زیرا من نسبت به شما، مسن تر هستم در صورتی که آغاز جوانی شماست و شما باید غذا بخورید تا سیر شوید و غذا در بدن شما بدل مایتحلل گردد، و هلن با لحن مخصوص خود می گفت مطمئن باشید که من پیش شما خجالت نمی کشم و سیر خواهم شد ولی من بیشتر استخوان های جوجه را دوست می دارم که بجوم و هنگامی که کوچک بودم و می خواستم برای خرید گوشت بروم مادرم مرا به دکان قصابی نمی فرستاد و می گفت: هلن چون خیلی استخوان ها را دوست می دارد به جای گوشت استخوان خریداری می کند.

دارتن یان با دقتی که دقیقه به دقیقه بیشتر می شد سخنان آتوس را می شنید زیرا این جزئیات به او ثابت می کرد که آن کنت جوان که هلن را دوست می داشته خود آتوس بود و اگر وی آن دختر را دوست نمی داشت نمی توانست که این جزئیات را راجع به مناسبات او و هلن حکایت نماید.

آتوس به سخن ادامه داد و گفت: هلن از لحاظ روحیه و اخلاق ساده و ذوق او بیش از حد متوسط بود و چون قدری سواد داشت می توانست کتاب و نامه ها را بخواند ولی دوست من متوجه نشد که آیا او توانائی نوشتن هم داشت یا نه؟ زیرا موردی پیش نیامد که هلن مجبور شود چیزی بنویسد تا معلوم گردد از عهده نوشتن نیز مانند خواندن برمی آید یا خیر؟

دیگر از خصوصیات هلن اینکه آوازی گرم داشت و بعضی از آهنگ ها و

تصنیف‌ها را با لحنی که در دل می‌نشست می‌خواند و دوست من بخصوص از بعضی از آهنگ‌های او لذت می‌برد و می‌گفت: هلن آیا ممکن است از شما خواهش کنم که این آهنگ را دوباره بخوانید؟

و دفعه دیگر که به هم می‌رسیدند هلن به دوست من می‌گفت: چون شما آن آهنگ را دوست داشتید از وقتی که از شما جدا شدم تا امروز، پیاپی آن آهنگ را می‌خواندم.

یک روز هلن به کنت جوان یک شیشه کوچک عطر اهداء کرد و دوست من گفت: هلن من تا زنده هستم این عطر را نگاه خواهم داشت و در مصرف آن حداعلای صرفه‌جوئی را خواهم نمود زیرا عطری که از شما به من اهداء شده، هرگز نباید تمام شود.

عاقبت این دو جوان عروسی کردند و دوست من هلن را به کاخ خود برد و وی برجسته‌ترین خانم آن ولایت گردید و دوست من می‌گفت: باید بدین حقیقت اعتراف کرد که او مقام و مرتبه خود را حفظ می‌نمود و می‌توانست با برازندگی و متانتی که درخور نخستین خانم آن ولایت بود رفتار کند.

دارتن‌یان گفت: بعد چه شد؟ آتوس گفت: یک روز این شوهر و زن به شکار رفتند و درحالی که اسب می‌تاختند زن جوان از اسب به زمین افتاد و شوهر به کمک او شتافت و چون زن ضعف کرده بود شوهر تصمیم گرفت که او را با اسب به کاخ برگرداند. لذا بالای سر همسرش رفت و متوجه شد که گوشه پیراهن او که روی شانه قرار داشت بر اثر سقوط از اسب پاره شده و آن وقت، دارتن‌یان... آیا می‌توانی حدس بزنی که در آن وقت شوهر چه دید؟

دارتن‌یان گفت: نه... من نمی‌توانم این موضوع را حدس بزنم آتوس گفت: تا آن موقع شوهر، شانه همسرش را ندیده بود و وقتی چشم او به کتف وی افتاد مشاهده کرد که روی شانه‌اش علامت گل زنبق دیده می‌شود و نشان می‌دهد که او را داغ کرده‌اند. آتوس این را گفت و فنجان قهوه را سرکشید و آنگاه چون مصروعین قاه‌قاه خندید به طوری که دارتن‌یان از آن خنده بیش از سکوت‌های عمیق گذشته آتوس مشوش شد و ترسید که مبادا دوست او عقل را از دست داده باشد.

دارتن‌یان قدری صبر کرد تا اینکه خنده آتوس آرام گرفت و گفت: واقعاً آنچه

گفتید وحشت آور است. آیا این موضوع واقعیت دارد؟

آتوس گفت: آنچه به تو گفتم، عین حقیقت می باشد و دوست من بعد از مشاهده اینکه شانه زن را داغ کرده اند دانست که موجودی که در نظرش فرشته بود بیش از یک دیو نیست و چون در گذشته مرتکب سرقت گردیده لذا او را داغ کرده اند.

دارتن یان گفت: دوست شما بعد از وقوف بر این موضوع چه کرد؟ آتوس گفت کنت جوان در آن ولایت اصیل زاده درجه اول بود و طبق رسوم اصیل زادگی نسبت به حوزه فرمانروائی خود حق اجرای عدالت، در تمام مراحل را داشت و لذا از لباس های زن جوان ریسمانی بوجود آورد و دستها و پاهای او را بست و بعد وی را از یکی از درخت های جنگل آویزان نمود تا اینکه جان سپرد.

وقتی آتوس این جمله را تمام کرد طوری رنگ از صورتش پریده بود که دارتن یان ترسید مبدا دچار حال احتضار شود و دست های آتوس به لرزه افتاد و دارتن یان با اینکه حال پریشان او را دید بدون اراده گفت: این یک جنایت است زیرا زن مزبور به فرض سرقت کردن مکافات عمل را دیده، و به مجازات دزدی رسیده بود و نمی بایست او را به قتل برسانند.

آتوس گفت: بلی این یک جنایت به شمار می آید.

سپس سر را روی دو دست قرار داد و سکوت کرد دارتن یان جرأت نمی نمود چیزی بگوید و سکوت آتوس را بشکند تا اینکه خود وی سر برداشت و گفت: این واقعه برای همیشه مرا از زنها بری کرد و از آن پس، دنبال زنها باذوق و شاعرمنش نرفتم و امیدوارم که خداوند شما را نیز همین طور معالجه نماید اینک قدری از این ران گوسفند میل کنید که خیلی لذیذ است.

دارتن یان گفت: برادر آن زن چه شد؟ آتوس مانند اینکه چیزی عجیب و بدون سابقه می شنود گفت: آیا برادر او را می گوئید؟ دارتن یان گفت: بلی... مگر شما نگفتید که این زن برادری داشته که کشیش بوده است.

آتوس گفت: چرا... وقتی من زن جوان را به دار آویختم (آتوس از فرط اندوه بالاخره خود را معرفی کرد و نشان داد که آن زن زوجه وی بوده است) در صدد برآمدم که برادر او را پیدا کنم چون حدس زدم که برادر از سوابق خواهر آگاه است ولی مرا بدون اطلاع گذاشت.

ولی آن مرد فرار کرد و پس از تحقیق دانستم که او برادر آن زن نبود بلکه عاشق وی محسوب می‌شد و برای اینکه آتیه وی را تأمین کند و هم خود سودی ببرد خویش را به شکل کشیشان آراست و او را به زوجیت من داد ولی امیدوارم که آن کشیش ساختگی هم به مجازات خود رسیده او را چهارپاره کرده باشند.

دارتن‌یان عرق پیشانی را پاک کرد و گفت: واقعاً سرگذشتی مخوف بود آتوس یک قطعه از ران گوسفند را برید و در بشقاب دارتن‌یان نهاد و گفت: افسوس که از این نوع ران گوسفند در سرداب نبود و گرنه من همه را خورده بودم.

دارتن‌یان از شنیدن سرگذشت آتوس طوری متقلب گردید که نتوانست به صحبت ادامه بدهد و به‌عنوان اینکه خواب او را در ربوده سر را بین دو دست نهاد و پلک‌ها را بست.

۲۸

بازگشت

صبح روز بعد وقتی دارتن‌یان از خواب برخاست به یاد صحبت روز قبل آتوس افتاد.

صحبت مزبور هنگامی بر زبان آورده شد که آتوس و دارتن‌یان هر دو نیمه هوشیار بودند و در این حال، آنچه گفته می‌شود فراموش می‌گردد. ولی دارتن‌یان، کلمه به کلمه اظهارات آتوس را به یاد داشت و حتی در آن بامداد که هوشیار گشته بود عجب آنکه سرگذشت از خاطرش زائل نمی‌گردید.

ولی چون بعضی از موارد سرگذشت مزبور به نظرش مبهم می‌رسید می‌خواست از آتوس توضیح بخواهد و مثلاً نمی‌فهمید که چگونه یک شوهر و زن، مدتی با هم زندگی کردند ولی شوهر شانه زن را ندیده، فقط آن روز در شکارگاه کتف او را مشاهده کرده بود.

دیگر اینکه چطور یک اصیل‌زاده بزرگ‌منش از خانواده آتوس هنگامی که خواست زن بگیرد در سوابق دختر جوان مطالعه نکرد و آیا زن‌های خانواده او، در صدد کنجکاوی برنیامدند و به او نگفتند که اول دختر مزبور را بشناسد و بعد با وی ازدواج کند.

دارتن‌یان برخاست و به طرف اطاق آتوس رفت تا راجع به این نکات و مسائل دیگر از او توضیح بخواهد ولی بعد از ورود به آنجا دوست خود را هوشیار و مثل

مواقع عادی بااراده دید و فهمید که دیگر نمی‌تواند از او درباره سرگذشت روز قبل توضیحی بخواهد مگر اینکه باز آتوس بیهوش شود و خود زبان بگشاید.

اما آتوس دارتن‌یان را دید گفت: دوست عزیز امروز وقتی من از خواب برخاستم دیدم که زبانم باردارد و نبض من تند می‌زند و فهمیدم که دیروز و دیشب در صرف نوشیدنی افراط نمودم و بخصوص هذیان گفتم و مطالبی بی‌سروته بر زبان آوردم. آتوس بادقت دارتن‌یان را نگریست که از قیافه او عکس‌العمل سرگذشت دیروز را بفهمد.

دارتن‌یان گفت: مطالب دیروز و دیشب شما بی‌سروته نبود و فقط درباره مسائل معمول، صحبت کردید.

آتوس گفت: من تصور می‌کردم که برای شما سرگذشتی وحشت‌آور و غم‌انگیز را حکایت کرده‌ام.

و یک مرتبه دیگر آتوس بادقت دارتن‌یان را نگریست و دارتن‌یان گفت: اگر چنین باشد به طور حتم من از شما بیهوش‌تر بودم زیرا هیچ‌به‌خاطر ندارم شما چه گفتید؟ آتوس را این حرف قانع نکرد و گفت: دارتن‌یان، بیهوشها بر دو نوع هستند برخی از بیهوشی شاد می‌شوند و عده‌ای دچار اندوه می‌گردند و من از آنها هستم که بعد از بیهوشی خیلی دچار اندوه می‌شوم و داستان‌های غم‌انگیزی را که در طفولیت دایه‌ام برایم حکایت می‌کرد تکرار می‌نمایم.

آتوس این نکته را طوری طبیعی بر زبان آورد که دارتن‌یان مردد شد که آیا دوست او راست می‌گوید یا نه؟ و آیا سرگذشتی که برای او حکایت کرد داستان بود یا واقعیت داشت؟ و افزود:

من طوری بیهوش بودم که درست نفهمیدم شما چه گفتید و اینک گفتار شما مانند مطالبی که در رؤیا شنیده می‌شود به خاطر می‌آید و مثل اینکه صحبت از زنی بود که او را به دار آویخته‌اند.

رنگ از صورت آتوس پرید اما خندید و گفت: همین است... همین است... و نقل این دستان، در موقع بیهوشی، یکی از عادات زشت مرا تشکیل می‌دهد ولی هر وقت که من این داستان را نقل می‌کنم دلیل بر این می‌باشد که از فرط بیهوشی نزدیک است بمیرم و در آن حال این سرگذشت، مثل هذیان از دهانم خارج می‌گردد.

دارتن‌یان گفت: بلی... من هم احساس می‌کردم که مطالب شما شاید ناشی از بیهوشی است و شما صحبت از یک کنت جوان می‌کردید که یکی از دوستان شما بود و علاقمند به دختری شد و آن دختر برادری داشت...

آتوس مثل اینکه با خود حرف می‌زند گفت: این است نتیجه بیهوشی که انسان بدون اراده، اسرار دیگران را فاش می‌نماید و آبروی سایرین را لکه‌دار می‌کند ولی دوست عزیز آنچه شنیدید داستانی بیش نبود و این واقعه به من نشان داد که بعد از این اختیار زبان را از دست ندهم.

دارتن‌یان سکوت کرد آتوس موضوع صحبت را تغییر داد و گفت: راستی... دارتن‌یان... از اسبی که برای من آورده بودید از شما متشکرم.

دارتن‌یان گفت: آیا اسب را مطابق سلیقه خود یافتید؟ آتوس گفت: بلی ولی تصور می‌کنم که اسبی ظریف است و برای میدان اسب‌دوانی خوب می‌باشد و به درد راه‌پیمایی‌های طولانی نمی‌خورد دارتن‌یان گفت: اشتباه می‌کنید من با همین اسب در یک ساعت و نیم ده فرسخ را طی کردم و وقتی به منزل رسیدم اسب، طوری بر سر حال بود که پنداری فقط یک دور، اطراف میدان سن پولی پیست پاریس را پیموده است.

آتوس گفت: این طور باشد من باید متأسف شوم دارتن‌یان گفت: برای چه؟

آتوس گفت: برای اینکه من این اسب را از دست دادم.

دارتن‌یان گفت: چطور از دست دادید؟ آتوس گفت: امروز ساعت شش صبح من بیدار شدم و چون شما خوابیده بودید و من هم کسی را نداشتم که با او صحبت نمایم از فرط کسالت به طرف اصطبل رفتم و اسب‌ها را دیدم و مراجعت نمودم و در تالار مهمانخانه مشاهده کردم که یکی از انگلیس‌ها که دیروز وارد شدند با یک دلال مال فروش راجع به خرید اسب‌ها صحبت می‌کنند و قصد دارد که یک اسب قره کهر را به مبلغ یکصد پیستول از او خریداری نماید.

من به او گفتم آقای محترم، من هم اسبی دارم که برای فروش آماده است.

انگلیسی مزبور گفت: من دیروز اسب شما را دیدم و نوکر دوست شما دهانه آن را به دست گرفته بود و تصدیق می‌کنم که اسبی خوب می‌باشد.

گفتم آیا تصدیق می‌کنید که این اسب یکصد پیستول می‌ارزد؟ انگلیسی گفت

البته... آیا حاضرید به این قیمت اسب خود را بفروشید؟

من گفتم نه... ولی حاضرم که بر سر این اسب با شما بازی کنم.
انگلیسی بدو آ از این پیشنهاد متحیر شد و تصور کرد شوخی می‌کنم ولی بعد رضایت داد و ما بازی کردیم و من اسب را باختم ولی خوشبختانه زین و برگ آن را حفظ نمودم.

قیافه دارتن‌یان عبوس گردید و آتوس پرسید آیا از این بازی ناراضی شدید؟
دارتن‌یان گفت: بلی زیرا این اسب قطع نظر از اینکه یادگار بود نشانی ما به شمار می‌آمد و من قرار گذاشته بودم که در میدان جنگ، به وسیله این اسب، ما را بشناسند و شما آتوس عزیز کاری بد کردید که این اسب را در بازی باختید.
آتوس گفت: دوست عزیز اگر امروز صبح شما هم مثل من کسل و به‌علاوه تنها بودید، همین کار را می‌کردید.

از این گذشته من اسب‌های انگلیسی‌ها را دوست نمی‌دارم و اگر قرار است با یک نشانی ما را بشناسند به وسیله زین و برگ هم ما را خواهند شناخت و از ناپدید شدن اسب حیرت نخواهند کرد زیرا اسب در میدان جنگ کشته می‌شود یا بر اثر راه‌پیمائی سقط می‌کند یا به مرض مسمشه و ذات‌الجنب می‌میرد.

دارتن‌یان جواب نداد زیرا بی‌مبالاتی دوست او، وی را خیلی ناراضی کرده بود.
آتوس گفت: من متحیرم که چرا شما این قدر به این جانوران علاقه‌مند هستید و اگر این طور عبوس هستید من نخواهم توانست صحبت خود را تمام کنم.
دارتن‌یان گفت: مگر کاری دیگر هم کرده‌اید؟ آتوس گفت: بلی بعد از اینکه بازی شروع شد و اصیل‌زاده انگلیسی ده خال و من ۹ خال آوردم (ملاحظه کنید که چطور انسان با یک خال یک اسب را می‌بازد) من به فکر افتادم که بر سر اسب شما بازی کنم.

دارتن‌یان گفت: آه... آه... آیا بر سر اسب من بازی کردید؟ آتوس گفت:

- بلی... بر سر اسب شما بازی کردم و آن را هم باختم.

- آه... آیا اسب مرا باختید؟

- آری دوست عزیز و باز من یک خال کمتر از اصیل‌زاده انگلیسی آوردم... و او

هشت خال آورد و من هفت خال... آیا ضرب‌المثل معروف را درباره هفت و هشت شنیده‌اید؟

- آتوس... من احساس می‌کنم که شما امروز یک حال غیرعادی دارید؟
- این حرف را می‌خواستید دیروز، هنگامی که من هذیان می‌گفتم و برای شما
حکایات بی‌سروته نقل می‌کردم بزنید نه امروز... و خلاصه من اسب شما را با زین و
برگ آن باختم.

- واه... واه... واقعاً که خیلی تأسف آور است آیا زین و برگ مرا هم باختید؟
- بلی و این ناشی از لجاجت من در بازی می‌باشد و اگر من در بازی لجوج نبودم
بازیکنی خوش اقبال می‌شدم ولی لجاجت من در بازی به من ضرر می‌زند... و بر اثر این
لجاجت باز بازی کردم.

- شما دیگر چیزی نداشتید که بر سر آن بازی کنید زیرا هم اسب خود را باختید و
هم اسب مرا.

- دوست عزیز من برای بازی یک چیز گرانبها داشتم و آن انگشتر الماس شما
بود که من دیروز در انگشت شما دیده بودم.

- پناه برخدا... آیا شما انگشتر الماس مرا در معرض بازی گذاشتید دارتن‌بان
بی‌اختیار انگشت‌ها را روی انگشت نهاد.

- بلی دوست عزیز و من چون جواهرشناس هستم زیرا روزی خود من دارای
جواهر بودم متوجه بودم که انگشتر شما هزار پیستول ارزش دارد.^۱
- من امیدوارم که شما که فکر این موضوع را نمودید این فکر را به موقع اجراء
نگذاشته بودید.

- دوست عزیز این الماس یگانه وسیله چیره‌شدن مادر بازی بود چیره‌شدن
اصطلاح مخصوص بازیکنان است و ما بدان وسیله می‌توانستیم هم اسب‌ها را به دست
بیاوریم و هم زین و برگ را.

- من احساس می‌کنم که از صحبت شما به لرزه درآمده‌ام... بعد چه شد؟
- باری من راجع به الماس شما با اصیل‌زاده انگلیسی صحبت کردم و او هم روز
گذشته الماس شما را دیده بود و از این موضوع حیرت نکنید زیرا وقتی کسی یکی از

۱- آلساندر دوما در این فصل، فقط رومان‌نویسی نمی‌کند بلکه روحیه اصیل‌زادگان آن عصر را که در
کشور فرانسه خیلی شائق بازیهای شرطی بودند به نظر ما می‌رساند. (م)

ستارگان آسمان را نگین انگشتر می‌کند نباید انتظار داشته باشد دیگران آن را ببینند.
- دوست عزیز صحبت خود را تمام کنید زیرا این طور که شما با خونسردی

صحبت می‌نمائید ترس من بیشتر می‌شود.

- ما این الماس را ده قسمت کردیم و هر قسمت را یکصد پیستول در نظر گرفتیم.
دارتن‌یان کم‌کم به خشم درمی‌آمد و گفت: آتوس، به نظرم شما قصد دارید مرا
بیازمائید و بدانید که آیا من ظرفیت خودداری دارم یا خیر؟

آتوس گفت: من شوخی نمی‌کنم و قصد ندارم که شما را بیازمایم بلکه کسالت
مفرط و تنهائی سبب شد که من به بازی ادامه بدهم اگر شما هم مدت پانزده روز در
سرداب بودید بدتر از من می‌شدید.

دارتن‌یان انگشت‌ها را جمع کرد و انگشتر الماس را وسط آنها فشرد و گفت: با
این وصف شما نمی‌توانید بگوئید که به علت کسل بودن روی انگشتر من بازی کردید؟
آتوس گفت: گوش کنید که من چه می‌گویم... انگشتر شما را به ده قسمت کردیم
و قرار گذاشتیم که ده درو به اضافه سه دوره، جمعاً سیزده دوره بازی کنیم و من بعد از
اینکه انگشتر شما را باختم متوجه شدم که عده سیزده برای من نحس است زیرا روز
سیزدهم ماه ژوئیه بود که در شکارگاه آن زن...

دارتن‌یان که بر اثر شنیدن سرگذشت‌های صبح آن روز، دیگر به سرگذشت شب و
روز قبل توجه نداشت، خشمگین بانگ زد آیا انگشتر مرا باختید؟

آتوس گفت: قدری صبر کنید تا صحبت من تمام شود زیرا من بعد از باختن
انگشتر، چون متوجه شدم که انگلیسی مزبور مانند بسیاری از اصیل‌زادگان انگلیسی
روحیه و سلیقه‌ای خاص دارد در صدد چیره‌شدن بر آمدم و نقشه‌ای طرح کردم.

اساس نقشه من روی گریمو دور می‌زد، زیرا دیده بودم که اصیل‌زاده انگلیسی با
گریمو صحبت می‌کند و نوکرم به من گفته بود که آن انگلیسی به او پیشنهاد کرده که
وارد خدمت وی گردد و به همین جهت من گریمو را هم به ده قسمت منقسم نمودم.

دارتن‌یان باوجود اندوه از دست دادن الماس نتوانست از خنده خودداری کند
و گفت: آیا او را ده قسمت کردید؟

آتوس گفت: بلی من گریمو خموش و ساکت را به ده قسمت نمودم و با اینکه
مجموع ده قسمت او یک سکه قلب ارزش ندارد با آن توانستم که الماس شما را مسترد

کنم و از انگلیسی بیرم... باز هم بگوئید که لجاجت در بازی خطرناک است. چون من اگر لجاجت نمی کردم نمی توانستم الماس را به چنگ بیاورم.

دارتن یان که خاطرش از حیث الماس آسوده شد خنده را سر داد.

آتوس گفت: وقتی الماس را بردم دریافتم که اقبال به من رو آورده است و باید اسب ها و زین را هم مسترد کرد لذا یک مرتبه دیگر روی الماس شرط بستم.

دارتن یان اخم کرد و قلب او از اضطراب به طپش درآمد و آتوس گفت: در نتیجه اسب ها و زین و برگ را بردم.

چهره دارتن یان باز گردید و تبسم نمود و گفت: جای شکر باقی است که عاقبت اسب ها و زین و برگ برگشت.

آتوس گفت: بلی ولی باز بازی کردم و اسب ها را باختم و دو زین و برگ شما و خودم را از دست دادم.

دارتن یان باز مهموم شد و آتوس گفت: بالاخره وقتی بازی به اتمام رسید من دیدم که انگشتر الماس شما برای ما باقی مانده و زین و برگ های من و شما نیز در تصرف ماست و لذا اگر شما بوسفال ندارید (اسم اسب اسکندر بوسفال بود) دارای زین و برگ آن می باشید.

دارتن یان که هنوز می ترسید درست نفهمیده باشد گفت: آیا اینک من مالک انگشتر الماس هستم یا نه؟

آتوس گفت: بلی الماس شما تمام و کمال باقی مانده هم چنان که زین و برگ ها نیز باقی مانده است.

دارتن یان گفت: ولی این زین و برگ بدون اسب به چه دردی می خورد؟

آتوس گفت: من فکری کرده ام دارتن یان گفت:

- آتوس عزیز فکرهای شما خطرناک است و مرا به لرزه درمی آورد.

- این مرتبه فکر من عالی است زیرا من می اندیشیدم که شما مدتی است که

بازی نکرده اید.

- من از بازی نفرت دارم.

- چون شما مدتی است که بازی نکرده اید اگر مبادرت به بازی کنید خواهید برد.

- مقصود شما چیست؟

- این انگلیسی هنوز این جاست و حرکت نکرده و من فهمیدم که خیلی به زین و برگ علاقه مند است و شما هم به اسب خود علاقه دارید و می توانید در قبال زین و برگ، بر سر اسب بازی کنید.

- ولی اگر او به یک زین و برگ اکتفا نکرد چه باید کرد؟

- در این صورت زین و برگ مرا هم بر آن بیفزائید زیرا من مثل شما نیستم که بر مال دنیا تأسف بخورم و چون مدتی است بازی نکرده اید به طور حتم خواهید برد. دارتن یان به فکر فرو رفت زیرا حرف آتوس در او اثر کرد و اندیشید که شاید او راست می گوید و کسی که از مدتی به این طرف دست به شرط بندی نزده، ممکن است اقبال داشته باشد مع هذا گفت: چون ما اسب ها را از دست داده ایم من قصد داشتم که زین و برگ را نگاه داریم.

آتوس گفت: حال که به زین و برگ علاقه دارید بر سر انگشتر الماس بازی کنید. دارتن یان گفت: من هرگز این کار را نمی کنم و محال است که این انگشتر را از دست بدهم.

آتوس گفت: اگر من یک مرتبه بر سر گریمو بازی نمی کردم به شما پیشنهاد می نمودم که بر سر پلانسه بازی کنید اما تصور نمی کنم که اصیل زاده انگلیسی راضی به تجدید این بازی باشد.

دارتن یان گفت: آتوس عزیز من عقیده دارم که بازی نکردن بهتر از مبادرت بدین کار می باشد.

آتوس گفت: من از این حرف شما متأسف شدم زیرا این انگلیسی خیلی پول دار می باشد و اگر شما یک مرتبه، فقط یک مرتبه با او بازی کنید، ممکن است که اسب خود را تحصیل نمائید.

دارتن یان گفت: اگر ببازم چطور؟ آتوس گفت: مطمئن باشید که خواهید برد. دارتن یان گفت: آمدیم و من با ختم... آن وقت چه می شود؟ آتوس گفت: آن وقت شما که اسب ندارید زین و برگ آن را هم از دست خواهید داد و از شر حمل زین و برگ که کاری دشوار است آسوده خواهید گردید.

دارتن یان گفت: بسیار خوب... یک دست بازی می کنیم تا ببینیم چه خواهد شد. آتوس در صدد جستجوی انگلیسی برآمد و او را در اصطبل یافت و دید که با

حسرت مشغول تماشای زین و برگها می‌باشد و چون فرصتی خوب به دست آورده بود به او گفت که دوست او حاضر است که دو زین و برگ را در قبال یک اسب یا یکصد پیستول (بسته به میل دارتن‌یان) بازی کند.

اصیل‌زاده انگلیسی حساب کرد و متوجه شد که دو زین و برگ اقل‌اً سیصد پیستول ارزش دارد و پیشنهاد آتوس را پذیرفت.

بعد دارتن‌یان آمد و شروع به بازی کرد و سه خال آورد یعنی دوخال، به اضافه یک خال.

رنگ دارتن‌یان پرید زیرا متوجه شد که انگلیسی مزبور هرچه بیاورد باز از او خواهد برد.

آتوس نیز همین فکر را می‌کرد و به انگلیسی گفت: آقا تصور می‌کنم که اسب‌های شما دارای زین و برگ خواهد شد و شما اسب‌ها را درحالی که زین شده‌اند از اصطبل خارج خواهید نمود.

اصیل‌زاده انگلیسی با اطمینان کامل که برد با او می‌باشد شروع به بازی کرده دارتن‌یان که یقین داشت می‌بازد جرأت نکرد که نظری به خال‌ها بیندازد ولی آتوس با خونسردی خال‌ها را می‌نگریست و یک مرتبه گفت: آه... آه... آقا دوخال آوردید باختید زیرا یک خال کمتر از دوست من آوردید و من در مدت عمر خود فقط چهار مرتبه نظیر این بازی را دیده‌ام.

اصیل‌زاده انگلیسی حیرت‌زده طاس‌ها را می‌نگریست زیرا به راستی دوخال آورده بود و آتوس گفت: دفعه اول که من نظیر این بازی را دیدم در منزل آقای کرکی بود و مرتبه دوم در کاخ خودم هنگامی که من یک کاخ داشتم... این بازی را مشاهده کردم و مرتبه سوم در منزل آقای تره‌وی دوخال در قبال سه خال آمد و بالاخره مرتبه چهارم در یک مهمانخانه من دوخال آوردم در صورتی که حریف سه خال داشت و در نتیجه من یکصد لوئی طلا به ضمیمه هزینه یک شب چره را باختم.

اصیل‌زاده انگلیسی گفت: آقا، از این قرار شما اسب خود را تصاحب خواهید کرد.

دارتن‌یان گفت: بدیهی است انگلیسی گفت: آیا دیگر میل ندارید بازی کنید؟ دارتن‌یان گفت: نه زیرا قرار ما بر این بود که فقط یک دست بازی کنیم.

انگلیسی گفت: راست است و من اسب را تسلیم گماشته شما می‌کنم آتوس خطاب به انگلیسی گفت: آقا اجازه بدهید که من دو کلمه با دوست خود صحبت نمایم. سپس دارتن‌یان را کناری کشید و دارتن‌یان با وحشت منتظر بود که بشنود آتوس چه می‌گوید و از او پرسید آیا می‌خواهید باز مرا وادار به بازی نمائید؟ آتوس گفت: نه و فقط می‌خواهم به شما بگویم که قدری فکر کنید؟ دارتن‌یان گفت: به چه فکر کنم.

آتوس گفت: آیا شما میل دارید که اسب را تصاحب کنید؟ دارتن‌یان گفت: البته آتوس گفت: خطا می‌کنید و من اگر به جای شما باشم در عوض اسب یکصد پیستول از این انگلیسی خواهم گرفت زیرا قرار ما بر این بود که شما به اختیار خود یا اسب را بگیرید یا یکصد پیستول دریافت نمائید. دارتن‌یان گفت: صحیح است و قرار ما همین طور بود ولی من اسب را بر یکصد پیستول ترجیح می‌دهم.

آتوس گفت: خبط می‌کنید زیرا ما بیش از یک اسب نداریم و نمی‌توانیم دونفری با آن مسافرت کنیم و هرگاه هر دو سوار بر اسب شویم با این اونیفورم تفنگداری شبیه به دو طفل یتیم جلوه خواهیم نمود که آنها را از آبادی خود بیرون کرده‌اند و اگر یکی پیاده باشد و دیگری سوار بر اسب مسافرت کند برای هر دو وهن آور خواهد بود. از این گذشته ما برای مراجعت به پاریس احتیاج به پول داریم و از این یکصد پیستول برای بازگشت استفاده خواهیم نمود.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز به شما گفتم که من بدین اسب علاقه‌مند هستم و آن را تصاحب خواهم کرد آتوس گفت: من هم دوباره به شما می‌گویم که خبط می‌کنید برای اینکه اسب جانوری است ظریف که زود از پا درمی‌آید و کافی است که ناگهان زمین بخورد تا هر دو ساق پای او بشکند.

یا اینکه قدری سنگریزه در علوفه باشد و شبی درد دل بگیرد و بمیرد یا اینکه از یک آخور که یک اسب مشمشه‌ای به آن بسته بودند تعلیف کند تا به نوبه خود مشمشه بگیرد و بمیرد.

شما وقتی دارای یک اسب شدید باید هزینه آن را تحمل نمائید و برای اسب علوفه خریداری کنید و از یک مهتر بخواهید که او را تیمار کند.

در صورتی که اگر اسب را بفروشید خود شما با بهای اسب زندگی خواهید کرد و غذاهای لذیذ خواهید خورد و به همین جهت دریافت یکصد پیستول به جای اسب به عقیده من اولی می باشد.

دارتن یان گفت: اگر اسب را بفروش برسانیم چگونه خواهیم توانست مراجعت کنیم.

آتوس گفت: که سوار اسب های نوکران خواهیم شد و به آنها خواهیم گفت: که پیاده بیایند.

دارتن یان گفت: اگر سوار اسب های نوکران شویم در آن صورت وضعی مضحک خواهیم داشت.

آتوس گفت: این طور نیست و هرکس که قیافه ما را ببیند می فهمد که ما اصیل زادگانی می باشیم که برحسب تصادف سوار بر آن اسب های ارزان قیمت شده ایم. دارتن یان گفت: اگر ما این اسب را از دست بدهیم آیا پیش بینی می کنید که در قبال پورتوس و آرامیس چه شکلی خواهیم داشت؟

آتوس گفت: نمی فهمم چه می گوئید؟ دارتن یان گفت: آنها دارای اسب هایی زیبا هستند و سوار بر آن اسب ها جلوه بسیار خواهند کرد در صورتی که ما...

آتوس قاه قاه خندید و دارتن یان پرسید برای چه می خندید آتوس گفت: چون صحبت از اسب های پورتوس و آرامیس کردید به خنده در آمدم دارتن یان گفت: من نمی توانم بفهمم که کجای این موضوع خنده دارد.

آتوس گفت: در موقع خود خواهید فهمید و اینک به شما توصیه می کنم که دست از لجاجت بردارید و یکصد پیستول را قبول کنید که ما هزینه مراجعت به پاریس را داشته باشیم خاصه آنکه بعد از آن، باید استراحت کنیم زیرا در این ده پانزده روز همه خسته شدیم و برای ما قدری استراحت، ضروری است و به طوری که می دانید استراحت هم پول می خواهد.

دارتن یان گفت: ولی من بعد از مراجعت به پاریس استراحت نخواهم کرد بلکه در صد برمی آیم که خانم بوناسیو را پیدا کنم.

آتوس گفت: به فرض اینکه بخواهید او را پیدا کنید باز یکصد پیستول بیش از اسب برای شما مفید خواهد بود زیرا با اسب نمی توانید این زن را کشف نمائید در

صورتی که با پول ممکن است از این و آن، اطلاعاتی درباره او تحصیل کنید. دارتن‌یان که سایر دلایل آتوس را پذیرفته بود این یک را پذیرفت و دیگر اینکه دید اگر بیشتر امتناع کند ممکن است دوست او برنجد و وی را مردی مادی به حساب بیاورد لذا با دریافت یکصد پیستول موافقت کرد و اصیل زاده انگلیسی هم فوراً شمرد و به وی تحویل داد.

چون دیگر کاری نداشتند به نوکرها گفتند که زین‌ها را بر سر بگذارند و پیاده به راه بیفتند و خود آنها سوار اسب نوکران شدند و راه پاریس را درپیش گرفتند. گرچه اسب‌های مزبور راهوار نبودند با این وصف دارتن‌یان و آتوس از نوکرها جلو افتادند تا به کروکور رسیدند و دیدند که آرامیس کنار پنجره مهمانخانه ایستاده و دامنه افق را از نظر می‌گذراند.

آن دو خطاب به آرامیس بانگ زدند، که آنجا چه می‌کنید و توجه شما را چه چیزی جلب کرده است.

آرامیس گفت: آه دارتن‌یان این تو هستی... آتوس... این شما هستید؟... من در اینجا ایستاده بودم و به بی‌ثباتی دنیا و اموال دنیا فکر می‌کردم و می‌اندیشیدم که در گیتی هر چه هست زود از بین می‌رود.

مثلاً همین اسب انگلیسی که دارتن‌یان برای من آورد و من هم خیلی بدان علاقه داشتم و اینک از نظر ناپدید می‌شود یکی از مظاهر بی‌وفائی اشیاء و اموال دنیا می‌باشد و زندگی را می‌توان در سه کلمه خلاصه کرد: بودیم، هستیم، خواهیم رفت.

دارتن‌یان گفت: معنای این پند چیست؟ آرامیس گفت: معنای این پند این است که من یک اسب گرانبها را که با این سرعت می‌رود و می‌تواند پنج فرسنگ را در یک ساعت طی نماید به شصت سکه طلا فروختم و یقین دارم که بهای اسب دوبرابر این می‌باشد و دلالتی که آن را از من خریده به نسبت پنجاه درصد مرا مغبون کرده است.

آتوس و دارتن‌یان خندیدند و آرامیس که نمی‌دانست علت خنده آنها چیست گفت: آقایان به سفاهت من نخندید زیرا من به قدر کافی از عمل ناپسند خویش تنبیه شدم و تنبیه من این است که دلال، مرا کاملاً مغبون کرد و خوشا به حال شما که اسب‌های زیبای خود را نگاه داشته‌اید و برای اینکه آن جانوران ظریف و قشنگ خسته نشوند آنها را به نوکران خود دادید که بیاورند و خود سوار اسب‌های نوکران شده‌اید.

در این وقت یک دلیجان که در جاده پیش می آمد مقابل مهمانخانه توقف کرد و گریمو و پلانسه درحالی که هر کدام یک دست زین و برگ با خود داشتند از دلیجان پیاده شدند و آرامیس به محض اینکه آنها را دید فهمید که موضوع از چه قرار است و گفت:

واقعاً درست گفته اند که قلب، به قلب راه دارد زیرا من هم مانند شما بعد از فروش اسب، زین و برگ آن را نگاه داشته ام آهای بازن... بازن...
بازن نوکر آرامیس نمایان شد آرامیس گفت: زین و برگ مرا هم نزد زین و برگ این آقایان ببر...

و اما اینکه چه شد که نوکران آن دونفر سوار دلیجان شدند شرح واقعه به اختصار از این قرار است:

پلانسه و گریمو زین و برگ ها را بر سر گذاشته، پیاده راه می پیمودند تا اینکه دیدند یک دلیجان خالی به طرف پاریس می رود و راننده را صدا زدند و گفتند اگر شما ما را سوار کنید و به اربابمان که جلو رفته اند برسانید ما چند بطری نوشیدنی با خویش آورده ایم نخواهیم گذاشت در راه تشنه بمانید.

دارتن یان گفت: خوب با کشیش های خود چه کردید؟

آرامیس گفت: من آنها را به شام دعوت کردم و چون این مهمانخانه دارای غذاهای لذیذ می باشد پیش نماز موافقت کرد که من کماکان او نیفورم تفنگداری خود را حفظ کنم و رئیس فرقه ژزویت درخواست نمود کاری بکنم که او را وارد سپاه تفنگداران نمایم.

دارتن یان گفت: عجب عجب... پس دیگر شما مجبور نیستید که رساله بنویسید آرامیس گفت: نه، نوشتن رساله را کنار گذاشته ام و در عوض شعر می سرایم ولی این اشعار از سبک جدید است و بیش از یک هجا ندارد.

دارتن یان گفت: من تصور می کنم که سرودن شعری که بیش از یک هجا ندارد خیلی مشکل می باشد آرامیس گفت: اگر مشکل نباشد که دارای ارزش نیست و ارزش هر چیز در اشکال آن است و اگر میل دارید برای شما بخوانم و قطعه اول این شعر یک هجائی با اینکه چهارصد مصرع است بیش از یک دقیقه طول نمی کشد.

دارتن یان که از شعر به اندازه زبان لاتینی نفرت داشت گفت: دوست عزیز اینک

که شما شعری این چنین جالب توجه و دشوار ساخته‌اید بهتر این است که از خواندن آن نیز خودداری نمایید زیرا در این صورت ارزش شعر مضاعف می‌شود و یکی از حکمای بزرگ گفته اگر ارزش کلام به اندازه نقره باشد ارزش سکوت به اندازه طلا است.

آرامیس گفت: حال که دارتن‌یان میل ندارد شعر مرا بشنود من هم سکوت می‌کنم ولی بدانید که از شنیدن شعری جالب توجه که در آن صفات حمیده و اخلاق پسندیده مورد تقدیر قرار گرفته بود محروم شده‌اید... خوب... آقایان... به نظرم خیال دارید که عازم پاریس شوید.

دارتن‌یان گفت: مگر شما نمی‌آئید... آیا در اینجا کاری دارید؟ آرامیس گفت: من هیچ کاری در اینجا ندارم و هم اکنون به راه می‌افتم آهای... بازن... به مهمانخانه‌چی بگو که صورت حساب مرا بیاورد.

مهمانخانه‌چی صورت حساب آرامیس را آورد و وی پرداخت و آرامیس هم مانند دوستان خود سوار اسب نوکرش گردید و نوکر با زین و برگ اسب انگلیسی به دلیجان رفت و به پلانسه و گریمو ملحق گردید.

وقتی به راه افتادند آرامیس گفت: دوستان باور کنید که من دلم برای پورتوس خیلی تنگ شده و خوشوقتم از اینکه می‌رویم و او را پیدا می‌کنیم و با اینکه این جوان ساده و خودخواه است من او را دوست می‌دارم و مکرر جای او را خالی کرده‌ام زیرا می‌دانم که قلبی مصفا دارد.

دیگر اینکه آقایان، ما سوار بر این اسب‌های مفلوک و لاغر، در قبال پورتوس که بر اسب انگلیسی خود سوار است وضعی چون بردگان در مقابل امپراطور هندوستان خواهیم داشت و پورتوس از این فرصت کمال استفاده را خواهد کرد که شکوه خود را به رخ ما بکشد.

وقتی وارد مهمانخانه‌ای که پورتوس در آن سکنی گرفته بود شدند دیدند که وی از بستر برخاسته و مقابل میزی رنگین که به اندازه چهار نفر غذا و نوشیدنی و میوه روی آن دیده می‌شود نشسته است.

پورتوس تا دوستان را دید با شعف برخاست و بانگ زد آفرین بر شما... زیرا خیلی به موقع آمدید و من تازه شروع به صرف غذا کرده بودم و تأسف می‌خوردم که باید تنها، غذا بخورم... آهای موسکتون... صندلی بیاور تا آقایان بنشینند و لیوان‌های

نوشیدنی را مضاعف کن.

دارتن‌یان نظری به اغذیه و نوشیدنی‌ها انداخت و گفت: پورتوس، من تصور می‌کنم که این اغذیه گوناگون بر اثر شکار در جنگل به دست نیامده است. پورتوس آهی کشید و گفت: آقایان، من بر اثر در رفتن مفصل زانو و اینکه بدنی بستری بودم خیلی ضعیف شدم و اینک ناچارم که تقویت نمایم. خدا نکند که شما گرفتار در رفتن زانو بشوید. آیا هیچ وقت زانو یا دست شما در رفته است. آتوس گفت: من هنوز دچار در رفتن مفصل زانو نشده‌ام ولی یک مرتبه ضمن منازعه در خیابان فرون در پاریس یک ضربت شمشیر بر من وارد آمد که مدت پانزده بلکه هیجده روز مرا بستری نمود و می‌دانم وقتی انسان بستری می‌شود چقدر ضعیف می‌گردد.

آرامیس گفت: دوست عزیز با اینکه شما باید تقویت کنید تصور نمی‌کنم که این غذا را فقط برای خودتان تهیه کرده بودید؟

پورتوس گفت: من منتظر ورود یکی از اصیل‌زادگان که ساکن قریه‌ای در این نزدیکی است بودم ولی هم‌اکنون خبر داد که نخواهد آمد و خوشبختانه شما آمدید و مسرت من زیادتر شد و اینک بفرمائید که غذا بخوریم و بقیه صحبت‌ها را برای بعد از غذا بگذاریم زیرا حیف است که این اغذیه سرد شود و از مزه بیفتد.

دوستان شروع به صرف غذا کردند و بعد از اینکه سوپ خورده شد و به غذاهای دیگر پرداختند آتوس گفت: آقایان آیا می‌دانید که شما چه تناول می‌کنید؟

دارتن‌یان گفت: من گوشت گوساله‌ای که در فر پخته شده و لای آن مارچوبه^۱ دوساله و مغز جوجه گذاشته‌اند تناول می‌نمایم.

پورتوس گفت: من راسته بره را تناول می‌نمایم و عقیده دارم که یکی از غذاهای بهشتی راسته بره است آقایان قدری از این راسته تناول کنید و ببینید چقدر آبدار و لذیذ می‌باشد.

آرامیس گفت: من مشغول خوردن سینه جوجه هستم و آفرین بر این

۱- مارچوبه دوساله در ایران گویا وجود ندارد و تفاوت آن با مارچوبه یک‌ساله این است که هر دوسال یک‌مرتبه ثمر می‌دهد مارچوبه‌هایی که در ایران هست همه یک‌ساله می‌باشد. (م)

مهمانخانه‌چی که می‌تواند جوجه را این طور سرخ کند که گوشت آن این اندازه لذیذ شود.

آتوس گفت: آقایان شما همه اشتباه می‌کنید و آنچه شما تناول می‌فرمائید گوساله و بره و پرندۀ نیست بلکه اسب است اسب!...

آرامیس بانفرت بشقاب غذاخوری خود را دور کرد و گفت: آه. ما مشغول خوردن اسب بودیم؟ من اگر می‌دانستم که اسب می‌خورم هرگز لب به غذا نمی‌آلودم. پورتوس که میزبان بود سکوت کرده، حرف نمی‌زد.

آتوس خطاب به او گفت: پورتوس آیا من درست می‌گویم یا نه؟ و ما اسب تناول می‌کنیم یا خیر؟ و آیا فقط اسب می‌خوریم یا زین و برگ آن را هم تناول می‌نمائیم.

پورتوس گفت: نه آقایان شما فقط اسب را تناول می‌فرمائید و من زین و برگ آن را نگاه داشته‌ام آن وقت آرامیس قاه‌قاه خندید و گفت: معلوم می‌شود که ما چهار نفر از همه حیث شبیه به یکدیگر هستیم زیرا همه اسب‌های خود را فروختیم و زین و برگ آن را نگاه داشتیم.

پورتوس گفت: آقایان من فقط از روی احتیاج این اسب را فروختم بلکه نوع پرستی هم مرا وادار به فروش آن کرد.

آرامیس گفت: پورتوس عزیز، چگونه نوع پرستی تو را وادار به فروش اسب نمود پورتوس گفت: آخر هرکس که اینجا می‌آمد و این اسب را می‌دید از اسب خود شرم‌منده می‌شد و من نخواستم که دیگر آنها شرم‌منده شوند و اسب خود را فروختم.

دارتن‌یان گفت: آیا دوشس شما کماکان از پاریس دوره و در آب‌های معدنی بسر می‌برند پورتوس گفت: متأسفانه بلی.

و برای اینکه موضوع صحبت را تغییر بدهد افزود حکمران اینجا او را از من خواست و من بدو آگفتم که او را نمی‌دهم ولی وقتی زیاد اصرار کرد من مجبور شدم بدهم.

دارتن‌یان که تصور می‌کرد صحبت از دوشس می‌باشد گفت: چطور؟ آیا شما دوشس خود را به حکمران اینجا دادید؟

پورتوس گفت: دوشس را ندادم بلکه اسب خود را دادم و گفتم قیمت اسب

یکصد و پنجاه لوئی می باشد ولی حکمران بیش از هشتاد لوئی نپرداخت.

آرامیس گفت: با زین و برگ فروختید یا بدون زین؟

پورتوس گفت: بدون زین و برگ.

آتوس گفت: آقایان تصدیق کنید که پورتوس بهتر از همه ما معامله کرد.

و آن وقت دوستان خندیدند و به افتخار پورتوس هورا کشیدند.

پورتوس که بدو آن فهمید موضوع از چه قرار است و چرا دوستان می خندند و

هورا می کشند افسرده گردید و وقتی دانست که موضوع، مربوط به فروش اسب ها

می باشد بر حسب عادت، با صدای بلند به خنده درآمد و در تفریح عمومی شرکت کرد.

دارتن یان گفت: دوستان بنابراین ما همه مثل یکدیگر هستیم و بر اثر فروش اسب

قدری پول داریم.

آتوس گفت: ولی من پولی ندارم برای اینکه وقتی به مهمانخانه ای که آرامیس در

آنجا بود رسیدیم نوشیدنی زیادی خریداری کردم و در دلجان نوکرها نهادم و در نتیجه

بی پول شدم.

آرامیس گفت: من هم مجبور شدم همه پول خود را خرج کنم و هرچه داشتم به

کلیسا یا ژزویت های شهر آمین دادم.

از این گذشته من نذر کرده بودم که اگر از این سفر به سلامت برگردیم برای خودم

و شما، در کلیسا مراسم عشاء ربانی به جا بیاورم و چون خود من فرصت این کار را ندارم

به کشیش ها پول دادم که این مراسم را انجام بدهند و تصدیق کنید که ادای این مراسم

مذهبی ضرورت داشت.

پورتوس گفت: من هم تقریباً هرچه داشتم خرج کردم زیرا نه فقط بر اثر در رفتن

زانو بستری شدم بلکه به مناسبت جراحات این موسکون ابله مجبور بودم روزی دو مرتبه

جراح را احضار کنم.

و جراح هر مرتبه که می آمد دو برابر از من مزد می گرفت و عنوانش این بود که

این موسکون احمق خود را از نقطه ای مجروح کرده که عموماً آن نقطه را به جراحان

نشان نمی دهند و من به او توصیه کردم که بکوشد در آتیه، از آن نقطه مجروح نشود.

آتوس تبسمی سریع با دارتن یان و آرامیس مبادله کرد و گفت: پورتوس،

خوشوقتم از اینکه شما یک ارباب سخاوتمند هستید و برای درمان نوکر از بذل زر و

سیم مضایقه ندارید.

پورتوس گفت: خلاصه بعد از وضع همه مخارج تصور نمی‌کنم که بیش از سی‌اکو برای من باقی بماند.

آرامیس گفت: برای من هم بیش از ده پیستول باقی نماند.

آتوس خطاب به دارتن‌یان گفت: دوست عزیز شما بعد از وضع مخارج چقدر پول دارید؟

دارتن‌یان گفت: من یکصد پیستول داشتم که از آن پنجاه پیستول را به شما دادم.

آتوس با تعجب گفت: آیا به من دادید؟ دارتن‌یان گفت: آیا فراموش کرده‌اید؟

آتوس گفت: آری فراموش کرده بودم ولی حالا یادم آمد دارتن‌یان گفت

به علاوه شش پیستول هم به مهمانخانه‌چی شما پرداختم آتوس گفت: او که حساب خود را مفروق کرده بود... دیگر برای چه شما به او این مبلغ را دادید؟

دارتن‌یان گفت: خود شما گفتید که به او بدهم که دیگر ناله و ندبه نکند آیا

فراموش کردید که قبل از حرکت گفتید شش پیستول به او بدهم؟

آتوس گفت: بالاخره اکنون چقدر دارید؟ دارتن‌یان گفت: من بیش از بیست

و پنج پیستول ندارم.

آتوس یک مشت پول سیاه از جیب بیرون آورد و گفت: این هم موجودی من

است و چون درخور ملاحظه نیست اصلاً نمی‌توان آن را جزو سرمایه عمومی دانست

حالا باید حساب کنیم که جمعاً چقدر سرمایه داریم پورتوس... شما چقدر پول دارید؟ - سی‌اکو.

- شما آرامیس چقدر پول دارید.

- ده پیستول.

- دارتن‌یان، پول شما چقدر است؟

- بیست و پنج پیستول.

- خوب. حالا حساب بکنیم که مجموع این وجوه چقدر می‌شود؟

دارتن‌یان که مانند ارشمیدس در حساب زبردست بود فوراً حساب کرد و گفت:

ما جمعاً دارای چهارصد و هفتاد و پنج لیره هستیم.

پورتوس گفت: از این پول هفتاد و پنج لیره هم تا پاریس خرج می‌شود به طوری

که وقتی وارد پاریس شدیم پول ما چهارصد لیره به ضمیمه بهای زین و برگ‌ها خواهد بود.

آرامیس گفت: ولی فراموش کرده‌اید که ما چهار اسب دولتی هنگام خروج از پاریس با خود بردیم و این اسب‌ها در راه از بین رفتند و اینک باید اسب‌ها را بخریم و تحویل اصطبل بدهیم.

این موضوع که همه آن را فراموش کرده بودند باعث اندوه شد تا اینکه آتوس گفت: دوستان ما بعد از ورود به پاریس چهار اسب نوک‌های خود را با دواسب خوب معاوضه می‌کنیم و تحویل می‌دهیم باقی می‌ماند دو اسب دیگر، که برای خرید آنها به دارتن‌یان که در بازی اقبال دارد می‌گوئیم که برود و بازی کند و بعد از اینکه برد آن دو اسب را هم خریده، تحویل خواهیم داد.

پورتوس گفت: حال که خاطرمان از این حیث نیز آسوده شد غذا بخوریم زیرا حیف است اغذیه سرد شود.

آن وقت دوستان چهارگانه با اشتهای زیاد به غذا حمله‌ور شدند و ته‌مانده سفره را هم به موسکتون و بازن و گریمو و پلانسه وا گذاشتند و به راه افتادند و بعد از ورود به پاریس، دارتن‌یان نامه‌ای از تره‌وی فرمانده تفنگداران سلطنتی دریافت کرده که برحسب درخواست او اعلیحضرت پادشاه فرانسه موافقت کرده که وی وارد سپاه تفنگداران شود.

با اینکه بیش از نیم ساعت نبود که دارتن‌یان از دوستان جدا کردید به طرف خانه‌های آنها دوید تا این مژده را به سمع همه برساند زیرا بعد از یافتن خانم بوناسیو بزرگترین آرزوی دارتن‌یان این بود که او را تفنگدار کنند و با رفقای خود در یک سپاه خدمت نماید.

اما رفقاء را در منازل آنها نیافت و معلوم شد در خانه آتوس جمع شده‌اند. این موضوع سبب نگرانی دارتن‌یان شد زیرا می‌دانست که رفقاء در مواقع فوق‌العاده در منزل آتوس جمع می‌شوند و وقتی وارد خانه مزبور شد دید همه غمگین می‌باشند.

زیرا تره‌وی به آنها اطلاع داده بود که اعلیحضرت تصمیم گرفته‌اند که در اول ماه مه قوای تفنگداران را برای جنگ سان بییند و لذا آنها تا اول ماه مه باید ساز و برگ

جنگی خود را آماده کنند.

دارتن‌یان پرسید شما برای تهیه ساز و برگ جنگی چقدر پول می‌خواهید
آرامیس گفت: با اینکه مثل سربازان اسپارت کمال صرفه‌جوئی را کرده‌ایم باز هر کدام
هزار و پانصد لیره پول می‌خواهیم.

آتوس گفت: و چون هزار و پانصد در چهار ضرب شود شش هزار خواهد شد لذا
ما محتاج شش هزار لیره هستیم.

دارتن‌یان گفت: من تصور می‌کنم که با هزار لیره هم می‌شود که ساز و برگ را
تهیه کرد گو اینکه من در این حساب قدم را از سربازان اسپارت پائین‌تر نهاده‌ام مانند یک
وکیل عدلیه صرفه‌جو شده‌ام.

شنیدن نام وکیل عدلیه سبب شد که پورتوس گوشها را تیز کرد و گفت: تصور
می‌کنم که فکری مفید به خاطر من رسیده است.
آتوس گفت:

خوشا به حالت که فکری مفید به خاطر رسیده زیرا من طوری پریشان هستم که حتی
فکر ندارم.

و اما دارتن‌یان که می‌گوید با هزار لیره می‌توان ساز و برگ تهیه کرد این حرف را
از روی خوشحالی، یعنی مسرت و شعف دخول در سپاه تفنگداران می‌زند و گر نه من
می‌دانم که با کمتر از دو هزار لیره ساز و برگ من تأمین نخواهد گردید.
آرامیس گفت:

راست می‌گوئید و ما هشت هزار لیره لازم داریم که ساز و برگ خود را تهیه کنیم و تنها
چیزی که از ساز و برگ ما موجود می‌باشد همانا زین و برگ ماست.
دارتن‌یان گفت:

رفقاء من می‌روم که از آقای تره‌وی به مناسبت اینکه وسیله ورود مرا در سپاه تفنگداران
فراهم کرد تشکر کنم و پس از خروج او آتوس گفت:

بچه‌ها، تنها راهی که برای تهیه ساز و برگ به نظر می‌رسد فروش انگشتر الماس
دارتان‌یان است که در انگشت او می‌درخشد و من یقین دارم که دارتن‌یان این انگشتر را
که خراج یک مملکت است عاطل نخواهد گذاشت و وقتی می‌بیند برادران او در مضیقه
هستند با فروش آن موافقت خواهد کرد.

۲۹

در راه تهیه ساز و برگ

در بین آن چهارنفر، بیش از همه دارتن‌یان متفکر بود زیرا با اینکه باز قدری طول می‌کشید که وی وارد سپاه تفنگداران شود و در اول ماه مه هنوز جزو سربازان سپاه اسار بود و لزومی نداشت که ساز و برگ گرانبھائی تهیه نمایند می‌اندیشید که ساز و برگ او نباید از تفنگداران کمتر باشد.

زیرا دارتن‌یان با اینکه مثل اغلب هم‌ولایتی‌های خود صرفه‌جوئی را دوست می‌داشت مانند پورتوس بلندپرواز بود.

از موضوع ساز و برگ یعنی مسئله مادی گذشته چیزی که دارتن‌یان را متفکر می‌کرد این که هنوز نمی‌دانست بر سرخانم بوناسیو چه آمده و وی در کجاست؟ بعد از بازگشت از مسافرت دارتن‌یان در این خصوص با تره‌وی صحبت کرد و او گفت که با ملکه صحبت کرده و ملکه گفته که برای یافتن خانم بوناسیو دستور جستجو خواهد داد.

ولی این وعده دارتن‌یان را آسوده‌خاطر نمی‌کرد زیرا می‌دانست که ملکه زود فراموش می‌کند یا ممکن است خانم بوناسیو را فراموش کند.

آتوس از اطاق خود خارج نمی‌شد و می‌گفت: من برای تهیه ساز و برگ این طرف و آن طرف نمی‌روم و در منزل می‌مانم و اگر از حالا تا پانزده روز دیگر، که وقت داریم، ساز و برگ، خود به سراغ من نیامد آن وقت من فکری خواهم کرد.

و وقتی از او می‌پرسیدند فکرش چیست جواب می‌داد چون من یک مسیحی

پاک و خالص هستم خود را با یک گلوله طپانچه به قتل نخواهم رسانید ولی در روز آخر بهانه جوئی می‌کنم و با چهار نفر از تفنگداران کاردینال دوریشلیو، یا هشت نفر از انگلیسی‌ها دوئل خواهم کرد.

تا اینکه یک نفر از آنها باقی بماند و بعد از اینکه من رفقای او را کشتم او مرا به قتل برساند و بدین ترتیب بدون اینکه به جنگ بروم همه خواهند گفت: که آتوس در راه خدمت به پادشاه فرانسه کشته شده است.

پورتوس دست‌ها را به پشت زده، در طول اطاق خود قدم می‌زد و گاهی سر را تکان می‌داد و می‌گفت: من فکری را که کرده‌ام به موقع اجراء خواهم گذاشت.

آرامیس غمگین و افسرده سکوت می‌کرد و حرف نمی‌زد. از آنچه گفتیم خوانندگان دریافتند که وضع رفقای چهارگانه بد بود و یک مرتبه دیگر، فقرمادی، خوشی و راحتی آنها را منقص می‌نمود.

وقتی ارباب این طور باشد، لابد وضع نوکرها بهتر از آنها نخواهد بود زیرا نوکرها، شریک سرنوشت ارباب هستند.

موسکون از بیم گرسنگی در روزهای آینده نان‌های خشک را ذخیره می‌نمود و بازن که هرگز کلیسا را فراموش نمی‌کرد بیشتر به کلیسا می‌رفت و دعا می‌خواند و پلانسه دست روی دست نهاده پرواز مگس‌ها را تماشا می‌نمود و گریمو که در آن محیط غم‌آور، بیش از مواقع عادی سکوت می‌کرد، گاهی چنان آه می‌کشید که دل سنگ را می‌لرزانید.

دوستان سه گانه هر روز صبح زود، به امید تحصیل پول از خانه خارج می‌شدند و شب مراجعت می‌کردند و اینکه می‌گوئیم دوستان سه گانه، از این جهت که آتوس طبق تصمیم خود از خانه خارج نمی‌شد و می‌گفت: بیرون نمی‌روم تا ساز و برگ، خود نزد من بیاید.

سه نفر دیگر، هنگام عبور از خیابانها بیشتر زمین را می‌نگریستند که شاید یکی از عابرین کیسه پول خود را گم کرده باشد و نصیب آنها شود.

ولی در آن ایام نیز، عابرین هم عهد کرده بودند که کیسه پول خود را گم نکنند. گاهی دوستان در معابر به هم می‌رسیدند و بازبان حال، یکی از دیگری می‌پرسید آیا تو موفق شدی کاری بکنی؟ و دیگری سر را با اندوه تکان می‌داد یعنی نه.

گفتم پورتوس ادعا می‌کرد که فکری کرده، و چون مرد عمل بود، فکر خود را به موقع اجراء گذاشت.

او می‌توانست بلافاصله بعد از ورود به پاریس و وقوف بر مسئله لزوم تهیه ساز و برگ، آن فکر را عملی کند اما اجبار داشت تا روز یکشنبه صبر نماید و خوانندگان بعد از خواندن سطور آینده متوجه خواهند شد که چرا پورتوس مجبور بود تا روز یکشنبه صبور باشد.

در آن روز، دارتن‌یان، رفیق خود پورتوس را نزدیک کلیسای سن‌لو دید و مشاهده کرد که مشارالیه سیبل را تاب داد و محاسن را دراز و مرتب نمود. مقصود ما از محاسن، عبارت از ریش بزی مخصوصی بود که در آن دوره اصیل‌زادگان و بخصوص تفنگداران لوئی سیزدهم می‌گذاشتند و آن را به نام رویال می‌خواندند.

تفنگداران و اصیل‌زادگان همه صورت را جز یک دسته مو در زنج، می‌تراشیدند و آن ریش کوتاه در زنج منضم به سیبل‌های تاییده، بعضی از آن‌ها، منجمله پورتوس را خیلی زیبا می‌کرد.

به محض اینکه دارتن‌یان دید که پورتوس سیبل را تایید و دست به ریش زنج کشید دانست که وی خیال ماجراجویی دارد.

و بدون اینکه پورتوس متوجه باشد او را تعقیب کرد و دید که وی وارد کلیسای سن‌لو شد، لذا دارتن‌یان هم‌قدم به کلیسای مزبور نهاد و بدون اینکه پورتوس متوجه گردد در نقطه‌ای جا گرفت که بتواند خوب او را ببیند.

در آن روز یکشنبه در کلیسا وعظ می‌گفتند و عده کثیری زن و مرد آنجا حضور داشتند.

پورتوس از حیث لباس زیاد جالب‌توجه نبود و شاپوی نمد او بر اثر مسافرت فرسوده می‌نمود و پرهای کلاه، رنگ پریده به نظر می‌رسید، و کمربند و بند شمشیرش احتیاج به واکس داشت، و تورهای لباس می‌بایست اطو شود.

ولی در محیط نیمه تاریک کلیسا، کسی نمی‌توانست آن جزئیات را ببیند و فقط از دور هیکل پورتوس را که همچنان محتشم بود، می‌دیدند.

دارتن‌یان که بادقت پورتوس را می‌پایید دید که وی در نقطه‌ای جا گرفت که

نزدیک او، خانمی جاافتاده و قدری لاغر و اندکی زردرنگ، با لباس و کلاه سیاه، روی یک صندلی نشسته بود و به وعظ گوش می داد.

در همین موقع چشم دارتن یان به خانمی جوان افتاد و دقت کرد که بداند خانم مزبور کیست و فوراً فهمید که آن خانم ثروتمند است زیرا یک غلام بچه سیاه در عقبش ایستاده، دوشکچه ای در دست داشت که در موقع دعاخواندن، خانم جوان روی آن زانو به زمین بزند.

به علاوه یک زن خدمتکار هم عقب خانم کیفی به دست گرفته بود و دارتن یان می دانست که در آن کیف کتاب دعا می گذارند.

دارتن یان نه فقط از روی آن دو خادم فهمید که خانم جوان و زیبا و ثروتمند است بلکه روی کیف علامت خانوادگی خانم را هم دید و فهمید که وی اصیل زاده به شمار می آید.

صدای ناله آن زن که از وعظ به گریه درآمده بود همه حضار را متوجه او نمود حتی خانم جوان هم نظر را متوجه زن جاافتاده کرد.

فقط پورتوس تکان نخورد و سر را به طرف زن سیاه پوش برنگردانید.

دارتن یان که بادقت مانور پورتوس را تعقیق می نمود متوجه بود که خانم جوان توجهی نسبت به پورتوس ندارد بلکه کتاب دعای خود را مرور می کند و اصلاً نمی داند که وی به طرف او اشارتی می کند.

اما زن سیاه پوش این اشارات موهوم را، یک نگاه واقعی می دانست و تصور می کرد آن زن جوان از آشنایان پورتوس است.

دارتن یان به قرینه ادارک کرد که آن خانم سیاه پوش و جاافتاده زوجه وکیل عدلیه، و ساکن خیابان خرمس است.

و یکی از قرائنی که ثابت می کرد آن خانم زوجه وکیل مدافع است اینکه کلیسای سن لو با خیابان خرمس فاصله ای زیاد نداشت.

اما عجب آنکه خانم جوان زیبا در نظر دارتن یان آشنا آمد و بدو آ باخود گفت: مثل اینکه من این زن را می شناسم و یک مرتبه یادش آمد که زن مزبور همان است که هنگام عزیمت از ولایت خود به پاریس او را در مونگ دیده بود.

و باز همان است که هنگام مراجعت از لندن او را در کشتی دید و متذکر شد که

آن زن را به نام مای لیدی می خواندند.

این موضوع حس کنجکاوی دارتن یان را بسیار تهییج نمود تا اینکه وعظ تمام شد و مؤمنین قصد خروج کردند.

به طوری که می دانید در موقع خروج از کلیسا مستحب است که مؤمنین آب مقدس به یکدیگر تقدیم کنند و دارتن یان دید که زن وکیل مدافع عدلیه به طرف ظرفی که آب مقدس درون آن بود رفت.

پورتوس نیز حرکت خود را طوری تنظیم کرد که لحظه ای زودتر به آنجا برسد. و به جای اینکه انگشتان را وارد آب نماید دست را تا مچ وارد ظرف نمود. خانم وکیل مدافع تصور کرد که پورتوس قصد دارد که آب مقدس را تقدیم او نماید ولی پورتوس، بدون ترحم، از زن جاافتاده روی برگردانید و آن قدر صبر کرد تا خانم زیبا به ظرف نزدیک شد.

آن وقت دست را از آب بیرون آورد و در حالی که قطرات آب مقدس از انگشت های او فرو می چکید آب را تقدیم زن زیبا نمود و خانم جوان قطره ای آب از انگشت های پورتوس دریافت و تبسم کنان علامت صلیب رسم کرد و دور شد. این مانور مؤثر واقع شد و زن وکیل مدافع واقعاً خیال کرد که آن زن جوان و ثروتمند از اقوام پورتوس است.

هرگاه زن جاافتاده یک خانم اصیل زاده بود از مشاهده آن منظره ضعف می کرد ولی چون در شمار عوام الناس محسوب می گردید زبان به اعتراض گشود و گفت: آقای پورتوس، چرا به من آب مقدس نمی دهید.

پورتوس وقتی صدای زن را شنید طوری از جا جست که گوئی واقعاً منتظر دیدار او نبود و با تعجب ساختگی گفت: آه... خانم... این شما هستید؟ حال آقای کوکنار شوهر عزیز شما چگونه است؟ و آیا او کمافی السابق خست و لغامت دارد یا نه؟ و من حیرت می کنم که چگونه امروز شما را در کلیسا ندیدم.

خانم جاافتاده گفت: آقای پورتوس من با شما فاصله ای نداشتیم ولی متأسفانه طوری شش دانگ حواس شما متوجه خانم جوانی که هم اکنون خارج شد بود که مرا ندیدید.

پورتوس خود را به صورت مردی که غافلگیر و شرمنده شود درآورد و گفت:

آه... آیا شما این موضوع را دیدید؟

زن گفت: من که کور نبودم که این موضوع را مشاهده نکنم؟
پورتوس مانند کسی که صدها شاهزاده خانم فریفته او هستند با بی اعتنائی گفت:
بلی، این خانم هم که یک دوشس می باشد یکی از دوستان من است.
زن جاافتاده گفت: آقای پورتوس آیا ممکن است که ما در خارج از کلیسا چند دقیقه صحبت نمائیم پورتوس گفت: خانم با کمال میل این کار را خواهم کرد و آنگاه هر دو به راه افتادند.

دارتن یان که مای لیدی را تعقیب می کرد در این موقع از نزدیکی پورتوس گذشت و از قیافه وی و تبسمی که بر لب داشت فهمید که به موفقیت خود اعتماد دارد و با خود گفت خوشا به حال پورتوس زیرا تصور می کنم که ساز و برگ او به وسیله این زن تأمین شد.

خوانندگان نباید حیرت کنند که چرا دارتن یان گفت: خوشا به حال پورتوس چون در آن موقع گرفتن پول از زن ها، برای مردها امری عادی بود و اگر مردی از زنی پول و کمک خرج می گرفت نه فقط عیب شمرده نمی شد بلکه مباحات هم برای آن مرد داشت. باری پورتوس و آن زن جاافتاده به اتفاق وارد پاساژ سن ماگلوآر شدند. پاساژ مزبور نقطه ای خلوت به شمار می آمد که روزها کسی جز گداها که در آنجا غذا می خوردند و می خوابیدند و اطفال که بازی می کردند دیده نمی شد. زوجه وکیل مدافع وقتی مطمئن شد که کسی او را نمی بیند و صدایش را نمی شنود گفت: آقای پورتوس از این قرار شما دارای دوستان بسیار هستید. پورتوس مانند کسی که قصد ندارد خودستائی کند گفت: خانم من اهل ادعا نیستم.

زن گفت: ولی من تصور می کنم این خانم که شما امروز به او آب مقدس دادید یک شاهزاده خانم بود.

پورتوس گفت: نه... او فقط یک دوشس محسوب می گردد زن گفت: ولی من خود دیدم که بعد از اینکه از کلیسا خارج شد یک کالسکه انتظار او را می کشید و یک کالسکه چی با لباس رسمی مهار اسب را در دست داشت.
پورتوس نه کالسکه را دیده بود و نه کالسکه چی را ولی زوجه وکیل مدافع بر اثر

حسد، کنجکاوای کرد و مثل همیشه که زنها رقبای خود را بهتر از مردها می بینند کالسه که او را دید.

آن وقت پورتوس متأسف شد که چرا نگفت که آن زن یک شاهزاده خانم است. خانم کوکنار گفت: افسوس که مردها فراموش کارند.

پورتوس گفت: خانم تصور نمی کنم که به قدر زنها فراموش کار باشند زیرا با اینکه شما می دانستید که من مجروح شده در شرف مرگ هستم و اطباء و جراحان مرا جواب گفته اند و با اینکه می دانستید شخصی چون من، که سلاله یکی از خانواده های بزرگ فرانسه است در یک مهمانخانه محقر در شاتیلی بسر می برد حتی یک مرتبه جواب کاغذهای مرا ندادید.

خانم کوکنار دریافت که طبق شعائر خانم های بزرگ آن دوره گناهکار است و لذا آهی کشید و پورتوس گفت:

- آیا تصدیق می کنید که حق با من است؟

- بلی تصدیق می کنم ولی .

- آیا تصدیق می نمائید که من از دوشس... صرف نظر نمودم.

- آه... آقای پورتوس... این طور مرا مورد نکوهش قرار ندهید.

- آیا قبول دارید که برای من ممکن بود که کتس... را چون کنیز حلقه به گوش از آن خویش کنم ولی به خاطر شما آن زن بدبخت را که هنوز برای من اشک می ریزد از خود دور کردم؟

- آه... آقای پورتوس... شما را به خدا مرا در زیر بار ندامت و شماتت خرد

نکنید.

- بسیار خوب خانم... من سکوت می کنم.

- آقای پورتوس... من گناهی ندارم... ولی شوهرم موافقت نمی کرد که پولی

قرض بدهد.

- خانم آیا فراموش کردید نخستین کاغذی که شما به من نوشتید دارای چه

مضامین بود؟ اگر شما آن نامه را فراموش کرده اید من فراموش ننموده ایم و هنوز مضمون آن در اینجا ضبط است پورتوس دست را روی قلب نهاد.

- آخر آقای پورتوس، مبلغی که شما از من می خواستید قدری گراف بود؟

- خانم من تصور می‌کردم آنچه شما می‌گفتید و در نامه‌های خود می‌نوشتید واقعیت دارد و به همین جهت به شما مراجعه کردم که اعتماد و صمیمیت خود را به شما ثابت کنم.

درواقع من با مراجعه به شما، خواستم شما را بر دیگران ترجیح بدهم و گرنه نامه‌ای به همین خانم که اسمش خانم لادوشس... ولی من اسم او را نمی‌گویم زیرا کسی نیستم که حیثیت خانم‌ها را تضرع کنم.

آری به همین خانم نامه‌ای می‌نوشتم و او ده برابر مبلغی را که از شما خواسته بودم برای من می‌فرستادم.

خانم کوکنار به گریه درآمد و گفت: آقای پورتوس گذشته، گذشت و من سوگند یاد می‌کنم که شما به قدر کافی مرا تنبیه کردید و اگر دفعه دیگر احتیاج به پول پیدا کردید من حاضرم که تقدیم نمایم.

پورتوس گفت: خانم خواهش می‌کنم که دیگر راجع به پول صحبت نکنیم زیرا مسائل مادی خیلی کوچک و بدون ارزش است.

خانم کوکنار بالحنی محزون در حالی که اشک می‌ریخت گفت: از این قرار شما دیگر برای من احترام قائل نیستید؟

پورتوس سر به زیر افکند و سکوت کرد و زن وحشت زده گفت: آقای پورتوس چرا جواب مرا نمی‌دهید؟

پورتوس دست خود را روی قلب نهاد و گفت: خانم آیا می‌دانید چه توهینی به من کردید.

خانم کوکنار گفت: مطمئن باشید که من قصد توهین به شما را نداشته‌ام. پورتوس با حرکتی توأم با بی‌اعتنائی بار دیگر گفت: خانم، من که از شما پارک و ویلا و کالسکه و باغ و جنگل نخواسته بودم بلکه گفتم مبلغی به من وام بدهید.

زیرا من هم شعوری دارم و می‌دانم که شما قارون نیستید و شوهر بیچاره شما باید یک‌شاهی و صد دینار از دست موکلین خود بگیرد و به همین جهت تکلیفی شاق به شما نکردم... بلی... اگر شما یک دوشس... یک کنتس... بودید البته من توقعی بیشتر از شما داشتم و آن وقت امتناع شما هم غیرقابل بخشایش بود.

این حرف بر خانم کوکنار ناگوار آمد و به غیرت او برخورد و گفت: این قدر

دوشس‌ها و کنتس‌های خود را به روی من نکشید زیرا من که شوهر وکیل عدلیه است می‌دانم که همه آنها ورشکسته هستند و کاخ و املاک آنها در گروی پول است و من بدون اینکه دوشس باشم گاوصندوقی دارم که خیلی رنگین‌تر از صندوق دوشس‌ها و کنتس‌های شما می‌باشد.

پورتوس رنجیده‌خاطر گفت: در این صورت توهین شما نسبت به من غیرقابل عفو است زیرا شما می‌توانستید این وجه را بپردازید ولی تأدیه نکردید.

زن فهمید که خیلی تندرسته و به زبان خود به دست پورتوس مدرک داده و گفت: وقتی من می‌گویم که ثروتمند هستم منظورم نه آن است که چون فارون می‌باشم بلکه به قول معروف دستم به دهانم می‌رسید و احتیاج ندارم.

پورتوس گفت: خانم عرض کردم که دیگر راجع به مسائل مادی صحبت نکنیم و باید بدانیم که بین ما هرگونه احساسات از بین رفته است.

زن گفت: واقعاً که خیلی ناسپاس هستید؟ پورتوس گفت: خود شما هم اکنون اعتراف کردید که می‌توانستید درخواست مرا بپذیرید ولی نپذیرفتید در این صورت چرا از من شکوه می‌کنید.

زن آهی کشید و گفت: بسیار خوب، حال که قصد دارید به دوشس خود ملحق شوید من جلوی شما را نمی‌گیرم.

پورتوس گفت: من برای الحاق به او عجله ندارم زیرا برای من دوشس قحط نیست.

خانم کوکنار گفت: من برای آخرین مرتبه از شما سؤال می‌کنم که آیا مرا می‌پذیرید یا نه؟

پورتوس دید که نباید جواب منفی بدهد زیرا دیگر نمی‌تواند حرف خود را پس بگیرد لذا با اندوه بسیار گفت: خانم، من به زودی به میدان جنگ خواهم رفت و کشته خواهم شد و شما برای همیشه از دیدار من آسوده می‌شوید.

زن به شدت گریست و گفت: شما را به خدا این حرف را نزنید... قلب من تاب شنیدن این حرف را ندارد.

پورتوس گفت: ولی یک الهام غیبی به من می‌گوید که از این جنگ مراجعت نخواهم کرد.

زن گفت: نه... نه خدا نکند که شما کشته شوید و دیگر اینکه من یقین ندارم که شما عازم میدان جنگ خواهید شد بلکه تصور می‌کنم که قصد دارید دنبال یکی از دوست‌های خود مسافرت نمائید؟

پورتوس با اندوهی زیاد گفت: نه خانم، من در این موقع که جنگ نزدیک است باید اوقات خود را صرف تهیه ساز و برگ نمایم و اگر از دیگران پیرسید خواهید دید که همه می‌گویند که از روز اول ماه مه جنگ شروع می‌شود و من مجبورم نزد خانواده خود در برتانی برگردم و قدری از آنها برای تهیه ساز و برگ خویش پول بگیرم. هنوز در قلب خانم کوکنار، حسادت و خست با هم مبارزه می‌کردند و پورتوس که زن را خوب می‌شناخت این موضوع را از قیافه‌اش درمی‌یافت و برای تحریک حس حسادت او گفت:

این خانم که ملاحظه کردید نیز ساکن ایالت برتانی است و قصد دارد به ولایت خود برگردد و من و او می‌توانیم به اتفاق مسافرت نمائیم ولی اگر خانواده من در پاریس بودند من زحمت مسافرت به برتانی را بر خود تحمل نمی‌کردم گو اینکه وقتی انسان شریک سفر داشت، مسافرت خیلی مشکل نمی‌شود.

زن گفت: پس شما در پاریس دوستی ندارید که از او پول دریافت کنید؟
پورتوس با حال تفکر و اندوه گفت: چرا خانم، من تصور می‌کردم که دارای دوستی می‌باشم ولی اینک می‌فهمم که اشتباه کرده‌ام.
زن گفت: آقا اشتباه می‌کنید و شما هنوز در پاریس دارای دوستی صمیمی می‌باشید و آن، من هستم. آیا می‌فهمید چه می‌گویم؟
پورتوس گفت: بلی خانم، زن گفت:
- فردا برای صرف شام به منزل من بیائید؟
- اطاعت می‌کنم.

- و در حضور شوهر من خیلی مواظب گفتار و حرکات خود باشید زیرا وی باوجود اینکه هفتاد و شش ساله است خیلی تیزهوش می‌باشد.

- آه... شوهر شما هفتاد و شش سال دارد... واقعا که سن خوبی است.
- نه... بگوئید که یک سن بزرگ می‌باشد و من تصور می‌کنم که شوهر من در آتیه‌ای نزدیک مرا یوه خواهد کرد... آیا می‌فهمید چه می‌گویم و چون همه چیز خود

را به من هبه کرده لذا بعد از درگذشت او من ثروتمند خواهم شد.
 در این وقت پورتوس گفت: خانم کوکنار عزیز، اینک می بینیم که شما زنی
 باهوش و مال اندیش هستید. زن گفت:
 - آیا اکنون با یکدیگر آشتی می کنیم یا نه؟
 - پورتوس گفت: البته... البته.
 - آیا با هم دوست خواهیم بود یا خیر؟
 - تا روزی که زنده هستیم ما با یکدیگر دوست خواهیم بود.
 - در این صورت به امید دیدار.
 - به امید دیدار شما.

۳۰

مای لیدی

دارتن یان زن جوان را تعقیب کرد تا اینکه به اتفاق خدمه خود سوار کالسکه شد و به راننده گفت: به سن ژرمن برو و وقتی کالسکه به حرکت در آمد دارتن یان دانست که تعقیب آن بدون فایده است.

زیرا وی نخواهد توانست که به کالسکه برسد و اگر در خیابان ها دوندگی کند مسخره خاص و عام خواهد گردید.

لذا به طرف خانه مراجعت نمود و در خیابان سن چشم او به نوکرش پلانسه افتاد و دید که وی با دهانی باز، و حسرتی زیاد، مشغول نگریستن یک شیشی می باشد.

دارتن یان نزدیک شد که ببیند چیست که این گونه توجه نوکر را جلب کرده و مشاهده کرد او مقابل ویتترین یک دکان فنادی ایستاده و ناک کیک بزرگ و رنگارنگ و اشتهای آوری را که درون ویتترین است و روی آن به قدر سه انگشت خامه و شوکولات نهاده اند می نگرد.

دارتن یان نوکر را از تماشای نان کیک بازداشت و گفت: فوراً به اصطبل خصوصی آقای ترهوی برو، و دو اسب، برای من و خودت زین کن و به منزل آتوس بیاور.

دارتن یان از این جهت به نوکرش گفت: اسب ها را از اصطبل خصوصی ترهوی بیاورد که فرمانده تفنگداران سلطنتی به او اجازه کامل داده بود که هر وقت احتیاج به

اسب دارد از اسب‌های او استفاده کند.

پلانشه به طرف اصطبل آقای تره‌وی رفت و دارتن‌یان راه خانه آتوس را پیش گرفت و دید که وی نشسته مشغول نوشیدن قهوه می‌باشد.

تا دارتن‌یان وارد شد آتوس به نوکرش اشاره کرد که یک فنجان بیاورد و نوکر بدون اینکه حرف بزند یک فنجان دیگر روی میز نهاد.

آن وقت دارتن‌یان آنچه را که در کلیسا بین پورتوس و زوجه وکیل مدافع گذشت برای دوست خود حکایت کرد و گفت: تصور می‌کنم در این لحظه که من با شما صحبت می‌نمایم ساز و برگ پورتوس تأمین شده باشد.

وقتی صحبت دارتن‌یان تمام شد آتوس گفت: خیال من از این ناحیه راحت است زیرا می‌دانم که زنها ساز و برگ مرا تهیه نخواهند کرد.

دارتن‌یان گفت: شما با این جوانی می‌توانید از اشراف استفاده‌های زیاد بنمائید.

آتوس گفت: دارتن‌یان عزیز، این حرف شما ناشی از جوانی شما می‌باشد و چون فنجان قهوه تمام شده بود به گریمو اشاره کرد که یک فنجان دیگر بیاورد.

در این وقت پلانشه درب اطاق را کوبید و بعد از صدور اجازه وارد شد و گفت:

آقا اسب حاضر است آتوس پرسید اسب را می‌خواهی چه کنی؟

دارتن‌یان گفت: قصد دارم به سن‌ژرمن بروم آتوس گفت: برای چه به آنجا

می‌روی.

آنگاه دارتن‌یان موضوع مای‌لیدی را برای او حکایت کرد و گفت: این همان زن

است که من در موقع مسافرت به پاریس و هنگامی که از ولایت خود برای تحصیل شغل به پانتخت می‌آمدم دیدم و نیز به او گفتم: چگونه در شهر مونک یک مرد اصیل‌زاده با مای‌لیدی بود و او که اصیل‌زاده مزبور را باز هم دیده او را به نام مرد مونک می‌خواند و محال است که مشخصات او را فراموش نماید.

آتوس بعد از شنیدن این سخن از روی بی‌اعتنائی شانه‌ها را بالا انداخت.

دارتن‌یان گفت: آیا این واقعه توجه شما را جلب نکرده.

آتوس گفت: نه زیرا من متوجه شدم که شما احتمالاً به خانم علاقمند شده‌اید.

دارتن‌یان گفت: این طور نیست؟

آتوس گفت: اگر به او علاقمند نیستید برای چه او را تعقیب می‌کنید؟

دارتن‌یان گفت: برای اینکه حدس می‌زنم این زن می‌داند که خانم بوناسیو کجاست و چه بر سرش آورده‌اند.

آتوس گفت: حالا شما چه اصراری دارید که خانم بوناسیو را پیدا کنید؟

دارتن‌یان گفت: سئوالی عجیب از من می‌نمائید؟

آتوس گفت: من می‌گویم زنی که مفقود شد بهتر همان است که مفقود شود زیرا زن ارزش آن را ندارد که کسی در صدد یافتن او برآید و خود، باید خویش را پیدا کند. دارتن‌یان که می‌دانست آن گفته ناشی از بدبینی آتوس نسبت به زن‌ها است گفت: آتوس این زن در واقع پلکان ترقیات آینده من است و اگر من بدانم که دشمنان این زن شیر و ببر و ازدها هستند باز به جنگ آنها خواهم رفت و این زن را نجات خواهم داد و افسوس که دشمنان او را نمی‌شناسم.

آتوس گفت: بسیار خوب... بسیار خوب... اگر میل دارید که مای‌لیدی را تعقیب کنید، مختارید و من جلوگیری نمی‌کنم زیرا احساس می‌نمایم که شما این عذر را برای این می‌آورید که بتوانید نزد مای‌لیدی بروید.

دارتن‌یان گفت: آتوس عزیز به جای اینکه اینجا بنشینید و با تنهائی فکر کنید برخیزید که سوار بر اسب شویم و به اتفاق به طرف سن ژرمن برویم.

آتوس گفت: دوست عزیز من هرگز سوار اسب دیگران نمی‌شوم زیرا یک ضرب‌المثل قدیمی می‌گوید کسی که سوار بر اسب دیگری می‌شود همواره پیاده می‌ماند و همان بهتر که از آغاز پیاده به راه بیفتد.

دارتن‌یان تبسم کرد و گفت: آتوس عزیز شما این حرف را اگر به دیگری می‌گفتید شاید او را متأثر می‌کرد و میرنجانید ولی من هرگز از صراحت لهجه شما نمی‌رنجم و حال که نمی‌آئید خدا حافظ.

آتوس گفت: خدا حافظ و به نوکر خود امر کرد که یک فنجان قهوه دیگر روی میز بگذارد.

دارتن‌یان و نوکرش به طرف سن ژرمن به راه افتادند.

در راه دارتن‌یان از فکر خانم بوناسیو غافل نمی‌شد و با وجود بدگوئی آتوس از زن‌ها حاضر بود که برای یافتن خانم بوناسیو به انتهای دنیا برود. ولی می‌دانست که دنیا چندین انتها دارد به دلیل اینکه مدور است و چون

نمی دانست کدامیک از آنها را پیش بگیرد ناچار بود که از رفتن به دنبال خانم بوناسیو خودداری کند.

اما با تعقیب خانم دیگر یعنی مای لیدی امیدواری داشت که نشانی از گمشده خود به دست بیاورد.

زیرا مای لیدی دوست مرد مونک بود و دارتن یان تقریباً یقین داشت که رباینده خانم بوناسیو مرد مونک است و همان گونه که آن مرد یک مرتبه خانم بوناسیو را ربود مرتبه دیگر هم به وسیله قوه قهریه او را با خود برد.

و اگر بتواند با مای لیدی برخورد کند شاید بتواند مرد مونک را بیابد.

دارتن یان با این افکار و در حالی که گاهی آهسته و زمانی سریع راه می پیمود به سن ژرمن رسید و از کنار کوشکی که ده سال بعد لوئی چهاردهم پادشاه آینده فرانسه در آن متولد گردید عبور کرد و وارد خیابانی خلوت شد.

در آن خیابان به چپ و راست نظر می انداخت که آیا چهره آشنای مای لیدی را می بیند یا نه؟

یک مرتبه مقابل یکی از خانه ها که جلوی آن گل کاری بود مردی دید که به نظرش آشنا آمد و آن مرد در آنجا قدم می زد و مثل اینکه انتظار کسی را می کشید.

پلانسه خطاب به ارباب گفت: آقا آیا این مرد را می شناسید؟

دارتن یان گفت: نه ولی من یقین دارم که این قیافه را در جایی دیگر هم دیده ام.

پلانسه گفت: آقا این مرد موسوم به لوین و نوکر کنت دو وازد است و وازد همان

می باشد که یک ماه قبل در بندر کاله هنگامی که ما به طرف منزل حکمران می رفتیم در نیمه راه شما او را بدان ترتیب از پا در آوردید.

دارتن یان گفت: آه... آه... راست می گوئی و آیا تصور می کنی که این لوین تو را

می شناسد؟

پلانسه گفت: نه آقا زیرا در آن روز و ساعت این نوکر طوری از بیم جان پریشان

بود که فرصت نداشت قیافه مرا به خاطر بسپارد.

دارتن یان گفت: پس برو و سراغ اربابش را از او بگیر و بین که آیا وازد مرده

است یا زنده؟

پلانسه از اسب پیاده شد و عنان آن را به دست ارباب داد و به طرف نوکر رفت.

در آن خیابان یک کوچه فرعی بود که اطراف خانه‌ای که لوبن مقابل آن قرار داشت دور می‌زد.

دارتن‌یان از آن کوچه فرعی، درحالی که دهانه دو اسب را به دست گرفته بود، گذشت و خود را از راه دیگر به نزدیکی دو نوکر رسانید و دید آنها طوری با هم صحبت می‌کنند که پنداری سالها با هم دوست بوده‌اند.

درحالی که دارتن‌یان دهانه دو اسب را گرفته بود و آن دو نوکر صحبت می‌کردند یک کالسکه از راه رسید و دارتن‌یان دید که کالسکه مای‌لیدی می‌باشد و خود زن هم درون آن است.

دارتن‌یان طوری وسط دو اسب ایستاد که مای‌لیدی نتواند او را ببیند ولی او همه جا و همه کس را می‌دید و این مناظر را مشاهده کرد. اول اینکه لوبن را از داخل خانه‌ای که مقابل آن گل‌کاری بود فرا خواندند و پلانسه تنها ماند.

دوم اینکه مای‌لیدی به خدمتکار خود که دختری جوان و چابک بود امر کرد که پیاده شود و آن دختر پیاده گردید.

سوم اینکه مای‌لیدی کاغذی به دست خدمتکار جوان داد و امری نیز برایش صادر کرد و خدمتکار خود را به پلانسه رسانید و معلوم بود که او را به جای لوبن گرفته و بدو گفت: این کاغذ را به ارباب خود بدهید.

پلانسه حیرت زده گفت: آیا این کاغذ باید به دست ارباب من برسد؟ خدمتکار گفت: بلی و چون جنبه فوری دارد باید بدون درنگ کاغذ را به ارباب خود برسانید و مواظب باشید که به تأخیر نیفتد. بعد از این حرف خدمتکار جوان برگشت و سوار کالسکه شد و کالسکه به راه افتاد.

پلانسه قدری کاغذ را زیر و رو کرد و از آن چیزی نفهمید و چون نوکری وظیفه‌شناس بود به طرف ارباب روان شد که کاغذ را به او بدهد.

دارتن‌یان برای اینکه پلانسه گم نشود به طرف او رفت و کاغذ را از او گرفت و گفت: آیا یقین دارید که این کاغذ باید به دست من برسد.

پلانسه گفت: آقا من یقین دارم که خدمتکار گفت: این کاغذ دارای جنبه فوری

است و باید به ارباب شما برسد.

دارتن‌یان نامه را گشود و چنین خواند:

شخصی که به شما علاقه‌مند است و نمی‌تواند بگوید به چه دلیل به شما علاقه دارد مایل است که شما را ملاقات کند و می‌خواهد بداند در چه روز شما می‌توانید در جنگل گردش کنید که او نیز به جنگل برود و فردا در عمارت شان - دو - در - دور یک نوکر که لباس سیاه و سرخ دربر دارد منتظر دریافت جواب مثبت یا منفی شما خواهد بود. دارتن‌یان که می‌دانست مخاطب آن نامه او نیست گفت: عجب عجب... معلوم می‌شود که مای‌لیدی هم مثل من به آقای وارد علاقه دارد ولی نوکر مرا به جای نوکر او گرفته است... خوب... پلانسه... آیا با این لوین صحبت کردی و پرسیدی که حال ارباب او چگونه است؟

پلانسه گفت: بلی آقا، حال ارباب او تقریباً خوب است مشروط بر اینکه بتوان گفت شخصی که یک ماه قبل چهار ضربت شمشیر دریافت کرده، یک مرد سالم به شمار می‌آید زیرا تصور می‌کنم که شما چهار ضربت بر او وارد آوردید و خیلی خون از او رفت و لذا با اینکه می‌تواند راه برود و سواری کند، هنوز ضعف دارد. دارتن‌یان گفت: آفرین بر تو پلانسه... و من می‌توانم بگویم که تو سالار و سرور همه نوکرهای دنیا هستی و اینک سوار شو که به کالسکه برسیم.

به زودی دارتن‌یان و نوکرش کالسکه را یافتند و وقتی نزدیک شدند دیدند که مردی که لباس باشکوه دربر دارد در کنار کالسکه با زن زیبا صحبت می‌کند.

آن مرد طوری سرگرم صحبت با آن زن بود که متوجه نشد که دارتن‌یان کنار دریچه دیگر کالسکه توقف کرد و جوان گاسکونی گوش به صحبت‌های آن زن و مرد فرا داد ولی چون آن دو نفر به زبان انگلیسی صحبت می‌کردند دارتن‌یان چیزی نفهمید. فقط از لحن آن دو نفر دریافت که آنها نسبت به یکدیگر خشمگین هستند یا یکی از آن دو نسبت به دیگری غضب دارد.

بعد از چند لحظه زن طوری متغیر گردید که بادبزنی دستی خود را که از نوع بادبزنی‌های زنانه بود و باز و بسته می‌شد، محکم به صورت آن مرد زد و بادبزنی درهم شکست و قطعات آن به اطراف پاشید.

آن مرد به جای اینکه خشمگین شود قهقهه خندید و در نتیجه غضب مای‌لیدی

زیادتر شد.

دارتن‌یان دید که از این فرصت برای مداخله در صحبت آن دو باید استفاده کند و سر را خم کرد که بتواند از دریچه کالسکه زن را ببیند و به او گفت: خانم من تصور می‌کنم که این سوار سبب خشم شما گردیده و در صورتی که میل داشته باشید من او را تنبیه خواهم کرد.

مای‌لیدی برگشت و نظری دقیق به دارتن‌یان انداخت و به زبان فرانسوی گفت: آقا از ابراز مرحمت شما متشکرم ولی این آقا که ملاحظه می‌فرمائید برادر من است. دارتن‌یان گفت: خانم در این صورت معذرت می‌خواهم زیرا تصور نمی‌کردم این مرد که با این خشونت با شما صحبت می‌کند برادر شما باشد.

مردی که آن طرف کالسکه به زبان انگلیسی با مای‌لیدی صحبت کرده بود سر را خم نمود که دارتن‌یان را ببیند و گفت: این پسرک کیست که در کاری که بدو مربوط نمی‌باشد مداخله می‌کند؟ و چرا دنبال کار خود نمی‌رود.

دارتن‌یان هم سر را خم کرد که آن مرد را از دریچه کالسکه ببیند و گفت: پسرک شما هستید و اینکه من در اینجا توقف کرده‌ام برحسب اراده من است و هر جا که دلم بخواهد توقف می‌کنم.

آن مرد چند کلمه با زبان انگلیسی با مای‌لیدی صحبت کرد و دارتن‌یان گفت: آقا من زبان انگلیسی را نمی‌دانم و اگر جرأت دارید هر چه می‌گوئید به زبان فرانسوی بگوئید که من هم بفهمم.

چون مای‌لیدی گفته بود که آن مرد برادر اوست برحسب ظاهر می‌بایست بین آن دو مداخله کند و مانع از نزاع آن دو شود ولی وی مانند اینکه کوچکترین اهمیتی به این نزاع نمی‌دهد خطاب به کالسکه‌چی گفت: راه بیفت و به منزل برگرد.

کالسکه‌چی مهاری اسب‌ها را به حرکت درآورد و کالسکه به راه افتاد و خدمتکار با تأثر نظری به دارتن‌یان انداخت و کالسکه دور شد.

مردی که با زبان انگلیسی صحبت می‌کرد خواست عقب کالسکه برود ولی خشم دارتن‌یان جوش آمده بود و اسب را به حرکت درآورد و جلوی او را گرفت و آن دو مقابل یکدیگر قرار گرفتند.

آن وقت دارتن‌یان آن مرد را شناخت و دانست همان اصیل‌زاده انگلیسی است

که با آتوس بازی کرد و نزدیک بود که انگشتر الماس او را ببرد و بالاخره اسب‌های او و آتوس را برد. و در دست آخر پول داد و اسب دارتن‌یان را خرید.

دارتن‌یان نسبت به آن مرد نفرت و کینه داشت و گفت: آقا از موضوع توهینی که امروز به من کردید گذشته، بین ما خرده حسابی وجود دارد که باید تصفیه شود.

مرد انگلیسی گفت: آه... آه... استاد... آیا شما هستید که باز در سر راه من پدیدار شده‌اید و به نظرم شما خود را مجبور می‌بینید که بازی کنید خواه با طاس باشد یا با تیغ. دارتن‌یان گفت: من دیدم که شما در بازی مهارت دارید ولی نمی‌دانم این مهارت را در به کار بردن شمشیر هم دارید یا نه.

و اگر همان‌گونه مهارت داشته باشید ما می‌توانیم امروز حساب خود را تصفیه کنیم.

مرد انگلیسی گفت: من به قدر کافی در به کار بردن شمشیر مهارت دارم ولی به طوری که می‌بینید اینک مسلح نیستم.

دارتن‌یان گفت: اشکالی ندارد و اگر شمشیر نداشته باشید من حاضرم که یک شمشیر به شما امانت بدهم.

انگلیسی گفت: احتیاجی به شمشیر شما ندارم زیرا در منزل دارای دو شمشیر هستم.

دارتن‌یان گفت: پس آن را که بلندتر است انتخاب نمائید و امروز عصر در میعاد حاضر شوید.

مرد انگلیسی گفت: میعاد در کجاست؟ دارتن‌یان گفت: در عقب باغ لوگزامبورک که مکانی خلوت و مناسب می‌باشد.

مرد انگلیسی گفت: در چه ساعت باید در آنجا حاضر گردید دارتن‌یان گفت: در ساعت شش بعد از ظهر و آنگاه افزود:

- آیا شما دوستانی هم دارید؟

- بلی.

- آیا ممکن است به دوستان خود بگوئید که شمشیرهای خود را بردارند و بیایند؟

- البته، و من دارای سه دوست هستم و به هر سه می‌گویم که در ساعت معین

حاضر شوند.

- بسیار خوب... من هم سه دوست دارم و به آنها می‌گویم که در آن ساعت پشت باغ لوگزامبورک حضور به هم رسانند.

- آیا ممکن است که بگوئید که هستید؟

- اینجانب دارتن‌یان هستم که تا این اواخر در سپاه اسار به خدمت مشغول بودم و اخیراً منتقل به سپاه تفنگداران شده‌ام ولی یکی دو ماه طول می‌کشد تا این انتقال به عمل بیاید.

- من هم لرد وین‌تر بارون دوشفیلد می‌باشم.

- با اینکه به خاطر سپردن نام شما مشکل است من برای خدمتگزاری در ساعت

شش بعد از ظهر حاضرم.

دارتن‌یان از مرد انگلیسی جدا شد و راه پاریس را پیش گرفت و خود را به منزل آتوس رسانید و دید که وی روی نیمکت راحتی دراز کشیده گاهی قدری نوشیدنی با جرعه‌های کوچک می‌آشامد.

دارتن‌یان جریان برخورد خود را با مرد انگلیسی برای آتوس حکایت کرد و وی از این واقعه خیلی خوشحال شد.

زیرا چون می‌دانست نمی‌تواند ساز و برگ خود را تهیه کند این موضوع را دست‌آویزی مغتنم می‌شمرد که خویش را مقتول نماید.

فوراً نوکران را دنبال آرامیس و پورتوس فرستادند و به آنها تذکر دادند که با شمشیر بیایند.

پورتوس وقتی شنید در ساعت شش بعد از ظهر با چند نفر انگلیسی دوئل خواهند کرد شمشیر از غلاف کشید و با دیوار شروع به شمشیربازی کرد. آرامیس به فکر فرو رفت.

دارتن‌یان پرسید چرا متفکر شدید. آرامیس گفت:

- برای اینکه یک کارمن ناتمام است.

- آن چه کاری است که ناتمام می‌ماند.

- اگر کشته شوم ناتمام خواهد ماند و اگر زنده بمانم خود آن را تمام خواهم کرد.

- نکند که رساله‌گذاری باشد؟

- نه رساله نیست.

- پس چیست؟
- شعری است که تازه شروع کرده‌ام.
- آیا همان شعر یک هجائی است؟
- آری همان است ولی دنباله آن باقی مانده و باید هم اکنون به اتمام برسانم.
- چرا هم اکنون باید به اتمام برسانید؟
- برای اینکه اگر کشته شدم شعر تمام شده باشد.
- بسیار خوب... به اطاق تحریر آتوس بروید و شعر خود را تمام کنید زیرا تا ساعت شش هنوز وقت داریم.
- آرامیس به اطاق تحریر رفت و قدغن کرد که هیچ کس به هیچ عذر مزاحم او نشود تا اینکه موقع رفتن به میدان دوئل برسد.
- ولی دارتن‌یان نقشه‌ای مخصوص را طرح کرده بود که در صفحات آینده از نظر خوانندگان خواهد گذشت و آن نقشه، آن قدر در نظرش جالب توجه جلوه می‌کرد که گاهی تبسم می‌نمود.

۳۱

انگلیسیها و فرانسویها

چند دقیقه قبل از ساعت شش بعد از ظهر دوستان چهارگانه به اتفاق نوکرهای خود به عقب باغ لوگزامبورک که در آن موقع تقریباً یک صحرای وسیع بود رفتند. در آنجا یک چوپان چند رأس بز وسط علفها می چرانید و چون حضور او مزاحم دوستان بود آتوس پولی به او داد و او را دست به سر کرد. به زودی انگلیسها با کالسکه آمدند و وقتی مقابل هم قرار گرفتند طبق رسوم انگلستان معرفی شروع شد.

آن چهار نفر خود را معرفی کردند. و شنیدن نام آنها نه فقط سبب حیرت فرانسویها گردید بلکه قدری آنها را مضطرب نیز نمود.

زیرا دیدند که همگی جزو خانوادههای اشراف درجه دوم انگلستان می باشند. آن وقت یکی از انگلیسها گفت: آقایان اینک موقعی است که شما خود را معرفی نمائید آتوس خود و دیگران را معرفی کرد مرد انگلیسی گفت: - آقایان اسمهای شما تصور نمیکنم که اسم حقیقی باشد. - بلی آقا، این اسامی مستعار است. - اگر اشتباه نکنم این اسامی شبانان تاریخی می باشد و اسم آنها در تاریخ قدیم یونان و روم آمده است.

- بلی آقا... همین طور است.
- ولی ما باید اسم شما را بدانیم.
- آتوس خطاب به لرد وین تر گفت: آقا شما وقتی با ما بازی می کردید اسم ما را نپرسیدید در این صورت چگونه اکنون می خواهید اسم ما را پرسید لرد انگلیسی گفت:
- آقا موضوع بازی با دوئل فرق دارد.
- ولی هر دو بازی است.
- نه آقا در بازی اولیه فقط پول برد و باخت می شود در صورتی که در این بازی، جان برد و باخت می گردد از آن گذشته...
- مقصود شما از آن گذشته چیست؟
- انسان در بازی، با هر کسی بازی می کند ولی وقتی نوبت دوئل می رسد باید با کسانی مبارزه کند که کفو او باشند.
- در این صورت من حاضرم که خود را معرف کنم ولی یک شرط دارد.
- شرطش چیست؟
- شرطش این است که من نام خود را فقط در گوش حریف خود بگویم.
- بسیار خوب آقا... در گوش من نام خود را بگوئید.
- آتوس یکی از انگلیسی هائی را که می بایست حریف او باشد (زیرا لرد وین تر حریف دارتن یان بود) کناری کشید و آهسته نام خود را در گوش او گفت.
- دو نفر دیگر نیز از آتوس تقلید کردند و نام خود را در گوش حریفان خود گفتند.
- ولی دارتن یان اسم پنهانی نداشت و علناً خود را معرفی کرد.
- آتوس گفت: آقایان آیا اینک قائل شدید که ما درخور هستیم که با شما مبارزه کنیم.
- انگلیس ها سر فرود آوردند
- آتوس خطاب به حریف خود گفت:
- آقا شما کاری خوب نکردید؟
- برای چه؟
- برای اینکه مرا واداشتید نام خود را به شما بگویم.
- کجای این کار بد است.

- از این جهت بد می‌باشد که من مجبورم شما را به قتل برسانم زیرا همه تصور می‌کردند که من فوت کرده‌ام در صورتی که بعد از این معلوم خواهد شد که من زنده می‌باشم و برای جلوگیری از افشای این راز باید شما را به قتل برسانم.
مرد انگلیسی تصور کرد که آتوس شوخی می‌کند ولی قدری که او را نگریست دریافت که سخن او جدی است.

آتوس گفت: آقایان خبردار. و لحظه‌ای بعد هشت شمشیر از غلاف بیرون آمد و در پرتو آفتاب آخر روز که به افق مغرب نزدیک می‌گردید درخشید.
هر دو دسته با جدیت و خشم پیکار می‌کردند زیرا از دو جهت با هم دشمن بودند.

یکی به مناسبت نزاع آن روز و دیگر به مناسبت اینکه می‌دانستند که بین فرانسه و انگلستان عنقریب جنگی خونین شروع می‌شود.

آتوس طوری با احتیاط و نظم بازی می‌کرد که گوئی در یک سالن تعلیم شمشیربازی مشغول پیکار است.

پورتوس که از زخم و ضربت وارده بر او در شائیلی پند گرفته بود با احتیاط پیکار می‌نمود.

آرامیس عجله داشت زودتر کار حریف را تمام کند که بتواند شعر ناتمام خود را به اتمام برساند.

دارتن‌یان هم برای اجرای نقشه‌ای که طرح کرده بود با دقت و انضباط زیاد شمشیر می‌زد.

اول کسی که بر حریف غلبه کرد آتوس بود و همان‌گونه که گفت شمشیر او پس از اینکه از قلب حریف گذشت در دم او را به قتل رسانید.

پورتوس هم موفق شد زخمی بر ران حریف خود وارد آورد و او را به زمین بیندازد و مرد انگلیسی که دید قدرت حرکت ندارد شمشیر خود را تسلیم کرد و پورتوس او را بغل نمود و برد و در کالسکه نشانید.

آرامیس خصم خود را طوری از میدان به در برد که وی بدون اینکه ملاحظه شرمندگی را بکند فرار کرد و خدمه فرانسویها او را مورد هو قرار دادند.

دارتن‌یان برای اجرای نقشه خویش حریف یعنی لرد وین‌تر را خسته نمود.

چند مرتبه لرد انگلیسی مبادرت به حمله کرد.
ولی هر بار با دفاع شدید دارتن‌یان برخورد نمود.
در عوض دارتن‌یان بعد از اینکه او را خسته نمود با یک ضربت شدید شمشیر را
از کفش بیرون کرد.

لرد انگلیسی وقتی دید خلع سلاح شده دو سه قدم عقب گذاشت.
ولی چون زمین مستور از علف بود لغزید و به زمین خورد و بلافاصله دارتن‌یان
شمشیر برگلوی او نهاد و گفت:

به طوری که می‌دانید من اختیار دارم که شما را به قتل برسانم ولی نظر به اینکه
علاقمند به خواهر شما هستم از قتل شما صرف نظر می‌کنم تا اینکه از چشم خواهر شما
نیفتم.

مرد انگلیسی از جوانمردی دارتن‌یان تشکر کرد و خطاب به سه نفر دیگر از
فرانسویها گفت:

آقایان من محبت امروز دوست شما را فراموش نخواهم نمود و این موضوع
مبداء یک عهد دوستی بین ما خواهد گردید.

از بین چهار نفر انگلیسی یکی مقتول شده و یکی مجروح در کالسکه بسر می‌برد
و سومی هم فرار کرده چهارمی از طرف دارتن‌یان بخشوده شده بود.
بنابراین همه به طرف مقتول رفتند و به تصور اینکه شاید زخم او خطرناک نباشد
و احتمال هنوز جان دارد لباس از تن او بیرون آوردند.

هنگام بیرون آوردن لباس یک جزوه کش از جیب مقتول افتاد.
دارتن‌یان جزوه کش را به لرد وین تر داد.

لرد گفت: برای چه این جزوه کش را به من می‌دهید.
دارتن‌یان گفت: برای اینکه به خویشاوندان او برسانید.

لرد انگلیسی گفت: خویشاوندان او ثروتمند هستند و هر سال پانزده هزار سکه زر
درآمد املاک آنها می‌باشد و احتیاج به این مبلغ ناچیز ندارند و آن را بین نوکران خود
قسمت نمایند.

دارتن‌یان جزوه کش را در جیب نهاد.

لرد وین تر گفت: دوست عزیز زیرا لابد اجازه می‌دهید که من شما را بدین عنوان

بخوانم همین امشب من شما را به خواهر خود لیدی کلاریک معرفی خواهم کرد.
و امیدوارم همان‌گونه که من با شما دوست شدم او هم با شما دوست شود و نظر
به اینکه در دربار نفوذ دارد شاید توصیه او برای شما در آینده مفید واقع گردد.

دارتن‌یان از فرط مسرت سرخ شد.

آتوس به دارتن‌یان نزدیک گردید و گفت:

- این جزوه کش را چه می‌خواهید بکنید؟

- می‌خواستم به شما بدهم.

- آه... می‌خواستید به من بدهید!

- بلی.

- برای چه؟

- برای اینکه این انگلیسی را که صاحب این جزوه کش بود شما به قتل رسانیدند.

- چه ربطی بدین موضوع دارد؟

- ربطش این است که برای شما یک غنیمت جنگی است.

- ولی من حتی در میدان جنگ هم مبادرت بدین کار نکرده و اموال سربازان و

افسران مغلوب را نبرده‌ام تا چه رسد به اینجا که میدان دوئل است.

پورتوس و آرامیس به آتوس نزدیک شده و از اینکه مشارالیه حاضر به قبول

جزوه کش نبود حیرت می‌کردند.

دارتن‌یان گفت: حال که میل ندارید که آن را بپذیرید پس محتویات آن را به

نوکرها بدهم.

آتوس گفت: بلی باید به نوکرها داد اما به نوکرهای انگلیسی نه نوکرهای خودمان.

آن وقت خود آتوس جزوه کش را از دارتن‌یان گرفت و محتویات آن را که

مقداری سکه‌های زر بود به کالسکه‌چی داد و گفت: بین خود و همقطارهای خویش

قسمت نمائید.

این سخاوت بزرگ نه فقط نوکرهای انگلیسی را مبهوت و مسرور کرد بلکه در

لرد وین‌تر هم مؤثر واقع گردید و همان روز آوازه این سخاوت در پاریس پیچید و همه

آن را تمجید می‌کردند و فقط چهار نفر از این کرم و بخشش اظهار عدم رضایت

می‌نمودند و آنها عبارت بودند از نوکرهای چهارگانه فرانسوی که پول مزبور را حق

خود می دانستند نه حق نوکرهای انگلیسی.

لرد وین تر قبل از اینکه از دارتن یان و رفقای او جدا شود آدرس منزل خواهرش را داد و گفت: او در خانه شماره ۶ میدان رویال زندگی می کند ولی برای اینکه شما بهتر با وی آشنا شوید خود من شما را به خانه خواهرم می برم.

و قرار شد که ساعت هشت بعد از ظهر لرد وین تر به منزل آتوس بیاید و به اتفاق دارتن یان که آنجا خواهد بود به منزل خواهرش برود.

دارتن یان بعد از خروج از میدان دوئل یک لحظه از فکر مای لیدی فارغ نمی شد. مرد گاسکون می دانست که وی عامل کاردینال و در نتیجه خصم ملکه فرانسه و خانم بوناسیو به شمار می آید.

فقط از این می ترسید که مبادا خانم مزبور بفهمد که وی همان است که در مونک کتک خورد و در انگلستان با بوکین گام مربوط شد.

زیرا اگر مای لیدی بدین نکته پی می برد از دارتن یان حذر می کرد یا نسبت بدو ظنین می شد.

دارتن یان به خانه رفت و لباس پوشید و بعد عازم خانه آتوس شد و چون هیچ چیز را از آتوس پنهان نمی کرد این موضوع را هم بدو گفت. آتوس گفت: دارتن یان عزیز خیلی احتیاط کن که مبادا برای تو دامی گسترده باشند.

دارتن یان گفت: به وسیله این زن می خواهم خانم بوناسیو را پیدا کنم. زیرا ممکن است که این زن هم یکی از کسانی باشد که در ربودن خانم بوناسیو دست داشته است.

آتوس گفت: در اینکه این زن جاسوس می باشد و از عمال کاردینال محسوب می شود تردیدی نیست و او شما را به کمین گاه خواهد کشید و شما در آنجا سر را از دست خواهید داد.

دارتن یان گفت: آتوس عزیز شما نسبت به زنها خیلی بدبین هستید. آتوس گفت: برای اینکه من در این راه ضررهای هنگفت داده بلکه عمر خود را تباه کرده ام.

و بخصوص به تو می گویم که از زن هائی که موهای طلائی دارند پرهیز. دارتن یان گفت: از قضا مای لیدی گیسوان طلائی دارد.

آتوس گفت: دوست عزیز بر حذر باش... بر حذر باش.
 دارتن یان گفت: من فقط برای کسب اطلاع به این زن نزدیک می شوم و همین که
 اطلاعات خود را کسب کردم دور را خواهم گردید.
 در این وقت خبر دادند که لرد وین تر آمد.
 آتوس قبل از ورود لرد به خانه، به اطافی دیگر رفت به طوری که لرد جز
 دارتن یان ندید و چون ساعت هشت بعد از ظهر بود لرد انگلیسی دارتن یان را از منزل
 خارج کرد.
 بیرون خانه یک کالسکه زیبا که به دو اسب نیرومند بسته شده بود انتظار آنها را
 می کشید.

کالسکه طوری سریع رفت که دارتن یان ناگهان خود را در میدان رویال یعنی
 مقابل خانه مای لیدی دید.

لیدی کلاریک یعنی خانم کلاریک دارتن یان را در خانه خود با احترام پذیرفت.
 دارتن یان بعد از ورود متوجه دو نکته شد اول اینکه اثاث خانه گران بها بود و
 اطاق ها را با سلیقه مبله کرده بودند.
 دوم اینکه دسته ای بنا و کارگر در آن خانه کار می کردند و عمارت را توسعه
 می دادند.

در صورتی که به مناسبت جنگ قریب الوقوع فرانسه و انگلستان بسیاری از
 انگلیس ها از فرانسه مهاجرت کرده، بقیه دست و پای خود را برای بازگشت جمع نموده
 بودند.

ولی خانم کلاریک گویا یقین داشت که هیچ کس او را از فرانسه اخراج نخواهد
 کرد و به جای اینکه دست و پای خود را جمع کند برعکس عمارت را توسعه می داد و
 هزینه های جدید را تقبل می کرد.

لرد وین تر با احترام و صمیمیت دارتن یان را به خانم کلاریک معرفی کرد و گفت:
 خواهر عزیز این جوان امروز جان مرا در اختیار خود داشت و می توانست مرا به قتل
 برساند.

ولی از قتل من صرف نظر کرد.

در صورتی که من به او توهین نمودم و از این گذشته من خصم ملی و وطنی او نیز

محسوب می‌شوم و امیدوارم همان‌گونه که من از این جوان ممنون شدم و او را به دوستی خود برگزیدم شما هم نسبت به او توجه و ملاحظت داشته باشید.

درحالی که لرد وین تر دارتن‌یان را معرفی می‌نمود میمون بازیگوشی که در اطاق بود و به خانم کلاریک تعلق داشت دامن لرد وین تر را می‌کشید یعنی بیائید با هم بازی کنیم.

لرد وین تر بر اثر مشغول شدن به میمون درنیافت که خواهرش چگونه در یک لحظه اخم کرد و چهره‌اش درهم رفت.

اما دارتن‌یان که دید زن از توضیحات برادر گرفته‌خاطر گردید برخویش لرزید. ولی زن بر نفرت و خشم خود غلبه کرد و با تعارفات مؤدبانه از دارتن‌یان تشکر نمود.

وین تر که دید خواهرش نسبت به دارتن‌یان بر سر لطف آمده شرح جنگ آن روز را برایش بیان کرد و از ذکر هیچ واقعه جزئی فروگذاری ننمود.

در صورتی که زن جوان از شنیدن جزئیات هم مانند کلیات نفرت داشت. و خیلی می‌کوشید که احساسات باطنی او روی قیافه‌اش نمایان نگردد معه‌ذا پاهای او تکان می‌خورد و گاهی تمام بدن او می‌لرزید.

لرد وین تر هیچ متوجه هیجان خواهر نبود و برای خود و دارتن‌یان دو فنجان قهوه ریخت.

در آن موقع مای‌لیدی پشت به میز و رو به آئینه دیواری خود را می‌نگریست و دارتن‌یان دید که در چهره زن جوان آثاری مانند درندگی پدیدار شد و مای‌لیدی دستمالی را به لب گرفته و طوری می‌جود که انگار یک پلنگ ماده مشغول جویدن طعمه می‌باشد.

دارتن‌یان نمی‌دانست این خشم فوق‌العاده را به چه تعبیر کند؟ هنوز دارتن‌یان فنجان قهوه را به لب نبرده بود که خدمتکار جوان و چابک مای‌لیدی وارد اطاق شد.

و چند کلمه با زبان انگلیسی با لرد وین تر صحبت کرد و لرد از دارتن‌یان معذرت خواست و گفت به مناسبت یک کار فوری باید غیبت کند و به خواهرش گفت که نگذارد دارتن‌یان کسل شود.

بعد از اینکه وین تر رفت دارتن یان به زن جوان نزدیک شد و دید که وی قیافه خود را تغییر داده یعنی اصلاح کرده، دیگر آثار سببیت در آن دیده نمی شود ولی روی دستمال او چند لکه خون مشهود است.

و نشان می دهد که زن به قدری لب های خود را جویده که خون از آن بیرون آمده است.

بعد صحبت های متفرقه شروع شد و دارتن یان از طرز تکلم زن استنباط کرد او انگلیسی نیست زیرا محال است یک انگلیسی بتواند زبان فرانسوی را آن طور فصیح صحبت و بدون اثر لهجه خارجی تکلم نماید.

بنابراین زن مزبور یا اصلاً فرانسوی است و پدر و مادرش هم فرانسوی بودند. یا اینکه از کودکی در فرانسه بزرگ شده و لهجه بومی را پیدا کرده است.

زن ضمن صحبت گفت که لرد وین تر برادر من نیست بلکه برادر شوهر من است و شوهرم فوت کرده و از او فرزندی باقی مانده که لرد وین تر عمویش می شود.

و هرگاه وین تر ازدواج نکند طفل من وارث او خواهد گردید.

این نکات در عین حال که عجیب نبود در نظر دارتن یان خیلی عادی جلوه می نمود و می فهمید که بین آن برادر و خواهر... یا آن زن و برادر شوهر... چیزهائی هست که از او پنهان می کنند.

عاقبت دارتن یان که دیگر چیزی نداشت که بگوید خدا حافظی کرد و از پله کان فرود آمد.

در پله کان خدمتکار جوان و چالاک، که با سرعت بالا می آید به دارتن یان تنه زد.

دارتن یان ابله نبود و می دانست که آن تنه زدن عمدی بوده نه سهوی.

ولی خدمتکار با صدائی ملیح و ظریف از دارتن یان پوزش خواست.

او هم فوراً عذر قصور دختر جوان را پذیرفت.

روز بعد هم دارتن یان به ملاقات مای لیدی آمد و بهتر از روز قبل پذیرفته شد.

در آن روز لرد وین تر حضور نداشت معیناً مای لیدی بیش از روز گذشته نسبت به وی ابراز احترام کرد.

در این ملاقات مای لیدی از سوابق دارتن یان و خانواده او سئوالات نمود و گفت:

آیا میل دارد که وارد خدمت کاردینال شود.
 دارتن یان جوانی باهوش و محتاط بود.
 لذا زبان به مدح کاردینال گشود و گفت: اگر او بعد از ورود به پاریس به جای
 آقای ترهوی آقای کاووا را می یافت بدون تردید به جای اینکه وارد خدمت لوئی
 سیزدهم شود وارد خدمت کاردینال می گردید.
 خانم انگلیسی موضوع صحبت را تغییر داد و گفت: آیا شما هرگز به انگلستان
 رفته اید؟

دارتن یان گفت: بلی خانم عزیز و یک مرتبه آقای ترهوی برای خرید اسب مرا به
 انگلستان فرستاد و من از آنجا چهار اسب هم برای نمونه آوردم.
 مای لیدی ضمن صحبت دو سه مرتبه لب را گزید چون متوجه شد که مخاطب او
 خیلی باهوش تر و با احتیاط تر از آن می باشد که تصور می کرد.
 دارتن یان، در همان ساعت که شب قبل خدا حافظی کرده بود از جا برخاست و
 رفت و روزهای بعد برنامه زندگی دارتن یان این شده بود که هر روز به ملاقات مای لیدی
 می آمد.

۳۲

شام با وکیل مدافع

مبارزه پورتوس با انگلیس ها و غلبه او در آن مبارزه موضوع حضور در ضیافت شام خانم کوکنار را از یادش نبرده بود.

روز بعد پورتوس در ساعت یک بعد از ظهر بعد از اینکه لباس خود را به وسیله موسکتون ماهوت پاک کن زد و پوشید به طرف خانه خانم کوکنار و در واقع خانه آقای کوکنار روانه گردید.

در راه قلب پورتوس می تپید.

ولی این تپش مانند تپیدن قلب دارتن یان ناشی از جوانی نبود.

بلکه از این جهت قلب پورتوس ضربان داشت که حدس می زد می رود که به آرزوی خود برسد و خانه وکیل مدافع را ببیند و از پله هائی که سکه های زر او یکایک از آنجا بالا رفته صعود کند.

و بالاتر از همه قسمتی از آن سکه های زر را به وسیله خانم کوکنار دریافت نماید. پورتوس مکرر شنیده بود که در خانه وکلای دعاوی عدلیه صندوقی وجود دارد که مملو از سیم و زر و جواهر است.

و آن صندوق را گاهی در دیوار کار می گذارند و زمانی در کف اطاق ولی پیوسته با کلوئهای قطور آهنی بسته شده، قفل های سنگین به آن آویخته است.

پورتوس می دانست که در آن روز، بالاخره یکی از آن صندوق ها را که هر یک

به اندازه خراج یک کشور زر و جواهر دارد در خانه کوکنار خواهد دید.
دیگر آنکه برای اولین مرتبه پورتوس از طرف او دعوت می‌شد و برای
نخستین بار می‌رفت که در یک ضیافت خانوادگی آن هم در یک فامیل ثروتمند حضور
به هم رساند.

و از فکر حضور در این ضیافت، دل، از شادی دربرش می‌تپید.
پورتوس جوانی بود سرباز که تمام عمر در مسافرخانه‌ها و هتل‌ها و مهمانخانه‌ها
و رستورانها غذا خورده بهترین غذای او، اغذیه مهمانخانه‌های درجه اول محسوب
می‌شد که بدون تردید از پست‌ترین غذای یک خانواده محترم بدتر است.
و در آن روز، می‌رفت که به موهبت حضور در ضیافتی که در یک محفل
خانوادگی برپا می‌شود واصل گردد و پشت میزی که روی آن لیوان‌های کریستال
می‌درخشد بنشیند و کارد و چنگال نقره طلاکوب را به دست بگیرد از قاب‌ها و
دیس‌های چینی حقیقی غذا بردارد و در بشقاب خود بگذارد.

علاوه بر صرف غذائی مأکول و خانوادگی پورتوس حدس می‌زد که میهمانی آن
روز در منزل وکیل مدافع عدلیه فتح‌الباب میهمانی‌های دیگر است.

و او به عنوان پسرخاله خانم خانه، هر روز می‌تواند در سر سفره وکیل مدافع
حضور به هم رساند و گاهی به وسیله شوخی‌های مناسب پیرمرد هفتاد و شش ساله را
بخنداند و زمانی با کارمندان دفتر دارالوکاله او که لابد همه جوان هستند بازی کند و در
ظرف یک ساعت حقوق یک ماه و شاید پس‌انداز شش ماه آنها را از ایشان ببرد.

گرچه در آن دوره راجع به وکلای مدافع عدلیه و بخصوص صرفه‌جوئی‌های
آنها داستان‌ها در افواه بود که هنوز بقایای آن از بین نرفته معه‌ذا همه می‌دانستند که یک
وکیل مدافع عدلیه بخصوص یک وکیل مدافع با سابقه مردی است ثروتمند که می‌تواند
مانند سلاطین اروپا زندگی کند و همچون فرمانروایان مشرق‌زمین از میهمانان خود
پذیرائی نماید.

پورتوس وقتی به درب خانه وکیل مدافع رسید برای اولین مرتبه تردیدی بدو رو
داد که نکند دستگاه و زندگی استاد کوکنار (در فرانسه وکلای مدافع را با عنوان استاد
می‌خوانند) طبق پیش‌بینی او نباشد.

برای اینکه درب خانه محقر بود و وارد راهروی تنگ و تاریک که بوی تعفنی

از آن برمی خاست می شدند و هنگامی که پورتوس از پله ها بالا رفت دید چراغی وجود ندارد که پله کان را روشن کند و فقط از چند سوراخ کوچک که به طرف حیاط مجاور باز می شود قدری نور به پله ها می تابد.

پورتوس هرطور بود در تاریکی پله کان را پیمود و به طبقه دوم رسید و در آنجا درب آپارتمان خانه کوکنار را دید و مشاهده کرد آن در، شباهتی به درب منازل اشراف ندارد و دری است سنگین و کلفت که گل میخ هائی بزرگ مانند گل میخ های درب زندان در آن فرو کرده اند.

پورتوس ظنین شد که مبدا اشتباه کرده و به خانه دیگری قدم نهاده ولی بعد از قدری اندیشه دریافت که خانه کوکنار همان جاست زیرا قطع نظر از اینکه مکرر نشانی خانه مزبور را از دهان دوستش شنیده بود یک تابلوی کوچک که شغل صاحب خانه را معرفی می کرد ثابت نمود که بدون شک آنجا منزل استاد کوکنار وکیل مدافع دادگستری می باشد.

جوان تفنگدار در زد و یک میرزای بلندقامت از آن نوع میرزاها که در دارالوکاله وکلای مدافع کار می کنند با رنگ پریده، و انبوهی از موهای ناسترده، در را گشود و به اجبار سلام داد.

میرزای مزبور که بر اثر محرومیت از نور آفتاب و شاید محرومیت از چیزهای دیگر، رنگ پریده بود از این جهت مجبور شد به پورتوس سلام بدهد که در او سه نشانه برتری دید.

اول هیکل بلند و قطور که علامت زور است دوم لباس نظامی که نشانه زور اداری و شخصیت دولتی است و سوم رنگ و روی سرخ که گواه بر این می باشد که صاحب آن در هوای آزاد و مقابل نور خورشید زندگی می کند و از نعم دیگر زندگی نیز برخوردار می باشد.

در عقب میرزای اول، میرزائی کوچکتر نمایان گردید و در عقب میرزای دوم، میرزائی بزرگتر خود را نشان داد و در قفای او، خانه شاگردی دوازده ساله به نظر رسید که وی هم می توان گفت یک میرزای کوچک به شمار می آمد.

وجود سه میرزا و به صف، ثابت می کرد که دارالوکاله استاد کوکنار باید یک دفتر با رونق باشد که وی می تواند سه نفر را در دارالوکاله خود مشغول به کار کند.

با اینکه قرار بود پورتوس یک ساعت بعد از ظهر بیاید ولی خانم کوکنار می‌اندیشید که شاید پورتوس نتواند شکیبایی پیشه نماید و تا یک ساعت بعد از ظهر صبر کند و زودتر خواهد آمد.

و بعید نیست که خانم مشارالیه‌ها به معده پورتوس هم امیدوار بود و تصور می‌نمود جوانی قوی و با اشتها چون پورتوس نمی‌تواند تا یک ساعت بعد از ظهر برای صرف غذا صبر کند.

پورتوس بعد از ورود به خانه مزبور و برخورد با میرزاها چون خود را در محیطی نامأنوس، مواجه با افرادی نامناسب با خود یافت ناراحت شد و ندانست چه باید گفت و چه باید کرد.

خوشبختانه خانم کوکنار که گفتیم انتظار پورتوس را می‌کشید از امتدادی مخالف امتداد پورتوس، یعنی از درون آپارتمان سر رسید و بامشاهده وی، پورتوس از عذاب روحی رهایی یافت و خانم گفت: ایشان پسر خاله من آقای پورتوس هستند... آقای پورتوس... چرا آنجا ایستاده‌اید و داخل نمی‌شوید.

شنیدن اسم پورتوس که یک نام غیر عادی در زبان فرانسوی بود در میرزاها اثری مضحک کرد و آنها به خنده درآمدند اما پورتوس نظری تند به سوی آنها انداخت و همه سکوت نمودند.

پورتوس به راهنمایی خانم میزبان از دو اطاق، که در خانه‌های دیگر سرسری و اطاق انتظار، ولی در آنجا اطاق میرزاها و دفتر دارالوکاله بود گذشت و درحالی که آشپزخانه را طرف راست گذاشت وارد اطاق پذیرائی سالون شد.

دارالوکاله اطاقی بود تاریک، پر از پرونده و دفتر و کاغذ و پورتوس درحال عبور از آن اطاق‌ها، و گذشتن از جلوی مطبخ، و ورود به سالن، با خود می‌گفت درب تمام این اتاقها باز است و به هم راه دارند و در این خانه کسی نمی‌تواند محرمانه صحبت کند زیرا به محض اینکه یک کلمه حرف بزنند دیگران صدای گوینده را می‌شنوند.

نکته دیگر اینکه پورتوس در موقع عبور از مقابل مطبخ، نظری سریع به آشپزخانه انداخت و به تأسف متوجه شد که آنجا محیطی تاریک و بی‌صداست در صورتی که در ایام میهمانی و جشن، در هر آشپزخانه، هیجانی مسرت‌آور حکمفرما می‌باشد و فعالیت دامن‌دار از آن معبد شکم‌چرانی به چشم و گوش و حس شامه

می‌رسد.

پورتوس خود را بدین تسلی داد که بعضی از منازل دو آشپزخانه دارند یکی آشپزخانه دستی و کوچک، برای طبخ ایام عادی و دیگری آشپزخانه بزرگ، برای تهیه اغذیه مجالس میهمانی و ضیافت.

دیگر اینکه در بعضی از منازل، از آشپزخانه‌ای که مجاور اطاق‌های مسکونی قرار گرفته کمتر استفاده می‌شود که مبادا دود و روایح آشپزخانه مزاحم سکنه اطاق‌ها گردد.

لذا بعید نیست که اغذیه را در آشپزخانه دیگر که پورتوس نمی‌تواند ببیند تهیه می‌کنند.

استاد کوکنار که در اطاق پذیرائی روی یک صندلی راحتی، از سبد، نشسته بود از مشاهده پورتوس حیرت نکرد و معلوم می‌شد که خانم قبلاً ورود پورتوس را به اطلاع وی رسانیده است.

پورتوس با احترام و نزاکت به وکیل مدافع که مردی سالخورده بود و چشم‌های خاکستری تیزی داشت نزدیک گردید و سر فرود آورد.

استاد کوکنار با اندامی لاغر و استخوانی و صورتی تقریباً سبزه‌رنگ، و لب‌هایی سریع‌الحرکت، که پنداری، یگانه عضو ذی‌حیات قیافه او بود، حرکتی نمود که از جا برخیزد و تواضع کند اما نتوانست روی دوپای خود قرار بگیرد زیرا از چند ماه به این طرف، یک ناخوشی مزمن، بر پیرمرد چیره گردیده، او را بر صندلی راحتی میخ‌کوب کرد.

و از همان موقع خانم کوکنار عملاً فرمانروای خانه و صاحب اختیار وکیل مدافع گردید.

باری کوکنار نیم‌خیزی کرد و برجای خود نشست و گفت: آقای پورتوس گویا ما پسرخاله هستیم؟

پورتوس قبل از ورود بدان خانه پیش‌بینی می‌کرد که نباید انتظار داشته باشد وکیل مدافع خسیس او را با مسرت پذیرد و از این برخورد اولیه حیرت ننمود و جواب داد بلی آقا ما پسرخاله هستیم.

استاد کوکنار بالحنی نیش‌دار ولی به ظاهر از روی سادگی گفت: و گویا ما از

طرف زنها پسر خاله می‌باشیم؟

پورتوس این سؤال را یک پرسش ساده فرض نمود و خنده کنان گفت: همین طور است اما خانم کوکنار که می‌دانست یک وکیل مدافع عدلیه ساده نمی‌شود، و یک وکیل مدافع ساده دادگستری، موجودی است که به غایت کمیاب می‌باشد قدری تبسم کرد.

ذکر این نکته بدون فایده نیست که اطاق پذیرائی در عین حال اطاق خصوصی وکیل مدافع نیز به شمار می‌آمد و در آنجا یک میز تحریر از چوب بلوط جنگلی و یک اشکاف بزرگ مشاهده می‌شد.

بعد از اینکه پورتوس نشست و صحبت‌های اولیه تمام شد استاد کوکنار نظری دقیق به اشکاف مزبور انداخت که از دیدگان پورتوس پنهان نماند.

پورتوس دانست که گرچه اشکاف مزبور، از حیث شکل به گاو صندوقی که او در عرصه خیال بدان امیدوار بود شباهت ندارد ولی به طور حتم محتوی مقادیری فراوان زر و جواهر می‌باشد.

شاید پورتوس از مشاهده اشکاف، بیش از دیدار یک گاو صندوق خوشوقت شد چون دید که ارتفاع آن شش قدم بلندتر از گاو صندوق است که او فرض می‌کرد و در نتیجه، به همان نسبت بیشتر برای حفظ زر و گوهر ظرفیت دارد.

بعد از اینکه کوکنار، اشکاف را از نظر گذرانید امتداد نگاه را متوجه پورتوس کرد و بالحنی سرد و نیش‌دار که خیلی در پورتوس اثر نمود چنین گفت:

لابد پسر خاله ما قبل از اینکه به میدان جنگ برود یک مرتبه دیگر نیز اینجا خواهد آمد و شامی با ما خواهد خورد؟... خانم نظریه شما در این خصوص چیست؟

مفهوم واقعی این گفته، عکس معنای ظاهری آن بود و وکیل مدافع می‌خواست بگوید که من دیگر میل ندارم این پسر خاله را در خانه خود بینم و زن چنین جواب داد: پسر خاله من اگر در این خانه به خوبی مورد پذیرائی قرار نگیرد دیگر قدم به اینجا نخواهد گذاشت ولی اگر ما به خوبی از او پذیرائی کنیم ممکن است قبل از مسافرت باز اینجا بیاید گو اینکه من می‌دانم اوقات او خیلی ضیق می‌باشد و در پاریس کارهای زیاد دارد، و ما نباید امیدوار باشیم که او هر روز به خانه ما بیاید.

کوکنار که فهمید اوقات زنش تلخ شده برای حفظ ظاهر متوسل به بیماری خود

گردید و ناله کنان گفت: امان از این درد پا... امان از این درد پا... ولی نمی دانم که سلامتی و نیروی پاهای من کجا رفت که دیگر مراجعت نخواهد نمود.

ولی پورتوس در باطن از او، که از وی طرفداری کرد ممنون گردید و دانست که او هم از لحن زننده وکیل مدافع سخت ناراضی شده است.

چند دقیقه دیگر موقع صرف شام فرا رسید و اهل خانه به طرف اطاق غذاخوری که پورتوس در بدو ورود ندیده بود، و بعد معلومش شد که روبروی آشپزخانه است روان شدند.

پورتوس وقتی وارد اطاق غذاخوری که اطاقی تاریک، دارای دیوارهای سیاه بود گردید مشاهده کرد که میرزاهای قبلاً در آن اطاق حضور به هم رسانیده اند و قیافه و وضع آنها گواهی می دهد که آن روز، در خانه وکیل مدافع رواج و ابخره غیرعادی را استشمام کرده اند.

با اینکه پورتوس خود سرباز بود مشاهده میرزاهای که هر کدام یک تابوره در دست داشتند و کنار میز غذا، صف بسته، قبل از وقت، آنجا حضور به هم رسانیدند، او را به یاد انضباط نظامی انداخت و بر دقت و وظیفه شناسی آنها آفرین گفت.

لیکن وقتی دهان میرزاهای سه گانه را مشاهده کرد زیرا میرزای دوازده ساله آنجا حضور نداشت و او را شایسته ندانستند که در سر میز آن ضیافت بزرگ حضور به هم رساند از حرکت یکنواخت و شدید فک اسفل آنها متوحش گردید و به خود گفت پناه برخدا... من اگر به جای پسرخاله خود بودم هرگز این میرزاهای فحطی زده را در خانه خود نگاه نمی داشتم زیرا اینان به قدری گرسنه و اکول هستند که شبیه به غرق شدگانی می باشند که شش هفته در دریا بسر برده، چیزی نخورده اند، و بیم آن می رود که خود پسرخاله مرا ببلعند.

استاد کوکنار نمی توانست راه برود اما صندلی راحتی او غلطک داشت و زن، صندلی راحتی وی را به حرکت درآورد و وارد اطاق غذاخوری نمود و در این کار، پورتوس هم با او کمک کرد.

استاد بعد از ورود به اطاق، مانند میرزاهای فک اسفل و بینی را تکان داد و گفت: از رایحه این آش معلوم است که غذائی بسیار لذیذ می باشد.

پورتوس نظری به میرزاهای و نظری دیگر به کوکنار انداخت و باتعجب از خود

پرسید معلوم نیست اینها در این مایع بی‌رنگ که اسم آتش را روی آن نهاده‌اند چه یافته‌اند که این طور دهان را به تکان درمی‌آورند و بوی آن را می‌بلعند.

آتش عبارت بود از غذائی شبیه به آب، همان طور رقیق، که چند قطعه نان خشک، مانند جزایری که روی یک اقیانوس قرار گرفته باشند، بالای آن شناوری می‌کردند.

شاید خانم کوکنار هم برای آتش مزبور قائل به مزایائی بزرگ بود زیرا تبسم کرد و با یک اشاره وی، میرزاها تابوره‌ها را بر زمین نهادند و همه نشستند.

خانم میزبان اول سهم شوهر را از آتش در بشقاب او ریخت و آنگاه بشقاب پورتوس و سپس بشقاب خود را پرکرد و میرزاها با چشم‌های فراخ منتظر بودند که چه موقع نوبت آنها فرا می‌رسد.

ولی خانم کوکنار، از آن غذای لذیذ، جز قطعات نان خشک رطوبت دیده، چیزی به آنها نداد و میرزاهای گرسنه، مجبور شدند که با همان نانها بسازند.

ناگهان درب اطاق غذاخوری که بسته بود ناله کرد و نیم‌باز شد و پورتوس دید میرزای دوازده‌ساله که او را به اطاق غذاخوری راه نداده بودند، قطعه نانی بدست گرفته و مشغول خوردن است و چون از خود اطعمه محروم گردیده، نان خود را با رایحه اطاق غذاخوری و هم آشپزخانه می‌آلاید و در دهان می‌گذارد.

بعد از اینکه آتش صرف شد خدمتکار خانه با یک ظرف غذا وارد اطاق غذاخوری شد و روی میز نهاد و چشم پورتوس به یک مرغ آب‌پز افتاد.

تأثیری که ورود این غذا در حصار کرد خارق‌العاده بود و چشم‌ها از فرط حیرت و اشتها گشاد شد و پورتوس دریافت که این ولیمه در آن خانه، یک مائده استثنائی است که میرزاها هرگز ندیده‌اند.

حتی استاد کوکنار نتوانست حیرت خود را پنهان کند و وقتی مرغ آب‌پز روی میز قرار گرفت خطاب به زن گفت: خانم کوکنار، معلوم می‌شود که شما اعضای خانواده خود را خیلی دوست می‌دارید و علاقمند هستید که شاهانه از آنها پذیرائی کنید.

مرغ بیچاره بسیار لاغر می‌نمود و پوستی ضخیم استخوان‌های آن را می‌پوشانید و از خواص پوست مرغ این است که هر قدر استخوان‌ها بخواهند آن را بشکافند که از زیر پوست بیرون بیایند نمی‌توانند آن پوست کلفت و قابل ارتجاع را بدرند.

پیدا کردن آن مرغ پیر و لاغر خود یک کار برجسته به شمار می‌آمد زیرا بی‌شک، مدتی در مرغدان کاوش کردند تا توانستند بین مرغ‌های عدیده، آن حیوان سالخورده را که در گوشه‌ای خزیده بود که آخرین ایام عمر را به تنهایی به سر ببرد و جان تسلیم کند به دست بیاورند.

پورتوس در دل گفت: من با اینکه به سالخوردگان احترام می‌گذارم امروز دچار وضعی ناهنجار شده‌ام زیرا مجبورم که از این مرغ سالخورده تناول نمایم چون یک آدم گرسنه، قادر نیست، احترام مرغی پیر را اعم از اینکه سرخ شده یا آب‌پز باشد نگاه دارد ولی فرتوتی این مرغ به قدری است که من با وجود گرسنگی، میلی به خوردن آن ندارم.

جوان تفنگدار نظری به اطراف میز انداخت که بداند آیا دیگران هم مثل او نسبت به خوردن آن مرغ بی‌میل هستند؟ ولی مشاهده نمود که تمام چشم‌ها از شدت ولع و گرسنگی می‌درخشید، و یگانه آرزوی شرکای جوان استفاده از آن غذای منحصر به فرد می‌باشد.

خانم کوکنار مرغ را به طرف خود کشید، و با مهارت دوران سیاه مرغ را از کالبد جدا کرد و در بشقاب شوهر نهاد.

بعد با کارد گردن مرغ را قطع و به ضمیمه سر آن، به خویش اختصاص داد آنگاه یک بال مرغ را کند و به پورتوس بخشید.

پورتوس منتظر بود که بازمانده مرغ بین میرزاها تقسیم شود ولی خانم کوکنار خدمتکار را صدا زد و گفت ظرف محتوی مرغ را از اطاق خارج کند و خدمتکار، جانور مزبور را که می‌توان گفت تقریباً بدون نقص بود، درحالی که نگاه‌های حسرت‌بار میرزاها آن را بدرقه می‌کرد از اطاق بیرون برد.

وقتی پورتوس سربلند کرد، در هر قیافه طبق روحیه صاحب آن، یک عکس‌العمل از این محرومیت دید، ولی واقعه جدیدی پیش آمد که ممکن بود اندکی جبران آن محرومیت را بکند.

و آن اینکه خدمتکار با یک ظرف بزرگ پر از باقلای پخته وارد اطاق شد. روی باقلاها چند استخوان گوسفند بشارت از این می‌داد که باقلا با گوشت طبخ گردیده ولی میرزاها، برخلاف پورتوس فریب استخوان‌ها را نخوردند چون می‌دانستند

از گوشت گوسفند اثری در آنها موجود نمی‌باشد.

خانم کوکنار باقلاها را بادقت و صرفه‌جویی یک کدبانوی مآل‌اندیش بین میرزاها قسمت کرد تا اینکه نوبت نوشیدن قهوه رسید.

پورتوس سر را پائین انداخته بادقت، بال مرغ خود را خورد و طوری حواس او مشغول بود که وقتی خانم کوکنار به سخن آمد، جوان تفنگدار لرزید و چون چیزی که قابل خوردن باشد وجود نداشت. جرعه‌ای از قهوه نوشید.

خانم کوکنار گفت: پسر خاله، آیا از این باقلاها میل دارید؟

این گفته طوری ادا شد که خانم کوکنار می‌خواست بگوید بهتر این است که از خوردن این باقلاها صرف‌نظر کنید.

پورتوس در دل گفت: مرده‌شوی این باقلاهای ثقیل الهضم را ببرد و من اگر از جان خود سیر شده باشم باز آنها را نمی‌خورم.

و با صدای بلند جواب داد دختر خاله، از لطف شما متشکرم ولی من سیر شدم و دیگر نمی‌توانم چیزی بخورم.

در این وقت سکوت بر مجلس مستولی شد و پورتوس سخت احساس ناراحتی می‌کرد چون نمی‌دانست چه بگوید و چه وضعی به خود بگیرد.

استاد کوکنار گفت: خانم کوکنار من لازم می‌دانم که به شما، به مناسبت این ضیافت بزرگ تبریک بگویم و به خاطر ندارم که هرگز این قدر غذا خورده باشم.

پورتوس حساب کرد و دید که وکیل مدافع غیر از یک بشقاب آش و دوران سیاه‌مرغ، و یک قطعه استخوان گوسفند که قدری گوشت به آن چسبیده بود و یگانه استخوان گوشت‌دار ظرف باقلا به شمار می‌آمد، چیزی نخورده و به همین جهت فکر کرد مبادا امروز، مرا مسخره کرده‌اند و این صحنه‌سازی فقط برای این بوجود آمده که مرا دست بیندازند.

لذا گره بر ابرو انداخت و نوک سیل‌ها را تابید اما خانم با سر اشاره‌ای کرد و با زبان بی‌زبانی، به وی توصیه کرد که از خشم فرود بیاید و قدری صبر کند.

سکوت ناراحت‌کننده که فقط گاهی استاد کوکنار آن را با تعریف و تمجید از آن ضیافت قطع می‌کرد ادامه داشت.

پورتوس نمی‌فهمید معنای آن سکوت چیست اما میرزاهای جوان و گرسنه،

می دانستند آن سکوت به معنای اخراج آنها از اطاق غذاخوری می باشد.
و یک نگاه صریح وکیل مدافع و یک تبسم تلخ خانم میزبان، به آنها فهمانید که باید از جا برخیزند و بروند بدون اینکه در دسر شرکت نمایند.
ناچار آهسته از جا برخاستند و دستمال های غذاخوری خود را تا کردند و هر کدام سری فرود آوردند و با قدم هایی که معلوم بود با اندوه و آرزو، اطاق را ترک می کنند بیرون رفتند.

و قبل از اینکه خارج شوند وکیل مدافع گفت: فرزندان، بروید و این غذای گوارا و فراوان را با کار هضم کنید.

بعد از اینکه میزها رفتند، خانم میزبان برخاست و از اشکافی که در اطاق غذاخوری بود یک قطعه پنیر، و قدری مربای به و یک نان شیرینی که خود او با عسل و بادام طبخ کرده بود آورد و روی میز نهاد.

استاد کوکنار بعد از مشاهده دسر که تصور نمی کرد آن اندازه مفصل باشد ابروها را درهم نمود زیرا این را دیگر خارج از اندازه می دانست ولی پورتوس از گرسنگی لب ها را می گزید چون نمی دانست چگونه باید خود را سیر کند. نظری به میز انداخت که آیا ظرف محتوی باقلا آنجا هست یا نه؟ زیرا فشار گرسنگی او را وادار می کرد که حتی آن باقلاهای ثقیل را بخورد ولی ظرف مزبور را برده بودند.

پورتوس بعد از اینکه از باقلا مایوس شد با خود گفت: شاید بتوانم با نان و پنیر و مربا و قهوه خود را سیر کنم.

ولی نان هم روی میز وجود نداشت و فنجان سفالین قهوه خالی بودن و زن و شوهر، هیچ به روی خود نمی آوردند که چون فنجان مزبور خالی شده، باید یک فنجان دیگر آورد و میهمان را سیر نمود.

استاد کوکنار درحالی که روی صندلی راحتی تکان می خورد گفت:

این را دیگر نمی توان به نام ضیافت خواند زیرا بالاتر از ضیافت است و امروز می توانیم بگوئیم که لوکولوس در خانه لوکولوس صرف غذا می کند.
پورتوس قاشقی از مربای به بر دهان برد و لقمه ای از نان شیرینی صرف کرد و به خویش گفت:

من نمی بایست امروز اینجا بیایم و این شکنجه گرسنگی را تحمل کنم ولی اینک

گزیری جز شکیبائی ندارم و تنها امیدواری من این می باشد که اشکاف استاد کوکنار را مقابل خود می بینم و شاید آنچه از این اشکاف بیرون خواهد آمد جبران رنج گرسنگی را بکند.

استاد کوکنار بعد از صرف طعامی که آن را ضیافتی بزرگ می دانست خود را محتاج استراحت و خواب دید پورتوس تصور کرد وی در همان اطاق خواهد خوابید و او و خانم کوکنار به اطاق دیگر خواهند رفت و خانم، درب اشکاف را خواهد گشود. ولی وکیل مدافع حریص و خسیس گفت: مرا به اطاق خود ببرید و وقتی او را به اطاقش بردند اصرار کرد که طوری او را بخوابانند که بتواند پاها را جلوی اشکاف بگذارد تا مطمئن شود هنگامی که او خوابیده کسی درب اشکاف را نخواهد گشود. بعد از اینکه وکیل مدافع استراحت نمود خانم کوکنار پورتوس را به اطاقی دیگر برد و مذاکرات جدی برای عقد قرارداد مربوط به پول شروع شد.

خانم کوکنار برای اینکه تفنگدار را با هزینه ای کمتر راضی کند گفت: شما می توانید هر هفته سه روز اینجا بیاید و صرف شام کنید. پورتوس گفت: از لطف شما خیلی متشکرم ولی من کسی نیستم که از میهمان نوازی دیگران سوءاستفاده نمایم و یژه آنکه فرصت ندارم و تمام اوقات من باید صرف تهیه ساز و برگ شود.

خانم وکیل مدافع مانند کسی که ناله کند گفت: راست می گوئید و این ساز و برگ ملمون به کلی حواس شما را پرت کرده است.

پورتوس آهی کشید و گفت: چه باید کرد... زیرا مقررات نظامی قابل تعطیل و تأخیر نیست.

زن گفت: آقای پورتوس آیا من نباید بفهمم که ساز و برگ تفنگداران چیست؟ پورتوس گفت: خانم ساز و برگ تفنگداران تفصیل دارد و علتش اینکه سپاه تفنگدار یک سپاه برگزیده به شمار می آید و بسیاری از چیزها که برای سربازان سپاه های دیگر غیر لازم است برای ما از واجبات می باشد.

زن گفت: بالاخره شما نگفتید که این ساز و برگ چیست؟ و از چه اشیاء تشکیل می شود؟

پورتوس می دانست که ورود در جزئیات به ضرر او تمام خواهد شد، و لذا گفت:

بهای ساز و برگ من تقریباً مبلغ...

اما جرأت نکرد مبلغ را ذکر کند و زن که از فرط وحشت می لرزید جواب داد امیدوارم که قیمت ساز و برگ شما از مبلغ...

او هم ترسید که رقمی بر زبان بیاورد ولی پورتوس دید که تردید و دفع الوقت بی فایده است و باید استخوان را از لای زخم بیرون آورد و گفت:

بهای ساز و برگ من از دوهزار و پانصد لیره تجاوز نمی کند حتی تصور می کنم با صرفه جوئی زیاد ممکن است با دوهزار لیره سرو ته آن را به هم آورد.

خانم کوکنار بانگی از وحشت برآورد و گفت: آقای پورتوس... آیا گفتید دوهزار لیره... پناه بر خدا... دوهزار لیره یک ثروت گراف را تشکیل می دهد.

پورتوس خطوط قیافه را با وضعی خاص درهم کشید و به زبان حال به زن گفت: من که از شما چیزی نخواسته بودم... و این شما بودید که مرا اینجا آوردید و به من وعده دادید که بهای ساز و برگ مرا خواهید پرداخت.

زن گفت: آقای پورتوس، متغیر نشوید من از این جهت جزئیات ساز و برگ را از شما می پرسم که تقریباً همه خویشاوندان من کاسب و سوداگر و دکان دار هستند و من می توانم جنسی را که شما ده لیره خریداری می کنید به پنج لیره، یعنی صد درصد کمتر، خریداری کنم.

پورتوس گفت: خانم، پس منظور شما از اینکه مرا به خانه خود آوردید همین بود؟

زن گفت: نه... نه... به شما می گویم متغیر نشوید و حرف مرا گوش بدهید؟ مگر شما یک اسب نمی خواهید؟ پورتوس گفت: چرا... زن گفت: تهیه اسب شما با من... زیرا من شخصی را سراغ دارم که حاضر است اسب خود را به بهائی مناسب بفروشد.

پورتوس از اینکه مسئله اسب یعنی یکی از قسمت های مشکل ساز و برگ حل شد خوشوقت گردید و گفت: ولی خانم اسب لخت به درد من نمی خورد و اسب باید زین و برگ و دهانه و افسار و کیف و ترک بند و جل و شمشیر بند و غیره داشته باشد.

و اینها چیزهایی است که به طور حتم خود من باید خریداری کنم زیرا یک زن؛ اصلاً آنها را نمی شناسد تا بداند، چه باید خریداری کند اما خیلی ترسید زیرا بهای همه اینها بیش از سیصد لیره نیست.

زن آهی کشید و گفت: بسیار خوب، این سیصد لیره.

پورتوس فکر کرد که او زین و برگ دارد زیرا بعد از فروش است بوکین گام زین و برگ آن برای وی باقی مانده و لذا می تواند این سیصد لیره را به جیب بزند و بعد گفت: خانم نوکر من هم یک اسب می خواهد و اسب او هم محتاج زین و برگ، ولی ارزان قیمت تر است.

زن گفت: آقای پورتوس مگر شما نوکر هم دارید؟... من شنیده ام که فقط اشراف بزرگ نوکر با خود می برند.

پورتوس گفت: خانم، این حرف شما خیلی باعث حیرت من شد؟ و آیا من در نظر شما مردی بی سر و پا جلوه کرده ام؟

زن گفت: نه... من فقط می خواستم برسانم که نوکر شما ممکن است سوار یک قاطر قشنگ شود و یک قاطر خوب، کار یک اسب را می کند.

پورتوس گفت: اشکالی ندارد زیرا من دیده ام که خدمه اصیل زادگان اسپانیایی سوار بر قاطر می شوند و این موضوع از شأن من نمی کاهد اما بدانید که قاطر باید پالان چرمی و رکاب و دهانه و افسار و زنگوله داشته باشد.

زن گفت: اینها را بر عهده من بگذارید و من همه را تهیه خواهم کرد.

پورتوس گفت: حالا آمدیم بر سر جامه دان...

زن مانند اینکه چیزی عجیب می شنود گفت: آیا شما جامه دان هم می خواهید

پورتوس گفت: مگر ممکن است بدون جامه دان به مسافرت رفت؟

زن گفت: از حیث جامه دان مشوش نباشید زیرا شوهر من پنج شش جامه دان دارد و شما می توانید بهترین آن را انتخاب کنید و یکی از آنها به قدری بزرگ است که دنیا را می توان در آن جا داد و شوهر من در زمانی که می توانست به مسافرت برود از آن استفاده می کرد.

پورتوس گفت: لابد این جامه دان خالی است؟ زن جواب داد هر جامه دان خالی

می باشد! پورتوس گفت: اما جامه دان خالی به درد من نمی خورد و من باید مقداری اثاث برای مسافرت تهیه کنم و در جامه دان بگذارم.

یک مرتبه دیگر خانم کوکنار آه کشید... در آن عصر هنوز مولیر نویسنده

فرانسوی نمایشنامه معروف خود موسوم به خسیس را نوشته، و قهرمان آن نمایشنامه به

نام هارپاگون را معرفی نکرده بود و لذا می‌شود گفت که خانم کوکنار بر هارپاگون قدمت داشت و شاید از او هم ممسک‌تر بود.

به هر حال، آن دونفر راجع به هریک از اشیاء مورد احتیاج پورتوس چند دقیقه چانه زدند و عاقبت قرار شد که خانم کوکنار علاوه بر تهیه اسب و قاطر برای پورتوس و نوکر او موسکتون با زین و پالان آن دو، که باید آقا و نوکر را به میدان کارزار و عرصه پیروزی و افتخار رهبری کنند، هشت صد لیره هم نقد به پورتوس بدهد که سایر ضروریات را خود پورتوس تهیه نماید.

و وقتی مذکرات خاتمه یافت و قرارداد بسته شد، پورتوس عازم رفتن گردید و وقتی به خانه خود رسید طوری گرسنه بود که احساس می‌کرد رمق از زانوهای او رفته است.

۳۳

اسرار فاش نشدنی

با اینکه اندرزهای آتوس و ندای باطنی به دارتن‌یان می‌گفت که از مای‌لیدی کناره‌گیری نماید آن جوان روز به روز زیاده‌تر متوجه مای‌لیدی می‌شد و هر روز به ملاقات آن زن می‌رفت و به خود وعده می‌داد که روزی خواهد آمد که مای‌لیدی به نوبه خویش، اسرار زندگی خود را افشا خواهد کرد.

یک شب که دارتن‌یان به امید بدست آوردن ثروت و هموار شدن راه ترقیات آینده و همچنین کسب اطلاعات و اسرار از مای‌لیدی به آن خانه می‌رفت، پشت در به کتی خدمتکار جوان برخورد و دخترک اشاره‌ای به او کرد و دارتن‌یان از این اشاره غیرمنتظره خوشوقت شد چون حدس زد که خدمتکار جوان مأمور است که پیامی از طرف خانم خویش به او ابلاغ کند و لابد مای‌لیدی صلاح ندیده که پیام مزبور را که معرفی دارتن‌یان به یکی از اشراف است خود بگوید.

جوان گاسکون نظری به کتی انداخت و منتظر شد که پیام را بشنود.

کتی آهسته گفت: آقای شوالیه من می‌خواستم مطلبی را به اطلاع شما برسانم دارتن‌یان گفت: دخترک من، هرچه می‌خواهی بگو و من بادقت گوش خواهم داد کتی گفت: آقا اینجا نمی‌شود این مطلب را بر زبان آورد زیرا آنچه من می‌خواهم به شما بگویم هم طولانی و هم محرمانه است.

دارتن‌یان گفت: در این صورت چه باید کرد و آیا می‌توانی در نقطه‌ای دیگر این

موضوع را به من بگوئی؟

گفتی گفت: آقای شوالیه اگر در تعقیب من بیائید ممکن است نقطه‌ای پیدا شود که بتوان در آنجا صحبت کرد. دارتن‌یان گفت: بسیار خوب برویم گیتی دارتن‌یان را وارد یک پله کان تنگ و تاریک کرد و از پانزده یا شانزده پله بالا برد و دری را گشود و گفت: آقای شوالیه وارد شوید اینجا خلوت است و ما می‌توانیم صحبت کنیم. دارتن‌یان گفت: اینجا کجاست؟ دختر جوان گفت: آقا اینجا اطاق من است و اطاق مجاور، خوابگاه خانم من می‌باشد ولی او قبل از نیمه‌شب نمی‌خوابد و پیش از نیمه‌شب وارد این اطاق نمی‌شود و لذا ییمی از لحاظ اینکه خانم صحبت ما را بشنود وجود ندارد.

دارتن‌یان نظری به اطراف اطاق خدمتکار جوان انداخت و دید کوچک و لطیف و قشنگ است و گیتی با سلیقه‌ای قابل تحسین آن را تزئین کرده، و بعد چشم او به دری که فیما بین دو اطاق بود دوخته شد گیتی دریافت که دارتن‌یان، و پرسید آقا شما به چه علت به ملاقات خانم من می‌آید؟ - گیتی، می‌خواهم که با کمک خانم شما به مقامات بالا برسم و آتیۀ خود را تأمین کنم.

- افسوس... افسوس... من تصور نمی‌کردم که شما این اندازه نسبت به خانم من امیدوار باشید.

- از وضع بیان شما پیداست که ناامید هستید و من میل دارم بدانم چرا تصمیم من نسبت به خانم، شما را ناامید کرده است.

- آقا، من از این جهت ناامید هستم که می‌دانم امیدواری شما نسبت به خانم بدون نتیجه می‌ماند زیرا وی، به شما کمک نخواهد کرد.

- آه... آه... گیتی آیا در این خصوص خانمت دستور به تو داده و ترا مأمور کرده به من بگوئی که کمکی به من نخواهد کرد؟

- نه آقا... خانم من هرگز این مطلب را به من نگفته ولی من به مناسبت اینکه میل دارم کمکی به شما بکنم این حقیقت را نزد شما افشاء کردم.

- گیتی، با اینکه من از تو متشکر هستم نمی‌توانم بگویم خوشوقت می‌باشم زیرا این مساعدت که تو به من می‌کنی و می‌گوئی که خانمت حاضر نیست کاری برای من

بکند، مسرت آور نیست.

- از این قرار شما گفته مرا باور نمی کنید و تصور نمی نمائید که من راست می گویم؟

- برای یک مرد باور کردن این موضوع مشکل است و وقتی باور کرد، حس غرور و مناعت او جریحه دار می گردد.

- پس، شما حرف مرا باور نمی نمائید؟ و معتقدید که امیدواری شما به خانم من بجاست؟

دیگر اینکه خانم شما، هر شب با ادب و احترام مرا در خانه خویش می پذیرد و گرچه ابراز تفقد نمی کند ولی از من، نفرت هم ندارد و علیهذا، من تا دلیلی به دست نیاورم نمی توانم قبول کنم که خانم شما از من متنفر می باشد. کتی گفت: اگر من دلیلی به شما ارائه بدهم چه می گوئید؟ دارتن یان گفت: اگر دلیل مزبور منطقی بود حرف شما را می پذیرم.

کتی کاغذی از سینه بیرون آورد و گفت: این هم دلیل صحت گفته من. دارتن یان با سرعت نامه را از دست کتی گرفت و گفت: آیا به عنوان من نوشته شده است؟

کتی گفت: نه آقا و اگر عنوان نامه را بخوانید می فهمید که باید به دست دیگری برسد.

دارتن یان عنوان نامه را خواند و دید باید به دست کنت - دو - وارد برسد. با دیدن این نام، خاطرات گذشته، برق آسا از صفحه ضمیر دارتن یان گذشت و قبل از اینکه خدمتکار جوان بتواند ممانعتی بکند پاکت را درید.

به طوری که کتی از وحشت ندا در داد و گفت: آقای شوالیه، این چه کار بود که کردید اما دارتن یان بی توجه، به اعتراض کتی نامه را بدین مضمون خواند:

من حیرت می کنم که شما چرا جواب نامه اول مرا ندادید و آیا قصد دارید این نامه دوم را نیز بدون جواب بگذارید؟ اگر خدای نخواستہ بیماری سب تأخیر جواب نشده باشد، سکوت شما تعجب آور است.

اگر مردی موقع شناس هستید نگذارید این فرصت از دست برود زیرا به ندرت اتفاق می افتد زنی چون من، آماده قبول پیشنهاد ازدواج مردی باشد.

رنگ از صورت دارتن‌یان پرید و کتی گفت: آقای شوالیه قبول کنید که من از اندوه شما بسیار ملول هستم.

دارتن‌یان گفت: کوچولو، آیا دل تو بر حال من می‌سوزد؟
دختر جوان گفت: بلی آقا برای اینکه من می‌دانم امیدواری چیست و یک شخص امیدوار چه قدر ناراحت می‌شود.

دارتن‌یان گفت: اکنون که اهل درد هستی پس با من کمک کن که بتوانم از خانم تو انتقام بکشم.

کتی گفت: به چه ترتیب از او انتقام خواهید کشید؟ دارتن‌یان گفت: انتقام من این خواهد بود که مردی را که به خانم پیشنهاد ازدواج داده با کمک تو بشناسم و کارش را بسازم تا به این ترتیب، قلب خانم جریحه‌دار گردد.
کتی گفت: اگر منظور شما این است من هرگز حاضر نیستم به شما کمک کنم از خانم من انتقام بگیرد.

دارتن‌یان گفت: برای چه؟ کتی گفت: به دو دلیل. دارتن‌یان گفت: دلیل اول کدام است؟ کتی گفت: اول اینکه خانم من هرگز با شما مهربان نخواهد شد.
دارتن‌یان گفت: تو از کجا می‌دانی؟

کتی گفت: برای اینکه شما قلب او را مجروح کرده‌اید دارتن‌یان گفت: از روزی که من وارد این خانه شده‌ام پیوسته در حضور خانم تو یک غلام خاضع و فرمانبردار بودم و هرگز حرکتی برخلاف نزاکت و ادب از من سر نزده است.

کتی گفت: با این وصف خانم من نسبت به شما دشمنی دارد من علت دشمنی را نخواهم گفت مگر اینکه شما بتوانید به اعماق روح و قلب من پی ببرید و بدانید که در قعر قلب من چه می‌گذرد؟

متوجه شد که آن دخترک با بیان آن حرف، ثابت کرد که به او علاقمند است و بهترین دلیل این علاقه نیز همین خیانتی است که به خانم او کرد و اسرار او را به دارتن‌یان بروز داد و بلافاصله فکری به ذهنش رسید و دید که علاقه کتی برای او که می‌خواهد از مای‌لیدی انتقام بگیرد بسیار مفید است.

چون به وسیله کتی می‌تواند نامه‌های خانم او را بخواند و در مجاورت خوابگاه او قرار بگیرد و از آنجا اعمال مای‌لیدی را تحت نظر قرار بدهد.

این بود که دارتن‌یان عزم کرد در جواب علاقه دختر جوان ولو به ظاهر، پاسخ مساعد بدهد تا اینکه از کتی برای اجرای منظور خویش استفاده کند. ما در جای دیگر گفته‌ایم تا آنجا که توانائی ما اجازه بدهد می‌کوشیم که در ذکر حوادث و اقیقت را مورد توجه قرار بدهیم.

ما دوست می‌داشتیم که دارتن‌یان این طور نباشد و نخواهد از علاقه یک دختر جوان و ساده برای اجرای منظور خویش استفاده کند. ولی چون چنین بود ناگزیریم او را همان طور که بوده به خوانندگان معرفی نماییم.

چون باید متوجه بود که ما مشغول نوشتن یک کتاب اخلاق نیستیم که تمام صفات نیک را در یک قهرمان مفروض کتاب خود جمع آوری نماییم. خود خوانندگان هم می‌دانند که بسیار نادر است که مرد یا زنی جامع تمام صفات نیک باشد.

و در هر کس، یک یا چند نقطه ضعف وجود دارد که تا آخر عمر با او هست. دارتن‌یان هم با وجود شجاعت و صفای قلب، شاید از فرط هوش، این نقطه ضعف را داشت که از حيله برای پیشرفت مقاصد خود استفاده می‌کرد. عصر و زمان مزبور هم اقتضا می‌نمود که هر کس که می‌تواند، از راه حيله به مقصود برسد.

وقتی بزرگانی چون ریشلیو و مازارن در آن عصر، از راه حيله مقاصد خود را بر کرسی می‌نشاندند، شاید نباید زیاد یک تفنگدار جوان را مورد ملامت قرار داد که چرا به وسیله مکر و فریب می‌خواست از زنی انگلیسی کسب اطلاعات و اسرار کند یا از او انتقام بگیرد.

این بود که دارتن‌یان به دختر جوان گفت:

- کتی آیا میل داری که من به تو ثابت کنم که تو را دوست می‌دارم؟

- چگونه این موضوع را ثابت می‌کنید؟

- اگر من اوقاتی را که با خانم تو بسر می‌برم با تو بگذرانم آیا تصدیق می‌کنی که

من علاقمند به تو هستم؟

خدمتکار هم که هدفی غیر از باور کردن علاقه دارتن‌یان نداشت عاقبت تصدیق

کرد که او، وی را دوست می‌دارد.

یک وقت صدای پائی در اطاق مجاور به گوش رسید و معلوم شد که نیمه‌شب است.

کئی وحشت‌زده گفت: خانم من وارد خوابگاه خود گردید که بخوابد و شما باید فوراً بروید.

دارتن‌یان کلاه و بالاپوش خود را برداشت و به راه افتاد ولی به جای اینکه از درب اطاق خارج شود، درب اشکافی بزرگ را که در آن اطاق به نظر می‌رسید گشود و قدم به درون اشکاف نهاد و وسط البسه کئی جا گرفت.

دختر جوان گفت: چه می‌کنید و برای چه در اشکاف جا گرفتید اما دارتن‌یان جواب نداد و چون کلید اشکاف را از سوراخ قفل بیرون آورده بود بعد از ورود بدان، در را از داخل بست.

صدای مای‌لیدی از اطاق مجاور بلند شد که بانگ می‌زد کئی... کجا هستید؟... چرا جواب نمی‌دهید؟

دارتن‌یان شنید که درب فیما بین دو اطاق باز شد و احساس کرد مای‌لیدی سر را وارد اطاق کئی نمود و گفت: مادموازل مگر شما خوابیده بودید؟

کئی گفت: نه خانم... من بیدار بودم و اینک برای انجام فرمایش‌های شما حاضرم... خانم و خدمتکار وارد اطاق خواب شدند.

چون درب فیما بین دو اطاق باز بود دارتن‌یان هرچه آن دونفر می‌گفتند می‌شنید. خانم بعد از اینکه چند لحظه خدمتکار خود را مورد سرزنش قرار داد که چرا خوابیده بود گفت:

- امشب من این جوان گاسکون را ندیدم و اینجا نیامد.

- نکنند این جوان سبک سر می‌باشد و سر را در جای دیگر کرده است.

- نه... من مردها را خوب می‌شناسم و بخصوص این جوان را خوب شناخته‌ام و می‌دانم که او سبک سر نیست.

- پس تصور می‌کنید که او به علتی خاص امشب نیامده است؟

- بلی، این جوان تفنگدار است و شاید فرمانده تفنگداران آقای تره‌وی یا دیگری

او را در لوور نگاه داشته و مانع از آمدن او شده است ولی من می‌دانم که فردا شب پیدا

خواهد شد زیرا نمی تواند از من بگریزد.

- آیا خانم تصمیم گرفته اید کاری برای او انجام دهید؟

- پناه بر خدا... محال است... من از این جوان خیلی متنفر هستم و هرگز کینه وی از دلم بیرون نمی رود زیرا این جوان حیثیت مرا نزد کاردینال متزلزل کرد.

- من که گاهی صحبت های خانم را با او می شنیدم یقین داشتم که مورد محبت شما قرار گرفته است؟

- من اگر یک افعی را دوست بدارم این جوان را دوست نخواهم داشت.

- لابد به مناسبت موضوع کاردینال این قدر از او نفرت دارید؟

- موضوع کاردینال یکی از علل نفرت من از این جوان است.

- پس این جوان خصومتی دیگر هم با خانم کرده که خود را از نظر شما انداخته است.

- این جوان مرا از یک درآمد بزرگ، یعنی از سیصد هزار لیره درآمد محروم کرد.

- پس این جوان یک عفریت است و من تصور نمی کردم که وی بتواند خانم را از یک چنین درآمد زیاد محروم کند.

- او می توانست لرد وین تر را به قتل برساند و اگر او را مقتول می کرد همه املاک او به میراث به فرزند من، یعنی درواقع به خود من می رسید ولی دارتن یان از قتل لرد وین تر صرف نظر نمود و در نتیجه مرا از تحصیل این ارث بزرگ محروم کرد.

- راست است و فرزند شما یگانه وارث لرد وین تر بود و اگر دارتن یان این لرد را به قتل می رسانید شما تا دوره رشد فرزندتان از املاک او بهره مند می شدید.

دارتن یان که درون اشکاف این اظهارات را می شنید از نفرت و عبرت بر خود لرزید زیرا دید مای لیدی با آن چهره و گیسوان قشنگ از یک عفریت خونخوارتر و بی رحم تر می باشد.

چون با اینکه لرد وین تر آن همه نسبت به او محبت می کند آن زن به خون برادرش تشنه است که بتواند از میراث او بهره مند شود.

مای لیدی گفت: من کسی نیستم که بگذارم دیگری نسبت به من دشمنی کند و از وی انتقام نکشم ولی نمی دانم چرا کاردینال به من گفت که از قتل این جوان صرف نظر

کنم و در صدد محو او بر نیایم.

- آیا کار دینال به شما گفت که درباره او اغماض کنید؟

- بلی، وگرنه من این جوان را از بین می بردم.

- معهذا تصور می کنم شما از او انتقام کشیدید و دوست او را که زن یک عطار

بود ربودید؟

- این انتقام سبب تسکین خاطر من نمی شود زیرا من خیال می کردم دارتن یان

وقتی این زن عطار را از دست داد متأثر خواهد شد در صورتی که اثری در او نکرده،

به کلی او را فراموش نموده است.

قطرات درشت عرق از سر و روی دارتن یان درون اشکاف باریدن گرفت.

تا آن موقع ماهیت قلب سیاه مای لیدی آن طور بر او آشکار نشده بود و وقتی این

جمله را شنید به خود گفت به خاطر خانم بوناسیو هم که شده من باید از این زن انتقام

بگیرم.

ولی چون مای لیدی برای خوابیدن مهیا شد و لباس خواب را پوشید دیگر آن دو

زن صحبت نکردند.

قبل از اینکه مای لیدی خدمتکار خود را مرخص کند گفت: فردا صبح باید به

سراغ آقای وارڈ بروید و جواب نامه مرا از او بگیرید. من حیرت می کنم که چرا او

جواب نامه مرا نداده است.

کتی گفت: خانم من تصور می کنم که آقای وارڈ برخلاف این تفنگدار جوان

مورد علاقه و محبت خانم می باشد.

مای لیدی گفت: مادموازل خارج شوید و توجه نمائید که نباید راجع به

تصمیمات و معاشرت های من اظهار عقیده کنید.

دختر جوان از اطاق خانم خارج شد و دارتن یان شنید که مای لیدی کلون درب

اطاق خود را انداخت که کسی سرزده وارد اطاقش نگردد.

کتی هم آهسته، کلید را در سوراخ قفل درب اطاق گردانید که خانم او نتواند

سرزده وارد اطاقش شود.

آنگاه دارتن یان از اشکاف بیرون آمد و کتی که رنگ صورت او را دید گفت:

مگر ناخوش شده اید؟ چرا رنگ شما این اندازه پریده است.

دارتن‌یان گفت: من تصور نمی‌کردم این زن این اندازه مخوف و رعب‌انگیز باشد. کتی گفت: آقا شما را به خدا آهسته صحبت کنید زیرا بین این دو اطاق جز یک در فاصله نیست و هرچه در اطاق خانم بگویند اینجا شنیده می‌شود. بنابراین صحبت‌های این اطاق را هم در اطاق خانم می‌شنوند. حالا بروید که من بتوانم بخوابم دارتن‌یان گفت: من از اینجا نمی‌روم زیرا باید اطلاعاتی دربارهٔ خانم بوناسیو کسب کنم. خدمتکار جوان سوگند یاد کرد که کوچکترین اطلاعی از خانم بوناسیو ندارد و همین قدر می‌تواند بگوید که او را به قتل نرسانیده‌اند و زنده می‌باشد. کتی افزود که خانم او اسرار خود را هرگز به طور کامل به وی بروز نمی‌دهد. و او از این اسرار فقط به اندازه‌ای که خانم خود بخواهد بگوید برخوردار می‌گردد.

مثلاً او هیچ نمی‌داند که علت کینه خانم نسبت به دارتن‌یان چیست و جوان گاسکون چه کرده که قدر و منزلت خانم را نزد کاردینال متزلزل نموده است. اما در این قسمت دارتن‌یان محتاج کسب اطلاع از کتی نبود و می‌دانست که کینه مای‌لیدی نسبت بدو ناشی از موضوع سینه‌ریز الماس می‌باشد. و چون دارتن‌یان سبب گردید که بوکین‌گام مانع از خروج سفاین از بندر لندن شود مای‌لیدی در انگلستان معطل گردید و بازگشت او به فرانسه به تأخیر افتاد. نکته‌ای که بر دارتن‌یان مجهول بود اینکه چرا صدراعظم فرانسه، ریشلیو، به مای‌لیدی توصیه کرده در صدد قتل دارتن‌یان برنیاید.

آیا به جوانی او ترحم نموده؟ که این موضوع قابل پذیرفتن نیست؟ تنها فکری که دارتن‌یان در این مورد کرد و آن را منطقی دانست اینکه صدراعظم فرانسه متوجه گردیده که اگر دارتن‌یان زنده بماند خود او خواهد توانست در آتی، از وی، استفاده و دارتن‌یان را وارد دستگاه خود کند.

روز دیگر در آغاز شب، دارتن‌یان به خدمت مای‌لیدی رسید و دریافت اوقات او تلخ است.

دارتن‌یان فوراً فهمید که تغییر خاطر زن جوان ناشی از این می‌باشد که از وارد

جوابی دریافت نکرده و نمی‌داند سکوت او را به چه حمل کند.
 حتی در حضور دارتن‌یان نسبت به کتی پرخاش نمود و به او گفت: مادمازل من
 تصور می‌کنم که شما وظایف خود را درست به انجام نمی‌رسانید.
 و دختر جوان هنگام خروج از اطاق نظری عمیق به دارتن‌یان انداخت و با نگاه
 بدو گفت: این همه مصیبت را من به خاطر شما می‌کشم.
 ولی بر اثر صحبت و نکته‌سنجی‌های دارتن‌یان رفته‌رفته اوقات تلخی مای‌لیدی از
 بین رفت و چند مرتبه به روی دارتن‌یان تبسم نمود.
 هنگام خروج از خانه مای‌لیدی دارتن‌یان کتی را در راهرو یافت و با او به اطاق
 وی رفت و قدری صحبت کردند.

کتی گفت: خانم من نمی‌تواند بفهمد به چه مناسبت واژد جواب دو نامه او را
 نداده و به من امر کرده فردا در ساعت ۹ صبح وارد اطاقش شوم و سومین نامه‌ای را که
 واژد نوشته بردارم و به منزل واژد ببرم و به خود او یا نوکرش تسلیم نمایم.
 دارتن‌یان از کتی قول گرفت که فردا بعد از اینکه نامه را به دست آورد، به جای
 اینکه به منزل واژد برود به خانه او بیاید و نامه را به وی تسلیم کند.
 با اینکه عمل مزبور خیانت محسوب می‌گردید دختر جوان درخواست وی را
 پذیرفت.

آن شب هم دارتن‌یان به امید استفاده از مکالمه خانم و خدمتکار او در اشکاف
 کتی جا گرفت.

خانم مای‌لیدی در ساعت مقرر یعنی نیمه‌شب قدم به خوابگاه نهاد و کتی را طلبید
 و لباس خواب پوشید اما در آن شب از فرط تندخلقی با خدمتکار خود صحبت نکرد و
 او را به مرخص نمود.

فردا مقارن ساعت ده صبح کتی با نامه‌ای که می‌بایست به واژد تسلیم نماید وارد
 خانه دارتن‌یان شد و نامه را بدو داد.

دارتن‌یان مقابل چشم کتی نامه را گشود و دید دارای این مضمون است.
 این سومین مرتبه است که من به شما می‌نویسم که شما را دوست می‌دارم و دقت
 کنید که در مرتبه چهارم به شما ننویسم که از شما متنفر هستم.
 اگر شما از کرده خود نسبت به من پشیمان هستید دختر جوانی که حامل این نامه

است به شما خواهد گفت چگونه یک مرد پشیمان می تواند بخشایش یک زن را تحصیل کند.

دارتن یان هنگام خواندن این نامه از فرط خشم سرخ و سفید شد.
گفتی که بادقت او را می نگرست گفت: آقا، برای چه تغییر رنگ دادید دارتن یان گفت:.

- تغییر قیافه من ناشی از کینه است.

- آیا می خواهید از او انتقام بگیرید؟

- بلی، زیرا شاید بتوانم بعضی از اسرار او را کشف کنم زیرا به طریقی دیگر نمی توان آن اسرار را از او به دست آورد.

دارتن یان

وقتی می گفت نسبت به مای لیدی کینه دارد گفته او راست بود.

بعد قلم به دست گرفت و این جواب را در پاسخ نامه مای لیدی نوشت:

خانم عزیز: من نامه های اول و دوم شما را دریافت کردم و دوعلت مانع از این شد که جواب بدهم.

اول اینکه تصور نمی کردم من، آن قدر سعادتمند باشم که خانمی چون شما مرا در شمار بردگان و خدمتگزاران خود در آورید و مایل باشید که جان نثاری مرا بپذیرید. با اینکه کلمات نامه شما را می خواندم عقل من باور نمی کرد که آن کلمات خطاب به من صادر گردیده است.

علت دوم که مانع از تقدیم جواب شد اینکه در این دو روز بیمار بودم و نمی توانستم از بستر برخیزم.

اینک که سومین نامه شما را دریافت کرده ام تردیدم رفع شده و فهمیدم این منم که نایل بدین سعادت عظیم گردیده، مورد توجه خانمی چون شما واقع شده ام و خدمتکار شما نیز این موضوع را تأیید کرد.

من نمی دانم که یک مرد جان نثار و خدمتگزار چگونه می تواند از یک خانم چون شما تحصیل بخشایش کند و به همین جهت امشب در ساعت یازده بعد از ظهر شرفیاب خواهم شد زیرا اگر همین امشب برای استدعای عفو شرفیاب نشوم توهینی دیگر به آن خانم زیبا کرده ام.

غلام جان نثار شما و سعادتمندترین مرد دنیا کنت دووارد.

نوشتن این نامه جعلی که می‌بایست از طرف دارتن‌یان به عنوان اینکه نامه وارژد است به خانم مای‌لیدی برسد عملی ناپسند بود.

امروز ما طبق موازین اخلاقی خود این عمل را تقییح می‌کنیم و بدون تردید یک جوان شرافتمند معاصر اجازه نمی‌دهد که مبادرت به جعل یک چنین نامه نماید.

ولی در آن دوره این‌گونه کارها یک نوع ظرافت و ملاححت به شمار می‌آمد.

دارتن‌یان هم بعد از اینکه به گوش خود شنید که مای‌لیدی به او کینه دارد و خانم بوناسیو را ربود خویش را مکلف نمی‌دید که قواعد شرافت و اخلاق را در مورد آن زن رعایت کند.

وی، مای‌لیدی را یک زن تبه‌کار می‌دانست و این رفتار را در مورد او، جاثز می‌شمرد.

و اما منظور دارتن‌یان از نوشتن این نامه آن بود که در ساعت یازده بعد از ظهر از اطاق کُتی وارد اطاق مای‌لیدی شود.

او از این عمل حیرت می‌کرد و به وحشت درمی‌آمد و شاید مقاومت می‌نمود.

دارتن‌یان نمی‌توانست پیش‌بینی کند که بعد از ورود به اطاق مای‌لیدی چه حوادثی اتفاق می‌افتاد.

ولی حدس می‌زد که بالاخره موفقیت با او خواهد بود.

زائد است گفته شود این قسمت از دارتن‌یان هم از نظر اخلاق منفور و درخور محکومیت بود ولی او که خویش را با یک زن تبه‌کار محشور می‌دید انصراف از مقررات اخلاقی را بی‌دلیل می‌دانست.

بعد از اینکه نامه نوشته و در پاکت گذاشته شد دارتن‌یان آن را به کُتی داد.

کُتی گفت:

مضمون این نامه چیست؟

دارتن‌یان گفت:

بعد از اینکه خانمت آن را خواند خواهی فهمید چه مضمونی دارد.

کُتی گفت:

آیا می‌دانید که اگر خانم من بفهمد که من نامه‌های او را که باید به وارژد برسد به شما

داده‌ام و از شما یک نامه معمول برای او بردم، مرا بیرون خواهد کرد.
دارتن‌یان گفت:

بلی و من می‌دانم که او فقط به بیرون کردن تو اکتفا نخواهد نمود و شاید از تو انتقام هم بگیرد ولی به خاطر من این کار را بکن.

کُتی مدتی گریست تا اینکه راضی شد نامه مزبور را به خانمش برساند.

دارتن‌یان برای پاداش کُتی قول داد که در آن شب، زود از اطاق مای‌لیدی خارج خواهد شد و سپس به اطاق او خواهد رفت و تا صبح، اوقات خویش را با کُتی خواهد گذراند.

و این وعده، قدری سبب کاهش اندوه زن جوان و تسلای قلب نازک او گردید.

۳۴

آرامیس و پورتوس

از روزی که رفقای چهارگانه هر یک در فکر تهیه ساز و برگ خود بودند نمی توانستند که هم را به طور منظم ببینند.

گاهی در موقع خدمت و زمانی در بیرون به هم برمی خوردند ولی قرار گذاشتند که هفته ای یک روز در ساعت یک بعد از ظهر در منزل آتوس یکدیگر را ملاقات کنند. در همان روز که کتی به خانه دارتن یان آمد و نامه خانم خود را برای او آورد در ساعت یک بعد از ظهر نوبت اجتماع رفقاء بود.

دارتن یان بعد از رفتن کتی قدری به ترتیب منزل خود که می دانست باید بگذارد و به میدان جنگ برود پرداخت و در ساعت یک بعد از ظهر عازم خیابان فرو یعنی خیابانی که خانه آتوس در آنجا بود گردید.

وقتی وارد شد دید که آتوس و آرامیس مشغول صحبت هستند. آرامیس آمده بود که آتوس را که می گفت محال است برای تهیه ساز و برگ از منزل خارج شود ببیند و هم درخصوص اینکه آیا کشیش بشود یا نه، با او شور کند. زیرا یک مرتبه دیگر فکر کشیش شدن در سر آرامیس افتاد. آتوس طبق عادت نه به دوست خود می گفت که وارد جرگه روحانیون کلیسا بشود و نه نشود.

اصلاً آتوس به کسی اندرز نمی داد مگر اینکه از او بخواهند که پند بدهد و راهی

پیش پای کسی بگذارد.

تازه در این موقع هم می‌بایست اصرار کنند تا اینکه آتوس نظریه خود را در خصوص چیزی بگوید.

زیرا آتوس عقیده داشت که کسی که از دیگری اندرز می‌خواهد فقط برای این است که بدان عمل ننماید.

زیرا اگر کسی بخواهد به دستوری عمل کند خود می‌کند و از دیگری اندرز نمی‌گیرد.

در یک مورد دیگر هم مردم از سایرین اندرز می‌خواهند و آن در صورتی است که بخواهند سایرین را شریک مسئولیت خود نمایند و در صورتی که کار عیب کرد بگویند که طبق دستور فلان عمل کرده‌اند.

چند لحظه بعد از ورود دارتن‌یان، پورتوس هم وارد خانه آتوس گردید. آن چهار نفر قدری راجع به آب و هوا و اوضاع عمومی صحبت کردند و بعد نشستند.

از قیافه هر یک از آنها یک نوع اثر نمایان بود. قیافه پورتوس آرامش خاطر را نشان می‌داد و قیافه دارتن‌یان آشکار می‌کرد که امیدوار است.

و اما قیافه آرامیس نماینده اضطراب به شمار می‌آمد و هر کس نظری به رخسار آتوس می‌انداخت می‌دید که بی‌خیال می‌باشد و غصه ساز و برگ خود را نمی‌خورد. بعد از اینکه صحبت جدی یعنی صحبت مربوط به ساز و برگ شروع گردید پورتوس گفت: شخصی که دارای مقامی بزرگ می‌باشد حاضر شده که خیال او را از حیث ساز و برگ آسوده نماید.

قبل از اینکه رفقاء پیرسند این شخص کیست موسکتون نوکر پورتوس وارد شد و گفت:

- آقا حضور شما در خانه لازم است و خواهش می‌کنم برخیزید و بیایید.

- برای چه به خانه بیایم؟

- عرض کردم کار مهمی حضور شما را در آنجا ایجاب می‌کند.

- آیا این کار مربوط به ساز و برگ من می‌باشد؟

- بلی و نه.

- بالاخره آیا تو نفهمیدی که برای چه حضور من درخانه لازم است.

- تشریف بیاورید تا عرض کنم.

پورتوس برخاست و از رفقاء خداحافظی کرد و خارج شد طولی نکشید که بازن نوکر آرامیس وارد اطاق گردید.

آرامیس که هر مرتبه راجع به کلیسا فکر می کرد قیافه و وضعی چون روحانیون پیدا می نمود با ملایمت رو به طرف او نمود و گفت: آیا با من کار داشتید بازن گفت: - بلی آقا.

- چه کار داشتید؟

- مردی به منزل آمده و می گوید باید آقا را ملاقات کند.

- این مرد چه جور آدمی است؟

- او یک گدا می باشد.

- آه... تو به خاطر یک گدا می خواهی مرا به خانه بکشانی مگر نمی توانستی چیزی به او بدهی که برود.

- چرا آقا من می توانستم که صدقه ای به او بدهم و او را روانه کنم ولی او اصراری عجیب دارد که آقا را ملاقات نماید.

- برو بگو من نمی توانم در این موقع به خانه بیایم.

- آقا، این مرد می گوید که از تورس آمده است.

یک مرتبه رنگ صورت آرامیس گلگون شد و گفت: بسیار خوب، حال که از تورس آمده معلوم می شود که خبری تازه آورده و آنگاه آرامیس بلند شد و از رفقاء خداحافظی نمود و رفت.

دارتن یان و آتوس تنها ماندند و دارتن یان گفت: تصور می کنم که دو رفیق ما توانسته اند که راهی برای تهیه ساز و برگ کشف نمایند.

آتوس گفت: نظریه من نیز چنین است آیا می توانید بفهمید که واقعاً خیال این دو از حیث ساز و برگ راحت شده است یا نه دارتن یان گفت:

- من تصور می کنم که پورتوس راهی مفید پیدا کرده و تقریباً به طور حتم به ساز و برگ خود خواهد رسید و اما درخصوص آرامیس، من هرگز اضطراب نداشتم چون او

را مردی می‌دانم که همواره گلیم خود را از آب می‌کشد ولی برای شما دوست عزیز اضطراب دارم.

- برای چه نگرانی دارید؟

- برای اینکه شما بعد از اینکه این انگلیسی را به قتل رسانیدید می‌توانستید که پول او را تصاحب کنید ولی به نوکرها بخشیدید و اگر پول او را تصاحب می‌کردید اینک خیال شما از حیث ساز و برگ آسوده بود.

- دوست عزیز من اگر بعد از قتل این انگلیسی پول او را تصاحب می‌کردم باری سنگین روی قلب من می‌شد و هرگز نمی‌توانستم که وجدان خود را تسکین بدهم.
- دوست عزیز شما واقعاً افکاری عجیب دارید در صورتی که یک غنیمت جنگی حق مشروع کسی است که در جنگ فاتح می‌شود.
- خواهش می‌کنم که این موضوع را مسکوت بگذارید و راجع به موضوع دیگر صحبت کنیم.

- راجع به چه صحبت نمائیم.

- دیشب نه، بلکه پریشب آقای تره‌وی مرادید و گفت قدری راجع به شما نگرانی دارد.

- آه. آیا آقای تره‌وی گفت: که راجع به من نگران است؟

- بلی می‌گفت: این دارتن‌یان عزیز ما این روزها با انگلیسی‌ها خیلی معاشرت می‌کند در صورتی که می‌داند که انگلیس‌ها مورد حمایت کاردینال هستند و بنابراین با ما میانه خوبی ندارند.

- من با انگلیسی‌ها معاشرت نکرده بلکه فقط با یک انگلیسی محشور شده‌ام.

- لابد او هم یک زن است.

- بلی یک زن می‌باشد.

- آیا او همان نیست که من شما را از معاشرت با وی نهی کردم.

- آری، خود اوست.

- شما هم که خوب از اندرز من پیروی کردید.

- آتوس عزیز من به علتی خاص با این زن معاشرت می‌کنم.

- لابد می‌خواهید به وسیله او ساز و برگ خود را به دست بیاورید.

- نه، من متوجه شده‌ام که این زن می‌داند که بر سر خانم بوناسیو چه آمده است و برای کسب اطلاع، با او معاشرت می‌کنم.

- دوست عزیز، از این قرار شما برای یافتن دوست سابق خود دوستی جدید انتخاب می‌نمائید و گرچه از این راه، دوست سابق را یافتن، طول می‌کشد ولی راهی است جالب توجه که تا کنون دیگران از این راه نرفته‌اند.

دارتن‌یان خواست که به تفصیل برای آتوس توضیح بدهد و بگوید چگونه وی یا کتی خدمتکار مای‌لیدی دوست شد و به چه ترتیب به وسیله پنهان شدن در اطاق وی قسمتی از احساسات خصمانه مای‌لیدی را نسبت به خویش استنباط کرد. و بالاخره چگونه قصد دارد که به وسیله کاغذ مجعول و پنهان شدن در اطاق کتی از مای‌لیدی انتقام بکشد.

اما از ابراز این موضوع‌ها خودداری نمود زیرا می‌دانست که آتوس اصیل زاده‌ای است که در مسائل مربوط به شرافت و نجابت بسیار سخت‌گیر می‌باشد. و محال است عمل او را نسبت به مای‌لیدی تصویب نماید بلکه وی را مورد توبیخ شدید قرار خواهد داد و رأی او را خواهد زد.

و چون آتوس مردی کنجکاو نبود و هرگز اصرار نمی‌کرد که به اسرار خصوصی دوستان پی ببرد دارتن‌یان مجبور نگردید راجع به این مسئله چیزی بگوید. اینک با اجازه خوانندگان دارتن‌یان و آتوس را در آن خانه می‌گذاریم و آرامیس را تعقیب می‌کنیم.

وقتی آرامیس شنید مردی که با او کار دارد از تورس آمده مانند اینکه بال درآورده باشد خیابان‌های پاریس را طی کرد تا اینکه به خیابان وژی‌رار که خانه او در آن بود رسید و وارد اطاق خویش گردید.

وی دید مردی خوش قیافه دارای چشم‌هایی حاکی از هوش، آنجا، منتظر وی می‌باشد ولی طوری لباس او ژنده است که البسه گدایان پاریس، در قبال لباس او یک لباس عالی به شمار می‌آید.

آرامیس بعد از اینکه بانفرت لباس ژنده او را نگریست گفت: آیا با من کار داشتید. آن مرد جواب داد:

- آیا شما آقای آرامیس هستید؟

- بلی؟

- من باید شما را بشناسم.

- چگونه من به شما ثابت کنم که آرامیس هستم.

- اگر شما آقای آرامیس باشید یک دستمال مخصوص را در تصرف دارید و باید

آن را به من نشان بدهید.

- آرامیس کلیدی را که به زنجیر باریکی از گردن او آویخته بود از زیر پیراهن

بیرون آورد و صندوقچه‌ای ظریف را گشود و یک دستمال از آن بیرون کشید و به گدا داد.

گدا گفت: درست است شما آقای آرامیس هستید اینک نوکر خود را از اطاق

خارج کنید تا من بگویم با شما چه کار دارم.

بازن بر اثر کنجکاوی به بهانه‌ای وارد اطاق گردیده بود که بداند آن مرد با آقای

او چه کار دارد و وقتی این حرف را شنید با تحسر بیرون رفت.

آن مرد در را بست و مطمئن شد که کسی نمی‌تواند سرزده وارد شود و بعد از

روی سینه، و زیر لباس مندرس نامه‌ای بیرون آورد و به دست آرامیس داد.

چشم آرامیس که به خط نامه افتاد از زیادتی مسرت فریاد زد و بعد نامه را گشود

و شروع به خواندن نمود و آن نامه این مضمون را داشت:

دوست عزیز، سرنوشت مقرر کرده که باز ما برای مدتی از هم دور باشیم ولی

شما در میدان جنگ وظیفه خود را انجام بدهید همان‌گونه که من هم در جای دیگر

وظیفه خویش را به انجام می‌رسانم.

هرچه حامل این نامه به شما تسلیم کرد از او دریافت کنید و بعد مرا فراموش

نمائید و اینک خدا حافظ، یا بهتر آنکه بگویم به امید دیدار.

درحالی که آرامیس مشغول خواندن نامه بود مرد گدا و ژنده پوش آستر لباس

مندرس خود را شکافت و یکصد و پنجاه عدد سکه طلای اسپانیائی هر سکه به قیمت

دو پیستول و جمعا سیصد پیستول اسپانیائی روی میز مقابل آرامیس چید و گفت: این

یکصد و پنجاه سکه دو پیستولی است... تحویل بگیرید.

آرامیس مبهوت سکه‌های مزبور را می‌نگریست به طوری که آن مرد دوباره

گفت: آقا مگر در نامه نوشته‌اند که هرچه من به شما دادم دریافت کنید.

آرامیس گفت: چرا... گدا گفت: پس چرا پول را تحویل نمی‌گیرید.
آرامیس شروع به شمردن پول کرد و درحالی که آن را می‌شمرد گدا از اطاق خارج شد و رفت.

آرامیس یک مرتبه دیگر نامه را خواند که شاید در حاشیه یا در ظهر آن مطلبی راجع به پول نوشته شده باشد و دید که در ذیل کاغذ یک سطر نوشته‌اند که وی بدو از فرط شعف بدان توجه نکرده بود.

آرامیس آن یک سطر را این طور خواند: حامل این نامه یکی از اصیل‌زادگان محترم و دارای عنوان کنت و همچنین از شاهزادگان بزرگ اسپانیا است و به ظاهر او نگاه نکنید و او را با احترام بپذیرید.

ولی چون اصیل‌زاده بزرگ رفته بود آرامیس دیگر نمی‌توانست بدو احترام بگذارد و در عوض با شعف بانگ زد زنده‌باد... پاینده‌باد... آری... ای دوست عزیز من درحالی که آرامیس این کلمات را بر زبان می‌آورد طوری حال جذبه داشت که نظری به سکه‌های طلا نمی‌انداخت تا اینکه بازن پس از کسب اجازه ورود وارد اطاق شد.

آرامیس لازم نمی‌دانست که طلاها را از نظر نوکر پنهان نماید و به او اجازه ورود داد.

بازن آمده بود بگوید که دارتن‌یان وارد خانه شده می‌خواهد آرامیس را ملاقات کند.

زیرا دارتن‌یان، بعد از اینکه شنید که یک گدا از تورس برای ملاقات با آرامیس آمده، خواست بفهمد که گدای مزبور کیست چون به طوری که گفتیم جوان گاسکون، کنجکاوی داشت.

بازن بعد از اینکه وارد اطاق گردید چون چشمش به طلاها افتاد فراموش کرد که بگوید دارتن‌یان آمده است.

از آن طرف دارتن‌یان که خانه آرامیس را مانند خانه خود می‌دانست در آنجا مقید به تشریفات نبود و در عقب بازن وارد اطاق شد.

او هم مانند بازن از آن سکه‌های بزرگ طلا حیرت کرد و گفت: آرامیس عزیز کسانی که از ولایات و قراء می‌آیند برای سکنه شهر، خشکبار از قبیل برگه و

انجیر خشک و آلو سوغات می آورند و اگر گدائی که از ولایات به دیدار تو آمده این آلوهای درخشنده را سوغات آورده می توانی از او ممنون باشی.

آرامیس که نمی خواست دارتن یان بداند آن پول را دوست او فرستاده گفت: دوست عزیز اشتباه می کنی و این پول را کتاب فروشی که ناشر اشعار من می باشد در ازای حق التالیف ارسال داشته است.

دارتن یان گفت: اگر این طور است باید تصدیق کرد که ناشر شما مردی سخاوتمند به شمار می آید.

بازن گفت: آقا من هرگز تصور نمی کردم که در این دوره شعر این طور خریدار دارد و در ازای آن این همه طلا به شاعر می دهند.

و حال که چنین است و شما می توانید که اشعار خود را به این بهای گزاف بفروشید بهتر این است که از تفنگداری و هم از کلیسا صرف نظر فرمائید و اوقات خود را صرف سرودن اشعار کنید.

زیرا نه فقط به زودی ثروتمند خواهید شد بلکه مانند شعرای بزرگ فرانسه از قبیل آقایان وواتور و بنسه راد شهر خواهید یافت.

آرامیس گفت: آقای بازن شما مثل اینکه فراموش کرده اید در کجا هستید و گویا نمی دانید که نباید در صحبت ما شرکت نمائید.

بازن که می دانست مرتکب خلافی بزرگ شده سر به زیر افکند و از اطاق خارج گردید.

بعد از خروج او دارتن یان که دید گوشه کاغذی از زیر یقه لباس آرامیس نمایان است گفت: دوست عزیز، بهتر این است که شما این کاغذ را که عنقریب به زمین خواهد افتاد بهتر حفظ نمائید زیرا تصور می کنم به وسیله همین کاغذ ناشر اشعار شما اطلاع داده که حق التالیف شعر شما را پرداخته است.

آرامیس تا بنا گوش سرخ شد و کاغذ را که نزدیک بود بیفتد در جیب نهاد و گفت: دارتن یان عزیز اینک که من پول دار شده ام خوب است که برویم و رفقاء را پیدا کنیم و یک شام حسابی تناول نمائیم زیرا مدتی است که ما دور هم برای صرف غذا جمع نشده، یک غذای لذیذ نخورده ایم و امیدوارم که هر یک از شما به نوبه خود پول دار شوید که ما بتوانیم هر روز بزمی دائر نمائیم.

دارتن‌یان گفت: پیشنهاد شما درخصوص صرف غذا کاملاً مورد تصویب من است زیرا قطع نظر از اینکه مدتی است ما یک غذای دسته‌جمعی نخورده‌ایم امشب، من یک کار مهم دارم که انجام آن مستلزم صرف چند فنجان قهوه است آیا شما دوست دارید قهوه بنوشید؟

آرامیس گفت: البته و بعد چند سکه طلا برای هزینه غذا در جیب نهاد و بقیه سکه‌ها را در صندوقچه‌ای که دستمال کذائی در آن بود و همچون طلسم راه طلاها را به سوی او گشود قرارداد و درب صندوقچه را قفل کرد و به اتفاق دارتن‌یان از منزل خارج شد.

آن دو به منزل آتوس رفتند که خبر صرف غذای دسته‌جمعی را به اطلاع او برسانند.

چون آتوس عزم کرده بود از منزل خارج نگردد رفقاء قرار گذاشتند که غذا را در منزل آتوس صرف کنند.

و نظر به اینکه در حسن سلیقه آتوس از نظر صدور دستور، جهت تهیه اغذیه مأکول، هیچ‌کس تردید نداشت، مقرر گردید که غذاها را هم آتوس انتخاب کند و تا غذا حاضر می‌شود دارتن‌یان و آرامیس بروند و پورتوس را هم مطلع کنند و به منزل آتوس بیاورند.

نرسیده به منزل پورتوس آن دو نفر دیدند که موسکون با اوقاتی تلخ یک اسب و یک استر را در قفای خود می‌کشد و معلوم نیست که آیا آنها را به اصطبل سپاه تفنگداران می‌برد یا به جای دیگر.

به محض اینکه چشم دارتن‌یان به اسب مزبور که به اتفاق استر راه می‌پیمود افتاد ندائی از شگفت برآورد و گفت: خدا را شکر که زنده ماندم و اسب قدیم خود را بافتم زیرا بدون تردید این اسب زردرنگ که شبیه به رنگ نارنج می‌باشد همان مرکوب من است، چه در پاریس، بلکه در سراسر فرانسه، دو اسب از این رنگ وجود ندارد. آرامیس آیا این اسب را می‌بینی؟

آرامیس گفت: بلی... اما من در همه عمر یابوئی به این رنگ و این قدر نفرت‌انگیز ندیده‌ام.

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز این یابوی نفرت‌انگیز مرکوبی بود که من سوار بر

آن، از ولایت خود به پاریس آمدم.
 موسکون نوکر پورتوس که انتظار نداشت یابوی مزبور شناخته شود گفت: آقا
 مگر شما این جانور را می شناسید دارتن یان گفت: بلی.
 آرامیس گفت: با اینکه این اسب، خیلی تولید کراهت می کند رنگی عجیب دارد
 و تصور نمی کردم اسبی با این رنگ پیدا شود.
 دارتن یان گفت: به مناسبت همین رنگ عجیب بود که من این اسب را به مبلغ سه
 اکو بعد از ورود به پاریس فروختم و گرنه جثه اسب نصف این مبلغ هم نمی ارزید...
 خوب موسکون... بگو ببینم این اسب چگونه به دست تو رسید. موسکون گفت:
 - آقا، این موضوع یک داستان مفصل دارد.

- من خیلی میل دارم که بدانم این داستان چیست؟
 - عرض کنم که ما... یعنی آقای من... دوستی دارد که دارای عنوان دوشس است
 و دوشس که من اجازه ندارم نام او را بگویم وقتی شنید که آقای من به میدان جنگ
 می رود خواست هدیه ای به او تقدیم کند و قرار شد که یک اسب از نژاد اصیل اسب های
 اسپانیایی و یک استر از نژاد اصیل قاطرهای اندلوزی برای ارباب من بفرستد.
 متأسفانه این دوست عالی مقام یک مباشر حسود دارد و مباشر وقتی دید که
 دوشس یک اسب و یک استر برای ارباب من فرستاد آدم های خود را مأمور کرد که در
 وسط راه آن اسب و استر را با این جانوران لاغر و مردنی که ملاحظه می فرمائید مبادله
 نمایند.

دارتن یان گفت: بسیار خوب... موسکون من چون می دانم که آقاییت تو را دنبال
 کاری مخصوص فرستاده، جلوی تو را نمی گیرم ولی بگو که آیا آقای تو در خانه هست
 یا نه؟

موسکون گفت: بلی اما احتیاط کنید زیرا خیلی اوقاتش تلخ شده و موضوع این
 جانوران نفرت انگیز به کلی او را از خود بی خود کرده است.
 موسکون با اسب و استر رفت و دارتن یان و آرامیس عازم خانه پورتوس شدند
 اما هر قدر در زدند پورتوس با اینکه نزدیک شدن آنها را دید در را از فرط اوقات تلخی
 نگشود.

موسکون به طرف اصطبل سپاه تفنگداران نمی رفت بلکه عازم خانه وکیل مدافع،

استاد کوکنار بود.

پورتوس وقتی دید که به جای اسب و استر موعود، آن دو جانور را که فقط به درد کندن پوست در سلاخ‌خانه می‌خوردند برای او فرستادند به موسکتون امر کرد که به منزل وکیل مدافع برود و عنان اسب و قاطر را به درب خانه استاد کوکنار ببندد و خود مراجعت نماید.

موسکتون که به اندازه ارباب خود از این توهین غضبناک بود این دستور را اجرا کرد و اسب و قاطر را به چکش درب خانه استاد کوکنار بست و خود برگشت و جریان انجام مأموریت را به عرض آقای خود رسانید.

اسب و قاطر که از روز قبل چیزی نخورده بودند به قدری چکش در را تکان دادند و روی در کوبیدند تا اینکه استاد کوکنار یکی را فرستاد که ببیند علت آن در زدن پیایی چیست و وقتی میرزای کوچک دوازده ساله رفت و برگشت و گفت یک اسب و یک استر را به درب خانه بسته‌اند خانم کوکنار دانست که پورتوس هدایای او را پس فرستاده است.

بدو زن مزبور نفهمید که چرا پورتوس آن هدیه را مسترد داشته ولی وقتی پورتوس آمد از قیافه خشمگین او دریافت که آن دو جانور را درخور خویش ندانسته و تهدید کرد که دیگر به آنجا نخواهد آمد.

خانم کوکنار پورتوس را متقاعد ساخت که در همان روز عصر یکدیگر را مقابل کلیسای سن ماگلوار ملاقات نمایند.

پورتوس وقتی عازم رفتن شد وکیل مدافع که دانست او واقعاً می‌خواهد برود گفت: آقای پورتوس تأمل کنید و شام را با ما میل نمایید. ولی پورتوس گفت متشکرم من به قدری کار دارم که تصور نمی‌کنم تا نیمه شب فرصت غذا خوردن داشته باشم.

در عصر آن روز زوجه وکیل مدافع و پورتوس مقابل کلیسای سن ماگلوار به هم رسیدند و در آنجا پورتوس آنچه از دهان یک تفنگدار فریب‌خورده و توهین دیده بیرون می‌آید به زوجه وکیل مدافع گفت.

خانم کوکنار گفت: من گناهی ندارم بلکه گناه از یکی از موکلین شوهرم می‌باشد که دلال مال فروش و مبلنی به ما بدهکار است و قرار شد در ازای بدهی خود یک اسب

و یک قاطر به ما بدهد.

پورتوس گفت: اگر بدهکاری این مرد به شما پنج لیره بوده بدانید که در حدود سه لیره شما را مغبون کرده زیرا اسب و استر او بیش از دولیره نمی‌ارزد. خانم کوکنار برای اینکه عذری آورده باشد گفت: آقای پورتوس تصدیق فرمائید که اگر انسان زرنگی بکند و نخواهد یک جنس را گران خریداری کند گناهی نکرده است.

پورتوس گفت: خانم کسانى که این قدر زرنگ هستند و نمی‌خواهند یک جنس را گران خریداری کنند بهتر اینکه تفنگدار خود را نیز از بین اجناس ارزان قیمت انتخاب نمایند و بگذارند آنهایی که می‌توانند دوست‌هایی سخاوتمند داشته باشند دنبال دوست‌های دست و دل باز بروند.

آن وقت پورتوس یک قدم عقب گذاشت که برود و دیگر مراجعت ننماید. در این موقع یک ناامیدی بزرگ به خانم کوکنار دست داد چون تصور کرد به محض اینکه پورتوس از کنار او برود دوش‌ها و کتس‌ها کیسه‌های پر از طلا را نثار قدم او خواهند کرد و بانگ زد آقای پورتوس نروید آقای پورتوس صبر کنید.

پورتوس گفت: خانم فایده صبر کردن من چیست؟ زن گفت: صبر کنید که قدری صحبت کنیم و آن وقت اگر خواستید می‌توانید بروید.

پورتوس برگشت و زن درحالی که بازوی او را محکم گرفت که فرار نکند گفت: من تصدیق می‌کنم که در این مورد قصور کردم و در مورد ساز و برگ سوار باشکوهی چون شما نباید از بذل پول خودداری کرد ولی این را هم تصدیق نمائید که من یک زن هستم و از اسب و استر و ساز و برگ و غیره سر رشته ندارم.

پورتوس گفت: خانم آیا من به شما نگفتم که شما در این‌گونه امور مداخله نکنید؟ آیا نگفتم که خرید اسب‌ها را به من واگذار نمائید و آیا قبول می‌کنید که حق با من بود؟

زن گفت: بلی آقای پورتوس من قبول می‌نمایم که شما حق داشتید و این‌ک حاضرم که این قضیه را جبران کنم. پورتوس گفت: چگونه جبران می‌کنید؟

زن جواب داد امشب شوهر من از طرف دوک دوشولنس یکی از اشراف معروف که کارهایی در عدلیه دارد احضار شده و هر مرتبه که شوهرم به منزل او برای کارهای ملکی و قضائی می‌رود دو ساعت یا سه ساعت آنجا می‌ماند و شما باید امشب به خانه ما بیایید تا اینکه بدون حضور استاد کوکنار بنشینیم و حساب کنیم که ساز و برگ شما چه قدر تمام می‌شود.

پورتوس گفت بسیار خوب و این اولین بار است که من احساس می‌کنم که شما یک حرف منطقی می‌زنید.

زن گفت آیا مرا عفو می‌نمائید پورتوس دستی به نوک سیل نزدیک کرد و با ابهت و وقار گفت این موضوع وابسته به نتیجه صحبت امشب ما می‌باشد.

وقتی پورتوس از دوست خود جدا گردید با خود گفت تصور می‌کنم که بالاخره امشب به صندوق پول استاد کوکنار نزدیک خواهم گردید و شاید زوجه او مرا از آن صندوق مستفید خواهد نمود.

۳۵

گربه‌ای شبیه سمور

سرانجام، شبی که آن همه پورتوس و دارتن‌یان در انتظار آن بودند فرار رسید. دارتن‌یان در ساعت ۹ بعد از ظهر به منزل مای‌لیدی رفت و از طرز برخورد آن زن و نشاطی که در او دیده می‌شد فهمید که نامه وی حسن اثر بخشیده و زن به امید اینکه در ساعت یازده کنت دو واژد را خواهد دید فرحناک می‌باشد.

مای‌لیدی طوری خوشوقت بود که وقتی کنتی وارد اطاق شد و شربت آورد خانم به خدمتکار خویش تبسم نمود اما کنتی آنچنان اندوهگین بسر می‌برد که از آن تبسم خوشوقت نگردید.

دارتن‌یان نظری به خانم و نظری دیگر به خدمتکار انداخت و به خود گفت طبیعت، هنگام سرشتن این دو اشتباه کرده و در کانون سینه خانم یک قلب زشت و در عوض در سینه خدمتکار یک قلب بزرگ شبیه به قلب شاهزاده خانم‌ها جای داده است. در ساعت ده بعد از ظهر مای‌لیدی اظهار اضطراب کرد و چند مرتبه برخاست و نشست و نظری به ساعت دیواری انداخت و به دارتن‌یان تبسم نمود و مثل اینکه به زبان حال از او درخواست می‌کرد که اگر برود خیلی بیش از حضور او در آنجا خوشوقت خواهد شد.

دارتن‌یان وقتی دید که مای‌لیدی خیلی میل دارد که وی خارج شود از جا برخاست و خداحافظی کرد.

از این ابراز صمیمیت مرد جوان حیرت کرد تا اینکه یادش آمد که بدین وسیله مای لیدی از وی تشکر می‌کند که برخاسته و رفته است.

به خود گفت معلوم می‌شود که مای لیدی خیلی واژد را دوست می‌دارد که این طور برای دیدار او بی‌تابی می‌کند.

بعد از خروج از اطاق مای لیدی به طرف راهروئی رفت که منتهی به اطاق کتی می‌شد ولی کتی را نه در راهرو دید و نه روی پله‌کان و وقتی وارد اطاقش گردید دید که دختر جوان سر را بین دو دست گرفته گریه می‌کند.

دارتن‌یان از تغییر قیافه دختر جوان، در اندک مدت، متوحش شد و گفت کتی تو را چه می‌شود؟ چرا این طور لاغر شده‌ای؟ و چشم‌ها تو گود شده و شبیه به کسی هستی که چهل و هشت ساعت در حال تب بسر برده است.

دختر جوان قدری آرام گرفت و گفت خانم من بعد از اینکه نامه شما را به تصور اینکه نامه واژد است دریافت کرد از فرط خوشحالی مضمون آن را به من گفت و یک کیسه پول به من بخشید ولی من آن را در گوشه‌ای انداختم. دارتن‌یان دید درواقع کیسه پول یک طرف اطاق افتاده درش باز شده چند سکه طلا از آن خارج گردیده است.

بعد دختر جوان دست‌ها را با سوز و گداز به هم جفت کرد و گفت من از شما خواهش می‌کنم که از این نقشه صرف‌نظر نمائید زیرا قطع‌نظر از اینکه اگر خانم من بفهمد که من او را فریب داده‌ام به سختی از من انتقام خواهد گرفت شما را هم محو خواهد کرد.

دارتن‌یان خیلی متأثر شد چون دریافت که دختر جوان راست می‌گوید. ولی دارتن‌یان به مناسبت مختصات نژادی و فطری دارای ثبات اراده بود و وقتی تصمیمی می‌گرفت از آن منصرف نمی‌شد و برای اینکه کتی را ساکت کند کوشید ثابت کند که عمل او انتقام گرفتن است لاغیر.

مای لیدی به خدمتکار خود سپرد که قبل از ورود واژد چراغ‌ها و بالاخص چراغ اطاق او باید خاموش باشد و واژد در تاریکی وارد اطاق او شود.

این موضوع هم خیلی به دارتن‌یان از لحاظ گرفتن انتقام کمک می‌کرد. دارتن‌یان پس از ده پانزده دقیقه که در اطاق کتی توقف کرد شنید که مای لیدی

وارد اطاق خواب خود می‌شود و وی در اشکاف جا گرفت.
 مای‌لیدی زنگ زد و کتی را به اطاق خویش طلبید و دختر جوان پس از ورود به اطاق خانم در را بست که دارتن‌یان صحبت‌های اطاق مزبور را نشنود غافل از اینکه به مناسبت نازک بودن تیغه بین دو اطاق، هرچه در آن اطاق بگویند به گوش دارتن‌یان می‌رسد.

مای‌لیدی که میل داشت وصف را بشنود با شادمانی بسیار کتی را مورد تحقیق قرار داد که بفهمد امروز وقتی او نزد وارژد رفت او را چگونه یافت و خواندن کاغذ او چه اثری در جوان کرد.

و آیا متأثر شد و از قیافه‌اش می‌شد فهمید که متأثر است یا خیر؟ کتی با صدائی گرفته و لرزان جواب می‌داد و مجبور بود جواب‌هایی بدهد که خانم او را اقناع کند.
 و مای‌لیدی متوجه ارتعاش صدای کتی نشد زیرا کسی که خوشحال است طوری به خویش مشغول می‌باشد که نمی‌تواند تغییر وضع و حال دیگران را مشاهده کند.
 و به همین جهت است که نیک‌بختان توجهی به حال تیره‌روزان نمی‌کنند زیرا اقبال و سعادت طوری آنها را به خود مشغول می‌کند که خودپسند و خودپرست می‌شوند و مجال توجه نسبت به دیگران را ندارند.

همین که ساعت آمدن وارژد نزدیک شد مای‌لیدی خدمتکار خود را مرخص کرد و بدو گفت که چراغ‌ها را خاموش نماید و به محض اینکه کنت دو وارژد داخل شد وی را سوی اطاق او، رهنمون شود.

دختر جوان، درحالی که بغض گلوی او را گرفته بود گفت اطاعت می‌کنم و چراغ اطاق مای‌لیدی را خاموش کرد و به اطاق خویش رفت و چراغ آن اطاق را نیز کشت.
 دارتن‌یان همین که احساس کرد همه جا تاریک گردیده از اشکاف خارج شد.
 خروج او از آنجا صدائی بوجود آورد که در اطاق مجاور به گوش مای‌لیدی رسید و پرسید این چه صدائی است؟

دارتن‌یان آهسته جواب داد صدای من است. و من کنت دو وارژد هستم.
 مای‌لیدی در دل گفت این جوان طوری به من علاقمند است که نتوانسته تا ساعت یازده و وقتی که خود تعیین کرده صبر کند و زودتر آمده و با صدای بلند افزود:
 کتی... چرا آقای کنت را داخل نمی‌کنید. آقای کنت دو وارژد بفرمائید... داخل

شوید.

کُتی در سر راه دارتن‌یان ایستاده مقاومت می‌کرد و نمی‌خواست که وی وارد اطاق خانم گردد.

ولی جوان گاسکون او را دور نمود و قدم به اطاق گذاشت و به طرف مای‌لیدی رفت و تعظیم کرد.

ضمن صحبت مای‌لیدی می‌گفت کنت، هر مرتبه که من شما را دیدم نگاه شما به من ثابت کرد که مرا دوست می‌دارید و هر زمان که به شما نظر می‌انداختم متوجه می‌شدم که رنگ صورت شما تغییر می‌کند.

ولی شما یک فرد خیلی خوشبخت هستید چون من هم شما را دوست می‌دارم و برای اینکه هرگز از یاد شما نروم و بدانم که پیوسته مرا به خاطر می‌آورید می‌خواهم چیزی به شما بدهم که ضامن یادبود باشد.

بعد از این حرف مای‌لیدی یک قطعه انگشتر از انگشت خود بیرون آورد و در انگشت دارتن‌یان جا داد.

دارتن‌یان دانست انگشتر مزبور همان گوهر است که همواره در انگشت مای‌لیدی می‌دیده و یاقوتی می‌باشد که اطرافش الماس‌های کوچک کار گذاشته‌اند.

دارتن‌یان که متوجه بود مای‌لیدی آن گوهر را درواقع به وارث تقدیم می‌کند خواست پس بدهد ولی مای‌لیدی گفت نه... این را به عنوان یادگاری من نگاه دارید و بدانید که با قبول این انگشتر یک خدمت بزرگ... خیلی بزرگ به من می‌کنید.

دارتن‌یان نتوانست که معنای این جمله را بفهمد و بداند دریافت و قبول انگشتر مزبور چه سودی برای مای‌لیدی دارد و باخود گفت این زن، موجودی مرموز می‌باشد و راه یافتن به اسرار او دشوار است.

دارتن‌یان یک مرتبه خواست دهان بگشاید و هویت خود را معرفی کند و بگوید که منظور او، از اینکه ناشناس وارد خوابگاه مای‌لیدی شده این است که از وی انتقام بگیرد اما مای‌لیدی گفت:

شما جوان شرافتمندی هستید و من بسیار متأسفم که این گاسکون دیوسیرت می‌خواست شما را به قتل برساند.

گاسکون دیوسیرت او... یعنی دارتن‌یان بود و مای‌لیدی افزود آیا هنوز زخم‌های

شما درد می‌کند؟

دارتن‌یان که نمی‌توانست جوابی درست بدهد گفت: بلی. مای‌لیدی گفت: مطمئن باشید که من انتقام شما را از این تبه‌کار خواهم گرفت و خواهید دید که وی به سختی کفاره این جنایت را پس خواهد داد.

در موقع خداحافظی قرار شد که هفته آینده هم یکدیگر را ملاقات کنند. دارتن‌یان پرسید روز ملاقات کدام روز سعادتبخش خواهد بود؟ مای‌لیدی گفت من کتی را نزد شما می‌فرستم و با مشورت یکدیگر روزی را برای ملاقات تعیین خواهیم کرد.

وقتی دارتن‌یان از اطاق خانم خارج شد مای‌لیدی عزم کرد که خودش کنت دو وارژد را مشایعت کند و تا او را به درب خانه نرساند از وی جدا نشد.

و لذا دارتن‌یان به خانه رفت و صبح روز بعد راه منزل آتوس را پیش گرفت. زیرا راز شب گذشته بر سینه او سنگینی می‌کرد و ناگزیر بود در آن خصوص با مردی مجرب و تجربه‌آموخته چون آتوس مشورت نماید.

آتوس بادقت ماجرای دارتن‌یان را شنید و چندمرتبه اخم‌ها را درهم کرد و گفت خیلی عجیب است که این زن حاضر نشد قیافه شما را در روشنائی چراغ ببیند و عجب‌تر اینکه شما را با کنت دو وارد اشتباه کرد.

این موضوع سبب گردیده که من فکر می‌کنم این زن، به قدری با مردهای گوناگون آمیزش کرده یا می‌کند که نمی‌تواند بین دو نفر در تاریکی شب فرق بگذارد. و زنی که این چنین باشد بدون شک تا مغز استخوان فاسد است ولی شما هم در این ماجرا گناهکار هستید و نمی‌بایست که او را فریب بدهید و من پیش‌بینی می‌کنم که شما برای خود یک دشمن بزرگ بوجود آورده‌اید.

و این دشمن شما وارژد خواهد بود یا خود این زن یا هر دوی آنها.

درحالی که آتوس مشغول صحبت بود چشم از انگشتر یاقوت بر نمی‌داشت به طوری که دارتن‌یان تعجب کرد و گفت دوست عزیز مثل اینکه انگشتر من خیلی توجه شما را جلب کرده است؟

آتوس گفت بلی و این انگشتر مرا به یاد یکی از گوهرهای خانوادگی انداخت زیرا در خانواده ما نیز یک انگشتر یاقوت بدین شکل بود و من تصور نمی‌کردم که از این

یاقوت دو نگین وجود داشته باشد آیا شما انگشتر الماس خود را با این یاقوت عوض کرده‌اید؟

دارتن‌یان گفت نه و این یاقوت هدیه‌ای است که دیروز آن زن انگلیسی... و بهتر آنکه بگویم آن زن فرانسوی به من داد زیرا من یقین دارم که این زن فرانسوی می‌باشد و در همین کشور متولد شده است.

آتوس گفت آیا واقعاً شما این انگشتر را از خانم لیدی کلاریک انگلیسی گرفته‌اید؟

دارتن‌یان گفت بلی دوست عزیز و خود او شب گذشته این انگشتر را به من داد.

آتوس گفت آیا ممکن است آن را به من نشان بدهید؟

دارتن‌یان انگشتر را از انگشت بیرون آورد و به آتوس داد و وی بادقتی که بیش از پیش سبب حیرت دارتن‌یان گردید انگشتر را معاینه کرد و در انگشت کوچک دست چپ جا داد و رنگ از صورتش پرید.

دارتن‌یان گفت دوست عزیز، من شما را خیلی منقلب می‌بینم؟

آتوس گفت من فکر می‌کنم محال است این انگشتر به تصرف لیدی کلاریک درآمده باشد و از طرفی می‌اندیشم محال است دو نگین، از این یاقوت، به یک شکل وجود داشته باشد.

دارتن‌یان گفت مگر شما این یاقوت را دیده‌اید؟

آتوس گفت در خانواده ما یک نگین یاقوت به همین شکل و سوار به همین انگشتر وجود داشت.

و با اینکه محال است این نگین و انگشتر، همان گوهر خانوادگی ما باشد، شباهت دونگین و دو انگشتر به قدری است که به راستی مرا دگرگون کرده است.

آتوس انگشتر را به دارتن‌یان پس داد اما نتوانست چشم از آن بردارد و کماکان آن را می‌نگریست تا اینکه گفت:

دارتن‌یان عزیز، موضوع این انگشتر حواس مرا پرت کرده و من تا خاطر جمع نشوم نمی‌توانم صحبت با شما را، ادامه بدهم و خواهش می‌کنم یک مرتبه دیگر این انگشتر را به من بدهید که معاینه کنم.

دارتن‌یان انگشتر را به آتوس داد و وی گفت در قسمت داخلی انگشتر خانوادگی

ما، بر اثر حادثه‌ای، یک خراش کوچک وجود داشت که چون درون انگشتر بود از ارزش آن نمی‌کاست و به نظر هیچ‌کس هم نمی‌رسید و من اینک معاینه می‌کنم که آیا خراش مزبور، روی قسمت داخلی این گوهر وجود دارد یا نه؟
سپس آتوس، انگشتر را برگردانید و دارتن‌یان دید که دست او به لرزه افتاده است.

آتوس گفت نگاه کنید... این خراش کوچک را می‌بینید؟
دارتن‌یان گفت بلی آتوس گفت این همان خراش است که روی انگشتر خانوادگی ما بود.

دارتن‌یان گفت شما آن انگشتر خانوادگی را از که دریافت کرده بودید؟ آتوس گفت آن انگشتر مال مادرم بود که بعد از فوت وی به من رسید و مادرم نیز آن را از مادرش به دست آورد... دارتن‌یان گفت آیا شما آن انگشتر خانوادگی را فروختید؟ آتوس گفت نه همان طوری که شما در یک شب این انگشتر را به دست آوردید من هم در چنین شبی آن را به یک نفر هدیه دادم دارتن‌یان از این حرف به فکر فرو رفت و اندیشید که چگونه می‌توانسته این انگشتر را به دست بیاورد و به جای اینکه آن را در انگشت خود نماید در جیب جای داد.

آتوس دست دارتن‌یان را گرفت و گفت فرزند شما شاید احساس کرده‌اید که من شما را مانند پسر خود دوست می‌دارم و به همین جهت میل ندارم که شما در این آغاز جوانی گرفتار حوادثی شوید که نیک‌بختی آینده شما را خدشه‌دار کند یا اینکه روح شما را طوری کسل نماید که دیگر نتوانید از نیک‌بختی استفاده نمایید.

دارتن‌یان گفت من می‌دانم که شما نسبت به من خیلی علاقه دارید و من هم از صمیم قلب شما را دوست می‌دارم.

آتوس گفت من این زن انگلیسی را ندیده‌ام و نمی‌دانم وی به چه شکل است و از کجا آمده، به کجا می‌رود ولی احساس می‌کنم که این زن شما را بدبخت خواهد کرد و بنابراین هرچه زودتر از این زن کناره بگیرید تا اینکه بر اثر آشنایی با وی دچار بدبختی‌هایی که نمی‌دانم چیست، ولی به طور مبهم احساس آن را برای شما می‌کنم، نشوید.

دارتن‌یان گفت آتوس عزیز خود من هم با نیروی باطنی بدین موضوع پی برده‌ام.

و درون من، صدائی به گوش هوشم می‌گوید از این زن پرهیز و گرنه نابود خواهی شد.
آتوس گفت آیا شما این قدرت و اراده را دارید که بتوانید از این زن کناره‌گیری
نمائید؟

دارتن‌یان گفت تصور می‌کنم که داشته باشم آتوس گفت منظور من کناره‌جویی
قطعی است نه اینکه امشب به ملاقات او نروید و دو شب دیگر به منزل وی کشانده
شوید.

دارتن‌یان گفت مطمئن باشید که من طوری رفت و آمد خود را با این زن قطع
خواهم کرد که اصلاح‌پذیر نباشد.

آتوس گفت فرزند از خدا می‌خواهم که همین اندازه که این زن وارد زندگی شما
شده برای شما بدون ضرر باشد زیرا حتی از همین معاشرت چند روزه شما با این زن
نگران هستم.

آنگاه آتوس مانند کسی که میل دارد تنها باشد که بتواند با افکار خود بسر ببرد
مقابل دارتن‌یان سر فرود آورد و جوان گاسکون به خانه مراجعت کرد.
در بازگشت به خانه کتی را دید کتی به محض ورود دارتن‌یان گریه را سر داد و
دارتن‌یان گفت کتی برای چه گریه می‌کنی؟

دختر جوان گفت من از این جهت گریان هستم که خانم مرا فرستاده تا اینکه از
شما درخواست ملاقات دیگر را بنماید.

در واقع مای‌لیدی بعد از اینکه روز دمید خدمتکار خویش را نزد او فرستاد تا از
او پرسد در کدام شب می‌تواند به خانه‌اش بیاید.

دارتن‌یان گفت کتی، من به تو قول می‌دهم جوابی که اینک برای خانمت صادر
می‌کنم سبب حیرت تو خواهد گردید.

کتی اشک چشم‌ها را پاک کرد و گفت شما نمی‌توانید از ملاقات با خانم من
صرف نظر کنید زیرا او را دوست می‌دارید.

دارتن‌یان برای آتوس خیلی قائل به احترام بود ولی علاوه بر اندرزهای آن مرد
شجاع و اصیل‌زاده، قلب خود وی نیز به او حکم می‌کرد که از مای‌لیدی که زنی مرموز
و بی‌رحم و خون‌آشام و اهل آنتریک و توطئه است کناره‌گیری کند.
لذا کاغذی بدین مضمون به مای‌لیدی نوشت:

به هیچ وجه برای تجدید ملاقات منتظر من نباشید زیرا از وقتی که من از ناخوشی برخاسته‌ام، شب‌ها، آن قدر از این گونه ملاقات‌ها دارم که مجبورم صرفه جوئی در وقت بکنم!! در نتیجه، نوبت شما به این زودی نخواهد رسید!! و وقتی نوبت شما شد، آن وقت با افتخار به شما خواهم گفت در کدام شب منتظر من باشید - کنت دو وارد.

راجع به انگشتر یا قوت کوچکترین اشاره‌ای در این نامه نکرد. زیرا دارتن‌یان می‌خواست که انگشتر را در صورت اقتضا به فروش برساند و بهای آن را صرف ساز و برگ جنگی خود کند.

در جای دیگر گفتیم که رسوم آن دوره نباید بر مأخذ رسوم و آداب این عصر سنجید. در این دوره، عمل دارتن‌یان، بسیار زشت جلوه می‌کند ولی در آن عصر بسیاری از جوان‌ها که جزو برجسته‌ترین خانواده‌های فرانسه بودند به وسیله کمک‌های مستقیم و غیرمستقیم اشراف زندگی می‌کردند.

و به همان قسم که امروز، تأمین هزینه یک زن، از طرف شوهر او، در نظر ما امری عادی و منطقی جلوه می‌کند و هر شوهر، باید عهده‌دار معیشت عیال خود باشد در آن دوره نیز تأمین زندگی جوان‌های اصیل‌زاده از طرف اشراف امری عادی و منطقی جلوه می‌نمود.

و اصیل‌زادگان اگر می‌توانستند بگویند که از اشراف کمک دریافت می‌کنند خود را سرفراز می‌دیدند.

وقتی دارتن‌یان نامه مزبور را به کتی نشان داد دختر جوان، دو مرتبه آن را خواند اما نمی‌توانست باور کند که آن نامه واقعیت دارد.

دارتن‌یان مرتبه سوم با صدای بلند نامه را برای کتی قرائت کرد و گفت دیدی به تو گفتم که خانمت از دریافت این نامه حیرت خواهد کرد اینک این کاغذ را ببر و به مای لیدی تسلیم کن و مطمئن باش که مناسبات من و او به کلی قطع شده است.

کتی با اینکه می‌دانست که مای لیدی از دریافت نامه مزبور بسیار خشمگین خواهد شد و چون دستش به کنت - دو - وارد ساختگی نمی‌رسد ممکن است که غیظ خویش را بر سر او آورد مثل کسی که بال درآورده باشد به راه افتاد.

مای لیدی با عجله و شبیه به شوق و عجله کتی، هنگام بردن کاغذ، آن را گشود و به محض اینکه چشم او به اولین کلمات نامه افتاد، رنگ از صورتش پرید.

پس از اینکه تمام نامه را خواند کاغذ را مچاله کرد و با غضب گفت این نامه

چیست کتی جواب داد:

- خانم این نامه آقای کنت دو وازد است.

- آیا خود او این نامه را نوشت؟

- بلی خانم.

- آیا مقابل تو این نامه را تحریر کرد؟

- بلی خانم.

- ممکن نیست... ممکن نیست.

- منظور خانم چه می باشد؟

- ممکن نیست که یک اصیل زاده نامه ای بدین مضمون خطاب به یک زن

بنویسد.

- خانم من نمی دانم او چه نوشته ولی همین قدر می دانم که این نامه را نوشت و به

من گفت برای خانم خود ببر.

مای لیدی به فکر فرو رفت و بدون اینکه متوجه حضور خدمتکار خود باشد

گفت خدایا... آیا این جوان فهمیده است؟... آیا او به راز من پی برده و توانسته است از

آن موضوع مستحضر شود.

بعد حرکتی کرد که به طرف پنجره برود و در معرض جریان هوا قرار بگیرد اما از

فرط خشم و ضعف نتوانست قدم بردارد و روی صندلی راحتی افتاد.

کتی به تصور اینکه حال خانمش به هم خورده به طرف او دوید که دگمه های

لباسش را بگشاید و قدری آب روی صورت و سینه اش بپاشد.

ولی به محض اینکه دست کتی به دگمه های لباس زن خورد چشم ها را گشود و

گفت از من چه می خواهید و برای چه دگمه های مرا می گشائید؟

قیافه مای لیدی طوری وحشت آور بود که کتی دو قدم عقب رفت و با لکنت

گفت خانم، من تصور کردم که حال شما به هم خورده و خواستم قدری آب به صورت

و سینه شما بزنم که حال شما بهتر شود.

مای لیدی گفت من کسی نیستم که از دریافت یک نامه حالم به هم بخورد و

گرچه یک زن می باشم ولی قلب من قدرت شیر را دارد و وقتی به من توهین کنند به

سختی انتقام خواهم کشید آیا فهمیدید چه گفتم؟... وای بر حال کسی به من توهین نماید.

و با یک اشاره آمرانه کتی را از اطاق امر به اخراج نمود.

۳۶

انتقام

در آن شب مای لیدی امر کرد به محض اینکه دارتن یان آمد او را وارد منزل نمایند ولی برخلاف انتظار، دارتن یان نیامد.

روز بعد گئی نزد دارتن یان رفت و جریان روز و شب گذشته را به تفصیل برای دارتن یان حکایت کرد.

دارتن یان با خویش گفت بهترین انتقامی که من بتوانم از مای لیدی بگیرم همین است که وی این طور از خشم بر خویش بیپجد.

روز بعد مای لیدی امر کرد گئی مواظب باشد و به محض اینکه دارتن یان آمد او را وارد کند.

ولی باز جوان گاسکونی نیامد.

روز سوم گئی آمد و دارتن یان دید که دختر خدمتکار برخلاف دو روز اول غمگین است.

گفت گئی تو را چه می شود دختر خدمتکار گفت که مای لیدی برای شما نامه ای نوشته است.

دارتن یان نامه را از دست دختر جوان گرفت و دید این مرتبه، کاغذ به عنوان خود او نوشته شده نه به عنوان وارث.

و پس از اینکه نامه را گشود چنین خواند:

آقای دارتن‌یان عزیز، انسان وقتی قصد دارد به یک مسافرت طولانی برود این طور دوستان خود را فراموش نمی‌کند دیشب و پریشب من و برادر شوهرم منتظر شما بودیم و نیامدید و آیا امشب نیز نخواهید آمد... ارادتمندی که قبلاً از شما تشکر می‌کند - لیدی کلاریک.

دارتن‌یان بعد از اینکه نامه مای‌لیدی را خواند گفت معلوم می‌شود بر اثر از بین رفتن اعتبار کنت دو وارڈ اعتبار من نزد مای‌لیدی رو به ازدیاد گذاشته است.

کتنی گفت آیا شما قصد دارید این دعوت را بپذیرید؟

دارتن‌یان گفت من مجبورم این دعوت را بپذیرم.

کتنی گفت برای چه مجبورید؟

دارتن‌یان برای اینکه خود را نزد آتوس که گفته بود به ملاقات آن زن نرود تبرئه نماید گفت:

کتنی، گوش کن، من نمی‌توانم در قبال این کاغذ که با این لحن ساده و مؤدب نوشته شده جواب منفی بدهم.

من اگر این دعوت را بپذیرم و به منزل خانم تو بروم مای‌لیدی حیرت خواهد کرد چگونه من که نسبت به او ابراز اخلاص می‌کردم یک مرتبه قطع رابطه نمودم.

آن وقت مای‌لیدی ممکن است ظنین شود و درصدد تحقیق برآید و تو می‌دانی که هرگاه وی تحقیق کند پی به حقیقت خواهد برد و خواهد فهمید که من با عنوان کنت دو وارڈ به منزل او رفته‌ام و بر تو پوشیده نیست که خصومت زنی مثل مای‌لیدی چه قدر برای من گران تمام خواهد شد.

دارتن‌یان می‌دانست که دروغ می‌گوید و اطلاع داشت که از خصومت مای‌لیدی کوچکترین بیمی ندارد اما یک مرتبه دیگر هوس در او بر عقل و مال‌اندیشی چیره گردیده بود و می‌دید نمی‌تواند از ملاقات مای‌لیدی خودداری نماید.

کتنی گفت شما همواره مسائل را طوری مطرح می‌کنید که شما را ذی‌حق جلوه می‌دهد ولی من از رفتن شما به منزل خانم خیلی می‌ترسم.

دارتن‌یان گفت برای چه؟

کتنی گفت در مرتبه اول من زیاد متوحش نبودم زیرا حدس می‌زدم چون شما با باهویت ساختگی او را ملاقات می‌کنید به زودی روابط شما قطع خواهد شد ولی این

مرتبۀ باهویت حقیقی و به نام دارتن‌یان به خانۀ مای‌لیدی خواهید رفت و لذا ممکن است این بار واقعاً به شما آسیب برساند.

با اینکه دارتن‌یان علی‌الظاهر گفته دختر جوان را پذیرفت در باطن او را محق دانست و کوشید که او را مطمئن نماید که فریب مای‌لیدی را نخواهد خورد.

بعد دست به قلم برد که جواب مای‌لیدی را بنویسد اما عقل به او توصیه کرد که از این کار خودداری کند.

زیرا زنی موشکاف و باهوش چون مای‌لیدی پی خواهد برد که نامه وازد و دارتن‌یان از طرف یک نفر نوشته شده و از آن پس دیگر برای آن زن زیرک اشکالی نخواهد داشت که حیلۀ دارتن‌یان را کشف نماید.

این بود که به جواب شفاهی اکتفا نمود و به کتی گفت به خانمت بگو که دارتن‌یان قلم و کاغذ و مرکب در دسترس نداشت و نتوانست جواب نامه را بنویسد ولی گفت که مانند شب‌های سابق در ساعت ۹ بعد از ظهر خواهد آمد.

مای‌لیدی غیر از خدمتکار مخصوص که کتی باشد چند خادم داشت و وقتی دارتن‌یان وارد خانه شد دید که خدمه منتظر او هستند و او را به طرف اطاق خانم راهنمایی کردند مای‌لیدی با محبت دارتن‌یان را پذیرفت و گفت:

- چه عجب... چطور شد که امشب اینجا آمدید؟

- خانم، مگر در شب‌های سابق شرفیاب نمی‌شدم؟

- چرا... ولی یک مرتبۀ ترک معاشرت کردید و مرا فراموش نمودید و اگر نامه‌ای

به شما نمی‌نوشتم شاید نمی‌آمدید؟

- خانم تصدیق بفرمائید که من حق داشتم ناامید شوم.

- چطور ناامید شدید؟

- مگر فراموش کرده‌اید که چند مرتبۀ من شرفیاب شده بودم و هربار اخلاص

خود را به مقدم شما تقدیم می‌کردم و شما نسبت به من بی‌اعتنائی کردید.

- اسم بی‌اعتنائی را نیاورید.

- در هر حال، وقتی من دیدم که شما میل ندارید ارادت مرا بپذیرید با خود گفتم

که لابد من مصدع نیز هستم.

- چرا فکر کردید که مصدع هستید؟

- وقتی مردی اخلاص خود را به زنی تقدیم می‌کند و زن حاضر نیست که بپذیرد معنایش این می‌باشد که از وی نفرت دارد.

- این طور نیست... این طور نیست و ای بسا، که آن زن می‌خواهد بداند که آیا آن مرد در گفته خود صادق هست یا نه؟ و او را واقعاً دوست می‌دارد یا خیر؟ و اینک بگوئید که آیا به راستی مرا دوست می‌دارید؟

- آیا بعد از آن همه عرض ارادت، باز لازم است بگویم که شما را دوست می‌دارم؟

- زن گفت و آیا میل دارید که با من ازدواج کنید؟!

- بلی خانم.

- مای‌لیدی گفت ولی آیا می‌دانید که شرایط ازدواج با من خیلی دشوار است؟ دارتن‌یان گفت:

- خانم من از دشواری‌ها نمی‌هراسم و فقط از غیرممکن می‌ترسم.

- ولی برای یک ارادتمند واقعی هیچ چیز غیرممکن نیست.

- خانم آیا به آنچه می‌گوئید ایمان دارید؟

- بلی، من عقیده دارم که برای یک ارادتمند واقعی غیرممکن وجود ندارد.

- دارتن‌یان با خود گفت الحق این زن نسبت به من به کلی تغییر کرده و مثل اینکه خیالات سوء و خطرناکی دارد.

- آنگاه مدتی سکوت شد و سپس زن جوان گفت:

- شما آیا می‌توانید ثابت کنید که مرا دوست می‌دارید؟

- بلی.

- برای ثبوت این موضوع چه خواهید کرد؟

- هرچه شما بگوئید اطاعت می‌کنم.

- آیا واقعاً حاضرید هرچه می‌گویم بپذیرید؟

- اگر باور نمی‌نمائید مرا بیازمائید.

- بسیار خوب پس بیائید قدری صحبت کنیم.

- گوش من به شما است و خیلی میل دارم بدانم چه خواهید گفت و چه

درخواستی از من خواهید کرد؟

مای‌لیدی قدری سکوت کرد و به فکر اندر شد و بعد اظهار کرد:

- من یک دشمن دارم.

دارتن‌یان با ابراز تعجب ساختگی گفت: آه... شما دشمن دارید... خانم چگونه ممکن است که خانمی شما دشمن داشته باشد و کیست که حاضر شده است با شما خصومت نماید؟

- همان طوری که گفتم من یک دشمن دارم آن هم دشمنی خونین و مخوف.

- آیا راست می‌گوئید؟

- بلی و این خصم به من توهین کرده و ناسزا گفته و بین من و او آشتی ممکن نیست و باید یکی از ما دو نفر از بین برویم اینک بگوئید که آیا من می‌توانم برای از بین بردن این خصم متکی به شما باشم؟

دارتن‌یان می‌دانست که منظور مای‌لیدی کیست و با که دشمن است و لزومی نداشت که در این خصوص از او تویض بخواهد و گفت:

- خانم شما می‌توانید نسبت به من اعتماد کامل داشته باشید زیرا شمشیر و بازویم به شما تعلق دارد.

مای‌لیدی قدری سکوت کرد و بعد گفت آقای دارتن‌یان حال که شما علاوه بر ارادت قلبی مردی جوانمرد هستید یک اندرز از من بشنوید دارتن‌یان گفت خانم بفرمائید زن جوان گفت:

- از قاموس خود کلمه غیرممکن را حذف نمائید.

دارتن‌یان مقابل زن جوان به زانو درآمد و گفت خانم برای شما من حاضرم برای همیشه این کلمه را از قاموس خود حذف کنم.

درحالی که دارتن‌یان به این شکل عرض ارادت می‌کرد، مای‌لیدی در دل می‌گفت ای جوان ابله که مانند یک شمشیر جان‌دار می‌باشی و یک ذره عقل و شعور در تو وجود ندارد تو اول انتقام مرا از وارث بگیر و او را به قتل برسان و آن وقت من خواهم دانست که چگونه باید شر تو را از خویش دور کنم.

دارتن‌یان هم در دل می‌گفت ای زن غدار و محیل که بدو مرا از خود راندی و نسبت به من تحقیر کردی بعد از اینکه از کار تو سر در آوردم و از اسرار مطلع گشتم، آن وقت می‌دانم که چگونه باید تو را از سر، باز کرد و این آرزو را در دل تو باقی نهاد

که بینی من خصم تو را به قتل برسانم.

مای لیدی گفت دارتن یان آیا متوجه شدید که من چه گفتم دارتن یان گفت:

- بلی خانم، و من خدمتگذار جان نثار شما خواهم بود.

- آیا حاضر هستید که بازوی خود را برای من به کار اندازید؟

- در هر لحظه که بفرمائید من جان را فدا خواهم نمود.

- ولی من نمی دانم که چگونه باید این خدمت را جبران کنم زیرا مردم را می شناسم و اطلاع دارم که آنها مجانی برای دوست خدمت نخواهند کرد.

- به جای این حرفها، خواهش می کنم بگوئید این مرد بدبخت که به شما توهین کرده و چشم های شما را اشک آلود نموده کیست؟

- کی به شما گفت که چشم های من اشک آلود شده است.

- من فقط حدس زدم و گفتم که شاید این طور باشد.

- زن هائی از تیپ من هرگز گریه نمی کنند.

- حال اسم او را به من بگوئید؟

- آیا می دانید که گفتن اسم او دشوار است؟

- برای چه؟

- برای اینکه نام او یکی از اسرار من می باشد.

- با این وصف من باید اسم او را بدانم و وی را بشناسم.

- من از این جهت حاضرم این نام را به شما بگویم که نسبت به شما اعتماد دارم.

- از اعتماد شما بسیار متشکرم اسم او چیست؟

- من تصور می کنم که شما او را می شناسید.

- آیا راست می گوئید؟

- بلی.

- نکنند که وی یکی از دوستان من باشد.

برقی از چشم های مای لیدی درخشید و گفت اگر او یکی از دوستان شما باشد شما از قتل وی صرف نظر خواهید کرد.

دارتن یان که می دانست اگر قوی بدهد برای او خطری ندارد گفت خانم من حاضرم با شما عهد کنم که اگر وی برادر من هم باشد انتقام شما را از او خواهم گرفت زن

گفت:

- من وفاداری شما را دوست می‌دارم.
 - خانم، آیا شما فقط وفاداری مرا دوست می‌دارید؟
 - نه، خود شما را هم دوست می‌دارم.
 دارتن‌یان با شعف ساختگی بانگ برآورد خانم اگر شما مرا دوست داشته باشید می‌ترسم که عقل خود را از دست بدهم.
 با این وصف جوان گاسکون از خوشحالی سرمست بود و امواج الکتریکی اگر بتوان امواج را بدان تعبیر کرد در اعصاب و عضلات او گردش می‌نمود و در آن ساعت تقریباً یقین داشت که مای‌لیدی او را دوست می‌دارد و هرگاه وارژد آن وقت پدیدار می‌شد دارتن‌یان او را به قتل می‌رسانید.
 مای‌لیدی که دریافت جوان به قدر کافی به از لحاظ ذهنی آماده شده گفت اینک بیایید تا به شما بگویم که اسم این شخص چیست؟... این مرد به نام...
 دارتن‌یان فرصت نداد او حرف خود را تمام کند و گفت آه من می‌دانم که اسم او کنت دو وارژد است.
 حیرتی بزرگ بر زن جوان غلبه کرد با دقت به دارتن‌یان خیره شد که بتواند عمق روح او را بخواند و بداند وی چگونه دریافته که اسم آن مرد وارژد می‌باشد و دارتن‌یان هم متوجه شد که شدت هیجان، عنان حزم را از دستش گرفت و بدون اراده کلمه‌ای که نباید بگوید بر زبان آورد اما دیگر نمی‌توانست حرف خود را پس بگیرد و مجبور بود که جلو برود.
 مای‌لیدی پرسید شما چگونه دریافتید که این مرد وارژد است دارتن‌یان برای دفع‌الوقت، جهت یافتن یک جواب قابل قبول گفت:
 - آیا می‌گوئید چگونه فهمیدم او وارژد می‌باشد.
 - بلی زیرا من تصور می‌کردم کسی از این واقعه اطلاع ندارد.
 - من از این جهت به نام او پی بردم که دیروز در یک مجلس بودم و این مرد فرومایه انگشتی در انگشت داشت و به این و آن نشان می‌داد و می‌گفت این انگشت را از شما دریافت کرده است.
 - آه... ای فرومایه پست فطرت... من تصور نمی‌کردم که این مرد این اندازه دنی

باشد.

این کلام درحقیقت به دارتن‌یان خطاب می‌شد و جوان گاسکون فهمید که باید این گفته را نشنیده بگیرد و مای‌لیدی گفت حالا تصمیم شما چیست؟
- تصمیم من این است که انتقام شما را از او بگیرم.
- آیا تصمیم شما قطعی است؟

دارتن‌یان مانند بعضی از پهلوانان تماشاخانه با غرور فراوان و ساختگی دست روز قبضه شمشیر نهاد و قامت را راست کرد و چشم‌ها را غضبناک نمود و گفت خانم، من انتقام شما را از این مرد دنی خواهم گرفت و خون ناپاک او را بر زمین خواهم ریخت و جهان را از وجود این بدنام پاک خواهم کرد مای‌لیدی گفت:
- چه موقع انتقام مرا از او می‌گیرید؟
- فردا... یا اگر مایل باشید هم اکنون.

مای‌لیدی خیلی میل داشت بگوید که هم اکنون بروید و انتقام مرا از او بگیرید اما دو چیز مانع از ادای این گفته شد.

اول اینکه ترسید مبادا به دارتن‌یان این تکلیف، در آن موقع شب شاق بیاید.
دوم اینکه مجبور بود بعضی توصیه‌ها به دارتن‌یان بکند و به او بگوید که احتیاط نماید و در حضور دیگران وارد را به مبارزه نطلبد بلکه در یک نقطه خلوت دعوت به دوئل را به سمع او برساند و غیره...

این است که گفت بسیار خوب فردا انتقام مرا از این شخص بگیرید. دارتن‌یان در تعقیب ایفای نقش یک پهلوان نمایشنامه بانگ برآورد:

- فردا من انتقام شما را از این مرد خواهم گرفت یا خود کشته خواهم شد.
- نه، شما کشته نمی‌شوید زیرا این مرد بی‌غیرت است.

- آری وی در حضور زن‌ها بی‌غیرت می‌باشد اما در حضور مردها غیر از این جلوه می‌کند و من که یک مرتبه با او پیکار کرده‌ام می‌دانم که مردی شمشیرزن قلمداد می‌شود.

- ولی در آن مرتبه هم شما بر او غلبه کردید و شانس با شما مساعد بود.

- شانس که یک روز به انسان رو می‌کند و روز دیگر پشت می‌نماید.

- آیا می‌خواهید بگوئید که شما برای قتل او تردید دارید؟

- نه خانم، من در این قسمت کوچکترین تردیدی ندارم ولی منظورم این بود که بگویم حال که من در این حادثه محتمل است آیا نباید امیدواری من متهم باشد یعنی من بیش از یک امید واهی دلگرمی داشته باشم.

مای لیدی گفت ای جوان عجول شما بیش از یک امید واهی دلگرمی خواهید داشت دارتن یان گفت شما فرشته ای هستید که سراپا لطف و نزاکت و ملاحظت می باشید و من نمی دانم که اگر با شما باشم، خواهم توانست عقل و هوشم را حفظ کنم یا دیوانه خواهم شد؟

مای لیدی گفت در هر صورت مطمئن باشید که من دوستی خود را به شما تفویض خواهم کرد.

دارتن یان گفت حرف شما را می پذیرم ولی من وقتی دیگر برای تحمل شکیبایی ندارم زیرا فردا ممکن است بمیرم.

مای لیدی گوش فرا داد و گفت ساکت باشید زیرا صدای ورود برادرم... و به عبارت صحیح تر برادر شوهرم را می شنوم و خوب نیست که وی شما را در اینجا ببیند. آنگاه زنگ زد و کتی را طلبید و دختر جوان آمد و مای لیدی یک درب کوچک را که دری پنهانی بود گشود و گفت آقای دارتن یان از اینجا خارج شوید ولی در ساعت یازده امشب مراجعت نمائید که ما این صحبت را که ناتمام مانده به اتمام برسانیم. فراموش نکنید... من در ساعت یازده منتظر شما هستم.

سپس خطاب به دختر جوان گفت مادمازل، آقا را راهنمایی کنید که خارج شوند. کتی طوری مضطرب بود که حیرت زده دارتن یان و خانم خود را می نگریست به طوری که مای لیدی گفت مادمازل شما را چه می شود مگر نشنیدند که گفتم آقا را راهنمایی کنید که خارج شوند.

کتی از جا تکان خورد و دارتن یان را از آن اطاق خارج کرد و دارتن یان بعد از اینکه از مای لیدی خدا حافظی کرد بیرون رفت و با خود گفت:

من نباید در قبال این زن حماقت به خرج بدهم بلکه باید هوشیار باشم زیرا مبارزه با زنی که این قدر حسود و بی رحم می باشد آسان نیست.

۳۷

راز پنهان مای لیدی

بعد از خروج از آن اطاق دارتن یان احساس کرد که باید قدری تنها بسر ببرد که بتواند افکار خود را منظم کند و بداند که نسبت به آن زن چه رفتاری پیش بگیرد. وقتی در خیابان خود را تنها دید به فکر فرو رفت و بعد به خود گفت تکلیف من نسبت به این زن چیست؟ و آیا بهتر این است که اکنون به خانه بروم و نامه ای برای مای لیدی بنویسم و در آن بگویم که کنت دووارد و من یک نفر هستیم. و چون انسان نمی تواند با خود دوئل کند من هم نمی توانم با کنت دووارد که خود من می باشم دوئل نمایم. اما اگر این نامه را می نوشت کتی را گرفتار انتقام خانم او می کرد زیرا مای لید فوراً دختر جوان را می طلبید و از او توضیح می خواست. دارتن یان می دانست خانم انگلیسی بی رحم تر از آن است که بر دختر جوان بیخشد و او را عفو کند.

چندین مرتبه دارتن یان آهسته اطراف میدان رویال قدم زد و پیوسته چشم به روشنائی آپارتمان مای لیدی دوخته بود و گاهی به خود می گفت که امشب به منزل او خواهم رفت و گاهی می گفت که نه... نمی روم ولی بالاخره چون می خواست هرچه زودتر از اسرار آن زن خونخوار آگاه گردد، راه خانه مای لیدی را پیش گرفت. دارتن یان پس از ورود به خانه وارد اطاق کتی شد و دختر جوان خواست به

وسیله التماس و زاری جلوی دارتن‌یان را بگیرد.

اما مای‌لیدی که گوش بر راه داشت صدای ورود دارتن‌یان را شنید و خود در را برویش گشود و گفت آقا داخل شوید.

وقتی درب اطاق بسته شد کُتی گوش را به در چسبانید و در آن حال خشم و ناامیدی چنان بر دختر جوان غلبه کرد که خواست یک مرتبه در را بگشاید و آنچه می‌داند بگوید ولو خود او محو شود.

اما دانست که علاوه بر دارتن‌یان هم محو خواهد شد و وی نمی‌خواست که او را از بین ببرد و مسئول خون یک جوان نورس باشد.

دارتن‌یان هم در اطاق مای‌لیدی روی یک صندلی نشست و در آن حال، وضع چهره مای‌لیدی ناگهان جدی شد به دلیل اینکه او نقشه‌ای متین را تعقیب می‌کرد و می‌دانست چه می‌خواهد و از دارتن‌یان پرسید که تصمیم شما درباره فردا چیست و چگونه می‌خواهید به واژد نزدیک شوید و او را دعوت به دوئل نمایید.

دارتن‌یان که در عالمی دیگر سیر می‌کرد وقتی این حرف را شنید از آسمان هفتم به زمین آمد و گفت که اوقات آن موقع گرانباتر از این است که صرف این‌گونه صحبت‌ها شود و کارهای جدی را باید به فردا گذاشت.

اما مای‌لیدی عقیده‌ای دیگر داشت.

چون او فقط برای اینکه نقشه‌اش اجرا شود نسبت به دارتن‌یان ابراز محبت می‌کرد و منظوری دیگر در وی موجود نبود.

لذا موضوع صحبت را باز به مسئله وارد برگردانید یکی دو مرتبه دارتن‌یان می‌خواست با توسل به مغالطه موضوع صحبت را عوض کند اما نتوانست.

یعنی مای‌لیدی نگذاشت که رشته سخن تغییر نماید و جنبه جدی را از دست بدهد.

دارتن‌یان که دید زن با اراده‌ای آهین آن موضوع را تعقیب می‌نماید با احتیاط گفت:

خانم، آیا گناه واژد آن قدر بزرگ است که هیچ راه برای بخشایش او وجود ندارد.

مای‌لیدی به محض شنیدن این سخن با تحقیر به دارتن‌یان نگریست و با صدائی

مسخره آمیز و رنجیده گفت آیا شما از وارژد می ترسید؟
 دارتن یان گفت خانم من از هیچ کس نمی ترسم و این حرف را فقط از این جهت
 زدم که شاید این وارژد بدبخت آن اندازه که شما تصور می نمائید درخور مذمت نباشد.
 مای لیدی گفت او به من توهینی بزرگ کرده و هم مرا فریب داده و لذا تنها
 مجازات او که کوچکترین مجازاتش می باشد مرگ است.
 دارتن یان با صدائی محکم گفت اکنون که شما او را محکوم به اعدام می کنید
 مطمئن باشید که وی به قتل خواهد رسید و من امشب به خانه می روم و استراحت می کنم
 و فردا مطمئن باشید که کنت دو وارژد دیگر در این دنیا نخواهد بود. فعلاً خدا حافظ.
 یک مرتبه دیگر وعده اش را به یاد او آورد و گفت فراموش نکنید که امروز باید
 وارژد به قتل برسد.

دارتن یان گفت مطمئن باشید که من وعده ای را که داده ام فراموش نخواهم کرد
 ولی بدو آمیل دارم از یک چیز اطمینان حاصل کنم.
 مای لیدی گفت آن چیست؟ دارتن یان گفت میل دارم بدانم آیا شما راجع به من
 وحشت ندارید؟

- از چه وحشت داشته باشم؟
 - آیا نمی ترسید از اینکه من مجروح شوم.
 - شما مردی شجاع هستید و مجروح نخواهید شد.
 - متشکرم ولی به عقیده شما آیا بهتر این نیست که برای گرفتن انتقام وسیله ای
 دیگر را در نظر بگیرید؟
 - کدام وسیله را؟
 - می خواهم بگویم وسیله ای که هم منظور شما را تأمین کند و هم کار به دوئل
 نکشد.

مای لیدی در روشنائی روز نظری به دارتن یان انداخت که آن جوان با همه
 شجاعتی که داشت لرزید و گفت:

- احساس می کنم که شما دچار تردید شده اید؟
 - نه، دچار تردید نشده ام ولی فکر می کنم که وارژد بیچاره به قدر کافی تنبیه شده
 زیرا بزرگترین مجازات ها برای او این است که از نظر شما بیفتد و من ناچارم به شما

بگویم که نسبت به این وارژد از یک جهت علاقه دارم.

- به چه مناسبت به او علاقه دارید؟

- از این جهت که تصور می‌کنم او آن قدر که شما تصور می‌کنید گناهکار نیست.

مای‌لیدی با لحنی که معلوم بود غضب بر وی مستولی شده گفت نمی‌فهمم چه می‌گوئید... توضیح دهید.

- اگر من نسبت به شما تقصیری کرده باشم حاضر هستید مرا عفو کنید.

- شاید شما را ببخشم.

- دارتن‌یان گفت حرف من یک اعتراف است... اعترافی است به تقصیر.

مای‌لیدی گفت آخر این اعتراف چیست که شما برای گفتن آن این همه مقدمه‌سازی می‌کنید دارتن‌یان گفت آیا شما شب پنج‌شنبه اخیر در این خانه کنت دووارژد را نپذیرفتید؟

مای‌لیدی با لحنی محکم گفت به هیچ وجه... من هرگز آن مرد را در خانه در شب پنج‌شنبه نپذیرفتم.

زن این کلام را طوری جدی ادا کرد که اگر خود دارتن‌یان به نام وارژد وارد اطاق او نگردیده بود یقین حاصل می‌نمود که راست می‌گوید.

دارتن‌یان گفت من دروغ نگوئید. مای‌لیدی گفت شما مرا از انتظار کشتید چرا حرف خود را نمی‌زنید؟

دارتن‌یان گفت وارژد نسبت به شما مرتکب خطائی نشده است مای‌لیدی گفت مگر خود شما به من نگفتید که او در مجلسی انگشتر مرا به همه نشان می‌داد.

دارتن‌یان گفت حقیقت این است که انگشتر شما در تصرف من است و البته اینک اینجا یعنی با من نیست.

مای‌لیدی با شگفت گفت انگشتر من در تصرف شماست؟ دارتن‌یان گفت بلی زیرا کنت دووارژد شب پنج‌شنبه و دارتن‌یان یک نفر هستند و شخصی که آن شب به نام وارژد وارد اطاق شما شد من بودم.

دارتن‌یان تصور می‌کرد که بعد از این حرف مای‌لیدی قدری قهر خواهد کرد و شاید چند قطره اشک خواهد ریخت و بعد آشتی‌کنان خواهد شد، و موضوع به کلی خاتمه خواهد یافت غافل از اینکه حرف او طوفانی بوجود می‌آورد که هیچ چیز

نمی‌تواند آن را آرام نماید.

در آن وقت هوا کاملاً روشن شده بود و مای‌لیدی به محض شنیدن این حرف با یک ضربت مشت بر سر دارتن‌یان زد و خواست از او دور گردد.

دارتن‌یان پیراهن او را گرفت که نگذارد برود و کوشید که با زبان کلام او را از خشم فرود بیاورد ولی زن جوان با یک حرکت خفیف خواست خود را آزاد کند و پیراهن او درید و شانه‌اش را عریان کرد و روی شانه چشم دارتن‌یان به یک نقش گل زنبق افتاد و دید آن نقش علامت داغ است و تردیدی نیست که در گذشته مای‌لیدی را داغ کرده‌اند.

مشاهده این نقش طوری دارتن‌یان را مبهوت نمود که پیراهن مای‌لیدی را رها کرد.

زن از حیرت دارتن‌یان فهمید که به راز او پی برده و آنچه را که هیچ‌کس ندیده بود و نمی‌دانست، فرا گرفته و مثل ببر درنده برگشت و بانگ زد ای پست‌فطرت بی‌غیرت، تو نه فقط مرا غریب دادی بلکه به راز من هم پی بردی و لذا هم‌اکنون تو را خواهم کشت.

زن دوید و از یک صندوقچه که روی میز توالت بود خنجر بیرون آورد. آن خنجر قبضه‌ای از طلا و تیغه‌ای باریک و تیز داشت و مای‌لیدی به طرف دارتن‌یان حمله‌ور شد.

دارتن‌یان با اینکه شجاع بود از چهره‌آشفته و چشم‌های از حدقه درآمده مای‌لیدی وحشت کرد و خود را به شمشیر خویش رساند و آن را از غلاف بیرون کشید. ولی مای‌لیدی بدون توجه به شمشیر دارتن‌یان به طرف او حمله کرد و دارتن‌یان دید اگر از خود دفاع نکند کشته خواهد شد و نوک شمشیر را روی گلوی مای‌لیدی نهاد. ولی زن از شمشیر نمی‌ترسید و می‌خواست با دست تیغه شمشیر را بگیرد و از روی گلوی خود رد کند.

دارتن‌یان هم نمی‌خواست که آن زن را به قتل برساند و روح مردانگی او این جنایت را نمی‌پذیرفت و در عین اینکه از خود دفاع می‌نمود خود را به اطاق کتی نزدیک می‌کرد که بتواند از آن راه بگریزد.

مای‌لیدی کف بربل آورده و می‌گرید و مرتب یورش می‌نمود و دارتن‌یان

می گفت خانم آرام بگیرید. آرام بگیرید. وگرنه من مجبور خواهم شد که به وسیله شمشیر یک گل زنبق دیگر روی دوش شما نقش کنم.

زن بانگ می زد ای بی غیرت تو باید کشته شوی... تو نباید زنده بمانی و هر دفعه که می توانست یکی از اثاث اطاق را بردارد آن را به طرف دارتن یان پرتاب می کرد. بر اثر آن صداها کتی درب اطاق را گشود و دارتن یان افتتاح در را رستگاری خود دانست و بدون معطلی خیزی برداشت و وارد اطاق کتی شد و در را بست و کتی کلید را در سوراخ قفل گردانید و دارتن یان برای مزید احتیاط وزن بدن را روی درب انداخت که مای لیدی نتواند آن را بشکند.

زن با اینکه می دید نمی تواند در را بشکند چند مرتبه محکم خود را به آن در زد و بعد با خنجر به در حمله ور گردید چنان ضربات خنجر را بر در وارد می آورد که نوک خنجر از طرف دیگر درب، بیرون می آمد.

دارتن یان به دختر جوان گفت کتی تا وقت نگذشته من را از این خانه خارج کن وگرنه این زن اکنون همه نوکرها را بیدار می کند و مرا به دست آنها به قتل خواهد رسانید. کتی گفت شما را راها نخواهند کرد بلکه تعقیب تان خواهند نمود. پس برای اینکه شناخته نشوید، بهتر است که یکی از لباسهای مرا که در کمد هست بپوشید و تا دیر نشده از این خانه و از این منطقه دور شوید.

کتی باعجله پیراهنی زنانه بر تن دارتن یان کرد و نقابی روی صورت او انداخت و کلاه خود را بر سرش نهاد و کفش راحتی خویش را به او داد و او را به طرف درب خانه برد و دربان در را گشود و دارتن یان درحالی که شمشیر را زیر پیراهن زنانه پنهان کرده بود از خانه بیرون رفت.

اگر نیم دقیقه دیگر دارتن یان از خانه خارج می شد راه خروج بر او مسدود می گردید زیرا مای لیدی که حدس زد او فرار می کند بانگ برآورد نگذارید کسی از خانه خارج شود... در را به روی هیچ کس نگشائید.

۳۸

ساز و برگ آتوس

آن روز هم مثل امروز خیابان‌های پاریس هنگام طلوع بامداد خلوت بود. مای‌لیدی از پنجره فرار دارتن‌یان و ورود او را به خیابان دید و از فرط خشم و هیجان در اطاق خود ضعف کرد و بی‌حال روی زمین افتاد. دارتن‌یان طوری منقلب بود که اصلاً فکر کتی را نکرد و متوجه نبود که بعد از رفتن وی، بر سر دختر جوان چه خواهد آمد و در خیابان‌ها به طرف منزل آتوس می‌دوید.

ولی چون در آن دوره هم مثل امروز کارگران صبح زود بر سرکار می‌رفتند وقتی دیدند زنی فرار می‌نماید بانگ حیرت برآوردند و عده‌ای او را مسخره کردند و چند نفر در قفای وی افتادند و خواستند او را دستگیر کنند ولی وقتی چشم آنها به شمشیر دارتن‌یان افتاد، وحشت زده فرار نمودند.

از آن پس دارتن‌یان مزاحمی غیر از گزمه پیدا نکرد ولی چنان می‌دوید که گزمه شهر نمی‌توانستند به پای او برسند زیرا طبق قاعده کلی یک فراری پیوسته از افراد گزمه سریع‌تر حرکت می‌کند.

دارتن‌یان از حیاط خانه آتوس عبور کرد و خود را به منزل رسانید و به شدت در زد.

گریمو نوکر آتوس با چشم‌های خواب‌آلود در را گشود و دارتن‌یان او را یک

طرف انداخت و وارد عمارت شد.

با اینکه گریمو مردی ساکت بود وقتی دید در آن موقع بامداد زنی با آن اضطراب و عجله وارد خانه گردید به صدا درآمد و گفت کجا می‌روید. ای زن نابکار تو که هستی که این طور وارد خانه مردم می‌شوی.

دارتن‌یان شمشیر را از زیر پیراهن بیرون آورد و نقاب از صورت برداشت و مشاهده سبیل او و شمشیر خطرناکش وحشت گریمو را بیشتر نمود و این مرتبه فریاد زد کمک کنید. به داد ما برسید یک آدم‌کش وارد این خانه شده است.

دارتن‌یان گفت بدبخت ساکت باش چرا این قدر داد می‌زنی!... مگر مرا نمی‌شناسی؟... من دارتن‌یان هستم.

گریمو را از فرط حیرت دهان باز ماند و گفت آه شما آقای دارتن‌یان هستید؟ آتوس که بر اثر هیاهوی گریمو از خواب بیدار شده بود درب اطاق خود را گشود و دارتن‌یان را شناخت و خطاب به نوکر گفت آقای گریمو چطور شد که شما امروز صبح حرف می‌زنید و مگر قرار این نبود که ساکت باشید. گریمو با اشاره دارتن‌یان را به ارباب خود نشان داد و گفت آقا ملاحظه کنید... ببینید که...

آتوس نهیب زد ساکت باش و بعد قیافه دوست خود را زیر کلاه زنانه با کسوت بانوان درحالی که سبیل‌های دارتن‌یان به طرزی برجسته به نظر می‌رسید مشاهده نمود و قاه قاه خندید.

دارتن‌یان گفت دوست عزیز نخندید... شما را به خدا نخندید زیرا به خداوند سوگند که وضع امروز من خنده‌آور نیست بلکه گریه‌آور می‌باشد. به قدری دارتن‌یان این حرف را با تأثر ادا کرد که آتوس از خنده باز ایستاد و دست او را گرفت و گفت دارتن‌یان عزیز چرا رنگ شما این طور پریده؟... آیا مجروح شده‌اید؟ دارتن‌یان گفت:

- نه... مجروح نشده‌ام ولی یک واقعه عجیب و تأثرآور برای من روی داده است آیا شما تنها هستید و کسی در اطاق شما نیست؟

- مگر تصور می‌کردید که این موقع صبح کسی در اطاق من می‌باشد؟

- بسیار خوب. حالا که تنها هستید می‌توانیم صحبت کنیم.

دارتن‌یان وارد اطاق آتوس گردید و صاحب‌خانه در را عقب او بست و کلون آن را انداخت که کسی سرزده وارد اطاق نشود گو اینکه می‌دانست هیچ‌کس در خانه او نیست ولی چون وضع دارتن‌یان را چنان دید بیمناک شد مبادا او را تعقیب کرده باشند. دارتن‌یان شروع به کندن پیراهن زنانه کرد و آتوس گفت دوست عزیز چه اتفاقی برای شما روی داده است آیا لوئی سیزدهم زندگی را بدرود گفته یا اینکه شما کاردینال را به قتل رسانیده‌اید که این طور پریشان حال می‌باشید؟

خواهش می‌کنم که زود علت اضطراب شدید خود را به من بگوئید زیرا من به جای شما از فرط نگرانی قادر به حفظ تعادل روحی خود نیستم. دارتن‌یان بعد از اینکه پیراهن زنانه را دور افکند گفت آتوس، خود را برای شنیدن یک واقعه عجیب و باورنکردنی آماده کنید.

آتوس گفت قبل از اینکه سرگذشت خود را حکایت کنید این رب‌دوشامبر مرا پیوشید زیرا ممکن است سرما بخورید. دارتن‌یان طوری تفرقه حواس داشت که آستین دست راست را به جای آستین دست چپ پوشید و باکمک آتوس رب‌دوشامبر را کند و از نو دربر نمود و بعد سر را نزدیک گوش آتوس نهاد و مثل اینکه می‌ترسید مبادا دیوارها یا گرم‌و صدای او را بشنوند آهسته گفت:

آتوس، بدان که روی شانه مای‌لیدی یک نقش گل زنبق دیده می‌شود و به خوبی معلوم است که در گذشته او را داغ کرده‌اند.

آتوس طوری از این حرف خود را باخت که به مثابه اینکه یک گلوله در میدان جنگ در قلب او نشست و چند لحظه دارتن‌یان را نگریست و جوان گاسکون گفت آتوس، آیا شما یقین دارید که زن دیگر زندگی را بدرود گفته است.

آتوس گفت آیا زن دیگر را می‌گوئید؟ و این سؤال طوری ادا شد که به مثل اینکه آتوس می‌خواست بگوید شما چگونه فهمیدید که زن دیگر وجود خارجی داشته است.

دارتن‌یان گفت بلی، همان زن را می‌گویم که شما یک روز در آمین راجع به او با من صحبت کردید و گفتید که حلق‌آویز شد ولی آیا تصور نمی‌نمائید که بعد از رفتن شما، آن زن را از درخت فرود آورده باشند و قبل از اینکه روح از کالبدش مفارقت کند نجات یافته است.

آتوس سر را بین دو دست گرفت و نالید و دارتن‌یان گفت دوست عزیز از شما معذرت می‌خواهم که باعث انقلاب روح شما شدم ولی اینک که کار به اینجا کشیده، ضرورت ایجاب می‌کند که راجع به قیافه آن زن اطلاعاتی به من بدهید یا من اطلاعاتی به شما بدهم و شما بگوئید آیا خود اوست یا نه؟

آتوس گفت بگوئید دارتن‌یان گفت مای‌لیدی دارای چشم‌های آبی کم‌رنگ یعنی میشی است آتوس سر را تکان داد یعنی آن زن نیز چنین بود.
دارتن‌یان گفت:

- مای‌لیدی بیست و شش یا بیست و هفت یا بیست و هشت سال دارد آیا با سن آن زن تطبیق می‌کند.

- بلی.

- یکی از دندان‌های انیاب او در طرف چپ فک اسفل افتاده است؟

- بلی خود او می‌باشد.

- مرور سنوات قدری او را فربه کرده؟

- بلی ولی شما می‌گوئید که این زن انگلیسی به شمار می‌آید.

- من یقین دارم که این زن ولو انگلیسی باشد در فرانسه بزرگ شده زیرا لهجه

فرانسوی را مانند سکنه بومی این کشور صحبت می‌کند و لرد وین تر برادر شوهر اوست.

- دارتن‌یان عزیز من باید این زن را ببینم.

- آتوس عزیز از دیدار این زن صرف‌نظر نمائید زیرا این زن کینه شما را بر دل

گرفته و اگر شما را ببیند در صدد قتلتان برخواهد آمد.

- او اگر مرا به قتل برساند اعتراف به تبه‌کاری خود می‌کند و هویت اصلی خویش

را معرفی می‌نماید.

- وی این ملاحظه را نخواهد کرد و به طور حتم در صدد نابود کردن شما

برخواهد آمد آیا شما هرگز او را در حال خشم دیده بودید؟

- نه، زندگی ما جز آن روز که در شکارگاه شانه‌اش را عریان دیدم بدون بروز

سوء تفاهم و گله می‌گذشت.

- این زن از ببر ماده درنده‌تر و از پلنگ سمج‌تر است و اگر شما را مشاهده کند به

جای یک نفر که من هستم، کمر به قتل دو نفر خواهد بست.

آنگاه دارتن‌یان چگونگی حمله مای‌لیدی را صبح آن روز علیه او، برای آتوس بیان کرد و گفت این زن از شمشیر هم نمی‌ترسید به طوری که من بالاخره فرار کردم. آتوس تصدیق کرد که مای‌لیدی باید زنی خطرناک باشد و گفت خوشبختانه ما دو روز دیگر از پاریس می‌رویم و از شر این زن آسوده می‌شویم زیرا زن مزبور به میدان جنگ که همانا بندر روشل است نخواهد آمد.

دارتن‌یان گفت این زن که من دیدم، اگر شما را مشاهده کند برای انتقام گرفتن، تا آن طرف دنیا هم که شده شما را تعقیب خواهد کرد.

لذا بگذارید که آن زن از وجود شما بدون اطلاع بماند و جز من کسی را نشناسد که به جای دو نفر، یک نفر کشته شویم.

آتوس گفت دوست عزیز به فرض اینکه مای‌لیدی مرا به قتل برساند طوری نمی‌شود زیرا من به زندگی علاقه ندارم:

دارتن‌یان گفت این فرمایش را نکنید و یک مسیحی مؤمن نباید عمداً خود را در معرض خطر مرگ، یعنی مرگی که هیچ سود ندارد و برای یک ایده‌آل و هدف مفید نیست قرار بدهد.

آتوس آهی کشید و سکوت کرد.

دارتن‌یان گفت من تصور می‌کنم که این زن مرکز ثقل و محور رازهای خطرناک و یکی از جاسوسان بزرگ کاردینال است زیرا کاردینال به این زن خیلی اعتماد دارد. آتوس گفت اگر شما یقین دارید که این زن جاسوس کاردینال است خیلی خود را بپایید.

زیرا کاردینال گرچه به مناسبت لیاقتی که در واقعه مربوط به لندن نشان دادید از قتل شما صرف نظر کرد لیکن کینه شما را فراموش نکرده و کافی است که این زن، خشم او را علیه شما برانگیزاند که وی فرمان قتل شما را به جاسوسان خود بدهد. اگر او می‌توانست شما را توقیف کند و در باستیل مسکون نماید خطرش کمتر بود.

اما او نمی‌تواند هیچ ایراد منطقی از شما بگیرد و شما را در زندان دولتی بخواهاند و به همین جهت حکم نابودی شما را صادر خواهد کرد و یکی از جاسوسان او شب یا روز، از قفا ضربتی به شما خواهد زد و شما را به دیار دیگر خواهد فرستاد.

این است که هرگز تنها از منزل خارج نشوید و هر وقت غذا می‌خورید متوجه باشید در آن زهر نریخته باشند و از همه چیز حتی از سایه خود احتیاط نمائید. و چون من بعید نمی‌دانم هم‌اکنون که شما در این خانه هستید جاسوسان در بیرون این خانه و خیابان‌های اطراف در کمین باشند از عهده‌ی که با خویش برای عدم خروج از خانه کرده‌ام منصرف می‌شوم و با شما هنگام رفتن به خانه، همراهی می‌کنم. دارتن‌یان گفت یگانه وسیله تسلاهی من این است که دو روز دیگر ما از اینجا به میدان جنگ می‌رویم و از مای‌لیدی و سایر جاسوسان کاردینال آسوده می‌شویم اینک زنگ بزنگ که گریمو بیاید و به منزل من برود و برایم لباس بیاورد. آتوس زنگ زد و گریمو آمد و با اشاره به او فهماند که باید برای دارتن‌یان، از خانه‌اش لباس بیاورد.

گریمو با اشاره‌ای دیگر جواب داد و رفت آتوس گفت این واقعه یک اثر ناگوار هم دارد و آن اینکه شما هرچه داشتید در منزل مای‌لیدی نهادید و فرار کردید و لابد انگشتر یاقوت هم در آنجا ماند و اگر این انگشتر می‌بود شما می‌توانستید با بهای آن ساز و برگ خود را تهیه کنید.

دارتن‌یان گفت خوشبختانه قبل از اینکه من به منزل مای‌لیدی بروم انگشتر مزبور را در خانه پنهان کردم و هم‌اکنون آنجاست اما این انگشتر به شما که صاحب اصلی آن هستید تعلق دارد زیرا یکی از گوهرهای خانوادگی شما می‌باشد. آتوس گفت این انگشتر از مادرم به من رسیده و مادرم نیز از مادر خود دریافت نموده و جده من آن را در شب عروسی از شوهر خود به عنوان هدیه گرفته و در آن دوره، شوهر جده‌ام این انگشتر را دوهزار اکو خریده بود. ولی من از فرط حماقت این انگشتر را که می‌بایست در خانواده ما بماند به این زن تبه‌کار دادم.

دارتن‌یان گفت پس این انگشتر مال شماست و اینک می‌توانید تصاحب نمائید. آتوس گفت این انگشتر چون به دست این زن جنایت‌کار رسیده لذا ملوث شد و من دیگر نمی‌توانم این انگشتر را تصاحب کنم. دارتن‌یان گفت آن را بفروشید و قیمت انگشتر را به مصرف تهیه ساز و برگ و چیزهای دیگر برسانید.

آتوس گفت این انگشتر چون از مادرم به من رسیده در نظر من یک شیئی مقدس می باشد و فروش آن را کفر می دانم.

دارتن یان گفت در این صورت بهتر آنکه انگشتر را نزد یکی از رباخواران گرو بگذارید و هزار اکو از او بگیرید و به مصرف ساز و برگ و هزینه های دیگر برسانید. و بعد از اینکه پول دار شدید می توانید انگشتر را از گرو بیرون بیاورید و در آن موقع انگشتر شما کاملاً مصفا و مطهر شده زیرا چیزی که از دست رباخوار بیرون آمد از هر آلودگی مبری می باشد.

آتوس تبسم کرد و گفت دوست عزیز شما رفیقی شیرین سخن و شوخ هستید و در سخت ترین مواقع شوخی های ملیح شما عقده دل ها را می گشاید... بسیار خوب... من از اندرزه های شما پیروی می کنم و انگشتر را گرو می گذارم ولی یک شرط دارد. دارتن یان گفت شرط آن چیست؟ آتوس گفت شرطش این است که پانصد اکوی آن را شما بردارید و پانصد اکوی دیگر را من.

دارتن یان گفت دوست عزیز من برای تهیه ساز و برگ به اندازه شما خرج ندارم چون هنوز در سپاه اسار هستم و یک ربع این مبلغ یعنی یکصد و بیست و پنج اکو برای من کافی است و ساز و برگ خود را به وسیله فروش زین انگلیسی می توانم تهیه کنم. دیگر اینکه غیر از این انگشتر یاقوت که مال شماست من دارای یک انگشتر الماس هم می باشم و اگر خیلی ضرورت فشار بیاورد می توانم آن را بفروشم.

آتوس گفت من می دانم که شما الماس خود را نخواهید فروخت چون به همان اندازه که من به این انگشتر یاقوت علاقه دارم شما به انگشتر الماس خود علاقه مند می باشید.

دارتن یان گفت راست می گوئید و این انگشتر الماس، بهتر آنکه باقی بماند، چون در یک موقع دشوار نه فقط از نظر مادی برای ما، مشکل گشائی می کند بلکه می تواند ما را از مهلکه نیز نجات دهد برای اینکه الماس مزبور هم گوهر است و هم طلسم کارگشا. آتوس گفت من از خواص طلسمی انگشتر شما اطلاع ندارم ولی می دانم که به قدری الماس شما خوش آب و رنگ است که حق دارید بدان دل ببندید.

و اما در خصوص انگشتر من... یا انگشتر یاقوت شما به طوری که تذکر دادم شرط گرو گذاشتن آن این است که نصف از مبلغی را که رباخوار به ما می دهد شما بردارید

وگر نه من انگشتر مزبور را در رودخانه سن خواهم انداخت تا اینکه آب دائمی رودخانه سن آن را بشوید و از هر نوع پلیدی مصفا کند.

دارتن‌یان فهمید که آتوس، تصمیم خود را به موقع اجراء خواهد گذاشت و آن انگشتر گرانبها را دور خواهد انداخت و بدون ساز و برگ خواهند ماند و گفت بسیار خوب... من پیشنهاد شما را می‌پذیرم.

در این وقت گریمو به اتفاق پلانسه نوکر دارتن‌یان آمد و معلوم شد که پلانسه از وقوف بر اینکه ارباب او عریان مانده وحشت کرده و خود لباس را آورده که بداند چه واقعه‌ای اتفاق افتاده است.

و چون انگشتر یاقوت در جیب لباس مزبور بود آن انگشتر هم با لباس آورده شد.

دارتن‌یان لباس پوشید و آتوس نیز برای خروج از منزل لباس دربر کرد و گریمو را طلبید و دست خود را مانند کسی که با تفنگ کسی را هدف می‌سازد مقابل صورت نهاد.

گریمو معنای این اشاره را فهمید و رفت و تفنگ خود را برداشت و به اتفاق ارباب خویش با دارتن‌یان به سوی منزل جوان گاسکون رفت.

آنها بدون واقعه‌ای سوء به خانه دارتن‌یان رسیدند و دیدند بوناسیو صاحب‌خانه دارتن‌یان مقابل در ایستاده و تا او را دید با لحنی نیش‌دار گفت مستأجر عزیز، یک دختر جوان و قشنگ، در بالا منتظر شماست، عجله کنید و زود به او ملحق شوید زیرا دختران جوان و زیبا، میل ندارند که منتظر بمانند.

دارتن‌یان آهسته به آتوس گفت این دختر جوان کتی خدمتکار مای‌لیدی است. دارتن‌یان با سرعت از پله‌ها بالا رفت و نرسیده به اطاق خود دید که دختر جوان روی پله‌ها نشسته و از صورت او پیداست که گریه کرده است.

دارتن‌یان گفت دختر من، باز تو گریه کردی؟

کتی گفت: آقای دارتن‌یان فراموش نکنید که شما به من وعده حمایت داده‌اید.

دارتن‌یان گفت: صحیح است. دختر جوان گفت:

- آیا به خاطر دارید که می‌گفتید هر وقت که از طرف خانم خطری برای من پیش

آمد شما مرا در کنف حمایت خود قرار خواهید داد.

- بلی دختر عزیز من.

- و آیا تصدیق می‌کنید خطری که اینک از طرف خانم من برایم ایجاد شده ناشی از شماست.

- بلی دختر عزیز، این موضوع را تصدیق می‌کنم.

- و اگر شما اصرار نمی‌کردید که خود را به جای وارث وارد اطاق خانم بکنید این وقایع پیش نمی‌آمد.

- این را هم تصدیق می‌کنم و من حاضرم که تو را مورد حمایت قرار بدهم ولی بگو بعد از اینکه امروز صبح من از خانه شما رفتم، در آنجا چه وقایعی اتفاق افتاد.
- همین قدر می‌دانم که خانم با زنگ و فریادهای خود نوکرها را بیدار کرد و آنچه از زبان او بیرون می‌آمد علیه شما گفت و بعد بی‌هوش شد.
- تو در این حیص و بیص چه کردی؟

- من متوجه شدم که خانم من به محض اینکه قدری از غیظ و خشم فرود بیاید و در اطراف این واقعه فکر کند خواهد فهمید که شما بدون کمک من نمی‌توانستید به عنوان وارث وارد اطاق بشوید.

- راست می‌گوئی و این زن که مانند یک سبع، درنده است هوش هم زیاد دارد و به این موضوع پی خواهد برد.

- من قبل از اینکه وی به فکر بیفتد از من توضیح بخواهد قدری پول با بهترین اثاثیه خصوصی قابل حمل خود را برداشتم و از آن خانه خارج شدم و یک راست به اینجا آمدم.

- آه طفلک عزیز من کمال میل را دارم که تو را مورد حمایت قرار بدهم ولی فردا نه، بلکه پس فردا من از اینجا خواهم رفت و تو تنها خواهی ماند.

- در هر حال مرا از پاریس بیرون ببرید و در صورت لزوم از فرانسه خارج کنید زیرا مای‌لیدی به محض اینکه حدس بزند که من در این ماجرا دست داشته‌ام دیگر دست از تعقیب من برنخواهد داشت.

- متأسفانه ما به میدان جنگ و به بندر روشل می‌رویم و من نمی‌توانم تو را با خود به آنجا ببرم.

- ولی به طور قطع شما در ولایات دارای خویشاوندان و دوستانی هستید و

می‌توانید مرا به آنها بسپارید.

- دختر عزیز من، در ولایات، و به عبارت بهتر در ولایت ماکه گاسکونی می‌باشد خانم‌ها عادت ندارند که پیشخدمت نگاه دارند ولی من تو را به وسیله یکی از دوستان خود در مکانی امن جا خواهم داد.

آنگاه دارتن‌یان نوکر خود پلانسه را صدا زد و گفت فوراً برو به منزل آرامیس و بگو که بدون درنگ اینجا بیاید.

پلانسه رفت و دارتن‌یان خطاب به آتوس گفت:

- من یقین دارم که آرامیس می‌تواند برای کتی مکانی تهیه کند که وی در آنجا مشغول خدمت و هم در امنیت باشد.

- شما چرا از پورتوس استفاده نمی‌کنید زیرا پورتوس با خانمی که دوشس می‌باشد مربوط است و آن دوشس می‌تواند کتی را به خدمت خود بپذیرد.

- آن خانم که دوست پورتوس می‌باشد و عنوان دوشس دارد به وسیله میرزاهای شوهرش احتیاجات خود را برمی‌آورد و محتاج پیشخدمتی مانند کتی نیست و دیگر اینکه تصور نمی‌کنم کتی راضی شود در خیابان خرس سکونت اختیار نماید... کتی آیا تو در خیابان خرس سکونت می‌کنی؟

دختر جوان گفت آقا در هر نقطه که امن باشد من سکونت اختیار خواهم کرد و عمده این است که این زن نداند من در کجا هستم و نتواند مرا پیدا کند.

دارتن‌یان گفت کتی اینک که ما از یکدیگر جدا می‌شویم امیدوارم که تو بدانی که من این زن را دوست نمی‌داشتم و ندارم. کتی گفت:

- بلی آقا و اینک تصدیق می‌کنم که شما این زن را دوست نمی‌دارید.

- آیا از من راضی شدی؟

- بلی آقا و من تا زنده هستم از شما راضی خواهم بود.

- کتی، ولی می‌خواهم یک سؤال از تو بکنم و آیا تو که در خدمت این زن دیوسرشت بودی نشینیدی که شبی یک زن جوان را برحسب دستور او ربوده باشند؟

رنگ از صورت کتی پرید و گفت آقا مگر به او علاقه‌مندید؟

دارتن‌یان گفت نه... من به او علاقه ندارم ولی یکی از دوستان من، یعنی آقای

آتوس که اینجا حضور دارد نسبت بدو علاقه‌مند است.

آتوس مانند کسی که یک مرتبه مار او را گزیده باشد از جا جست و گفت آیا مرا می‌گوئید که به آن زن علاقمندم؟!

دارتن‌یان آهسته، بدون اینکه کتی بفهمد دست آتوس را فشرده و گفت آری شما را می‌گویم که این همه نسبت به خانم بوناسیو محبت دارید و من هم به تبعیت از شما او را دوست می‌دارم و اگر از کتی ملاحظه می‌کنید بدانید که وی یک زن رازنگاه‌دار می‌باشد و این مقوله را به کسی نخواهد گفت.

کتی گفت من هرگز مطالب مربوط به دیگران را افشاء نمی‌کنم.

دارتن‌یان گفت کتی، آن زن که گفتم موسوم به خانم بوناسیو است و زوجه همین مرد بدترکیب و پیر می‌باشد که تو قبل از ورود به این خانه او را مقابل در، دیدید. کتی گفت پناه بر خدا... آقا این حرف شما سبب وحشت من گردید. دارتن‌یان گفت برای چه، کتی گفت:

- برای اینکه می‌ترسم که این مرد مرا شناخته باشد.

- چگونه؟ آیا می‌ترسی که این مرد تو را شناخته باشد؟ چه ارتباطی بین تو و

بوناسیو وجود دارد و به چه مناسبت از او می‌ترسی؟

- آقا این مرد دومرتبه به منزل مای‌لیدی آمد.

- آه... دومرتبه به منزل خانم تو آمد؟

- بلی آقا.

- آیا به خاطر داری چه موقع آنجا آمده بود؟

- یک مرتبه تقریباً هفده هیجده روز پیش من او را دیدم و آمده بود که خانم مرا

ملاقات کند و مرتبه دیگر همین دیشب وارد آن خانه شد.

- بوناسیو دیشب به منزل مای‌لیدی رفت؟ آیا یقین داری که اشتباه نمی‌کنی؟

- من آقا اشتباه نمی‌کنم و همین دیشب که شما در منزل مای‌لیدی بودید این مرد،

وارد آن خانه شد و چند دقیقه پس از اینکه او رفت شما وارد آن خانه شدید.

دارتن‌یان خطاب به آتوس گفت دوست عزیز مثل این است که شبکه جاسوسی از

هر طرف ما را احاطه کرده و ما مثل مگس که گرفتار تار عنکبوت شود، در وسط یک شبکه بزرگ جاسوسی هستیم.

آتوس گفت: من نیز همین فکر را می‌کنم.

دارتن‌یان خطاب به دختر خدمتکار گفت: کُتی آیا بوناسیو وقتی تو وارد این خانه می‌شدی تو را شناخت؟

کُتی گفت من به محض اینکه او را دیدم لبه کلاه خود را پائین آوردم ولی شاید قبل از اینکه من لبه کلاه خود را پائین بیاورم وی مرا دیده و شناخته باشد.

دارتن‌یان گفت آتوس عزیز این مرد نسبت به شما ظنن نیست و به همین جهت خواهش می‌کنم پائین بروید و ببینید که آیا او آنجا هست یا خیر؟ آتوس پائین رفت و مراجعت کرد و گفت نه، او نیست و تصور می‌کنم رفته گزارش بدهد که ما در این خانه جمع شده‌ایم.

دارتن‌یان گفت: پس خوب است فوراً از اینجا برویم و فقط پلانسه را در اینجا بگذاریم که برای من خبر بیاورد.

آتوس گفت چون قرار است آرامیس اینجا بیاید بهتر آنکه تا موقع آمدن او صبر کنیم.

دارتن‌یان گفت راست است و بهتر آنکه صبر کنیم تا او بیاید.

چند لحظه دیگر آرامیس وارد شده و موضوع را جهت وی شرح دادند و گفتند که قطع نظر از لزوم رفتن از آن خانه آرامیس باید برای کُتی محلی پیدا کند که وی بتواند به خدمت مشغول باشد و هم در امنیت بسر برد.

آرامیس در حالی که سرخ شد گفت: دارتن‌یان آیا واقعاً شما بدین مسئله علاقه‌مند هستید یا اینکه هوس کرده‌اید برای این دختر مکانی پیدا نمائید؟

دارتن‌یان گفت: دوست عزیز، پیشنهادی که به شما می‌کنم هوس نیست و باور کنید که اگر وقت ضیق نبود و من می‌توانستم از پاریس به ولایات مسافرت کنم، ولو خانه‌های ولایات را یکایک بکوبم مکانی جهت این دختر پیدا می‌کردم و اگر شما این مساعدت را نسبت به این دختر جوان بنمائید من پیوسته از شما سپاسگزار خواهم بود.

آرامیس خطاب به کُتی گفت: یکی از خانم‌ها موسوم به خانم بوا - تراس که از اق من است برای یکی از خانم‌هایی که در ولایات سکونت دارد یک زن اطاق‌دار

می‌خواهد^۱ ولی بدانید که در خانه آن خانم باید خیلی سر به راه باشید. بعد خطاب به دارتن‌یان گفت: آیا شما ضمانت این دختر را می‌نمائید و به من اطمینان می‌دهید که رفتار او خالی از عیب خواهد بود کتی گفت آقا من در هر نقطه که خدمت کرده‌ام نسبت به خانم خود امین و وفادار بودم و به یقین بدانید هر کس که مرا از پاریس بیرون ببرد و مکانی به من بدهد من پیوسته نسبت به او وفاداری خواهم کرد. آرامیس پشت میز نشست و نامه‌ای نوشت و سرش را بست و با انگشتی خود ممهور کرد و به دست کتی داد و گفت به این آدرس مراجعه نمائید و مطمئن باشید که شما را خواهند پذیرفت.

دارتن‌یان گفت کتی به طوری که دانستی، حضور ما در این خانه نه به صلاح تو است و نه به صلاح ما و بهتر اینکه از یکدیگر جدا شویم و امیدوارم موفق شوی. کتی اثاث خود را برداشت و به راهنمایی دارتن‌یان به راه افتاد که از منزل خارج شود و هنگام خروج از اطاق گفت: آقای دارتن‌یان خداوند به شما پاداش بدهد. دوستان از هم جدا شدند و قرار شد ساعت چهار بعد از ظهر در خانه آتوس یکدیگر را ببینند.

آرامیس به منزل خود رفت و دارتن‌یان و آتوس رفتند که انگشتر یاقوت را گرو بگذارند و یک گوهر فروش کلیمی را یافتند که حاضر شد انگشتری مزبور را سیصد پیستول گرو بردارد.

و چون انگشتر خیلی زیبا بود گوهر فروش کلیمی گفت چون من یک یاقوت دیگر به همین شکل دارم که با این، یک جفت گوشوار می‌شود در صورتی که شما حاضر بشوید به من بفروشید حاضرم که پانصد پیستول از شما خریداری نمایم. بعد مدت سه ساعت اوقات آن دو نفر صرف خرید ساز و برگ تفنگداری شد. آتوس در این مورد هم سلیقه خود را آشکار کرد و هر دفعه که به چیزی علاقه‌مند می‌شد بدون اینکه چانه بزند قیمت آن را می‌پرداخت در صورتی که دارتن‌یان

۱- زن اطاق‌دار از مشاغلی است که نمی‌توان به زبان فارسی ترجمه کرد چون نه آن را جامه‌دار می‌توان ترجمه نمود چون با جامه‌دار حمام اشتباه می‌شود و نه صندوق‌دار. در کشور فرانسه زن اطاق‌دار خدمتکاری است که مشاغل ظریف خانه را به انجام می‌رساند و البسه و خوابگاه خانم خود را مرتب می‌کند و طبق رسم قدیمی زن‌های جوان و نظیف را برای این خدمت می‌پذیرند. (م)

لازم می‌دید به وسیله چانه‌زدن از بهای آن بکاهد.

ولی آتوس دست خود را روی شانه دارتن‌یان می‌گذاشت و تبسم می‌کرد و جوان گاسکون می‌فهمید که باید سکوت نماید و متوجه می‌شد که چانه‌زدن درخور یک اصیل‌زاده کوچک از نوع اوست، نه شخصی چون آتوس که وقار و هیبت شاهزادگان را دارد و هرکس او را می‌بیند می‌فهمد از یک نژاد عالی می‌باشد.

آتوس یک اسب اسپانیائی قره در میدان مال‌فروش‌ها یافت که ساق‌هایی بلند و ظریف و سینه‌ای پهن و منخرین با وسعت داشت و بیش از شش سال از عمرش نمی‌گذاشت.

دلال مال‌فروش قیمت اسب را هزار لیره معادل با یکصد پیستول تعیین کرد. دارتن‌یان طبق عادت خواست چانه بزند ولی آتوس بدون یک کلمه حرف یکصد پیستول به دلال پرداخت و بعد یک اسب دیگر از نژاد پیکاردی که اسبی قوی و فربه و بارکش بود برای گریمو به مبلغ سیصدلیره خریداری کرد.

پس از اینکه زین و برگ و دهانه و افسار و جل نمود اسب گریمو را خریداری کردند برای آتوس که از سیصد پیستول گوهرفروش، یکصد و پنجاه پیستول آن را برداشته بود حتی یک شاهی باقی نماند.

دارتن‌یان پیشنهاد کرد که از یکصد و پنجاه پیستول سهم خود مبلغی به آتوس برای پول جیب بدهد ولی تفنگدار با احتشام، نپذیرفت و به فکر فرو رفت.

دارتن‌یان پرسید در چه فکر هستید آتوس گفت: دوست عزیز آیا به خاطر داری که مرد کلیمی برای خرید این انگشتر چه قدر می‌پرداخت؟

دارتن‌یان گفت: پانصد پیستول آتوس گفت شما به اتفاق گریمو که با تفنگ خود با شما خواهد آمد بروید و دوست پیستول دیگر از گوهر فروش بگیرید.

دارتن‌یان گفت: مگر خیال دارید که انگشتر یاقوت را بفروشید؟ آتوس گفت: بلی دارتن‌یان گفت: این گوهر خانوادگی را از دست ندهید.

آتوس گفت: خاطراتی که با این گوهر قرین می‌باشد پیوسته مرا رنج می‌دهد و بهتر اینکه انگشتر یاقوت را بفروشیم که من دیگر آن حوادث را به یاد نیاورم.

از این گذشته، ما هیچ وقت سیصد پیستول علاوه بر هزینه ضروری پول به دست نخواهیم آورد که بتوانیم این انگشتر را از گرو بیرون بیاوریم و لذا گوهر فروش یهودی

انگشتر را در رأس وعده تصاحب خواهد کرد بدون اینکه دویست پیستول مابه‌التفاوت را پرداخته باشد و بهتر همان است که بروید و دویست پیستول از او بگیرید و انگشتر را با بیع قطعی به او بفروشید تا یکصد پیستول آن به شما و نیم دیگر به من برسد. دارت‌ن‌یان به اتفاق گریمو رفت و بعد از نیم‌ساعت با دویست پیستول دیگر که معادل با دوهزار لیره بود بازگشت و خوشبختانه در راه برای وی حادثه‌ای سوء روی نداد.

به این ترتیب آتوس هم دارای ساز و برگ شد و هم مقداری پول برای مخارج آینده بدون اینکه خود وی اقدامی جهت تهیه پول کرده باشد.

۳۹

شبح است یا انسان

در ساعت چهار بعد از ظهر دوستان در منزل آتوس جمع شدند و گرچه خیال هر چهار نفر از حیث ساز و برگ آسوده شده بود ولی هر یک خیالاتی دیگر داشتند. چون به ندرت پیش می آید که انسان خیالات نداشته باشد و حتی در موقع نیک بختی هم فکر بدبختی احتمالی آینده انسان را آسوده نمی گذارد. در این وقت پلانسه نوکر دارتن یان وارد شد و دو نامه به دست ارباب خویش داد.

یکی از این دو نامه کوچک و ظریف و معطر می نمود و آن را به وسیله موم سبزرنگ که شکل کبوتری روی آن نقش گردیده، بسته بودند. نامه دیگر بزرگ و مربع شکل و ضخیم جلوه می کرد و علامت خانوادگی و شغل رسمی کاردینال دوریشلیو روی آن دیده می شد. به محض اینکه دارتن یان نامه کوچک را دید رنگ از صورتش پرید زیرا با اینکه بیش از یک مرتبه خطی شبیه به خط آن نامه ندیده بود می دانست به دست که، نوشته شده است.

دارتن یان نامه کوچک را گشود و چنین خواند:

روز چهارشنبه از ساعت شش تا هفت بعد از ظهر، روی جاده شایو گردش کنید و بادقت کالسکه هائی را که عبور می نمایند از نظر بگذرانید ولی اگر در یکی از کالسکه ها

قیافه‌ای آشنا دیدید اشاره نکنید و بانگ نزنید و هیچ نوع تظاهر، دال بر اینکه شما او را شناخته‌اید ننمائید زیرا جان شما و کسی که شما را دوست می‌دارد به خطر خواهد افتاد و باید بدانید این شخص حاضر شده خود را در معرض تهدید قرار بدهد که بتواند لحظه‌ای شما را ببیند.

این نامه امضاء نداشت و به همین جهت آتوس گفت: که نامه مزبور دامی است که برای دارتن‌یان گسترده‌اند و او نباید به آنجا برود.

دارتن‌یان گفت: ولی من خط نامه را می‌شناسم یا تصور می‌کنم که خط بسیار در نظرم آشنا می‌باشد.

آتوس گفت: تقلید از خط دیگری برای کسی که قدری مشق کرده باشد اشکال ندارد دیگر اینکه در این فصل بین ساعت شش و هفت بعد از ظهر جاده شایو طوری خلوت می‌باشد که رفتن به آنجا مانند رفتن به یک جنگل خلوت مانند جنگل بوندی است و هر بلائی که بر سرتان بیاورند کسی به داد شما نمی‌رسید.

دارتن‌یان گفت: اگر ما به هیئت اجتماع برویم کسی نمی‌تواند بلا بر سرمان بیاورد. پورتوس گفت: من با این موضوع موافقم و فرصتی به دست خواهیم آورد که ساز و برگ خود را نشان بدهیم.

دارتن‌یان گفت: ما چهار نفریم و با گماشتگان خود هشت نفر می‌شویم و خصم هر قدر قوی باشد نمی‌تواند هشت نفر را یک مرتبه بخورد.

آزامیس گفت: اگر این کاغذ را یک زن نوشته باشد و بخواهد شما را ببیند بسیار از اعمال شما خواهد رنجید.

زیرا وی انتظار دارد که شما را تنها ببیند نه اینکه با یک قشون به دیدن او بیاید. پورتوس گفت: ما در عقب می‌مانیم و خود را پشت درخت‌ها پنهان می‌کنیم و دارتن‌یان تنها جلو خواهد رفت.

آتوس گفت: ولی یک کالسکه که در حال تاخت می‌باشد خطر دارد و هرگاه یک گلوله طپانچه از آن شلیک کنند قاتل معلوم نمی‌شود ولی مضروب به قتل می‌رسد. دارتن‌یان گفت: این نوع گلوله‌ها به احتمال نود درصد خطا می‌رود و اگر از کالسکه گلوله‌ای به طرف من خالی کردند شما می‌توانید با سرعت خود را به کالسکه برسانید و هر که را که در آن بود از بین ببرید.

پورتوس گفت: من با این نظریه هم موافق هستم زیرا ما که می‌خواهیم به میدان جنگ برویم بدو باید سلاح خود را در جای دیگر بیازمائیم و اینجا، فرصتی به دست می‌آید تا اینکه سلاح آزموده شود.

دارتن‌یان گفت: آقایان اینک چهار ونیم بعد از ظهر است و ما تا ساعت شش بعد از ظهر بیش از مدتی کم وقت نداریم و باید برخیزیم و به راه بیفتیم. پورتوس گفت بلی و باید فوراً برخاست و رفت زیرا اگر بیش از این تأخیر کنیم هوا تاریک می‌شود و ما را با ساز و برگ جدید نخواهند دید. آتوس گفت: ولی آقایان در این جا نامه‌ای دیگر وجود دارد که طول و عرض آن نشان می‌دهد فاقد اهمیت نیست.

بعد روی خود را به طرف دارتن‌یان کرد و گفت: دوست عزیز من برای این نامه بزرگ که علائم کاردینال روی آن دیده می‌شود بیش از آن نامه کوچکی که شما آهسته روی سینه خود نهادید و پنهان کردید قائل به اهمیت می‌باشم.

دارتن‌یان گفت: در هر صورت باید این نامه را گشود و دید که کاردینال با من چکار دارد و بعد از اینکه نامه باز شد با صدای بلند این طور خواندند: از آقای دارتن‌یان که اینک سرباز سپاه اسار می‌باشد دعوت می‌شود که امشب در ساعت هشت بعد از ظهر در کاخ کاردینال حضور به هم رساند.

امضای نامه هم چنین بود لاهودی‌نیر - فرمانده گارد کاردینال. در این نامه کاخ کاردینال را با حروف درشت نوشته بودند چون کاخ کاردینال در آن عصر در پاریس عمارتی معروف بود که مانند لوور و لوگزامبورک اسم خاص داشت.

یعنی کاردینال نام مخصوص کاخ به شمار می‌آمد نه اینکه مضاف کلمه اول باشد.

آتوس گفت: من از این نامه نگران هستم... دارتن‌یان... آیا شما دعوت کاردینال را می‌پذیرید یا نه؟

دارتن‌یان گفت: چون ساعت هفت بعد از ظهر توقف من در روی جاده شایو به انتها می‌رسد می‌توانم در ساعت هشت بعد از ظهر خود را به کاخ کاردینال برسانم. آرامیس گفت: دعوتنامه‌ای که در نامه اول وجود دارد یک دعوت مهم است و

قبول آن واجب به شمار می آید.

و یک نفر اصیل زاده هرگز نباید در قبال آن دعوت جواب منفی بدهد یا از رفتن خودداری نماید اما همین اصیل زاده می تواند به عذر کسالت دعوت یک مرد را نپذیرد. پورتوس گفت: بخصوص اگر دعوت مزبور از طرف کاردینال باشد.

آرامیس گفت: و همه می دانیم که ریشلیو برای این از دارتن یان دعوت نمی کند که او را مورد تقدیر قرار دهد و به وی انعام و نشان اهداء نماید.

پورتوس گفت: من اگر جای دارتن یان باشم این دعوت را نخواهم پذیرفت. دارتن یان گفت: آقایان اولین مرتبه کاووا از طرف کاردینال آمد و مرا احضار کرد و تأکید نمود که به ملاقات او بروم ولی من نرفتم.

و فردای آن روز یک بدبختی بزرگ بر من روی آورد زیرا خانم بوناسیو را ربودند و لذا این مرتبه عزم دارم که دعوت کاردینال را بپذیرم.

آتوس گفت: اگر عزم شما جزم است بروید.

آرامیس گفت: باستیل را هم فراموش ننمائید زیرا ممکن است که کاردینال شما را در قلعه باستیل جا بدهد.

دارتن یان گفت: به فرض اینکه وی فرمان حبس مرا صادر نماید من می دانم که شما مرا از باستیل بیرون خواهید آورد.

پورتوس مانند کسی که درباره یک کار پیش پا افتاده و سهل صحبت کند گفت البته که ما شما را از باستیل بیرون خواهیم آورد زیرا باستیل گرچه دیوارهای سست و برج های محکم دارد ولی چون محافظین آن انسان هستند می توان بر آنها غلبه کرد.

آرامیس گفت: دارتن یان عزیز، چون ما پس فردا باید به طرف میدان جنگ برویم بهتر این است که شما به باستیل نروید.

آتوس گفت: آقایان من یک پیشنهاد دارم.

همه ساکت شدند که پیشنهاد آتوس را بشنوند.

آتوس گفت: هنگامی که دارتن یان به طرف کاخ کاردینال می رود ما هر کدام به اتفاق سه نفر از تفنگداران سلطنتی به کاخ کاردینال خواهیم رفت و هر کدام با آن سه نفر، جمعاً چهار نفر، کنار یکی از درهای کاخ در تاریکی خواهیم ایستاد.

و اگر دیدیم از حیاط کاخ یک کالسکه در بسته و مظنون بیرون آمد خواهیم

فهمید که دارتن‌یان را به طرف باستیل می‌برند و به کالسکه مزبور حمله‌ور می‌شویم و دارتن‌یان را نجات می‌دهیم.

دیگران بعد از شنیدن این نقشه هور را کشیدند.

آتوس گفت: اجرای این نقشه یک فایده دیگر دارد و آن اینکه مدتی است که ما با افراد گارد کاردینال دست و پنجه نرم نکرده‌ایم به طوری که آقای تره‌وی تصور کرده که ما زندگی را بدرود گفته‌ایم.

آرامیس گفت: اگر من دارای قدرت بودم شما را آتوس سردار قشون می‌کردم زیرا شما جهت لشگرکشی خیلی استعداد دارید.

پورتوس گفت: دیگر تأخیر جایز نیست و من می‌روم که به تفنگداران بگویم که برای کار آماده باشند و وعده ملاقات را در ساعت هشت بعد از ظهر مقابل کاخ کاردینال قرار می‌دهیم و شما هم به نوکران خود بگوئید که اسب‌ها را زین کنند.

دارتن‌یان گفت: متأسفانه من اسب ندارم و باید بروم و یکی از اسب‌های آقای تره‌وی را سوار شوم آرامیس گفت: امشب شما احتیاجی به اسب آقای تره‌وی نخواهید داشت.

دارتن‌یان گفت: چطور؟

آرامیس گفت: برای اینکه من یک اسب در اختیار شما می‌گذارم.

دارتن‌یان گفت: اگر اسب خود را به من بدهید پس خود شما سوار چه می‌شوید؟

آرامیس گفت: من سه اسب دارم که یکی از آن خودم و دیگری مال نوکرم می‌باشد و اسب سوم را به شما می‌دهم.

آتوس گفت: اینک من مجبورم که گفته قدماء را که می‌گفتند شعراء فقیر هستند

تصحیح نمایم زیرا شما آرامیس عزیز با اینکه شاعر هستید دارای سه اسب می‌باشید.

دارتن‌یان گفت: من تعجب می‌کنم که شما اسب سوم را برای چه خریداری کردید؟

آرامیس گفت: من این اسب را خریداری نکردم بلکه از آسمان اسب مزبور افتاد.

پورتوس گفت: من تاکنون اطلاع نداشتم که از آسمان اسب هم به زمین می‌افتد و

آیا دست و پای اسب هنگام سقوط نشکست.

دارتن‌یان با حیرت پورتوس را نگریست و مثل اینکه منتظر بود که پورتوس بتواند

بدین نکته پی برد که اسبی که از آسمان می افتد دست و پای او می شکند.
آرامیس گفت: منظورم از افتادن این اسب از آسمان این است که به طرزی
غیرمنتظره نصیب من شد و یک گماشته درحالی که عنان اسب را به دست گرفته بود آمد
و گفت: این اسب را آقای من برای شما فرستاده است.

دارتن یان گفت: و شاید اظهار داشته این اسب را بانوی من برای شما فرستاد.
آرامیس قدری ارغوانی شد و گفت: در هر حال اسب را به اصطبل بردند و بستند
و من بدون اینکه بدانم که آن را فرستاده دارای یک اسب دیگر شدم.
آتوس بامتانت و طمانینه گفت: این گونه حوادث فقط برای شعراء پیش می آید و
شعراء همان طور که پیوسته در آسمان خیال زندگی می کنند اسب هم برای آنها از آسمان
می افتد.

دارتن یان گفت: آرامیس عزیز اینک بگوئید که شما سوار کدام یک از اسبها
می شوید آیا اسبی را که خریداری کرده بودید مورد استفاده قرار می دهید یا بر اسبی که
جهت شما آورده بودند سوار خواهید شد؟

آرامیس گفت: من سوار بر اسبی می شوم که برای من آورده اند زیرا باید از
صاحب این اسب تشکر کرد و کوچکترین سپاسگزاری که ما از یک نفر که اسبی را به ما
هدیه می دهد می کنیم این است که لااقل سوار بر آن اسب شویم.
آتوس گفت: راست است و هرگاه صاحب اولیه اسب آشنا باشد به طریق اولی
بیشتر باید سوار بر اسب او شد تا اینکه زیاده تر از وی سپاسگزاری کرد.

دارتن یان گفت: آرامیس عزیز اینک که شما سوار بر این اسب می شوید لابد اسبی
که خریداری کرده اید برای شما بدون فایده خواهد شد.
آرامیس گفت: همین طور است.

دارتن یان گفت: آیا این اسب را خود شما خریده اید؟ و منظورم این است که آیا
اسب را خود انتخاب کرده اید؟

آرامیس گفت: بلی و من بادقت زیاد این اسب را قبل از خریدن معاینه کردم زیرا
خریداری یک اسب برای سوار دارای اهمیتی به سزا می باشد و در بسیاری از مواقع در
میدان جنگ، جان سوار وابسته به اسب اوست.

دارتن یان گفت: آیا این اسب را به من می فروشید؟

آرامیس گفت: من در نظر داشتم که این اسب را به شما تقدیم کنم.
دارتن یان گفت

- من میل دارم که اسب شما را خریداری کنم. بگوئید آن را به چه مبلغ
خریده اید؟

- هشتصد لیره... ولی بهای آن را نقد از شما نخواهم گرفت.
- برای چه؟

- چون می دانم اکنون شما خیلی به پول احتیاج دارید و هر وقت که پول داشتید
بهای اسب را به من بدهید.

- ولی من هم اکنون پول دارم و به شما خواهم پرداخت.
آنگاه دارتن یان چهل سکه طلای درشت که هر کدام یک سکه دوپستولی بود
از جیب بیرون آورد و مقابل آرامیس نهاد و به آرامیس گفت:
- دارتن یان عزیز خوشبختانه شما را پولدار می بینم.

- بلی. من پولدار شده ام.

- امیدوارم ثروتمند هم شده باشید؟

- دوست عزیز، من به اندازه قارون ثروت تحصیل کرده ام و آنگاه جوان
گاسکون بقیه پول طلای خویش را در جیب به صدا درآورد.
آرامیس گفت:

اسب من در اصطبل سربازخانه تفنگداران است و زین و برگ خود را به اصطبل
مربور بفرستید که اسب شما را زین کرده با اسب ما اینجا بیاورند.
دارتن یان گفت:

بسیار خوب... ولی آقایان چه نشسته اید... اکنون نزدیک ساعت پنج بعد از ظهر
است برخیزید و عجله کنید.

یک ربع ساعت دیگر پورتوس سوار بر یک اسب زیبا از سر خیابان نمایان شد
در قفای او موسکون سوار براسبی از نژاد اورمی که به سهم خود قابل توجه بود می آمد
و پورتوس روی آن اسب، درحالی که ساز و برگ نوی خود را به کار برده بود از شادی
در پوست نمی گنجید.

لحظه ای دیگر آرامیس سوار براسبی از نژاد انگلیسی نمودار شد و بازن در عقب

او می آمد و یک اسب از نژاد آلمان را یدک می کشید دارتن یان که از پنجره آنها را می دید فهمید که اسب آلمانی، از او می باشد.

آرامیس و پورتوس مقابل خانه آتوس به هم رسیدند و آرامیس نظری به اسب پورتوس انداخت و گفت:

دوست عزیز، می بینم که اسبی زیبا دارید.

پورتوس گفت:

این همان مرکوب است که بدو آ قرار بود از طرف او برای من فرستاده شود. لیکن شوهر وی مبادرت به یک شوخی مستهجن کرد و یک اسب دیگر را برای من فرستاد و اینک شوهر به قدر کافی از طرف او تنبیه شده و به طوری که ملاحظه می کنید من نیز با اسب خود رسیده ام.

پلانشه و گریمو هم آمدند و گریمو اسب ارباب خود را می آورد و دیگر دوستان چهارگانه توقف نکردند و آتوس و دارتن یان سوار شدند و به راه افتادند.

آتوس سوار بر اسبی بود که در مرحله آخر از زنش به او رسید و آرامیس بر اسبی سوار شد که دوستش به وی هدیه داد پورتوس هم به طوری که می دانیم از اسبی که از دوست خود، زوجه وکیل دعاوی سالخورده گرفت، استفاده می کرد و اما دارتن یان بر اسبی سوار بود که اقبال بلند جوان گاسکون در دسترس وی گذاشت و می توانست بر خود بیابد که دوست او، یعنی اقبال، از دوست سه نفر دیگر برتر می باشد زیرا هیچ دوستی به اندازه اقبال پایدار، به انسان وفادار نیست.

نوکرها عقب آقایان راه پیمائی کردند و همان طور که پورتوس حدس زده بود حرکت آنها اثری زیاد کرد و هر کس آنها را می دید توقف می نمود و مدتی آن چهار سوار را می نگریست.

اگر خانم کوکنار در آن موقع موکب آن چهارنفر و به ویژه پورتوس را می دید دیگر برای پولی که در راه تهیه ساز و برگ او خرج کرده بود افسوس نمی خورد.

نزدیک کاخ لوور دوستان چهارگانه به آقای ترهوی فرمانده تفنگداران سلطنتی رسیدند که از سن تورمن مراجعت می کرد و وقتی آنها را دید مخصوصاً آنها را متوقف کرد تا اینکه ساز و برگ جالب توجه آنان را به تفنگداران تبریک بگوید.

دارتن یان از فرصت استفاده کرد و موضوع احضار کاردینال را به اطلاع او

رسانید و گفت آنها چون احساس خطر می نمایند تصمیم گرفتند که به اتفاق به کاخ کاردینال بروند.

تره وی این راه حل را تصویب کرد و گفت: آقای دارتن یان اگر شما را توقیف کردند من می دانم شما را در کجا پیدا کنم و چه اقدامی به نفع شما بنمایم. ناگهان زنگ ساعت کلیسای ساماری تن به گوش دوستان رسید و متوجه شدند که باید فوراً خود را به جاده شایو برسانند لذا از تره وی معذرت خواستند و خداحافظی کردند و با تاخت خود را به جاده شایو رسانیدند. روشنائی روز تخفیف می یافت و کالسکه های بسیار در آن جاده حرکت می کردند.

دوستان دارتن یان طبق قولی که داده بودند خود را کنار جاده از نظر پنهان کردند که کسی آنها را نبیند و فقط دارتن یان وسط جاده مانند کسی که عجله برای راه پیمائی ندارد، حرکت می کرد.

ولی کالسکه ها را به دقت می نگریست و در هیچ یک از آنها دوست خود را نمی دید.

قدری بیشتر که روشنائی روز تخفیف یافت یک کالسکه از دور نمایان شد کالسکه مزبور از نقطه مقابل می آمد یعنی از خارج به طرف پاریس می رفت و به محض اینکه دارتن یان آن را دید حدس زد که باید همان کالسکه مرموز باشد.

هرچه کالسکه نزدیک تر می گردید قلب دارتن یان با اضطرابی بیشتر می طپید و وقتی کالسکه به نزدیکی او رسید سر و صورت یک زن از دریچه کالسکه بیرون می آمد و زن مزبور به وسیله دست اشاره ای به طرف او کرد.

در آخرین روشنائی روز دارتن یان تصور کرد که آن زن را شناخته و خود خانم بوناسیو می باشد.

ولی زن مزبور با همان سرعت که سر را از کالسکه بیرون کرد آن را داخل کالسکه نمود به طوری که یک لحظه بعد که کالسکه از مقابل دارتن یان گذشت آن جوان مردد شد آیا آنچه دیده واقعیت داشته یا خیالی بیش نبوده و آیا چیزی که به نظر وی رسید یک انسان محسوب می شد یا یک شیخ.

برای اینکه اطمینان حاصل کند که وی همان خانم بوناسیو است عقب کالسکه

اسب را به تاخت در آورد تا اینکه نزدیک پنجره رسید و دید که شیشه کالسکه بسته است و به مناسبت تاریکی نمی تواند داخل آن را ببیند.

اما یادش آمد که خانم بوناسیو در نامه خود او را بر حذر کرده بود که از این اقدام خودداری کند زیرا به شدت خطرناک می باشد و لذا عنان اسب را کشید.

معلوم است که دارتن یان برای خود ترسید زیرا می دانست کسی نمی تواند به او آسیب برساند زیرا دوستان وی حضور دارند.

اما برای خانم بوناسیو وحشت کرد چه معلوم نبود که اقدام او چه عاقبتی وخیم برای آن زن بدبخت به بار خواهد آورد.

دارتن یان توقف کرد و کالسکه با همان سرعت به طرف پاریس رفت و در خم جاده از نظر پنهان شد.

دارتن یان فکر می نمود اگر این زن به طرف پاریس می رود برای چه به همین یک اشاره از دور اکتفا کرده زیرا در پاریس سهل تر می توانستند یکدیگر را ملاقات کنند.

و اگر آن زن نبود پس کیست و منظور کسانی که این نقشه را تمهید کرده اند چه می باشد؟

آیا نقشه این بوده که وی را نگران است و چون می دانستند که او برای خانم بوناسیو نگران است نامه مزبور را وسیله ای جهت دستگیری وی کردند.

پس چرا نقشه خود را عملی ننمودند و کالسکه با سرعت زیاد از نظر ناپدید شد؟ دارتن یان هنوز فکر می کرد که رفقای او از پشت درخت ها جلو آمدند و به وی رسیدند و هر سه تصدیق کردند که بدون تردید زنی سر و صورت را از کالسکه بیرون آورد و به سوی او اشاره نمود.

ولی در بین دوستان، فقط آتوس قیافه خانم بوناسیو را می شناخت و تصدیق کرد که به احتمال قوی، خود آن زن بود.

در ضمن آتوس که برخلاف دارتن یان با حواس جمع تر می توانست کالسکه را ببیند گفت:

با وجود تاریکی من احساس کردم که در آن کالسکه یک مرد هم وجود دارد.
دارتن یان گفت:

اگر این زن خانم بوناسیو باشد تردیدی نیست که او را از یک زندان به زندانی

دیگر منتقل می‌کنند ولی من خیلی دلم به حال این زن می‌سوزد و نمی‌دانم که از او چه می‌خواهند؟

آتوس گفت:

دوست عزیز اگر این زن زنده باشد شما بدون شک روزی او را خواهید دید زیرا فقط اموات هستند که انسان دیگر آنها را نمی‌بیند و ملاقات اشخاصی که زنده می‌باشند در همه موقع محتمل است و تصور می‌کنم که شما در این قسمت آزمایش هم دارید و می‌دانید که من راجع به که صحبت می‌نمایم.

علیهذا حال که به این زن دسترسی ندارید خود را نخورید و خاطر را گرفته نکنید و بدانید اگر این زن زنده باشد، شما شاید خیلی زودتر از آنچه تصور می‌نمائید، او را خواهید دید.

چون کلیساهای اطراف زنگ ساعت هفت و نیم بعد از ظهر را زدند دوستان دارتن‌یان به او گفتند که نباید فراموش کند که او ملاقات دیگر نیز دارد و باید به کاخ کاردینال برود.

دارتن‌یان گفت:

راست است و با اینکه واقعه این زن به غایت مراملول کرده و اگر ممکن می‌بود از این ملاقات صرف‌نظر می‌کردم معهذا نزد کاردینال می‌روم که شاید در آنجا بتوانم اطلاعی از این زن کسب نمایم.

این بود که دوستان به پاریس مراجعت کردند و به میدان پاله رویال رسیدند و دیدند که دوازده نفر تفنگدار که بنا بود در آنجا حاضر شوند حضور به هم رسانیده‌اند ولی تفنگداران نمی‌دانستند علت حضور یافتن آنان در آن نقطه چه می‌باشد. آتوس چگونگی موضوع را برای تفنگداران حکایت کرد و به آنها فهمانید که از آنها چه می‌خواهند.

تفنگداران نقشه آتوس را از صمیم قلب پذیرفتند.

چون اولاً دارتن‌یان را که می‌بایست به زودی وارد سپاه تفنگداران شود از خود می‌دانستند.

حتی اگر دارتن‌یان به زودی وارد آن سپاه نمی‌شد به مناسبت احترامی که نزد تره‌وی و همه تفنگداران داشت آنها از کمک نسبت به وی مضایقه نمی‌کردند.

ثانیاً این قضیه، سبب می‌شد که آنها بتوانند کاردینال را قدری اذیت کنند و هر مرتبه که فرصتی برای ایداء کاردینال پیش می‌آمد تفنگداران با شعف آن را استقبال می‌نمودند.

آتوس دوازده تفنگدار را به سه دسته تقسیم کرد و فرماندهی دسته اول را خود برعهده گرفت و فرماندهی دسته دوم و سوم را به آرامیس و پورتوس داد. و درحالی که آنها کنار درهای کاخ کاردینال موضع گرفتند دارتن‌یان وارد کاخ گردید و از پله‌ها بالا رفت و به طرف آپارتمان کاردینال روان شد. با این که دارتن‌یان می‌دانست که رفقای او به طور حتم از وی حمایت خواهند کرد باز مضطرب بود.

چون رفتار او نسبت به مای‌لیدی به خیانت بیش از پیش شباهت داشت و مای‌لیدی را هم از محارم کاردینال می‌شمرد.

دارتن‌یان مستحضر بود که کاردینال به همان اندازه که نسبت به دشمنان سخت‌گیر می‌باشد به دوستان وفادار است و وقتی دوستان او از وی کمک و حمایت بخواهند مضایقه نخواهد کرد.

از موضوع مای‌لیدی گذشته موضوع وارد نیز بین دارتن‌یان و کاردینال، یک ماده غلیظ به شمار می‌آمد.

دارتن‌یان به خود می‌گفت: اگر وارد مرا شناخته باشد که ظن غالب این است شکایت مرا به کاردینال کرده و به او گفته چیزی نمانده بود که من وی را به قتل برسانم. ولی متعجب هستم که چرا کاردینال تاکنون صبر کرد و زودتر از من انتقام نگرفت.

جواب این پرسش را دارتن‌یان این طور به خود می‌داد: شکیبائی انسان مانند یک ظرف آب است که مدتی در آن آب می‌ریزند ولی لبریز نمی‌شود.

تا این که یک قطره کفایت می‌کند که آن را لبریز نماید و شکایت مای‌لیدی علیه من به کاردینال همان قطره است که ظرف شکیبائی او را لبریز کرد و مصمم شد مرا احضار و توقیف کند.

خوشبختانه رفقای من هستند و از من دفاع خواهند کرد ولی آیارفقای من با همه

شجاعتی که دارند می‌توانند با کاردینال مبارزه کنند.
این مرد نه فقط ملکه فرانسه را شکست داده بلکه لوئی سیزدهم پادشاه فرانسه هم در مقابل او توانائی مخالفت و چون و چرا ندارد.
در این صورت چگونه رفقای من موفق خواهند شد که مرا از چنگ این مرد به در بیاورند.

رشته فکر جوان گاسکون که به اینجا رسید آهی کشید و با این افکار پله کان را طی کرد و به سرسری رسید و نامه‌ای را که به او نوشته بودند به حاجب نشان داد.
حاجب رفت که خبر ورود او را به کاردینال بدهد و دارتن‌یان دید چند نفر از افراد کاردینال که در آن اطاق حضور دارند تبسم می‌کنند چون آنها می‌دانستند که دارتن‌یان ژوساک را مجروح کرده است.
دارتن‌یان با این که در تبسم آنها علامت تحقیر دید متوجه شد، که موقع برای پرخاش جوئی مناسب نیست.

اما نمی‌خواست خود را در حضور آنها از ابهت بیندازد و آنها خیال نمایند که وی ترسیده است لذا یک‌دست را به کمر زد و با وضعی باشکوه ایستاد.
اما اگر افراد گارد کاردینال می‌توانستند که قعر ضمیر دارتن‌یان را ببینند متوجه می‌گردیدند که جوان گاسکون در معنی مضطرب است.

تا این که حاجب آمد و به دارتن‌یان اشاره کرد که در تعقیب او روان شود و هنگامی که دارتن‌یان از سرسری خارج می‌گردید شنید که آن عده آهسته چیزی به هم می‌گویند و شکی نیست که راجع به او حرف می‌زنند.

دارتن‌یان در تعقیب حاجب از یک راهروی طولانی گذشت و بعد از یک سالون عبور کرد و وارد یک کتابخانه شد و دید مردی پشت میز تحریر نشسته مشغول نویسندگی است.

حاجب بعد از اینکه دارتن‌یان را وارد کرد بدون اینکه یک کلمه حرف بزند از اطاق خارج گردید و دارتن‌یان باقی ماند و مشغول نگریستن آن مرد شد.
دارتن‌یان بدو تصور کرد آن مرد یکی از مأمورین تحقیق و مشغول رسیدگی به پرونده اوست اما دید که آن مرد با انگشت‌های خود حساب می‌کند و در همان حال کلماتی را زمزمه می‌نماید و خطوطی که روی کاغذ می‌نویسد کوتاه و بلند است.

وقتی بهتر گوش داد و نگریست، فهمید که نویسنده، مردی است شاعر که مشغول نوشتن شعر می‌باشد و مصراع‌ها را با انگشت‌ها محاسبه می‌کند.

بعد از چند دقیقه که دارتن‌یان همچنان ایستاده بود آن مرد در دفتر خود را بست و دارتن‌یان با چشم‌های تیزبین خود پشت دفتر این کلمات را خواند:

میرام - یک نمایشنامه تراژدی در پنج پرده.

سپس مرد سر را بلند کرد و فقط آن وقت دارتن‌یان دانست که شاعر مزبور خود کاردینال دوریشلیو می‌باشد.

Alexander Dumas

tarikhema.org

ISBN 978-600-5541-39-7

9 786005 541397

نگرین

www.ngrbook.com